दर्शन
किसका
सम्पत्ति किस
अंक किस

ਅਕਾਲ ਉਸਤਤ

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ

ਉਤਾਰ ਖਾਂਸੇ ਦਸਖਤ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ੧੦ ॥

ਖਾਸ ਚੰਗੇ ਜੋ ਅਵਤਾਰ ਦਸਵੀਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਤਿਨਾਂਕੇ ਹਥਾਂਕਾ ਖਤਹੈ ॥ ਵਾ ਖਾਸ ਆਪ ਉਤਾਰਨਾਂ ਕੀਤਾ ਹੈ ਇਸ ਖਤਕਾ ਹਥਾਂ ਸੇ ਦਸਵੀਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਨੇ ਸਰਬਲੋਹ ਦੀ ਰਛਾ ਹਮਨੈ ਦੇਵੀ ਜੀ ਰਛਾ ਹਮਰੇ ਉਪਰ ਹੈ। ਵਾ ਹੋਵੈ ਕਾਲ ਜੀ ਦੀ ਕਾਲੀ ਦੇਵੀ ਜੀ ਦੀ ਵਾ ਸਰਬ ਦੇ ਕਾਲ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਜੋਹੈ ਸਰਬ ਲੋਹ ਜੀ ਦੀ ਸਰਬ ਸਸਤ੍ਰਾਂ ਕੀ ਵਾ ਸ਼ਰਬ ਲੋਹ ਅਵਤਾਰ ਹੋਵੈ ਹੈ ਓਨਾਂ ਕੀ ਰਛਾ।ਪ੍ਰਣਵੋ ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ ਸਰ਼ਬ ਦੀ ਜੋ ਆਦ ਹੈ ਅਰ ਇਕ ਜਿਸਦਾ ਅਕਾਰ ਹੈ ਜਲ ਥਲ ਮਹੀਅਲ ਕੀਓ ਪਸਾਰਾ । ਜਲਾਂ ਮੈ ਥਲਾਂ ਮੈ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਮੈ ਅਰ ਅਕਾਸ ਮੈ ਜਿਸਨੇ ਪਸਰਨਾ ਕੀਆ ਹੈ । ਵਾ ਜਲ ਥਲ ਮਹੀਅਲ ਅਕਾਸਾਂ ਦੀ ਜਿਸਨੇ ਕੀਆ ਹੈ ਪਸਾਰਾ । ਅਬਗਤ ਗਵਨ ਸੇ ਰਹਤ ਨਾਸ ਤੇ ਰਹਤ ਵਾ ਜਿਸਕੀ ਗਤੀ ਨਾ ਜਾਣੀ ਜਾਵੇ। ਇਕਸਰ ਜਾਨਾ ਇਕ ਸਦਰਸ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਵਾ ਸਾਰੇ ਇਕੋ ਜੇਹਾ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥ ਅਬਗਾਮੀ ਗਮਨ ਤੇ ਰਹਤ॥੨॥ਸਭਤੇਦੂਰਸਭਨ ਤੇ ਨੇਰਾ । ਸਭਨਾ ਮਨਮੁਖੋ ਤੇ ਦੂਰ ਹੈ ਅਰ ਸਭਨਾਂ ਗੁਰਮੁਖੋ ਨੂੰ ਨੇੜੇ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ਅਨਹਦ ਰੂਪ ਅਨਾਹਦ ਬਾਨੀ । ਜਿਸਦੇ ਰੂਪਦੀ ਹਦ ਨਹੀ ਇਕ ਰਸ ਜਿਸਦੀ ਬਨੌਟ ਹੋਰਹੀ ਹੈ । ਮੁਖਚਾਰ ਬਤਾਇਓ ਮੁਖੀ ਜੋ ਚਾਰ ਬੇਦ ਹੈਂ ਬ੍ਰਹਮਾਂ ਰੁਦ੍ਰ ਖਪਾਵਦਾ ਹੈ ॥ ੬ ॥ ਸੁਭਚਾਰ ਸੁਭ ਕਰਤਬ ਰਚੇ

ਵਾ ਸੁਭ ਸੁੰਦ੍ਰ ਰਚੇ ਤਿਨਾਂ ਕਾਲਾਂ ਦੀ ਕਹਾਨੀ ਹੋਈ। ਵਾ ਕਹਨ ਮਾਤ੍ਰ ਹੀ ਹੋਏ ਵਾ ਏਨਾਂ ਮੈ ਤੇਰੀਆਂ ਕਹਾਨੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ॥ ੭ ॥ ਏਕ ਰੰਗ ਕਾਹੂ ਨਹੀ ਰਾਤਾ ਕਿਸੇਏਕ ਰੰਗਮੈ ਰਤਾ ਨਹੀ ਹੋਇਆ ਅਰਥਾਤ ਸਰਬ ਰੰਗਾਂਮੈ ਮਿਲਿਆਹੈ ਵਾ ਕਿਸੇ ਰੰਗਮੈ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਹੀ ਨਹੀ ਅਰਥਾਤ ਸਰਬ ਥੋ ਨਿਆਰਾ ਹੈ। ਜੋਤ ਕੇ ਸੂਰਜ ਅਗਨੀਆਦੀ ਜੋ ਪੰਚ ਜੋਤੀਹੈ ਸਭਹੂ ਸਰਬ ਠੌਰਪਹਚਾਨਾ ਸਭ ਠੌਰਾਂਮੈ ਜੋ ਸਰਬ ਜੀਵਹੈ ਓਨਾਂ ਨੂ ਪਹਚਾਨਦਾਹੈ ਵਾ ਸਰਬ ਠੌਰਾਂ ਮੈ ਜੋ ਸਰਬ ਰਹਨੇ ਵਾਲੇ ਹਨ ਸਭ ਓਸਨੂ ਪਹਚਾਨਦੇ ਹਨ।੮। ਕਾਲ ਰਹਤਅਨਕਾਲ ਸਰੂਪਾ ਸਮੇ ਤੇ ਰਹਤ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਮ੍ਰਿਤੂ ਤੇ ਰਹਤ ਹੈ ਆਪ ਕਾਲ ਥੋ ਰਹਤ ਹੈ ਹੋਰਨਾਂ ਦੇ ਕਾਲ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ਸਰੂਪ ॥ ੯ ॥ ਇਕ ਚਿਤ ਜਿਹ ਇਕ ਛਿਨ ਧਿਆਇਓ ਇਕਜੋ ਚੈਤੰਨ ਜਿਸਨੈ ਇਕਛਿਨ ਕਾਲ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ਵਾ ਇਕ ਚਿਤ ਹੋਕੇ ਜਿਸ ਇਕ ਛਿਨ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ॥ ੧੦ ॥ ਚੇਤਨਾਕੋ ਚੈਤੰਨ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰਕੇ ਵਾ ਚੇਤਨਾ ਬੁਧੀ ਕਰਕੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹੈ।ਅਚਿੰਤ ਹੋਕੇ ਸੋਵਤ ਅਚੇਤ ਹੋਕੇ ਕਿਧਰੇ ਅਚੇਤ ਜੜ ਹੋਕੇ ਚਿੰਤਾ ਰਹਿਤ ਹੋ ਕਰ ਸੋ ਰਹਾ ਹੈ। ਤ੍ਰਿਗੁਣ ਅਤੀਤ ਤ੍ਰਿਗੁਣ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਵਾ ਤ੍ਰਿਗੁਣ ਥੀ ਰਹਿਤ ਹੈ ਸੰਤ ।ਸਰਗੁਣ ਸਮੇਤ ਸਰਗੁਣ ਬ੍ਰਹਮ ਵਾ ਸੂਖ੍ਮ ਸੰਤ ਗੁਣਾਂ ਵਾਲੇ।੧੧। ਗਾਇਤ੍ਰੀ ਕੋ ਗੁਪਤ ਜਪਓ ਮਧਮਾ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਵਾ ਗੋ ਮੁਖੀ ਹਥ ਮੈ ਡਾਰਕੈ ਕਾਬ ਹੋਕੈ ਕਬੀਸਰ ਹੋਕੈ ਪੁਰਾਨ ਕੇ ਮਤਾਂ ਕੋ ਪੜਦੇ ਹੋ। ਕੁਰਾਨ ਕੋ ਨਿਦਾਨ ਕੁਰਾਨ ਨੂੰ ਅੰਤ ਪ੍ਰਯੰਤ ਪੜਦੇ ਹੋ ਵਾ ਕੁਰਾਨ ਦਾ ਤਾਤ ਪਰਜ ਜਾਨਤੇ ਹੋ। ੧੨। ਦੁਵਾਨ ਮੈ ਬਿਰਾਜ ਮਾਨ ਇੰਦ੍ਰੀਪੁਰੀ ਹੋਕੇ ਵਾ ਬ੍ਰਹਸਤ ਪਤੀ ਹੋ ਕੋ।ਗੁਮਾਨ ਮਤ ਦੇਤ ਹੋ

ਸੁਕਰ ਰੂਪ ਹੋਕੇ ਹੰਗਤਾ ਬੁਧੀ ਦੇਤੇ ਹੋ ਸੀ ਕਹੀਏ ਇੰਦ੍ਰ ਪਦਵੀ ਛਪਾਏ ਛੀਨ ਲੇਤ ਹੋ।ਵਾ ਛੀਨਕੇ ਛਪਾਇ ਲੇਤੇ ਹੋ।ਕਤ ਹੈਂ ਬਿਚਾਰ ਅਬਿਚਾਰ ਕੋ ਬਿਚਾਰਤ ਹੋ ਬਿਚਾਰ ਸਾਸਤ੍ਰ ਅਨੁਸਾਰਅਬਿਚਾ-ਰ ਸਾਸਤ੍ਰ ਸੇ ਬਿਰੁਧ ਏਨਾ ਕੇ ਤਾਈ ਬਿਚਾਰਦੇ ਹੋ। ਨਿਜ ਨਾਰੀ ਅਪਨੀ ਘਰਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪਰ ਨਾਰਕੇ ਨਿਕੇਤ ਹੋ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਲ ਮੈ ਘਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ ਬਿਸਨ ਰੂਪ ਹੋਕੇ। ਵਾ ਪਰਨਾਰੀ ਹੋਕੇ ਸਹਤ ਕਲੋਲ ਕਰਤੇ ਹੋ ਪਰਮੰਦ੍ਰੋਮੈ। ੧੩। ਕਹੂੰ ਨਾਰ ਕੇ ਨਕੇਤ ਹੋ ਜਲ ਮੈ ਘਰਹੈ। ਵਾ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੇ ਪਤੀ ਰੂਪ ਹੋ ਰਹੇ ਹੋ ਦੇਵਬਾਨੀ ਬੇਦਬਾਨੀ ਵਾ ਸੰਹਸਕ੍ਰਿਤੀ।ਮਿਤ੍ਰਾਨੀ ਮੁਰਦ ਬਾਹਨੀ। ਕਹੂੰ ਸਜਾਮ ਕਹੂੰ ਸੇਤ ਹੋ॥ ਰਾਤ ਦਿਨ ਵਾ ਸੁਕਲ ਪਖ ਕ੍ਰਿਸਨ ਪਖ ਵਾ ਕ੍ਰਿਸਨ ਬਲਭਦ੍ਰ। ੧੪। ਜੋਗ ਸਾਧੀ ਜੋਗ ਸਾਧਨਾ ਕਰ ਲਈ ਹੈ । ਫੂਕ ਫੂਕ ਪਾਵਨ ਕੋ ਫੂਕਾਂ ਨੂੰ ਫੂਕਕੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਉਪਰ ਪੈਰ ਧਰਤੇ ਹੋ॥ ਸਪਾਈ ਸੂਰਮਾ ਸਾਧਤ ਸਲਾਹਨ ਕੋ ਸਾਧਤਾ ਹੈ ਸਸਤ੍ਰਾਂ ਕੋ। ੧੫। ਗੀਤ ਨਾਦਕੇ ਗੀਤਾਂ ਦੇ ਸਬਦਾਂ ਤਾਤਪ੍ਰਯ ਵਾ ਗੀਤ ਨਾਦ ਕਹੀਏ ਸਾਜ ਏਨੂੰ ਵਜਾਵਨਾ ਅਰ ਗਾਵਨਾ ਜਾਨਤੇ ਹੋ। ਚਿਤ੍ ਕਾਰੀ ਚਿਤ੍ਰਕਾਰੀਕੇ ਘਰ ਹੋ ਵਾ ਮੂਰਤੀ ਲਿਖਨਮੈ ਚਤ੍ਰ ਹੋ। ਪਿਯੂ ਖ ਹੋਕੇ ਦੂਧ ਰੂਪੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹੋਕੈ ਪੀਦੇ ਹੋ ਅਰ ਪੀਵਾਵਦੇ ਹੋ॥ ਪਯੂਖ ਕੇਵਲ ਅੰਮ੍ਰਤ ਹੈ ਊਖ ਗਨੇ ਦੇ ਰਸਦਾ ਅੰਮ੍ਰਤ ਹੋ। ਵਾ ਪਯੂਖ ਅੰਮ੍ਰਤ ਪੀਵਨੇ ਅਰ ਪੀਵਾਵਨੇ ਵਾਲੇ ਬੀ ਆਪ ਹੋ॥ ਮਹਾ ਦੇਵ ਸ਼ਿਵਰੂਪ ਹੋ ।ਦੇਵਤਾਨ ਦੇਵਕੇ ਸਮਾਨ ਹੋ ਕਿਦਰੇ ਔਰ ਦੇਵਤਿਆਂ ਕੇ ਸਮਾਨ ਹੋ। ਮਹਾਂਦੀਨ ਕੰਗਲਾ ਵਾ ਮਹੰਮਦ। ਦ੍ਰਬਕੇਅਧੀਨ ਸਾਹੂਕਾਰ ਵਾ ਦ੍ਰਬ ਸੰਜੁਗਤ ਜੇਹੜੇ ਧਨੀ ਹੈਂ ਸੋਭੀ ਜਿਨਾਂਕੇ ਅਧੀਨ ਹੈ ਸੁਮਹੋ ਵਾ ਧਨਕੇ ਖਜਾਨੇ ਜਿਨਾਂ ਕੇ ਅਧੀਨ ਹੈ

॥ ੧੬ ॥ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਜੰਕ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੇ ਸੰਜੁਗਤ ਪਲੰਗ ਕਾ ਨਾਮ ਵਾ ਪੂਰਨ ਸੇਜਾ ਬਿਸਨੂ ਕੀ ਹੈ ਸੁਧਤਾ ਕੀ ਸਾਰ ਹੈ ਸੁਧਤਾਈ ਨੂ ਸਾਰ ਕਿਆ ਸ੍ਰੇਸ੍ਰ ਕਰਦੇ ਹੋ ਵਾ ਸ੍ਰੇਸ੍ਰ ਸੁਧਤਾਈਆਂ ਨੂ ਆਪ ਕਰਦੇ ਹੋ ਸ਼ਾਨਧਾਕੇ ਹਰਮ ਕਹੀਏ ਘਰਹੋ ਕ੍ਰਤਸਤਕੋ ਕਰ ਮਖੋਟਾ ਪੁਰਸਹੋਕੈ ਕੁਕਰਮ ਕਰਰਹਾਹੈ। ਵਾ ਨਿਦਤ ਜੋ ਕੁਕਰਮ ਹੈ ਛਾਲਾ ਧਰੇ ਮ੍ਰਿਗ ਛਾਲਾ ਧਰਤੇ ਹੋ ਛਕਵਾਰੀ ਛਲਕਰਦੇ ਹੋ ਵਾ ਜਲਮੈ ਸੋਭਨੀਕ ਹੋ ॥ ੧੭ ॥ ਲਾਖਨਲਵੀਆ ਮਖਨ ਦੇ ਲੈਨ ਵਾਲੇ ਹੋ ਵਾ ਲਖਾਂ ਕਰ ਉਚਾਰਨ ਜੋਗਹੋ ਸੁਧਤਾਈ ਕੋ ਸਾਨ ਉਪਰ ਚਾੜਨਵਾਲੇਹੋ॥੧੮॥ ਅਦਵ ਅਵਤਾਰ ਦੁਵੈਤ ਥੀ ਰਹਤ ਅਵਤਾਰਹੈ ਸਿਧਤਾਕੀ ਸ੍ਰੂਰਤ ਸਿਧੀਆਂਕੀ ਮੂਰਤ ਹੋ ਵਾ ਕਲਿਆਣ ਮੂਰਤੀਹੋ ਸੁਧਤਾਕੀ ਸਾਨ ਹੋ ਸ਼ਾਧੂਆਂਕੋ ਸਾਨ ਚਾੜਤੇਹੋ ਵਾ ਆਪਜੈਸੀ ਸੁਧਤਾ ਕਿਸ ਦੇਸ ਦਰਸ ਕਹੀਏ ਜੋਬਨਕੇ ਜਾਲਹੋ ਸਮੂਹ ਜੋਬਨਵਾਲੇਹੋ ਵਾ ਜੋਬਨ ਸਤਾ ਕੋ ਜਾਲ ਹੋ ਅਰਥਾਤ ਜੋਬਨ ਕਹਤਾ ਹੈ ਮੈ ਕਿਆ ਚੀਜ ਹਾਂ ਵਾ ਜੋਬਨ ਵਸਤਾ ਵਾਲਿਆਂਕੋਜਾਲ ਹੋ॥੧੯॥ ਬਿਖਾਦ ਨਿੰਦਆ ਨਾਦਕੋ ਨਾਦ ਕਿਤੇ ਨਹੀ ਬੋਲਦੇ ਜੁਆਲਾਸੀ ਜੁਗਤ ਅਗਨੀ ਸਾਰਖੇ ਪ੍ਰਕਾਸਤੇਹੋ ਇਕਾਂਤੀਕੋ ਜਾਪ ਅਕੰਤ ਹੋਕੇ ਜਾਪ ਕਰਦੇਹੋ ਕਿਤਨੇਹੀ ਤਪ ਕਰਦੇ ਹੋ ਇਕਸੇ ਲਗਤਹੋ ਇਕੋ ਜਿਹੇ ਸਰਬਥਾਨ ਮੈ ਮਿਲ ਰਹੇਹੋ ॥੨੦॥ ਸ੍ਵਾਵਗ ਸੁਧ ਬਡੇ ਜੈਨੀ ਘਰ ਭੇਖ ਸ੍ਰੂਰ ਸ੍ਰੂਰਮੇ ਸੁਗਰਦਨ ਦੇਵਤੇ ਅਰ ਦੈਤਾਸੁਧਸੁਧਾਧ ਸੁਧਤਾ ਅਰਸੁਧ ਜੋ ਪਦਾਰਥ ਹੈਨ ਵਾ ਸੁਧ ਪਵਿਤ੍ਰ ਰਹਨ ਵਾਲੇ ਅਰਜੋਧੀ ਜੋ ਪੰਥ ਹੈ ਇਸਥੀ ਆਦ ਹੋਰਸਾਰੇ ਹੀ ਦੇਸਾਂ ਕੋ ਦੇਖ ਰਹਾ ਹੈ ਮੈ ਪ੍ਰਾਨ ਪਤੀ ਮਤੇਵਾਲਾਨਹੀ ਦੇਖਿਆ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕੀ ਏਕਰਤੀ ਕ੍ਰਿਪਾਹੋਈ ਬਿਨਾ ਔਰ ਸਭ ਰਤੀਕੇ ਹੈਨ ਅਰਥਾਤ ਅਤੀ ਨਿਕੰਮੇ ਹਨ ॥ ੨੧ ॥ ਗੁੰਜਤ ਗੂੜ ਗੁਜਾਨ

ਸਮੂਹਹਾਥੀਗੁਜਾਰਮਾਨਕਿਆਬੋਲਤੇ ਹਨ।ਹੰਸਤਹੀ ਹਿਨਕਦੇਹਨ ਹਜਾਰਾਂ ਵਾ ਹੈਰਾਜ ਥਡੇ ਘੋੜੇ ਵਾ ਹਜਾਰੇਦੇਸਦੇ ਘੋੜੇ॥੨੩॥ਦਮਾ ਦਾਨਦਮਾਦਾਦਾਨ ਸਥਾਨਕੇਸਥਪੇਖੇਵਾ ਸਭਾਆਨਕੇਦੇਖੇ ਵਾ ਸਭ ਸੂਸ੍ਮ ਬਿਚਾਰ ਵਾਲੇ ਹਜਾਰਹੀ ਦੇਖੇ ਇਕਸ੍ਰੀ ਵਗਵਾਨ ਨੂੰਨਿਮ੍ਰਤਾ ਸੰਜੁਗਤ ਭਜੇਥਿਨਾ ਹੇ ਭੂਪਤਇਕਭੀ ਲੇਖੇ ਨਹੀ ਪਾਇਆ॥੨੪॥ ਸੁਧਸੁਪਾਏ ਥਡੇ ਸੂਰਮੇ ਮਵਾਸ ਆਕੀ॥੨੫॥ ਥਰਆਰ ਥਡੇ ਵਾ ਥਲ ਦਾ ਆਲਾ ਅਥਿਚਾਰ ਸੀਗਰ। ਗਾੜੇ ਗਾੜਾਨ ਕੇ ਤਕੜੇ ਕਿਲਿਆਂ ਕੇ ਤੋੜਨ ਵਾਲੇ। ਭੂਤ ਭਵਿਖ ਭਵਾਨ ਜਪੇਂਗੇ। ਤਿਨਾਂ ਕਾਲਾਂ ਮੈ ਲਗਾਵਨਾ। ਥਾਪ ਥਪੇਂਗੇ ਜੀਵਾਂ ਦੇ ਥਾਪ ਨੂੰ ਥਾਪੈਂਗੇ। ੨੬ ॥ ਮਾਨਵ ਇੰਦ੍ ਚਕ੍ਰਵਰਤੀ ਗਜਇੰਦ੍ ਇੰਦ੍ ਹੈ ਨਰਾਧਪਾਂ ਸੰਭੂਮਨ ਜੋਨ ਸੇ ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਦਾ ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਸ਼ਨ । ਅਨੇਕ ਸੁ-ਵੰਥਾਂ ਨੂੰ ਸਾਜ ਕੇ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਨੂੰ ਵਿਆਂਹਦੇ ਹਨ॥ ੨੮ ॥ ਨਾਤ ਲੀਓਂ ਨਾਵਨੇ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਸਤਾਂ ਸਮੁੰਦ੍ਰਾਂ ਮੈ ਫਿਰਿਆ । ਵਾ ਸਤ ਸਮੁੰਦ੍ਰਾਂ ਮੈ ਨਾਲ ਕਾਮਨਾ ਲਈਆਂ। ਬਾਸਕੀਓ ਬਿਖਿਆ ਸਾਥ ਮਿਲਕੇ ਐਸਾ ਐਸਾ ਮੈ ਵਾ ਐਸੇ ਐਸੇ ਬੈਸ ਅਵਸਥਾ ਅਵਾਚੀ ਪੁਰਬ ਪਛਾਹਿ ਪਛਮ ਕੁਰ ਝੂਠੀ ਵਾ ਕੁਰ ਭਿਆਨਕ॥ ੩੦ ॥ ਦਸਚਾਰ ਚਾਰ ਅਠਾਰਾ ਪੁਰਾਨਾ ਮੈ ਵਾ ਚੌਦਾ ਵਿਦਜਾ ਮੈ ਜੋ ਸੁੰਦ੍ ਹੈ। ਵਾ ਚੌਦਾ ਵਿਦਿਆ ਅਰ ਚਾਰ ਥੇਦਾਂ ਮੈ ਜੋ ਚਤ੍ ਹੈਂ ॥ ੩੧ ॥ ਅਨਭੰਜ ਰੂਪ ਤਰੰਤ ਤਰਤਾ ਭੰਜਨ ਥੋਂ ਰਹਿਤ ਉਨਕਾ ਰੂਪ ਹੈ। ਸਭ ਜਗਤ ਭਗਤ ਹੈ ਤੇਰਾ ਤੂੰ ਸਭ ਤੇ ਮਹੰਤ ਹੈਂ। ਵਾ ਸਭ ਜਗਤ ਭਗਤੀ ਸੇ ਤੈਨੂੰ ਪੂਜਦੇ ਹਨ। ਵਾ ਹੇ ਮਹੰਤ ਸਭ ਜਗਤਤੇਰਾ ਭਗਤ ਹੈ। ਜਸ ਤਿਲਕ ਭੂ ਭ੍ਰਿਤ ਭਾਨ ਹੇ ਜਸ ਤਿਲਕ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਸੂਰਜ ਤੇਰੇ ਦਾਸ ਹੈਂ ॥ ੩੨ ॥ ਸਭ ਲੋਕ ਸੋਕ ਉਦਾਰ ਸਭਲੋਕਾਂ

ਮੈ ਜੋ ਸੋਕ ਉਦੇ ਹੋ ਰਹੈ ਤਿਸਕੇ ਅਰੀਹੋ ਵਾ ਸਭ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਸੋਕਾਂ
ਨੂੰ ਵਾ ਸ ਕਰਕੇ ਦਲਨ ਵਾਲੇ ਹੋ। ਕਲ ਕਲਪਨਾਂ ਥੋਂ ॥ ੩੩ ॥
ਮੁਖ ਚਾਰ ਗਾਵਤ ਬੇਦ ਬ੍ਰਹਮਾ ਅਰ ਬੇਦ ਚਾਰ ਗਾਂਵਦੇ ਹਨ ਵਾ
ਚਾਰ ਬੇਦ ਮੁਖ ਸੇ ਗਾਂਵਦੇ ਹਨ ਵਾ ਹੈ ਮੁਖੀ ਚਾਰ ਬੇਦ ਵਾ ਬ੍ਰਹ-
ਮਾ ਬੇਦਾਂ ਕਰਕੇ ਗਾਂਵਦੇ ਹਨ ॥ ੩੪ ॥ ਮੁਖ ਚਾਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਵਾ
ਚਾਰ ਮੁਖਾਂ ਸੇ ਵਾ ਰੁਦ੍ਰ ਮੁਖ ਸੇ ॥ ੩੬ ॥ ਅਬਜਕਤ ਸੂਖਮ ਰੂਪ
ਵਾ ਵਿਕਤੀ ਰੂਪ ਰਹਤ। ਖਿਨ ਭਕਤ ਕੋ ਨ ਕਬੂਲ। ਬਿਨਾ'ਭਗਤੀ
ਕੋ ਨ ਕਬੂਲ ਕੋਈ ਨਹੀ ਕਬੂਲ ਹੋਇਆ ਸਭ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ।ਸਿਧ
ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਬਿਧ ਬ੍ਰਿਧਾਚਲ ਨਰੀਦ੍ਰ ਸਮੇਰ ਕਈ ਦੇਵੀਆਂ ਹੈਨ ਆਦੋਂ
ਹੀ ਕੁਆਰੀਆਂ ਵਾ ਕਈ ਦੇਵਤੇ ਹੈਂ ਦਿਤੀ ਕੇ ਪੁਤ੍ਰ ॥ ੩੯ ॥
ਛੁਦ੍ਰ ਤੁਛ ॥ ੪੧ ॥ ਉਰਧ ਤਾਪ ਉਪਠੇ ਹੋਕੇ ਤੇ ਪਕਰਨ ॥ ੪੩ ॥
ਨਿਆਇ ਰਾਜਾ ਬਿਭੂਤ ਦਸਵਾਂ ਹਿਸਾ ॥ ੪੬ ॥ ਰੋਗ ਰਹਤ ਅ-
ਭਰਮ ਰੋਗਾਂ ਥੀਂ ਰਹਤ ਅਰ ਭਰਮ ਥੀਂ ਰਹਤ। ਕਹੁ ਕਰਮ ਅਕ
ਰਮ ਕਿਤੇ ਅਕਰਮ ਕਰਮਾਂ ਨੂੰ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੇਹੜੇ ਕਿਸੇ ਪਾਸੋਂ ਨਾ
ਕਰੇ ਜਾਨ ਸੇਖ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ। ਪੂਜ ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਾਹਮਨ ਹੈਂ ਨੀਤ
ਰਾਜ ਰਾਜਨੀ ਦੀ ਏਕ ਭਗਤ ਅਧੀਨ। ਕਿਤੇ ਇਕ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਦੀ
ਭਗਤੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ॥ ੪੯ ॥ ਬਿਨ ਏਕ ਨਾਮ ਅਧਾਰ। ਬਿਨਾ
ਏਕ ਨਾਮ ਦੇ ਆਸਰੇ ਥੋਂ ਬਿਨਾ ॥੫੦॥ ਜਲੇ ਹਰੀ ਜਲ ਰੂਪ ਹੈ
ਹਰੀ ਵਾ ਹਰੀ ਜਲ ਮੈ ਬਿਆਪਕ ਹੈ ਐਸੇ ਸਰਬ ਪਦੋਂ ਮੈ ਜਾਨਨਾ
॥ ੫੫ ॥ ਸੁਤੇ ਜਹਰੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਰੂਪ ਹੈ ਹਰੀ। ੬੦। ਅਤਿਵਹਰੀ
ਅੰਤ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਹਰੀ ਵਾ ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਹਰੀ ਹੈ ਅ-
ਛੇਵ ਹਰੀ ਛਪਨੇ ਸੇ ਰਹਤ ਹੈ ਹਰੀ। ੬੧। ਥਪੋ ਹਰੀ ਨਿਮ
ਕਰਕੈ ਤਾਂ ਹਰੀ ਤਨ ਕਰਕੇ। ਜਪੋ ਹਰੀ ਥਾਨੀ ਕਰਕੇ ॥੬੨॥

ਨ ਦਸਤਨਦੀਆਂਵਾ ਸਮੁੰਦ੍ਰਵਾਗੀਗਾਨਦਸਤਤੂੰਹੀਬ੍ਰਹਮਨਦਉਰ
ਧਸ ਤੂੰਹੀ ਅਕਾਸ ਰੂਪੀ ਤੂੰਹੀ ਹੈ।੬੪। ਠਠਸਤ ਤੂੰਹੀ ਤੇਰਾ ਹੀ
ਠਾਟ ਠਟਤੇ ਹਾਂ।੬੮। ਚਾਰ ਜੁਗ ਮੈ ਤੁਹੀ ਹੈਂ ਚਾਰ ਬੇਦਾਂ ਮੈਂ ਤੁਹੀ
ਹੈਂ ਚਾਰ ਕੌਣਾਂ ਮੈ ਤੂੰਹੀ ਹੈ ਵਾ ਚਾਰ ਖਾਨੀਆਂ ਮੈ ਤੂੰਹੀ ਹੈਂ ਚਾਰ
ਬਾਨੀਆਂ ਮੈ ਤੁਹੀ ਹੈਂ ਚਾਰ ਕਤੇਬਾਂ ਮੈ ਤੁਹੀ ਹੈਂ ਚਾਰ ਸਨਾਕਾਦਿਕਾਂ
ਮੈ ਤੂੰਹੀ ਹੈ ਚਾਰ ਪਦਾਰਥ ਚਾਰ ਮੋਖ ਚਾਰ ਧਾਰ
ਚਾਰ ਜੁਗਾਂ ਮੈ॥ ੭੦ ॥ ਖੁਕ ਸੂਰ ਘੂਘੂ ਉਲੀ ਵਾ ਕਬੂਤਰ
ਗਿਧੁਆਂ ਗਿਦੜ ਬਿੜਾਲ ਬਿਲਾ ਬ੍ਰਿਕ ਬਘਿਆੜੀ ਨੈਸ੍ਰੈ ਪ੍ਰ-
ਪੰਚਾਂ ਨੂੰ ਭੁਲ ਕਰਕੇ ਮਨਮੈ ਨ ਲਿਆਈਏ।੭੨। ਭੁਚਰੀਸੇਂਵਕ
ਵਾ ਘੀਸ ਆਦਿਕ ਗੁਪਤ ਹੋਕੇ ਸਵੈਆ ਸੇਵਨ ਵਾਲੇ। ੭੩।ਰਿਖੀ
ਕੇਸ ਰਿਖੀ ਸੰਤ ਤਿਨਾਂ ਕਾ ਈਸਰਮਹੰਤ ਕਹੀਦਾ ਹੈ ਰੁਤ ਅਪਵਿ-
ਤ੍ਰ। ੭੫। ਭਾਉਪਕਾਰ ਨਾ ਅਨਤ ਹੈ ਨਹੀਂ ਤਪੱਸਿਆ ਕੋਈ
ਹੋਰ ਲੈਇ ਸਕਦਾ। ੭੬। ਅੰਸਾ ਅਵਤਾਰ ਹੰਸ ਅਵਤਾਰ ਵਾ
ਅੰਸਾ ਕੈਸੇ ਦਲੀਪ ਕੈਸੇ ਦਲੀਪ ਸਰੀਖੇ। ੭੮। ਅਥ ਤੀਸ਼ ਕੋ
ਅਥਿਤਾ ਦੇ ਈਸਰ ਕੋਦਾਮਨਾ ਪ੍ਰਬੀਨਦਮਾ ਲੌਨ ਨੂੰ ਚਤਰਹੈ।੭੯।
ਛਟਕਤ ਹਲਾਵਦੇ ਹਨਬੋਕ ਸੋ ਬਕਰਾ ਭਾਵਨਾ ਯਕੀਨ ਤੋ ਬਿਨਾ
ਜੋ ਹੈ ਔਵਿਖਆਂ ਮੈ ਜੋ ਦੀਨ ਪੁਰਸ ਹੈ ਵਾ ਭਾਵਨਾ ਯਕੀਨ
ਨਿਸਚੇ ਤੇ ਖਾਲੀ ਹੈ ਵਾ ਭਾਵਨਾ ਮਨ ਕਰਕੈ ਯਕੀਨ ਤਨਕ
ਕੈ ਵਾ ਭਾਵਨਾ ਨਾਮ ਬਧੀ ਕਾ ਹੈ ਯਕੀਨ ਨਿਸਚਾ। ੮੩। ਗਤ
ਨਾਥ ਪ੍ਰਤ ਕਰਤਾ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੂੰ ਥੀ ਮੋਖ ਹਥ ਆਈ ਚਾਹੀਏ।੮੪।
ਇਕ ਹੀ ਸੇਵਾ ਸਭ ਕਰੋ ਕਿਉ ਜੋ ਸਭ ਹੀ ਕੇ ਗੁਰ ਦੇਵ ਇਕ
ਹੈ ਇਕ ਦੇਸ ਰੂਪ ਸਬੇ ਹੈ ਆਗੇ ਇਕ ਹੀ ਚੇਤਨ ਕਲਾ ਜਾਨੋ
।੮੫। ਭ੍ਰਮਾਵ ਹੈ ਭਰਮ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾਰ ਪ੍ਰਭਾਵ

ਹੈ। ਜਿਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ। ਬਾਨ ਬਿਨੋਟ। ੮੬। ਧੂਰਤ ਕਿਨਕੇ ਅਭੂਤ ਭੂਤ ਦੇਵਤੇ ਅਰ ਮਨੁਖ ਅਰ ਸੂਖਮ ਅਸਥੂਲ ਵਾਜਣ ਜੰਗਮ।੮੭। ।ਅਛ ਆਂਡੇ ਵਛ ਬਚੇ ਅਛ ਵਛਕੇ ਕਟੇਰੇ ਭੁਛ ਆਂਡੇ ਜੋ ਹੈ ਪਛਾ ਵਾਲੇ ਤਿਨਾਂ ਕੋ ਕਰਾਂਗੇ ਭਛ ਕੇਤਕ ਪ੍ਰਤਛ ਕਈਕ ਜੋ ਪ੍ਰਗਟ ਅਸਥੂਲ ਜੀਵ ਹੈ ਖਾਇਕੇ ਪਚਾਇ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਜਲ ਕਹਾ ਥਲ ਕਹਾ ਕਿਆ ਜਲ ਮੈ ਹੋਵੈ ਕਿਆ ਥਲ ਮੈ ਹੋਵੈ ਕਿਆ ਅਕਾਸ ਮੈ ਭਾਵੈ ਕਿਤੇ ਗਮਨਕਰੇ ਤੇਜਦਿਨ ਅਤੇਜ ਰਾਤ੍ਰ ਵਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਅੰਧੇਰਾ ।੮੮। ਸੂਆ ਪੈ ਸੂਲੀ ਵਾ ਦੇਵੀ ਵਾ ਮੁੰਡੀਆਂ ਕੀ ਖੇਡ ਹੋਤੀ ਹੈ ਜਕ ਹਠ। ੮੯। ਬੋਧ ਹਾਰੇ ਬੋਧਕ ਬੋਧਕੇ ਕਰਨ ਹਾਰੇ ਜੈਨੀ ਸੋ ਬੋਧ ਕਰਦੇ ਕਰਦੇ ਹਾਰ ਗਏ।ਪ੍ਰਬੋਧ ਹਾਰੇ ਜਾਪ ਸੀ ਜਪ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਬੋਧ ਕਰਦੇ ਕਰਦੇ ਹਾਰ ਗਏ। ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਮੈ ਨਾ ਆਇਆ ਚੋਆ ਚਾਰ ਅਤ੍ ਗਾਹਿ ਹਾਰੇ ਗੋਰਨ ਫਿਰਕੇ ਹਾਰ ਗਏ ਦੇਵੀ ਆਖੇ ਅਰਥਾਤ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨ ਹੋਈ ।੯੦। ਕ੍ਰੋਹੰ ਕ੍ਰੋਧ ਭਾਮੰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਵਾ ਪਿਆਰਾ। ੯੪। ਪਰੇਅੰ ਪਰਾ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੇ ਪਰੇ ਜੋ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮ ਆਦਿਕ ਤਿਨਾ ਥੇ ਪਰੇ ਹੈ। ਕਾਰੀ ਬੁਧੀ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ। ੯੫। ਉਸਾਰੇ ਗੜੇ ਫੇਰ ਬਨਾਏ ਤਿਨਾ ਕਾਲਾ ਮੈ ਲਗਾਵਨਾ। ਪਰੇ ਅੰਪਰਾਂ ਪਰਤੇ ਪਰ ਹੈ ਭਾਰੀ ਪ੍ਰਕਾਸ ਦੇ ਪ੍ਰਗਾਸਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ। ੯੭। ਅਦੰਡੇ ਉਤ ਕ੍ਰਿਸ੍ਵਾ ਦੰਡ ਥੀ ਰਹਤ ਸਨੇਹੰ ਸਨਾਥੇ ਸਰਬ ਨਾਲ ਸਨੇਹ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ। ਅਰ ਸਹਤ ਕਲਿਆਨਤਾ ਦੇ ਹੈ। ੯੮। ਅਚਿ ਤਿਨਾਂ ਕਾਲਾਂ ਮੈ ਜਿਸਦੀ ਮੂਰਤੀਹੈ ਨਹੀ।ਚੋਬੰਚਾਹਨਹੀਵਾ ਈਰਖਾ ਨਹੀ। ਸਦੈਵੰ ਸਦਾ ਸਰਬ ਦਾ ਸਰਬਤ੍ ਸਨੇਹੰ ਸਦਾਸਦਾਈ ਸਰਬ ਜੀਵ ਉਸ ਨਾਲ ਸਨੇਹ ਕਰਦੇ ਹੈ। ਅਰ ਸਰਬ ਜੀਵਾ ਨਾਲ ਪ੍-

ਮੇਸਰ ਸਨੇਹ ਕਰਦਾ ਹੈ॥ ੯੯॥ ਅਜੋਹੰ ਦਿਸਟੀ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੈ। ੧੦੧। ਪਰਾਸੰ ਪ੍ਰਾਈ ਆਸਾ ਵਾ ਪ੍ਰਾਸਚਿਤ।ਸਦੈਵੰ ਸਦਾ ਸਦਾ ਹੀ ਸਿਧ ਕਹੀਏ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੈ।ਬ੍ਰਧੰ ਸਰੂਪੇ ਬਡਾ ਸਰੂਪ ਹੈ। ੧੦੨। ਨਿਰ ਉਕਤ ਪ੍ਰਭਾ ਤੇਜ ਉਸਕਾ ਉਚਾਰਨੇ ਸੇ ਪਰੇ ਹੈ ਵਾ ਰਹਤ ਹੈ।ਅਜੁ-ਗਤੰ ਜੁੜਿਆ ਹੋ ਵਾ ਕਿਸੇ ਸਾਥ ਨਹੀ ਅਬਿਜਕਤੇ ਬਿਆਕਤੀ ਤੋ ਰਹਤ ਹੈ। ੧੦੩। ਤੰਤ੍ਰੇ ਤਤ ਰੂਪ ਕੇ ਤਾਈ ਵਾ ਸੁਤੰਤ੍ਰ ਰੂਪਕੇ ਤਾਈ ਬਾਕੇ ਬਾਣੀ ਵਾ ਖੋਫ ਵਾ ਵਿਅੰਗਤਾ। ੧੦੫। ਕਹੂੰ ਕੰਜ ਕਹੂੰ ਕੌਲ ਕੀ ਸੁਰੀਧੀ ਵਿਖੇ ਭਵਰਾ ਹੋਕੇ ਭੁਲ ਰਹੇ ਹੋ।ਅਲੂਲੇ ਸੁੰਦ੍ ਕਹੂੰ ਦੇਸਾ ਧਰਮ ਕਹੂੰ ਭੇਸਾ ਧਰਮਾ ਕੇ ਘਰ ਹੋ। ੧੦੬। ਅਛਰਾ ਇਸ ਲੋਕ ਦੀਆਂ ਇਸਤ੍ਰੀ ਭੋਗਦੇ ਹੋ ਅਪਛਰਾਂ ਨੂੰ ਭੋਗਦੇ ਹੋ ਕਹੂੰ ਇਸ ਲੋਕ ਦੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਵਾਸਤੇ ਅਰ ਪ੍ਰਲੋਕ ਦੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਵਾਸਤੇ ਸਿਧੀਆਂ ਨੂੰ ਸਾਧਦੇ ਹੋ ਵਾ ਕਿਤੇ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕਦੀ-ਆਂ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਹੋ ਰਹੇ ਹੋ ਕਹੂੰ ਅੰਗਕੇ ਸੰਗ ਸੰਸਾਰੀ ਰੰਚ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹੋ। ਕਹੂੰ ਜੰਗਕੇ ਜੋ ਰੰਗ ਹੈ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲਦੇਖਰਹੇ ਹੋ।੧੧੦। ਮਾਨ ਵੀ ਹੋ ਮਨੁਖਾਂਦੀ ਕੰਨਿਆ ਰਾਜਸੀ ਰਾਜ ਬਿਦਿਆ।ਕਹੂੰ ਸ੍ਰੀ ਸ੍ਰੀ ਕੀ ਪ੍ਰਸ੍ਰ ਕੀ ਰਿਸਟ ਪੁੰਨਿਆ ਕਿਧਰੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕੀ ਰਖਿਆ ਵਾਸਤੇ ਸਰਪ ਕੀ ਪਿਠ ਹੋ ਰਹੇ ਹੋ। ਅਰਥਾਤ ਧਰਤੀ ਸਾਰੀ ਚਕੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਵਾ ਕਿਧਰੇ ਬਿਸਨ ਹੋਕੇ ਸਰਪ ਦੀ ਪਿਠ ਬਿਰਾਜ ਮਾਨ ਹੋਕੇ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਕੀ ਰਖਿਆ ਕਰਤੇ ਹੋ ਅਦਰ ਮੰਦਰੇ ਪਾਰਬਤੀ ਰੂਪ ਵਾ ਪਹਾੜ ਮੇ ਸ੍ਰਿਸਟ ਸੁਮੇਰ ਰੂਪਹੋ ਭੁਦ੍ਰਕਲਿਆਨ ਵਾ ਸ਼ਿਵਜੀ ਮਦ੍ਰਬਾਨੀ ਮਦ੍ਰਦੇਸ ਕੀ ਮੋਟੀ ਬਾਣੀ ਛੁਦ੍ ਤੁਛ ਰੂਪ ਗ੍ਰੀਬ ॥ ੧੧੩ ॥ ਸੁਧ ਸੇਖੰ ਖਤ੍ਰੀ ਬ੍ਰਹਮਨ ਤੇਜੋ ਮੁਸਲਮਾਨ ਹੋਵੈ ਬ੍ਰਹਮ ਸਰੂਪ ਬ੍ਰਹਮਨ ਕਾ ਸਰੂਪ ਜੁਆਲ

ਸਰੂਪੰ ਅਗਨੀ ਸਰੂਪ ਵਾਜੁਥਾ ਅਵਸਥਾ ॥ ੧੧੬ ॥ ਪਿੰਗਲਾ ਚਾਰਨੀ ਪਿੰਗਲਾ ਨੂੰ ਉਚਾਰਨਾ ਗੀਤ ਗਾਵਨੇ ਅਰ ਚਰਚਾ ਕਰਨੀਆ ਨਾਗ ਥਾਨੀ ਪਿੰਗ ਸਾਸਤ੍ਰ॥ ੧੧੭ ॥ ਗਾਰੜੂ ਸਪਾਂਦੇ ਮੰਤ੍ਰੀ ਅਰ ਗੂੜ ਕਹਾਨੀਆਂ॥ ੧੧੮ ॥ ਛਾਲਾ ਮ੍ਰਿਗ ਛਾਲਾ ਕਹੂੰ ਰਾਜਸਾਜੰ ਧਿਰਾਜਾਧਿਕਾਰੀ ਕਹੂੰ ਰਾਜਦੇ ਅਧਕਾਰੀ ਹੋਕੋ ਰਾਜ ਕੈ ਸਾਜਕੇ ਅਧਪਤੀ ਹੋਰਹੈ ਹੋ॥ ੧੨੦ ॥ ਅਥਯਕਤ ਤੇਜ ਨਾਸ ਤੇ ਰਹਤ ਵਾ ਥਿਅੰਤ ਤੇਜ ਵਾ ਥੇ ਅੰਦਾਜ ਤੇਜ ॥੧੨੧॥ ਅਨਭੂਤ ਤੇਜ ਅਸਚਰਜ ਤੇਜ ਸਨਾਤ ਸਨਾਤਨ ਹੈਨ ਥਿਰਤ ਥਾਨ ਥਾਨ ਨਹੀ ਥਾਣੀਦੀ ਵਾ ਕੋਈ ਥਨਾਉ ਨਹੀ ਥਨਿਆਂ ਹੋਇਆ ਵਾ ਉਸਕਾ ਕੋਈਥਾਣਾ ਨਹੀਥਿਯੋਤਿਆਹੋਇਆ ਵਾ ਥਣੋਂਤਨਥਣੀ ॥ ੧੨੪ ॥ ਥਰਗ ਗਰੜ ਆਦਕ ॥ ੧੨੫॥ ਹਾਸ ਖਾਨ ਵਾ ਮੀਨ ਮਕਰ ਆਦਕ ਵਾ ਪੂਜੀ ॥ ੧੨੯ ॥ ਉਰਧ ਉਪਰ ਹੋਕਰਕੇ ॥ ੧੩੦ ॥ ਮ੍ਰਿਤਕੋ ਮਿਟੀ ਖਾਤੇ ਹੈ ॥ ੧੩੯ ॥ ਥਿਨ ਭਗਤ ਸਕਤ ਨਹੀ ਪ੍ਰਤਪਾਨ ਥਿਨਾਂ ਭਗਤੀ ਦੀ ਸਕਤ ਹਥਮੈ ਨਹੀਪੈਦਾ ਵਾ ਭਗਤੀ ਦੀ ਸਕਤ ਥਿਨਾ ਹਥ ਨਹੀ ਆਂਵਦਾ।ਸਰਥ ਧਰਮ ਥਿਹੀਨ ਇਕ ਜੋ ਪ੍ਰਮੇਸਰਕਾ ਨਾਮ ਹੈ ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਸੰਜੁਗਤ ਇਕ ਚਿਤ ਹੋਏ ਥਿਨਾ ਫੋਕਟ ਹੈ ਸਰਥ ਧਰਮ ਇਕ ਨਾਮ ਲਏ ਥਿਨਾ ਫੋਕਟ ਹੈ ਸਰਥ ਧਰਮ ਖਾਲੀ ਹੈ ॥ ੧੪੦ ॥ ਜੈ ਜੰਪਹ ਜਗਨਜਹ ਜਅੰ ਜਪਦੀਆਂ ਹੈ ਜੋਗਨੀਆਂ ਜੁਹ ਸੰਮੂਹ ਜੁਅੰ ਜੁੜ ਕਰਕੇ ਵਾ ਜੈਸੇ ਜਪਦੇ ਹੈਂ ਜੁਗ ਸਮੂਹ ਜੁੜ ਕਰਕੇ ਵਾ ਜੈਸੇ ਜਪਦੇਹੈ ਜੋਗੀਜਨ ਸਮੂਹ ਜੁਅੰ ਜਿਸਨੂੰ ਵਾ ਦੇਖਕੇ ਅਛੇਦ ਅਛਅੰ ਛੇਦਨੇ ਥੀ ਰਹਤਹੈ ਅਰ ਨਾਸ ਥੀ ਰਹਤਹੈ ਅਸਅੰ ਐਸੇ ਹਨ ਪੁਰਖਹੈ ਕੀਨੀ ਦੀਨ ਜਮੀਨ ਜਮਾ ਕਰਦਿਤੀਹੈ।ਜਮੀਨ ਅਰ ਅਕਾਸ ਜਿਸ ਪ੍ਰਭੂਨੇ ਰੁਖੰ ਮੁਖ॥੧੪੩

॥ ਸੋਖਸਖੰ ਸੋਕ ਕਰਕ ਸੁਕਦਾ ਨਹੀ।ਛਿਅੰ ਕਿਆਹੈ ॥ ੧੪੪ ॥ ਛਤ੍ਰੀ ਛਤਛਿਤੰ ਰਚੈਹੈ ਛਤ੍ਰੀ ਛਤ੍ਰਪ੍ਰਿਥੀ ਕਾ ਦਾਗਨ ਕਲੰਕ ਨਹੀ ॥ ੧੪੫ ॥ ਦਸ ਚਾਰ ਕਰੀ ਦਸ ਤੇ ਚਾਰ ਲੋਕ ਜੋ ਹੈਨ ਤਿਨ ਸੇ ਸ੍ਰਿਸ੍ਰੀ ਪੈਦਾ ਕਰੀ। ਸਚਿਓ ਬਨਾਇਓ ਤੇਜ ਅਤੇਜ ਰਾਤ੍ਰਦਿਨਵਾ ਸੂਰਜ ਚੰਦ ਵਾ ਅਨੇਰਾ ਚਾਨਨਾ ॥ ੧੪੯ ॥ ਜੁਅੰ ਜੁੜ ਕੈ ਵਾ ਜੋ ਹੈਨ ਕਿੰਨਰਆਦੀ ॥ ੧੫੧ ॥ ਰੋਜ ਰੋਜੇ ਦੁਤ ਚੰਦਨੀ ਸਹਾ। ਚੰਦ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਾਸਤਾ ਦਈ। ਅਰ ਸੂਰਜ ਕੋ ਭੀ ਪ੍ਰਗਾਸਦੀਆਂ।੧੫੪। ਰਰੀ ਨਾੜ ਕਾ ਜੋਗ ਜੁਰੀ ਨਹੀ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਜੁਗੋਮੈ। ੧੯੫। ਸਚੇ ਉਤਪਤੀਪੂਰਮਤੰ ਸੰਪੂਰਨ ਮਤ ਵਾਲੇ ਪਾਰ ਨਹੀ ਪਾਵਦੇ। ੧੫੬। ਭੂਤ ਅਭੂਤ ਜੜ ਚੇਤਨ ਵਾ ਦੇਵਤੇ ਮਨੁਖ ਵਾ ਸੂਖਮ ਸਥੂਲ ਸੂਤ ਸਿਧ ਚੰਦ੍ਰਮਾ । ੧੫੮। ਜਿਹ ਜਿਸਨੇ ਸਾਰਸ੍ਰਤੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀਵਾਸੁਰਸਭੀ। ੧੬੦। ਅਭੰਜ ਭੰਜ ਜਾਨੀਏ ਭੰਜਨੇਥੋ ਜੋ ਅਭੰਜਨ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਜਾਨੀਏ ਅਭੂਤ ਅਭੂਤ ਅਸਚਰਜ ਥੀ ਅਚਰਜ ਹੈ।ਅਰਗੰਜਗੰਜਮਾਨੀਏ ਅਗੰਜਨਤੇਅਗੰਜਨ ਮਨੀਦਾ ਹੈ ਵਾ ਅਗੰਜਾ ਦੇ ਗੰਜ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਅਦੇਵ ਦੇਵ ਹੈ ਸਦਾ ਦੈਤਦੇਵਤਾ ਰੂਪ ਹੈ ਨਾਥ ਕੈਸਾ ਹੈ ਅਭੇਵ ਥੋਂ ਅਭੇਵ ਹੈ ਵਾ ਅਭੇਵ ਰੂਪ ਹੋਰਹਾ ਹੈ ਸਦਾ ਨਾਥ॥ ੧੬੧ ॥ ਅਨਾਥ ਨਾਥ ਹੈ ਜੋ ਨਾਥਾਂ ਥੀ ਅਨਾਥ ਹੈ ਤਿਨਾਂ ਕਾ ਨਾਥ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਜੋ ਗਰੀਬਾਂ ਥੀਂ ਗਰੀਬ ਹੈ। ਅਭੰਜ ਭੰਜ ਹੈ ਸਦਾ ਆਪ ਅਭੰਜ ਹੈ ਹੋਰਨਾਂ ਨੂੰ ਭੰਜਨਹਾਰਾ ਹੈ ਵਾ ਅਭੰਜਾਂ ਨੂੰ ਭੰਜਨ ਹਾਰਾਹੈਅਗੰਜਗੰਜਗੰਜਹੈਜੇੜੇਨਾਸਕਰਨੇਸੇਨਹੀਕਿਸੀਸੇਨਾਸਹੋਤੇ ਸੋਨਾਸ ਕਰਤਾ ਹੈ ਵਾ ਨਾਸਕਰਨੇਵਾਲਾ ਹੈ ਵਾ ਆਪ ਅਗਨਤੀ ਤੇ ਅਗਿਨਤ ਹੈ। ਹੋਰਨਾਂ ਨੂੰ ਗਿਨਨੇਹਾਰਾ ਹੈ। ਪਤ੍ਰ ਪਾਤ੍ਰ ਜਾਨੀ

ਦਾ ਹੈ ॥ ੧੬੨ ॥ ਰਾਗ ਪ੍ਰੇਮ ਵਾ ਰਾਗ ਗਾਵਨਾਂ । ਅਥਾਗ ਦਗੋ ਥੀ ਰਹਤ ਅਦਗ ਕਲੰਕ ਥੀਂ ਰਹਤ ਵਾਵਸੇਸ ਕਰਕੇਦਗਦਗ ਕਰਤਾ ਹੈ ਅਸੇਖ ਸੰਪੂਰਨ ਹੈ ਜਰਮ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ॥ ੧੬੫ ॥ ਨਥਾ ਨ ਹੈ ਖੋਏ ਸੁਭਾਵ ਹੈ ॥ ੧੭੦ ॥ ਨਛਿਦ੍ ਹੈ ਕਲੰਕ ਨ ਛਾਇ ਆ ਪੜਦਾ ਵਾ ਕਿਸੇ ਦਾ ਪ੍ਰਤਾਪ ਦਥਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ॥ ਵਾਅਵਰਨ ਕੋ ਮਿਲਾਵ ਨਹੀਂ। ਅਖਿਆਲ ਖੰਡ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਕਿਸੇ ਕਾ ਕਰਤਾ ॥੧੭੨ ॥ ਨਘ੍ਰਾਮ ਹੈ ਬ੍ਰਹ ਰੂਪ ਨਹੀਂ ॥ ਘਾਮ ਧੁਪ ਰੂਪ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸੀਤ ਜੜਤਾ ਨਹੀਂ ॥ ਨਛਿਦ੍ ਛਿਦ੍ ਨਹੀਂ ਕਿਸੇ ਦਾ ਤੁਕਦਾ ॥ ਨਹੀਂ ਕਲੇਕਵਾਲੀ ਬਿਭੂਤੀ ਅਕਠੀ ਕਰਤਾ ॥ ੧੭੩ ॥ ਨਦਈ ਹੈ ਦਇਆ ਨਹੀਂ ਵਾ ਦੇਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿਸੇ ਕੋ ਵਾ ਦ੍ਵੈਤਤਾਈ ਨਹੀਂ ਨ ਬਾਲ ਹੈ ਤਿਨੇ ਅਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਵਾ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨਹੀਂ ॥ ੧੭੪ ॥ ਅਗੀਜ ਅਗੀਜਾਂ ਦੇ ਗੀਜਨ ਵਾਲੇ ਹੈ ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਗੀਜਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ ੧੭੬ ॥ ਪ੍ਰਭਾਉ ਹੈ ਚਿਨ ਹੈ । ਨ ਨਛਿਦ੍ ਕੋ ਸਰੂਪ ਹੈ ਕਿਸੇ ਦੇ ਦੋਸ ਦੇਖਨ ਦਾ ਸਰੂਪ ਨਹੀ ਵਾ ਕਲੰਕ ਰੂਪ ਨਹੀ ਅਗੰਜਸੀ ਬਿਭੂਤ ਹੈ ਸੋ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਭੂਤਾ ਸੀ ਰਹਤ ਹੈ ਵਾ ਤਿਸ ਬਿਭੂਤੀ ਕੀ ਸੋਭਾ ਅਗੰਜ ਹੈ ਨਹੀ ਛਲਕੀ ਮਾਇਆ ਪਾਸ।੧੭੭।ਨਗਾਧ ਹੈ ਨਹੀ ਗਾਹਇਆ ਜਾਦਾ ।ਵਾ ਨਹੀਸੁਗੰਧੀ ਜਿਸ ਮੈ । ਨਰੰਗ ਰਾਗ ਰੂਪ ਹੈ ਨਰੂਪ ਰਾਗ ਰੇਖ ਹੈ ਤਿਨਾ ਕਾਲਾ ਮੈ ਲਾਵਨਾ । ਨਹਾਉ ਹੈਨ ਭਾਉ ਹੈ ਹਾਉ ਭਾਉ ਕਟਾਖ ਨਹੀ ਵਾਹਾਉ ਹਾਸਾਨਹੀਭਾਉ ਪ੍ਰੇਮ ਨਹੀ ਕਿਸਮੈ।੧੭੮।ਗਾਜਾਧਪੀ ਇੰਦ ਨਰਾਧਪੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਵਾ ਰਾਜੇ ਸਿਤਸੁਤੀ ਪਾਰਥਤੀ ਤਪਸਪਤੀ ਸਿਵਜੀ ਬਨਸਪਤੀ ਕਲ ਪਥ੍ਰਿਛ ਥਰਨ ਵਾ ਸਮੁੰਦ੍ਰਵਾ ਅਠਾਰਾਭਾਰਥਨਾਸਪਤੀਤਪ੍ਰਸਤਪੀ

ਜੋਤਪਨੂੰ ਤਪਦੇ ਹੈ ਬਿਸੇਸ ਕਰਕੇ ।੧੮੦। ਅਨਾਦ ਬਾਤ ਮਾਨੀਏ ਅਨਾਦ ਕਾਲ ਕੀ ਬਾਤ ਚਲੀਆਈ ਹੈ। ਤੁਰੰਤਦੋਹਦੇਹਕੇ ਸੇਵਕਾਂ ਕੇ ਦੂਰ ਕਰਦੇ ਹੈ ਸੀਗ੍ਰ ਜੋ ਦੋਹ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੈ ਜੀਵਾਕੇ ਤਿਨ। ਕੋ ਦਗਧ ਕਰਤਾ ਹੈ।੧੮੨। ਸਨਕਔਸਨਕੇਸਨੰਦਨਸਨਕਾਦਕ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਕੇ ਨੰਦਨ ਸ੍ਰਿਸ੍ਰ ਆਦੀ ਨਹੀ ਹਸਾਬ ਪਾਵਦੇ ਮੁਰਗਾ ਪੰਛੀ।੧੮੩। ਸਰਬ ਸਪਤਾਰਕੇ ਤਰਾ ਜਿਤਨੇ ਜੀਵ ਹੈ ਉਪਰਲੇ ਔਰ ਸਰਬ ਸਤ ਪਤਾਲਾ ਕੇ ਵਿਖੇ ਅਰ ਇਨਾਂ ਕੇਤਲੇਥੀ।੧੮੪। ਸ੍ਰੁਦ੍ ਭੀਵਹੁ ਨਾਹ ਸੋ ਸੁਆਮੀ ਸੁਦ੍ ਭੀ ਹੈ ਸਰਬ ਰੂਪ ਹੋਨੇ ਤੇ ਗੁੜ ਗੌੜ ਭੀਲ ਭੀਕਰ ਏ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭੀਲਾ ਕੀਆ ॥ ੧੮੬ ॥ ਗੜਤ ਗਾੜ ਬਨਾਵਨ ਵਾਲੇ ਗੜਾ ਦੇਵਾ ਬਨਾਵਨਹਾਰੇ ਘਾਲਤ ਦੇ। ਨਾਮ ਨਾਮ ਦੁਰੰਤ ਨਾਮੀ ਦਾ ਨਾਮ ਬਿਅੰਤ ਹੈ ਵਾ ਨਾਮ ਵਡਿਆਈ ਪ੍ਰਸਿਧ ਤੁਰੰਤ ਬਿਅੰਤ ਹੈ।੧੮੭। ਮੂੜ ਮਾਨੋਮੂਰਖ ਜੋ ਮਨੁਖ ਹੈ ਭੂਤ ਭਬ ਭਵਾਨ ਭੂਪਤ ਤਿਨਾ ਕਾਲਾ ਵਿਖੇ ਭੂਪਤ ਹੈ ।੧੮੮ ।ਅਏਹ ਅਬਨਾਸੀ ਹੈ।੧੯੦। ਨ ਚਕ੍ ਜਾਕੋ ਚਕ੍ ਚਿਹਨ ਅਕਾਰ ਨਹੀ ਚਕ੍ ਜਾਕੋ ਨਹੀ ਚਕ੍ ਜਿਸਕਾ ਕੋਈ ਅਰ ਚਕ੍ ਚਿਹਨ ਜਿਸ ਮੈ ਹੈਨ।੧੯੧।ਸ੍ਰਿਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾ ਸੰਤਾ ਨੂੰ ਸ੍ਰਿਸ੍ ਕਰਤਾ ਹੈ ਵਾ ਸ੍ਰਿਸ੍ਰੀ ਕਰਨੈ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਭਬ ਚਤ੍ ਹੋ ਭੂਤ ਭਵਿਖ ਭਵਾਨ ਪ੍ਰਮਾਨ ਇਕੋ ਜੇਹਾ ਹੈ ਤਿਨਾ ਕਾਲਾ ਮੈ । ੧੯੨ । ਧਰਮ ਕੇ ਅਨ ਕਰਮ ਕੇ ਜੇਤਕ ਧਰਮ ਕੇ ਕਰਮ ਅਨਹੋਰ ਕਰਮ ਜੋ ਮੰਦ ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਤਿਸਨੇ ਕੀਤੀ ਹੈ।੧੯੩। ਪੁਸਟਕਰਤਾ ਸੰਤਾ ਨੂੰਪ੍ਰਮੰਨ ਕਰਤਾ ॥ ਅਪਾਪ ਆਰਾ ਹੈ ਕਰਮ ਜੀਵ ਅਧੀਨ ਹੈ ।੧੯੪। ਜਪਤ ਜਾਪ ਅਮੰਡ ਜਪਦੇ ਹੈ ਅਮੰਡ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਵਾ ਸਰਬ ਉਚਾਰਾ ਨੂੰ ਜਾਨ ਰਹਾ ਹੈ ਵਾ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਜੋ ਸ੍ਰੁਦ੍ ਹੈ ਅਰ ਜਿਤਨੇ

ਕਾਵਿਚਾਰਵਾਂਨਹੈਅਰ ਸਰਬ ਦਿਸਾਂ ਨੂੰ ਜਾਨ ਰਹਾ ਹੈ ਸਰਬ ਮਾਨ ਸਹਿੰਦ੍ ਸਰਬ ਰਾਜੇ ਜਿਸਨੂੰ ਮੰਨਦੇ ਹੈ ਬੇਦ ਬਿਆਸ ਕਰੇ ਕਈ ਦਿਨ ਬੇਦ ਬਿਆਸ ਭੀ ਕੀਤੇ ਹੈ ਅਰ ਕਈ ਦਿਨ ਭੀ ਕੀਤੇ ਕੋਟ ਇੰਦ੍ ਉਪਇੰਦ੍ ਭੀ ਕੀਤੇ ਵਾ ਆਪਨੇ ਦਿਨ ਮੈ ਬੇਦ ਬਿਆਸ ਇੰਦ੍ ਉਪਇੰਦ੍ ਕੀਤੇ ਹੈ। ੧੯੭। ਜਨਮ ਜਾਤਾ ਕ-ਰਮ ਗਿਆਤਾ ਏਹੁ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰ ਦੇ ਕੋਈ ਨਹੀ ਜਾਨ ਸਕਦਾ ਵਾ ਆਪ ਸਰਬ ਦੇ ਜਾਨਦਾ ਹੈ। ੧੯੮। ਆਦ ਜੋ ਭੂਤ ਕਾਲ ਹੈ ਅੰਤ ਜੋ ਭਵਾਨ ਕਾਲ ਹੈ ਅਰਮਧ ਜੋ ਵਰਤਮਾਨ ਕਾਲਹੈ ਤਿਨਾ ਕਾਲਾਂ ਮੈ ਉਸਕਾ ਅੰਤ ਨਹੀ। ੨੦੦। ਏਕ ਸਮੇ ਸ੍ਰੀ ਆਤਮਾ ਸੁਭਾਏ ਮਾਨ ਜੋ ਜੀਵ ਆਤਮਾ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਸੇ ਪੂਛ ਤਾ ਹੈ ਸਿਖਗੁਰੂਗੋਬਿੰਦਸਿੰਘਤੇ ਪੂਛਤੇ ਹੈ ਮਤੀਵਾਨ ਜੋ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੈ ਮਤੀਵਾਨ ਜੋਗੁਰੂ ਹੈਨ ਪਾਂਚ ਦੋਹਰਾ ਪ੍ਰਸਨ ਅਰ ਪਾਂਚ ਉਤ੍ਰ ਜਾਨ ਲੈਨੇ ਹੇ ਸਿਖ ਜਿਨਕੋ ਗਿਆਨ ਹੈ ਤਿਨਕੀ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਮੈ ਰੰਕ ਅਰ ਰਾਜਾ ਕਉਨ ਹੈ ਸਭ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ। ੨੦੧। ਵਾ ਦੂਸਰਾ ਅਰਥ ਪ੍ਰਸਨ ਕੋਆਤਮਾ ਸਰੂਪ ਹੈ। ਉਤ੍ਰ। ਸ੍ਰੰਜੋਤੀ ਹੈ ਸਤ ਚਿਤ ਅਨੰਦ ਰੂਪ ਹੈ ਆਤਮਾ ਕਾ। ਪ੍ਰਸਨ। ਕਹਾ ਸ੍ਰਿਸਟ ਕੋ ਬਿਚਾਰ ਉਤਰ ਜੈਸੇ ਜਲਤੇ ਬੁਧ ਬੁਧਾ ਉਤਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਬ੍ਰਹਮ ਮੈ ਸ੍ਰਿਸਟੀਕ ਬਿਚਾਰ ਹੈ ਪ੍ਰਸਨ ਕਉਨ ਧਰਮ ਹੈ ਉਤ੍ਰ ਜੋ ਆਤਮਾ ਮੈ ਇਸਥਤ ਹੋਵਨਾ ਹੈ ਇਹੁ ਧਰਮ ਹੈ। ਸੰਕਾ। ਕੋ ਕਰਮ ਹੈ ਉਤ੍ਰ ਜੋ ਮਨ ਬਚ ਕਰਮ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਨੂੰ ਆਰਾ ਧਨਾ ਹੈ ਇਹ ਕਰਮ ਹੈ। ਸੰਕਾ। ਕਹਾ ਜੀਤਬ ਉਤ੍ਰ ਜੋ ਦੇਖਾਂ ਏ ਰਹਤ ਹੋਵਨਾ ਹੈ ਸੋ ਜੀਭਨਾ ਹੈ। ਸੰਕਾ। ਕਹਾ ਮਰਨ ਹੈਉਤ੍ਰ ਜੋ ਨਿੰਦਾ ਸੰਜੁਗਤ ਹੋਵਨਾਹੇ ਸੋ ਮਰਨਾ ਹੈ।ਸੰਕਾਕਉਨ ਸੁਰਗ ਉਤ੍ਰ

ਜੋ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਨਾਸ ਸੋ ਸੁਰਗ। ਸੰਕਾ।ਕਹਾ ਨਰਕ ਉਤ੍ਰ ਦੇਹ ਅਭ-
ਮਾਨ ਨਰਕ ਹੈ।ਸੰਕਾ। ਕੋ ਸੁਘੜ ਉਤ੍ਰ ਇਸਤ੍ਰੀਦੋ ਨੇਤ੍ਰ ਦੇ ਕਟਾ-
ਖ ਨਹੀ ਲਗਦੇ ਜਿਸਨੂੰ ਸੋ ਸੁਘੜਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਸਨ। ਕੋ ਮੂੜ ਉਤ੍ਰ
ਜੋ ਆਬੇਬੇਕ ਧਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਮੂੜ ।ਸੰਕਾ। ਕਹਾ ਤਰਕ ਉਤ੍ਰ ਜੋ ਸਚ
ਮੈ ਪ੍ਰੀਤੀਤ ਸੋ ਤਰਕ ।ਪ੍ਰਸਨ ।ਕੋ ਅਵਤਰਕ ਉਤ੍ਰ ਜੋ ਸਚ ਥੋ
ਵਿਪਰਜੇ ਹੈ ਸੋ ਅਵਤਰਕ ਹੈ। ੨੦੩ । ਪ੍ਰਸਨ। ਕੋਨਿੰਦਾ ਉਤ੍ਰ.
ਜੋ ਪਰ ਉਪਕਾਰ ਥੋ ਨਸਦਾ ਹੈ ਸੋ ਨਿੰਦਾਂ ਪ੍ਰਸਨ ਕਉਨ ਪਾਪ
ਉਤ੍ਰ ਜੋਹਰੀ ਦੇ ਭਜ਼ਨ ਥੀ ਪ੍ਰਮਾਦੀ ਹੈ ਸੋ ਪਾਪ ਸੰਕਾਕਹਾਧਰਮ
ਉਤ੍ਰ ਜੋ ਸਦਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨਾ ਗੋਬਿੰਦ ਦਾ ਸੋ ਧਰਮ ਹੈ। ਸੰਕਾ
ਜਸ ਕੌਨ ਉਤ੍ਰ ਜੋ ਪ੍ਰਉਪਕਾਰ ਕਰਨਾ ਹੈ ਸੋ ਜਸ। ਪ੍ਰਸਨਾਕਉਨ
ਜੋਗ ਉਤ੍ਰ ਜੋ ਭਗਤੀ ਮੈ ਜੁੜਨਾ ਹੈ ਸੋ ਜੋਗ ਹੈ ਸੰਕਾ। ਕੋ ਭੋਗ
ਉਤ੍ਰ ਜੋ ਭਜਨ ਦਾ ਸੁਆਦ ਹੈ ਸੁ ਭੋਗ ਹੈ ਸੰਕਾ। ਕਉਨ ਕਰਮ
ਉਤ੍ਰ ਜੋ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਪ੍ਰਾਨ ਕੰਮ ਹੈ ਸੋ ਕਰਮ ਸੰਕਾ। ਕੋ ਅਪ੍ ਕਰਮ
ਉਤ੍ਰ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਥੇ ਬਗੈਰ ਜੋ ਕਰਮ ਹੈ ਸੋ ਕੁਕਰਮ ਹੈ। ਸੰਕਾ
। ੨੦੪। ਕਹੋ ਸੁਸਰਮਕਾ ਸੋਕ ਉਤ੍ਰ ਸਮ ਬ੍ਰਹਮ ਦੇ ਦੇਖਨਾ ਅ-
ਥਵਾ ਚਿਤ ਦਾ ਰੋਕਨਾ ਸੋ ਸਮ ਹੈ ਸੰਕਾ।ਦਮਕੋ ਕਹਾ ਕਹੰਤ ਉਤ੍ਰ
ਸਮਤਾ ਹੋਨੀ ਦੁਦਾ ਪਦਸੀ ਰਹਤ ਹੋਨਾ ਵਾ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਨੂੰ ਥਸ
ਕਰਨਾ ਸੋਦਮ ਹੈ ਸੰਕਾ। ਕੋ ਸੂਰਾ ਉਤ੍ਰ ਜੋ ਕਾਮ ਜਿਤ ਸੋ ਸੂਰਾ।
ਸੰਕਾ ਦਾਤਾ ਕਉਨ ਹੈ ਉਤ੍ਰ ਜੋ ਪ੍ਰਮਾਰਥ ਦਾ ਉਪਦੇਸ ਦੇਵੈ ਸੋ
ਦਾਤਾ ਸੰਕਾ। ਕਹਾਰੰਕ ਉਤ੍ਰ ਜਿਸਕੋ ਅਧਕ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਹੈ ਸੋ ਰੰਕ
ਹੈ।ਸੰਕਾ। ਰਾਜਾ ਕਉਨ ਉਤ੍ਰ ਜਿਸਕੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਨਾਸ ਹੈ ਸੋ ਰਾਜਾ
ਹੈ। ਸੰਕਾ।ਹਰਖ ਤੇ ਸੋਗ ਕਉਨ ਹੈ ਉਤ੍ਰ ਜੋ ਆਤਮਾ ਲਾਭ ਹੈ
ਸੋ ਹਰਖ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਮਨ ਮੈ ਚਿੰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਸੋਗੀ ਹੈ।ਸੰਕਾ। ਰੋਗੀ

ਰਾਗੀਕਉਨ ਉਤ੍ਰ ਜੋ ਬਿਸਿਆਂ ਮੈ ਅਸਕਤ ਸੋ ਰੋਗੀ ਜਿਸਦਾ ਚਿਤੁਰੁਕ ਦਾ ਨਹੀ ਸੋ ਰਾਗੀ। ੨੦੬। ਸੰਕਾ ਕਉਨ ਰਿਸਟ ਹੈ ਉਤ੍ਰ ਜੋ ਬਿਬੇਕ ਸਹਤ ਹੈ.ਸੋ ਰਿਸਟ ਹੈ ਸੰਕਾ ਕੋ ਪੁਸਟ ਹੈ ਉਤ੍ਰ ਜੋ ਪ੍ਰਕਰਮ ਵਾਨ ਹੈ ਸੋ ਪੁਸ੍ਟ ਹੈ। ਸੰਕਾ। ਕਹਾ ਸਿਸਟ ਕੋ ਬਿਚਾਰ। ਉਤ੍ਰ ਮ੍ਰਿਗ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਦੇ ਜਲ ਦੀ ਨਿਆਈ ਸ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਦਾ ਬੀਚਾਰ ਹੈ ਸੰਕਾ। ਕਉਨ ਸ੍ਰਿਸ੍ਟ ਕੋ ਭ੍ਰਿਸਟ ਹੈ ਉਤ੍ਰ ਆਤਮਾ ਦਾ ਰੂਪ ਜਿਨਾ ਜਾਨਿਆ ਨਹੀ ਸੋ ਸ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਮੈ ਭ੍ਰਿਸਟ ਹੈ ਸੰਕਾ ।੨੦੭। ਕਹਾ ਕਰਮ ਕੋ ਕਰਮ ਹੈ ਉਤ੍ਰ ਜੋ ਕਰਮਾ ਦਾ ਅਭਮਾਨ ਭਿਆਗਨਾ ਹੈ ਏਹੁ ਕਰਮ ਕੋ ਕਰੇ ਵਾ ਕਰਮ ਦਾ ਕਰਨਾ ਛਡ ਦੇਨਾ ਏਹੁ ਕਰਮ ਹੈ ਸੰਕਾ ਕਹਾ ਭਰਮ ਕੋ ਨਾਸ ਉਤ੍ਰ ਜੋ ਏਕ ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਦੇਖਨਾ ਸੋ ਭਰਮ ਕਾ ਨਾਸ ਹੈ ਸੰਕਾ ਕਾ ਚਿਤਵਨ ਕੀ ਚੇਸਟਾ ਉਤ੍ਰ ਜੋ ਮਾਇਆ ਮੈ ਚੇਸਟਾ ਲਗ ਰਹੀ ਹੈ ਸੰਕਾ। ਕਹਾ ਅਚੇਤ ਪ੍ਰਗਾਸ ਉਤ੍ਰਅਫੁਰੋ ਮੈ ਚੇਤਤਾ ਪ੍ਰਗਾਸ ਰਹੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਜੜ ਮੈ। ੨੦੮। ਕਹਾ ਨੇਮ ਉਤ੍ਰ ਜਥਾ ਲਾਭ ਤਥਾ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਸੰਤੋਖ ਕਾ ਲਖਨਹੀ ਹੈ ਨੇਮ ਜਾਨਨਾ। ਵਾ ਜਪ ਆਦਕਾਂ ਦਾ ਜੋ ਜਾਪ ਕਰਨਾ ਹੈ ਸੋਜਾਪ ਕਰਨਾ ਹੈ ਸੋ ਨੇਮ ਹੈ ॥ ਸੰਕਾ॥ ਸੰਜਮਕਹਾ ਹੈ ਉਤ੍ਰ ਮਨ ਦਾ ਰੋਕਨਾ ਅਰ ਹਿੰਸਾ ਦਾ ਪਰੀਤਿਆਗ ਸੋ ਸੰਜਮ ਅਹੈ ਸੰਕਾ ਕਹਾ ਗਿਆਨਾ ਉਤ੍ਰ। ਏਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ਜਾਨਨਾ ਸੋ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਸੰਕਾ। ਕਹਾ ਅਗਿਆਨਾ ਉਤ੍ਰ। ਨਾਨਾ ਬਿਧ ਸੰਸਾਰ ਦੇਖਨਾ ਦ੍ਵੈਤ ਦਾ ਗ੍ਰਹਨ ਕਰਨਾ। ਹੰਗਤਾ ਮਮਤ। ਧਾਰਨੀ ਏਹ ਅਗਿਆਨ ਹੈ। ਸੰਕਾ। ਕਰੋਗੀ। ਉਤ੍ਰ। ਜੋ ਹੰਗਤਾ ਧਾਰਨੀ ਕਰਨੀ ਸੋ ਹੋਗੀ ਹੈ। ਸੰਕਾ ਸੋਗੀ ਕਉਨ ਉਤ੍ਰ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਹੈ ਖਛ ਨ ਸੋ ਸੋਗੀ ਹੈ। ਸਦਾ ਚਿੰਤਾਮਾਨ ਰਹਤਾ ਹੈ। ਸ਼ੰਕਾ। ਸੋ

ਕੀ ਹਾਨ। ਉਤ੍ਰ। ਜੋ ਦੇਹ ਨੂੰ ਨਿਜ ਸਰੂਪ ਮਨ ਲੈਂਦਾ। ਪ੍ਰਮਾਦੀ ਹੋ ਕੇ ਅਰ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਭਜਨ ਨੂੰ ਭੁਲਾਇ ਦੇਂਦਾ। ਏਹ ਧਰਮ ਦੀ ਹਾਨੀ ਹੈ ॥ ੧੦੯ ॥ ਕੋਸੂਰਾ ਉਤ੍ਰ ਜੋ ਦ੍ਵੈਤ ਮਾਰੇ ਸੋ ਸੂਰਾ।ਸੰਕਾ ਮੰਦ੍ ਕਵਨ ਉਤ੍ਰ ਜਿਸਨੂੰ ਸਰੂਪ ਦਾ ਗਿਆਨ ਹੈ ਸੋ ਮੁੰਦਰ ਹੈ। ਸੰਕਾ ਕਹਾ ਜੋਗ ਕੋ ਸਾਰ ਉਤ੍ਰ ਜੋ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸੋ ਜੋਗ ਕੋ ਸਾਰ। ਸੰਕਾ। ਕੋ ਦਾਤਾ ਉਤ੍ਰ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨ ਦੇਨੇ ਵਾਲਾ ਦਾਤਾ ਹੈ। ਸੰਕਾ ਗਿਆਨੀ ਕਉਨ ਉਤ੍ਰ ਜਿਸ ਨੂੰ ਤ੍ਰਿਪਟੀ ਰੂਪ ਸੰਸਾਰ ਬ੍ਰਹਮ ਭਾਸੇ ਸੋ ਗਿਆਨੀ। ਸੰਕਾ। ਕਹੋ ਬਿਚਾਰ ਅਬਿਚਾਰ ਉਤ੍ਰ ਸਤ ਅਸਤ ਦਾ ਨਿਰਨਾ ਬਿਚਾਰ ਹੈ ਜੋ ਇਸੇ ਤੇ ਬਿਪਰਜੇ ਸੋ ਅ-ਬਿਚਾਰ ਹੈ ਪਹਿਲੇ ਅਰਥ ਕੀ ਬਾਤ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰਾਂ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੋ ਇਹੁ ਥਾਤ ਹੈ ਸੋ ਆਤਮਾ ਸੈ ਤਾ ਸਿਖਾਂ ਨੇ ਕਹਿਆ ਆਤਮਾ ਸੈ ਨਹੀ ਤਾ ਕਿਸ ਸੈ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰਾਂ ਕਹਿਆ ਮਾਇਆ ਸੈ ਹੈ ਸਿਖਾਂ ਨੇ ਕਹਿਆ ਮਾਇਆ ਦਾ ਕੀ ਰੂਪ ਹੈ ਗੁਰੂ ਮਾਇਆ ਦਾ ਰੂਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈ।੨੧੦ ਆਦ ਬ੍ਰਿਤੇ ਆਦੋਂ ਹੀ ਐਸੀ ਵ੍ਰਿਤੀ ਹੈ।ਖੰਡ ਉਦੰਡੇ ਖੰਡਾ ਹੈ ਉਤ-ਕ੍ਰਿਸਟ ਵਾ ਖੰਡਾ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਵਿਸੇਸ ਕਰਕੇ ਦੰਡ ਦੇਨ ਵਾਲੀ ਹੈ ਰੰਮਕ ਸੁੰਦਰ ਕਪਰਦਨ ਜੂੜ੍ਹ। ਛਤ੍ਰ ਛਿਤੇ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਕਾ ਛਤ੍ਰ ਹੈ ॥ ੨੧੧।ਬਿਦੁਸਨ ਦਬਾਵਨ।ਉਰਧ ਅਧੇ ਦੋਨਾ ਲੋਕਾਂ ਮੈ ਬਿਆਪਕ ।੨੧੨। ਬਵਰ ਬਵੰਕਾ ਬਦਲਸਾਰਖਾ ਗਜਨਾ ਵਾ ਸੇਰ ਸਾਰਖਾ ਬਬਰ ਬਵੰਕੈ ਭਭੁਕ ਸੈ ਬੋਲਦਾ ਹੈ ਸ਼ੇਰ ਕਾ। ਅਧਿਆਰ ਕਰਨਾ। ਲੰਕੜੀਆ ਹਨੂਮਾਨ। ਅਭਾਸਿਤ ਝਮਕੈ ਅਤਸੈ ਉਜਲ ਝਮਕਦਾ ਹੈ। ਛਤ੍ਰ ਵਾ ਤੇਜ। ੨੧੩ । ਮੁੰਡ ਬਿਹੰਡਨ ਮੁੰਡ ਨੂੰ ਮੁੰਡਤੇ ਬਿਨਾ ਕਰਨ ਹਾਰੀ ਹੈ।ਖੂਨਖਿਤੇਨ੍ਦ ਭੂਮੀ ਯੁਧ ਕਰਤਾ ਵਾ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਯੁਧ ਕਰਨ ਹਾਰੀ।ਪੁਸ੍ਹ ਪਰਖਨ ਦੁਸ਼ਟ ਜੋ ਹੈਨ ਪੁਸ਼ਟ ਓਨਾਂ ਨੂੰ

ਹਰਖ ਥੋਂ ਪਰੇ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਹੈ ਵਾ ਸੰਤਾਂ ਨੂੰ ਪੁਸ਼ ਅਰ ਹਰਖ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਹੈ। ਭੂਮ ਅਕਾਸ ਤਲ ਉਰਧ ਅਧੇ ਉਰਧ ਜੋ ਅਕਾਸ਼ ਹੈ ਅਧੇ ਜੋ ਪਤਾਲ ਹੈ ਅਰ ਭੂਮੀ ਮੈ ਸਰਬਥਾ ਤੇਰਾ ਨਿਵਾਸ ਹੈ॥ ੨੧੪ ॥ ਨਿਵਾਸਨ ਘਰ ਹੈ ਨਿਰਦੈਨਰਾਂ ਕੇ ਆਚਨ ਖਾਨ ਵਾਲੀ ਹੈ ਅਚਿੰਤੀ ਪੀਵਦੀ ਹੈ। ਜੋਗ ਜਯੰਤੀ ਜੋਗ ਜਿਤਨੇ ਵਾਲੀ ਹੈ।ਥਿਵੰਤੀ ਉਗਲਾਛਤੀ ਹੈ ਅਸਟਪ੍ਰ ਬਾਹਣ ਅਠੇ ਸ਼ਸਤ੍ਰਾਂ ਕਾ ਚਲਾਵਨਾ ਵਾ ਅਸਟਭੁਜਾ। ੨੧੬। ਚਾਚਰ ਚਮਕਾਰ ਨ ਥਿਜਲੀ ਦੀ ਨਿਆਈਂ ਤਲਵਾਰ ਧੂਮ ਧੁਕਾਰਨ ਧੂਮਰਦੈਤ ਕੋ ਧਿਧਕਾਰ ਕਰਨਾ ਵਾ ਧੂਮਰ ਦੈਤ ਕੇ ਨਾਸ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ ਵਾ ਝੜਨੇ ਵਾਲੀ ਦਾੜਵੀ ਅਨਾਰ ਕੇ ਸਦਰਸ ਦੰਦ ਹੈਂ। ਐਸੇ ਦ੍ਰਮ ਮਥੇ ਹੰਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ। ੨੧੭ । ਅਸ਼ਟਾਟਪਰਹਾਸਨ ਟਾਂ ਟਾਂ ਕਰਕੇ ਜਿਸਕਾ ਹਸਨਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਘੋਰ ਹਾਸਾ ਹੈ ਚਕ੍ਰਗਤੇ ਚਕ੍ਰ ਚਲਾ-ਵਤੀ ਹੈ ਵਾ ਚਵਾਚਕਾ ਮੈ ਜਿਸਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੈ। ਵਾ ਚਵਾਚਕਾਦੀ ਗਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਹੈ। ਕੇਸਰੀ ਪਰਵਾਹੇ ਸ਼ੇਰ ਬਾਹਨੀ ਹੈ ਏਕ ਬ੍ਰਿਤੈ ਏਕ ਹੀ ਜਿਸਕੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਹੈ ਦੁਸ਼ਟਾਂ ਕੋ ਮਾਰਨ ਦੀ ਵਾ ਇਕ ਹੀ ਸਾਰੇ ਬਰਤ ਰਹੀ ਹੈ ਵਾ ਇਕ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਮੈ ਜਿਸਕੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗ ਰਹੀ ਹੈ। ੨੧੯। ਕਾਵ੍ਰੂ ਕੁਮਾਰੇ ਕਾਮਰੂ ਦੇਸ ਕੀ ਕੁਮਾਰੀ ਬਿਤਲ ਤਲੇ ਸਤਾਂ ਪਤਾਲਾਂ ਮੈ ਬਿਸਾਪਕ ਹੈ ॥ ੨੧੯॥ ਤੇਜ ਪਕ-ਰਖਨ ਦੁਸਟਾਂ ਦੇ ਤੇਜ ਨੂੰ ਖਿਚ ਲੈਂਦੀ ਹੈ ਤੁੰਦਤਥੇ ਤਿਖਾ ਸੁਭਾਵ ਵਾ ਮਜਾਜ ਜੁਵਾਲਜਯੰਤੀ ਦੁਸਟਿਆਂ ਦੇ ਤੇਜ ਨੂੰ ਜੋ ਕਰਨ ਹਾਰੀ ।ਵਾ ਜੁਆਲ ਰੂਪ ਜੋ ਕਰਨ ਹਾਰੀ। ਤਰਕ ਬਿਤਰਕਨ ਤਰਕਾਂ ਰਹਤ ਅਰਥਾਤ ਨਿੰਦਾ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਕਰਦਾ ਵਾ ਜੁਗਤੀਆਂ ਥੋਂ ਰਹਤ ਹੈ।ਤਪਤ ਪ੍ਰਤਾਪਨ ਤੇਜ ਪ੍ਰਤਾਪ ਵਾਲੀ ਹੈ ਵਾ ਪ੍ਰਤਾਪ ਜਿਸ

ਕਾ ਤਪ ਰਹਾ ਹੈ ਜਪਤ ਜਿਵੇਂ ਜਪਦੇ ਹੈਂ ਜੀਵ ਜਿਸਕੋ ਵਾ ਜਪਦੇ ਜੀਵਾਂ ਜੈਸੇ ਕੈਸੇ ਫਲ ਦੇਤੀ ਹੈ ਵਾ ਜਪ ਕਰਕੇ ਜੀਂਵਦੇ ਹੈਂ ਭਗਤ ਉਸਕੇ ।੨੨੦। ਚੰਚਲਾਚਖੰਤੀ ਚਖੁ ਅੰਗ ਤੇਰੇ ਚੰਚਲ ਹੈਂ ਵਾ ਚੰਚਲ ਤੇਰੇ ਚਖੁ ਹੈ। ਕਤਕਸਾ ਕੁਠਾਰੇ ਹਾਥ ਮੈ ਕੁਹਾੜਾ ਫੜਨੇ ਹਾਰੀ ਹੈ ਭੁਰ ਭੁਜੇ ਉਤਕ੍ਰਿਸ੍ਟ ਭੁਜਾ ਹੈ ਵਾ ਉਚੀਆਂ ਭੁਜਾ ਹੈਂ ਵਾ ਸੁੰਦ੍ਰ ਕੇਹਰ ਲੰਕੇ ਸ਼ੇਰ ਦਾ ਲਕਾਅਤੰਕੇ ਅਤਕ ਹੈ ਵਾਂ ਅੰਤ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ ਹੈ ॥ ੨੨੧ ॥ ਬ੍ਰਿਤ ਬਿਮੋਚਨ ਅਸੁਭ ਬ੍ਰਿਤੀ ਦੇ ਦੂਰ ਕਰਨ ਹਾਰੀ ਹੈ ਵਾ ਬਿਨਾ ਪ੍ਰੀਤੀ ਤੇ ਜੋ ਹੈਨ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਬਿਸੇਸ ਕਰਕੇ ਮਾਰ ਨ ਵਾਲੀ ਹੈ ਵਾ ਨੇਤ੍ਰ ਦੇਖ ਕਰ ਜੀਵਾਂ ਦੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਅਭਾਵ ਹੋਤੀ ਹੈ ।ਸੋਚ ਬਿਸੋਚਨ ਚਿੰਤਾ ਥੋਂ ਬਿਨਾ ਕਰ ਦੇਤੀ ਹੈ। ਸੁਬ੍ਰਿਤ ਸੁਬਾਸੇ ਸ੍ਰੇਸਟ ਬ੍ਰਿਤੀ ਅਰ ਸੁਗੰਧੀ ਆ ਰਹੀ ਹੈ ਵਾ ਸ੍ਰੇਸਟ ਬ੍ਰਿਤੀਆਂ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਬਸ ਰਹੀਆਂ ਹੈਂ। ਬੇਦਪ੍ਰਸੰਗੀ ਬੇਦ ਮੈ ਜਿਸਕੀ ਕਥਾ ਹੈ। ਤੇਜੋ ਉਤੰਗੀ ਤੇਜ ਨਾਲ ਚਲਨਾ ਹੈ ਜਿਸਕਾ ਵਾ ਬਾਹਨ ਕਾ। ਖੰਡਸੁਰ ਅਸਰਾਂ ਦੇ ਖੰਡਨ ਵਾਲੀ ਹੈ।ਉਰਧੰਸਰਬਥੋਂ ਉਚੀਹੈ॥੨੨੨॥ਘੰਟ ਕਾਤੜਾਗੀਰੁਣਝੁਣਸਬਦਬਜਦਾਹੈ।ਸੁਨਤਸੁਰੰਤੜਾਗੀ ਦਾ ਸਬਦ ਸੁਨਕੈਵਾਤੇਰੇਮੁਖੋਂਸ਼ਬਦਸੁਨਕਮਨਤਨਰਿਝੈਦੁਸਟਸੜਦੇ ਹੈਂ ਮਨ ਤਨਕਰਕੇਵਾਤੂਪਸੰਨਹੋਤੀਹੈਮਨਤਨਕਰਕੇਸਭੈਨਸਹਤਭੈਕੇ ਨਹੀ ਭਜਦੀ ਵਾ ਰੋਹ ਰਨਮੈ ਕਰਨ ਤੇ ਸਭ ਭੈ ਕਰਦੇ ਹੈਂ ਭਜਦੇ ਹੈਂ ਚੰਡ ਚਕ੍ਰਦਨ ਚੰਡ ਦੈਂਤ ਦੇ ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਹੈ ਚਕ੍ਰ ਜਿਸਦੇ ਤਨ ਮੈ ਧਾਰਿਆ ਹੈ ॥ ੨੨੩ ॥ ਚਾਚਰੀ ਪ੍ਰਯੋਜਨ ਬਿਜਲੀ ਸਾਰਖਾ ਪ੍ਰਯੋਜਨ ਗਜਨਾ । ਵਾ ਤਲਵਾਰ ਕੀ ਬਿਸੇਸ ਕਰਕੇ ਜੋਧਾ ਹੈ ਵਾ ਜੋਧਾ ਦੇ ਉਪਰ ਤਲਵਾਰ ਪਰਹਾਰਨ ਵਾਲੀ ਹੈ । ਪ੍ਰਲੋਕੀ ਉਤਪਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਹੈ । ਜਾਲਪਾਜਯੰਤੀ ਜਾਲ ਪਾਵਨੇ

ਹਾਰੀ ਹੈ ਵਾ ਜਿਤਨੇ ਵਾਲੀ ਹੈ ਵਾ ਦੇਵੀ ਕੇ ਨਾਮ ਹੈਨ। ਗਾੜਮ ਤੇ ਗਾੜੀ ਮਸਤ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਵਾ ਤਕੜੀ ਤੇਰੀ ਬੁਧੀ ਹੈ ੧੨੪। ਖੜ੍ਰੀਆ ਆਨ ਖਤੰਗੀ ਖਤ੍ਰੀ ਜਿਸਦੀ ਆਨ ਮੰਨਦੇ ਹੈ ਵਾ ਖੜ੍ਰੀਆ ਦੀ ਨਿਆਈ ਤੇਰੇ ਮੈ ਅਨਖ ਹੈ ਅੱ ਬਾਨਾਂ ਕੇ ਧਾਰਨ ਵਾਲੀ ਹੈ। ਖੰਗ ਕੈ ਅਨੰਗੀ ਅੰਗਾਂ ਥੋ ਰਹਤ ਹੈ ਵਾ ਬਿਸੇਸ ਕਰਕੇ ਨੰਗੀ ਹੀ ਰੰਹਦੀ ਹੈ। ੨੨੫। ਉਨਤ ਨਾਸੇ ਤੋਤੇ ਸਾਰਖੀਆ ਵਾ ਉਚੀਆਂ। ੨੨੬। ਸੁਧਸਰੇ ਸੁਧ ਤਾਈ ਦਾ ਸਰ ਹੈ ਵਾ ਪ੍ਰਗਾਸਵਾਨ ਤੇਰਾ ਥਾਨ ਹੈ। ਅਤੁਲਪਰਵਾਨੇ ਅਤੁਲ ਤੇਰਾ ਪ੍ਰਵਾਨਾ ਹੈ ਵਾ ਹੁਕਮ ਸੰਤ ਜਮਾਨੇ ਸੰਤਾ ਦੀ ਜਾਮਨ ਹੈ ।੨੨੭। ਗਰਬ ਗਹੀਲੀ ਗਰਬ ਵਿਚ ਗਰਸੀ ਹੈ ਵਾ ਗਰਬ ਵਾਲਿਆ ਨੂੰ ਗਰਸਨੇ ਵਾਲੀ ਹੈ ਜੋਤ ਜਤੀਲੀ ਤੇਰੀ ਜੋਤ ਸਰਬ ਜੋਤ ਵਾਲਿਆ ਨੂੰ ਜਿਤਨੇ ਵਾਲੀ ਹੈ ਵਾ ਪ੍ਰਗਾਸ ਨੂ ਜਿਤਨੇ ਵਾਲੀ ਹੈ।ਤੁਦਮਤੇ ਤਿਖਾ ਤੇਰੀ ਮਤ ਹੈ ਦਮੰਕੇ ਬਜ ਰਹੀ ਹੈ ਸੁਧ ਗਤੇ ਸੁਧ ਚਾਲ ਹੈ ਤੇ ਕਲਿਆਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਹੈ। ੨੨੮। ਏਕ ਭਟੇ ਏਕ ਸੁਧ ਭਟ ਹੈ। ਚਕ੍ਰਦਨ ਚੀਰਨੇ ਵਾਲੀ ਹੈ ।੨੩੦। ਬੁਧੀ ਜੀਵ ਕਹਤੀ ਹੈ ਸਿਖ ਗੁਰਾ ਨੂ ਕਹਤਾ ਹੈ ਤੁਮ ਕਹੋ ਦੇਵ ਦਾ ਸਰਬ ਬਿਚਾਰ ਵਾ ਹੇ ਦੇਵ ਕਹੋ ਕਹਤੇ ਕੁਏ ਜਦਪ ਪੰਚ ਭੂਤਾ ਥੀ ਰਹਤ ਹੈ ਤੋ ਕਹਤੇ ਜਥਾ ਮਤ ਹੈ ਤਤ ਕਹਤੇ ਹਾਂ। ੨੩੨। ਵਾਰ ਪਾਰ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਪ੍ਰਭਾਉ ਪ੍ਰਤਾਪ ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਭ ਜਾਨਤੇ ਹੈ ਜਿਸਨੋ ਵਾ ਜਾਨਤਾ ਹੈ। ੨੩੨। ਪਤ੍ਰ ਪਤ੍ਰਾ ਕਰਕੇ ਪਲਟ ਸੁਰਜ ਸੁਰਜ ਦੀ ਤਰਫ ਪਿਠ ਦੇਕੈ ਏਕ ਧਰਮ ਇਕ ਧਰਮ ਸਰੂਪ ਹੀ ਹੈ। ੨੩੯। ਕਰਨਾ ਨਿਧਾਨ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦਾ ਘਰ ਹੈ ਚਤ੍ਰ ਚਿਹਨ ਟਿਕੇ ਦਾ ਚਿੰਨ ਨਹੀ। ੧੩੯। ਉਰਦੰ ਥਿਰਹਤ ਹੰਕਾਰ

ਸੋ ਬਿਸੇਸ ਕਰਕੇ ਰਹਤ ਵਾ ਉਤਕ੍ਰਿਸਟ ਹੈ ਔਬਿਰਹਤ ਦ੍ਵੈਤਥੀਂ ਰਹਤ ਹੈ। ਸਿਧੰ ਸਰੂਪ ਕਲਿਆਨ ਸਰੂਪ ਹੈ ਵਾ ਪ੍ਰਗਟਹੈ ਸਰੂਪ ਜਿਸਕਾ। ਅਪਾਲ ਅਪਾਰ ਬੁਧੀ ਹੈ ਜਿਸਕੀ। ਜੁਧ ਅਨੂਪ ਜੋਧਾ ਅਨੂਪ ਹੈ ਵਾ ਅਨੂਪਮਯੁਧ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਪਾਇਓਨ ਜਾਇ ਜਹ ਪੈਰ ਪਾਰ ਪਾਇਆ ਨਹੀ ਜਦ ਜਿਸਕਾ ਪਾਰਲਾ ਪਾਸਾ ਵਾ ਤਰਕੇ ਪਾਰ ਨਹੀ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ। ੨੪੩ । ਖੰਡ ਅਖੰਡ ਪ੍ਰਚੰਡ ਪ੍ਰਹਾਰਨ ਪਹਾੜੋ ਦੀ ਤਰਹ ਜੋ ਖੰਡਨੇ ਤੇ ਅਖੰਡ ਹੈ ਸੋ ਪ੍ਰਚੰਡ ਕੀਏ ਵਾ ਅਖੰਡਨੇ ਤੇ ਜੋ ਅਖੰਡ ਹੈ ਬਡੇ ਪ੍ਰਤੀਛਤਨ ਹੈ ਪ੍ਰਹਾਰਨੇ ਕਰੇ ਹੈ। ਪੂਰਨ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਸੰਭਾਰੇ ਪੂਰਨ ਜੋ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਸੰਭਾਲਤਾ ਹੈ। ਵਾ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀਤਿਆਂ ਹੋਇਆ ਜਗਿਆਸੀਦੀ ਫੇਰ ਉਹਪ੍ਰੀਤ ਸੰਭਾਲਦਾ ਹੈ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਰੋਜੀ ਹੀ ਰਾਜ ਭੇਦਾ ਨੂ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜੋ ਰਿਜਕ ਦੇਨ ਵਾਲਾ। ਰੋਖ ਗੁਸੇ ਹੋਕੇ ਜੀਵਾ ਦੀ ਰੋਜੀ ਨੂ ਦੂਰ ਨਹੀ ਕਰਦਾ ॥ ੧੪੪ ॥ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਭਾਉ ਬਿਨਾ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇਚਿਨਬਿਨਾਪਤਸਿਉਕਿਨਸ੍ਰੀਪਦਮਾਪਤਪਾਏਪਤਕੇਨਾਲਨਹੀਂ ਪਾਈਦਾ ਪਤ ਸੰਸਾਰੀ ਖੋਏਕੇ ਪਾਈਦਾ ਹੈ। ੨੪੫ । ਅਨਾਤਮ ਆਪ ਸਰੀਰ ਚੋ ਬਿਨਾ ਹੈ ਵਾ ਤਮ ਚੋ ਬਿਨਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਅਗਿਆਨ ਚੋ ਰਹਤ ਹੈ। ੨੪੬। ਜਾਨ ਕੋ ਦੇਤ ਜੋ ਗੁਣ ਹੁਨਰ ਜਾਨਤੇ ਹੈ ਉਨਾਕੋ ਦੇਤਾ ਹੈ ਅਰ ਜੋ ਨਹੀ ਜਾਨਤੇ ਤਿਨਾ ਕੋ ਬੀ ਦੇਤਾ ਹੈ ਅਰ ਜੋ ਭਗਵੰਤ ਕੋ ਜਾਨਤੇ ਹੈ ਤਿਨਾ ਕੋ ਦੇਤਾ ਹੈ ਜੋ ਨਹੀ ਜਾਨਤੇ ਤਿਨਾ ਕੋ ਭੀ ਦੇਤਾ ਹੈ ਜੜ ਚੇਤਨ ਕੋ ਭੀ ਦੇਤਾ ਹੈ ।੨੪੮। ਪ੍ਰਭਾਹੂ ਕੋ ਪ੍ਰਤਾਪ ਦਾ। ੨੪੯। ਸਿਧ ਸਨਾਥ ਸਨੰਤਨ ਸਿਧ ਜੋ ਹੈ ਸਹਤ ਨਵਾ ਨਾਥਾਂ ਦੇ ਅਰ ਸਨਕ ਕੁਮਾਰਧਿਆਇ-

ਆ ਹੈ ।੨੫੦। ਭੇਦ ਅਭੇਦ ਹੀ ਰਹੇ ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਅਰ ਸਰਬ ਰਾਜੇ ਭੀ ਪਚਕੇ ਹਾਰ ਗਏ। ਖੇਦਤ ਹੈ ਦੁਖ ਸਹਾਰ ਦੇ ਫੇਰ ਭੀ ਅਨਛੇਦ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹੈ ਤਪੀਆ ਦਾ ਭੇਸ ਕਰਕੇ ਦੇਸ਼ਾ ਮੈ ਫਿਰਿਆ ਧਨ ਕੇ ਸਦਰੇ ਧਨ ਕੀ ਇਛਿਆ ਲਗ ਰਹੀ ਹੈ ਨਿਯਾਸ ਕਰੇ ਸਾਧਨ ਕਰੇ ਮੰਤ੍ਰ ਕਰੇਨਮਸਕਾਰਾ ਕਰੀਆ।੨੫੨ ਮਾਨ ਕੇ ਆਦਰ ਕੇ ਅਵਸਾਨ ਉਦਮ ਅਬੁਰਧ ਅਬਿਸੇਸ ਕਰਕੈ ਬਿਰੋਧ ਕਰਕੇ ਦੂਰ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਹੈ । ਮਾਨ ਹੁਕੇ ਮਾਨ ਹੈ ਮਾਨੁ ਹੀ ਥੀ ਮਾਨ ਕਰਦੇ ਹੈ ਜਿਸਕਾ ਕਾਲ ਹੁੰਕੇ ਕਾਲ ਹੈ ਅੰਨ ਕਾਲ ਕਾ ਭੀ ਨਾਸਕਰਤਾਹੈ।ਮਹਾਕਾਲ ਹੁਕੇਕਾਲ ਹੈ ਧਰਮਰਾਇਕਾ ਭੀ ਨਾਸ ਕਰਤਾ ਹੈ ।੨੫੩। ਗੋਰ ਗੋਰਖੀਏ ਗਰਦੇ ਜੀ ਦੇਸਕੇ ਜੋਹਨ ਫਰਾਕੇ ਫਰਾਸੀਸੀਏ ਫਰੰਗੀ ਦੇਸ ਕੇ ਵਾ ਫਰਾਦੇਸ ਕੇ ਰਹਨ ਵਾਲੇ ਫਰੰਗੀ ।੨੫੫। ਦੇਵ ਦੇਵਤਾਨ ਕੋ ਸੁਰੇਸ ਦਾਨ ਵਾਨ ਕੋ ਦੇਵਤਿਆਕਾ ਦੇਵ ਪੂਜਾਸਕ ਸੁਰੇਸ ਵਿਸਨੁ ਦਾਨਵਾ ਕਾ ਨਾਸ ਕਰਤਾ । ਵਾ ਦੇਵਤਿਆ ਕੇ ਵਿਖੇ ਬ੍ਰਹਸਤਪਤ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਰ ਦਾਨਵਾ ਕੇ ਮਾਰਨੇ ਕੋ ਇੰਦ੍ਰ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਰ ਦੇਵਤਾਨ ਕੋ ਅਰ ਸੁਰੇਸ ਵਾਨ ਕੋ ਦਾਨਵਾਨ ਕੋ ਪੂਜਾਸਕ ਹੋਰਿਹਾ ਹੈ। ਰੰਗ ਮੈ ਰੰਗੀਨ ਪ੍ਰੇਮ ਮੈ ਰੰਗਿਆ ਹੈ। ਪਾਈਐ ਨ ਪਾਰ ਤੇਜ ਸਮੂਹ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਅਪਾਰ ਤੇਜ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਪਾਰ ਨਹੀ ਪਾਈਦਾ ।੨੫੬। ਸਸ ਰਾਸੀ ਕ੍ਰਿਨਾਂ ਵਾਲੇ ਜੋਗ ਕਰਕੈ ਸਰੀਰ ਨੂੰਦਗਦ ਕਰਨੇ ਹੈ ਨਿਰਾਧਾਰ ਨਿਰ ਆਸਰੇ ਲਖੀਤਾ ਹੈ।ਪੂਰਨ ਅਵਤਾਰ ਨਿਰਾਧਾਰ ਹੈ ਪੂਰਨ ਗੁਣਾ ਕਰਕੇ ਅਵਤਾਰ ਹੈ। ਨ ਪਾਰਾਵਾਰ ਪਾਈਐ ਨ ਪਾਰਨਹੀ ਉਸਦੇ ਉਰਵਾਰਪਾਰਪਾਈਦਾਜੰਤ੍ਰਹੁਜੰਤ੍ਰਾ ਕਰਕੇ ਨਹੀ ਅਧੀਨ ਹੁੰਦਾ । ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਭਾ ਕੀ ਸੁਛਟਾ ਅਨ

ਮਾਨੀਏ ਪੂਰਨ ਜੋ ਤੇਜ ਹੈ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕਾ ਸੋ ਬਿਜਲੀ ਕੀਸਦਰਸ ਵਿਚਾਰੀ ਦਾ ਹੈ। ਤੇਜ ਹੁੰਕੋ ਤੰਤ੍ਰ ਹੈ ਤੇਜ ਆਪਕਾਤੰਤ੍ਰ ਕੀਨਿਆਈ ਹੈ ਵਸੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾਵਾ ਹੋਰਨਾ ਕੋਤੇਜ ਆਪਤੰਤ੍ਰ ਰੂਪ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਸਭਕੋ ਵਸ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਰਾਜਸੀ ਕੋ ਜੰਤ੍ਰ ਹੈ ਰਾਜਸੀ ਜੰਤ੍ਰ ਵਿਦਿਆ ਕੋ ਰੂਪ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਵਸੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਮੋਹਨੀ ਕੋ ਮੰਤ੍ਰ ਹੈ ਮੋਹਨੀਆ ਮੰਤ੍ਰ ਹੈ ਵਾ ਇਸਤ੍ਰੀਆ ਕੋਵਸੀ ਕਰਤਾ ਹੈਤਿਨਾ ਕੋ ਮੰਤ੍ਰ ਰੂਪ ਹੈ ਵਸੀ ਕਰਨ। ਮੋਹਨ ਮਾਇਆ ਕੋ ਨ ਜੰਤ੍ਰ ਕੈ ਕੈ ਜੰਤ੍ਰਾ ਕਰਕੇ ਵਸ ਨਹੀ ਆਇਆ ਜਾਂਦਾ। ੨੫੯। ਤੇਜ ਹੁੰਕੋ ਤਰ ਹੈ ਤੇਜ ਤੇਰਾ ਕਲਪ ਬ੍ਰਿਛ ਦੀ ਨਿਆਈ ਹੈ ਸਰਬਪਦਾਰਥ ਦੇਨ ਹਾਰ। ਹੈ ਵਾ ਅਤਸੈ ਕਰਕੈ ਤੇਜ ਵਾਲਾ ਹੈ ਆਪਨੇ ਸੰਤਾ ਭਗਤਾ ਦਾ ਤੇਜ ਕਾ ਇਕ ਬ੍ਰਿਛ ਹੈ ਵਾ ਸਰਬ ਕਾ ਤੇਜ ਤੇਰੇ ਤੇਜ ਕੇ ਤਲੇ ਹੈ ਰਾਜਸੀ ਕੌ ਸਰ ਹੈ ਰਾਜਸੀ ਵਿਦਿਆ ਕਾ ਤਲਾਉ ਹੈ ਵਾ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਹੈ ਵਾ ਸਰ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਵਾ ਰਾਜਸੀ ਕਾ ਲੋਕ ਹੈ ਵਾ ਆਪ ਸਦਰਸ ਕੌਨ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਤ੍ਰ ਕੋਈ ਨਹੀ ਵਾ ਸਾਰੀ ਰਾਜਸੀ ਤੇਰੀ ਹੈ ਸਿਧਤਾ ਕੀ ਸਾਰ ਹੈ ਸਿਧਤਾ ਕੀ ਸਾਰ ਭੀ ਲੈਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਵਾ ਸਿਧਆ ਉਸਕੇ ਆਗੇ ਕੀ ਸਾਰ ਵਸਤ੍ਰ ਹੈ ਵਾ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਤਾਕੀ ਸਾਰ ਵਸਤ੍ਰ ਹੈ ਵਾ ਕਲਿਆਣ ਦੇਨ ਨੂੰ ਸਾਰ ਰੂਪ ਹੈਕਾਮਨਾ ਕੀ ਖਾਨ ਹੈ ਜੀਵਾ ਦੀਆ ਕਾਮਨਾ ਦੇਨ ਨੂੰ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਸਰਬ ਕਾਮਨਾ ਕੀ ਉਤਪਤੀ ਉਸਤੇ ਹੈ। ਸੁਧਤਾ ਕੀ ਸਾਨ ਹੈ ਸੁਧਤਾਈ ਤਾਕੇ ਕੀ ਸਦਰਸਤਾ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ਵਾ ਸਿਧ ਤਾਈਆਂ ਨੂੰ ਸਾਣ ਚਾੜਨ ਵਾਲੇ ਹੋ ਅਰਥਾਤ ਸੁਧ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੋ ਵਾ ਉਤਪਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੋ। ਬਾਣ ਹੈ ਸੁਭਾਉ ਹੈ ਵਾ ਖੋਇ ਹੈਰੂਪ ਹੁੰ ਕੋ ਰੂਪ ਹੈ ਰੂਪ ਵਾਲਿਆਂ

ਵਿਚੋਂ ਰੂਪ ਵਾਲਾ ਹੈ ਵਾ ਰੂਪ ਵਾਲਿਆ ਨੂੰ ਰੂਪ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ ਵਾ ਰੂਪ ਨੂੰ ਭੀ ਰੂਪ ਦੇਂਦਾ ਹੈ ਵਾ ਰੂਪ ਵਿਚ ਰੂਪ ਹੈ। ੨੫੯। ਬੁਧ ਕੋ ਬਿਭੂਤ ਹੈ ਅਸਚਰਜ ਬੁਧੀ ਵਾਲਾ ਹੈ ਵਾ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਬਿਭੂਤੀ ਵਾਲਾ।ਕ੍ਰੁਧਕੋ ਅਭੂਤ ਹੈ ਕਰੋਧ ਕਰਨੇ ਕੋ ਬਿਸੇਸ ਕਰਕੇ ਸੂਰਮਾ ਹੈ ਵਾ ਕ੍ਰੋਧ ਤੇਰਾ ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਹੈ।ਕਾਮ ਕੋ ਕਰਿੰਦਾ ਕਾਮਨਾ ਪੂਰਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ਵਾ ਦੁਨੀਆਂ ਕੇ ਕੰਮ ਪੂਰਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ਵਾ ਕਾਮ ਕੋ ਨਿੰਦਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ਵਾ ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ।ਤੇਜ ਕੋ ਪ੍ਰਕਾਸੀ ਹੈ ਤੇਜ ਕੋ ਪ੍ਰਗਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ।ਵਾ ਤੇਜ ਧਾਰੀਆਂ ਕੋ ਪ੍ਰਗਾਸਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ।ਕਿ ਥ੍ਰਿਧਤਾ ਕੀ ਥਾਸੀਹੈ ਵਡਿਆਈ ਦਾ ਘਰ ਹੈ ਵਾ ਥ੍ਰਿਧਤਾਈ ਕੋ ਥਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ਨਾਸ ਕਰਤਾ ਹੈ ਵਾ ਥ੍ਰਿਧਾਂ ਕੋ ਥਸੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ।ਜੋਗਹੁੰ ਕੋ ਜੰਤ੍ਰ ਹੈ ਜੋਗ ਕੋ ਜਿਤਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਜੈਸੇ ਜੰਤ੍ਰ ਕਰਕੇ ਵਸੀ ਕਰਦਾ ਹੈ।ਤੇਜ ਹੁੰ ਕੇ ਤੰਤ੍ਰ ਹੈ ਤੇਜ ਕਾ ਭੀ ਤਤ ਰੂਪ ਹੈ।ਮੋਹਨੀ ਕੋ ਮੰਤ੍ਰ ਹੈ ਮੋਹਨੀ ਮੰਤ੍ਰ ਰੂਪ ਹੈ। ੨੬੦। ਸਿਧ ਤਾਕੋ ਥਾਸ ਹੈ ਸਿਧੀਆਂ ਦਾ ਘਰ ਹੈ ਸਿਧੀਆਂ ਤੇਰੇ ਮੈ ਵਸਦੀਆਂ ਹੈਨ ਵਾ ਸਿਧ ਮੋਸਦਾ ਘਰ ਹੈ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦਾ ਦੇਵ ਪ੍ਰਗਾਸ ਰੂਪ ਹੈ ਵਾ ਦੇਵਤਿਆਂ ਮੈ ਬਿਸਨ ਰੂਪ ਹੈ । ਅਦੇਵ ਰਾਖਸਾ ਕਾ ਭੀ ਪ੍ਰਗਾਸਕ ਹੈ।ਦੇਵ ਸਰਬ ਪਦਾਰਥ ਦੇ ਰਹਾ ਹੈ।ਸੁਧਤਾ ਕੋ ਸਰ ਹੈ ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਦਾ ਨਦਹੈ ਵਾ ਸਮੁੰਦਰ ਹੈ ਸੁਧਤਾਈ ਨੂੰ ਪ੍ਰਵਿਤਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ।ਕਾਮਨਾ ਕੋ ਕਰਹੈ ਕਾਮਨਾ ਜੀਵਾਂ ਕੀਆਂ ਪੂਰਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ।ਸੁੰਦ੍ਰਤਾ ਕੋ ਘਰ ਹੈ ਕਾਮਨਾ ਥੋ ਰਹਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਤੇਜ ਕੋ ਪ੍ਰਚੰਡ ਹੈ ਤੇਜ ਜਿਸਕਾ ਪ੍ਰਤੀਛਨ ਹੈ ਵਾ ਸਤ੍ਰ ਕਾ ਤੇਜ ਨਾਸ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੨੬੧ ॥ ਤੇਜ ਕੋ ਪ੍ਰਗਾਸ ਹੈ ਤੇਜ ਕੋ ਪ੍ਰਗਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ਵਾ ਤੇਜ ਅਗਨੀ ਸੂਰਜ ਕੋ ਪ੍ਰਗਾਸ ਕਰਤਾ ਹੈ।ਪਾਈਏ

ਨ ਪਾਰਾਵਾਰ ਪਾਰਾਵਾਰ ਜਿਸਕਾ ਨਹੀ ਪਾਈਦਾ ਪਿਛੇ ਅਬ ਅਗੇ ਤਿਨਾਂ ਕਾਲਾਂ ਮੈਂ ਪਾਰਾਵਾਰ ਨਹੀਂ ਪਾਈਦਾ। ਕੀਜਤ ਬਿਚਾਰ ਸੋ ਬਿਚਾਰ ਕੋ ਨਿਵਾਸ ਹੈ ਸਰਬ ਜੀਵ ਜਿਸਕਾ ਬਿਚਾਰ ਕਰ ਰਹੈਹੈ ਅਰ ਆਪ ਸਰਬ ਬਿਚਾਰ ਦਾ ਘਰ ਹੈ ਵਾ ਹਮ ਸਰਬ ਕਾ ਬਿਚਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹੈ ਅਰ ਓਹ ਸ੍ਰਿਸਟ ਵਿਚਾਰਵਾਨ ਕੋ ਅਪਨਾ ਸਰੂਪ ਘਰ ਬਖਸਦਾ ਹੈ। ਹਿੰਗਲਾ ਜੀਏ ਪਿਮਾਲੀਏਤੈਨੂੰਸਰਬਗਾਂਵਦੈਹੈ। ਆਸਤੇਅਨਾਸਹੈਆਪਆਸਾਂ ਥੋਰਹਤਹੈਵਾਨਾਮਜਪਨਵਾਲਿਆਂ ਕੋ ਆਸਾਤੇਰਹਤ ਕਰਤਾਹੈ।ਦੇਵਨਕੇਦੇਵਦੇਵਤਾਕਾਭੀਦੇਵਪ੍ਰਗਾਸਕਹੈ ਮਹਾਂਦੇਵ ਹੁਕੋ ਦੇਵ ਸਿਵਨੂੰ ਭੀ ਦੇਵ ਪ੍ਰਗਾਸਕ ਹੈ ॥ ੨੯੨ ॥ ਅੰਜਨ ਬਿਹੀਨ ਹੈ ਮਾਇਆ ਤੇ ਰਹਤ ਹੈ। ਨਿਰਅੰਜਨ ਪ੍ਰਬੀਨ ਹੈ ਚਤ੍ਰ ਹੈ। ਸਾਜਹੁੰਕੇ ਸਾਜ ਮਹਾਂ ਜੁਧ ਕੇ ਸਾਜ ਕੋ ਸਜਿਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਜੋਗੀਆਂ ਮੈ ਬਡਾ ਜੋਗੀ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਵਾ ਜੋ ਬਡੇ ਜੋਗੀ ਹੈ ਸੋ ਤੇਰੇ ਮੈ ਜੁੜ ਰਹੇ ਹੈ। ਕਾਮਨਾ ਕੋ ਕਰ ਹੈ ਸੰਪੂਰਨ ਕਾਮਨਾਂ ਕੋ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਹੈ ਵਾ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਕੇ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ਵਾ ਕਾਮ ਕੇ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ।ਸਿਧਤਾ ਕੇ ਸਾਥ ਹੈ ਸਿਧੀਆਂਤਿਸ ਕੇ ਸਾਥ ਹੈ ਵਾ ਮੋਖ ਤਿਸਕੇ ਸਾਥ ਹੈ ਵਾ ਸਿਧ ਸੰਤ ਤਿਨਾਂ ਕੇ ਸਾਥ ਹੈ ਓਹ ਉਨਕੇ ਸਾਥੀਹੈ ॥ ੨੯੩ ॥ ਕੈਸੀ ਜੈਸੀ ਰੁਲਕੈ ਰੋਲਕੈਵਾਨਰੋਲ ਵਾ ਸਤਾਂ ਸਮੁੰਦ੍ਰਾਂ ਨੂੰ ਟਪਕੇ ਪਾਰ ਚਲੀ ਗਈ। ਰਹੀ ਝੂਲਕੇ ਝੂਲ ਰਹੀ ਹੈ ਫਬ ਰਹੀਹੈ ਵਾ ਪ੍ਰਗਾਸ ਰਹੀਹੈ ॥ ੨੯੪ ॥ ਹਰ ਹਾਰਸੀ ਮੋਤੀਆਂ ਕੇ ਹਾਰ ਸਰੀਖਾ ਵਾ ਸਿਵਜੀ ਕੇ ਗਲਾ ਮੈ ਸ੍ਵੈਤ ਸਰਪਾ ਕਾ ਹਾਰ ਹੈ ਉਸ ਸਰੀਖਾ ਗੰਗਾ ਸਮ ਗੰਗ ਧਾਰ ਗੰਗਾ ਕੀ ਧਾਰਾਂ ਸਮਾਂਨ ਗੰਗਾ ਮੈ ਹੋਰਹੀਹੈ ॥ ੨੯੫ ॥ ਫਰਾਸੀਏ ਜੋ ਹੈਨ ਸਭ ਤੇਰਾ ਜਸ ਗਾਵਤੇ ਹੈ ਦੁਰਗਦੇਸਦੇ ਜੋ ਰਹਨ ਵਾਲੇ ਹੈ ਮ੍ਰਿਦੰਗ ਦੇਸਦੇ ਜੋ ਹੈ

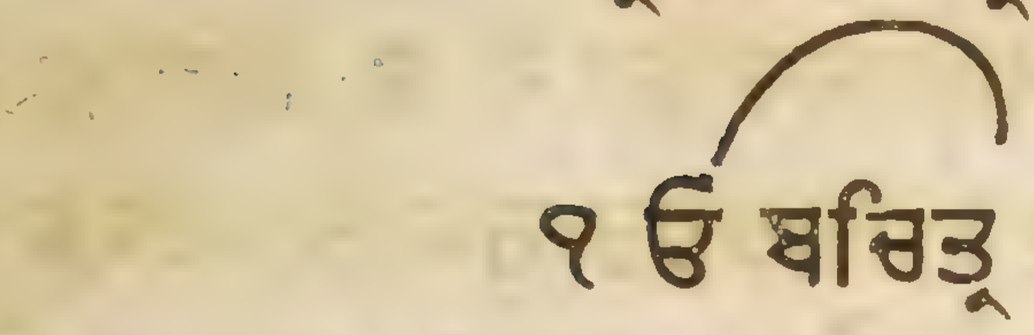
ਮਕਰਾਨ ਦੇਸ ਜੋ ਹੈ ਸਭ ਤੇਰੇ ਜਸ ਨੂੰ ਗਾਂਵਦੇ ਹੈਂ। ਜੰਤ੍ ਮੰਤ੍ ਤੇ ਅਤਾਪੀ ਜੰਤ੍ਰਾਂ ਮੰਤ੍ਰਾਂ ਤੇ ਅਤਪਤ ਹੈ ਏਨਾ ਕਰਕੇ ਵਸ ਨਹੀ ਆਵਦਾ ਹੈ ਵਾ ਏਨਾ ਤੋ ਰਹਤ ਹੈ ਵਾ ਜੇਹੜੇ ਜੰਤ੍ ਮੰਤ੍ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਬਿਸੇਸ ਕਰਕੇ ਤਪਾਵਨੇ ਵਾਲਾਹੈ ਅਦ੍ਵੈ ਦ੍ਰਵੈਤਥੀ ਰਹਤ ਹੈ ਅਬਿਯਕਤ ਨਾਥ ਸੂਖਮ ਰੂਪ ਹੈ ਵਾ ਵਿਕਤੀ ਥੋ ਰਹਤਹੈ ਵਾ ਸਰੀਰਾਂ ਕੇ ਨਾਥ ਹੋ। ਸਰਬ ਪ੍ਰਮਾਥ ਸਰਬ ਕੇਪਰਬਿਸੇਸ ਕਰਕੇ ਮਥਨ ਵਾਲੇ ਹੋ ਦ੍ਰਸਟਾਂਕੇ ਸੰਤਾਂਕੋ ਮਾਇਆ ਸੀ ਪਰੇ ਕਰਨਵਾਲੇ ਹੋ।ਬਨ ਤਨ ਪ੍ਰਫੁਲ ਬਨਾ ਤਨਾ ਮੈ ਪ੍ਰਫੁਲਤ ਹੋਰਹਾ ਹੈ॥ ੨੬੭॥

ਸੋਭਾ ਬਸੰਤ ਜਹ ਤਹ ਪਰ ਭੁਲ ਸੋਭਾ ਜਿਸਕੀ ਬਸੰਤ ਰੁਤਕੀ ਜਹ ਤਹ ਪਸਰ ਰਹੀ ਹੈ ਵਾ ਜਹ ਤਹ ਬਸਰਹੀ ਹੈ ਆਪ ਡੋਲਨੇ ਤੇ ਪਰੇ ਹੈ ਵਾ ਬਸੰਤ ਰਤਕੀ ਨਿਆਈ ਖਿੜਰਹੀ ਹੈ।ਬਨ ਤਨ ਦ੍ਰੰਤ ਖਗ ਮ੍ਰਿਗ ਮਹਾਨ ਬਨੋਤ ਜਿਸਕੀ ਬਿਅੰਤ ਹੈ ਖਗ ਗਰੜ ਅਰ ਕਾਗ ਭੁਸੁੰਡ ਆਦਕ ਮ੍ਰਿਗਾਵਲੀ ਬਡੀ ਜਿਸਕੀ । ਜਹ ਤਹਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈ ਹੈ ॥ ੨੬੭॥ ਫੁਲ ਤੇ ਪ੍ਰਫੁਲ ਲਹ ਲਹ ਤਮੋਰ ਸਿਰ ਫੁਰਹਿ ਜਾਣ ਮਨ ਮਥਹਿ ਚੋਰ ਫੁਲ ਦੀ ਨਿਆਈ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਫੁਲਿਆ । ਹੋਇਆ ਹੈ ਲਹਿ ਲਹਿ ਕਰਦਾ ਹੈ ਮੋਰ ਮੁਕਟ ਸਿਰਤੇ ਫੁਲਦਾ ਹੈ ਮਾਨੋ ਕਾਮਦੇਵ ਦਾ ਚੌਰ ਹੈ ਵਾ ਮਨ ਸਥ ਜੋ ਚੋਰ ਹੈ ਜਾਨ ਕਹੀਏ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਸਿਰ ਹਲਾਂਵਦਾ ਹੈ ਵਾ ਕਵਲ ਫੁਲ ਦੀ ਨਿਆਈਂ ਭਲੀ ਤਰਹ ਸੇ ਫੁਲ ਰਿਹਾ ਹੈ।ਲਹ ਲਹਕਹੀ ਏ ਪ੍ਰਗਾਸ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ ਵਾ ਸਿਰੋਮਣੀ ਹੈ ਵਾ ਕਾਮ ਦੇ ਚੁਟਾਵਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਸਰੂਪਵਾਨ ਹੈ ਕਰਨਾ ਨਿਧਾਨ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦਾ ਘਰ ਹੈ ਵਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਨ ਮੈ ਚਤ੍ ਹੈ ਵਾ ਖਜਾਨਾ ਹੈ ॥ ੨੬੯॥

ਜਹ ਕਾ ਜਿਥੇ ਕਿਥੇ ਵਾ ਲੋਕਪ੍ਰਲੋਕ। ਪ੍ਰਸੋਹ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੋਭ

ਨੀਕ ਹੈ।ਅਮਿਤ ਜੋ ਮੋਹ ਅਮਿਤਓਜਵਾਲਾ ਹੈ ਬਲ ਵਾਲਾ ਹੈ ਵਾ ਮੈਨੂੰ ਮੋਹਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾਹੈ। ਰੋਸੰ ਬਿਰਹਤ ਰੋਸ ਤੇ ਬਿਸੇਸ ਕਰ ਕੇ ਰਹਤ ਹੈ ਵਾ ਦ੍ਵੈਤ ਥੋਂ ਰਹਤ ਹੈ।ਸੁੰਦ੍ਰ ਸੁਜਾਨ ਪ੍ਰਫੁਲਤ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਵਾ ਸੁੰਦ੍ਰ ਸੁਜਾਨ ਜਿਸਨੂੰ ਦੇਖਕੇ ਪ੍ਰਫੁਲਤ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ਬਨ ਤਨ ਮਹੀਪ ਬਨਾ ਤਨਾਂ ਦਾ ਰਾਜਾ ਹੈ ਵਾ ਸੂਖਮ ਅਸਥੂਲ ਵਾ ਜੜ ਚੇਤਨ ਦਾ ਰਾਜਾ ਹੈ। ਜਲ ਥਲ ਮਹਾਨ ਮਿਲ ਰਹਾ ਹੈ ਵਾ ਉਤਪਤੀ ਕਰ ਰਿਹਾਹੈ ।ਪ੍ਰਸੋਹਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਇਸਥਤ ਹੋ ਰਹਾਹੈ।ਜਗਮਗਤ ਤੇਜ ਜਿਸਕਾ ਤੇਜ ਪ੍ਰਕਾਸਕ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਵਾ ਜਗਤ ਮੈ ਜਿਸਕਾ ਤੇਜ ਮਗ ਰਹਾ ਹੈ। ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਤਾਪਸਰਬ ਦੇਵ ਦੈਤ ਆਦਕਾਂ ਕਾ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਮਾਨ ਸੇ ਹੈ ਅਰ ਪਮਾਤਮਾ ਕਾ ਪ੍ਰਤਾਪ ਪੂਰਨ ਹੈ ਵਾ ਤਾਪਾਂ ਨੂੰ ਪਰੇ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ।ਅੰਬਰ ਜਮੀਨ ਜਹ ਜਪਤ ਜਾਪ ਅਕਾਸ ਜਮੀਨ ਖੁਦ ਜਿਸਕਾਜਾਪ ਜਪਦੇ ਹੈਂ ਵਾ ਏਨਾ ਮੈ ਜੀਵ ਰਹਨਵਾਲੇ ਜਪਦੇ ਹੈਂ।ਸਤਾਂ ਅਕਾਸਾਂ ਮੈ ਸਤਾਂ ਪਤਾਲਾਂ ਮੈ ਵਾ ਸੈਂਕੜੇ ਅਕਾਸੋ ਮੈ ਸੈਂਕੜੇ ਪਤਾਲੋਂ ਮੈ ਵਾ ਜੋ ਸ਼ਾਂਤਵਾਨ ਅਕਾਸ ਜ਼ਮੀਨ ਮੈ ਰਹਨ ਵਾਲੇ ਹੈਂ। ਬਿਥਰਿਓ ਅਦ੍ਰਿਸਟ ਜਿਹਕਰਮਜਾਰ ਬਿਸਥੀਰਨਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਅਦ੍ਰਿਸਟ ਨਹੀ ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਜਾਨ ਕਹੀਏ ਸਮਦਾਇ ਵਾ ਅਦ੍ਰਿਸ੍ਟ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਜਾਰ ਉਤਪਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ਵਾ ਸੰਤਾਂ ਭਗਤਾਂ ਦੇ ਕਰਮਾਂ ਨੂੰ ਸਾਝਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ਵਾ ਬਿਸਥੀਰਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਅਦ੍ਰਿਸ੍ਟ ਭੂਤ ਪ੍ਰੇਤ ਜੈ ਮਿਲ ਰਹਾ ਹੈ॥

ਅਕਾਲ ਉਸਤਤ ਸੰਪੂਰਨੰ

ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਜਿਸਮੈ ਲੀਲਾ ਹੋਵੈ। ਖੜਗ ਕੋ ਦੇਵੀ ਕੋ ਖਗ ਖੰਡ ਬਿਹੰਡਨ ਤਲਵਾਰ ਕਰਕੇ ਖੰਡਨੇ ਸੇ। ਬਿਹੰਡ ਕਹੀਏ ਰਹਤ ਹੈ ਤਿਨਾਂ ਖਲਾਂ ਕੇ ਦਲਾਂ ਨੂੰ ਵਾ ਸ਼ਤ੍ਰ ਕੇ ਦਲਾਂ ਨੂੰ ਖੰਡਨਾ ਕਰਿਆਹੈ।ਬਰ ਬਰੰਡ ਬਰਾਦੇ ਵੰਡਨ ਵਾਲੀਹੈ ਵਾ ਸ਼ਿਸ਼ਟ ਬਲਵਾਲੀ ਹੈ ਅਮੰਡ ਮਰਦਨ ਥੀਂ ਰਹਤ ਹੈ ਵਾ ਜੋਤ ਜਿਸਕੀ ਅਬਸੇਸ ਕਰ ਕੇ ਸਰਬ ਨੂੰ ਮਰਦਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਸ ਹੈ ਤੇਰੀ ਸਰਨ ਵਾ ਹੇ ਤ-ਲਵਾਰ ਰੁਪ ਦੇਵੀ ਤੇਰੀ ਸਰਣ ਹੈ॥ ੨ ॥ ਸਦਾ ਏਕ ਜੋਤਮੰ ਸ ਦਾ ਏਕ ਜੋ ਪ੍ਰਗਾਸ ਰਹਾ ਹੈ।ਮਹਾਂਦੇਵ ਦੇਵੰ ਮਹਾਂਦੇਵ ਕਾ ਭੀ ਦੇਵ ਹੈ।ਨਿਰਬਾਣੰ ਨ੍ਰਿਬੰਧ ਹੈ ਵਾ ਸੁਭਾਇ ਥੀਂ ਰਹਤ ਹੈ। ਕਲੰ ਕਾਰਣੇ ਧੰ ਕਲੰਕ ਦਾ ਅਰੀ ਰੂਪ ਹੈ ਵਾ ਕਲੰਕ ਦਾ ਕਾਰਣ ਭੂਤ ਹੈ ਵਾ ਕਲਾ ਦੇ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ਨਿਰਾਲੰ ਨਿਆਰਾ ਰਹਤਾ ਹੈ ਵਾ ਘਰ ਥੀਂ ਰਹਤ ਹੈ।ਮਹਾਜੋਗ ਜੋਗੀਆਂ ਮੈ ਬਡਾ ਜੋਗੀ ਹੈ ਵਾ ਬਡੇ ਜੋਗੀ ਉਸਮੈ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਹੈਂ ਵਾ ਜੋਗ ਮੈ ਬਡਾ ਜੋਗ ਰੂਪ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ॥ ੫ ॥ ਕਾਮ ਕਾਮੰ ਸੁੰਦਰ ਤੇ ਸੁੰਦ੍ਰ ਵਾ ਕਾਮੀਥੋਂ ਬਡਕਾਮੀ ਵਾ ਕਾਮਨਾ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਕਾਮਨਾ ਪੂਰਨ ਕਰਤਾ ਵਾ ਕਾਮ ਕੋ ਲੋਭੀ ਸੁੰਦ੍ਰ ॥ ੬ ॥ ਮਹੇਸੰ ਮਹੰਤ ਸਿਵਾਂ ਕਾ ਭੀ ਪੂਜਨੇ ਜੋਗ ਹੈ ਵਾ ਸਿਵ ਰੂਪ ਅਰ ਮਹੰਤ ਰੂਪ ਵਾ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਕੇ ਪੂਜ ਹੋ ਮਾਨ ਕੇ ਹਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇਹੋ। ਅਜੋਹੰ ਅਤੰਕ ਹੋ ਅਬਿਸੇਸ ਕਰਕੇ ਸਭ ਨੂੰ ਤਕ ਰਹੇ ਹੋ॥ ੭ ॥ ਪੁਰਾਨੰ ਪੁਰਾਤਨ ਹੋ ਵਾ ਪੁਰਖਵੇਯੰ ਮਿਲ ਰਹੇ ਹੋ। ੯ ॥ਸਦਾ ਭੋਗ ਭੋਗੀ ਮਹਾਂ ਭੋਗਾਂਨੂੰ ਭੋਗ ਰਹੇ ਹੋ ਵਾ ਭੋਗੀਆਂਵਿਚੋਂ

ਮਹਾਂ ਭੋਗੀ ਹੋ ਵਾ ਭੋਗ ਰੂਪ ਹੋ॥ ੧੦ ॥ ਕਹੂੰ ਅਨੂਪ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਅਨੇਕ ਰੂਪ ਧਾਰਨ ਕਰੇ ਹੈਂ ਕਹੂੰ ਫੂਲ ਹੋਕੇ ਭਲੀਰਾਜ ਫੂਲੇ ਕਿਧਰੇ ਰਾਜਰੂਪ ਹੋਕੇ ਭਲੀ ਭਾਂਤ ਫੁਲਾਂਦੀ ਨਿਆਈਂ ਫੁਲ ਰਹੇ ਹੋ ਵਾ ਫੂਲਰਾਜ ਗੁਲਾਬ ਵਾ ਕਲਪ ਬ੍ਰਿਛ ਦਾ ਫੂਲ॥ ੧੨ ॥ ਪਾਰਥੀ ਸਕਾਰੀ ਕਹੂ ਨਾਦਹੋਕੇ ਮ੍ਰਿਗਹੇੜਾ ।੧੪। ਮਹਾਰਾਜਰਾਜੰ ਮਹਾਂ ਰਾਜਿਆਂ ਦਾ ਰਾਜਾ ਹੈ ਰਾਜੰ ਪ੍ਰਗਾਸ਼ ਦੇਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ਵਾ ਮਹਾ ਰਾਜਿਆਂ ਵਿਖੇ ਬਿਰਾਜਮਾਨ ਹੋ ਮਹਾਨਾਥਨਾਥੰ ਨਾਥਾਂ ਦੇ ਮਹਾਨਾਥ ਹੋ ਵਾ ਮਹਾਨਾਥਦੇ ਨਥਨ ਵਾਲੇ ਹੋ ਜੋ ਅਨਾਥਹੈਂ ਤਿਨਾਂਦੇ ਨਾਥ ਹੋ ਅਸੰਭਬਿਸੰਭਾਲਣਾਅਸਚਰਜ ਵਾ ਆਬਸੇਸਕਰਕੇਸਿਵਰੂਪਾਮਹਾ ਦੀਨ ਦੀਨੰ ਧਰਮ ਵਾਲਿਆਂ ਸੈ ਮਹਾ ਧਰਮਵਾਨ ਹੋ ਵਾ ਗ੍ਰੀਬਾਂ ਸੈ ਮਹਾ ਗ੍ਰੀਬ ਹੋ ਵਾ ਮਹਾਂ ਦੀਨਾ ਨੂੰ ਖਾਨ ਪਾਂਨ ਦੇ ਰਹੇ ਹੋ ਅਦਾ ਰੀ ਕਲੰਕ ਥੀਂ ਰਹਤ ਹੋਅਦਗ ਦਗ਼ੇ ਥੀਂ ਰਹਤ ਹੋ ਵਾ ਆ ਵਸੇ ਸ ਕਰਕੇਦਗ ਦਗ ਕਰਦੇਹੋ।੧੬।ਮਹਾਤੇਜ ਤੇਜੰ ਤੇਜ ਵਾਲਿਆਂ ਵਿਚੋਂ ਮਹਾਂ ਤੇਜ ਵਾਲੇ ਹੋ ਵਾ ਤੇਜ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਮਹਾ ਤੇਜ ਵਾਲਾ ਕਰਦੇ ਹੋ ਵਾ ਮਹਾਂ ਤੇਜ ਵਾਲੇ ਸੂਰਜ ਅਗਨੀ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਤੇਜ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੋ।ਮਹਾਂ ਜ੍ਵਾਲ ਜੁਵਾਲੰ ਵਿਖੇ ਮਹਾ ਜੁਵਾਲਾ ਰੂਪ ਹੋ ਅਰਥਾਤ ਅਗਨੀ ਸੈ ਅਗਨੀ ਰੂਪ ਸੂਰਜ ਸੈ ਸੂਰਜ ਰੂਪ ਮਹਾ ਜੁਵਾਲਾ ਸੈਦੇਵੀ ਰੂਪ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈ। ਵਾ ਲਾਣਾਂ ਰੂਪ ਹੋ ਰਹਾਹੈ।ਮਹਾਂ ਮੰਤ੍ਰ ਮੰਤ੍ਰੰ। ਮੰਤ੍ਰਾਂ ਸੈ ਮਹਾ ਮੰਤ੍ਰ ਰੂਪ ਹੈ। ਮਹਾਦਾੜ ਦਾੜੰ ਦਾੜਾਂ ਵਿਚੋਂ ਮਹਾਂ ਦਾੜਾਂ ਤੇਰੀਆਂ ਹੈਨ ਕਾਲ ਰੂਪੀ ਵਾ ਦਾੜਾਂ ਵਿਚੋਂ ਬਡੀ ਦਾਢ ਬਰਾਹੁ ਅਵਤਾਰ ਜਿਸਨੇ ਧਰਤੀ ਦਾੜਾ ਨਾਲ ਚੁਕ ਲਈ ਹੈ ਵਾ ਜੋ ਬਡੇ ਦਾੜਾਂ ਵਾਲੇ ਸੋ ਤੈਨੈ ਦਾੜ ਲਏ ਹੈ॥ ੧੯॥ ਡੰਮਾ ਡੰਮ ਸਬਦ ਹੋਤਾ ਹੈ ਡਉਰੂ ਦਾ ਘਣ ਸਬਦ ਸਦ ਸਬਦ ਰੜਿਓ

ਨੀਰਧ ਏਵੰ ਗਜਿਆ ਸਮੁੰਦ੍ਰ॥੨੦॥ ਘੁਰੰ ਅਵਾਜ ਘੁੰਘਰੀਆਂ ਦਾ ਨੇਵਰ ਝਾਂਝਰਾਂ।ਮਹਾਂਨਾਦ ਨਾਦੰ ਸਬਦਾਂ ਵਿਚੋਂ ਬਡਾ ਸਬਦ ਆਪ ਕਾ ਹੈ॥ ੨੨ ॥ ਮਹਾਂ ਗਰਜ ਗਰਜੰ ਗਜਨ ਵਾਲਿਆਂ ਵਿਚੋਂ ਬਡਾ ਗਜਦਾ ਹੈ। ਵਾ ਬਿਜਲੀ ਦੀ ਨਿਆਈਂ ਤੇਰੀ ਬਡੀ ਗਰਜ ਹੈ ਵਾ ਗਰਜ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਗਰਜ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੋ। ਸ੍ਰਵੰ ਸੋਣਸੋਹੰ ਲੋਹੰ ਚਲਦਾ ਸੋਭਦਾ ਹੈ ॥ ੨੭ ॥ ਓਲੀਆ ਕਰਮਾਤੀ ਅੰਬੀਆ ਪਾਤਸ਼ਾਹ॥ ੨੯॥ ਜੇਲੈ ਅਧੀਨ ਕਰ ਚਲਾਏ ਵਾ ਤਲੇ ਵਾ ਕੈਦ ਵਾ ਕਠੇ ਕਰਕੇ ਚਲਾਏ। ੩੧। ਚਤ੍ਰ ਬਾਹਚਾਰੰ ਚਾਰ ਬਾਹਾ ਸੁੰਦ੍ਰਹੈ। ਨ੍ਰਿਜੂਟੰ ਸੁਧਾਰੰ ਬਿਸੇਸ ਕਰਕੇ ਜੂੜਾ ਸੁਧਾਰਿਆ ਹੈ॥ ੩੨ ॥ ਸੋਭ ਦੀ ਹੈ ਜੁਵਾਲਾ ਵਰਗੀ ਬੰਬ ਧੁਨ ਬਿਖੰ ਬਾਂਕਾ। ੨੪। ਛਾਇਆ ਪ੍ਰਤਾਪ ਛਿਗ ਅੰਸ ਮਾਲੰਹਸੰ ਕੋਟ ਦੋਹੰ ਸੂਰਜ ਪਾਸ ਹਸਦਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖਕੇ ਕ੍ਰੋੜਾਂ ਕ੍ਰੋਧ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੂਰਜ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਮੈ ਤੁਛ ਹੈ ਇਸ ਅੰਸ ਕਰ ॥ ੩੬॥ ਜਗੋ ਜੰਗ ਜੋਰੰ ਜੋ ਰਾਜੰਸ ਵੇਲੇ ਪੈਦਾ ਹੈ ਜੁਾਂ ਜੁੜਦੇ ਹਾਂ॥੪੦ ॥ ਦਿਸਾਬਸਤ੍ਰ ਰਾਜੰ।੪੪। ਅਲੋਕ ਲੋਕ ਸੋਭਅੰ ਲੋਕਾਂ ਮੈ ਅਲੋਕਕ ਸੋਭਦੇ ਹੋ ਵਾ ਅਵਸੇਸ ਕਰਕੇ ਲੋਕਾਂ ਮੈ ਸੋਭਤੇ ਹੋ।ਅਲੋਕ ਲੋਕ ਲੋਭਅੰ ਜੇੜੇ ਅਲੋਕਕ ਲੋਕ ਹੈਂ ਸੋ ਲੋਕਦੇ ਹੈਂ ॥ ੪੯ ॥ ਅਦੇਵ ਦੇਵ ਦੇਵਲੰ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੈਤਾਂ ਦੇ ਪੂਜ ਹੋ॥ ੫੦ ॥ ਅਲੰਕ੍ਰਿਤੀ ਸੁਦੇਹਿਅੰ। ਸੁੰਦ੍ ਦੇਹ ਹੈ। ੫੨। ਮੁਖ ਬਿਜਲ ਜੁਵਾਲ ਘਣੰ ਪ੍ਰਜੁਲੰ ਮੁਖ ਤੇਰਾ ਬਿਜਲੀ ਦੀ ਨਿਆਈਂ ਅਗਨੀ ਵਤ ਪ੍ਰਜੁਲਤ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਮਧਰਾ ਕਰਕੇ ਮਸਤ ਦੇਵੀ ਜਾਨਨੀ। ਭਭਕੰ ਗਜਦੀ ਹੈ ਬਾਗਬਚਾ ਸ਼ੇਰ ਦਾ। ੫੩। ਭਵੰ ਮਿਲ ਰਹੀ ਹੈ ਵਾ ਹੈ ਤਾ ਰੂਪ ਹੈ ਵਾ ਏਕ ਰੂਪ ਹੋਈ ਹੈ ਕਲ ਕਾਰਨ ਕਲ ਸੁੰਦ੍ ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਕਾਰਨ ਵਾ ਕਲਜੁਗ ਦਾ ਕਾਰਨ ਵਾ ਜੁਧਦਾ ਕਾਰਨ॥ ੫੫॥

ਚਲ ਚਾਲ ਸਭਾ ਚਲ ਕੰਪ ਭੂਯੰ ਚਲਨੇ ਕਰ ਚਾਲ ਸੁਭਾਏਵਾਨ ਭੂਚਾਲ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਮੈ ਜੈਸੇ ਹੋਤਾ ਹੈ ਵਾ ਜਥ ਚਾਲ ਚਲਦੇ ਹੋ ਸਭ ਅਚਲ ਕੰਮਦੇ ਹੈਨ ਭੂ ਕੇ ਸਹਤ ਵਾ ਸਭਾ ਨੂੰ ਚਲਦੇ ਵਾ ਸਹਤ ਪ੍ਰੇਮ ਕੇ ਚਲਤੇ ਹੋ ਤਾਂ ਚਰ ਅਚਰ ਸਹਤ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਦੇ ਕੰਥਦੇ ਹੈਨ ਚਰਚਾਰ ਚਰਾਚਰਯੰ ਹਰੀਯੰ ਸੁੰਦ੍ ਚਾਲ ਜਿਸਕੋ ਦੇਖਕੇ ਚਰਨ ਜੋ ਚਲਨੇ ਵਾਲੇ ਸੋ ਅਚਲ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਜਥ ਦੁਸਟਾਂ ਕੇ ਮਾਰਨੇ ਵਾਸਤੇ ਚਾਲ ਚਲਦੇ ਤਥ ਚਰ ਅਚਰ ਹੈਰਾਨ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਘੰਟਾ ਸੁਨਕੇ ਆਪਕਾ ਚਲਣੇ ਵਾਲੇ ਜੋ ਚਾਲ ਕੋ ਚਲਨੇਸੇ ਹੈਰਾਨ ਹੋਕੇ ਅਚਲ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਚਾਰ ਖਾਨੀਆਂ ਚਾਰ ਬਾਨੀਆਂ ਚਾਰੇ ਦਿਸਾ ਚਾਰੇ ਜੁਗ ਵਾ ਚਾਰੇ ਬੇਦ ਆਪਕੋ ਦੇਖਨੇ ਵਾਸਤੇ ਹੈਰਾਨ ਹੋਤੇ ਹੈਂ। ੫੬। ਚਲ ਚੌਧਹ ਚਕ੍ਰਨ ਚਕ੍ ਫਿਰੰ। ਚਲਦਾ ਫਿਰਦਾ ਹੈ ਚੌਦਾ ਚਕਾ ਮੈ ਚਕ੍ ਵਾ ਚੌਦਾਂ ਲੋਕਾਂ ਮੈ ਚਕ੍ ਵਰਤੀਆਂ ਦੇ ਸਿਰ ਚਕ੍ ਫਿਰਦਾ ਹੈ ਵਾ ਹੁਕਮ ਰੂਪੀ ਵਾ ਸੁਦਰਸਨਚਕ੍।੫੭।ਘਮਕੰ ਵਜਰਹੀ ਹੈ।੫੮। ਮਨੰ ਨੀਲ ਨਰਗਯੰ ਲਖੰ ਸੀਸ ਨਿਆਇਅੰ ਨੀਲ ਮਣੀਆਂ ਦਾ ਜੋ ਨਗ ਪਰਬਤ ਹੈ ਸੋ ਭੀ ਦੇਖਕੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਂ ਵਦਾਹੈ ਅਰ ਨੀਲਮਣੀ ਭੀ ਨਗ ਪਹਾੜ ਭੀ ਸੀਸ ਨਿਵਾਂਵਦਾ ਹੈ। ੫੯। ਆਇਸ੍ਯਾਨੰ ਆਗਿਆ ਨੂੰ। ੬੨ । ਤੇ ਕਾਲ ਨੇ ਅੰਤਨੂੰ ਲੈਕੇ ਬਿਚਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਦੀਨ ਕੀਤਾ ॥ ੬੩। ਰਾਛਸੇ ਬਲਅੰ ਰਾਛ-ਸਾਂ ਕੇ ਈਸਰ ॥ ੬੫ ॥ ਤਿਨੇ ਅੰਤ ਕੋ ਅੰਤ ਕੋ ਕਾਲ ਖੰਡੰ ਅੰਤ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਕਾਲ ਕੇ ਅੰਤ ਕੋ ਖੰਡਿਆ ਹੈ । ੬੭। ਸੁਸਾਕੇ ਪਵਾਰੇ ਯੁਧ ਪਵਾਰੇ ਵਾ ਵਾਰਾ ਬਨਾਈਆ ਵਾ ਸੰਨ ਤੋਰੇ। ੭੨ । ਡੰਡਧਾਰੀ ਹੁਕਮ ਰੂਪੀ ਦੰਡ ਨੂੰ ਧਾਰਨ ਵਾਲੇ ਮਛ ਮੁੰਡੰਮਛਦਾ ਮੁੰਡਾ ਜਿਸਦਾ ਸੀ ।ਫਧਿਰ ਕਾਲ ਝੁੰਡ ਸਮੂਹ

हूं काल ने नाश कीता अवतार भी जान लैने क्रिपान खान देवी जान लैनी वा अकालपुरख जो जपदे हां। तिन सै समरथ हो जाती है। अनंत खान खनावने दी॥ ९०॥ चमक चंद्रचारीअं चमक रहा चंद्रमा सीस मै चारु मुंद्र॥ ९२॥ भ्रुना भौंह खक्रं भरमा को भरथटै खक्र देहे। ९३। औरसकाल सबै और जो काल दे सहत उतपती होए हैं। ९९। त्रिसृ भारीगाड़नतकड़ी व। भारीआ। ९९। धोपं मारने का नाम है। धोप पटंमोप ससत्र है पटा भी ससत्र है दटं ताटे है। ९१। भरोसे दरब नाल सोधर भरे होए हैं धाकल मै सभ काल क्रिपान के अधीन है भारी भुजा वाले देवी ते अकाल पुरख इनका बड़ा आसरा है रकतिछनसे लोहु मान नेत्र झझकारे झिड़के॥ ९३॥ जोन ब्रुते जेहड़े नहो सी तुख। ९४। बारदनाद मेगनाद अकंपन अकटे बिकटे करन से कठन। ९५। छाजत है सुदावरे सूसृ दावर कोई नही गिआ वा सुदाव नही कह गिआ ब्रहम जपउ ब्रहमा को जपिआकाम का मंत्र कसीरे को कामन जो कामनासहत मंत्र है सो धेले के कंम का नही॥ ९७॥ कोप कराल की पावक कुंट मै। भिआनक कोप दी अगनी का जो कंट है। ९९। परलोक पर होजावे तज जावे पाप करो प्रमारथ पाप करदे हो प्रमारथ अरथ जानके अरथात हमारी कलिआन होवेगी। वा पाइ पकरो प्रमारथ कहीए वा सत रुप करके जिसदे पाइ पकड़िआं पाप लजामान होवन। लिखबेहुके काज कहीए लिखने वासते लिखन बनाईए हे काल क्रिपानिदेवी तेरे

ਕੋ ਬਿਨਾ ਬੇਨਤੀ ਨਹੀ ਰਿਝਾਇਆ । ਪ੍ਰਿਥਮ ਧਿਆਇ ਇਤਿ । ੧।
ਸੇਸ ਨਾਗ ਸਿਰ ਸਹੰਸ ਬਨਾਈ ਕ੍ਰਿਆਉਤਪਤੀਪਾਲਨਾ ਸੰਗਾਰ
ਨਾਂਬ੍ਰਿਧਸਰੂਪਸਰਗੁਣ।ਈ।ਸਰੂਪਕਾਲਸੈਣਪ੍ਰਿਥਮੈਅਵਤਾਰੀਬਿਸ
ਨੂੰ॥੧੦॥ਕਾਲਰੂਪਦੂਸਰਬ੍ਰਹਮਾਜੀ।ਕ੍ਰਰਸਿਵਜੀਕਾਲਧੁਜਚਤਰਥ
ਮਹਾ ਬਿਸਨੂੰ ।੧੫ ।ਜਛ ਪ੍ਰਜਾਪਤ ਜਿਸਨੇ ਪੁਤ੍ਰੀਆਂ ਕੋ ਉਤਪਤ
ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਨ ਪੁਤ੍ਰੀ ਤੇ ਆਗੇ ਪੰਪਰਾ ਜਾਨਨੇ ।੨੦। ਰਾਜ ਪਾਟ
ਰਾਜ ਸਿੰਘਾਸਨ ।੨੮। ਤਹੀ ਭੂਪ ਜਾ ਬਿਹਾਤਾ ।੩੦ । ਅਤ੍
ਪਤ੍ ਅਤ੍ ਚਵਰ ਪਤ੍ ਛਤ੍ । ੩੨ । ਬਿਚਰੇ ਬੀਰ ਬਨੈਤ
ਅਖੰਡਲ ਬਨੇ ਹੋਏ ਅਖੰਡ ਇੰਦ੍ ਸਾਰਖੇ। ਧਿਆਇ
।੨ । ਦੂਸਰਾ ਸਾਥ ਸਾਕਿਓਨ ਕੋਊ ਮੇਟ ਨਹੀ ਸਕਿਆ ਅਲੋਅ
ਅਣਲਗ ।੧। ਜਧ ਸਧ ਵਾ ਧਰਮਯੁਧ ਡਉਰੂ ਵਜਿਆ ਬੈਤਾਲ
ਡਕਾਰ ਮਾਰਤੇ ਹੈ ਵਾ ਡਉਰੂ ਕਾ ਸਬਦ ਹੁਆ । ਸੀਸੰ ਸਿਰੋਮਣ
ਕਹੁੰਕੰ ਹੁਕਾਰੇ ਮਾਰਤੇ ਹੈ ।੨। ਗੁਥੀ ਮਿਲਿਆ ਵਾ ਰੁੰਦੀਆ
ਗਈਆ । ਬਾਹੇ ਬਾਹੁਦੇ ਹੈ ਹਥ ਅਰਧ ਸੁਧ ਸੇਲੰਬਡੇ ਨੇਜੇ ਰੇਲ
ਪੇਲੰ ਬਹੁਤ ਲਤਾੜੀ ਹੋਈ ॥੯॥ ਸੁਹਾਕ ਹਾਠਰੇਲਯੰ ਹਾਕ
ਮਾਰਦੇਂ ਐਂ ਆਪਨੀ ਤਰਫ ਧਕੇ ਲਗੇ ਹੈ ।੧੧। ਬਿਰੁਧਕੈ ਸੁਅੰ-
ਬਰੰ ਯੁਧ ਰੂਪੀ ਸੁਅੰਬਰ ਮੈ ਵਰਦੇਹੈ।੧੩।ਸਰੋਹ ਪਟੀਯੰ ਸਰੋਈ
ਸਸਤ੍ ਪਟਾਬੀ ਸਸਤ੍ ਵ ਸਿਰਦੇ ਕੇਸ ਪਟਦੇ ਹੈ । ਹਰੋਲ ਤੁਮਲ
ਵਾ ਮੁਹਰੈਲੀ ।੧੪। ਅਜਾਤਅੰਗ ਬਿਨਾ ਖਬਰ ਵਾ ਸੀਗਰ।੧੫।
ਬਿਰੁਧ ਕ੍ਰੁਧ ਰਾਜਯੰ ਜੁਧ ਮੈ ਕ੍ਰੋਧ ਕਰਦੇ ਸੋਭਦੇਹੈ।੧੬। ਹਲੰਕ
ਹਾਕ ਹਲਾ ਕਰਕੇ ਹਾਕ ਮਾਰਤੇ ਹੈ ਵਾ ਅਗੇ ਹਲਕੈ ਸਰਕ ਤੁਰ
ਕੈ ਵਾ ਖਿਜਕੈ ਝਾਰ ਵਾਛੜ ਵਾ ਸਮ੍ਹੰਹ ।੧੮। ਤੁੰਦ ਤਾਜੀ ਤਿਖੇ
ਘੋੜੇ ਸੁਰਗੰਜੀ ਸਹੀਦ ਸੁਰਮੇ ।ਨ੍ਰਿਖਾਖੰ ਇਕ ਰਸ ।੨੦। ਧਕਾ

ਧੀਕ ਧਕੋ ਧਕੀ ਧਕਦੇ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਜੋਰਾਵਰੀ ਮੈ ਵਾ ਧਕਿਆ ਕਰਕੇ ਧਕ ਧਕੀ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਚਿੰਤਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਵਾ ਜੇਹੜੇ ਧਕੇ ਵਾਲੇ ਹੈ ਸੋ ਧਕੇ ਪਰ ਧਕਾ ਮਾਰਤੇ ਹੈ।ਅਕਥਕੰ ਅਸਚਰਜ ਹੋਕੇ। ੨੧। ਪ੍ਰਯੋਗੰ ਸਸਤ੍ਰ ਵਾ ਕੁਹਾੜਾ। ਮੰਡੇਲੋਹਕ੍ਰੋਹਯੰ ਲੋਹੇ ਸਾਥ ਕ੍ਰੋਧਕਰਕੈਲੋ ਹੇ ਲਾਂਖੇ ਹੋਏ ਹੈ ।੨੪। ਛਕੇ ਲੋਹ ਛਕੰ ਲੋਹੇ ਸਾਥ ਪੂਰਨ ਹੋਏ ਸੋਭਤੇ ਹੈ ।੨੫। ਘਿਰੀ ਘੇਰੀ ਹੋਈ ਚਿਰੈਚਿੜਕੈ।੨੬।ਢਹੇ ਢਾਲ ਢਕੰਢਾਹਲੈਦੇਹੈਢਾਲਾਂਦੇਧਕੇਆਂਨਾਲ।੨੯।ਢੀਠਨਿਰਭੈ।੩੦।ਮਹਾ ਅੰਸਅਭੇਵੀ ਅਭੇਵੀ ਕੀਅੰਸ।੩੨।ਗਜੰਗਾਹਬਧੇਘੋੜੇਦੇ ਦੋਦੋਰੌਰ ਦੋ ਅਗੇ ਦੋ ਪਿਛੇ ॥ ੩੫ ॥ ਭਿਰੇ ਰੋਸ ਬਾਜੇ ।ਕ੍ਰੋਧ ਸੈ ਬਾਜੇ ਬਜਾਇ ਭਿਰੇ ॥ ੩੬ ॥ ਬਹੇ ਬਾਰ ਬੈਰੀ। ਵਾ ਕਰਦੇ ਵਾਹੁਦੇ ਹੈਨ ਵਾਰਾਂ ਨੂੰ ॥ ੩੮ ॥ ਬਰ ਬੀਰੰ ਸੂਰਮਿਆਂ ਨਾਲ ਸੂਰਮੇ ਭੁਕਾਰ ਸਬਦ ਹੂਆ ਨਿਸਾਨ ਢੋਲ ਨਮੰਨਦ ਨਿਸਾਨ ਸ਼ਬਦ ਨਗਾਰਿਆਂ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟ ਰੁੰਡ ਧੜ ਮੁੰਡ ਸਿਰ ਖਿਆਲੰ ਖਤਰੀ ਧਿਆਨ ਤੀਰਾਂ ਦਾ ਕਰਦੇ ਹੈਨ ॥ ੩੯ ॥ ਘੁਮਾਲੋਹਘੂਰੰ। ਸ਼ਸਤ੍ਰਾਂ ਸੇ ਸਨਦ ਬਧ ਹੋਏ ਹੋਏ ਫਿਰਦੇ ॥ ੪੧ ॥ ਬਿਚਰੇ ਬਿਚਰਦੇ ਹੈ ਖੁਲੇ । ਖਗ ਖਤ੍ਰੀ ਖੋਲੇ ਖਗ ਖਤ੍ਰੀਆਂ ਨੇ ਵਾਖੋਸਲਏ ॥ ੪੨ ॥ ਭਭ ਕੰਤ ਭਕਭਕ ਕਰਦੇ ਹੈ ਘਾਹੁ ॥ ੪੬ ॥ਸ਼ਸ਼ਤ੍ਰਸਖੰਸਖਣੇਸ਼ਸਤ੍ਰਪਏ ਹੈਵਾ ਸ਼ਸਤ੍ਰੋ ਸਖਨੇ ਸੂਰਮੇ ਪਏ ਹੈ। ਪਰਮਪਰੰ ਬਡੀਆਂ ਪਗਾਂ ਸਿਰ ਦੀਆ ॥ ੪੭ ॥ ਬਹੇ ਮੁਛਬੰਕੀ ਬੰਕੇ ਜੋ ਹੈ ਮੁਛਾਂਤੇ ਹਥ ਨੂੰ ਫੇਰਕੈ।ਢਕਾਢੁਕ ਢਾਲੰ ਢਾਲਾਂ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀਆਂ ਢਕਾ ਢੁਕ ਹੋਈ ਵਾ ਢਾਲਾਂ ਨੂੰ ਢੁਲ ਕਾਇਕੈ ਢੁਕੇ ॥ ੪੮ ॥ ਖੁਲੇ ਖਗ ਖੂਨੀ ਮਹਾ ਖਗ ਖੇਤੰ ਬਡੇ ਜੋ ਸੂਰਮੇ ਖੰਡਿਆਂ ਦੇ ਧਾਰਨ ਵਾਲੇ ਤਿਨਾਂ ਨੇ ਖੇਤ ਮੈ ਖੂੰਨ ਕਰਨ

ਵਾਲੇ ਖੰਡੇ ਖੋਲੇ।੫੦।ਸਬ ਖਤ੍ਰੀ।ਖਗ ਖੰਡ ਖੰਡਤੇਭੂ ਮੰਡਪਆਹੁਟੇ ਕਹੀਏ ਆਏ ਸੇ ਵਾ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਮੰਡਲ ਦੇ ਸੂਰਮੇ ਸਭ ਰਣ ਖੇਤ ਸੈ ਓਰੜੇ ਸੋ ਤਲਵਾਰ ਸੇ ਖੰਡੇ ਗਏ।ਸਰੰਦੀ ਧਾਰ ਏਹਧੂਨੀ ਨੂੰ ਤਪਕੇ ਸੁਧਾਰ ਉਚਾਰਕੈ ਸਿਧਾਏ ਸੁਰਾ ਸੂਰਕੇ ਧਾਮਾਗਏ ਸੁਰਗ ਧਾਮ ਸੈ ਗਏ ਵਾ ਸੂਰਜ ਕੇ ਧਾਮ ਸੈ।ਇਤੀ।੩।ਮੁਕਲਮੰ ਭੁਜਿਆ ।੨। ਧਰੋ ਭਾਵ ਹਥੰ ਭਦ੍ਰਾ ਮੁੰਦ੍ਰਕਾ।੪।ਰਹੇ ਹੋਰਲੋਗੀਵਰਜ ਰਹੇ ਵਾ ਲੋਗ ਘਰ ਰਹੇ ਰਾਜਾ ਬਨਕੋ ਗਿਆ। ੬। ਜਬ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕਲਜੁਗ ਸੈ ਨਾਨਕ ਅਵਤਾਰ ਹਮਾਰੀ ਕੁਲ ਸੈ ਆਨਕੈ ਕਹਾਵਨ ਗੇ। ਜਗਤ ਪੂਜ ਕਰਤੋਇ ਆਪ ਪਰਮ ਪਦਵੀ ਸੈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵਨ ਗੇ। ਚਉਥਾਗੁਰੂ ਤੁਮਾਰੀ ਕੁਲ ਸੈ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਨਾ ਕਰੂ ਗਾ। ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਰਬ ਗੁਰੂਇਤੀ।੪।ਕਰਮ ਕਾਲਯੋ ਭਈ ਸਮੈਕੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕਰਮਾ ਦੀ ਗਤੀਯੋ ਵਾਕਾਲਕੀ ਕਰਨੀ।੧੩। ਸਿਰਨ ਦੀਆ ਪ੍ਰਤਗਿਆ ਵਾ ਹਠ ਨਾਟਕ ਹਥ ਫੇਰੀ ਚੇਟਕ ਜਾਦੂ। ਪ੍ਰਭੁ ਲੋਕਨ ਸੰਤ ਜਨ ।੧੪। ਠੀਕਰ ਦੇਹ ਪੰਡ ਰਾਜ ਰਾਜਾ ਜੁਦਿਸ੍ਰ।੧੭। ਤਾਕੀ ਬਾਤ ਤਿਸਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੀ ਬਾਤ ਪਰਤ ਸੋਭਤੀ ਨਿਸਚੇ ਕਰ ਅਪਨੀਸੋਭਾ ਸੈ ਪਰੇ।੧੪। ਪੇੜ ਪਾਤ ਅਪਾਨ ਤੇ ਜਲੈ ਆਪਨੇ ਪਤ੍ਰਾਂ ਦੇ ਸੜਨੇ ਕਰ ਮੁਡ ਸ-ੜਦਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਮੂੜ ਸੜਦਾ ਹੈ। ੧੫। ਮਮ ਉਚਾਰਤੇ ਮੈਲੇ ਉਚਾਰਨ ਵਲੋਂ ਸੰਸਾਰ ਝੱਲਾ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ॥ ੧੯॥ ਤਿਨ ਗੁੜ ਮਤਜੇ ਤਿਨ ਕੇ ਗੁਜੇਮਤ ਜੋਹੈ ਵਾ ਤਿਨਕੇ ਸਮੂਹ ਮਤਾਂ ਸੈ। ੨੦। ਸਹਤ ਜਾਨਤ ਸੰਦੇਹ ਜੇਹੜੇ ਜੇਹੜੇ ਸਹਾਰਤੇਹੈਂ ਜਾਤਨਾਦੁਖਭਲੀਤਰਹਦੇਹਤਿਹ ।੩੨। ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਕ੍ਰਿਆ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਪਾਵਨੇ ਦੀ ਕ੍ਰਿਆ ਵਾ ਪ੍ਰਭੂ ਕਿਸ ਕ੍ਰਿਆ ਕਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ। ੩੯। ਜੁਕਾਮ ਸਰਬ ਪ੍ਰਭੂ ਰਮਯੰ ਜੋ

ਸਰਬ ਅਸਥਾਨੋ ਕਾਮਨਾ ਪੂਰਨ ਕਰਤਾਹੈ ਔਰ। ਥਾਪਨ ਥਪੋ ਔਰ ਨੂੰ ਅਸਥਾਪਨ ਕਰਕੈ ਪੂਜਦਾ ਨਹੀ।੩੮। ਭਵਕ ਨਾਮ ਤੇਰਾ ਇਕ ਨਾਮ। ੪੯। ਡੰਭ ਵੰਭ ਬੋਲੀ ਹੈਵਾ ਡਿੰਭ ਦਾਵੰ ਕਹੀਏ ਬਨਾਵਨਾ ਇਹੀ। ੭। ਰੋਝ ਨੀਲੇ ਝੰਗਾਰ ਬਾਗ ਸਿਰਮੇ ਦੇਸ ਚਾਲ ਹਮ ਤੇ ਪੁਨ ਭਈ ਹਮਾਰੇ ਤੇ ਪੁਨਹਿ ਦੇਸਤੇ ਚੜਾਈ ਭਈ ਵਾ ਦੇਸ ਤੇ ਜਾਣਾ ਭਇਆ। ੨। ਲੋਹ ਪਰ ਲੋਹਾ ਲਾਖਾ ਹੋਕੇ ਪਰਾ ਵਾ ਸ਼ਸਤ੍ਰ ਲੈਕੇ ਪਰਾ। ੩। ਤਹਾਂ ਸਾਹ ਸ੍ਰੀ ਸਾਹ ਸੰਗ੍ਰਾਮ ਸੁਭਾਇਮਾ ਨ ਸੂਰਮਿਆਂ ਦਾ ਸੂਰਮਾ। ਸੰਗੋਰਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਆ ਵਾ ਤਿਥੇ ਸੂਰਮਾ ਸੁਭਾਇਮਾਨ ਸਾਹ ਕਹੀਏ ਸੰਗੋਰਾਮ ਸੰਗ੍ਰਾਮ ਮੈ ਕੋਪ ਕਰਤਾ ਭਇਆ। ੪। ਸਹਾਬੰ ਕੁਸੰਬਾ ਦਾ ਸਰਾਬ ਜਿਤ ਕਰ ਕੋਕੀਤਅੰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਫੌਜਦਾਤਾਮਾਖਾਣਾਇਲਾਂ ਆਧਿਕਾ ਕੋ। ੫। ਕੁਪਓ ਮਾਹਰੂ ਮਾਹਿਰੀ ਚੰਦਨੇ ਕ੍ਰੋਧ ਕੀਤਾ ਕਹਰੂ ਰੂਪ ਧਾਰੇ ਭਿਆਨਕ ਜਿਨਾਂ ਖਾਨ ਖਵੀਯੰ ਖਬੀਖਾਨ ਵਾ। ੬। ਉਠੀ ਛਿਛ ਇਛਅੰ ਉਠਿ ਆਖਿਟਾ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀਆਂ। ੭।ਨੰਦਅਰ ਚੰਦ ਮਸੰਦ ਸੇ ਖਾਨ ਬਨੀਨ ਬਾਨਾ ਦੇ ਧਾਰਨ ਵਾਲੇ॥ ੮॥ ਖਤ੍ਰੀਆਨ ਖਤ੍ਰੀਆ ਅਨਖ ਹੈ। ੧੦। ਨ੍ਰਿਪੰ ਗੋਪਾਲਯੰ ਗੁਲੇਰੀਆ ਗੁਪਾਲ ॥ ੧੪ ॥ ਜੀਤ ਮਲ ਗੁਰੂਜੀ ਕਾ ਹਰੀਚੰਦ ਪਹਾੜੀਆ ਜਿਸਕੇ ਹਿਰਦੇ ਭੇਲ ਬਾਨ ਮਾਰਿਆ। ਸੋ ਖੇਤ ਮੈ ਉਤਾਰ ਦੀਆ ਲਿਆ ਰੋਰ ਦੀਆ ਤਿਸੀ ਕਾਲ ਮੈ ਹਰੀਚੰਦ ਨੇ ਜੀਤ ਮਲ ਕੇ ਉਪਰ ਤੇ ਜਾਨਣਾ ਸੋ ਬਾਣ ਕੇ ਲਗੇ ਰਸਿਆ ਸਾਮਨੇ ਘੋੜਾ ਡਾਰਕੇ ਸੁ-ਵਰਗ ਸਧਾਰੇ ਜੀਤਮਲ ਹਰੀਚੰਦ ਅਗੇ ਉਠੇਗਾ। ੧੬। ਖੁਲੇ ਕਛੈ ਝਾਲ ਢਾਲ ਧੀਰ ਧਕੇ ਧੀਰਜਵਾਨਾ ਨੂੰ ਧਕੇ ਲਗੇ ਵਾ ਧੀ ਰਜ ਵਾਨ ਧਕੇ ਮਾਰਨ ਲਗੇ। ੧੭। ਕਰੇ ਬਾਹ ਅਘਾਤ ਸਬਦ

ਵਾ ਕਰਦੇ ਹੈ ਸੀਘਰਤਾ ਵਾ ਇਕ ਰਸ ਸਸਤ੍ਰੋਂ ਕਾ ਪ੍ਰਹਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ। ੧੮। ਜੇ ਲ੍ਹੂਝੈ ਜੋ ਲੜੇਸਨ ਜ੍ਹੂਝੈ ਮਰੇ। ੧੯। ਤਾਜੀ ਤਰ ਪਾਇਅੰ ਘੋੜਾਤ੍ਰਪਾਇਆ ਟਪਾਇਕੈ ਜਸੋ ਜਸ ਰੋਟੀਆ ਛਡ ਛਡ ਵਾਲੇਂ ਛਛਵਾਲੀਏ ਮਧ ਕਰ । ਸੁਸਾਹੰ ਵਿਚ ਕਾਰ ਲੇਕੈ ਰਾਜੇ ਨ੍ਹੂ ਵਾ ਮਧਕਰਦੇਸ ਕਾ ਰਾਜਾ ॥੨੦॥ ਚਕ੍ਰਚੋਪਅੰ ਚੰਦਗਾਜੀ ਚੰਦੇਲੰਚਕ੍ਰਤਹੋਕੈਖਿਜਆਗਾਜੀ ਚੰਦ ਚੰਦੇਰੀਆ ਹਰੀ ਚੰਦ ਪਹਾੜੀਆ ਦ੍ਵੁਸਰਾ ।੨੪।ਗਿਰਓ ਭ੍ਵੁਮ ਸੋ ਅਸਾ ਬਾਣ ਦ੍ਵੁਜਾ ਸੰਭਾਰਆ ਗੁਰ੍ਹ ਜੀ ਕਹੇ ਹੈ ਭੀਖਨ ਖਾਨ ਪਠਾਨ ਕੋ ਦ੍ਵੁਜਾ ਬਾਣ ਮਾਰੇਆ ਤੀਜਾ ਘੋੜੇ ਕੋ ਗੁਰ੍ਹ ਜੀ ਤੀਨ ਬਾਨ ਚਲਾਏ ਤਬ ਹਰੀ ਚੰਦ ਜੋ ਮ੍ਰੁਰਛਾਥਾਪਹਾੜੀਆਜੀਤਮਲ ਸਾਥ ਜੁਧ ਕਰ ਸੋ ਸਵਾ-ਧਾਨ ਹੋਵਾ ॥ ੨੫ ॥ ਭ੍ਰੈ ਐਚ ਭ੍ਰੈ ਸਾਥ ਕਮਾਨ ਕੇ ਜੋੜਕੈ ਵਾ ਭ੍ਰੈ ਨਾਮ ਤੀਰਕਾ ਜਿਸੇ ਬਾਣ ਮਾਰੇ ਹਰੀਚੰਦ ਕੇ ਬਾਣ ਜਾਨਨੇ ॥੨੮॥ ਪ੍ਰਿਥਮ ਬਾਣ ਗੁਰ੍ਹ ਜੀ ਕਹੇਹੈ ਹਮਾਰੇ ਘੋੜੇ ਕੋ ਮਾਰਿਆ॥੨੯॥ ਬਿਧਯੰ ਬੇਧੀ ਚਿਲਕਤੰ ਚਰਾਨ ਚਾਰ ਫਟੀਆਂ ਵਾਲੀ ਸੰਜੋਇ ਕਾ ਨਾਮ ਹੈ ਦ੍ਰੁਵਾਲਾ ਸਾਫਾਕਲੰ ਅਕਾਲ ਪ੍ਰੁਰਖ ਨੇ ਕੇਵਲ ਦਾਸ ਜਾਨ ਕੇ ॥ ੩੧ ॥ ਹਨਿਓਏਕਜ੍ਹੁਆਨੰ ਇਕ ਜ੍ਹੁਆਂਨ ਕੋ ਗੁਰ੍ਹ ਜੀ ਕਹਤੈ ਹੈਂ ਸੋ ਹਰੀ ਚੰਦ ਕੋ ਮਾਰਿਆ।ਸ੍ਰੁਕਾ ਕਰੋੜਰਾਯੰ ਕ੍ਰੋੜਪਤੀ ਰਾਜਾ ਵਾ ਸਕਾਰੋੜਦੀ ਤਰਹ ਚਿਤ ਜਿਸਕਾ ਕਠੋਰ ਹੈ ਵਾ ਕਰੋੜਾਂ ਐਸੇ ਰਾਜੇ ਕਾਲ ਨੇ ਮਾਰੇ ਵਾ ਕਟੋਚੀਆਂ ਰਾਜਾ ॥ ੩੫ ॥ ਕਹਲ੍ਹੂਰ ਮੈ ਬਾਧਓ ਕਹਲ੍ਹੂਰ ਦੇਸ ਮੈ ਅਨੰਦ ਪ੍ਰੁਰ ਬਾਧਿਕਿਆ ਅਬਾਦ ਕਿਆ ਉ੍ਰਦਾਸੀ ਨਹੋਗਏਥੇ ਵੈਰਾਨ ਹੋਗਇਆਸੀ।ਇਤੀਦਾਨਦੋਨ ਦ੍ਵੁਨਕਾ ਦੇਸ ਅਨੰਦਪ੍ਰੁਰਕੇ ਸਮੀਪ ਭੀਮਚੰਦ ਤਨ ਨਾਲੰ ॥ ੧ ॥ ਤ੍ਰਿਨ ਕਾਠ ਗੜ੍ਹ ਨ ਵਰ ਸਪਰ ਬਾਧੋ ਕਾਠ ਦਾ ਕਿਲਾ ਤ੍ਰਿਨਾਂ ਨੇ

ਨਵ ਰਸ ਕਹੀਏ ਟਿਲੇ ਉਪਰ ਬਨਿਆ ਕਿਸੇ ਨੇ ਤੀਰੋਂ ਅਰ ਤੁਫੰਗੋਂ ਕਰਨਹੀ ਸਾਧਆ ਵਾ ਰਾਜੇਆਂ ਨੇ ॥ ੨ ॥ ਤਹਾਰਾਜਸਿੰਘ ਗਾਜਆ ਸ਼ੇਰਕੀ ਤਰਹ ਵਾ ਰਾਜੇਆਂ ਮੈ ਸਿੰਘ ਭੀਮਚੰਦ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਆਦਿ ਤਿਸਕੇ ਸਾਥ ਥੇ ॥ ੩ ॥ ਚਲੇ ਸਿਧ ਹੁਏ ਤਿਆਰ ਹੋਕੇ ਵਾ ਬਣ ਤਣ ਕੋਛਕ ਢੋਅੰ ਢਕਕੇ ਮੇਲਕੀਤਾ ਪਹਾੜੀਆਂ ਨੇ ਮਾਰਕੇ ਹਟਾਏ ਸਮੂਹ ॥ ੪ ॥ ਬੰਬੇ ਬਾਜੇ ॥ ੫ ॥ ਸਬੈ ਬੀਰ ਬੋਲੋ ਸਦਲਏ ਪਾਸ ਸਾਨੂ ਭੀ ਸਦ ਲਿਆ ॥ ੬ ॥ ਬਾਰ ਬੇਥਾਰ ਬਾਲਨੇ ਵਾਸਤੇ ਵਾੜਨੂ ਜੈਸੇ ਮੁਆਤੇ ਚਲੇ ਤਹੀ ਬਿਜੜਆਲੰ ਬਿਜੜਾਲੀ ਆਦਿ ਆਲਾ ਤੁਰਕਾਂ ਦੀ ਤਰਫ ਦੂਜਾ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਦੋਨੋ ਤੁਰਕਾਂ ਦੀ ਤਰਫ ਹੋ ਸਭ ਭੀਮ ਚੰਦਕੀ ਤਰਫ ਤੇ ਹੈਨ ॥ ਮਰਾਲ ਘੋੜੇ ॥ ੧੩ ॥ ਜੁਧ ਚੰਡ ਤੀਛਨ ਸਸਤ੍ਰ ਬਾਹੀ ਮਾਰਦਾ ਰਜੋਤੀ ਰਜਤੁਨੀ ॥ ੧੫ ॥ ਨਾਗਲ ਪਾਗਲੂ ਵੇ ਦੜੋਲੀਏ ਦੇਸ ਵਾ ਨਾਗਲੂ ਪਹਾੜੀਏ ॥ ੧੬ ॥ ਤਵੰਕੀਟ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਹਿਰਦੇ ਏਕ ਲਾਵਤੇ ਸੁਦਿਆਲ ਝੁਮਕੇ ਪੜਾ ਮਰ ਗਿਆ ॥ ੧੭॥ ਸ ਸਖਿਯੰ ਸੋ ਹਾਥ ਲੈ ਲਗੇਯਾ ਲਗੇਹੀ ਲਗੇ ਨਾ ਜਾਣ ਪਾਏ ਖਾਲੀ ਨ ਜਾਣੇ ਪਾਏ ਵਾ ਐਸੇ ਲਗੇ ਜਾਣੇ ਨ ਪਾਏ ਬੇਮਾਲੂਮ ਲਗ ਗਏ ॥ ੧੮ ॥ ਉਝਾਰੰ ਜੁਧ ਉਝੜ ਗੇਆ ਤਿਨੇ ਖੇਤ ਕੇ ਬਾਰਕੇ ਬੀਚ ਡਾਰੀ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਖਿਦੌੜਕੇ ਪਿਛਾਹ ਬਾੜੇ ਵਿਚ ਡਾਰੇਆ ਵਾ ਜਲ ਮੋਬੁੰਗੀ ਟਿਲੇ ॥੨੦ ॥ ਪੇਲੰ ਪ੍ਰਹੋਏ ਵਾ ਮੁੜੇ ਹੋਏ ਬਾਲਕੇਰੰ ਬਾੜ ਤੇ ਪਾਰ ਜਾਇਰਹੇ। ਅਰਧ ਜਾਮੰ ਦੁਪਹਰ ਵਾ ਅਧਾ ਪਹਰ ਬਾਹਰ ਦੇ।ਵੈਦਮਾਮੰ ਬਾੜਮੈ ਬਜਾਵਨੇ ਹਾਰਾ ਨਗਾਰਾ ਇਕਰ ਹਾ ਖਰੀ ਖਿਲਾਨੰ ਖਲਨ ਖਲਾਰੀ ਵਾ ਤਲਵਾਰ ਕੋ ਖਿਲਾਵਤੇਹੈ ॥ ੨੨ ॥ ਸਿਧਿਇਨੈਸੁਲਾ ਏਨਾਨੇ ਓਨਾਂਨੇ ਕੀਤੀ ਸੁਲਹ ਨਮਤ ਸੁਲਾਨਿ-

ਮਤ ਭੀਮਚੰਦ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਤੁਰਕਾਂ ਦੀ ਤਰਫਸੀ ਤਿਸਕਾ ਏਕ ਪਖੀ ਗਿਆ ਦਿਆਲ ਸੋ ਅਕੇਲਾ ਆਪ ਨੂੰ ਜਾਨ ਕੈ ਆਲਸੂਨਦੇ ਬੇਮੁਖ ਪਹਾੜੀਏਸੇਤਿਨਾਨੂੰਲੁਟਆਗੁਰਾਂਨੇ॥ਇਤਿ॥੯॥ਦਿਲਾਵਰ ਖਾਨ ਤੁਰਕ ਪਹਾੜੀਆ ਕੀ ਤਰਫ ਕਾ ॥ ੨ ॥ ਆਨ ਆਲਮੈ ਆਲਮ ਸਿੰਘ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਿਖ ਸੀ॥ ੩ ॥ ਬਰਤਾਤ ਤਿਨ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਸੂਰਮੇਆਂ ਨੇ ॥ ੪ ॥ ਭਏ ਬਾਹ ਅਘਾਤ ਸ਼ਬਦ ਵਾ ਅਬਿਸੇਸ ਕਰਕੇ ਘਾਤ ਕਰਦੇਹੈ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸਿੰਧ ਕਾਲੀ ਗੁਰੂਜੀ ਕੀ ਤੋਪਕਾਨਾ ਮਸੀ ॥ ਪ ॥ ਕਾਲਰਾਤ੍ਰਸਮਾਨੰ ਮਿਤ੍ਰ ਸਮਾਨ ਰਾਤ੍ ਵਾ ਪ੍ਰਲੈਕਾਲ ਕੀ ਰਾਤ੍ ਵਾ ਸਰੀਰ ਦੇ ਅੰਤ ਸਮੇ ਦੀ ਰਾਤ੍ ਵਾ ਅਮਾਵਸ ਦੀ ਰਾਤ੍ ॥ ੬ ॥ ਸਬੀਰਬੀ ਰਹਾ ਭਲੇ ਸ੍ਰਿ ਸੂਰਮੇਆਂ ਵਿਚੋ ਸੂਰਮੇਂ ਬਹੁਤ ਭਲੇ ਹੈ ਵਾ ਸੂਰਮਾ ਨੂ ਸੂਰਮੇ ਹਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਭਲੇ ॥੭॥ ਨਿਹਾਰ ਨਾਰਲਜੀਯੰ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਝਿਜਕਦੀਆਂ ਹੈਂ ਵਾ ਨੀਵੀ ਗਰਦਨਨੂੰ ਕਰਕੇ ਲਜਤ ਹੁੰਦੇ ਹੈ ਵਾ ਨਿਹਾਰ ਕੈਨਾਰਾ ਆਪਨੇ ਆਪਤੀਆਂਕੋ ਲਜਤ ਹੁੰਦੀਆ ਹੈ ਕੈਸੇ ਪਤੀ ਸਾਡੇ ਕੈਰਹੈ ॥ ੮ ॥ ਬਰਵਾ ਗਾਉਜਾਰਆ ਦਿਲਾਵਰਖਾਂ ਦੇ ਪੁਤ੍ ਨੈ ਭਲਾਨ ਪੁਰ ਆਨ ਰਹੇ ॥ਇਤੀ ਧਿਆਇ॥ ੧੦ ॥ ਸਿਲਾ ਸਾਜ ਸਜਯੰ ਸਸਤ੍ਰਾਂ ਦਾ ਸਾਜ ਸਜਦੇ ਹੈ ਵਾ ਸਿਲਾ ਉਪਰ ਤਿਖੇ ਕੀਤੇ ਹੈਂ ਤੀਰ ਤਿਨਾਂ ਨੂ ਸਾਜਿਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥ ਕਰਓ ਜੋਰਸੈ ਹੁਸਾਨੰ ਪਿਆਨੰ ਇਕ੍ ਸੈਨਾਂ ਕੋ ਕੀਆ ਹੁਸੈਨੀ ਝੜਾਈ ਕੀਤੀ ਰਾਜ ਪੁਤ੍ਰਨ ਕੋ ਖੰਧਨ ਕਰਕੈ ਦਾਸ ਕਰਲਇਆ ॥ ੪ ॥ ਜੇ ਦਿਨ ਦੋਕਨ ਮਿਲਤੇ ਗੁ-ਲੇਰਿਆ ਗੋਪਾਲ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਤਾ ਹਮਾਰੇ ਤਰਫ ਕੂ ਆਪਣਾ ਸੀ ਵਾ ਆਵਤਾ ਸੀ ਹੁਸੈਨੀ ਵਿਚੋ ਵਿਚਾਰਨ ਹੋਗਿਆ ਜੋ ਮਿਲਨ ਆਇਆ ਹੈ ਸਨ ਦਿਲਾਵਰ ਖਾਨ

ਵੈਰੁਸੀ ਸਮਾਹੈ ਗੁਆਲੀਏ ਸਿੰਘ ਹੈਂ ਸਾਮ ਕਰਨ ਹਿਤ ਮਿਲੌਨੀ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਦੂਤ ਭੇਜਿਆ ਪਹਾੜੀਆਂ ਨੇ ਤੁਰਕਾਂ ਪਾਸ। ੧੨। ਸਿੰਘ ਸੰਗਤੀਆ ਤਹਾਂ ਪਠਾਏ ਹੁਸੈਨੀ ਨੇ ਆਪਨੀ ਤਰਫੋਂ ਗੁਪਾਲੈ ਸੁਬ੍ਰਹਮ ਦੇ ਲਿਆਏ ਗੁਆਲੇ ਨੂੰ ਵਾ ਸਿੰਘ ਸੰਗਤੀਆ ਪਹਲਾਂ ਪਹਾੜੀਆਂ ਨੇ ਭੇਜਿਆ ਥਾ ਤਹਾਂ ਤੁਰਕਾਂ ਨੇ ਮੋੜਕੇ ਭੇਜਿਆ ਗੁਪਾਲ ਨੂੰ ਧਰਮ ਦੇਕੇ ਸਿੰਘ ਸੰਗਤੀਆ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਿੰਘ ਸੀ ਸੋ ਵਿਚੋਲਾ ਹੋ ਗਿਆ। ੧੩। ਤਬ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਚਿਤ ਮੋ ਇਹੁ ਠਾਨੀ ਗੁਪਾਲ ਤੁਰਕਾਂ ਕੀ ਤਰਫ ਕਾ ਪਹਾੜੀਆ ਸੀ ॥ ੧੫॥ ਜੁੰਮੇ ਚਲੇ ।੧੬। ਤਬਲ ਬਾਜ ਦੁੰਦਬ ਦਬਲ ਨਗਾਰੇ ਬ ਜਾਏ ਦਬਾਇਕੇ । ੧੮। ਕੈਬਰਬਾਣ।੨੦।ਬੜਗਹ ਬਜੇ ਲੜੇ ਗਹੀਰ ਸੂਰਮੇ ਨਿਹੰਗ ਸੂਰਮੇ ਪਲੰਗ ਚਿਤ੍ਰ। ੨੧। ਹੁਕੇ ਹਿਨਕੇ ਝੁਲੇ ਝੜਾਕ ਝਲਦੇ ਹੈਂ ਝੜਾਕਿਆਂ ਨੂੰ ॥ ੨੨॥ ਕੰਸਾਰ ਕੇਸ। ੨੬। ਕਥੇ ਕਥੀਰੰ ਕਵੀਸਰੀ ਕਥਦੇ ਹੈਂ ਨਿਰਘਾਤ ਇਕ ਰਸ ਬਹੀ ਬਾਹੁ ਅਘਤ ਬਾਣ ਬਾਹੁਦੇ ਹੈਂ ਸੂਰਮੇ ਬਾਹਾਂ ਕਰਕੇ ਇਕ ਰਸ ਬਾਨਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਘਾਤ ਸੂਰਮੇ ਬਾਹਾਂ ਕਰਕੇ ਬਾਹੁੰਦੇਹੈਂ।ਅਘਾਤ ਇਕ ਰਸ ਵਾ ਵਾਹੁੰਦੇ ਹੈਂ ਸਬਦ ਕਰ ਸੂਰਮੇ ਬਾਨਾ ਨੂੰ ਨਿਰਘਾਤ ਕਹੀਏ ਜੋ ਘਾਤੁ ਸੇ ਰਹਤ ਸੂਰਮੇ ਹੈਂ।ਰਾਜੀ ਪੰਗਤੀ ॥ ੨੯ ॥ ਜੁਝਾਰੇ ਲੜਨ ਵਾਲੇ ਵਾ ਬਹੁ ਬਾਹੇ ਅਘਾਤ ਚੋਟਾਂ ਨਿਰਘਾਤ ਬਜਰ ਸਮਾਨ ਥਾਣਾ ਕੀ । ੩੧ ॥ ਹਿੰਮਤ ਕਿੰਮਤੰ ਸੂਰਮਿਆਂ ਦੇ ਨਾਮ ਹੈਂ ਵਾ ਹਿੰਮਤ ਨੇ ਕੀਮਤ ਵਾਲੀ ਤਲਵਾਰ ਲਈ। ੩੬ । ਅਰਚਾ ਪੂਜਾ ਬੇਦ ਚਰਚਾ ਧਨਰਬੇਦ ਅਨੁਸਾਰ ਬੋਲਤੇ ਬਤਾਵਤੇ ਹੈਂ ।੩੯।ਲਗੇ ਧੀਰ ਧਕੇ ਧੀਰਜਵਾਨਾਂ ਨੂੰ ਧਕੇ ਲਗੇ ਵਾ ਧੀਰਜਵਾਨ ਧਕੇ ਮਾਰ ਨ ਲਗੇ ਝੜਦੇ ਹੈਂ।ਹਿਣਕੇ ਸਬਦ ਵਾ ਕ੍ਰਿਪਾਣ ਝਾੜਤੇ ਹੈਂ ਝੜੰ-

ਕਾਰ ਸਬਦ ਉਠੇ।੪੦। ਫਿਰੇ ਲੋਹਧਾਰੰ। ਸਸਤ੍ਰਾਂ ਕੋ ਧਾਰਕੇ ਫਿਰਦੇ ਹੈਂ।੪੨। ਕੜਕ ਜੰਗ ਸੀਘਰ।੪੩। ਦੁਧਾਰ ਖੜੇ ਧਕੰ ਧਾਕ ਧਕੇ ਤੇ ਧਕਾ।੪੪। ਹੁਸੈਨੀ ਘੋੜੇ ਤੇ ਉਤਰਿਆ ॥ ੪੫॥ ਜ਼ਾਲਮਾਂ ਕਰੜਾ ਜੋਧਾ ਝੁਝਾਰੰ ਸੂਰਮੇ ਜੋ ਹੈਨ ਲੜਨ ਵਾਲੇ ਧਕਾ ਧਕੀ ਬਰਛੀਆਂ ਦੀ ਹੋਈ ਕ੍ਰਿਪਾਣੰ ਤਲਵਾਰਾਂ ਝਾੜਦੇ ਹੈਂ।੪੭। ਟਕਾ ਟੁਕ ਟੋਪੰ ਟਕਾਟੁਕੀ ਟੋਪਾਂਦੀ ਹੋਈ ਵਾ ਟਕੇ ਟਕੇ ਜੇਡ ਟੋਪਾਂ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ਹੋਏ।ਢਕਾ ਢੁਕੀ ਢਾਲਾਂ ਦੀ ਹੋਈ ਵਾ ਢਾਲਾਂ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਬਣੈਤ ਬੰਕੇ ਬਣੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਬਾਂਕੇ ਉਰਧਹੇਤੰਅਕਾਸ ਮੈਜਿਨ ਕਾ ਚਿਤ ਹੈ ॥ ੪੮ ॥ ਚਾਰਣੇਅੰਦੇਵਭਟ।੫੦। ਸਭੈ ਬਿਉਤ ਡਾਰੇ ਬਗਾਸੇ ਅਸਵਾਰੰ ਬਸਤ੍ਰਾਂ ਨੂੰਜੈਸੇਦਰਜੀਬਿਓਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਅਸਵਾਰਾਂ ਨੂੰ ਬਿਓਤ ਡਾਰਿਆ। ਜੁਧਖੰਡੰ ਨਿਸਾਨੰ ਪੈਲ ਪਾਰ ਪਾਰਲੇ ਪਾਰ ਵਾ ਪਰਲੇ ।੫੪ । ਸਰਕ ਸੜਕਦੇ ਹੈਂ ਵਾ ਖਿਜਕੇ। ੫੫ । ਰਿਸਾਤ ਧਾਤ ਗੁਸੇ ਦੇ ਸਾਥ ਧਾਵਦੇ ਹੈਂ। ੫੬। ਸਿਧਾਰੀਅੰ ਭਜ ਗਏ ਸਜ੍ਜਾਂ ਸਵਾਰੇ ਕੇਸਹਤ। ਜੂਝੇ ਸੰਗਤ ਰਾਇ ਜੋ ਗੁਰੂ ਦਾ ਸਿੰਘ ਵਕੀਲ ਹੋਯਾ ਸੀ ਦਰਸੋ ਸਿਖ ਨੇ ਸੁਨਿਆ ਸੰਗਤ ਸਿੰਘ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ ਸੋ ਭੀ ਜੁਧ ਕਰਕੇ ਮਰ ਗਿਆ ॥ ੫੭ ॥ ਹਿੰਮਤ ਹੂੰ ਉਤਰੀਓ ਡਿਗਿਆ ਵਾ ਆਇਆ। ੬੧ । ਬਜੇ ਢੋਰ ਢਡੰ ਢੋਲ ਡਫ। ੬੪। ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਕੇ ਮਰਤਿਆਂ ਨਾਚਤ ਭਇਓ ਗੁਪਾਲ ਰਾਜੀ ਹੋਯਾ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਕੀ ਤਰਫ ਕਾ। ਇਤੀ। ੧੧ ॥

ਤੁਰਕਨ ਕਾ ਮਾਰਿਆ ਸਰਦਾਰ ਹੁਸੈਨੀ ਰਿਸਤਨ ਖਾਨ ਦਿਲਾਵ-
ਰਤਏ ਦਿਲਾਵਰਖਾਨ ਜਿਸਨੇ ਹੁਸੈਨੀ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਸੀ ਸੋ ਰਿਸ
ਨਾਲ ਤਤਾ ਹੋਆ ਇਤੇ ਸਉਰ ਪਠਾਵਤ ਭਏ ਇਤੇ ਇੰਦ੍ ਸਉਰ
ਸੂਰਮਿਆਂ ਕੋ ਭੇਜਨਾ ਹੋਆ ਦਿਲਾਵਖਾਨ।੧। ਉਤੈ ਉਧਰ ਪਠਓ

गुपाल ते रामसिंघ ने जुझार सिंघ कों भेजिआ दिलावर खां के सूरमे भलान नगर मै उते से तिनांको खेद देकेनिका ल दीआ जुझार सिंघ ने गज सिंघ पंमा पहाड़ीआ तुरकां पखी भौंरा प्रातहकाल उतै जुझारा सिंघ पहाड़ीआं की तरफ का आंडा इसथत दृड़ करन खंभ निसान गाड़ा चालै नहाड़ा चलहै गाडिआ होइआ जो निसान हिल जाइ तो हिल जाइ हाडा जो रजपूत सो नही चलदा। ३। षाटचड़ै दारू गोलीआं जसवारीआं गुपाल।६।प्रथेकुहाड़े ।७।पवंगा घोड़े ते ।९। जुझे चंद नराइण जुझार सिंघ का साथी हैसी जजवालीए की तरफ से जुझारसिंघ जो आइआ तां तुरक दिली नुं चले ॥ ११ ॥ गारा गालिआलुझारासूरमे इती॥ ॥ १२ ॥ जुझारा जुझारसिंघ लुझारा सूरमे।७। काल करम कों समेदाते करमां दा भेद न पाइआ वा अकालपुरख दे करमां दा भेद ना पाइआ मुजीअन कैर तिने उभारन तिनां अपने आप दा बचावना कीता नही फिरे जींदे। ९। षाबे के प्रमेसर के षाबरकेपातसाहु दीनसाहु धरम दा पातशाहप्रमेसरदुनीपतदुनीआंकेपतीपातशाहहै।गहबाबरके षाबर अकबर कादादा हुआ है जो बाबे के गुरु नानक के सहजादाबहादरखानसी।१९।सिखसखासाखासिखांकेसिखछिके तोबरामुखउपरचाड़देहैवाबनकेमलीदाचुरमा।२२।चानती दोहा। गुरु का इक सिखकटसीतिसनुं उपदेश दिता है।वा चानती जाती है। २४। अरिसृ खोटे वा बिगनवाउपद् वा सरब काल सरब समे मैसोसो मै उचारन करता है तुमारे

ਆਗੇ ਅਰਦਾਸ ਕਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾਕਟਾਖ।੩।ਤਮਾਸਾ ਕੌਤਕ ਜੋਜੋਜਨਮ ਪ੍ਰਬਲੇ ਹੈਰੇਜੋ ਜੋ ਜਨਮ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਪ੍ਰਬਲੇਹੈਰੇ ਮੈਨੇ ਦੇਖੇ ਹੈ ਗ੍ਰੰਥਾਂ ਦੁਵਾਰੇ ਵਾ ਸਰਬਗ ਦ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਕਰ ਪਰਾ ਕਰਮ ਕਰਕੇ ਬਲ ਤੇਰੈ।੪।ਸ੍ਰਬਕਾਲ ਸਰਬ ਦੇ ਕਾਲ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਜੋ ਅਪਾਰ ਹੈ ਸੋ ਪਿਤਾ ਹੈ ਦੇਵੀ ਜੋ ਕਾਲਕਾ ਸੋ ਹਮਾਰੇ ਸਰੀਰ ਕੀ ਮਾਤਾ ਹੈ ਸੁਧ ਮਨ ਗੁਰੂ ਨੈ ਸੁਧ ਬੁਧੀ ਮਾਈਹੈ।੫।ਜਬ ਮਨਸਾ ਜਬ ਸੁਧ ਬੁਧੀਮੇ ਮਨ ਵਿਚ ਦਈ ਵਿਚਾਰੀ ਗੁਰੁ ਮਨ ਏਨੂੰ ਸਰਬ ਕਾਲ ਕਰਨਾਤਬ ਭਰੇ ਸਰਬ ਦੇ ਕਾਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਜੋਅਕਾਲਪੁਰਖ ਤਿਸੀ ਕਾਲਕਿਰਪਾਨਾਲ ਭਰੇ॥ ੭ ॥ ਲੋਹ ਰਛ ਸਰਬਦਾ ਬਿਸਾਲ ਸਰਬ ਲੋਹ ਅਵਤਾਰ ਦੀ ਵਾ ਸਰਬ ਲੋਹ ਸਸਤ੍ਰ ਦੀ ਡੀਠ ਭਇਓ ਨਿਡਰ ਭਇਓ ਐਡੋ ਆਕੜਦੇ ਫਿਰਦੇ ਹੈ ਜਿਹ ਜਿਹ ਬਡਿਆਂਦੀ ਸੁਧਆਈ ਵਾ ਅਵਟਾਰਾਂ ਦੀ ਸੁਧ ਆਈ ਤਿਸੇ ਤਿਸੇ ਤਰਾਂ ਗ੍ਰੰਥ ਮੈ ਬਨਾਇਕੇ ਕਹੇ ॥ ੯ ॥ ਪ੍ਰਿਥਮੈ ਦੇਵ ਚਿਤ੍ਰ ਕੋ ਕਹਾ ਸਤਜੁਗ ਕੇ ਪ੍ਰਿਥਮਕਾਲਜਿਸਬਿਧਸੇ ਲਖਆਹੈ ਦੇਵੀ ਜੋ ਪੂਜਨੀਕਹੈ ਉਸ ਚਰਿਤ੍ਰ ਜੋ ਮਾਰ ਕੰਡੇ ਆਦਕ ਰਿਖੀਓ ਨੇ ਕਹੈ ਹੈ॥ ੧੦ ॥ ਜੋ ਪਹਿਲੇ ਚੰਡੀ ਚਰਿਤ੍ਰ ਬਨਾਇਆ ਹੈ ਰਿਖੀਆਂ ਮੁਨੀਆਂ ਨੇ। ਨਖ ਸਿਖ ਸੇ ਸਨੇ ਸਨੇ ਭਾਖਕੇ ਸੁਨਾਇਆ ਹੈ ਜੋ ਖੋਲਕੈ ਕਥਾ ਪ੍ਰਿਥਮ ਸੁਣਾਈ ਹੈ। ਅਬ ਚਾਹਤਾ ਹਾਮੈ ਫਿਰ ਕਹੀਏ ਬਹੜੋ ਉਨਾਂ ਕੇ ਅਨੁਸਾਰ ਵਡਿਆਈ ਦੇਵੀਕੀਕਰੋ ਵਾ ਜਿਸ ਬਿਧ ਕਰਕੈਸੋ ਅਵ-ਤਾਰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਲਖੇ ਹੈਂ ਪ੍ਰਿਥਮ ਕਹੀਏ ਪੂਜ ਨੀਵ ਦੇਵ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਕੇ ਕਹੋ ਛੋਰ ਕਥਾ ਖੋਲਕੇ ਸੁਨਾਈ ਆਪਨੇਬਡੋ ਕੀਵਾ ਦੇਵੀ ਕੀਵਾਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੀਅਬ ਫੇਰ ਪਹਿਲੇਚੰਡੀ ਚਰਿਤ੍ਰਬਨਾਵੋ ਨਖ ਸਿਖਸੇ ਸਨੇ ਸਨੇ ਉਸਕੀ ਵਡਆਈ ਉਚਾਰਕੇਸੁਨਾਓ।

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਉਕਤ ਬਿਲਾਸ ਬੁਧੀ ਕਾ ਬਿਲਾਸ ਹੈ ਵਾਉ ਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹਾ ਦੇਵੀਕ ਬਿਲਾਸ ਕੈਕਰ ਦੀਏ ਸਿਵ ਸਕਤ ਸਿਵ ਵੀ ਪਾਰਬਤੀ ਵਾ ਸਿਵ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਸਕਤੀ ਮਾਇਆ ਕਰਦਈ ਚਾਰੇ ਬੇਦ ਕਰ ਦੀਏ ਤਿਨਗੁਣ ਕਰਦੀਏ ਤਿਨਪੁਰ ਬਿਸਨ ਨੂੰ ਕਰਦੀਏ ॥ ੧ ॥ ਬਾਣੀ ਮੇਰੀ ਸਭ ਸੁਭ ਹੋਵੈ ਵਾ ਸਭਨਾਂਨੂੰ ਮੇਰੀ ਬਾਣੀ ਸੁਭ ਲਗੇ ।੨॥ ਚਾ ਚੰਡ ਮੁੰਡ ਦੇ ਪ੍ਰਚੰਡ ਕਰਨੇ ਹਾਰੀ ਵਾ ਚੰਡੀ ਜੋ ਚਮੁੰਡ ਨਾਸ ਦੈਤ ਪ੍ਰਚੰਡ ਤੀਛਨ ਮੰਡਨ ਭੁਨਵਖੰਡਨਵਾਂ ਖੰਡਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਨੂੰ ਥਨਾਵਨ ਵਾਲੀ ॥ ੩ ॥ ਸਿਵ ਦਾ ਭੀ ਕਾਰਨ ਹੈ ਹਰੀ ਕੀ ਭੀ ਕਲਾ ਹੈ ਅਰ ਕਮਲਾ ਕੀ ਭੀ ਕਲਾ ਹੈ ਤੂੰ ਹੈ ਵਾ ਜਿਨੀਆਂ ਜੀਵਾਂ ਦੀਆਂ ਕਲਾਂ ਹੈਂ ਸੋ ਤੂੰ ਹੈ ਜਹੋ ਦੇਖਾ ਤਹ ਤਹ ਤੂ ਹੀ ਹੈ ਤਾਮ ਤਮੋਗੁਣ ਸਾਤ ਸਤੋ ਗੁਣ ਮਮਤਾ ਰਜੋਗੁਣ ਨਮਤਾ ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ ਵਾ ਤਾਮਸਤਾ ਤਮੋਗੁਣ ਮਮਤਾ ਰਜੋਗੁਣ ਨਮਤਾ ਸਤੋਗੁਣ ਕਵਿਤਾ ਰੂਪ ਹੋਕੈ ਕਵੀ ਕੇ ਮਨ ਮੈ ਰੁੰਥਨ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ਪ੍ਰਮੁਦ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਦੇ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਹੈ ਬੁਧ ਪ੍ਰਗਾਸ ਮੇਰੀ ਬੁਧ ਮੈ ਪ੍ਰਗਾਸ ਕਰੋ ਪਰ-ਤਨ ਪਰਮੁਦ ਕਰਨ ਬਚਨਾ ਰੂਪੀ ਰਤਨ ਪ੍ਰਮੁਦ ਕਰਨ ਹਾਰੇ ਚੀਨਕੇਤਾ ਮੈ ਖਚਤ ਕਰੋ ਭਾਖਾ ਸੁਭ ਸਭ ਕਰਹੋ ਵਾ ਸਭਨਾਂ ਨੂੰ ਸੋਭਤਾਈ ਕਰਨਵਾਲੀ ਭਾਖਾ ਕਰਾਂਗਾ ਧਰਹੋ ਕ੍ਰਿਤ ਮੈ ਕਵੀਸਰ ਧਾਰਨਾ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ॥ ੬ ॥ ਸੁਰਥ ਨਾਮਾ ਰਾਜਾ ਕੁਟੰਬ ਥੋ ਉਦਾਸ ਹੋਕੈ ਬਨ ਮੈ ਆਇ ਬਸਿਆ ਮੁਨੀ ਦਾ ਭੇਖ ਧਾਰਲੀਆ। ਸਮੇਤ ਸਮਾਧੇ ਹਲਵਾਈ ਵਾ ਤੂਖਾਨ ਸੀ ਵਾ ਕੋਈ ਸੂਦ੍ ਸੀ ਰਾਜੇ ਕਹਾ

ਮੈਨੂੰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਉਸਨੇ ਕਹਾ ਮੈ ਸ਼ੂਦ੍ਰ ਹੂੰ ਤੂੰ ਛਤ੍ਰੀ ਹੈ ਅਧਕਾਰ ਨਹੀ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਗੁਰੂ ਪਾਸ ਜਾਵੋ ਮੇਧਾਵੀ ਰਿਖੀ ਦਾ ਮਾਰਕੰਡੇ ਸ-ਮਾਧੇ ਕਹਾ ਮੈਨੂੰ ਜੋ ਦੇਵੀ ਦਾ ਮੰਤ੍ਰ ਦੀਆ ਅਰ ਨਰਾਤੇ ਰਖਨੇ ਕਹੇ ਸੋ ਤੂੰ ਭੀ ਪੂਛ ਕੇ ਕਰੋ ਪੁਛਦਾ ਹੈ ਦੇਵੀ ਨੇ ਕੀ ਕੀਮ ਕੀਤਾ ਭਗਤਾਂ ਦਾ ਪੂਛੋ ਜਾਇਕੈ ਤੁਮ ਤਿਨਾਂ ਨੋ ਸਾਧ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਸ਼ ਰਾਜਾ ਤੁਾਂ ਰਾਜਾ ਗਇਆ ਕਹਾ ਜਾਇਕੈ ਅਗਾਧ ਜੋ ਭਗਵਤੀ ਕੀ ਕਥਾ ਹੈ ਕਿਹ ਭਾਂਤ ਤਾਂ ਉਨਾਂ ਨੇ ਸੁਨਾਈ ॥ ੭ ॥ ਸਜ ਸੈਨ ਬਨਾਇਕੈ ਸੋਜਾ ਤਹਾਂ ਤਿਸਕਾਲ ਮੈ ਲੁਕੇਸ ਬ੍ਰਹਮਾ ਛੁਟੀ ਚੰਤ ਹੁਟੀ ਜੋਗਨਿਦ੍ਰਾਦੀ ਸਮਾਧੀ ॥ ੧੦ ॥ ਦੁਹਾਂਦੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਨਹੀ ਟਲੀਆ ਥਕੀਆਂ ਨਾ ਜਗਮਾਤ ਕੋ ਧਿਆਨ ਜਗਮਾਤ ਜੋਗਨਿੰਦ੍ਰਾ ਦਾ ਧਿਆਨ ਕੀਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੇ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਜਾਗਨ ਤੇ ਜੋ ਦੈਤਾਂਦਾ ਨਾਸ ਕਰਨ॥ਇਤੀ॥ ॥ ੧ ॥ ਭੁਜ ਜੋਰ ਭੁਜਾ ਦੇ ਜੋਰ ਕਰਕੇ ਬਰਬੰਡ ਬਲੀ ਜੋ ਹੈਨ । ੧੩ ॥ ਰਣ ਪਾਇਓ ਜੁਧ ਕੀਤਾ। ਸੁਨਿਓ ਭਿਜਾਹੋਯਾ। ਨਿਸਰਓ ਨਿਕਲਿਆ ॥ ੧੪ ॥ ਰਹੋ ਗੁੰਥ ਜੁਧੰ ਗੁਥ ਸਮੂਹ ਜੁਥ ਜੁੜ ਰਹੀ ਹੈ ਸੇਧਵ ਘੋੜੇ ਮਿਝ ਮੈ ਭਿਜੇ ਚਿਟੇ ਹਾਥੀ ਤੇ ਲਹੂ ਸਾਥ ਲਾਲ ਹਾਥੀ ਜਿਉ ਜੈਸੇ ਦਰਜੀ। ਜਮ ਕਹੀਏ ਜਾਮੇ ਮ੍ਰਿਤ ਮਿਣ ਕੇ ਸੀਤ ਕੇ ਸਮੇ।ਬਾਗੇ ਬਸਤ੍ਰ ਅਨੇਕਕਾਂਤ੍ਰਾਕਾਤਰਾਂਕਰਤਾਰ ਤਾ ਹੈ ਵਾ ਜਮ ਰੂਪੀ ਦਰਜੀ ਨੇ ਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪੀ ਸੀਤ ਕਾਲ ਮੈ ਬਸਤ੍ਰੋਂ ਕੀ ਅਕਤਰਾ ਕਰ ਡਾਰੀਆਂ ਹੈਂ ॥ ੧੫ ॥ ਭਏ ਰੰਗ ਰਾਤੇ ਲਹੂ ਮੈ ਲਾਲ ਰੰਗ ਭਏ ਵਾ ਪ੍ਰੇਮ ਮੈ ਲਾਲ ਹੋਵੈ ॥ ੧੭ ॥ ਕੰਥਾ ਖੰਥਾ ।੨੧। ਕਰੀ ਹੈ ਹਕੀਕਤ ਆਪਨੀ ਦੇਵੀ ਦੇ ਨਾਲ ਮਲੂਮ ਜ਼ਾਹਰ ਕਰੀ ਹੈ ਦੇਵਤਿਆਂ ਨੇ। ਦੀਜੈ ਬਾਜ ਦੇਸ ਦੇਸ ਸਾਨੂੰ ਫੇਰ ਦਿਵੋ ਵਾ ਘੋੜੇ ਲੇਸ ਆਤ੍ਰ ਥੀ ਸਾਡਾ ਕਲੇਸ਼ ਦੂਰ

ਕਰ ਦੇਵੋ । ਅਭੇਸ ਬੁਰੇ ਹਾਲ । ੨੪ । ਦੈਤ ਸੰਘਾਰਨ ਦੈਤ੍ਰ ਦੇ ਮਾਰਨ ਕੋ ਕਾਲ ਨੇ ਜਨਮ ਲੀਆ ਹੈ ਦੇਵੀ ਰੂਪ । ੨੫ । ਭਿਆਨਕ ਦੰਤ ਹੈਵਾ ਦਾਰਨ ਦੇਹ ਭਿਆਨਕਾਦੀਰਗਲੰਬਾ ਚਾਰ ਹਾਥੀ ਸਰੀਖਾ ਬਲਹੈਰੋਮ ਮਾਨੋ ਕੇਸ ਰਸ ਕਾਲ ਹੈ ਮਾਨੋ ਚਿਟੇ ਪਥਰ ਪਰ ਹਰੇ ਬ੍ਰਿਛ ਹੈਂ ਮੇਰ ਕੇ ਮਧ ਕਾਲੀ ਧਾਰਾ ਕੈਗਰੋੜ ਦੇ ਉਪਰ ਸੰਮੇਰ ਕੇ ਸਦਰਸਹੈਕੈਂ-ਗਰੋੜ ਪਰ ਪ੍ਰਵਾਹ ਚਲ ਰਹਾਹੈ ਕੇਤਕੀ ਪੰਜਮੈ ਭ੍ਰਿਗ ਕੇਤਕੀ ਫੁਲ ਪਰ ਭੌਰੇ ਹੈਨ। ਪ੍ਰਿਥਰਾਜੇ ਕਮਾਨ ਲੈਕੇ ਪਹਾੜ ਇਕਤ੍ਰ ਕਰੇ ਹੈ ॥ ੨੯ ॥ ਸੁਨ ਘੰਟਾ ਕੇਹਰ ਸਬਦ ਘੰਟਿਆਂ ਕੀ ਸਮੂੰਹ ਧੁਨ ਅਸਰਾਨੇ ਔਰ ਅਸਰਾਂ ਨੂੰ ਸਦ ਲਿਆ ਵਾ ਤਲਵਾਰਾਂ ਰਣ ਵਾਸਤੇ ਲਈਆਂ। ੩੦। ਸਾਮਹੇ ਕਾਰੇ ਸਾਮਨੇ ਆਏ ਕਾਲੇ ਜੋ ਹੈਂ ਵਾ ਸਾਮਨੇ ਆਏ ਹੰਕਾਰੇ ਹੋਏ। ਖਾਂਡਵ ਇੰਦ੍ਰ ਦਾ ਬਨ ੩੨ ॥ ਸਲਭ ਪਤੰਗਾ ਅਨਹਾਰ ਸਦਰਸ। ੩੩ । ਨਾਰ ਗਰਦਨ ਪਰ ਪਟੜੇ ਕੇ ।੩੫। ਬਰਬੰਡ ਮਹਾਬਲੀ ਵਾ ਸ੍ਰਿਸ੍ਰ ਬਲੀ ਵਾ ਮਹਾਂ ਬਲ ਦੇ ਵੰਡਨ ਵਾਲੀ। ਸੁਧਰ ਸੁਧਾਰ ਕੇ ਤਲਵਾਰ ਵਾ ਬਨਾਇਕੇ। ਚੀਨੋਭਾਵ ਵਾ ਅਲੰਕਾਰ ਖਗਰਾਜ ਗਰੜ ਅਹਰਾਜ ਸਰਪ ਬਾਸਨ ਨਾਗ ਵਾ ਸੇਸਨਾਗ ਬਡਾ ਸਮਾਜ ਬਡਾ ਜਧ ਕਰਕੇਕਟਕੇਕਤਰਾਕਰਲੀਆ।੩੬।ਚਮੂੰਫੌਜਚਾਲਕਰਦੀਨ। ਭਜਾ ਦਈ।੩੮।ਕਰਕੇਬਰਕਾਧਲਕਾਬੇਗ ਕਰਕੇਵਾਹਥ ਦਾਬਲਕਰਕੇ ਛੀਛਲੀ ਠੀਕਰੀ ॥ ੪੪ ॥ ਰਣ ਐਨ ਰਣ ਅਸਥਾਨ ਮੈ ਵਾ ਚੰਗੇ ਰਣ ਮੈ।ਕੈਬਰ ਕਰਕੇ ਬਲ। ੪੬। ਕਰਾਹਤ ਹੈ ਕਰਲਾਂ ਵਦੇ ਹੈਂ।ਗਿਰ ਸਰੀਖੇ ਹਾਥੀ ਲੰਗੇ ਹੋਏ ਭਾਉ ਉਠੇ ਚੰਗੇ ਵਾ ਅਲੰਕਾਰ ਭੁਜੰਗਾਂ ਦੇ ਭਛਨ ਨੂੰ। ਕੀਟ ਦੌਰੇ ਈਹਾਂ ਹਾਥੀ

ਔਰ ਸੂਰਮੇ ਭੁਜੰਗ ਸੇ ਹੈਂ ਅਰ ਜਿਰਾ ਕੀਆ ਕੁੰਡੀਆਂ ਕੀਟ ਜਾਨੋ।੪੭।ਜਿਉ ਬਨ ਮੈ ਜਿਸਤ੍ਰਾਂ ਜਲ ਮੈ ਮਨ ਤੇ ਤਨ ਤੇ ਮਨ ਨਾਲੋਂ ਭੀ ਤਨ ਕਰਕੇ ਤੇਜ ਚਲਿਆ ਤਨ ਨਾਮ ਬਲਕਾ ॥੪੮॥ ਬਲਬੰਡ ਬਲਵਾਲਾ ਰਾਮ ਪਰਸਰਾਮ ਨੇ ਜਲ ਦੀ ਅੰਜਲੀ ਭਰਵਾਈ ਹੈ ਬਹਰੋ ਅਰੀਆ ਦੇ ਹਾਥੀਆਂ ਦੇ ਦਲ ਵਿਚ ਪ੍ਰਵੇਸ ਕਰਕੇ ।੫੦।ਹਰਹਰ ਅੰਬਰ ਹਰ ਸਿਵ ਹਰ ਸ਼ਿਵ ਕਾ ਮ੍ਰਿਗਾਨ ॥ ਇਤੀ ॥ ੨ ॥ ਅਭੇਖ ਬੁਰੇ ਹਾਲ ਕਰ ਪਤ੍ਰ ਤਪ ਸੈ ਰਾਜ ਸੈ ਵਾ ਦੇਵਤਿਆਂ ਕੇ ਰਾਜ ਸੈ ਤਪ ਕਰਕੇ ਸੁਖ ਪਾਵਾਂ ਗੇ ॥ ੫੪ ॥ ਦਾਨਤ ਦਛਨ ਤਿਸ ਛਿਨ ਕਾਲ ਸੈ ਦਾਨ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਜਗ ਕਰਕੇ ਦਖਨਾ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਨਾਲੇ ਦਾਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੫੫॥ ਸਤ ਸੈ ਅਨਾਮ ਜਾਪ ਕਾ ਹੈ ਵਾ ਸਤ ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ਦੇਵੀ ਦਾ ਜਾਪ ਉਚਾਰਦੇ ਹੈਂ ਬਡੇ ਬਧੇ ਹੈਂ ਪਉਰੇ ਦਰਵਾਜੇ ਸੂਰਮੇ ਨਾਹਿ ਰਹੀ ਸੂਰਮਿਆ ਦੀ ਦੁਤਨਾ ਰਹੀ ਵਾ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੀ ਪ੍ਰਭਾ ਨ ਰਹੀ ਵਾ ਸੂਰਜ ਕੀ ਪ੍ਰਭਾ ਨਾ ਰਹੀ। ਦਹਿਲਓ ਕਥਿਆ੬੦ ।ਸੇਖ ਦੇਵ ਜੋ ਬਾਕੀ ਦੇਵਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਸੇਸਨਾਗ ਆਦਕ ਵਾ ਦੂਰ ਸੇ।੬੧। ਗਰਜੇ ਮਦ ਕਰਕੇ ਮਤੇ ਹਾਥੀ ਸੋ ਬਦਲ ਹੈਂ ਬਗ ਪੰਤਲਸੇ ਬਗਲਿਆਂ ਕੀ ਪੰਗਤੀ ਦੰਦ ਹੈਂ ਗਦਾ ਸਮੂੰਹ ਬਿਛਟਾ ਬਿਜਲੀ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਮਾਨੋ ਘੋਰ ਘੁਮੰਡ ਘਟਾ ਘੋਰ ਭਿਆਨਕ ਵਾ ਘੁਲ ਕਰਕੇਘਮੰਡ ਚਉਤਰਫੋਂ ਘਟਾਂ ਬਦਲ ਦੀਆਂ।੬੩। ਸਤ੍ਰ ਕਾ ਸੈਨ ਪਤ੍ਰ ਜਿਉ ਹਲੀ ਬਡੇ ਬ੍ਰਿਛ ਤਹਠਾ ਹਲੇ।ਗਜ ਬਾਜ ਤੇ ਰਥ ਤੇ ਪਿਆਦੇ ਫਲ ਫੂਲ ਕਲੀ ਦੀ ਨਿਆਈ ਹਲੇ। ੬੪ਪਾਭ੍ਰਮਲਤਨ ਵਾ ਆਪਨੇਮਨ ਵਿਚ ਭਰਮ ਨਾ ਰਹਾ ਲੜਨੇ ਦਾ ਸਿਆਮ ਘਨ ਦੀ ਘਟਾ ਘੁਮਰੀ ਘਿਰੜਕੈ ਘਨਘੋਰ ਸਬਦ ਕਰਕੇ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੂਰਜ ਛੋਘੋਰ

ਲਏ ਤੈਸੇ ਘੇਰ ਲੀਆ ਇੰਦ੍ਰ ਕੋ ਰਾਕਸ਼ਾਂ ਨੇ ਵਾ ਜੈਸੇ ਕੈਰਵਾਂ ਨੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਕੋ ਘੇਰ ਲੀਆ ਸੀ ਤੈਸੇ ਸਜਾਮਘਨ ਕੀ ਨਿਆਈਂ ਗਾਜ ਕੈ ਓਰੜਕੈ ਘੇਰ ਲੀਆ ਦੈਤਾਂ ਨੇਇੰਦ੍ਰ ਕੋ ਸਰ ਫੋਕਲ ਜੇ ਸਰਬਾ ਗੜ੍ਹਾਂ ਤਾਈਂ ਲੈ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ਕਰਾਰ ਕੰਦ੍ਰਾਂ ਮੈ ਸਾਰਕ ਗੁਟਾਰਾਂ॥੬੬ ਸੁਯੋਰਣ ਭਾਂਤ ਸੁ ਦਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਰਣ ਵਿਚ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹੈਂ ॥ ੬੮॥ ਬਾਰਸਿਬਾਲ ਵਾਲ ਜਾਲਾ ਭਏ ਹਥਾਂ ਦੀਆਂ ਉਂਗਲੀਆਂ ਮਛੀਆਂ ਤੜਫਦੀਆਂਹੈਂ ਮਾਨੋ ਭੁਜਾ ਕਟੀਆਂ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੇ ਸਰਪ ਕੀਤੇ ਹੈਂ ਰਥਾਂ ਦੇ ਪਈਏ ਚਕ੍ਰ ਕਿਆ ਘੁਮਨ ਘੇਰੀਦੇ ਮਨਿੰਦ ਪਏ ਹੈਂ ੬੯॥ ਲੁਕੇਸ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਠਕਰਾਈ ਰਾਜ ਧਾਨੀ ਦੇਕੇ ਭੇਜੇ। ੭੩। ਦਰੀਨਕਦਰਾਮੈ। ੭੪॥ ਲਰਜੀਕੰਬੀ ਤਰਜੀ ਧੜਕੀ ਹੈ ਚੰਡ ਪ੍ਰਚੰਡ ਅਖੰਡ ਚੰਡੀ ਨੇ ਅਧਿਸੇਸ ਕਰਕੇ ਖੰਡਾ ਤੀਛਨ ਲੀਆ ਹੈ ਕਰ ਮੈ ਕਾਲਕਾ ਕਾਲ ਕੀ ਤਰਹ ਹੀ ਨਿਸਚੈ ਕਰਕੇ ਅਰਜ ਕਰ ਦੀ ਹੈ ਵਾ ਚੰਡੀ ਜੋ ਤੀਖਨ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਸਨਮੁਖ ਆਇਕੇ ਅਖੰਡ ਲੀਏਕਰਖੰਡਾਬਿਸੇਸਕਰਕੇਲੀਏਕਾਲੀਕਾਲਕੀਨਿਆਈਂ ਆਈ ਹੈ ਜੀਵਾਂ ਕੀ ਵਾ ਜੈਸੇ ਕਾਲ ਜਮਰਾਜਾ ਅਗੇ ਅਰਜ ਕਰੇ ਤੈਸੇ ਦੇਵੀ ਅਗੇ ਅਰਜ ਕਰਦੇ ਹੈਂ ਦੈਤਾਂ ਦੇ ਮਾਰਨੇ ਦੀ। ੭੭। ਜੁਧ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾ ਫੇਰ ਫਿਰਦੇ ਨਹੀ ਵਾ ਅਬਧਾਰੀ ਏਨਾ ਅਬ ਆਪਨੀ ਮੰਨੀ ਹੈ। ੭੯। ਸੁਖਮਾ ਸੋਭਾ ਲੈ ਕਰਤਾਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੇ ਹਥ ਮੈ ਅੰਮ੍ਰਤ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਸਰੀਖੀ ਅੰਗ ਦੀ ਸੋਭਾ ਰਚੀ ਹੈ। ਮਧ ਮਿਠੀ ਵਾ ਮਧਰੀ ਸਰਕੋ ਸਦ੍ਰਸ ਕੌਨ ਹੈ। ੭੯। ਚੰਦ੍ਰਹਾਸ ਤਲਵਾਰ। ੯੪। ਚਪਲ ਗਤ ਚਿਪ ਲਗੀ ਵਾ ਚਪਲ ਗਤੀ ਵਾਲੀ ਜੋ ਹੈ ਜੋ ਬਧੂ ਹੈ ਸੋਲਾਂ ਬਰਸਾਕੀ ।੯੭। ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਸਰੀਖਾ ਸੁਖੁ ਹੈ ਦੁਖਾਂ ਕੇ ਹਰਨੇ ਵਾਲੀ ਹੈ ਸਿਵਾਦੇਸਪਾਦੀ ਹਾਰਦੀ ਪ੍ਰਭਾ ਹਰਨੇ ਵਾਲੀ ਹੈ ਨੇਤ੍ਰ ਹੈਨ ਹਰ ਸੇ

ਸ੍ਰੇਸਟ ਵਾ ਕੌਲ ਸੇ ਸ੍ਰੇਸਟ ਧਨਖ ਸੇ ਭਰ ਭਟੇ ਹਰ ਸੇ ਥਰਣੀ ਬਾਣ ਸਰੀਖੀਆਂ ਝਿਮਣੀਆਂ ਸੇਰ ਸਰੀਖਾ ਲਕ ਮਿਗਨੇ ਹਾਥੀ ਦੀ ਚਾਲ ਹਰਪੈ ਪਹਾੜ ਉਤੇ ਹਰ ਕੀ ਤਰਨੀ ਹੈ ਹਰ ਕ੍ਰਿਸੇ ਦੀ ਸੋਭਾ ਹਰ ਲੈਨੇ ਵਾਲੀ ਤਰਨੀ ਹੈ ਕਰਮੈ ਹਰਪੈ ਹਰਸੋ ਹਥਾਂ ਮੈ ਨੰਦਗ ਖੜਗ ਹੈ ਬਿਸਨ ਸਰੀਖਾ ਹਰ ਰੁਪ ਕੀਏ ਹਰ ਕੀ ਧਰਨੀ ਹੈ ਹਰ ਰੂਪਾਂ ਦੇ ਉਤਪਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਹੈ। ਹਰਕੀ ਧਰਨੀ ਹੈ ਧਨਖ ਦੇ ਧਾਰਨ ਵਾਲੀ ਹੈ ਵਾ ਸੋਨੇ ਦੀ ਧਰਤੀ ਵਰਗਾ ਰੰਗ ਹੈ ਵਾ ਸ਼ਿਵਾਂ ਦੀ ਧਾਰੀ ਹੋਈ ਹੈ। ੯੦। ਅਧਕਾਰ ਵਡਿਆਈ ਵਾ ਮ-ਰਾਤਬਾ ਵਾ ਸਿਰੋਪਾਉ। ੯੩ । ਗਰਜ ਗਰਜ ਗਜਰਾਜ ਬਿਜਲੀ ਦੀ ਨਿਆਈਂ ਗਜ ਕੇ ਹਾਥੀ ਵਾ ਹਾਥੀਆਂ ਉਪਰ ਚੜਨ ਵਾਲੇ ਗਜਦੇ ਹੈਂ। ੯੬। ਸੈਨੀ ਸੈਨਾ ਵਾਲਾ ਵਾ ਸੈਨਾਪਤੀ ਪੈਨੀ ਤਿਖੀ ਕੈਬਲ ਬਲ ਕਰਕੇ।ਧਰਾਧਰਪ੍ਰਬਤ।੯੮।ਕੁਰਮਾਕੋੜਮਿਆਂ ਦੇ ਕੋੜਮੇ।ਹਰਚੰਡਲ ਇਓ ਬਰਕੈ ਕਰਤੇ ਖੰਡਾ ਚੰਡੀ ਨੇ ਲਇਓ ਹਥ ਦੇ ਬਲ ਕਰਕੇ ਵਾ ਚੰਡੀ ਨੇ ਖੋਸ ਲੀਆ ਬਲ ਕਰਕੇ ਦੈਤ ਸੇ ਅਸਰੋ ਪੁਰਮਾਂ ਸੰਪੂਰਨ ਅਸਰੋਂ ਮੈ ਸਿਰ ਕਾਟਾ ਅਸਰੋਂ ਜੀ ਪੁਰੀ ਮੈ ਬਗਾਇ ਦੀਆ ਖੁਰਮਾ ਫਲ ਵਾ ਗੁਛਾ ਖਜੂਰ ਕਾ। ਇਤੀ। ੩। ਤਚੀ ਤਾੜੀਆਂ ਹਰਿ ਧਿਆਨ ਛੁਟਓ ਹਰਮੈ ਜੋ ਧਿਆਨ ਮੁਨੀਆਂ ਦਾ ਸੋ ਛੁਟਾ ਵਾ ਸਿਵ ਦਾ ਮੁਨੀਆਂ ਦਾ ਪਖੀਆਂ ਗੁਲਾਬ ਦੇ ਫੁਲ ਦੀਆਂ ਖੰਬੜੀਆਂ ਵਾ ਗੁਲਾਬ ਦੀਆਂ ਕਲਮਾਂ। ਹਲਾਹਲਕੇ ਧੂਆਂ ਦੇਨੇ ਸੇ ਮਖੀਆਂ ਮਰ ਜਾਤੀਆਂ ਹੈ। ੧੦੫॥ ਅਬ ਬੰਦਨ ਦੋਨੋ ਹਿਰਦੇ ਕਰਕੇ ਵਾ ਸਰਬ ਓਰ ਸੇ ਬੰਦਨਾ ਕਰੀ॥ ੧੦੬॥ ਫੈਟਾ ਸਾਫਾ ਜਮਧਰ ਕਟਾਰ। ੧੦੭। ਲਰਜੀ ਕੰਬੀ ਤਰੰਗਨ ਲਹਰਾਂ ਕਰਕੇ ਵਾ ਤਰੰਗਨੀ ਨਦੀ ਕੇ ਜਲ ਮੈ ਜੈਸੇ ਨਾਵ ਹਲਦੀ ਹੈ॥

੧੦੯॥ ਨਬ ਤੇਬਹਰੀ ਬਹਰੀ ਕੁਜਾਂ ਕੇ ਸਮੂਹ ਪਰ ਜੈਸੇ ਝਪਟਾ ਮਾਰਤੀ ਹੈ। ੧੧੦। ਲਛਕਹੁਕਰ ਲਖਾ ਖਿਨਾਕਾਡੇ ਬਾਣ ਜੋਲਰੀ ਹੁਏ ਹੈਂ ਬਿਨਾਂ ਕਡਿਆਂ ਉਤੇ ਉਪਮਾ ਜਾਨਨੀ ਪਤਾਂ ਬਿਨਾਂ ਜੈਸੇ ਡਾਲੀਆਂ ਬ੍ਰਿਛਾਂ ਕੀਆਂ ਤੈਸੇ ਸਰੀਰ॥ ੧੧੧। ਗਉਰ ਕੇ ਦੇਵੀਕੇ ਅੰਗਬਾਰੇ ਲੋਹੂ ਕੀ ਧਾਰ ਵਾ ਸਾਨੋ ਤਲਵਾਰ ਨਹੀਂ ਅਗਨੀ ਦੀ ਧਾਰਾ ਹੈ ਵਾ ਅੰਗਾ ਨੂੰ ਧਾਰਕੇ ਲਾਲ ਰੂਪ ਲਹੂ ਸੋ। ਕੋ ਉਪਮਾਕਵ ਔਰ ਬਿਚਾਰੈ ਵਾ ਔਰ ਉਪਮਾ ਕਵੀ ਕਉਨ ਵਿਚਾਰਦਾ ਹੈ ਜੈਸੇ ਭੋਜਨ ਕਰਕੇ ਅਘਾਈ ਹੋਈ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪਾਨ ਖਾਇ ਕੇ ਜੀਬਨਿਕਾਸ ਦੀ ਹੈ ਮਾਨੋ ਸੋ ਤਲਵਾਰਨਹੀ ਤਿਸਕੀ ਜੀਬ ਹੈ ।੧੧੨।ਘਾਉ ਕੈ ਘਾਉ ਕਰਕੇ ਪੈਨੀਠ ਇਸਤਿਤਵਾ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਹਸ ਫਨ ਕੇ ਸੇਸਨਾਗ ਕੇ ਹਜ਼ਾਰ ਫਨ ਜੈਸੇ ਇਸਥਤ ਹੈਂ। ੧੩। ਧੁਰਕੀਏਚਕਚੂਰ ਮਾਰਕੇ ਚਕ ਚੂਰਨ ਕਰ ਦੀਏ ਧੁੜ ਨਾਲ ਮੇਲ ਦੀਏ ਪੂਰ ਸਮੂਹ ਪਾਰਿਓ ਕੀਤਾ। ੧੧੪। ਮੰਡੀ ਬਣੀ ਹੋਈ ਬਰ ਬਡੀ ਬਲਵੰਤ। ੧੧੫। ਮਾਰ ਬਿਦਾਰ ਦਈ ਆਹਵ ਜੁਧਾਇਤੀ ॥ ੪ ॥ ਘੋਟ ਬਨਾਇਕੈ ਵਾ ਰਗੜ ਕੇ ਵ ਦੀਰਨ ਕਰਕੇ ਵਾ ਮਰਦਨ ਕਰਕੇ ਕਟਕ ਕੇ ਫੌਜ ਕੇ। ੧੧੭। ਰਾਜ ਗਾਤਕੇ ਬਾਤ ਰਾਜਾ ਕੇ ਸਰੀਰ ਨੇ ਬਾਤ ਕਹੀ ਵਾ ਰਾਜੀ ਹੋਕੇ ਏਹ ਬਾਤ ਕਹੀ ਮ ਰਹੋ ਜੀਅਤਨਾਛਾਡਹੋ ਅਕਾਸ ਬਾਨੀ ਹੋ ਸਤ ਹੈ ਸਤ ਹੈ ਸਤ ਹੈ ਮੁਖ ਸੇ ਮਰਨਾ ਮੰਗਿਆ ਹੈ ਇਹੁ ਵਰ ਲੀਆ ਸੀ ਸੋ ਸਚ ॥ ੧੨੪ ॥ ਦੈ ਸਿਰਤਾਜ ਛਤ੍ਰ ਵਾ ਮੁਲਾਤਖਾ ਦੀ ਟੋਪੀ ਪਾਨ ਲੈ ਦੈਤ ਕਹੀ ਸੰਭਰਕਤ ਬੀਰਜ ਲੀਏ ਤੇ ਬਾਤ ਕਹੀ ਰੁੰਡ ਤੇ ਮੁੰਡ ਬਿਹੀਨ ਮੁੰਡਤੇ ਰੁੰਡਬਿਹੀਨ ਕਰੋਮੇਘ ਅਡੰਬਰ ਤੰਬੂ ਵਾ ਚੰਦੋਵਾ ਗੌ ਕੇ ਹਾਥੀ ਕੇ ਮਾਨੋ ਪ੍ਰਤਛ ਹੋਵੈ ਅੰਤਕ ਜੋ ਕਾਲ ਹੈ ਹਾਥੀ ਦਾ

ਰੂਪ ਧਾਰਕੈ ਦੰਤ ਕਹੀਏ ਰਕਤ ਬੀਜ ਲੈਚਲਾ ਹੈ ਬੰਬ ਨਗਾਰਾ ॥ ੧੨੭ ॥ ਸਮਾਨਕੈਸਾਥ ਆਪਨੇ ਸਾਮਾਨ ਕੇ ਜੋ ਸਾਥੀ ਸੇ ਸੋ ਸਾਥ ਲਏ ॥ ੧੨੮ ॥ ਸਰਖਓ ਤੁਰਿਆ ਕਰਿਆ ਗਾਜ ਗਾਜਕੈ ਗਾਜ ਬਿਜਲੀ ਸਦਰਸ ਗਜ ਕੈ ॥ ੧੩੦ ॥ ਮਿਨਨ ਕੇ ਰਿਪ ਜਿਉ ਦ-ਧੀਰੇ ਪੰਛੀ ਨਿਆਈ ਸਰਤਾਨੇ ਸਰਤਾਦੀ ਨਿਆਈ ॥ ੧੩੧ ॥ ਕਾਟਕੈ ਦਾਮਨ ਰਸਾ ਛੇਦਕੈ ਭੇਦਕੈ ਭੇਦ ਕਹੀਏ ਤੰਗ ਹਾਥੀ ਦੇ ਨੂੰ ਛੇਦ ਵਿਨਕੈ ਸਿਧਰ ਹਾਥੀ ਕੀ ਅਬਾਰੀ ਭਿਨ ਕਰ ਦਈਅ ਵਾਸ ਘਰਦੀ ॥ ੧੩੨ ॥ ਤੋਰਕੈ ਮੋਰਕੈ ਮੋੜਨੇ ਕਰੇ ਦੈਤਾਂ ਦੇ ਮੁਖ ਵਾ ਮੋੜਨੇ ਵਾਸ੍ਤੇ ਘੋਰ ਕੈ ਚੰਡ ਮਹਾ ਅਸਲੀਨੋ ਘੋਰ ਸ਼ਬਦ ਕਰਕੈ ਚੰਡੀ ਨੇ ਬਡਾ ਅਸ ਲੀਆ ਖੰਡਾ ਹਾਥ ਮੈ ਲੀਆ ਵਾ ਭਿ-ਆਨਖੰਡਾ ਜੋਰਕੈ ਕੋਰਕੈ ਠੋਰਕੈ ਵਾ ਉਸੇ ਠੋਰ ਹੀ ਵਾ ਠੰਡੇ ਕੀਤੇ ਵਾ ਕੋਰਕੈ ਵਾ ਪੰਗਤੀਆਂ ਕੇ ਤਾਂਈ ਰਾਖਸਾਂਕੇ ਸ਼ੂਰਮੇਆਂ ਕੋ ਤਿਸ ਅਸਥਾਨ ਮੈ ਹਤਨੇਕਰਦੀਏ ਖੋਰਕੈ ਖੋਰੇ ਕਰਕੈ ਕਿਆ ਰੀਜੇ ਕਰਕੈ ਵਾ ਖਾਲੀ ਕਰਕੈ ਤੋਰਕੈ ਤੋੜ ਕਰਕੇ ਤਿਨ ਦੈਤਨ ਕੇ ਸਿਰ ਬੋਰਕੈ ਬੋਲੇ ਕਰਕੈ ਵਾ ਲਹੁ ਮੈ ਡੋਬ ਕੈ ਤਿਨਾਂ ਦੇਹਡਾਂਦਾ ਚਥਨਾ ਕੀਤਾਹੈ ਵਾ ਬੋਲਕੈ ਬਲਕਰਕੈ ਦਵਾ ਜੈਸੇ ਕ੍ਰਿਸਨ ਅਗਨੀ ਪਾਨ ਕੀਤੀ ਸੀ ॥ ੧੩੪ ॥ ਹਰ ਤਲਵਾਰ ਝੂਮ ਝੁਕ ਕੈ ਜਿਮ ਕਾਨਨ ਮੈ ਤੁਨ ਬਨ ਮੈ ਲਗੀ ਆਗ ਜੈਸੇ ਕੜਾਕੇ ਹੋਵੈ ਤੈਸੇ ਬਾਣਾਂ ਕੇ ਤੁਨ ਮੈ ਤੜਾਕੇ ਨੈਂ ॥ ੧੩੮ ॥ ਬਲਵੰਡ ਬਲੀਨੇ ਸ਼ੂਰਜ ਕੀ ਕਿਰਨਾਂ ਸਾਰਖੇ ਸਰਹੈ ਮਾਸ ਕੇ ਟੁਕੜੇ ਹੈਂ ਸੋ ਰੇਣੂ ਕਿਨਕੇ ਹੈਂ ॥ ੧੩੯ ॥ ਦਇਓ ਧਨ ਮਾਰਓ ਗਾਜ ਬਿਜਲੀ ਮੰਡਪ ਮੁਨਾਰਾ ॥ ੧੪੧ ॥ ਅੰਧ ਧਰਕੈ ਅਧੇ ਧੜ ਕਰਕੈ ਅਨਸਾਰੀ ਵਿਚਾਰੀ ਹੈ ਕਰ ਲੋਥ ਕਰਾਰੇ ਹਾਥੀ ਕੀ ਲੋਥਾਂ ਸੋ ਮਾਨੋ ਨਦੀਕੇ ਕਨਾਰੇ ਹੈ ॥ ੧੪੨ ॥

ਲੈਕਰ ਬਿਆਲ ਹਾਥੀ ਨਾਲ ਹਾਥੀ ॥ ੧੪੩ ॥ ਅਸਦਾਰਣ ਭਿਆਨਕ ਖੰਡਾ ਅਰਸੋ ਅਰਣੀ ਹੈ ਅਰੀਆਂਸਾਖ ਅੜੀ ਹੈ ਵਾ ਅਰਣੀ ਹੈ। ਖਿਤਰਨੀ ਹੈ ਨਦੀ ਸਰਪ ਕੀ ਦੋਇ ਘਰਨੀ ਪੰਜਾਂ ਉਂਗਲਾਂ ਸਹਤ ॥ ੧੪੫ ॥ ਕੂਰ ਤੇ ਕੂੜ ਬੋਲਨ ਵਾਲੇ ਦੇ ਪਾਸੋ ਜੈਸੇ ਚਾਤ੍ ਭਜਜਾਤਾ ਹੈ। ਸਾਤਰ ਸਸਾ ਏਣ ਮ੍ਰਿਗ ਵਾ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ॥ ੧੪੬ ॥ ਤੁਰਨਸੀਗਰ ॥ ॥ ੧੪੭ ॥ ਤੁੰਬੇ ਤੁੰਬੇ ਪੁੰਬੇ ਬੁਬੇ ਹੁਏ ਤਰਾਂ ਖੁੰਬੇ ਖੁੰਬ ਬੁੰਬੇ ਝਗਦੇ ॥ ੧੪੯ ॥ ਬਾਰਨ ਬਾਰਦ ਜਿਉਹਾਥੀ ਬਦਲ ਜਿਨ ਵਾਰੇ ਦੀਆ ਦੀਵਾ ॥ ੧੫੦ ॥ ਰਣ ਪਰਿਓ ਕੀਤਾ ॥ ੧੫੨ ॥ ਬਾਹਨ ਸਿੰਘ ਭਿਆਨਕ ਰੂਪ ਲਸੇ ਸਿਰ ਦੇਵੀ ਦਾ ਭਿਆਨਕ ਰੂਪ ਦੇਖ ਕੈ ਸਰਬ ਤ੍ਰਾ ਦੈਤ ਬਡਾ ਡਰਆ ਅਰੋ ਦੇਵੀ ਦਾ ਰੂਪ ਦੇਖਾ ਹਥ ਚਕ੍ ਅਰ ਸੰਖ ਔ ਦੇਡਾ ਧਨਖ ਬਾਣ ਸਦਰ ਬਨਾਇ ਹੋਇਆ ਧਾਇਕੈ ਅਪਨੇ ਬਲਕੈ ਐਸਾ ਯਧ ਕੀਤਾ ਹਮਸੋ ਯਾਹੀ ਤੇ ਚੰਡਕਾ ਨਾਮ ਕਹਾਇਆ ਹੈ ॥ ੧੫੩ ॥ ਅਸ ਹਾਥੋ ਛੁਟਓ ਪ੍ਰਮਨ ਨਹੀ ਗਿਰਆ ਮੇਰਕੋ ਮਧ ਧਰਓ ਜੈਸੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਬਤ ਹੈ ਤੈਸੇ ਦੈਤ ਯੁਧ ਵਿਚ ਹੈ ॥ ੧੫੪ ॥ ਪੈਰ ਕੈ ਪਾਰ ਤਰਕੈ ਪਾਰਲੇ ਪਾਸੇ ਚਲਿਆਗੋਆ ॥ ੧੫੫ ॥ ਘਾਇਲ ਕ ਘਾਓ ਕਰਕੈ ਗੋਰੂਨਗ ਪਰਕੈ ਬਰਖਾ ਗੇਰੂ ਕੈ ਪਰਬਤ ਬਰਖਾ ॥ ੧੫੬ ॥ ਰੁਹੇਲੀ ਰੋਖ ਵਾਲੀ ਵਾਸੁਰਮੀ ਮੀਜ ਮਲਦੀ ਹੈ ਰੰਗਰੇਜ ਲਲਾਰੀ ਕੀ ਮਟੀ ਫਟ ਕਰਕੈ ਸਾਰੇ ਫੈਲ ਗਈ ਹੈ ਦੀਪਕ ਜਿਸਤ੍ਰਾਂ ਫਲੂਸ ਮੈਦੀਵਾ ਹੈ ॥ ੧੫੭ ॥ ਸੋਨ ਸੰਮੂਹ ਸਮਾਇ ਗਏ ਸਾਰੇ ਸਮਾਏ ਮਰਗਏ ਬਹੁਰੋ ਹੁਏ ਬਿਬਰ ਬੁਦ ਬੁਦੇ ॥ ੧੫੮ ॥ ਝਾਈ ਪਤ੍ ਬਿੰਬ ਅੰਸ ਕਿਰਨਾ ਮੁਗਰਾ ਮੁਹਲਾ ॥ ੧੬੧ ॥ ਅਵਸਾਨ ਉਦਮ ਗੁਮਾਨ ਹੰਕਾਰ ਨਹੀਂ ਗਇਓ ॥ ੧੬੨ ॥ ਅਵਸਾਨ ਉਦਮ ਬਸਾਇਓ

ਕ੍ਰੋਧ ਕੁਛ ਬਸ ਨਾ ਚਲਿਆ ਕ੍ਰੋਧ ਭਰਹੀ॥ ੧੬੩॥ ਜਿਉ ਪੰਖੀਆਂ ਕਟੇ ਗੁਲਾਬ ਦੀਆਂ ਕਲਮਾਂ ਵਾ ਫੁਲ ਦੀ ਪੰਖੜੀਆਂ ਜੜੀਏ ਨੇ ਲਾਲ ਮਨੀਆਂ ਬਣਾਇਕੇ ਰਖੀਆਂ। ੧੬੪॥ ਮਧਸਉ ਮਧੁ ਦੈਭ ਸਾਥ ਭਯਭੀਤ ਪ੍ਰਭਾਸੀ ਭੈ ਦੀ ਭੀਰ ਕੀ ਪ੍ਰਭਾ ਸਰੀਖੀ॥ ੧੬੫॥ ਪਚਾਲ ਪਰਚਿ ਚਾਲ ਚਲੀ ਪੈ ਗਈ ਚੌਦਾ ਲੋਕਾਂ ਮੈ। ਕਰਕ ਲਸ਼ੀ ਹਾਥ ਮੈ ਕਾਲ ਸਾਰਖੀ॥ ੧੬੬॥ ਦਵਾਪੈ ਦਾਹ ਅਗਨੀ ਬੀਟ ਅਵਾਪੈ ਜੈਸੇ ਈਟਾਂ ਆਵੇ ਪਰ। ਭਵਾਪੈ ਭੁਵਾ ਕੀ ਉਪਰ॥ ੧੬੭॥ ਸਾਲਨਾ ਸਲੂਨੇ ਦੀ ਤਰਾ ॥ ੧੭੦ ॥ ਭਜਿਓ ਹੈ ਦੂਰ ਗਇਓ ਦਿਓ॥੫॥ਤੁਛ ਥੋੜੇ॥੧੭੪॥ ਤੰਗ ਉਚੀਆਂ ॥ ੧੭੬॥ ਤੁਰਾਕਨ ਤੇਜ ਘੋੜੇ ਕਰਕੇ ਠਉਲ ਅਡੀਠਕੇ ਰੇੜਕੇ ਕਿਨਕੇ ਜੋ ਘੋੜੇਆਂ ਕੇ ਚਰਨਾਂ ਕੋ ਲਰੋ ਹੈਂ ਸੋ ਲੋਕਾਂ ਕੇ ਮਨ ਤੇਜਸੀਖਨ ਆਏਹੈ। ਅਜਾ ਜੈ ਕਰਨੇ ਕੋ ਘੋੜੇਆਂ ਦੇ ਖੁਰਾਂ ਪਾਸੋਂ ਮਨਤੇਜ ਸਿਖਨ ਆਏ ਹੈ॥ ੧੭੯ ॥ ਜਿਉ ਜਮ ਜਾਨੋ ਜਮ ਨਿਆਈ ਜਾਨੀ ਬਕ੍ਰਮੁਖ ਕ੍ਰਿਨਾਸੇ ਭੀਮ ਭੀਮਸੈਨ ਕੋ॥ ੧੮੦॥ ਬਨੀ ਠਨੀ ਬਨੀ ਤਨੀ ਦੇਵੀ ਭੂਖਨਾ ਸਹਤ ਵਾ ਸੂਰਮੇਆਂ ਦੀਆਂ ਪੰਗਤੀਆਂ ਕ੍ਰੋਧ ਕਰਕੈ ਬਨੀ ਠਨੀ ਹੋਈ ਹੈ ਅਨੀ ਸੈਨਾ ਮਹਾਂ ਪ੍ਰੇਤ ਕੀਨੇ ਕਾਇਰ ਕੀਤੇ ਬਿਚਲਚਲੇ ਚਲਥੇ ਬਿਚਲ ਬਿਚਲ ਖਿੰਡੇ ਅਨੀ ਕਨੀ ਕਿਨਕੇ ਕਿਨਕੇ ਲਟੇ ਹੈਂ ਲੇਟਪਏ॥ ੧੮੫॥ ਆਨਤੁਮਾਹ ਬਰਛ॥ ੧੮੭॥ ਕਰਨੈਸੈ ਕਰਨ ਸਾਥ ॥ ੧੮੯॥ ਮਾਰ ਧਰੀ ਹੈ ਮਾਰ ਪਾਈ ਹੈ। ਸਾਰੀ ਸਾਡੀ ਤੋੜ ਕਰੀ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਨੇ ਲਹੂ ਵੀ ॥ ੧੯੧ ॥ ਮਾਨੋ ਸੂਰਜ ਨੇ ਰਾਹੂ ਗ੍ਰਸੇਆ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਮਾਰ ਤਿਸਨੇ ਲਹੂ ਬਵਨ ਉਗਲ ਛਨਾ ਕਰਆ ਹੈ। ੧੯੨॥ ਸਿਰ ਝਾਣ ਕੋ ਲੋਹੇ ਦੇ ਟੋਪਾ ਨੂੰ। ਪਟਫਾਰ ਬਸਤ੍ਰਾਂ ਨੂੰ ਫਾੜ ਕੈ

ਅਨੈਸੇ ਅਨੀਮੁਖੀ ਬਰਛੀਕੀ ਵਾ ਅਨੈਸੇ ਕਹੀਨਾਜਾਵੇ ॥ ੧੯੩॥ ਮਾਨੋ ਸੰਗਲਾ ਦੇਵੀ ਗਲ ਮੈ ਚੋਲਾ ਤਿਸਕੇ ਅੰਤ੍ ਜਾਤਾ ਲਹੁ ਐਸੇ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋਵੈ ਜੈਸੇ ਸੰਗਲਾਦੀਪ ਦੀ ਪਦਮਨੀ ਕੇ ਪਾਨੀ ਕੀ ਪੀਕ ਜਾਤੀ ਪ੍ਰਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੧੯੪ ॥ ਦ੍ਵੈਨਜ ਅਸਅਸਥਾਮਾ ਤਰਨੇਂ ਕਰਨ ਸੂਰਜ ਕਾ ਪੁਤ੍। ਫਰਨੈ ਥਾਨਾ ਕੇ ਮੁਖ ਵਾ ਤੀਰਾਂ ਕੇ ਫਲ ਬਿਭਾਸ ਪ੍ਰਾਤਕਾਲ ॥ ੧੯੫ ॥ ਚਾਹਕੈ ਫੜਕੈ ਲਹਕੈ ਲਥ ਕਰਕੈ ਚਹਕੈ ਚਾਹ ਕਰਕੈ ਅਦਗ ਦਾਗ਼ ਥੋ ਰਹਤ ਵਾ ਦਗ ਦਗ ਪ੍ਰਗਾਸਤਾ ਹੈ ॥ ੧੯੬ ॥ ਭਲੇ ਥਰਲਾਇਓ ਭਲੀ ਤਰਹ ਥਲ ਕਰ ਲਾਇਓ ਗਿਰਓ । ਕਾਕ ਕਰਾਲ ਭੁਜੰਗਮ ਖਾਇਓ ਸਪਦਾ ਖਾਦਾ ਜਿਉਕਾ ਕਗਿਰੇ॥੧੯੭॥ਬ੍ਰਿਕਮ ਪੌਰਖ ਵਾ ਥਲ ਸਿਰਦਾਨਵਤਾ ਮਹਿ ਤਿਸ ਦਾਨਵ ਦੇ ਸਿਰ ਮੈ ਮੁੰਡਹਿ ਸਿਰ ਤੁੰਡਹ ਮੁਖ ਰੁੰਡ ਧੜ ਪਲਾਨ ਕਾਠੀ। ਕਿਕਾਨ ਘੋੜਾ ॥ ੧੯੯ ॥ ਸਥੈ ਸਮੂੰਹ ਦੇ ਸਮੂੰਹ ਮੁਗਰ ਮੁੰਗਲੀ ਕਾਛੀ ਨੇ ਥਾਗਵਾਨ ਨੇ। ਚਮੂੰਹ ਸੈਨਾ ਪਟੀਰ ਚੰਦਨ॥ ੨੦੦ ॥ ਸੁਤਛਾਨ ਮਨੋ ਛਨਿਛਰ ਨੇ ਚੰਦ੍ਰਮਾਂਦੇ ਟੁਕੜੇ ਜੁਦੇ ਜੁਦੇ ਕਰਡਾਰੇ ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ ਬ੍ਰਹਸਪਤ ਦੀ ਤਾਰਾ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸਾਥ ਮਿਲਗੋਏਆ ਸੀ ਦੇਵਤੇ ਸਭਾ ਮੈ ਬੈਠਨ ਨਹੀਂ ਦੇਦੇ ਸੇ ਤਥ ਯਧ ਹੋਵਾ ਫਿਰ ਦੇਵਤੇਆਂ ਵਰਦੇ ਸਾਥਤ ਕੀਆ ॥ ੨੦੧ ॥ ਕਰੀ ਕਰ ਰਥ ਮੈ ਕਰੜੀ ਕਰਕੈ ਤੁਵਾੜਰ ਕਲਵਤ੍ ਜਿਉ ਵਾ ਇਸ ਤਰਫ ਸੇ ਉਸ ਤਰਫ ਹੋਕਹੀ ਵਾ ਬਿਜਲੀ ਬ੍ਰਿਛ ਪਰ ਸਾਥਨਗਰ ਸਭੁਨ ਵਾਲਾ ॥ਇਤੀ॥ ੯ ॥ ਭਾਰ ਭਜਾਇਕੈ ॥੨੦੩॥ ਸਮਾਜ ਕੈ ਯੁਧ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ॥ ੨੦੫ ॥ ਬੰਧਕ ਬੰਧ ਭ੍ਰਾਤ੍ਰਾ ਕਾ ਧੜ ਲਗਾ ਪਰਓ ਹੈ ਮਾਨੋ ਚਿਤੇ ਨੂੰ ਲੰਗ ਪੈਗਿਆ ਹੈ ਲੰਗ ਸੰਗਲ ਕਾ ਮਾਨ ਹੈ ਵਾ ॥ਸੰਕਾ॥ਜਬ ਸਕਾਰ ਭਾਗ ਜਾਤਾ ਹੈ ਫੇਰ ਕਾਇਰ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ

ਵਾ ਡਿਗ ਪੜਤਾ ਹੈ॥ ੨੦੬ ॥ ਦੇਹਬਡੇ ਮਾਨੋ ਭਾਨ ਕੋ ਛਾਇ ਲਇਓ ਓਰੜੇ ਘਨ ਘੋਰ ਸ਼ਬਦ ਕਰਦੇ ਹੈ ਦੈਤ ਦੇਵੀ ਪਰ ਜੈਸੇ ਘਮੰਡ ਚਹੂੰ ਓਰ ਸੇ ਘਟਾ ਨਿਸਨੇ ਸ਼ਬਦ ਕਰਕੈ ਸੂਰਜ ਕੋ ਘੇਰੇ ਤੈਸੇ ॥ ੨੦੮॥ ਦਬਹੀ ਉਸ ਉਪਰ ਓਹ ਉਸ ਉਪਰ ਓਹ ॥ ੨੦੯॥ ਸਲਬ ਮਕੜੀ॥ ੨੧੦॥ ਚਕ੍ਰ ਕੁਭਾਰਕਾ ਵਾ ਸਸਤ੍ਰ ਅਲਾਤਕੀ ਚੁਵਾਤੀ ਵਾ ਮੁਰੱਟੀਬਾਤ ਬਘੂਰਨ ਵਾਵਰੋਲਾ ਵਾ ਛਤ੍ ਜੋ ਲਾੜੇ ਪਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ਖਰਸਾਨੋ ਸਾਣ। ਜਲ ਭਉਰ ਘੁਮਨ ਘੰਰੀ ਵਾ ਜਲ ਜੁਲਾਹਾ ਹੈ ਦਹੂੰ ਰੂਪ ਦੋਹੀਤਰਫੀਨਿਰ ਕਾ ਮੁਖ ਹੀ ਜਾਣੀ ਦਾ ਹੈ॥ ੨੧੧॥ ਅਸ ਰੰਗਨ ਸਾਥ ਅਸਰਦੇ ਸਰੀਰ ਸਾਥ ਵਾ ਸਮੂੰਹ ਦੈਤਾਂ ਸਾਥ ਸੁਧਾਰ ਸੋਧ ਸੋਧ ਕੈ ਵਾ ਬਣਾਇ ੨ ਕੇ। ਭਾਰੀ ਬਡੇ ਬਲ ਵਾਲੀ ਬਿਦਾਰ ਖਬਰਦਾਰ ਹੋ ਕੈ। ਕਾਰੀ ਕਾਲੀ ਨੇ ਬਰਾਜਿਓਪਤ। ਝਾਰੀ ਬਲੀ ਪਉਨ ਨੇ ਜਿਉਪਤਾ ਦੀ ਝਾੜ ਕਰੀ ਵਾ ਸਿਸਰ ਰੁਤ ਸੈ॥ ੨੧੨ ॥ ਚਮੁੰਡ ਕੇ ਆਗਾ ਦੇਵੀ ਕੇ ਅਗੇ ਆਇਆ ਚਾਲ ਪਰੀ ਹਲਾ ਚਲੀ ਪਈ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਪਰ ਹਰਿ ਜੂ ਹਰਿ ਆਸਨ ਤੇ ਹਰਜੂ ਸਿਵ ਹਰ ਆਸਨ ਬਾਘੰਬਰ ਹਰ ਹਾਰ ਸਰਪਾਂ ਕਾ ਹਾਰ ਸ੍ਰੀਸੰਕੂ ਅੰਕ ਗਲ ਸੇ ਸੰਕੋਚ ਰੇਆ ਮਾਨੋ ਮੁੰਡਾਂ ਕੀ ਮਾਲਾ ਕਾ ਤਾਗਾ ਹੈ॥ ੨੧੩॥ ਦਲਬਾਨੀ ਬਾਣਾਂ ਦੇ ਧਾਰਨ ਹਾਰਾ ਵਾ ਬਣਿਆਂ ਹੋਏਆ॥ ੨੧੪॥ ਜਮਦਾੜ ਕੀ ਕਟਾਰੀ ਕੀ ਚੋਟ ਤਿਸਕੀ ਛਾਤੀ ਮੈ ਲਾਈ॥ ਸੀੜੀ ਪੌੜੀ॥੨੧੬॥ ਦ੍ਰਦ ਯੁਧ ਦੋਹਾਂ ਦਾ ਯੁਧ ਵਾ ਭਾਰੀ ਯੁਧ ਗਾਰੜ ਕੇ ਥਲ ਤੇ ਮੰਤ੍ਰ ਦੇ ਥਲ ਤੇ ਜੈਸੇ ਪੰਚ ਮੁਖੀ ਸਰਪਨੀਆਂ ਕਾਲੀ ਹੋਵੈ ਤੈਸੇ ਦੋ ਭੁਜਾ ਪੰਜਾਂ ਉਂਗਲੀ-ਆਂ ਸਹਤ ਕਾਂਪਤੀ ਹੈ॥ ੨੧੭॥ ਝਨਕਾਰ ਉਠੀ ਅਵਾਜ ਉਠੀ ਝਿਨਗਾਰੀ ਝਿਨਗਾਂ ਅਗ ਦੀਆਂ ਛਾਦ੍ ਛ ਮਾਸ ਕੀ ਰੈਨ ਕੇ ਲਸ

ਕਿਆ ਜੈਸੇ ਪਟਬੀਜਨ ਕੀ ਕਿਆ ਚਮਤਕਾਰੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਐਸੇ ਤੁਲਵਾਰ ਸੇ ਚਨਗਾਰੀਆਂ ਉਠੀਆਂ ॥ ੨੧੮ ॥ ਰਛਨ ਕੋਧਨ ਕੇ ਹਿਤ ਗਉਆਂ ਰੁਪੀ ਰਖਆ ਵਾਸਤੇ ਦਾ ਕੀਆ ਕੇ ਰਖਆ ਵਾਸਤੇ ਗੋਵਰਧਨ ਚੁਕਆਸੀ ॥ ੨੨੦ ॥ ਕਰਵਾਲ ਤੁਲਵਾਰ ਕੀ ਧਾਰ ॥ ੨੨੩ ॥ ਚੰਡ ਕੇ ਕੋਪਨ ਉਪਜੀ ਚੰਡੀ ਦੇ ਕੋਪ ਜਰਕੇ ਨਾਖਸਾਂ ਦੀ ਓਪਨਹੀਰਹੀ॥ਇਤੀ॥੮॥ਹਾਰ ਨੂੰ ਨਿਹਾਰ ਕੇ ਤੋਈ ਖਾਲੀ ਮੁਗ ਜਾਮਨ ਸੰਭ ਤੇ ਨਿਸੰਭ ਜਾਮਨ ਸੀ ਮਾਸਦੇਨੇ ਸੰਖ ਆਦਕਾਂ ਕੇ ਭਾਂਝੀ ਵੈ ਦੈਂਤ ਦੇਵੀ ਪਾਸੋ ॥ ੨੨੫ ॥ ਰੁਛਨ ਲਛਨ ਤਿਸ ਛਿਨ ਕਾਲ ਮੈ ਲਖਨ ਲਖੋਨੇ ਪ੍ਰਦਛਨਾ ਦੇਨੀ ਕਲੀ॥ਭਾਦ॥ਪ੍ਰਮਾਨ ਏਤੋ ਹੀ ਹੈ ਮਾਨੋ ਚੰਡ ਕੇ ਮੰਡਲ ਮਾਨੋ ਦੇਵੀ ਕਾ ਮੁਖ ਅਸਥਾਨ ਤਿਸ ਮੈ ਜੋ ਤਿਲਕ ਹੈ ਸੋਸੁਭ ਮੰਡਲ ਦੇਵਤਆ ਨੇ ਪ੍ਰਵੇਸ ਕੀਤਾਹੈ ॥੨੨੮॥ ਬ੍ਰਹਮ ਕੌਚ ਹੁੰ ਚਹੁ ਕੋ ਬ੍ਰਹਮ ਮੰਤ੍ਰ ਹੈ ਉਸਕੋ ਜਪਤੇ ਹੈ ਆਪ ਹੈ ਜਲ ਹੈ ਸੂਰ ਕੈ ਪੂਰਮਲੀਨਹੁਤੋ ਦੂਰੀ ਕਰਕੈ ਪੂਰਨ ਮਲੀਨ ਸੀ ਵਾ ਚੰਡਕਾ ਨੇ ਅਬ ਉਪਮਾ ਦਈ ਹੈ ਸੂਰਜ ਕੋ ਮਾਨੋ ਭਾਵ ਅਗੋ ਤਿਨਾਂ ਦੈਤਾਂ ਨੇ ਆਪਨੇ ਸੂਰਜ ਆਦਕ ਅਸਥਾਪਨ ਕੀਏ ਥੇ ॥ ੨੨੯ ॥ ਤਰਨ ਥਰ ਤਰਨ ਨੂਖਾ ਵਾ ਤੁਹਨੇ ਹਾਰੀ ਵਾ ਤਰਨ ਜਹਾਜ ਰੂਪ ਹੈ ਥਰਖੰਡ ਦਾ ਵਰੋ ਕੇ ਵੰਡਨ ਹਾਰੀ ਵਾ ਬੜੇ ਬਲ ਵਾਲੀ ਧੂਮ੍ਰ ਦ੍ਰਿਗਧਰਨ ਧੂਮ੍ਰ ਨੈਨ ਤਿਸਕੋ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਮੈ ਪਕੜ ਕੈ ਧੂਰ ਧਾਨੀ ਖੇਹ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਦਾ ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਚੰਡ ਅਰ ਮੁੰਡ ਨੂੰ ਖੰਡ ਖੰਡ ਕਰਨ ਹਾਰੀ। ਦਰਨ ਦਲਨੇ ਵਾਲੀ ਗਰ ਰਿਸ ਮੰਡਕਾ ਰਾਰ ਝਗੜੇ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਰਿਸ ਮੰਡਕਾ ਗੁਸੇ ਦੇ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਖਲ ਨਿਸਚਾ ਦਾ ਸਤ੍ਰ ਵਾ ਕੈਰ ॥ ੨੩੦ ॥ ਅਨ ਸਿਖ ਹੁੰ ਅਪਨੇ ਮਨ ਕੋ ਨਿਸਚੈ ਕਰਕੈ ਸਿਖਾਵੋ ਸਿਖਆ ਦੇਵੋ

ਅਪਨੇ ਮਨਕੋ ਵਾ ਸਿਖਹਾ ਆਪਨੇ ਮਨਕਾ ਅਰਥਸਿਖਹਾਂ ਸੁਧ ਮਨ ਕਾ ਅਉਧ ਓੜਕ ਨਿਧਾਨ ਕਾਰਨ ਜੂਝ ਮਰੋ ॥ ੨੩੧ ॥

ਰੁਦ੍ਰਮਣੀ ਰੁਦ੍ਰ ਰਸ ਹੈ ਵਾ ॥ ਭਦ੍ਰਮਣੀਕਲਆਣਮਣੀਕਉਤਕਹੇਤ ਬੁਧੀ ਕਾ ਬਿਲਾਸ ਵਾ ਚਿਤ ਕਾ ਬਿਲਾਸ ਵਾ ਸੰਸਾਰ ਕਉਤਕ ਦੀ ਜੋ ਹੇਤੁ ਹੈ ਕਹੀ ਤਿਸਕੀ ਕਥਾ ਕਵੀ ਨੇ ਵਾ ਸਿਖਾਂ ਨੂੰ ਜਨਾਵਨੇ ਹੇਤ ਕਹੀ ਹੈ ਵਾ ਸਿਖਾ ਨੂੰ ਯੁਧ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਕਹੀ ਹੈ ॥

—+ः ᔓ ः+—

੧ ਓ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂਜੀਕੀਫਤੇ ॥

ਦੂਸਰਾ ਚੰਡੀ ਚਰਿਤ

ਬਡਿਓ ਬਧਿਆ ਲੋਹ ਪੂਰਅਂ ਸਸਤ੍ਰਾਕਰ ਸਨਧ ਬਧਕੀਤਯੰ ਕੀਤਾ ॥ ੧ ॥ ਮਹੇਸਰਚਲੰ ਸਿਵਾਂ ਕੇ ਪ੍ਰਬਤ ਮੈ ਜਾਇ ਬਸੇ ॥ ੨ ॥ ਆਰਤੰ ਦੁਖੀ ਬਿਸੁਰ ਸੂਰਮਾ ਭਲੇ ਬਿਸੇਸ ਕਰਕੈ ਸੂਰਮਾ ਸੂਰਮੇ ਸਾਥ ਵਾ ਬਿਸੂਰਝੂਰ ਕਰਕੇ ॥ ੩ ॥ ਜੈਤ ਪਤ੍ ਫਤੇ ਨਾਮਾ ਪਾਵਨ ਵਾਸਤੇ ॥ ੪ ॥ ਸਨੰਮੁਖ ਆਨ ਸਨਮੁਖ ਖੜੇ ਹੋਏ ਦੇਵੀ ਦੇ ਪ੍ਰਨਾਮ ਪਾਠ ਪਡੀਅੰ ਹਥ ਜੋੜ ਕੈ ਨਮਸਕਾਰ ਕੀਤੀ ਅਸਤੋਤ੍ ॥ ੬ ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਬੇਦ ਚਰਚਾ ਬ੍ਰਹਮਨਾਂ ਨੇ ਬੇਦਾਂ ਦੀ ਚਰਚਾ ਕਰੀ ॥ ੮ ॥ ਰਾਜਸੇਸ ਰਾਖਸਾਂ ਦਾ ਈਸਰ। ਚਾਰ ਅਨੇਸੰ ਫੌਜਾਂ ਕੇ ਈਸਰ ਸੈਨਾ ਨੀ ਚਾਰ ਕੀਏ ਚਾਮਰ ਚਿਛਰਾਬਿੜਾਲਾਛ ਪਿੰਗਾਛ ਏਹੁ ਚਾਰ ਹੈ ॥੧੦॥ ਇਖਧਾਰੀ ਧਨਖਧਾਰੀ। ੧੨ । ਦੇਵਤਿ ਦੇਵੀਆਂ ਪਾਸ ਪੇਲੇ ਫਾਹੀ ਨਾਲ ਫਸਾਏ। ੧੩। ਹੁਕਯੰਗਜੀ ਧੁਕੇ ਬਜੇ ਪਟਿਸੰ ਪਟਾ ਸਸਤ੍ਰੰ ਗੋਫਨੇ ਗੋਪੀਆ ਗੋਲੇ ਤੋਪਾਂ ਦੇ ਬੰਦੂਕਾਂ। ੧੪। ਬਅ-ਸਟੈ ਅਠਾ ਹਥਾਂ ਵਿਚ ਹਥਿਆਰ ਹੈਂ ਝਾਤੇ ਮਾਰੇ ਬਖਰੰਯੰ ਗਜਯਾ ।੧੫। ਬਿਖੰਬਾਣ ਘੋਰ ਸਬਦ ਕਰਕੇ ਸਿਯਾਮ ਘਟਾ ਉਮਡਓ ਓਰਡ ਅਰੀਕਨੀ ਫੌਜ ਬਿਰੂਥ ਫੌਜ ਦਾ ਸਮੂੰਹ। ੧੭। ਕੁੰਜਰ ਹਾਥੀ ਪੁੰਜ ਸਮੂੰਹ ਜੋੜੇ ਇਕ ਖੰਡਨੇ ਤੇ ਅਖੰਡ ਥੇ ਸੰ ਦੂਤਕਾਨੇ ਖੰਡੇ ਵਾ ਇਕ ਖੰਡੇ ਕਰਕੈ ਅਵਸੇਸ ਕਰਕੈ ਖੰਡ ਕੈ ਦੁਖੰਡ ਕਰੇ ਨਿਫੋਟ ਅਤਸੈ ਕਰਕੈ ਤਰਵਾਰ ਆਰਾ ਵਾ ਇਸਸੇ ਉਸ ਤਰਫ ੧੯॥ ਝੰਝਨ ਅਸਕਤ ਵ ਝੰਝਨ ਬ੍ਰਦੇਵਤਛਿਰਕੇ ਨ ਛਿਰੇ ਮੁੜ

ਕੈ ਨ ਮੁੜੇ। ੧੯। ਬਾਹੀਯੰ ਚਲਾਇਆ। ੨੦। ਹਸਤਹਾਥੀ ਬਕਾ ਰਕੇ ਗਜਕੈ ਵਾ ਵਗਾਰਕੈ ॥੨੨॥ ਬਾਂਕੇ ਟੇਡੇ। ੨੬। ਪਖਰੀਆਂ ਬਾਨੀ ਸਜੋਆ ਵਾਲੇ ਔ ਬਾਣਾਂ ਵਾਲੇ ਕ੍ਰੋਧ ਜੁਵਾਲ ਮਸਤਕ ਸੇ ਬਿਗਸੀ ਕ੍ਰੋਧ ਰੂਪੀ ਅਗਨੀ ਕੋ ਨਿਕਸੀ ਮਸਤਕ ਸੇ। ਮੁਖ ਬ੍ਰਮਤ ਮੁਖੋ ਉਛਲਤੀ ਜੁਵਾਲਾ ਕਪਾਲਾਂ ਵਾਲੀ ਦੇਵੀ ਨਿਕਲੀ ਝਮਕਤ ਚਮਕਦੀ ਹੈ ਸੰਗੀ ਬਰਛੀਆਂ ਉਠੇ।ਝੜੰਗ ਸਬਦ ਉਠਦਾ ਹੈ।੩੧ ਸੁਧ ਸ਼ਸਤ੍ਰ ਬਡੇ ਬਡੇ ਸ਼ਸਤ੍ਰ ਵਾ ਪਵਿਤ੍ਰ ਸ਼ਸਤ੍ਰਾਦੇਵ ਦੇਵੀ ਸੁਛ ਖਾਲੀ ਘੋੜੇ ਵਾ ਸੁਛ ਪਵਿਤ੍ਰ। ੩੨। ਚਾਮਰਚੋਰ ਅਰੇਕਅਰਇਕ ਇਕ ਕੁਹਕ ਬਾਣ ਛੋਟਾ ਬਾਣ।੩੩।ਫਿਕਰੰਤ ਬੋਲਤੇ ਹੈਂ ਮਤਦੰਤ ਮਸਤਹਾਥੀਸੋਪਹਾੜਪੰਖਾਂਵਾਲੇਹੈਂ।ਕਾਕੜੇਥੰਕੇਬੈਠੇਹੈਂ ਜੋਰਾਖਸ਼ਾਂ ਦੇ ਸਰੀਰ ਕਾਲੇ ਉਪਰ ਛੁਦ੍ਰ ਮੀਨ ਨਿਕੀਆਂ ਮਛੀਆਂ ਛੁਰਧ੍ਰਕਾ ਕ੍ਰਿਪਾਨ।੩੪॥ਨਵਲਰਾ ਨਵੀਨ ਸੁਰਮੇ ਥੇੜੀਆਹੈ ਅਤ ਰਥੀ ਜਹਾਜ ਧੀਰਜ ਸੁਰਮਤਾਈ ਸੀਲਤਾਈਏ ਧਨ ਲਦਿਆ ਹੈਬਾਣ ਦਲਾਲ ਹੈ ਜਾਹਦੇਫਿਰਦੇਹੈ ਸੁਰਮੇ ਬਾਣ ਨਾਲ ਜੋੜੇਭਥੇਖਾਲੀ ਕੀਤੇ ਹੈ ਤੀਰ ਮਾਰਕੇ ਏਹੁ ਧਨ ਝਾੜਿਆ ਹੈ॥੩੫॥ਟੂਕ ਟਾਕ ਅ-ਰਏਕ ਟੁਕੀਆ ਪਈਆਹੈ ਅਰ ਇਕਨਾਦੀਆ॥੩੬॥ਕਾਲਪਾਣ ਦੇਵੀ ਨੇ ਹਥ ਵਿਚ ਤਲਵਾਰ ਲੈਕੇ ਬ੍ਰਹਮ ਰੰਦ੍ ਤਿਆਗਕੇ ਦਸਵੇ ਦੁਵਾਰਕੋ ਸੀਗਰ ਵਾਨਾੜਕਾ ਨਾਮ ਹੈ॥੩੭॥ਮਹਖੇ ਬਲੀ ਸੰਡੇ ਬਲੀ ਦੇਤੇ ਹੈ ਤਿਸ ਦਿਨ ਥੋ॥ਇਤੀ॥੧॥ਦੇਵਸਤਬਗਾਜੀਯੰ ਦੇਵੀਜੋ ਈਸਰ ਹੈ ਅਨਹਦ ਇਕ ਰਸ ਵਾਜੇ ਵਜੇ॥੪੦॥ਜਸਧੁਨ ਚਰਚਾ ਜਸਦੀ ਧੁਨ ਹੋਈ ਅਰ ਬੇਦਾਂ ਕੀ ਪੂਜਾ ਹੋਈ।੪੧।ਕਰਖਾ ਛੰਦ॥੪੨॥ਸੋਸਮਨ ਮੁਕਟ ਭੇਟ ਪਠਾਵਾ ਸੋਸਨਾਗ ਨੇ ਮਨੀਆਂਦਾ ਮੁਕਟ ਬਨਾਇਕੇ ਭੇਜਆ॥੪੪॥ਅਲਕੇਸ ਕੁਬੇਰ॥੪੬॥ਬਿਸ਼ੇਖਲਾ

ਜਲਾਜੀਅੰ ਬਹੁਤ ਲਜਾ ਮਾਨਹੁਦੇ ਹਨ ਸੰਖਕਾਰ ਧਨਖਬਾਨ ਸੇ ॥੪੭॥ਸਮੁਦਪਾਨਸ਼ਰਾਬ॥੫੧॥ਚਵੰਚਾਰਬੋਲਕੈਸੁੰਦਰਸੁਰਮੇਦੇਵੀ ਦੇ ਪਾਸਛੁਕੇ।੫੨।ਕਰਉਤੀ ਤਲਵਾਰ॥੫੩॥ਕ੍ਰੋਧਤਸਟਾਪੰਕਤਕੇ ਉਚੀ ਸਟਾਇ ਜਾਰਦਨ ਨੂਰ ਪ੍ਰਗਾਸ ਥਾਇਕੈ ਵਾ ਧਾਇਕੇ ਪਾਠ ਹੈ।ਥਾਇਕੈ ਹੋਵੈ ਤਾ ਥਕਾਰ ਹੈ ॥ਇਤੀ॥ ੨ ॥ ਪਤੰ ਪਿਆਦੇ ।੬੬॥ ਜੋਹੜੇ ਪੈਹਲਾਂ ਦੇਵੀ ਨੂ ਦੇਖ ਆਏ ਸੀ ਤੇ ਧਉਲਾ ਗਿਰਦੇਵੀ ਕਾ ਜੋ ਪਹਾੜ ਵਾ ਧਉਲਾ ਨਾਮ ਦੇਵੀ ਦਾ ਵਾ ਉਜਲ ਪਹਾੜ ਤਨ ਕਭਨਕ ਤਨਕ ਮਾੜ੍ਹ ਕਨ ਸੋਇ ਨਿਸਰੀ ਨਿਕਲੀ॥੬੭॥ਸਾਜ ਸਾਜ ਸਸਤ੍ਰਾਂ ਨੂ ਵਾ ਜੁਧ ਦੇ ਸਾਜਨੂ ਸਾਜਕੈ ਰਾਛਸੇਦ੍ਰਕੋ ਪਉਪ ਕੋਪਦੀ ਉਪਮਾ ਦੇਕੈ ਸਭੈ ਅਰਥਾਤ ਬਹੁਤ ਕ੍ਰੋਧ ਕਰਕੈ।੬੮।ਅ ਰੇਕ ਅਰੀਜੋ ਇਕ ਹੈ॥੬੯॥ਰੇਲਰੇਲ ਧਕੇਲ ਧਕੇਲਕੈ । ਪੇਲ ਪੇਲਕੈ ਮੋੜ ਮੋੜਕੇ ॥ਝੇਲ ਝੇਲ ਝਲਕੈ ॥ਹੇਲ ਹੇਲ ਹਲੇ ਤੇ ਹਲਾ ਕਰਕੈ ਵਾ ਹਲ ਹਲਕੈ ਗੰਹ ਗਾਵਹਦੇ ਫਿਰਦੇ ਹੈ ਵਾਬਾਹਾ ਨਾਲ ਵਗਾਇਕੈ ਵਾਵਾਹਨ ਵਾਲੇ ਹੋਕੇ ਵਾਹਦੇ ਹੈ ਬਾਣਾਂਨੂ ਰਣਰੰਗ ਭੁਮਕਾ। ੭੦। ਝਾਰਦੇਹੀ ਝਾੜਦੇ ਹੀ ਝਾੜਦੇ ਫਿਰਦੇ ਹੈ ਬਾਲਾ ਨੂੰ ਡਾਰ ਝਾਰਾ ਕ੍ਰਿਪਾਨ ਤਲਵਾਰ ਨਾਲ ਸਿਰ ਨੂੰ ਝਾੜ ਦੇਤੇ ਹੈ ਵਾ ਸਮੂੰਹ ਸਿਰਾ ਨੂੰ ਝਾੜਦੇ ਹੈ ਸੇਲ ਸੇਰਣ ਪ੍ਰਥਤਾ ਸਰੀਖੇ ਰਣ ਮੈ ਸਮੂੰਹ ਪੰਖ ਹੈ ਪਖਾਨ ਵਟੇ ਸੂਰਮੇ ਆਦਿ ਸਿਰਥਕ੍ਰ ਨ ਕ੍ਰਟੇਠੰਤੰ ਦੂਏ ਚਕ੍ਰ ਸ੍ਰੀਖੇ ਰਥੋਕੇ ਪਹੀਏ ਕੇਸਤੇ ਢਾਹੀਆਂ ਤੇ ਜਾਲਾ ਅਸਤਚੁਰਨਕੀਤੀਆਏਹਤੀਆਂਸਰਕਰਾਵਾਰੇਤਹੀ। ੭੫। ਬਾਜੰਬਾਜੰਸਬਜਬਾਜਨਸ੍ਰਿਸ੍ਰਵਾਜਿਆਵਾਲੇਵਜਾਇਵਜਾਇਕੇ ਆਏ ਵਾ ਯੁਧ ਮੈ। ੭੨। ਰੋਅਮੰ ਰਨਸਿੰਗੇ ਸਜੀਯੇ ਸਜੇ ਹੈ ਤਜਲਾਜ ਬੀਰ ਲਜਾ ਨੂੰ ਤ੍ਰਿਆਗਕੈ। ਸੂਰਮੇ ਨਿਲਜ ਹੋ ਗਏ। ਕੁੰਕਦੰ ਬਜੀ

ਧੁਕੰਯੰ ਬਜੇ ।੭੩। ਅਛਰੇ ਅਪਛਰਾ ।ਬੀਨ ਬੀਨ ਚੁਨ ਚੁਨਕੇ ਘਾਲ ਘਾਲ ਪਾਇ ਪਾਇ ਕੈ। ਝਾਗ ਝਾਗ ਸੁਤੀਰ ਝਲ ਝਲ ਕੇ ਸੁਤੀਰਾ ਨੂੰ। ੭੪। ਹਾਕ ਹਾਕ ਵਗਾਰ ਵਗਾਰਕੇ ਵਾ ਹਾਕ ਤੇਹਾਕ ਮਾਰੇ ਵਾ ਹੰਕਾਰ ਹੰਕਾਰਕਰਕੈ। ਰੀਝ ਰੀਝ ਪ੍ਰਸੰਨ ਪ੍ਰਸੰਨ ਵਾਬਖਸ ਬਖਸਕੈ।ਕਾਟਕਾਢਦਏਕਪਾਲੀਕਾਟ ਕਾਟ ਸੁਟੇ ਸਿਰ ਵਾ ਲਕ ਕਟਸੁਟੇ ਕਪਾਲੀ ਦੇਵੀ ਨੇ ਵਾ ਸਿਰ। ਬਾਟ ਬਾਟ ਦਿਸਾਨ ਵੰਡ ਵੰਡ ਦਏ ਦੇਸਾਂ ਨੂੰ ਡਾਟ ਡਾਟ ਕਰੰ ਦਲ ਸੁਰ ਪਥ ਪਗ ਪਿਸਾਨ ਤਿਨਾ ਦੈਤਾਂ ਦੇ ਦਲ ਨੂੰ ਤਾੜਨਾ ਕਰੇਆ ਜਿਨਾ ਨੇ ਸੁਰਾਦੇ ਪਹਾੜਾ ਨੂੰ ਪੈਰਾਂ ਨਾਲ ਪੀਸਨਾ ਕਰਿਆ ਹੈ ਵਾ.ਹਾਥੀ ਆਂ ਦੇ ਦਲਾਂ ਨੂੰ ਤਾੜਨਾ ਕਰਿਆ ਹੈ ਜਿਨਾ ਹਾਥੀਆਂ ਨੇ ਸੁਰਾਂ ਦੇ ਪਹਾੜਾਂ ਨੂੰ ਪੈਰਾ ਨਾਲ ਪੀਸਨਾ ਕਰਿਆਹੈ॥ ਇਤੀ॥੩॥

ਵਜਾਇਕੈ ਦੇਵਲ ਗਾਲਿਓ ਦੇਵਲੋਕ ਪ੍ਰਜੰਤ। ੮੧। ਬਾਜ ਰਾਜ ਸੂਰਮੇ ਵਾ ਉਤਮ ਘੋੜੇ ਵਾ ਬਾਜਾ ਵਾਲੇ ਰਾਜੇ। ੮੩। ਝਿਮੀਪ੍ਰਕਾਸਦੀ ਹੈ ਵਾ ਚਮਕੀ ਵਾ ਖਿਮੀ ਲਸਕੀ ।ਮਚਿਓ ਲੋਹ ਕ੍ਰੋਹੰਮਚੇ ਸਸਤ੍ਰ ਕ੍ਰੋਧ ਸੈ। ੮੪। ਭੇਰੀ ਪਰ ਭੇਰੀ ਵਾ ਨਰ ਮਾਦੀ ਜੁਝਾਰੇ ਝਟੰਕੇ ਸੂਰਮੇ ਝਟੰਕੇ ਸਬਦ ਕੀਏ ਵਾ ਪਿਛਾਹ ਹਟਾਏ ਵਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ੇ ਵਾ ਬੀਰਧਕੇ ਧੀਰਜ ਵਾਨਾ ਨੂੰ ਧਕੇ।ਰਨਕੰ ਸਬਦ ।ਥਿਰੰ ਥਾਰਾ ਬੰਕੇ ਬਬੰਕੰ ਮਾਨੋ ਸੇਰ ਸੁੰਦ੍ ਬੋਲਦੇ ਫਿਰਦੇ ਹੈ। ੮੫। ਖਗ ਪਾਤੰ ਖਗਦਾ ਮਾਰਨਾ ॥ ੮੮ ॥ ਮਾਸਮੁਛੰ ਮਾਸ ਦੇ ਮੋਛੇ ਟੁਕੜੇ ਵਾ ਮਾਸ ਭੀ ਤੇ ਮੁਛਾ ਭੀ ਥਿਚੇਤੰ ਅਗਿਆਤ ॥ ੯੦ ॥ ਚਵੰ ਚਾਰ ਛੁਕੇ ਬੋਲਕੈ ਚਾਰੋ ਤਰਫੋਛੁਕੇ ਵਾ ਸੁੰਦ੍ ਬੋਲਕੈ । ਪਛੇਆਹੁ ਰੁਕੇ ਆਪਣੇ ਪਖਸੈ ਆ ਲੁਕੇ ਵਾ ਆਪਨੇ ਪਖ ਨੂੰ ਰੋਕਦੇ ਹੈਵਾਆਪਨੇ ਪਾਸੇ ਵਲੋਂ ਅਗਲੇਆ ਨੂੰ ਰੋਕਦੇ ਹੈ ਵਾ ਘੇਰਦੇ ਹੈ। ੯੨॥ਭਾਰੀ

ਚਟ ਬਡੇ ਸਮੇ ਸੂਰਮੇ ਭਰੇ ਹੈ ॥ ੯੩ ॥ ਪ੍ਰੇਲੋਹਕ੍ਰੋਹੰ ਪੜਦੇ ਹੈ ਸਸਤ੍ਰ ਸੈ ਅਰ ਕ੍ਰੋਧਸੈ ਛਕੇ ਸੂਰਸੋਹੰ ਫਬੇ ਹੋਏ ਸੂਰਮੇ ਸੋਭਦੇ ਹੈ ਢਾਪੁਰਨ ਹੋਏ ੨ ਸੋਭਦੇ ਹੈ ਸੂਰਮੇ ਦਾ ਮਧਰਾ ਛਕ ਕੇ ਸੋਭ ਰਹੇ ਹੈ ਦਵੰਜ ਨਦਰੰ ਦਾਵਾ ਅਗਨੀ ਸੈ ਮਾਨੋ ਦਗਦ ਹੋਏ ਹੈ ਲਾਲ ਲਹੁ ਸੈ ਢਾਦਾਵਾਅਗਨੀ ਆਈ ਦਗ ਦਗ ਕਰਦੀ ਹੈ ਝਨੰਝਾਤ ਸਬਦ ਉਠੇ ॥ ੯੫ ॥ ਕਟਾ ਕਟਦਾ ਹੈ ਕਾੜ ਕਾੜ ਸਸਤ੍ਰ ਚਲਦੇ ਹੈ ਵਾ ਲਕ ਕਟਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਵਾ ਸਸਤ੍ਰਾ ਦਾ ਸਬਦ ਹੁੰਦਾ ਹੈਤਪੇ ਤੇਜ ਤਾਂਤੇ ਕ੍ਰੋਧ ਕੇ ਤੇਜ ਸੇ ਤਤੇ ਹੋਏ ॥੯੬॥ ਬਣ ਅਤਚਾ ਜੇਹੜੇ ਬਾਣ ਚਲਦੇ ਹੈ ਸੂਰਮੇਆ ਉਪਰ ਏਹੁਮਾਨੋ ਪੂਜਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ।ਧਨਰ ਬੇਦ ਚਰਚਾਧਨਖਾ ਕੇ ਸਬਦ ਏਹੀਮਾਨੋ ਬੇਦ ਕੀਆਰਿਚਾ ਹੈ ॥੯੭॥ ਗਲੋ ਗਡ ਫੋਰੈ ਤੁਮਲਤਕੜੇਫੋਜਦੇ ਹੈ ॥ ੯੮ ॥ ਮਹਖੁਵਾਸ ਕਰਖੇ ਧਨਖਾ ਨੂੰ ਖਿਚਦੇ ਹੈ ॥ ੯੯ ॥ ਪਖਰਾਲੀ ਖਪਰ ਵਾਲੀ।੧੦੦।ਗਜਫੂਟੇ ਹਾਥੀ ਖਿੰਡੇ ਹੋਏ।੧੦੧। ਪੀਲ ਹਾਥੀ ॥ ੧੦੨ ॥ ਮਹਖੁਵਾਸਚਾਰੀ ਧਨਖ ਧਾਰੀ ॥ ੧੦੫ ॥ ਚਰੰਹਾਰਣੇਅੰ ਦੇਵਭਟ ਬਿਚਰਦੇ ਹੈਹਸੇ ਸਿਧ ਸਿਧੰ ਚੁਰਾਸੀ ਪ੍ਰਗਟ ਹੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਏ ਵਾ ਜਾਤੀ ਦੇਵਤੇਆ ਦੀ ਨਾਮ ਹੈ ਪ੍ਰਸੰਨ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਏ ॥ ੧੦੬ ॥ ਡਕਾ ਡੁਕਡਾਕੈ ਡੈਣਾ ਡਕਾਰਾ ਤੇ ਡਕਾਰ ਮਾਰਤੀਆ ਹੈ ਵਾ ਡੈਕਿਆਕਰ ਡਕਾ ਡਕ ਸਬਦਹੋਤਾ ਹੈ । ਹਕਾ ਹਕ ਹਾਕੈ ਹੈਕਾਰੀ ਹਾਕ ਮਾਰਤੇ ਹੈ ਭਕਾ ਭੁਕ ਭੇਰੀ ਭਕਾ ਭੁਕ ਸਬਦ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭੇਰੀਆਂ ਦਾਡਮਕ ਡਾਮ ਡੇਰੀ ਡਮਕ ਸਬਦ ਹੋਦਾ ਹੈ ਡਾਮ ਡੋਰੂਆਂ ਦਾ ਡਗੇਆਂ ਕਰਕੇ ਡੈਮ ਡੈਮ ਸਬਦ ਹੁਆ॥੧੦੭ ॥ ਧਰ ਰੋਮ ਰਣਸਿੰਘੇ ॥੧੦੮॥ਪੁੰਗਵ ਸਮੁਦਾਇ ਪੰਗਣ ਗਾਜੈ ਇਕ ਪੈਰ ਅਗੋ ਦੇਕੇ ਥੀ ਨਹੀ ਗਜੈ ਜਾਨਕ ਨੀਰਧ

ਮਧ ਭੂਧਰ ਇੰਦ੍ਰੇ ਭੈ ਕਰ ਨਗਾ ਪਹਾੜ ਭਜਕੈ ਸਮੁੰਦਰ ਮੈ ਜਾਇ ਛਪਿਆ ਐਸੇ ਹੀ ਭ੍ਰਾਤੀ ਕਰਕੈ ਹਾਥੀ ਵਾ ਰਾਖਸ ਭਜ ਗਏ ਦੇਵੀ ਪਾਸੋ ਜਾਣੋ ਭੂਧਰ ਨਾਮ ਇੰਦ੍ਰਕਾ ਤੇ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਧਾਰਨ ਵਾਲਾ।੧੦੯। ਸ੍ਰੀ ਜਗ ਨਾਥ ਦੇਵੀ ਪ੍ਰਮਾ ਬਿਨ ਦੈਤ ਸੰਗ ਸੰਖ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਸਜੋਵਾ ਭੇਦਕੈ ਵਿਸੇਸ ਕਰਕੇ ਅੰਗ ਭੇਦਾ ਤਿਨਕੇ ਜੋਰੁਦ੍ ਨਿਕਸਿਆ ਸੋਈ ਭਿਯਾ ਉਤ ਕ੍ਰਿਸ੍ ਰੰਗਮੈ ਅਭੇਦ ਕੋਂਚ ਅੰਗ ਉਚੇ ਸੋਭਤੇ ਹੈ ਬੜ੍ਵਾਨਲ ਬੜ੍ਵਾ ਅਗਨੀ ਕੀਆ ਲਾਦਾ ਉਧੰ ਉਚੀਆ ਬਿਰਾਜ ਰਹੀ ਹੈ।੧੧੦। ਧਨਖਾ ਦੀ ਧੁਨੀ ਪੂਰ-ਨ ਹੋਰਹੀ ਸੰਸਾਰ ਮੈ ਨੂਰ ਭਰੇ ਮੁਖ ਪ੍ਰਗਾਸਨਾਲਾਤੂਰਨ ਸੀਗਾਰ ਵਾ ਸਮੂੰਹ ਪੂਰ ਭਰੇ ਰਣ ਭੂਮ ਸੁਹਓ ਰਣ ਭੂਮਕਾ ਕੀ ਸੋਭਾ ਹੈ ਧੁੜਸਾਥ ਪੂਰ ਸਮੂੰਹ ਰੂਹੇ ਸੁੰਦ੍ ਜਾਨੋ ਬੈਦ ਨੇ ਭਟ ਚੂਰਨ ਬਨਾਇਆ ਹੈ।੧੧੧। ਝਾਗੜਦੰ ਝਾੜੇ ਜਾਨਨੇ ਨਾਗੜ੍ਦੰਨਗਾਰੇ ਬਾਗੜਦੰ ਬਾਜੇ ਜਾਨਨੇ ਪਾਠ। ਹੈ ਕਥੀਰੇਛੰਦ ਛੁਰੇ ਪੈ ਛੜਾਕੇ ਛਉਹੀ ਹਥਆਰ ਛੁਰੇਦੇ ਸਬਦ ਹੋਏ।੧੧੫। ਪਗਹੀਰੰ ਰੰਭੀਰ ਗੋਮਾਧੰਰਣਸਿੰਗੇਵਾਗਹਰਾਬੀਰਸੁਰਮੇਗਜੇਵਾ ਨਰਸਿਙੇ।੧੧੬॥ ਬਾਜੇ ਲੜਦੇ ਹੈ ਵਾ ਝਰੇ ਦੇਵੀ ਮਾਰਦੀ ਹੈ ਮੇਗ ਭਾਰੀ॥ਇਤੀ॥੪ ਪਰਸ ਕੁਹਾੜੇ ਪਾਸ ਢਾਹੀਆ॥ ੧੨੪। ਢਕਾ ਢਕ ਸਬਦ ਵਾ ਢੁਕੋ ਢਕੀ ਫਟੀ ਨਖ ਸਿੰਘਾ ਸੇਰਦੇ ਨਖ ਸਾਥ ਵਾ ਨਖ ਸਿਖ ਤਾਈ ਮੁਖੰਡਢਕੋਲੰਜੋਹੜੀਪ੍ਰਿਥਵੀਬ੍ਰਾਹਭਗਵਾਨਨੇ ਦਾੜਾਂਪਰਲਈਦੀ ਹੈ ਵਾ ਫਟੀ ਸੇਰ ਨਖਾਂ ਸਾਥ ਸੁਰਕੇ ਤਿਸਪਰਜੋ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਭਮਾਭ ਮ ਭਉਰੂ ਭਕਾ ਭੁਕ ਭਕੰ ਭੰਕਆ ਕਰਕੈ ਭੌਰੂ ਐ ਭੁਗ ਭੁਕੀਆ ਭਾ ਸ਼ਬਦ ਭਮ ਭਮ ਹੋਤਾ ਹੈ ਵਾ ਭੌਰੂਆਂ ਦਾ ਭਮ ਭਮ ਸਬਦ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭੈਨਾਂ ਭਕਾਰ ਤੇ ਭਕਾਰ ਮਾਰਦੀਆਂ ਹੈ।੧੨੫। ਦਲੇ

ਸਿਧ ਬਿੰਧੰ ਦਲੇ ਮਲੇ ਗਏ ਸਮੁੰਦਰ ਅਰ ਬਿਧਆਚਲ ਪ੍ਰਬਤ ਜੇਮੀ ਚਲੀ।੧੨੯। ਘਣੰਜੇਮ ਬਦਲ ਦੀ ਨਿਆਈ ਚਲੀ। ਚਲੇਤੇਜਤੈਕੈਕ੍ਰੋਧ ਨਾਲਤਪਤ ਹੁਏ ਹੁਏ।੧੩੧। ਕਿਤੇ ਦੁਸ਼ਟ ਕੂਟੇ ਦੇਵੀ ਨੇਭਰੀਦੇਵ ਹਰਖੈ ਗੁਸੇ ਨਾਲ ਵਾ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ।੧੩੨। ਕਹ ਕਹ ਸਬਦ ਬਹ ਬਹ ਬਾਹੁਦੀ ਹੈ।ਬੀਰ ਬਾਂਕੇ ਵਾ ਵਾਹੁਨ ਵਾਲੇ ਵਾ ਬਾਹਾ ਕਰਕੇ ਬਾਹੁਦੇ ਹੈਂ ਵਾ ਵਾਹ ਵਾਹ ਕਰਕੇ ਲਹ ਲਹ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕ੍ਰਿਪਾਨ ਤੇ ਬਾਨ ਵਾਲਾਹੁਦੇ ਹੀ ਲਾਹਦੇ ਹੈਂ ਅੰਗਾਂ ਨੂੰ ਬਾਣ ਤੇ ਕ੍ਰਿਪਾਣ ਗਹ ਗਹ ਸਬਦ ਕਰਦੇ ਹੈਂ ਮਸਾਣ ਆਦੀ ॥ ੧੩੩ ॥ ਡਹ ਡਹਤ ਡਵਰ ਡਮਕਯੰ ਡਹ ਡਹ ਸਬਦ ਕਰਦੇ ਹੈਂ ਡੌਰੂ ਡਗਿਆਂ ਕਰਕੇ ਲਹ ਲਹ ਪ੍ਰਕਾਸਤੀ ਹੈ ਤੇਗ ਝਮਕਯੰ ਤ-ਮਕ ਕਰਕੇ ਚਲਾਂਵਦੇ ਹੈਂ ਵਾ ਲੈਂਦੇ ਹੀ ਲੈਂਦੇ ਹੈਂ ਪ੍ਰਗਾਸ ਹੀ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕਰਦੀ ਹੈ ਤੇਗਾਂ ਗੁਸੇ ਵਾਲੀਆਂਬਰਛੀਆਂ ਕਾ ਧ੍ਰੂਮ ਧ੍ਰੂਮ ਸਬਦ ਹੋਤਾ ਹੈ ਬਬਕੰਤ ਬੀਰ ਗਜਦੇ ਹੈਂ ਵਾ ਬਾਂਕੇ ਵਾ ਬਿਰੈ ਜਾ ॥ ੧੩੪ ॥ ਹਹਰੰਤ ਅਸਚਰਜ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਖੇਤਮੈ ਖੜ੍ਹੀ ਡਹਰੰਤ ਡਾਮਰ ਡਹਰੰਤ ਬੋਲਤੇ ਹੈਂ ਡਾਮਰੂ ਡੌਰੂ ਡੰਕਣੀ ਡੰਰੇਸੇ ਕਹ ਕਹ ਸਬਦ ਕਰਕੇ ਜੋਗਣੀਆਂ ਕੂਕਦੀਆਂ ਹੈਂ ॥ ੧੩੫ ॥ ਉਫਰੰਤ ਉ-ਠਦੀਆਂ ਹੈਂ ਲੋਹੂ ਦੀਆਂ ਛਿੱਟਾਂ ਫਿਕਰੰਤ ਸਿਆਰ ਬੋਲਦਾ ਫਿਰ ਦਾ ਹੈ।ਰਨਰੰਗ ਜੁਧ ਭੂਮਕਾ ।ਅਭੰਗ ਇਕਰਸ ਡਮਡਮਤ ਢੋਲ ਮਕਯੰ ਡੰਕਿਆਂ ਕਰਕੇ ਢੋਲ ਢਮ ਢਮ ਸਬਦ ਕਰਦੇ।ਧਮ ਧਮਤ ਸਾਂਗਧਮੰਕਯੰ ਜਬ ਜਾਂਝੀਆਂ ਹੈਂ ਬਰਛੀਆਂ ਤਾਂ ਧਮ ਧਮ ਸਬਦ ਕਰਤੀ ਹੈ ॥ ੧੪੧ ॥ ਦੁੰਦਭੀਨਦੈ ਤੂਤੀਆਂ ਬਜਾਇ ਕੈ ਵਾਨਗਾਰੇ ਬਜਾਇਕੈ ॥ ੧੪੨ ॥ ਕੌਪਿਓ ਸੁਰੇਸ ਬੋਲਿਆ ਸਿਵਸੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਆਪਸ ਵਿਚ ਪੁਛਿਆ ਸਰਬ ਸੂਰਮੇ ਨੂੰ ॥ ੧੪੩ ॥ ਕੀਜੈ

ਸੁਮਿਤ੍ਰ ਕਠ ਕਰਕੇ ਜਾਤੈ ਦੁਮਾਇ ਜਿਸਤੇ ਇਹ ਦੇਵੀ॥੧੪੬।
ਸਕਤੈ ਨਿਕਾਰ ਬਲ ਵਾ ਅਰਬੰਗੀਆ ਅਉਰ ਬਹੁੜੋ ਵਾ ਹੋਰ।
ਚਲੀ ਸੁਕੰਤ ਚਲੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਵਾ ਸੁਕਦੀਆਂਚਲੀਆਂ। ੧੪੭
ਚਲੀਆ ਦੇਵੀ ਕੋ ਸੀਸ ਨਿਵਇਕੇ ਯੁਧ ਕੋ। ੧੫੦। ਲਰਜੇ
ਕਥੇ। ੧੫੨। ਗਣੰ ਗੂੜ ਗਰਜੈ ਸ਼ਿਵਜੀ ਕੇ ਗਣ ਸਮੂੰਹ ਗਜੇ।
੧੫੩॥ ਗਏ ਗਏ ਜੀਤ ਕਰਖਾ ਜੀਤ ਦੇ ਛੰਦ ॥ ਇਤੀ ॥ ੫॥
ਚਉਪਚਾਯੰ ਚਉਪ ਚਿਪਕੇ ਚਾਯੰ ਉਤਸਾਹਕੇ ਵਾ ਚਉਗੁਣਾ
ਪਚਉਗੁਣਾ ਉਤਸਾਉ ਕਰਕੇ ਵਾ ਚਉਪ ਕਹੀਏ ਚਾਰ ਪ੍ਰਕਾਰਕੀ
ਸੈਨਾ ਉਤਸਾਹੁ ਸੇ ਚਲੀ॥ ੧੫੭। ਚਾਰਬਕੜੰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸਜੇ ਸਾਜ
ਸੁਭੰ ਸੋਭਾ ਵਾਲੇ ਸਾਜ ਸਜੇ ਹੈਂ ਦੁਹ ਦੇਕੈ ਹਲਾਦੇਕੈ ਸਮੇਰ ਦੇ ਸਿਰ
ਦੇ ਟਿਲੇ ਸੋਭ ਰਹੇ ਹੈਨ ਮਾਨੋ ॥ ੧੫੮ ॥ ਸ਼ਸਤ੍ਰ ਝਾਰੰ
ਵਾਛੜ ਵਾ ਸਮੂੰਹ ਇਕਵਾਰੀ ਹੀ ਚਲੇ ਹੈ। ੧੫੯। ਕੁੰਹ ਡੰਡ
ਰੌਲੀ ਵਾਕੂਕਉਠੀ ਜੂਹੰ ਸਮੂੰਹ ਪਰੀ ਗਛਤੀਰੰ ਤੀਰਾਂ ਦੀਵਾਛੜ
ਪਈ। ੧੬੦। ਅੰਕਸੰ ਕੁੰਡੇ ਖਾਰਣੰ ਹਾਥੀ। ੧੬੧। ਟਕਾ ਟੁਕ
ਟੋਪੰ ਟੋਪ ਟੁਕੇ ਗਏ ਵਾ ਟਕਾ ਟੁਕਾ ਭਰ ਟੋਪ ਹੋਗਏ
ਡਹਾ ਡੂਹ ਡਕੰ ਡਹ ਡਹ ਸਬਦ ਹੋਤਾ ਹੈ ਡੰਕਿਆ ਕਰਕੇ ਡਉਰਾ
ਕਾ ਕੰਕ ਬੰਕੰ ਕਾਂ ਮੁੰਦ੍ ਵਾ ਖਡੇ ਢਹਾਂ ਢੁਕ ਢਾਲੰ ਢਾਲਾਕਾ ਸਬਦ
ਹੋ ਰਿਹਾਹੈਵਾ ਢਾਹੁੰਦੇ ਹੈ ਢੁਕਕੈਢਾਲਾਮੈਹਾਲਹੁਲੰਡੰਡ ਰੌਲਾ ਨਾਰੀ
ਪਤਾਲਮੈਂਸਰਪਾਦੇਲੋਕਵਿਚ੧੬੨ਡਕੀਬੋਲਤੀਹੈਵਾਡਕਾਰਮਾਰ
ਤੇ ਹੈ ਕਿਧੌਂ ਅਗਨ ਜਵਾਲਾ ਕਿਧੋ ਅਗਨੀ ਕੀ ਲਾਟਾ ਰੂਪ ਸੁੰਭ
ਹੁਆ ਵਾ ਕ੍ਰੋਧ ਸਹਤ ਆਪ ਨਾਮ ਕ੍ਰੋਧਕਾ ਹੈ। ੧੬੫। ਕੜਾਕ
ਸਬਦ ਤੀਰਾਂਦਾ ਵਾ ਬੰਦੂਕਾ ਦਾ ਤੜਾਕ ਸਬਦ ਬਾਣਾਂਦਾਨੁ ਬੀਰ
ਮਾਰਤੇ ਨ ਸਸਤ੍ਰ ਗਹੀਰ ਗਹਰ ਗੰਭੀਰ ਸੂਰਮੇਂ ਗਜੇ। ੧੬੬।

ਨਾਗੜਦੰ ਨਿਸਾਨ ਨਨੇ ਦੁਆਰਾ ਕਹਤੇ ਹੈ ਪ੍ਰਗਟ ਹੀ ਵਾਨਿਸਾਨ ਨਗਾਰੇ ਬਜੇ ਜੁਆਣ ਸਸਤ੍ਰ ਮਾਰਦੇ ਨ ਨਿਹੰਗ ਸੂਰਮੇ ਪਿਲੰਗੰ ਤੇ ਚਿਤ੍ਰੇ ਦੀ ਨਿਆਈ ਥਿਚਰਦੇ ਹੈ ਵਾ ਪਿਲੰਗ ਘੋੜੇ ।੧੬੭। ਤਮਕ ਤਮਕ ਕੇ ਸੂਰਮੇ ਲਹਕਿ ਲਾਹੁ ਦੇਦੇ ਅੰਗਾ ਨੂੰ ਵਾ ਲਹ ਲਹ ਕਰਕੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਾਬਾਹਦੇ ਹਨਜੁਆਨਸੂਰਮੇ। ੧੬੮। ਖਤੰਗ ਥਾਣ ਨਿਹੰਗ ਸੂਰਮੇ ਛੁਟੰਤ ਛੋੜਦੇ ਹੈ। ਆਗੜਦੀ ਉਠੰਤ ਐੜੇ ਦੁਆਰੇ ਕਹਤੇ ਹੈ ਉਠਤੇ ਹੈ ਕਾਕ ਗੀਧ ਵਾ ਸੂਰਮੇ ਸਸਤ੍ਰ ਅਗੇ ।੧੬੯। ਪਵੰਗ ਘੋੜੇ ਸੁਭੰਗ ਸੁਭ ਅੰਗਾਂ ਵਾਲੇ ਫਿਰਦੇ ਜੁਆਨ ਜੋ ਹੈਨਾਝਝਾਨ ਝੁਝਦੇ ਨਵਾਘੋੜੇ ਸੁਭ ਅੰਗਾਵਾਲੇਜੁਆਨਦੇ ਹਥੇ ਸਸਤ੍ਰ ਚਲਣੇ ਕਰਕੇ ।ਝਝਾਨਝੂਰਦੇਨਵਾਮਾਰਦੇਨਕਡੰਗਕੜਾਕੇ ਪ੍ਰਦੇਨ ਤੜਾਕ ਤੁਪਕਥਜਦੀਹੈ ਜਟਾਕਦੇਕੇ ਏਛੀਆ ਮਾਰਦੇ ॥ ੧੭੧।ਘੁਬਾਕਘੁਮਾਵਦੇਹੈ ਘੁਮਾਣੀਆਵਾਖੁਭਾਏਦੇਤੇਹੈਸਸਤ੍ਰ ਵਾ ਸਥਦ ਜਾਦੇ ਭਭਾਕ ਕਰਤੀ ਹੈ। ਅਰਥਾਤ ਭਕ ਭਕ ਕਰਕੇ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ ਸਸਤ੍ਰ ਲਗਣ ਸੇ ਕਪਾਲ ਦੇਵੀ ਨਚੀ ਥਿਕਰਾਲ ਵਾ ਖੋਪਰੀ ਨਚਦੀ ਹੈ ਸਸਤ੍ਰਲਗਨੇ ਸੇ। ੧੭੨ । ਕਮੰਦ ਧੜ ॥ ੧੭੩ ॥ ਕੜਾਕ ਕਰਮਕੰਉਧੰ ਉਤ ਕ੍ਰਿਤ ਸਥਦ ਧਨਖ ਕਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਵਾ ਧਨ ਖਾਕੇ ਕੜਾਕੇਉਧੰ ਉਠਤੇ ਹੈ। ਸੜਾਕ ਸਥਦ ਹੋਤੇ ਹੈਨਾਥਿਅੰਤ ਬਾਣ ਬਰਖਯੰ ਥਿਸੇਖ ਖੀਰ ਬਰ ਬਰਖਯੰ ਬਸੇ ਬਰਖਾ ਦੀ ਨਿਆਈ ਥਿਅੰਤ ਬਾਣ ਬਰਖਤੇਭਏ।੧੭੪।ਜਟਾਜੁਟੀ ਵਾ ਜੁਟੋ ਜੁਟੀ ਵਾ ਹਥੋ ਹਥੀ ਵਾ ਜਟਾ ਕੋ ਪਕੜਕੇ ਲੜਾਕ ਲਾਗ ਜੜੰ ਪਗੇਲੇਲਲੇ ਦੁਆਰੇ ਕੰਹਦੇ ਹੈਨ ਲੜਾਈਮੈ ਪਗੇ ਤਤ ਪਰ ਹੁਏ। ੧੭੫। ਝਿਮੀ ਤੇਗ ਝਟੰ ਝਟ ਦੇਕੈ ਤੇਗਾ ਲਸਕੀਆ ਛੁਰੀ ਆਛਿਪਰਸੀਘਰਗੁਰੰ ਭਾਰੀਆਂ ਗੁਰਜੰਗਟੰਸਮੁੰਹਪਿਲੰਗ ਪਿਸ੍ਰੰ

ਸੋਰਤੇ ਸੁਰ ਦੇਨੇ ਵਾ ਚਿੜੇ ਸਮਸੇਰ ਹੈ ਤਿਸਦੀ ਪਿਠਤੇ ਸੁਟਦੇ ਹੈ ਮਾਰਦੇ ਹੈਨ ਬਾਣ ਆਦਕ ਰਾਕਸ।੧੭੬। ਕਿਤੇ ਸੋਣ ਚਟੈ ਲਹੁ ਨੂੰ ਚਟਦੇ ਹੈ ਭੂਤ ਪ੍ਰੇਤ ਆਦਿ ਹੁਹ ਸਬਦ ਵਾ ਹੁਗਾਰਾ ਕਿਤੇ ਪੇਟ ਫਟੈ ਪੇਟਾਨੂੰ ਫਟ ਲਰੇ ਵਾ ਹੁਟ ਗਏ।੧੭੮। ਛਤ੍ਰ ਬਾਣੰ ਛਤ੍ਰੀ ਸਮੂੰਹ ਵਾ ਛਤ੍ਰਾਕੇ ਬਾਟਣੇ ਵਾਲੇ ਅਰਥਾਤ ਬਨਾਨੇ ਵਾਲੇ ਕਿਤੇ ਖੂੰਨ ਖਟੈ ਕਿਤੇ ਖੂੰਨ ਕਰਦੇ ਵਾ ਡਿਗਿਆ ਹੋਇਆ ਹੋਵਾ ਨੂੰ ਫੇਰ ਮਾਰਦੇ ਵਾ ਫਟਿਆਂ ਨੂੰ ਮਾਰਦੇ ਹੈ ਸੋ ਖੂੰਨ ਖਟਦੇ ਹੈ।ਹਰਟੈ ਹਲਟ ਕੀਨਿ ਆਈ॥੧੭੯॥ਖਗਆਰਿਨੈਖਗ ਆਰਿਰੋਹਵਾਰੇ ਗੁਸੈ ਵਾਲੇ ॥ ੧੮੧ ॥ ਜਵ ਜੇਮ ਜਾਰੇ ਜਵਾਹੇ ਬੂਟੀ ਦੀ ਨਿਆਂਈ ਸਾੜੇ ਵਾ ਜੈਸੇ ਹੋਮਾਂਵਿਖੇ ਜਵ ਜਲਾਈਦੇ ਹੈਨ ਤੈਸੇ ਸਾੜੇ ਲੁਝਾਰੇ ਲੜਕੇ ਹੀਏ ਵਾਰੇ ਪ੍ਰਕਰਮੀ ਵਾ ਹਠ ਵਾਲੇ ਵਾ ਕਰੜੇ ਹਿਰਦੇ ਵਾਲੇ ਵਾ ਕਠੋਰ ਵਾ ਆਕੜ ॥ ੧੮੨ ॥ ਰਮੰ ਠੋਕ ਠਾਰੇ ਯੁਧ ਅਸਥਾਨ ਮੈ ਸ਼ਸਤ੍ਰ ਠੋਕ ਕੇ ਠੰਢੇ ਕੀਤੇ ਵਾ ਤਿਸ ਥਾਨ ਮੈ ਠੋਕ ਕੇ ਚੋਟ ਸੇ ਠਾਰੇ ਸੀਤਲ ਕੀਤੇ ਜੀਵ ਰਹਤ ਵਾ ਠਠੋਗਰ ਕੀਤੇ।ਢਮੰਕੇ ਢਢਾਰੇ ਢਡਾਂ ਵਜੀਆਂ ਵਾ ਢੋਲ ਵਜੇ।ਬਹੇ ਬਾਣ ਨਿਆਰੇ ਅਨੀਆਂ ਵਾਲੇ ਬਾਣ ਚਲੇ।ਤੀਰ ਤਾਰੇ ਤੀਰੰ ਕਰ ਜੁਾੜੇ ਹਾਥ। ਬਾਰੇ ਬਾਰੇ ਦੇਵੀਦੇ ਦੇਖਨੇ ਸੇ ਮਸਤਾਨੇ ਹੋਗਏ ਵਾ ਭਿਆਨਕ ਵਾ ਸੁੰਦਰ॥ ੧੮੪ ॥ ਹਨੇ ਭੂਮ ਪਾਰੇ ਆਪ ਬਾਰੇ ਆਪ ਸਾੜੇ ਦੇਵੀ ਨੈ॥ ੧੮੫ ॥ ਅ-ੜਿਆਰੇਬਡੇਅੜੀਵਾਲੇ ਸੋਜੋੜੇ ਵਾ ਅੜਨਵਾਲੇਵਾਬਰਆਰੇਬਲ ਦਾਘਰਾਕਰੂਰੰਕਰਾਰੇਭਿਆਨਕਤੇਜਵਾਲੇ।੧੮੭।ਲਪਕੇ ਲਲਾਰੇ ਲਹ ਲਹ ਕਰਤੇ ਹੈ ਮਸਤਕ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਗਾਸਤੇ ਹੈ ਵਾ ਲਪਕੇ ਝੁਕੇ ਅਰੀਲੇ ਅੜਿਆਰੇ ਅੜਿਆ ਨਾਲ ਅੜਨ ਵਾਲੇ ਵਾਦੇਵੀ ਸ਼ਸਤ੍ਰ ਉਪਰ ਆਈ ਹਣੇ ਕਾਲ ਮਾਰੇ ਮਾਰੇ ਕਾਲਕਾ ਨੇ ਕਾਲੇ

ਕਾਰੇ ਦੈਤ । ੧੮੮ । ਸੁਨਿਓ ਸੰਭ ਰਾਜਾ ਨੇ ਦੇਵੀ ਕਾ ਸਬਦ । ੧੮੯ । ਢੋਲ ਢਕੰ ਢੱਲਾ ਉਪਰ ਡੰਕੇ ਲਗੇ ਨਾਦ ਨਾਦੰ ਬਾਜੇ ਆ ਦੇ ਸਬਦ ਨਿਰਬਾਖਦੰ ਇਕਰਸ । ੧੯੦ । ਹੁੰਕੇ ਬੋਲੇ ਵਾਹੁ ਕਾਰੇ ਮਾਰੇ ਦ੍ਰਕੇ ਵਜੇ । ੧੯੨ । ਨਿਧਾਨ ਕਹੁੰ ਮ੍ਰਿਤ ਕੋ ਪਰਾਪਤ ਭਏ ਭਭਕੇ ਰੁੰਡ ਮੁੰਡ ਬਿਕਾਰਾ ਰਾ ਰੁਡ ਮੁਡ ਜੋ ਹੈਨ ਬਿਕਰਾਰ ਹੋਇ ਸੋ ਵਾ ਸੰਭ ਪਾਠ ਹੋਤਾ ਹੈ । ੧੯੪ । ਸਿਵ ਦੂਤੀ ਇਕ ਦੇਵੀ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ ਸੋ ਦੁਰਗਾ ਨੈ ਬੁਲਾਈ ਕਹਾ ਜੋ ਸਿਵ ਦੈਤਾ ਕਾ ਗੁਰੂ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਪਾਸ ਜਾਵੋ ਤੁਮ ਕਹੋ ਜਾਕੇ ਤੁਸੀ ਅਪਨੇ ਸਿਖ ਕੋ ਸਮਝਾਵੋ ਤਾ ਓਹ ਗਈ ਸਿਵਨੇ ਕਹਾ ਇੰਸ ਕਰਕੇ ਸਿਵ ਦੂਤੀ ਨਾਖ ਹੁਆ । ੧੯੮। ਫਰਕੇ ਉਛਲੇ ਹੈ ਵਾ ਕੰਬੇ ਹੈ ਵਾ ਹਿਲਦੇ ਹੈ ਅਚੇਤ ਅੰਤਨੋ ਜੜ ਹੋਗਏ ਵਾ ਚੇਤਨਾ ਤੋ ਰਹਤ ਹੋਗਏਭਿਭਰੇ ਭਈਰਵ ਭੀਮ ਅਨੇਕ ਭੈਰੋ ਜੋ ਹੈਨ ਭਿਆਨਕ ਅਨੇਕਾ ਸੋ ਭੈਸੇ ਭਰੇ ਵ ਭਿਭਰੇ ਬੋਲੇ ਵਾ ਭੋਦਲੇ । ੧੯੯। ਨਾਇ ਸਨਾਈ ਨਫੀਰੀ ਤੂਤੀਆ । ੨੦੦ । ਹੁੰਕੇ ਕਿਕਾਣ ਹਿਣਕੇ ਧੁਕੇ ਨੀਸਾਨ ਬਜੇ ਨਗਾਰੇ । ੨੦੧ । ਝੁਕੇਨ ਝਕ ਨੇੜੇ ਹੋਕੇ ਝੁਕੇ ਵਾ ਨਸੰਚਾ ਹੋਕੇ ਨੇੜੇ ਹੋਏ ਵਾ ਝਕਤੇ ਨਿਝਕ ਹੋਏ ਰਤੋ ਰਤ ਹੋਏ ਬਜੇਉਬਕ ਉਛਲ ਕੇ ਬਜੇ ਵਾ ਮ੍ਰਿਗਾਕੇ ਬਚੇ ਉਬਕ ਜੈਸੇ ਛਾਲਾ ਮਾਰਤੇ ਹੈ ਤੈਸੇ ਛਾਲਾ ਮਾਰਜੇ ਹੈ ਸਜੇ ਸੁ ਥਾਹੁ ਸਜੇ ਸੂਰਮੇ ਅਛੈ ਉਛਾਹੁ ਅਪਸਚਰਾਕੇ ਚਿਤ ਮੈ ਉਤਸਾਹ ਭਇਆ । ੨੦੨ । ਚਵਾਲਮੁਖ । ੨੦੪ । ਇਧਰ ਉਧਰ ਘੋੜੇ ਤਾਜੀ ਜਾਤਦੇ ਫਿਰਦੇ ਹਨ ਗਜੇ ਥਾਰਣਿ ਦਾਰਣੰ ਰਾਜ ਪੁਤ੍ਰ ਜੋ ਹੈਨ ਦਾਰਣ ਸੋ ਥਾਰਣ ਨੂੰ ਪੀਕੇ ਰਾਜੇ ਵਾ ਥਾਰਣ ਹਸਤੀ ਦੋਨੋ ਗਜੇ । ੨੦੫ । ਸਤ੍ਰਕਾਰ ਸੇਲੰ ਸਬਦ ਸੇਲੇਆ ਦੇ ਹੋਏ ਕੁੰਹੁ ਜੰਹੁ ਕੂਕ ਉਠੀ ਜੁੰਹੁ ਸੰਮੁੰਹ ਭੁਈ

॥ ਰੋਲ ਪੇਲੰ ਸਸਤ੍ਰਾ ਦੀ ਬਹੁਲ ਤਾਈ ਭਈ । ੨੦੮। ਬਾਦਤੇਯੰ। ੨੦੯। ਕਰੋਧੀ ਤਲਵਾਰ ਵਾ ਕ੍ਰੋਧੀ ਹੋਏ ।੨੧੦ । ਕੁਠਅੰ ਬੁਠੀਅੰ ਕਿਸਸੇ ਕੋਹੇ ਗਏ ਹੈਨ ਬਾਣਾਂ ਦੀ ਬਰਖਾ ਬਰਖਨੇ ਕਰ। ਡਲਿਯੰ ਫਿਰਦੇ ਹੈਨ। ਪਲਾਨੇ ਕਾਠੀਆਂ ਸੋਭਦੇ ਸ਼ਸਤ੍ਰ ਅਰ ਸੰਜੋਆ ਮਾਨੋ ਸਾਤਨਰਾਜੇ ਸਾਰਖੀ ਵਾ ਸਾਤਨੇਵੰ ਕੈਵਰ ਪਾਂਡਵ ॥ ੨੧੧ ॥ ਗਜੇ ਗਾਜੀਯੰ ਹਾਥੀ ਗਾਜੇ ਸਰਥ ਸਜੇ ਪਵਿੰਗ ਸਬ ਘੋੜੇ ਸਜੇ ਤਬਲ ਬਾਜੇ। ੨੧੨ ॥ ਛਮਾ ਛਮ ਢੋਲੰ ਛਮ ਛਮ ਬਜਦੇ ਹੈ । ਛਲਾ ਢੁਕ ਢਾਲੰ ਢਾਲਾਂ ਨੂੰ ਢਾਲਾਂ ਦੇ ਮੁਖ ਅਗੇ ਰਖਿਆ।ਗਹਾਜੁਹ ਗਜੇ ਜੁਧ ਜਗਾ ਮੈ ਮੁੰਸਹ ਗਜੇ। ਹਲੰ ਹਾਲਚਾਲੰ ਘੋੜਿਆਂਮੈਹਲਾ ਚਲੀ ਪੈ ਗਈ।ਖਹਾਖੂਨ ਖਰੀ ਖਾਧਾ ਲਹੁ ਤਲਵਾਰ ਨੇ ਉਠੇ ਨਾਲ ਅਗੀ ਨਾਲ ਲਾਟਾਂ ਵਾ ਪ੍ਰਵਾਹ ਨਾਲਾ ॥ ੨੧੩ ॥ ਖਹੇ ਖੋਲ ਖਰੀ ਖਹਦੇ ਭਏ ਟੋਪ ਅਰ ਖੰਡੇ ਡਕੀ ਡਾਕਣੀ ਡੈਣਾਂ ਡਕਾਰ ਮਾਰਤੀਆਂ ਹੈਂ ਵਾ ਡੈਨਾ ਮਾਸ ਨੂੰ ਖਾਇਕੈ ਡਕ ਡਕ ਹੋ ਰਹੀਆਂ ਹੈਂ ਡਾਮਰੂ ਡਉਰਡਕੰ ਡਾਮਰੂ ਡਉਰੂ ਡੰਕੇ ਸੋ ਡਉਰੂ ਵਜਦਾ ਹੈ । ਭਭੰਕੰ ਬੋਲਦੇ ਹੈਂ ॥ ੨੧੭ ॥ ਖਾਟਅੰਗ ਸ਼ਸਤ੍ਰ ਕਾਨਾਮਹੈ।ਪਾਣ ਹਾਥ ਮੈ ਉਛਲਿਆ ॥ਇਤੀ॥ ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਕਵਚ ਮੰਤ੍ਰ ਕਾ ਨਾਮ ਹੈ । ਕ੍ਰਰਕਾਲੰ ਭਆਨਕ ਕਾਲੀ ਦਾ ਰੂਪ ਹੈ ਵਾ ਭਿਆਨਕਾਲ ਦੇ ਕਰਨੈ ਵਾਲੀ. ਚਿਤ੍ਰਮਣੰ ਚਿਤ੍ਰਕਾਰੀ ਵਾਲੀ ਗਿਆਨ ਬਿਗਿਆਨ ਕੀ ਗਿਆਤਾਹੈ ॥ ੨੩੨ ਰਿਸ੍ਨੀ ਰਖਿਆ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਪੁਸ੍ਨੀ ਬਡੀਧਾਵਾਵਾਲੀ॥੨੩੪ ॥ ਕਾਲਰਾਤ੍ਰੀ ਮਸਜਾ ਦੀ ਰਾਤ੍ ਵਾ ਮਿ੍ਤ੍ਯੂ ਦੀ ਰਾਤ੍ ਵਾ ਪ੍ਰਲੋਕ ਦੀ ਰਾਤ੍॥ ੨੩੬ ॥ ਰੇਚਕ ਪੂਰਕ ਕੁੰਭਕ ਤਿੰਨ ਰੂਪ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਅੰਜ ਨੀ ਹਨੂਮਾਨ ਦੀ ਮਾਤਾ ॥ ੨੩੭ ॥ ਤਾਰਨ ਵਾਲੀ ਹੈ ਨਮੋ ਬ੍ਰਿਧ

ਬਾਲਾ ਬਾਲਕ ਬ੍ਰਿਧ ਜੁਵਾ ਤਿੰਨ ਰੂਪ ਹੈਂ ।ਸਿੰਘ ਬਾਹੀ ਸ਼ੇਰ ਬਾਹ-
ਨੀ ਹੈ ਸੰਘ ਨੀਆਂ ਦਾੜਾਂ। ਵਾਲਾ ਖਗ ਦਰੀ ਤਲਵਾਰ ਪ੍ਰਗਾਸ
ਲਾਲੀ ਹੈ ਝਮ ਝਮ ਕਰਦੀ ਹੈ ਖਗ ਧਾਰਾ ਰੂੜ ਸੁੰਦ੍ਰ ਰੂੜ ਜੋਗ
ਜਿਸਕਾ ਕੋਈ ਅੰਤ ਨ ਜਾਣੇ । ਆਰਜਨੀ ਸ੍ਰਿਸਟ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਕੀ ਵਾ
ਆਰਹਲਾ ਰੂਪ ਵਾ ਮ੍ਰਿਤੂ ਰਾਤ੍ਰੀ ਵਾ ਪ੍ਰਲੈ ਰਾਤ੍ਰੀ ਦਾਤ੍ਰੀ
ਵਾ ਦਾਤੀ ਧਰੀ ਹੈ ਮਾਰਨ ਨੂੰ ਵਾ ਦਾਤਾ ਦੇਨੇ ਵਾਲੀ ਹੈ ਛਲਾ
ਅਛਲ ਛਲਾਂ ਤੇ ਅਛਲ ਵਾ ਅਛਲੋਂ ਕੋ ਛਲਨੇ ਵਾਲੀ ਵਾ ਆਪ
ਅਛਲ ਔਰ ਕੋ ਛਲਨੇ ਵਾਲੀ ਰੋਚਕ ਪੂਰਕ ਤਿੰਨ ਬਿਧ ਕਾ
ਨਾਮ ਰੂਪ ਪਾਤ੍ਰ ਸੰਧਜਾ ਤ੍ਰੈਵਿਧ ਸੰਧਿਆ ਰੂਪ ਅੰਜਨੀ
ਸਰਬ ਪ੍ਰਪੰਚ ਨੂੰ ਬਨਾਵਨੇ ਵਾਲੀ। ੨੩੯। ਚੰਦ੍ਰਵੀ ਚੰਦ੍ਰਮੇਕੀ
ਸਕਤੀ ਭਵਾਨੀ ਸੂਰਜ ਕੀ ਸਕਤੀ ਗੋਬਿੰਦੀ ਬਿਸਨ ਕੀਸਕਤੀ
। ੨੪੦। ਦੇਵੀ ਦੁਰਗਾਹਿ ਦੇਵੀ ਦੁਰਗਾ ਦੇਵ ਦੈਤ ਬ੍ਰਿਹਸਪਤ
ਐ। ਸੁਕਰ ਦੀ ਸਕਤੀ ਚੰਡ ਤੀਛਨ ਮੁੰਡ ਮੁਡਾਕੇ ਧਾਰਨਵਾਲੀ
। ੨੪੨। ਸਾਸਤ੍ਰ ਗਾਮੀ ਸੱਸਤ੍ਰਾ ਕੇ ਗਮਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਥਾ
ਪਾਕੇ ਥਾਪਨ ਵਾਲੀ ਖਪਾਵਨੇ ਵਾਲੀ ਸਰਬ ਲੋਕਾਂਕੇ ਲੰਕੜੇਸੀ
ਲੰਕੜੇ ਦੀ ਸਕਤੀ ਈਸਰੀ। ੨੪੩। ਨਾਗਰ ਕੋਟੀ ਨਾਗਕੋਟ
ਕੀ ਦੇਵੀ ਕਰੋੜੀ ਕਰਨੇਹਾਰੀ ਵਾ ਕਾਗੜੇ ਵਾਲੀ ਕਮਛਿਆ
ਕਾਮਆਦੀ ਇਛਾ ਪੂਰਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀਓਟ ਆਸਰਾ ਦੇਨ ਵਾਲੀ
ਕਖਰ ਦੀ ਜੁੜੇ ਵਾਲੀ। ੨੪੪। ਕਰਤਿਆ ਕਿਆਨੀ ਸਰਬ
ਕੀਰਤ ਤੇਰਾ ਕਰਦੇ ਹੈ ਵਾ ਨਵੀਨ ਲਤਾ ਕੀਰਤੀ ਹੋਰਹੀ ਹੈ
ਤੇਰੀਦੇਵ ਅਰ ਦੇਆਰਦਨੀ ਹੇ ਦੇਵੀ ਜੋ ਅਰਦਸਤ੍ਰ ਹੈ ਤਿਨਾ ਕੇ
ਤਾਈ ਨਾਸ ਕਰਤੀ ਹੈ ਵਾ ਰਾਖਸ ਤਿਨਾ ਕੋ ਨਾਸ ਕਰਤੀ
ਹੈ। ੨੪੫ । ਸਿਤਾ ਸੁਕਲ ਬਰਨਵਾਲੀ ਅਸਤਿਸਿਮਾ

ਬਰਨਵਾਲੀ ਵਾ ਸੁਕਲਾ ਕ੍ਰਿਸਨਾ ਪਖਵਾ ਵਾ ਦੈਤ ਦੇਵਤੇ ਰੂਪ ਰਾਜ ਕ੍ਰਾਤੀ ਪ੍ਰਗਾਸ ਰਹੀ ਵਾ ਰਾਜੇਆ ਕੀ ਕਰਾਤੀ ਸੋਭਾਅਲਾਸੀ ਘਰ ਸੀ ਨੈ ਵਾ ਅਲਾਹ ਸਕਤੀ ਅਲ ਪੂਰਨ ਅਸੀ ਹੈ ।੨੪੬। ਸਿਵਾਯੰ ਪਾਤੁਥਤੀ ਧਾਤ੍ਰੀਯੰ ਮਾਇਆ ਰੂਪ ਵਾ ਅਗਨਕੀਸਕਤੀ ਸੁਧਾਯੰ ਸੁਧ ਰੂਪ ਸੀਤਲੇਯੰ ਸੀਤਲਾ ਮਾਤਾ। ੨੪੭। ਧੁਜਾਯੰ ਧੁਜਾ ਰੂਪ। ੨੪੮। ਅਰਧ ਚੰਦ੍ਰਾਨੀ ਅਧਾ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਮਥੇ ਤੇ ਧਾਰਨ ਵਾਲੀ। ਚੰਦ੍ ਚੂੜੰ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਜਿਸਕੇ ਮਥੇ ਕਾ ਭੂਖਨ ਹੈ ਦਾੜ ਗੂੜੰ ਦਾੜ ਸੰਘਨੀਆ। ਸਸੰ ਸੇਖਰੀ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਜਿਸਕੇ ਮਸਤਕ ਮੈ ਚੰਦ੍ ਮਾਸਮ ਭਾਲ ਹੈ। ਇੰਦ੍ ਉਰਧਾ ਉਤ ਕ੍ਰਿਸ੍ ਰਾਜਾ ਰੂਪ ਸੇਖਰੀ ਉਤ ਕ੍ਰਿਸ੍। ਰਾਟੀ ਰਾਣੀ।੨੪੯ । ਕਾਲੀ ਕਾਰਣੀ ਕਲਜੁਗ ਕੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ ਵਾ ਸਾਂਤੀਕੇ ਵਾ ਸੁੰਦ੍ ਤਾਈ ਕੇ ਦੁਖਾ ਸੁਆਮਨੀ ਸੁਭ ਰੂਪ ਤੇ ਸੁਭ ਰੂਪ।੨੫੧। ਨਮਿਤਯੰ ਨ ਜੀ ਮਿਰਜਾਦਾ ਵਾ ਕਾਰਣ ਅਕ੍ਰਿਤਯੰ ਨਹੀ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ।੨੫੨। ਗੁਰੀ ਭਾਰੀ ਕਾਮ ਗਮੀ ਸੁੰਦ੍ ਗਮਨ ਵਾਲੀ ਬਲੀ ਬਲਕੀ ਸਕਤੀ ਬਾਵਨੀ ਬਾਵਨ ਕੀ ਸਕਤੀ ਜਗਿਆ ਜੁਵਾਲੀ ਜਗ ਕੀ ਅਗਨੀ॥ ੨੫੩॥ ਪਿਲੰਗੀ ਪਿਵੰਗੀ ਚਿਤ੍ਰਾ ਜਿਸਕਾ ਘੋੜਾ ਹੈ ਵਾ ਪੀਲਾ ਜਿਸਕਾ ਘੋੜਾ ਹੈ ਵਾ ਸ਼ੇਰ ਹੈ ਚਰਾ ਚਤੰਗੀ ਚਰਚੀਦੇ ਜਿਸਦੇ ਅੰਗ ਹੈਂ ਵਾ ਚਰ ਸੁੰਦ੍ ਜਿਸਕੇ ਅੰਗ ਹੈਂ। ਭਿੜੰਗੀ ਭਿੜਨੇ ਵਾਲੀ ਹੈ ਬਖਿਆਤਾ ਸੰਸਾਰਮੈ ਪ੍ਰਗਟ ਹੈ ਬਿਧਾਤਾ ਤਿਹ ਕਾਲਾਂ ਮੈ ਫਲ ਪ੍ਰਦਾਤਾ ॥ ੨੫੪ ॥ ਜਟੀ ਸ਼ਿਵ ਦੀ ਵਾ ਜਟਾਂ ਵਾਲੀ ਮੁੰਡੀਚਮੁੰਡੀਗਰਦਨਾ ਚੰਡਕਰਨੇਹਾਰੀਖੰਡੀ ਅਖੰਡੀ ਦੁਸਟਾਂ ਕੋ ਖੰਡਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ। ਬਰ੍ ਚਾਰਮੁੰਡੇ ਵਾਲੀ ਪੜ੍ ਪਾਤ੍ ਚਾਰੰ ਸੁੰਦਰ ਠਾਮ ਠਾਮੰ ਘਰ ਘਰ ਨੂੰ ਅਹਾੜੰ ਜੁਧ

ਜੁਧ ਭੂਮੀ ॥ ੨੫੭ ॥ ਬਨੇ ਬਾਰਥੰ ਬਨੇ ਹ੍ਵੈਏ ਸ਼ਿਵ ਜੀ ਵਾ ਬਨਾਂ ਵਿਚ ਸ਼ਿਵ ਜੀ ਚਲੇ ਵਾ ਬਲਦ ਵਾਲੇ ਡੰਕੇ ਨਾਲ ਡਉਰੂ ਬਜਾਇ ਕੈ ਸ਼ਿਵਜੀ ਬਨਬੀਚ ਚਲੇ। ਗਿਰੇ ਬਾਜ ਗਾਜੀ ਬਾਜਾਂ ਵਾਲੇ ਸੂਰਮੇ ਗਿਰੇ ਗਾਜੀ ਹਥਿਆਰਾਂ ਵਾਲੇ ਸੂਰਮੇ ਗਾਜੀ ਹਸਤੀ ਗਿਰੇ ਪੜੇ ਹੈਨ ਬੀਨ ਖੇਤ ਜੁਧ ਭੂਮੀ ਮੈ॥ ੨੫੮॥ ਕਮੰਧੰ ਧੜ ਬਧੇ ਬਧ ਗੋਪਾ ਮਾਰੇ ਹੈ ਬਨਣੇ ਵਾਲੇ ਗੋਪੀਏ ਦੇ ਵਾ ਜਿਨਾਂ ਦੇ ਗੋਪੀਏ ਬਨੇ ਹੋਏ ਸੀ ਸੋ ਬਧ ਕੀਤੇ ਪਏ ਹੈਂ ਗਲ ਤ੍ਰਾਣ ਦਸਤਾਣੇ ਵਾਲਿਆਂ ਮਾਰੇ ਪਏ ਹੈਂ। ਇਤੀ ਬਚਿਤ੍ ਨਾਟਕ ਸੰਪੂਰਣੰ॥

—+:ᔓ:+—

੧ ਓ ਸ੍ਰੀਵਾਹਿਗੁਰੂਜੀਕੀਫਤੇ ॥

ਅਥ ਚੰਡੀ ਦੀ ਵਾਰ

ਵਾਰ ਜਸ ਭਗਉਤੀ ਖਟਾਭਗਾ ਸੰਜੁਗਤ। ਹੇ ਮਨ ਪ੍ਰਿਥਮ ਭਗਉਤੀ ਸਿਮਰ ਕੈ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੋ ਧਿਆਇ ਲਈ ਇਸੀ ਤਰਾ ਨਉ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀਆਂ ਕਾ ਕਥਨ ਕਰਨਾ ਵਾ ਭਗਉਤੀ ਕਾ ਜੋ ਸਿਮਰ ਕਹੀਏ ਚਿਤਨ ਕਰਨ ਲਗੇ ਹਾਂ। ਹੇ ਮਨ ਪ੍ਰਿਥਮ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਧਿਆਇ ਲਈ ਭਗਉਤੀ ਕੇ ਚਿਤਨ ਕਰਨ ਲਈ।੧।ਖੰਡਾਪ੍ਰਿਥਮੈਖੰਡਾਆਇਆ ਵਾ ਅਗਿਆਨ ਤਿਸਕਾ ਸਾਜਨਾ ਕਰਆ ਮਾਇਆ ਜਿਸਨੇ ਸਭ ਸੰਸਾਰ ਉਤਪਤ ਕੀਤਾ ਕਿਸ ਤਰਾਂ ਸੋ ਸੰਸਾਰ ਉਤਪਤ ਕੀਤਾ ਸੋ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਹਤੇ ਹੈ ਤਿਨਾ ਦੇਵਤੇਆਂ ਨੂੰ ਸਾਜਕੈ ਕੁਦਰਤ ਦੁਆ ਰਿਓਂ ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਖੇਲ ਥਨਾਇਕੈ ਰਚਾਇਆ ਹੈ ਤਿਸ ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਰੂਪ ਕੰਹਦੇ ਹੈ। ਤੈਹੀ ਦੁਰਗਾ ਹੇ ਦੇਵੀ ਕਾਲੀ ਜੁਧ ਨੂੰ ਸਾਜਕੈ ਦੈਤਾਂ ਦਾ ਨਾਸ ਕੀਤਾ ਹੈ ਸਾਜ ਕਰਾਇਆ ਹੈ ਹੇ ਦੇਵੀ। ਤੈਥੋਂ ਹੀ ਥਲ ਰਾਮ ਲੈ ਨਾਲ ਥਾਨਾ ਦਹ ਸਿਰ ਘਾਇਆ ਵਾ ਹੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਤੇਰੇ ਸੈਹੀ ਰਾਮ ਜੀਨੈ ਥਲ ਲੈਕੇ ਰਾਵਨ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ਸਾਧੁ ਸਤਜੁਗ ਸ੍ਰੀਸ੍ਰ ਸਤਜੁਗ ਅਧੇ ਧਰਮਵਾਲਾ ਤ੍ਰੈਤਾ ਆਇਆ ਵਾ ਅਧੇ ਕਹੀਏ ਸੀਲ ਸੁਭਾਇਦੇ ਨੀਚੇ ਦਥਾਵਨ ਵਾਲਾ ਤ੍ਰੈਤਾ ਆਇਆ। ਨਚੀ ਕਲ ਸੋਰਸਰੀ ਸਿਰ ਥਸਿਰ ਕਲਹ ਨਚੀ ਵਾ ਸਰੋਸਰੀ ਦਰੋ ਦਰੀ ਕਲਹ ਨਚੀ ਵਾ ਉਧਰੋ ਉਧਰੀ ਦੁਹਾ ਤਰਫਾਂ ਤੇ ਕਲਾਤੇ ਨਾਰਦ ਨੇ ਡਉਰੂ ਵਜਾਇਆ ਵਾ ਸੁੰਦ ਡਉਰੂ

ਵਜਾਇਆ ਸੁੰਡ ਸੂਰਮਾ ॥੩॥ ਦੁਰਗਾਸਾਹ ਕਿਲੇ ਦੀ ਸਾਹ ਵਾ ਕਾਗਜ਼ੇ ਦੀ ਸਾਹ ਪ੍ਰਥਮ ਰੂਪ ਕਿਲੇ ਦੀ ਸਾਹਿਬਨੀ। ਬੈਠੇਵਾਇਬ ਧਾਈ ਦੇ ਵਾਜੇ ਬਜਾਇ ਬੈਠੇ ਹੈ ਅਮਰ ਦੇਵ ਪੁਰੀਮੈ ਜਾਇਕੈ ਮਹਿ ਖੇ ਦੈਂਤ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਜੀਤਾ ਨਹੀਂ ਤੇਰੀ ਸ਼ਾਮ ਤੇਰੀ ਸਰਣ ॥੪॥ਹਸੀ ਹੜ ਹੜਾਇ ਦੇਵਤੇ ਆਦੀ ਕੈ ਦਤਾ ਦੇਖਕੇ ਓਹ ਸੀਹ ਮਗਾਇਆ ਜੋਰਾਖਸਾ ਨੂੰ ਭਖਨਵਾਲਾ ਸੀ ॥ ੬ ॥ ਦੁਹਾ ਕੰਧਾਰਾ ਦੋਏਫੌਜਾ ਬਖਤ ਜਿਰਾ ਇਕ ਜਾਤ ਕੇ ਹੈ ਇਕ ਮਾਤਾ ਦੇ ਉਤਪਤ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਹੈ ਵਾ ਇਕੋ ਜਿਹੇ ਹੈ ॥੭॥ ਮੁਸਾਫਾ ਮਦਾਨ ਵਿਚ ਵਾ ਯੁਧ ਭੂਮੀ ਵਾ ਜੁਝਾਰੂ ਰਾਗ ਦੋਹਲੋ ਸੂਰਮੇ ਵਾ ਕ੍ਰੋਧ ਵਾਨ ਵਾਅਸਵਾਰ ਹੋਕੇ। ਚਾਵਲੇ ਉਤਸਾਹ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਪਉਣ ਤੇ ਲਗਣੇ ਤੇ ਜੈਸੇ ਅਮਲੀ ਜਟਾ ਵਾਲੇ ਉਘਦੇ ਹੈ ਤੈਸੇ ਢੋਲ ਤੇ ਨਗਾਰੇਆਕੇ ਜੋ ਸਬਦ ਹੈ ਸੋ ਪਵਨ ਹੈ ਅਮਲੀ ਜਟਾ ਵਾਲੇ ਰਾਖਸ ਸਰਮੈ ਉਘਦੇ ਹੈਨ ਉਤਸਾਹੁ ਕਰਕੇ ਝੁਲਦੇ ਹੈਨਭੀਹਾਵਲੇ ਭਿਆਨਕ ਬ੍ਰਛੀਆਂਡਾਲ ਸੂਰਮੇ। ਆਵਲੇ ਡਾਵਲੇ ਕੀ ਤਰਹ ਰੇਤ ਵਿਚੋਂ ਸੋਨਾ ਕਢੇਦੇ ਹੈਂ ਤੈਸੇ ਸੂਰਮੇ ਛਪ ਜਾਂਦੇ ਹੈਨ ਝਾੜੋਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਜਾਇਕੈ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਕਢ ਦੇਨ ਭੁਜੰਗ ਕਾਲੇ ਸਰਪ ਬਾਣਾਂ ਕੀ ਸੋਭਾ ਇਕ ਵਡੇ ਜ਼ਖਮੀ ਵਾ ਵਡੇ ੨ ਰਾਹ ਵਾਲੇ ਗੁਸੇ ਵਾਲੇ। ੮। ਜੁਝਾਰੇ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਵਾ ਲੜਨ ਵਾਲੇ।ਉਤਰੇ ਅਸਵਾਰੀ ਅਥੋਂ ਜਾਪਨ ਮਾਨੋ ਸਿਰ ਭਾਰ ਸਿਰ ਪਰਨੇ ਬਿਜਲੀ ਦੇ ਮਾਰੇ ਹੋਏ ਮ੍ਰਨਾਰੇ ਗਿਰ ਪੜੇ ਹੈਂ। ੯। ਦਮਾਮੇ ਨਗਾਰੇ ਤੇ ਚੋਟ ਪਸੀ ਤੇ ਦਲਾਂ ਦਾ ਮੁਕਾਬਲਾ ਹੋਯਾ ਯੁਧ ਵਾਸਤੇ ਸੀਹਣ ਸਾਰਦੀ ਬਰਛੀ ਲੋਹੇ ਦੀ ਵਾ ਤਲਵਾਰ ਪੇਟ ਮਲ ਦੇਂਦੇ ਵਾ ਮਲਦੇ ਅਸਥਾਨ ਪਰ ਜੈਸੀ ਉਪਮਾ ਆਈ ਹੈ ਤੈਸੀ ਕਹ ਸੁਣਾਈ ਹੈ। ਜਾਨੋ ਤਾਰੇ ਧੂਮ੍ਰ ਨੇ ਚੋਟੀ

ਦਿਖਾਈ ਹੈ ਜੋ ਬਰਛੀ ਰਹੀ ਸਰੀਰ ਦੇ ਵਿਚ ॥ ੧੦ ॥ ਅਣੀਆਂ ਸੈਣਾ। ਸੰਘਰੇ ਜੁਧ ਸੈ ਰੋਰੂ ਬਾਬੜ੍ਹਾ ਜੈਸੇ ਰੋਰੂ ਦੇ ਪ੍ਰਬਤ ਜਲ ਉਤਰੇ ਲਾਲ ਲਾਲ ਤੈਸੇ ਰੁਧਰ ਚਲਦਾ ਹੈ ਜੈਸੇ ਉਪਰੋਂ ਆਬ ਉਤਰਾ ਧੁਮ੍ਰ ਡੰਡ ਰੌਲੀ ਸਵਾਰੀ ਸਵੇਰੇ ਹੀ ਵਾ ਸਵਾਰੀਨੇ ਵਾ ਸ ਵਾਰ ਸਵਾਰ ਕੇ।੧੧। ਰੋਹੋ ਰੋਹਲੇ ਕ੍ਰੋਧੇ ਕ੍ਰੋਧ ਵਾਲੇ ਵਾ ਕ੍ਰੋਧ ਕਰ ਕੇ ਕ੍ਰੋਧੀ ॥ ੧੨ ॥ ਦੋਹਰੇ ਦੋਹਾਂ ਰਹਾਂ ਦੇ ਵਾ ਦੋਵਾਂ ਤਰਫਾਂ ਦੇ ਧੁਸ਼ਲੇ ਰੰਗ ਦੇ ॥ ੧੩ ॥ ਗਧੇ ਦੇ ਚੰਮ ਦਾ ਨਗਾਰਾ ਵਰਿਆਮੀ ਸੁਰਮਤਨ ਵਾਲੇ ਅਲਾਮੀ ਚਤ੍ਰ ਦੇਵਤਾ ਦੇਵੀ ॥ ੧੪ ॥ ਮਹਖਲ ਸੰਜੋਏ ਵਡੇ ਵਾ ਮਹੇ ਕੀਆਂ ਖਲਾਂ ਪਬਜਵੇਹਨੇ ਪਰਬਤਾਂ ਸਾਰਖੇ ਸੋ ਸਾਰੇ ਵਾ ਪੀਬਾਂ ਜੈਸੇ ਸੋ ਮਾਰੇ ॥ ੧੫ ॥ ਉਮਰ ਲਖੇ ਉਛਲ ਕੇ ਆਏ ਵਾ ਉਰਤੜਕੇ ਆਏ ਵਾ ਚੜ ਆਏ। ਰੈ ਥਾਰੇ ਵਿਚੋਲੇ ਵਕੀਲ ॥ ੧੬ ॥ ਅਹਾੜੇ ਯੁਧਮੈ ਖੁਲੇ ਦੈਤਾਂਕੇ ਵਾਲ ਬਿਜਦੇ ਬਿਜਲੀ ਦੇ ॥ ੧੭ ॥ ਹਜਾਰੀ ਹਜਾਰਾਂ ਹੀ ਵਾ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਦੀ ਤਨਖਾਹ ਵਾਲੇ ਵਾ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਜਾਪੇ ਪਰਨਾਲੇ ਜਿਉਂ ਜਟਾ ਧਾਰੀ ਦੇ ਸਿਰੋਂ ਜਲ ਦਾ ਪ੍ਰਵਾਹ ਚਲਦਾ ਹੈ ਵਾ ਰਤ ਦੇ ਪ੍ਰਵਾਹ ਚਲੇ ਜੈਸੇ ਸ਼ਿਵਜੀ ਕੇ ਸਿਰ ਤੇ ਗੰਗਾ ॥ ੧੮ ॥ ਜਮਧਾਣੀ ਜਮ ਜਿਸ ਪਰ ਧਾਵਾ ਕਰੇ। ਮਹਿਆ ਵਾਹਨ ਹੈ ਜਿਸਕਾ ਸੰਢੇ ਖਾਨੀ ਦੇਵੀ ਵਾ ਤੁਲਵਾਰ ਕੋਪਰ ਖੋਪਰੀ । ਚਵਾਣੀ ਮੁਖ। ਕਰਗ ਛਾਤੀ ਹੇਠਲਾ ਥਥਰ । ਪਾਖਰ ਕਾਠੀ । ਤੁਰਾ ਘੋੜਾ । ਪਲਾਨੀ ਤਾਹਰੂ ਲਹ ਲਹ ਲਾਣੀ ਚਮਕੀ ਵਾ ਝਮਕੀ ਵਡੇ ਸਨ ਤਿਖਾਣੀ ਜੈਸੇ ਤਖਾਣ ਮੋਛੇ ਵਡਦਾਹੈਤੈਸੇਰਾਖਸ਼ਮੋਏ ਪਏ ਹੈ ਰਣ ਖੇਤ ਮੈ ਵਿਧਨ ਖੇਤ ਦੁਖਦੀ ਘੜੀ ਵਿਹਾਣੀ ਵਾਦੁਖਦੀ ਰਾਤ੍ਰ ਬੀਤੀ ਇਤੀ ਕਹੀਏ ਬਹੁਤੇ ਜੋ ਮਹਖਾਸਰ ਦੈਤ ਭਿਆਏ-

ਆਸੀ ਸੋ ਦੁਰਗਾਨੇ ਮਾਰੇ ਵਾ ਮਹਖਾਸਰ ਕੀ ਇਤੀ ਸਮਾਵਤੀ ਕਰਦਈ। ਜਟਾਨੀ ਜਟਾਵਾਲੇਅਗਲੇ ਬਹੁਤੇ ਦਲੀ ਦਲਵਾਲੇ ਵਿਚ ਦਿਲਦੇ ਜਾਣ ਮਾਨੋ ਕਰੀ ਹੈ ਸਮਾਇ ਵਸਤ ਪਠਾਲਾਂਨੂੰ ਰਾਗ ਸੁਣਾਇਕੇ ਵਾ ਸਮਾਇ ਅੰਗਜੁਦੇ ਹੋਏ ਪਠਾਨਾਦੇਰਾਗ ਸੁਣ ਕੇ ਸਿਰਮਾਰਦੇ ਹੈ ਕਾਫੀ ਸੁਣਕੇ ਫੁਲ ਸਰਾਬ ਈਆਨੀ ਬਾਲਕ ਜੈਸੇ ਘੁਮ ਦੇ ਹੈ॥ ੨੦॥ ਈਸਰਦੀ ਬਰਦਾਨੀ ਹੋਈ ਸੁੰਭ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਤੇਰੇ ਬਲੀ ਪੁਤ੍ ਹੋਨਗੇ ਵਾ ਈਸਰ ਦੇ ਬਰਦੇਨਦੀ ਘੜੀ ਹੋਈ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਤਕੀ ਦੇਖੀ।੨੧। ਸੰਜਮੰਜੋਏ ਪਟੇਲਾ ਪੇਟੀਆ ਵਾ ਫਟੀਆ ਵਾਲੀਆ ਸੰਜੋਆ ਪਾਖਰਾ ਕਾਠੀਆ ਜੰਮੇ ਚਲੇ ਵਾ ਉਤਪਤ ਹੋਏ। ੨੨। ਸੰਘਰਵਾਏ ਜੁਝਨ ਵਾਲੇ ਵਜਾਏ ਵਾ ਯੁਧ ਨੂੰ ਚਲੇਰੁਸੇਨੇਆਪਣੇ ਆਪਦੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿਤੀ। ਵਰਆਮੀ ਸੂਰਮੇਆਨੇ ਘੁਰੇ ਦੌਹਾ ਤਰਫਾ ਦੇ ਨਗਾਰੇ ਬਜੇ ਜਮ ਬਾਹਣ ਮੰਡਾ ਦੇਉ ਦੇਵੀ। ੨੩। ਅਗਨੀ ਨਾਂਗੇਸੇ ਰਹਤ ਇਕ ਰਸ ਹੁਮੜ ਧੁਮੜ ਡੰਡ ਰੌਲੀ ਜਾਗ ਉਠੀ। ੨੭। ਚੌਬੀ ਧੌਂਸ ਚੋਬੀ ਨਗਾਰਚੀ ਨੇ ਧਉਸਾ ਬਜਾਇਆ ਸੀਹਣ ਬਰਛੀ ਵਾ ਤਲ-ਵਾਰ ਜਾਪੇ ਜਾਨੋ ਵਾ ਮਾਨੋ ਦਹਸਤ ਭਾਉ ਮਾਰੇ ਸੋ ਮਾਰੇ ਰਹਦੇ ਸੋ ਥਰੇ ਸੋ ਰਾਜਾ ਪਾਸ ਆਏ। ੨੯। ਜਾਪੇ ਮਾਨੋ ਛਪਰ ਛਾਏ ਹੈਨ ਐਸੀਆ ਬਣੀਆ ਕੇ ਜਮਾ ਕਹੀਏ ਕਾਠੀਆ। ੩੦। ਰੌਹ ਰੋਹੇਲੇ ਰਾਖਸਾ ਸੂਰਮੇਆਂ ਉਪਰ ਗੁਸੇਆਏ ਵਾ ਰੋਹ ਵਾਲੇ ਰਾਖਸ ਰੋਹ ਉਤੇ ਆਏ। ਛਹਬਰ ਝੜੀ ਵਾ ਇਕ ਰਸ ਝੜ ਲਾਈ ਬੁਨੀ ਦੇਵਤਾ ਬ੍ਰਖਾਈ ਦੇਵੀ ਨੇ। ੩੨। ਉਨੀ ਸੁੰਭ ਨਿਸੁੰਭਨੇ ਦਸਤੀ ਦਸਤ ਨਚਾਈਹਥਾਨਾਲ ਹਥਮਲੇਚਿਤਫਟੀਆਂਯਾਦ ਚਲਾਏ ਟੁਰ ਪਏ ਚਿਲਕਤ ਚਿਰਾਨੇ ਚਾਰ ਲੋਹੇ ਦੀਆ ਟੋਪੀਆ ਖੋਲ ਜੁਝ

ਯੁਧ । ੩੩ । ਡੰਡ ਉਭਾਰੀ ਡੰਡ ਪਈ ਉਭਾਰੀ ਗਧਾ ਊਠੀ ਮਦਾਰੀ ਮੁਸਲਮਾਨਾ ਦੇ ਫਕੀਰ ੩੪ ਹੰਕਾਰੇ ਬੁਲਾਏ ਵਾ ਵਗਾਰੇ ਸੰਜਾਤੇ ਰਣਕਾਰੇ ਸੰਜੋਆ ਤੇਲਗਕੇ ਤੇਗਾਦੇ ਝਣਕਾਰੇ ਸਬਦ ਉਠੇ । ੩੫ । ਘੁਮਰ ਬਰਸਤਾਣੀ ਡੰਡਰੋਲੀ ਸੰਜੋਵਾ ਵਾਲੇਆਂ ਨੇ ਪਾਈ ਵਿਹਾਣੀ ਬੀਤਤੀ ਝਰਲਾਣੀ ਪ੍ਰਕਾਸੀ ਵਾਕੜਕ ਉਠੀ ਐਸੀ ਵਾ ਐਡੀ ਬਡੀ ।੩੬। ਚੌਥੀਧਉਸ ਉਭਾਰੀ ਡਗੇਸੇ ਧਉਸਾ ਵਜਿਆ ॥ ੩੭ । ਕਾਰਨ ਆਰ ਜੁਧ ਰੂਪ ਕਾਰਨ ਵਾਲੇ ਵਾ ਜੁਧ ਕਾਰਜਵਾਲੇ ॥ ੩੮ ॥ ਧਗਾ ਸੰਗਲਆਲੀਡੋਰੀਆ ਸੰਗਲਾਂ ਵਾਲੀਆ ਤਿਸਕੋ ਜੁਧੁ ਮੈ ਵਜਾਇਆ ਬੰਬਲਆਲੇ ਢੁਮਣਾ ਵਾਲੇ ਬੀਰਾਲੇ ਬੀਰਾਵਾਲੀ ਫੌਜਾ ਮੁਹਰਾਲੀ ਮੁਹਰਿਆਂ ਜੋ ਅਗੇ ਹੈਸਨ ਲਥੇ ਛਾਲੀ ਛਾਲਾ ਮਾਰਦੇ ਹੈਨ ਰੋਹ ਫਾਥੀ ਰੋਹ ਮਛੀ ਫਾਥੀਹੈ ਜਾਨੋ ਜਾਲੀ ਜਾਲ ਮੈ ਐਸੇ ਹੀ ਜਮਧੜ ਕਟਾਰਾ ਧੜਾ ਮੈ ਛੰਛਾਲੀ ਬਿਜਲੀ ਤੈਸੇ ਕਾਲੇ ਦੈਤਘੁਮਰਅਰਸਿਆਲੀ ਗਿਦੜਾ ਜੈਸੇ ਬਣੀਏ ਪਾਸ ਜਮਾ ਵਾਲੇ ਰੌਲਾ ਕਰਦੇ ਹੈ ਵਾ ਘੁਮਰ ਪਾਈ ਗਿਦੜਾ ਨੇ ॥ ੩੯ ॥ ਧਗਾ ਸੂਲ ਤਰਹਸੇਬਜਾਈ ਆਂ ਹੈ ॥ ੪੦ ॥ ਸੌ ਹੇ ਸਾਮਣੇ ਬਹਲਾ ਬਹੁਤਾ ਜਾਗ ਸੁਜਮੀ ਜੁਧ ਨੂੰ ਜਰਵਾਨਾ ਜੁਣ ਮਰੜਾਇਕੈ ਜੁਧ ਰੂਪੀ ਦੁਸਟ ਨੂੰ ਜਾਗ ਰੂਪੀ ਜਾਮੀ ਹੈ। ਜਰਵਾਨਾ ਜਮ ਮਰੜਾਇਕੈ ਅਰੜਾਇਕੈ ਵਾ ਜਨਮੇ ਤੇਹੀ ਜਾਗ ਕੇ ਸੁਚੇਤ ਹੋ ਚਲੀ ਜੁਧ ਨੂੰ ਜਰਵਾਨਾ ਝੋਟਾ ਗਣਾਇਕੈ ਗਜਕੈ ਆਪ ਵਸੋਲਾ ਹੋਵਾ ਤੇਹਾ ਲੋਕਾ ਤੇ ਖੁਨਸਾਇ ਕੈ ਆਪ ਵਿਚੋਲਾ ਦੁਖੀ ਤਿਹ ਲੋਕਾਂ ਤੇ ਕਿਆ ਤਿਹਾ ਲੋਕਾ ਦੀ ਤਰਫ ਸੇ ਖੁਨਸਾਇਕੈ ਹੀਏ ਕ੍ਰੋਧ ਕਰਕੈ ਕਾਲੀ ਰੂਪ ਧਾਇਆ ਹੈ ਵਾਆਪ ਭਗਵੰਤ ਮਾਨ ਤਿਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਤੇ ਦੁਖੀ ਹੋਕੇ ਦੁਖੀਆਂ ਹੋਇਆ ਹੈ

ਖੁਨਸਾਇਕੈ ਚਲਿਆ ਹੈ ਦੈਤਾ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਨੂੰ ਰੋਹ ਸਧਾਈਆ ਚਲੀਆ ਕ੍ਰੋਧ ਕਰਕੇ ਚਲੀਆ ਆਪ ਦੇਵੀਆਂ ਵਾ ਕ੍ਰੋਧ ਕਰਕੇ ਚਲੀਆਂ ਦੇਵੀ ਹਥ ਮੈ ਚਕ੍ਰ ਲੈਕੇ ਹਥਮੈ ਖੜਗ ਉਠਾਇਕੈ ਨਿੰਦਾਦੇ ਤਾਈ ਕਰਦੀ ਭਈ ਵਾ ਕਰਮੈ ਨੰਦੀ ਖੜਗ ਉਠਾਵਨਾ ਕਰੇ ਆਹੇ ਛਹਥਰ ਝੜੀ ਤਿਨ ਅੰਦ੍ ਤਿਨਾ ਦੀ ਸੈਨਾ ਕੇ ਥੀਚੋ ਧੂਮ ਰਚਾਇਕੇ ਡੰਡ ਰੌਲਾ ਪਾਇਕੇ ਕੋਦੀ ਕਰੌੜਹਹੀ ॥ ੪੧ ॥ ਕੰਧਾਰੀ ਸੈਨਾ ਅਣੀਆਂਚੋਈਆ ਫੌਜਾ ਰਚੀਆ ਜੁਧ ਮੈ। ੪੨। ਵਿਧਨ ਰਾਤੀ ਦੁਖਾਦੀ ਰਾਤ ਫੌਜਾ ਮਾਰ ਹਟਾਇਆ ਦੇਵੀ ਨੇ ਦੈਤਾਂ ਦੀਆ। ੪੩। ਸੁੰਭ ਸੁਨੀ ਕਰ ਹਾਲੀ ਜੋਹੜੀ ਸ੍ਰੋਣਤ ਬੀਜ ਦੀ ਹਾਲੀ ਕਹੀਏ ਕੀਤੀ ਹੈ ਦੇਵੀਦੀ ਸੁੰਭ ਨੇ ਸੁਣੀ ਕਰ ਹਾਲੀ ਹਕੀਕਤ ਝਾਲੀ ਰੋਕੀ ਤਥਲੀ ਤਥਲ ਬਾਜ ਨਗਾਰਾ ਨੌਕਾ ਜਿਵੇ ਹਲਦੀ ਹੈ ਡੂਗੇ ਦਰਆਓ ਬੀਚ। ੪੪। ਉਦ ਮੀਆਂ ਨੂੰ ਉਦਮ ਮਿਲਿਆਜੁਧ ਦਾ ਸੂਰਮੇਆਂਨੇ ਸੈਨਾ ਸਜੀ ਅਰ-ਥਾਤ ਸੰਧਿਆ ਸਮੇ ਤੇਗਦੀ ਤੇਗਾਈ ਜਮ ਧਰਕਟਾਰੀ ਦੀ ਰਣ ਵਿਚ ਭਾਜੀ ਵੱਡੀ ਏਨਾਂਦੀ ਮਕਤਮ ਮਸੀਤ ਖੁਨਸਕੈ ਇਕ ਕ੍ਰੋਧ ਕਰਕੇ ਆਪ ਘੋੜੇਆਂ ਨੇ ਘਾਹੀ ਗੁਲਾਮ। ੪੫। ਸੰਗਲਾਂ ਵਾਲੇ ਧਉਸੇ ਡੋਹਰੇ ਦੋਆ ਤਰਫਾ ਤੇ ਹਲਾਤਰਫਾ ਵਾ ਸੈਨਾ ਓਰਜ਼ੇ ਝਕੇ ਹੋਏ। ੪੬। ਸੂਲ ਤਲਵਾਰ ਕੰਗਾ ਸੈਣਾ ਛੜ ਝਮ ਵਾ ਝੜੀ ਲਾਈ ਸੂਰਮੇਆਂ ਨੇ ਬਾਣਾਂ ਦੀ। ੪੭ । ਕੰਧਾਰੀ ਕੰਧਾਰ ਦੇਸਦੇ ਵਾ ਸੈਣਾ ਸੜਕ ਖਿਚ ਕਰਕੇ ਕੜਕ ਉਠੇ ਗਜ ਉਠੇ ਸਿਰਤੇ ਧੜਦੇ ਬਾਹਾਏ ਗਨਲੇ ਕਹੀਏ ਮੇਛੇਹੈ ਫੁਲ ਜੇਹੈ ਬਾਜੀ ਤੈਸੇ ਪਗਾ ਬਸਤ੍ ਸੋ ਫੁਲ ਵਾੜੀ ਹੈ ਜੈਸੇ ਜਾਪੇ ਜਾਣੇ ਵਾ ਮਾਨੋ। ੪੮। ਧਰਵਾਰ ਕਉ ਖੋਤੇ ਦੇ ਚਮ ਵਾਲੇ ਧਉਸੇ ਕਉ ਸਹਤ ਪੈਦਲਾਂਤੇ ਹਾਥੀ

ਮਾਰੇ ਹੈ ਤੇ ਅਸ੍ਵਵਾਰਾ ਨੂੰ ਸੰਗ ਲੈਕੇ ਰਥ ਗਿਰੇ ਸੰਜੋਆਂ ਵਿਚ ਬਾਗੜਾ ਦੀਆ ਨੋਕਾ ਸੋਭ ਰਹੀਆ ਮਾਨੋ ਅਨਾਰ ਨੂੰ ਲਾਲ ਲਾਲ ਫੁਲ ਲਗੇਹੈ ਹਰਨਾਖਸ ਜੈਸੇ ਕਈ ਮਾਰੇ ਜਿਨ ਇਕਾਰਹੀ ਕੰਘਾਰ ਧਉ ਇਕਲੀ ਹੀ ਸੈਣਾ ਕੋ ਜਿਤ ਰਹੀਹੈ ਵ ਕੰਧਾਰ ਦੇਸਕੇ ਸਦ ਰਹਮਤ ਸਾਬਾਸ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ੪੯। ਖਿੰਗ ਘੋੜਾ ਬ੍ਰਗਸਤਾਨ ਸਜੋਆ ਵਾ ਕਾਠੀ ਡਾਲ ਪਾਕੇ ਫੜੀ ਫੜੀਆ ਬਲੰਦ ਕੁੰਡਿਆ ਵਾਲਾ ਧਨਖ ਮੁਲਤਾਂਨ ਦੇ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਫੁਰਮਾਇਸ਼ ਕਰਕੈ ਮੰਗਵਾਇਆ ਸੀ ਨਸੁੰਭਨੇ ਰੜਕੀ ਵੜ ਗਈ ਬੀਰ ਪਲਾਨੋ ਨਿਸੁੰਨੇ ਸਿੱਜ ਦਾ ਕੀਤਾ ਸੁੰਭ ਕੋ ਤਾਸੁੰਭ ਨੇ ਕਹਾ ਸਬਾਸਹੈ ਤੇਰੇ ਸਲੋਣੇ ਮਾਸ ਖਾਣੇ ਕੋ ਤਰੀਫਾ ਸਬਾਸਹੈ ਪਾਣ ਚਬਾਨੇ ਕੋ ਕੈਫਾ ਤੇਰੀ ਸਰਾਬ ਪੀਨੇ ਕੋ ਸਬਾਸਹੈ। ੫੦। ਦੁਰਗਾ ਅਤੇ ਦਾਨਵੀ ਗਹ ਸੰਘਰਕਥੈ ਜੁਧ ਭੂਮੀ ਸੈ ਦੇਵੀ ਅਤੇ ਦੈਤਾਂਦੀਆਂ ਵਾਰਾ ਕਵੀ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ਕਟ ਤੁਫੰਗੀ ਕੈਥਰੀ ਕਟਕੇ ਬੰਦੂਕਾ ਤੇ ਬਾਣਾ ਨੂੰ ਦਲ ਨੂੰ ਗਰਕ ਕਰਕੇ ਨਿਕਲੇ ਸੂਰਮੇ ਵਾ ਬਾਣ। ੫੧। ਰਣ ਆਰੇ ਝੂਝਨ ਵਾਲੇ ਪਟੇਲਾ ਫਟੀਆ ਵਾਲੀ ਸਜੋਆ ਉਤਾਰੇ ਕੜੇ ਭਗਉਤੀ ਬ੍ਰਛੀ ਵਾ ਤਲਵਾਰ ਵਰ ਜਾਗਨ ਵਡੀਪਰਕਾਸਨੇ ਵਾਲੀ ਰਜਾਦੀ ਰਜ ਪੂਤਨੀ ਸਾਰੀ ਸਾੜੀ ਪਤ੍ ਸਬਾਹੀ ਸਵੇਰੇਹੀ ਵਾ ਸੂਰਮੇਯਾਦਾ ਪੂਜਤੇ ਪਕੜਤੇ ਗਹਜਗਾ ਮਹਿ ਵਥ ਜੇਹੈਸਾਹੀ ਵਸਤੂਆ ਦਾ ਜੋਸਾਈਥਾ ਵਾ ਯੁਧ ਵਸਤੂ ਦਾ ਸਾਹੂਕਾਰ ਥਾ ਰਾਕਸ ਅਹੋਆ ਰਾਖਸਾ ਵਾਲੀ ਕਵੂਚੇ ਘਾਹ ਪੂਲੇ ਘਾਸਦੇ ਰਾਜ ਅਬਖੇਕ ਨੂੰ ਰਾਜਤਿਲਕ ਨੂੰ ਸਭੈਪਉੜੀਆਂਹੈਨ ਸਲੋਕਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ। ੫੫। ਚੰਡੀ ਦੀ ਵਾਰ ਸੰਪੂਰਨ ਹੋਈ।

੧ ੴ ਸ੍ਰੀਵਾਹਿਗੁਰੂਜੀਕੀਫਤੇ

ਅਥ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਬੋਧ ਲਿਖਜਤੇ

ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੇ ਗਿਆਨ ਕਾ ਪ੍ਰਬੋਧ ਕਰਕੇ ਬੋਧ ਹੋਵੇ ਸੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਲਿਖਜਤੇ ਹੈਂ।

ਨਾਥ ਸੁਆਮੀ ਪੂਰੇ ਸ੍ਰੇਸ੍ਠ ਗੁਣੋਕਰਕੈ ਪੂਰਨ ਸਿਧ ਕਰਮ ਕਾਰਜ ਨੂੰ ਸਿਧ ਕਰਣਹਾਰੇ ਵਾ ਸਿਧੀਆਂ ਨੂੰ ਵਾ ਸਿਧ ਕਲ੍ਯਾਨ ਕਰਨ ਹਾਰੇ। ਸਦਾਏਕ ਧਰਮ ਰੂਪ ਹੋ ॥ ੧ ॥ ਲੋਕਾ ਲੋਕਾ ਕੇ ਈਸਰ ਜੋ ਲੋਕ ਤਿਨਾਂ ਕੇ ਨਾਥ ਹੋ ਲੋਕਾਲੋਕਾ ਕੇ ਨਥਨੇ ਵਾਲੇ ਹੋ। ਸਦੈਵ ਸਦ ਸਦਾ। ੨ ॥ ਸਦਾ ਸਰਬਦਾ ਸਿਧਦਾ ਸਦਾ ਸਰਬ ਦਾ ਕਾਲ ਸਿਧੀਆਂ ਦੇ ਵਾ ਕਲਿਆਨ ਦੇ ਦੇਣਵਾਲੇ ਹੋ ਵਾ ਸਦੀਵ ਸਰਬ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੇ ਦੇਨ ਵਾਲੇ ਹੋ ਹੋਰ ਮੋਖ ਦੇਨ ਵਾਲੇ ਹੋ ਬੁਧ ਧਾਮੰ ਬੁਧੀ ਦੇ ਘਰ ਵਾ ਬੁਧੀਦੇ ਪ੍ਰਗਾਸਨੇ ਵਾਲੇ। ਅਕ੍ਰਿਤੰ ਅਕੰਤਰਹਨ ਵਾਲੇ ਵਾ ਕੀਤੀ ਨੂੰ ਜਾਨਨ ਵਾਲੇ। ਅਗੀਤਆਗਿਣਤ। ਅਭਿਖੰ ਭਿਖਆ ਥੋ ਬਿਨਾਂ ਵਾ ਜੂਨੀਆਂ ਥੀ ਬਿਨਾ ॥ ੪ ॥ ਭਵਾਨੀ ਵਰਤ ਮਾਨ ਮੈ ਤਿਨਾ ਕਾਲਾਂ ਕਾ ਲਖਕ ਹੈ। ਪਰੇਅੰ ਪਰਾ ਰੂਪ ਹੈ ਤਿਨ ਵਾਰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਹੀਏ ਤਾਂ ਇਕ ਵਾਰੀ ਪੁਨੀਤ ਦਾ ਮਹਾਤਮ ਹੈ ॥ ੬ ॥ ਅਗੰਜਲ ਗਨੀਮੇ ਨਹੀ ਨਾਸ ਹੋਤਾ ਕਿਸੀ ਸਤ੍ ਸੈ ਵਾ ਅਵਸੇਸ ਕਰਕੇ ਨਾਸ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾਗਨੀਮਾਂਦੇਹੈ। ਅਰੰਜਲ ਰੰਜ ਪੀੜਾ ਥੋ ਰਹਤ ਹੈ ਵਾ ਗੁਸੇ ਬਿਨਾ ਅਰਾਧੇ ਅਰਾਧਨੇ ਜੋਗ ਹੈ ਰਹਾਕੁਲ ਖਲਾਸੀ ਦੇ ਦੇਨਹਾਰਾ ਹੈ ॥ ੮ ॥ ਭਰਮ ਭੇਦ ਅਭਰਮ ਹੈ ਤੇ ਅਭੇਦ ਹੈ ਵਾ ਭਰਮ ਦੇ ਭੇਦ ਨੂੰ ਕਟਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ ੯ ॥ ਬਿਚਿਤ੍ ਚਾਪ ਹੈ ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਚਿਤ੍ਰਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਚਾਪ ਹੈ ਵਾ

ਬਾਕਾ ਹੈ ਸਾਥ ਟਿਕਆਦੇ ਚਿਤ੍ਰਾ ਹੁਆ ਧਨਖ ਹੈ ਆਪਕਾ ਵਾ ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਸੁੰਦਰ ਬਾਨੀ ਹੈ ਤਿਨਾ ਕੋ ਦਬਾਵਨੇ ਵਾਲੇਹੋ ॥ ੧੧॥ ਸਦੈਵ ਸਤਵੈ ਨਿਸਚੈ ਕਰਕੇ ॥ ੧੨ ॥ ਆਸ ਹੋ ਦਿਸਾ ਰੂਪ ਹੈ ਅਦ੍ਰਿਸ੍ਯ ਅੰਤ੍ ਆਦ੍ਰਿਸ੍ਯ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮਾ ਆਦਕ ਤਿਨਾ ਕੋ ਭੀ ਅੰਤ੍ ਹੈ ਭਜਸਤੁਧੰ ਮਨ ਬਾਣੀ ਛਰਕੇ ਤਥਸ੍ਯੰ ਤੈਸਾ ਹੈ ਜੈਸਾ ਪੁਰਖ ਕਹਾ ਹੈ ਵਾ ਤਿਨਾ ਕਾਲਾਂ ਵਿਚ ਤੈਸਾ ਹੈ ਵਾ ਤ੍ਰਿਕਾਲ ਦਰਸੀ ਹੈ ॥ ੧੫॥ ਪੂਰਨ ਪੁਰਾਤਨ ਹੈ ਪ੍ਰੇਤ ਨਾਸਨੰ ਦੈਤਾਂ ਕੇ ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ਪ੍ਰਚੰਡ ਤੀਖਨ ਹੈ ਅਖੰਡ ਖੰਡਨ ਤੇ ਰਹਤ ਮੰਡਲੀ ਸਭਾ ਹੈ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਰੂਪੀ ਵਾ ਹੇ ਪ੍ਰਚੰਡ ਹੈਗੀ ਤੇਰੀ ਸਭਾ। ਉਦੰਡ ਰਾਜ ਸੰਬ-ਲੀ ਉਤ ਕ੍ਰਿਸ੍ ਹੈ ਰਾਜ ਸਥਲੀ ਰਾਜ ਧਾਨੀ ਵਾ ਉਤ ਕ੍ਰਿਸ੍ ਹੈ ਰਾਜ ਸਥਾਨ ਵਾ ਰਾਜ ਸੰਗਾਸਨ ਆਪਕੀ ਜੋਤ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਲਾਟ ਜਗ ਰਹੀ ਹੈ ਤਿਸ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਸੜਦੀ ਹੈ ਦੀਵੇਆਂਕੀ ਪੰਗਤੀ ਵਾ ਦੇਵੇ ਸੂਰਜ ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ ॥ ੧੭ ॥ ਹੇ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਆਪ ਦਿਆਦ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਕੈਸੀਹੈ। ਮਚਕੰ ਕਾਮ ਤਿਸਕੇ ਬਾਨਾ ਨੂੰ ਨਾਸ ਕਰਤੀ ਹੈ ਵਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ ਹੈ ਸਿਰ ਤੇ ਕ੍ਰੀਟ ਮੁਕਟ ਧਾਰਿਆ ਹੈ ਕੈਸਾ ਹੈ ਸੂਰਜ ਕੀ ਕਰਾਤੀ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ ੧੮॥ ਸੋਭ ਰਹੇ ਹੋ ਸੀਸ ਪਰ ਸ੍ਰੇਸ੍ ਪ੍ਰਭਾ ਵਾਲਾ ਜਿਸਨੂੰ ਦੇਖਕੇ ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ ਦੀ ਚਾਨਨੀ ਲਜਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ਵਾ ਸੀਸ ਕਹੀਏ ਏਕਰਸ ਕਲਗੀ ॥ ੧੯ ॥ ਆਪ ਕੀ ਜੋਤ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਲਾਟ ਜਗਰਹੀ ਹੈ। ਛਕੰਤ ਰਾਜ ਸੁਪ੍ਰਭਾ ਛਕੰਤ ਪੂਰਨ ਵਾ ਫਬ ਰਹੀ ਹੈ ਰਾਜੇਆਂ ਤੇ ਸੁੰਦਰ ਪ੍ਰਭਾ ਤੁਮਾਰੀ ਜੈਤਸੀ ਜੈਤਆਦੀ ਜੋਤ ਜਗ ਰਹੀ ਹੈ ਕਹਤੀਹੈ ਕੀਰਤੀ ਈਸਰੀ ਸਰਾ-ਸ੍ਰਤੀ ਵਾ ਬੰਦਨਾ ਕਰਤੀ ਹੈ ਪਾਰਬਤੀ ॥ ੨੦ ॥ ਅਨੇਕਾਂ ਦਾ ਅਸ ਰੂਪ ਹੈ ਜੋਤ ਸਕਤੀ ਵਾ ਕਲਾ ਵਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼। ਅਗਾਸੰ ਅਗਾਸ ਹੈ

ਅਕਾਸ ਦੀ ਨਿਆਈ ॥ ੨੧॥ ਦਿਸਭਰ ਵਿਸ ਦੇ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਕੇ ਭਰਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ ੨੨ ॥ ਅਨਗਾਧਾ ਅਗਾਧ ਰੂਪ ਹੈ ਪ੍ਰਸਾਧੀ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਾਧਨੇ ਵਾਲੇ ਹੋ ਕਿਆ ਉਤਪਤੀ ਪਾਲਨਾ ਸੰਗਾਰ ਦੇ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੋ । ਤਰਨੀ ਤਰਨ ਜਹਾਜ਼ ਅਗਾਧੇ ਕਥਾ ਬਿਹੀਨ ਹੈ ਬਿਅੰਤ ਰੂਪ ਵਾਲਾਹੈ। ਅਕ੍ਰਿਤ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਕਿਸੀ ਦਾ ਨਹੀ ਅਕਾਸੇ ਅਕਥ ਰੂਪ ਹੈ ਜਗਤਾ ਵਲ ਜਗਤ ਦੀ ਪੰਗਤੀ ॥ ੨੫ ॥ ਸਿਧ ਭਰੰ ਸਿਧ ਰੂਪ ਭਲੀ ਤਰਹ ਵਾ ਕਲਆਣ ਕਰਨੈ ਪੂਰਨ ਹੋ ਵਾ ਹੋਰਨਾ ਕੋ ਸਿਧੀਆਂ ਕਰਕੈ ਪ੍ਰਭਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹੋ ਰੂਪ ਸੁਰਾਸੀ ਰੂਪ ਦੀ ਪੰਗਤੀ ਵਾ ਖਾਨ ਵਾ ਪੂਜਾ ਅਬ੍ਰਿਤ ਹੋ ਅਕ੍ਰਿਤ ਹੋ ਜੋ ਨਹੀਂ ਕਿਸੇ ਸੇ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੋ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹੋ ਅਕੀਰਤ ਹੋ ਤੁਮਾਰੀ ਕੀਰਤੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਕੈ ਸਕਦਾ॥ ੨੮॥ ਸਰਬ ਮਈ ਹੈ ਸਰਬ ਰੂਪ ਹੈ ਦਈ ਨਿਯੰਤਾ ਹੈ ॥ ੨੯॥ ਮਛੀ ਕੀ ਸੋਭਾ ਕੇ ਬਿਡਾਰਨੇ ਵਾਲੇ ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਕੀ ਸੋਭਾ ਹੈ ਮਹਮਾ ਮਾਹ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਸਦਰਸ ਕੀਰਤੀ ਵਾ ਮਾਹ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਸੇ ਆਪਕੀ ਕੀਰਤੀ ਹੋਰਹੀ ਹੈ ॥ ੩੦ ॥ ਬਣਤ੍ਰਣ ਕਹਤਾ ਸ੍ਰੂਖਮ ਅਸਥੂਲ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਸ ਸਨਾਰ ਸਹੀ ਭਗਤਾਂ ਕੇ ਦੁਖ ਸ੍ਰੁਣ ਕੈ ਰਿਸ ਕਰਤਾ ਹੈ ਵਾ ਸ੍ਰੋਸ੍ਰਨਰ ਹੈ ਸਹੀ ਨਿਸਚੈ ਕਰਕੈ ਚੰਦਨ ਕੇ ਟਿਕੇ ਸ੍ਰੁਦ੍ ਕੀਤੇ ਸੋਭ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥ ੩੧॥ ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਬ੍ਰਹਮਾ ਵੀ ਨਹੀ ਜਾਨ ਸਕਤਾ ਜੋ ਸਮਾਨ ਹੀ ਪਾਵੈ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਉਤਪਤੀ ਦਾ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦੀ ਬਿਅੰਤਤਾ ਦਾ ਅਸੰਭ ਰੂਪ ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਵਾ ਬੇਸੰਭਾਲ ॥ ੩੨ ॥ ਪ੍ਰਬਲ ਦਲ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜੋ ਬਲੀ ਤਿਨਾਂ ਕੇ ਦਲਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ।ਅਮਿਤ ਤਿਨਾਂ ਕਾਲਾਂ ਸੈ ਅਨਤੋਲ ਵਿਚਾਰਨੇ ਸੇ ਰਹਤ ॥ ੩੩ ॥ ਮੁਖ ਮੰਡਲ ਮੁਖ ਅਸਥਾਨ ਪਰ ਉਦੋਤ ਅਮਿਤ ਗਤ ਉਦੋਤ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ

ਅਮਿਤ ਗਿਆਨ ਜਟਤ ਜੋਤ ਜਟਤੀ ਕੀਤੀਹੈ ਜੋਤਾ ਜਿਸਕੇ ਮੁਖ ਉਪਰ ਨਿਖਤ ਪਤ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਚਕ੍ਰਵੈਰਤੀ ਚਕ੍ਰਵੈ ਚਉ ਚਕ੍ਰ ਕਰਤੇ ਚਕ੍ਰਵਰਤੀ ਰਾਜੇ ਜੌਹੇ ਚਉ ਚਕਾਂਦੇ ਜਬ ਆਪ ਚਕ੍ਰ ਹਥ ਮੈ ਧਰਤ ਹੈਂ ਤਬ ਉਚਕਰਤ ਹੋਤੇ ਹੈ ਪਦਮ ਨਾਥ ਲਛਮੀਕੇ ਨਾਥਪਦਮਾਛ ਕਵਲ ਨੇਤ੍ਰ ॥ ੩੪ ॥ ਨ੍ਰਿ ਇਕ ਵਸੇਸ ਕਰਕੈ ਦਇਆ ਵਾਲੇ ਵਾ ਵਿਸੇਸ ਕਰਕੈ ਦੇਨੇ ਵਾਲੇ ਨ੍ਰਿਮਤਾ ਵਾਲਾ ਰੂਪ ਹੈ। ਅਗੀਜਾਣ ਅਜਾਣ ਅਗਿਣਤਾ ਨੂੰ ਨਾਸ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹੋ ਵਾ ਨਹੀ ਨਸਟ ਹੋਨ ਵਾਲੇ। ਅਖੈਦਾਨ ਦੇਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ਵਾ ਦੁਸਟਾਂ ਨੂੰ ਖੇਦ ਦੇਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ਨਰਵਰ ਨਰੇਸ ਨਾਇਕ ਨਿਰਪਣ ਨਰੋਮੈ ਸ੍ਰਿਸ੍ਰ ਰਾਜੇ ਤਿਨਾ ਕਾ ਨਾਇਕ ਹੈ ਵਾ ਤਿ ਅਛੈ ਸਰੂਪ ਅਛੂ ਛੋਹਨੇ ਤੇ ਰਹਤ ਹੈ ਵਾ ਅਸ ਪ੍ਰਸ ਹੈ ਅਛਿਤ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਆਦਕਾਂ ਸੇ ਰਹਤ ਹੈ ਵਾ ਅਜਖਮਥੀ ਰਹਤ ਹੈ ਅਛੈ ਕਹੀਏ ਹੈ ਸਰੂਪ ਜਿਸਕਾ।ਅਛਾਨ ਛਪਆ ਹੋਇਆ ਨਹੀਂ ਅਛਰ ਛਲ ਨਹੀ ਕਰਦਾ ਵਾ ਛਲਨੇ ਮੈ ਨਹੀ ਆਵਦਾ ॥ ੩੬ ॥ ਆਦਿ ਆਵਸੇਸ ਕਰਕੇ ਦੇਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ਵਾ ਸਰਬ ਕੇ ਆਦ ਹੈ ਵਾ ਆਦਿਸ੍ਰਾ ਹੋ ਕੁਲ ਕਲੰਕ ਕਾਰਨ ਦਾਸਾਂ ਕੀ ਕੁਲ ਕੋ ਕਲੰਕ ਥੀਂ ਹੀਨ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਵਾ ਸਮੂਹ ਨੂੰ ਕਲੰਕ ਥੀਂ ਹੀਨ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਆਪ ਕਲੰਕਾਂ ਥੀ ਹੀਨ ਹੈ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀ ਸਾਗਰ ਜਿਨਾਂ ਤੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਗੁਣਾਂ ਕਾ ਸਾਗਰ ਕਰ ਦੇਂਦਾ ਹੈ ਕਾਰਨ ਪ੍ਰਚੰਡ ਦੇ ਕਰਨ ਨੂੰ ਸਮਰਥਹੈ। ਸੂਰਤ ਕਹੀਏ ਮੂਰਤ ਕ੍ਰਿਤਧਰ ਕਰਮਾਂ ਨੂੰ ਧਾਰਨਹਾਰਾ ਵਾ ਕੀਰਤੀ ਨੂੰ ਧਾਰਨ ਵਾਲਾ ਕਾਲ ਕਰਮ ਕਰ ਹੀਨ ਕਾਲ ਅਰ ਕਰਮੋ ਥੋ ਹੀਨ ਕਰਨਵਾਲਾ ਹੈ ਸੰਤਾਂ ਭਗਤਾਂ ਕੋ ਕ੍ਰਿਆ ਜਿਹ ਕੋਇ ਨ ਬੁਝੈ ਜਿਸਕੀ ਕ੍ਰਿਆ ਕੋ ਕੋਈ ਨਹੀ ਬੁਝਦਾ ਹੈ ਕਿਆ ਹਮ ਕਹੈਂ ਸੋ ਕਿਆ

ਕਹਤਾ ਹੈ ਅਰ ਕਹਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਕਾਲ ਨ ਸੁਝੈ ਕਾਲ ਕਰਤਾ ਹੈ ਨਹੀ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਜੀਵ ਕਿਆ ਕਹੈ ਹੈ ਪਿਛੇ ਕਿਆ ਕਹੇ ਅਬ ਕਿਆ ਕਰੇਗਾ ਅਗੇ ਸਭਨਾਂ ਕਾਲ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸੁਝਦਾ ਹੈ ਵਾ ਅਕਾਲਨ ਕਹੀਏ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਜਿਸਨੂੰ ਸਭ ਸੁਝ ਆਇਆ ਹੈ ਕਿਆ ਕੋਈ ਕਹੇ ਸ੍ਰਵਨ ਕਿਆ ਕਹੇ ਮੰਨਨ ਕਿਆ ਕਹੇ ਨਿਧ ਆਸਨ ਉਨਕੋ ਸਭ ਸੁਝਦਾ ਹੈ। ਕੰਜਲਕ ਕਮਲ ਕੰਬਰੂ ਸੰਖ ਕਬੂਤ੍ਰ ਕੇਹਰ ਸ਼ੇਰ ਕਦਲੀ ਨਿਆਈ ਜੰਗਾ ਹਰਨਦੀ ਨਿਆਂਈ ਨੇਤ੍ਰ ਪੂਰਗਤ ਸਰਬ ਮੈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਵਾ ਪੂਰਦੀ ਨਿਆਈ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਉਪਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੈ ਸਤ ਸੰਗਤ ਤਖਤ ਵਾ ਬੈਕੁੰਠ ॥ ੩੭ ॥ ਚਕ੍ਰਤ ਚਾਰ ਚਕ੍ਰਵੈ ਚਕ੍ਰਤ ਚਉ ਕੁੰਟ ਚਵ ਗਣ ਚਕ੍ਰਵੈ ਕਹੀਏ ਚਕ੍ਰਵ-ਰਤੀ ਰਾਜੇ ਸ੍ਰੀ ਚਕ੍ਰਾਕੇ ਧਾਰਨ ਵਾਲੇ ਵਾ ਚਉ ਕੁੰਟਾਂ ਦੇ ਧਾਰਨ ਵਾਲੇ ਆਪਦਾ ਸਰੂਪ ਦੇਖਕੇ ਚਕ੍ਰਤ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਚਉਕੁੰਟਾਂ ਦੇ ਦੂਨੇ ਚਉਗਨੇ ਵਾ ਚਕ੍ਰਵਰਤੀ ਰਾਜੇ ਭੀ ਆਪ ਕਾ ਸਰੂਪ ਦੇਖਕੈ ਚਕ੍ਰਤ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਚਾਰਕੁੰਟਾਂ ਆਪਦਾ ਸਰੂਪ ਦੇਖਕੇ ਚਕ੍ਰਤ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਦੂਣੀਆਂ ਚਉਨੀਆਂ ਕੋਟਸੂਰਜ ਕੀਭੀ ਆਪਕੇ ਤੇਜ ਵਰਗਾ ਨਹੀ ਅਰਥਾਤ ਦੂਣਾਂ ਚਉਨਾ ਹੈ ਆਪ ਦੇ ਤੁਲ ਤੇਜ ਨਹੀ ॥ ੩੯ ॥ ਗਾਹੀਆਤ ਗਾਹੀਏ ਵਾ ਜਾਣੀਏ ਸਾਧਕ ਉਸ ਵਾਸਤੇ ਸਾਧਨ ਕਰੋ ॥ ੪੦ ॥ ਜਾਤ ਉਤਪਤੀ ਵਾ ਜਾਤੀ ਖਿਆਲ ਧਿਆਨ ਗਮ ਖੋਫ ॥ ੪੧ ॥ ਛਾਇਆ ਥਰ ਆਸਰਾ ਜਿਸਕਾ ਸ੍ਰੇਸ੍ਠ ਹੈ ਇਸੀ ਹੇਤੁ ਸੇ ਛਤ੍ਰੀਆਂ ਦਾ ਪਤੀ ਕਹੀਦਾ ਹੈ।ਥਾਲਾ ਕਰ ਛਾਲਾ ਦੇ ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ਵਾ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਕੀ ਉਤਪਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ਕ੍ਰਿਸਨ ਰੂਪ ਹੋਕੈ ਥਾਜ਼ੀਗਰ ਦੀ ਨਿਆਈ ਛਾਲਾਂ ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ ਵਾ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਥਾਜੀ ਨੂੰ ਥਨਾਵਨ ਵਾਲਾ ਥੰਧ ਨਹੀ ਥਤਾਈਦੇ ਜਿਸ

ਨੂੰ ॥ ੪੨ ॥ ਰੰਗ ਭੂਮ ਕੇ ਭਵੀਆ ਜੁਧ ਭੂਮੀ ਕੇ ਫਿਰਨੇ ਵਾਲਾ ਛੋਨੀਹੁੰਕੇਛਹੀਕੇ ਛਹੀਆ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਕਛਨੇ ਵਾਲਾ ਥਾਵਨ ਰੂਪ ਵਾ ਜਸ ਜਿਸ ਕਛਾਇਰਹਾ ਹੈ ਵਾ ਨਾਸ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਧੂਲ ਧਾਨੀ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਮੈਂ ਧੁਜਈ ਧੁਜਾ ਰੂਪ ਹੈ ਧੋਮ ਧਾਰ ਅਕਾਸਕੇ ਧਾਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਧੁਆ ਜੰਗ ਕਾ ਧਾਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ॥ ੪੩ ॥ ਕਾਮਨਾ ਪੂਰਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਖੈਰ ਖਰਾਇਤ ਵਾ ਸੁਖ ਦੇਨ ਵਾਲਾ ਖੂਬੀ ਭਲਆਈ ਵ ਵਡਿਆਈ ਗਜ ਗਾਜੀ ਕੋ ਗਜਿੰਦਾ ਗਜ ਹਾਥੀ ਗਾਜੀ ਸੂਰਮੇ ਵਾ ਗਜ ਕਰਕੇ ਸੂਰਮੇਆਂ ਨੂੰ ਗਾਲਨ ਵਾਲਾ ਕੁਨਿੰਦਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਸਰਥ ਰਾਮ ਧਨਖ ਵਾ ਦਸਵਾ ਸ਼ਰੀਰ ਘਾਵ ਸਸਤ੍ਰਾ ਦਾ ਘਾਮ ਧੁਪ ਵਾ ਦੁਖਥੋ ਛਤ੍ਰ ਛੋਨੀ ਰਾਜੇ ਤਿਨਾਕੋ ਛਲਨੇ ਵਾਲਾ ਜਾਨ ਮਾਨਕੋ ਜਨਿੰਦਾ ਜਾਨਕੋ ਭੀ ਜਾਨਨੇ ਵਾਲਾ ਅਰ ਮਾਨਕੋ ਭੀ ਜਾਨਨੇ ਵਾਲਾ ਵਾ ਜਾਨ ਮਾਨ ਕਹੀਏ ਜਾਨ ਵਾਲੇਆ ਕੋ ਤਾਈ ਜਾਨਨੇ ਵਾਲਾ ਵਾ ਗਿਆਨ ਵਾ ਗਿਆਨਵਾਨ ਉਸਕੋ ਜਾਨਤੇ ਹੈ ਜੋਤਜੋਥਕੋ ਗਜਿਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਅਰ ਸੋਥਾ ਕੋ ਜਗਾਵਨੇ ਵਾਲਾ ਕਿਆ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਆਪਨੀ ਵਾ ਭਗਤਕੀ ਜਾਨ ਮਾਨ ਗਿਆਨ ਵਾਨ ਉਸ ਕੋ ਗਾਵਦੇ ਹੈਂ ਦੀਨ ਧਰਮ ਦਾਨਸ ਅਕਲ ਦੇਨ ਵਾਲਾ ਵਾ ਦੀਨ ਰੂਪੀ ਦਾਨ ਦੇ ਦੇਨ ਵਾਲਾ ਹੈ। ੪੪। ਸਾਲਸ ਸਹੰਦਾ ਭਲਆਈ ਦੇ ਸਹਾਰਨੇ ਵਾਲਾ ਵਾ ਵਡਿਆਈ ਦੇ ਵਾ ਸੀਲ ਸੁਭਾਵਦੇ ਸਦਿੰਦਾ ਕਹੀਏ ਸਾਧਨੇ ਵਾਲਾ ਵਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ਅੰਗ ਅੰਗ ਮੈ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਇਕਹੀ ਇਕ ਹੈ ਸਭਦਾ ਨਾਥ ਮਾਲਕ ਜਾਣੀਏ ਵੀ ਇਕ ਜੋ ਸਭ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੈ ਉਸ ਇਕ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਾਨੀ

ਏ ਖੁਰਾਸਾਨ ਮਲੇਛ ਖੁਨਿੰਦਾ ਦਾ ਮਾਰਨੈ ਵਾਲਾ ਗਰਬ ਕਰਕੇ ਜੋ ਗਾਫਲ ਹੈ ਪ੍ਰਮਾਦੀ ਤਿਨਾਕੋ ਗਾਲਨੇ ਵਾਲਾ ਗੋਲ ਰੰਜਖ ਬਖਾਨੀਏ ਭੁਮਲਾ ਦੇ ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਗਾਲਵ ਹੈਕਾਰੀ ਚਿਤ੍ਰ ਚਾਪ ਸੁੰਦ੍ ਧਨਖ ਕੇ ਚਲਾਵਨੇ ਵਾਲਾ ਸਤਤਾਕੇ ਦੇਨਵਾਲਾ ਕੰਨਜਾ ਕਾ ਅਕਾਰ ਕਰਨਾ ਅਸਿਤ ਤਾਈਕੇ ਸੋਖਨੇ ਵਾਲਾ।੪੫। ਕਰਮ ਕਾਮ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਜਗਆਸੀਆਦੀਆ ਕਾਮਨਾ ਪੂਰਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਜੋਤਕੋ ਜਰੀਦਾ ਜੋਤ ਜੀ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਜਾਫਰੀ ਫਤੇ ਦੇਤਾ ਹੈ। ੪੬ । ਮਿਤ੍ਰਤਾਈ ਕੇ ਮਲਿੰਦਾ ਮਿਤ੍ ਦ੍ਰੋਹੀਆਕੋ ਮਲਨੇ ਵਾਲਾ ਪਾਲਕ ਪੁਨਿੰਦਾ ਪੁਨਾ ਦੇ ਪਾਲਨ ਹਾਰਾਹੈ ਵਾ ਪਾਲਨਹੇ ਵਿਸਨੂੰ ਸ਼ਿਵ ਤਿਨਾਕੇ ਭੀ ਪਾਲਨ ਹਾਨ ਹੈ ਵਾ ਪੁਨਿੰਦਾ ਨਿਰਨਾ ਕਰਕੇਪਾਲਨ ਹਾਰਾਹੈ ਪਰਮ ਪਾਰਸ਼ਾਰੀ ਪ੍ਰਗੰਦਾ ਸਭਦਾ ਪਰਾ ਰੂਪ ਜੋ ਹੈ ਪਾਰਸੀ ਕਾ ਭੀ ਗਿਆਤਾ ਹੈ ਰਾਗ ਦੇ ਰੰਗ ਸੁਭੀ ਸੁਣਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਜਾਪਕੇ ਜਾਪੰਦਾ ਜਾਪਕੇ ਜਪਾਵਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ। ੪੬। ਆਤਮਾ ਪ੍ਰਧਾਨ ਜਾਹਿ ਆਪਨਾ ਆਪਹੀ ਜਿਸਕਾ ਸਿਰੋਮਣ ਹੈ ਵਾ ਮਨ ਸਿਰੋਮਨੀ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਿਸਨੈ ਸਿਧਤਾ ਸਰੂਪ ਕਲਿਆਨ ਸਰੂਪਹੈ। ਬੁਧਤਾ ਬਿਭੂਤ ਉਜਲਾਬੁਧੀ ਬਿਭੂਤੀ ਜਿਸਦੀ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਸੁਭਾਉ ਹੈ ਮੋਖ ਦੇਨ ਦਾ ਓਹੀ ਸੁਭਾਉ ਹੈ ਵਾ ਪ੍ਰੇਮ ਵਾਲਾ ਸੁਭਾਉਹੈ ਚਿੱਤ੍ਰਸੋ ਬਚਿੱਤ੍ ਹੈ ਸੋ ਨਾਨਾ ਟਿਕਆ ਕਰਕੇ ਸੁੰਦ੍ ਰੂਪ ਹੋ ਰਹੇ ਹੋ ਅਰ ਪਵਿਤ੍ ਰੂਪ ਹੋ ਵਾ ਚਿਤ੍ਰਹੁਆ ਨਾਨਾ ਤਰਾ ਦਾ ਧਨਖ ਹੈ ਆਪਦਾ ਅਰ ਪਰਾ ਰੂਪ ਹੋ ਅਰ ਪਵਿਤ੍ ਰੂਪ ਹੋ ਮਿਤ੍ਰਾ ਵਿਚੋਂ ਸੂਸ਼੍ਮ ਮਿਤ੍ ਆਪ ਹੋ ਮਾਇਆ ਰੂਪੀ ਬਿਭੂਤੀਕੋ ਉਪਾਵਨੇ ਵਾਲੇ ਹੋ ਰਾਜਿਆ ਕੇ ਜੋ ਰਾਜੇ ਹੈ ਤਿਨਾ ਰਾਜੇਆ ਕਾ ਰਾਜਾ ਹੈ ਰਾਵਨ ਆਦਕ

ਅਰੀਜ ਸੇ ਅਰੀਜ ਹੈਂ ਅਰੰਜਸ ਪੀੜਾ ਸੀ ਰਹਤ ਹੈ। ੫੧। ਅਛਾਦਸ ਅਵਰਿਆ ਹੋਇਆ ਨਹੀ। ੫੩। ਕੰਅਸੇ ਅਸ ਐਸਾਹੀ ਐਸਾ ਤਿਨਾ ਕਾਲਾ ਮੈ ਜਾਨਨਾ ਕੰਅਧੇ ਅਸ ਜੋ ਅਧ ਸ੍ਰਾਠ ਹੈ ਇਕੰਜਸ ਇਕ ਸਰੂਪ ਹੈ ਕਿ ਓਕਾਰਸ ਸਰਗੁਣ ਰੂਪ ਹੈ ਨਿਕਾਰ ਨਿਰਗੁਣ ਰੂਪ ਹੈ ਅਜਖੰਸੀ ਖਿਜਦਾ ਨਹੀਂ ਵਾ ਰੋਗ ਰਹਤ ਹੈ ਕਿਆਘਤਸ ਘਾਤਤੇਰਹਤ ਹੈ ਕਿਅਕ ਆਤਸ ਅਕਰੂਪ ਤਿਸਕੋ ਅਗਨੀ ਰੂਪ ਹੈ ਵਾਜੋਵਿਸੇਸਕਰਕੇ ਅਗਨੀ ਰੂਪ ਹੈ ਕਿਆਜਾਤਸ ਜਾਤ ਤੇਰੀ ਵਾ ਉਤਪਤੀ ਨਹੀ ਕਿਆ ਝਤਸ ਜੋ ਪ੍ਰਗਟ ਨਹੀਵਾ ਦੇਖਦਾ ਨਹੀਂ ਵਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਅਛ ਲਤ ਛਲਥੋ ਰਹਤ ਹੈ ਵਾ ਵਿਸੇਸ ਕਰਕੇ ਛਲਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ। ੫੭। ਅਟਾਟਸਕਿਸੀਕੇਟੇਨਹੀ ਅਠਾਠਸ ਤਾੜਨੇ ਸੀ ਰਹਤ ਹੈ ਅਡਸਚ ਕਟਨੇਈ ਰਸਤ । ੫੯। ਅਤਾਨ ਸਚ ਆ ਵਿਸੇਸ ਕਰਕੇ ਰਾਗ ਤਾਨ ਰੂਪ ਹੈ ਵਾ ਬਲ ਰੂਪ ਹੈ ਵਾ ਦਾਤਾ ਰੂਪ ਹੈ। ੫੯। ਅਥਾ ਸਚ ਅਸਥਾਨ ਥੀ ਰਹਤ ਹੈ। ਅਦੰਗ ਸਚ ਦੰਗੇ ਥੀ ਰਹਤ ਹੈ ਆ ਵਸੇਸ ਕਰਕੇ ਦਗ ਦਗ ਕਰਦਾ ਹੈ ਵਾ ਕਲੰਕ ਸੀ ਰਹਿਤਹੈ ਅੰਗ ਤੋਥੋਬਿਨਾ ਹੈ। ੫੯। ਅਪਾਰ ਸਚ ਪਾਰਾਵਾਰ ਸੀ ਰਹਤਹੈ ਅਫਾਰ ਸਚ ਫਾੜਨੇ ਸੀ ਰਹਤ ਹੈ ਅਬੇ ਸਚ ਅਬਨਾਸੀ ਹੈ ਅਭੇਵ ਸਚ ਅਭੇਦ ਹੈ ਅਭੰਗ ਸਚ ਅਭਿਆ ਵਿਆਪਕਤਾ ਵਾ ਅੰਗਾਂ ਤੋ ਰਹਿਤ ਹੈ। ੬੧। ਅਰਾਮਸਚ ਬਾਗ ਰੂਪਹੈ ਵ ਅਨੰਦ ਵਾ ਰਮਿਆਹੂਆ ਹੈ ਅਲਾਮਸਚ ਚਤ੍ਰ ਹੈ ਵਾ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੈ ਅਜੋਧਸਚ ਯੁਧ ਥੀ ਰਹਤ ਹੈ ਵਾ ਜੋਧਾ ਹੈ ਅਵੋਜਸਚ ਜੋਧਾ ਹੈ ਵਾ ਅਬਨਾਸੀ ਹੈ ਚਾ ਓਜਬਲਵਾਲਾ॥ ੬੨॥ ਅਸੇਅਸਤ ਐਸਾਹੀ ਐਸਾ ਹੈ ਜੈਸਾ

ਪਿਛੇ ਕਹਿਆ ਹੈ ਅਰੀਸਚ ਆਇਆ ਹੈ ਅੰਗਾਂ ਮੈ ਕੋਨਾਮੈ ਉਕਾਰਸਚ ਨਿਰਗੁਣ ਮੈ ਸਕਾਰਸਤ ਸਰਗੁਣਮੈ ਅਖੰਡ ਸਚ ਅਖੰਡ ਰੂਪ ਹੈ ਹੋਰਨਾਂ ਦੇ ਖੰਡਨ ਤੇ ਰਹਤ ਹੈ ਡੰਗ ਤੇ ਰਹਤ ਹੈ ਤਿਨੀਂ ਤਾਪਾਂ ਰਹਤ ਹੈ ਸੁਜਸਤੁਯੰ॥ ੬੬॥ ਸਹਤ ਜਸਕੇ ਹੈ ਵਾ ਸਾਮਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਧੁਜਸਤਯੰ ਧੁਜਾਰੂਪਹੈ। ਆਲਿਸ ਤੁਯੰ ਤ੍ਰਿਪਤ ਰੂਪ ਹੈ ਵਾ ਅਲਖ ਰੂਪ ਹੈ ਵਾ ਆਲਸ ਥੀਂ ਰਹਤ ਹੈ॥ ੬੯॥ ਗੁਰ ਸਤੁਯੰ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਹੈ ਨਿਨਸਤੁਯੰ ਨਦੀ ਰੂਪ ਹੈ॥ ੭੧॥ ਥ੍ਰਿਤ ਸਤੁਯੰ ਧਰਮ ਰੂਪ ਹੈ ਵਾ ਥ੍ਰਿਤੀ ਰੂਪ॥ ੭੨॥ ਗਤਸਤੁਯੰ ਬਲਿਆਣ ਸਰੂਪ ਹੈ। ਉਡਸਤੁਯੰ ਤਾਰੇ ਰੂਪਹੈ। ਮੁਡਸਤੁਯੰ ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ ਰੂਪ ਹੈ॥ ੭੫॥ ਗਾਡਸ ਤੁਯੰ ਨਿਹਚਲ ਰੂਪ ਹੈ ਵਾ ਸਭ ਨੂੰ ਮਾਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ॥ ੭੬॥ ਰਣਸਤੁਯੰ ਬਾਣੀ ਰੂਪ ਹੈ ਛਮਸਤੁਯੰ ਛਿਮਾ ਸਰੂਪ ਹੈ॥ ੭੭॥ ਜੈਅਸਤਯੰ ਜੈ ਸਰੂਪ ਹੈ। ਖੈਅਸਤੁਯੰ ਨਾਸ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਪੈਅਸਤਯੰ ਪਤੀ ਹੈ ਵਾ ਦੁਧ ਰੂਪ ਹੈ॥ ੭੮॥ ਚਕ੍ਰਤ ਚਾਰ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਚਕ੍ਰ ਹੋਤੀ ਹੈ ਸੁੰਦਰ ਚਾਨਨੀ ਆਪ ਕੀ ਸਰੂਪ ਦੇਖਕੈ ਸੁਭੰਤ ਰਾਜਸੁ ਪ੍ਰਭਾ ਸੋਭਤੀ ਹੈ ਰਾਜੇਆਂ ਮੈ ਆਪਕੀ ਸੋਭਾ ਚਾਨਨੀ ਦੁਵੰਤ ਦੁਸਟ ਮੰਡਲੀ ਦੁਧਾਵਦੇ ਹੈ ਦੁਸਟਾਂ ਦਾ ਮੰਡਲੀ ਕੋ ਸੁਬੰਤ ਰਾਜ ਸੋਖਲ ਸੋਭਦੀ ਹੈ ਰਾਜਧਾਨੀ॥ ੭੯॥ ਚਲਦੇ ਹੋ ਆਪ ਤੀਛਨ ਮੰਡਲਾਂ ਅਕਾਰ ਅਖੰਡ ਖੰਡ ਦੁਪਲਾ ਅਖੰਡ ਕਰਦੇ ਹੋ ਦੋਇ ਪਲਾਂ ਮੈ ਵਾ ਦੁਟੁਕੜੇ ਕਰਦੇ ਹੋ ਖਿਵੰਤ ਬਿਸ ਜੁਵਾਲ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਰਹੇਹੋ ਬਿਜਲੀ ਦੀ ਲਾਟ ਤਗ ਅਨੰਤ ਗਦ ਬਿਦਸਾ ਅਨੰਤ ਹੀ ਗਦਾ ਕਾ ਸਬਦ ਦਿਸਾ ਬਿਦਿਸਾ ਪ੍ਰਗਾਸ ਰਹਾ ਹੈ॥ ੮੦॥ ਲਸੰਤ ਕ੍ਰਾਤ ਉਜਲੰ ਗਦਾ ਕਾ ਜੋ ਉਜਲ ਭੋਨਾ ਹੈ ਪ੍ਰਗਾਸਤਾ ਹੈ ਵਾ ਇਸਭਾਂਤ ਉਜਲਤਾ ਪ੍ਰਗਾਸ ਰਹੀ

ਹੈ।ਵਲਦੀ ਹੈ ਦੁਖਾਂਦੁਦਾਨੂੰ ਵਾ ਭਾਰੀ ਦੁਖ ਨੂੰ।ਪਵੰਗ ਪਾਤ ਸੋਈਯੰ ਘੋੜੇਆਂ ਦੀ ਪੰਗਤੀ ਸੋਭ ਰਹੀ ਹੈ ਤਿਨਾਂਕੋ ਦੇਖਕੈ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਬਾਜ ਜੋ ਸਪਤ ਮੁਖੀਆ ਘੋੜਾ ਹੈ ਵਾਦਰਆਈ ਘੋੜਾ। ਲੋਯੰ ਕ੍ਰੋਧ ਕਰਤਾਹੈ ਵਾ ਈਰਖਾ ਕਰ ਲਾਲ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੯੧ ॥ ਨਿਨਿੰਦ ਗੋਂਦ ਬ੍ਰਿਦਯੰ ਨਿੰਦਆ ਤੇ ਰਹਤ ਗੋਂਦ ਖਿਦੋਬ੍ਰਿੰਧ ਬਨ ਰਹੇਆ ਹੈ ਅਖੇਦ ਨਾਦ ਦੁਧਰੰ ਆਪਕਾ ਸ਼ਬਦ ਅਖੇਦ ਦੁਧਰੰ ਦੋਨੋ ਲੋਕੋਂ ਕੇ ਧਾਰਨਹਾਰੇ ਹੋ ਵਾ ਧਾਰਨੇ ਵਾਲਾ।ਅਠਣ ਬਟ ਬਟਕੰ ਆਪ ਅਠਟ ਹੋ ਤੇ ਬਨਾਵਨਾ ਨੂੰ ਬਨਾਵਨ ਵਾਲੇ ਹੋ ਵਾ ਅਠਟ ਬਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਨਾਂਵਨ ਵਾਲੇ ਹੋ। ਅਘਟ ਅਨਟ ਸੁਖਲੰ ਅਘਟ ਘੜਨੇ ਥੀਂ ਰਹਤ ਹੋ ਵਾ ਇਕ ਰਸ ਹੋ ਅਨਟ ਅਟਲ ਹੋ।ਸੁਖਲੰ ਸ੍ਰਿਸ੍ਟ ਹੋ ਵਾ ਸੁਖਾਂ ਦਾ ਆਲਾ ਹੋ ॥ ੯੩ ॥ ਸੁਖਦਤੁਟ ਦ੍ਰਬਕੰ ਅਖੁਟ ਅਤੁਟ ਤੁਮਾਰਾ ਦਰਬ ਹੈ ਏ ਬੋਲੀ ਦੇਸ ਕੀ ਹੈ ਵਾ ਹੇ ਅਖੁਟ ਅਤੁਟ ਤੇਰਾ ਧੰਨ ਹੈ ਭਗਤੀ ਗਿਆਨ ਨਾਮ। ਅਜੁਟ ਜੁਟੇ ਹੋਏ ਨਹੀ ਆਪ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰ[illegible] ਮਿਲਆਹੋ ਵਾ ਨਿਰਬੰਧ ਸੁਛਕੰ ਸੁਭਾਇਮਾ[illegible] ਦਾ ਸੁਵ। ਅ ਘੁਟ ਘੁਟੀ ਵਨ ਥੀਂ ਰਹਤ ਹੈ। ਅਤੁਟ ਆਪਕਾ ਆਸਨ ਹੈ ਵ ਕਿਸੀ ਅਰੀ ਤੁਟਦੇ ਨਹੀ।ਅਨਾਸਨੰ ਭੋਜਨ ਥੀ ਰਹਤ ਹੈ ਸੋਭ ਰਹ ਹੈ ਆਪਕੇ ਦੰਦਾਂ ਕੀ ਪੰਗਤੀ ਵਾ ਮਦਕ ਹੀਰਾ ਜਲਤੀ ਹੈ ਸਿਆਮ ਘਟਾ ਤੇਰਾ ਰੁਪ ਦੇਖਕੈ।ਛੁਦ੍ਰ ਘੰਟਕਾ ਤੜਾਗੀ ਜਲੰਤਭਾਰਾ ਹੈ।ਛਟ ਜਲਦੀ ਹੈ ਭਾਰਗ ਬਿਜਲੀ ਛਟਾ ਕਹਈਏ ਪ੍ਰਗਾਸ ਉਸਕਾ ਦੇਖ[illegible] ਬਿਜਲੀ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਸੜਦਾ ਹੈ ॥੯੪ ॥ ਸਿਰੀ ਕਲਗੀ। ਘੜਾ[illegible] ਬਾਂਲ ਉਭਰੰ ਜੈਸੇ ਘਟਾ ਮੈ ਬਾਨਾ ਬਿਜਲੀ ਉਚੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਵ ਇੰਦ੍ ਧਨਖ ਵਾ ਸ੍ਰੀ ਲਛਮੀ ਦੇ ਸੀਸ ਤੇ ਮੁਕਟ ਸੋਭਦਾ ਹੈ ਜੋ ਘਟਾ ਮੈ ਕਮਾਨ ਜੋ ਹੈ ਇੰਦ੍ ਧਨੁਖ ਹੈ ਐਸੀ ਉਚੀ ਕਲਗੀ [illegible]

ਸਿਧਰੰ ਮੁਕਟ ਵਾ ਸੰਧੂਰ ਦਾ ਟਿਕਾ ਜਲਦਾ ਦੇਖਕੈ।ਸਿਧਰੀ ਨਰੰ ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ॥ ੮੫ ॥ ਚਲੰਤ ਪ੍ਰਗਾਸ ਰਹੀ ਹੈ ਦੰਤਾਂ ਦੀ ਪੰਗਤੀ ਦੁਦ ਦੁਖ ਵਾ ਦੋਨੋ ਦਲਾਤਜੰਤ ਚਲਾਵਤੇ ਹੈਂ ਚਲੰਤ ਚਲਦਾ ਚਕ੍ਰ ਸੁੰਦਰ ਸਰ ਵਾ ਹੁਕਮ ਰੂਪੀ॥ ੮੬ ॥ ਆਪਕਾ ਤੇਜ ਅਗੰਮ ਸੋਭ ਰਿਹਾ ਹੈ ਵਾ ਹੇ ਈਸਰ ਰਖੀਸਰ ਦੇਖਕੈ ਲੋਭਤੇ ਹੈਂ ॥ ੮੭ ॥ ਅਧੇਸ ਧੂਮ ਧੂਮ ਹੀ ਪੁਠੇ ਹੋਕੈ ਧੂਨੀਆਂ ਨੂੰ ਤਪਦੇ ਹੈਂ ਵਾ ਧੂਨੀਆਂ ਨੂੰ ਦੁਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ਅਘੂਰ ਵਿਸੇਸ ਕਰਕੈ ਘੂਮਦੇ ਹੈਂ ਨੇਤ੍ਰ ਲਾਲ ਕਰਕੈ ॥ ੮੮ ॥ ਨਿਵਲ ਨੇਤੀ ਧੋਤੀ ਗਜਾਦ ਗਜ ਆਦਜੋ ਆਦ ਕਾਲ ਕੇ ਧਰਮ ਹੈਂ॥ ੮੯ ॥ ਕੁਟ ਗੁਟਾ ਵਾ ਦੇਸ ਵਾ ਅਸਥਾਨ ਉਚਾਟ ਆਦ ਕਰਮ ਜੋ ਜਿਸ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੈ ਘਰ ਤਿਆਗਕੇ ਪਿਛੇ ਤੁਰ ਪਏ ਉਦਾਸ ਹੋਕੈ ਅਨੇਕ ਦੇਸਾਂ ਸੈਕ੍ਰਮਣਾ। ਅਨੇਕ ਭੇਖ ਆਸਨੰ ਆਸਨ ਬਣਾਇ ਬਣਾਇ ਕੈ॥ ੯੪ ॥ ਜਗਾਦਿਆਦ ਆਦੀ ਜੋ ਜਗ ਧਰਮ ਥਿਧੀ ਆਦਿ। ਜੋਗ ਕਾਮਣੰ ਕਰਮ ਆਨਾਦ ਸੰਜਮ ਥਿਦਆ ਨ ਆਦ ਜੋ ਪਦਾਰਥ ਹੈ ਤਿਨਾਕਾ ਸੰਜਮ ਬਨਾਵਨਾ ਗੀਤਾ ਦਾ ਗਿਆਨ ਹੈ ॥ ੯੬ ॥ ਅਨੰਤ ਗਿਆਨ ਸ੍ਰੁਤਮੰ ਅਨੇਕ ਹੀ ਉਤਮ ਭਾਈ ਦਾ ਗਿਆਨ ਕਥਨਕਰਨਾ। ਅਨੇਕ ਕ੍ਰਿਤ ਸ੍ਰੁਸ੍ਰਿਤਯ ਅਨੇਕ ਹੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਸ੍ਰੇਸ੍ਰ ਬ੍ਰਿਤੀ ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਵਾ ਬ੍ਰਹਮੇ ਨੇ ਭੀ ਬਣੰ ਬਨਾ-ਵਨੇ ਹੈਂ ॥ ੯੭ ॥ ਥਿਆਸ ਨਾਸਨੰ ਥਿਆਸ ਗਦੀ ਤੇ ਬਹਕੇ ਕਥਾ ਕਰਨੀ। ਨਿਯਾਸਪ੍ਰਸਾਸਨੰ ਅੰਗ ਨਿਯਾਸ ਪ੍ਰਸਨੰ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਸਤਨ ਸੇ ਵਾ ਆਸਾ ਥੋਂ ਪਰੇ ਹੋਵਨਾ ॥ ੯੮ ॥ ਥਪੰਤ ਪੂਜਤੇ ਹੈਂ ਸੰਦਤ ਕਰਤੇਹੈਂ।ਕੀਰਤੀ ਗਣੰਤ ਆਪਕੇ ਨਾਮ ਗਿਨਤੇ ਹੈਂ ਸੰਸਨਾਗ ਸੀਂ ਆਦੀ ॥ ੯੯ ॥ ਪਾਰ ਵਾਰਿਧੰ ਆਦਿਅੰਤ ਲੈਣੇ ਵਾਸਤੇ ਆਪ ਸੇ ਹੋ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਜੋ ਹੈ ਤਿਨਾਂ ਕੇ ਧਾਰਨ ਵਾਲੇ ਹੋ।ਜਣੰਤ ਚਾਰ ਜਾਣਦੇ

ਹੈ ਚਾਰੇ ਚਕਾ ਨੂੰ ਵਾ ਜਣੰਤ ਉਤਪਤ ਕਰਦੇ ਹੋਧਮੰਤ ਭਰਮਦਾ ਹੈ ਵਾ ਧਰਮ ਸਰੂਪ ਬਾਕਾ ਚਕ੍ਰ ਵਾ ਧਰਮੰਤ ਧਾਰਤਾ ਹੈ ਚਕ੍ਰ ਟੇਡਾ ਆਪ॥ ੧੦੦ ॥ ਪਨਗੀ ਸਰਪ ਨਕੰਤ ਦੂਏ ਨ ਕੂਬ ਰੰਨਰੰ ਸ੍ਰੇਸ੍ਰ ਨਰ ਬਨਸਪਤੰ ਅਠਾਰਾਂਭਾਰ ਬਨਾਸਪਤੀ ਵਾ ਸਮੁੰਦ੍ ਵਾ ਵਰਣ ਵਾ ਕਲਪ ਬ੍ਰਿਛ ਵਾ ਚੰਦਨ ॥ ੧੦੧ ॥ ਸੋ ਕੋਟ ਕਰੋੜਾ ਹੀ ਚਕ੍ ਬਕ੍ ਤਣੰ ਬਕਤਣੰ ਕਹੀਏ ਬ੍ਰਹਮਾ ਚਕ੍ ਚੌਮੁਖਾਂ ਵਾਲਾ ਬੰਦਤ ਉਚਾਰਦਾ ਹੈ ਚਉਬੇਦਾਂ ਨੂੰ।ਅਸੰਭ ਸੰਭ ਮਾਨੀਏ ਬੇਸੰਭਾਲ ਹੀ ਤਿਨੇ ਕਾਲ ਉਸਨੂੰ ਮੰਨੀਦਾ ਹੈ ਵਾ ਆਵਸੇਸ ਕਰਕੇ ਸਿਵਜੀ ਭੀ ਉਸਕੋ ਬੇਸੰਭਾਲ ਹੀ ਮੰਨਦੇ ਹੈਂ।ਬਿਸਨ ਠਾਨੀਏ ਕਰੋੜਾਂ ਬਿਸਨ ਆਦਕਾ ਨੂੰ ਬ ਾਵਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਵਾ ਕਰੋੜਾਬਿਸਨ ਤੇਰੀ ਉਸਤਤਠਰਾਰਹੇਹੈਂ ।੧੦੨।ਸੁਰਸਤੀਦੇਵੀ।ਈਸਰੀਲਛਮੀਅਨੰਤਨੂੰਅਨੰਤਵਾਰ ਕਹਤੇ ਹੈ ਜੋਅਨੰਤ ਜਾਨਨਾ ਹੈ ਏਹੀ ਅਨੰਤ ਲਖਨਾ ਹੈ॥੧੦੩॥ ਬਿਆਧ ਬਿਆਧ ਰੂਪ ਹੈ ਵਾਬਿਆਧਾਥੀ ਰਹਤ ਹੈ ।ਅਰੰਜ ਤਿਨੇ ਕਾਲ ਅਰੰਜ ਹੋ ਅਰਿਜ ਪੀੜਾ ਅਸੇਖ ਸਪੂਰਨ ਹੈ ਉਸਕੋ ਪਛਾਨੀਏ ਭੇਖ ਠਾਣੀਏ ਭੇਖਾ ਮੈਨਾ ਠਹਰੀ ਲਾਲ ਪਿਆਰਾ ੧੦੪ ਧਰਮ ਕਰਮ ਤੇਰੇ ਮੈ ਏਹ ਭਰਮ ਰੂਪ ਹੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਨੰਤਹੀ ਦਾਨੀ ਹੋ ਅਨੰਤ ਧਿਆਨੀ ਤੇਰੇ ਤਾਈ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹੈ ਧਰਮ ਕਰਮ ਥੋਂ ਬਿਨਾ ਹੋ ਅਰ ਕਰਦੈ ਬੀ ਲਖੀਦੇ ਹੋ।੧੦੫ ਦੇਵ ਕਰਮਨੰ ਦੇਵਤੇਆ ਦੇ ਪੂਜਾ ਦੇ ਜੇਹੜੇ ਕਰਮ ਕਰਨੇ ਰਾਜਸੁ ਜਗਤੇ ਬਿਨਾ ਹੈ ਨਾਹੀ ਤਿਸਮੈ ਭਰਮਣਾ ਹੈ ਨਿਵਲ ਨੇਤੀ ਧੋਤੀ ਭੇਖ ਅਨੇਕ ਭੇਖਾਦਾ ਜੇੜਾ ਬਨਾਵਨਾ ਹੈ ਜੋ ਅਨੇਕਾਂ ਭੇਖਾਂ ਦਾ ਮੰਨ ਨਾ ਹੈ ਏਨਾ ਸਭਨਾਂ ਥੋ ਬਿਨਾ ਹੋ।ਸੁਕਰਮ ਭਰਮ ਜਾਨੀਏ ਸ੍ਰੇਸ੍ਰ ਕਰਮ ਭਰਮ ਮਾਤ੍ ਉਸਮੈ ਜਾਣੀਤੈ ਹੈ।੧੦੬। ਅਜਾਤ ਉਤਪਤੀ

ਤੋ ਰਹੜ ਵਾ ਜਾਤੀ ਤੋ ਰਹਤ ਸਿਧ ਪ੍ਰਗਟ ਹੈ ਅਸਤ੍ਰ ਹੈ ਸਤ੍ਰ ਕੋਈ ਨਹੀ ਅਮਿਤ੍ਰ ਹੈ ਮਿਤ੍ਰ ਬੀ ਨਹੀ।ਜਤ੍ਰ ਤਤ੍ਰ ਸਰਬ ਦਾ ਪੂਰਨ ਹੋਰਹਾ ਹੈ।ਮੰਡ ਮਰਦਨਕਰਨਵਾਲਾਹੈ ਅਖੰਡਾਂ ਨੂੰਖੰਡਨਵਾਲਾ ਹੈਅਸਨਾਦ ਚੌਰਾਸੀ ਆਸਨ ਨਾਹਦ ਆਸਨ ਇਸਥਤ ਰਹਨਾ ਵਾ ਨਾਰਦ ਵਾਂਗੂ ਫਿਰਦੇ ਰਹਨਾ॥੧੦੭॥ ਅਨਾਦ ਜੋਗ ਪ੍ਰਸਾਨੰ ਪ੍ਰਵਿਸੇਸ ਕਰਕੇ ਜੋਗ।ਮੇ ਇਸਤਤੀ ਵਾ ਜੋਗ ਕਾ ਜਤਨ ਅਨਾਦਿ ਤੀਰਥ ਮੁੰਡੇ ਜਮਦੇਆ ਹੀ ਤੀਰਥ ਕਰਨੇਨੇਮ ਪੇਖੀਏ ਏ ਨੇਮ ਵੇਖੀਦੇ ਹੈ ਅਨਾਦ ਗਾਧ ਜੋ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਹੈ ਉਸਤੋ ਬਿਨਾ ਸਭ ਭਰਮ ਰੂਪ ਜਾਣੀਤੇ ਹੈ।੧੦੮। ਸਭ ਥੀ ਆਦ ਜੋ ਦਇਆ ਧਰਮ ਹੈਇਸਥੀ ਆਦ ਹੋ ਧਰਮ ਕਰਨੇ ਆਦ ਪਦ ਜੋ ਜੋ ਕਹਾ ਹੈ ਬਾਰੰਬਾਰਤਾ ਏਹੁ ਜਾਨਨਾਂ ਸੋ ਸ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਦੀ ਉਤਪਤੀ ਮੈ ਚਲੇ ਹੈ ਸਰਬ ਧਰਮ ਜਗਾਦ ਆਦ ਧਾਨੰ ਜੁਗਾਦ ਆਦ ਕਾਲ ਮੈ ਜੋ ਦਾਨ ਆਦਕ ਧਰਮ ਚਲੇ ਸੁ ਕਰਨੇ ਘੋੜੇ ਥੀ ਆਦ ਦਾਨ ਦੇਨਾ ਅਸਥਾਨ ਆਦਕ ਦਾਨ ਦੇਨਾ ਜੋਹੈ॥੧੦੯॥ ਬਿਸ੍ਰਥੀਆਦੀਅਕਾਸ ਆਦਕਾਂਮੈ ਫਿਰਨਾ ਥਿਰਕਤ ਪ੍ਰੀਤੀ ਨਾ ਕਰਨੀ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਆਦਿ ਸੈ ਥਿਰਕਤ ਹੀ ਰਹਨਾ ਹੈ।ਨੀਲ ਆਦ ਬਰਣੰ ਨੀਲੇਆਂ ਰੰਗਾਂ ਦਾ ਦਾਨ ਕਰਨਾ ਆਦੋਹੀ ਵਾ ਨੀਲ ਮਣੀਆ ਆਦਿਕ ਅਨੀਲ ਆਦ ਅਗਿਤਹੀ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਤਿਸਕਾ ਧਿਆਨ ਧਾਰਨਾਵਾ ਅਗਿਣ ਤ ਹੀ ਧਿਆਨ ਲਾਵਨਾ ਜੋ ਜਪਦੇ ਹੈ ਤਿਸਨੋ ਪ੍ਰਧਾਨਹੈ॥੧੧੧॥ ਅਮਿਤ੍ਰਿਤਾਦ ਭੁਗਤੰ ਅਖੰਡ ਹੋਕੈ ਭਗਤੀ ਕਰਨੀ ਆਦ ਸੈ ਲੈਕੇ ਵਾ ਅਮਿਤ ਹੀ ਆਦ ਕਾਲ ਮੈ ਭਗਤੀ ਕਰਨੀ ਆਦਸੈ ਵਿਅਕ ਤੀ ਰਹਤ ਤੇ ਵਿਰਕਤ ਹੈ ਪ੍ਰਤਛਤਯੰ ਰਜਾਪੰ ਭਲੀ ਛਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਸਾਰੇ ਵ ਵਿਸੇਸ ਕਰਕੇ ਤੇ ਜਪ ਕਰਨੇ ਕਰਕੇ ਜੋਗ

ਹੈ ਵਾ ਜਾਪ ਥੇ ਪਰੇ ਹੈ ਪ੍ਰਭਗਤਾ ਅਥਾਪੰ ਪ੍ਰਵਿਸੇਸ ਕਰਕੈ ਭਗ
ਤਾਂ ਨੂੰ ਅਥਾਪ ਰੂਪ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੧੧੨ ॥ ਸ੍ਰੇਸ੍ਠ ਭਗਤਾਂ ਨੂੰ
ਆਦੇਹੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੋ। ਅਜੁਗਤੁਆ ਜੋ ਅਜੁੜ ਹੈ ਤੈਥੋਂ
ਓਨਾਂ ਨੂੰ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮਾਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹੋ ਵਾ ਜਗਤਨੂੰ ਆ ਵਿਸੇਸ
ਕਰਕੇ ਨਾਸ ਕਰਨੇਵਾਲੇ ਹੋ। ਥ੍ਰਕਤਿਆ ਪ੍ਰਕਾਸੰ ਵਿਰਕਤਾਈ ਨੂੰ
ਪ੍ਰਕਾਸਤੇ ਹੋ ਵ ਵਿਰਕਤਾਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸਤੇ ਹੋ। ਅਵਿਰਕਤਿਆਪਣਾਸੰ
ਅਵਿਰਾਤਆ ਥਾਸ ਤੋ ਰਹਤ ਹੋ ਧੁਜਸਤੁਯਾ ਧਾਰਨ ਧਰਤੀ ਨੂੰ
ਆਸਰਾ ਦੇਨ ਹਾਰਾ ਹੈਵਾ ਧਰਤੀ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਗਟ ਰੂਪ ਹੋ। ਅਕਸ
ਤੁਯਾ ਏਕ ਰੂਪ ਹੈ॥੧੧੪॥ਉਅਸਤੁਆ ਅਕਾਰੰ ਉੜੇਦੁਵਾਰਿਓਂ
ਕੰਹਦੇ ਹੈਓਂਅੰਕਾਰ ਰੂਪ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਪਸਤੁਅੰਕ ਕੇ ਦੁਵਾਰੈ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ
ਸੇ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਹੈ ਜਗੋਦੁਵਾਰੇ ਕਹ ਰਹੇ ਹੈ ਅਗੰਛ ਹੈ ਗਿਣਤੀ ਸੇ
ਰਹਤਹੈ ਵਾ ਨਹੀ ਗਣਿਆ ਹੋ ਵਾ ਕਿਸੀਸੈ ਇਸੀ ਤਰਾਂਸਭ ਅਖਰੋਂ
ਦੁਵਾਰੇ ਕਹ ਜਾਂਨਾ ਅਰਥ ਘਰਨਿ ਘਰ ਵਾਲਾ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਛਿਰ-
ਸਤੁਅੰ ਛਡੇ ਦੁਵਾਰੇ ਕਹੇ ਹੈ ਗ੍ਰਸਤੀ ਤੁੰਹੀਹੈ। ਅਤਾਪੰ ਤਿਨੇ ਤਾਪ
ਨਹੀ ਤੈਨੂੰ।ਅਛਾਪੰ ਛਪਿਆ ਹੋਵਾ ਨਹੀ॥੧੧੬॥ ਆਝਾਪੰ ਝਾਪਆ
ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ ਕਿਸੇ ਸੇ ਅਰਥਾਤ ਖਾਦਾ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾਕਿਸੇ ਸੇ।ਅਚੇਟੰ
ਔਰਨਾ ਕੋ ਤੋੜਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ।ਅਠਾਠ ਠਟੀਆ ਹੋਵਾ ਨਹੀਂ। ਅਤੇਟੰ
ਤਾੜਨੇ ਸੇ ਰਹਤ ਹੈ।ਛਾਪਿਆ ਹੋਵਾ ਨਹੀਂ ਕਿਸੀ ਦਾ ਅਣਾਪੰਸੁਖਮ
ਰੂਪ ਹੈ ਵਾ ਮਾਪੇ ਸੀ ਰਹਤ ਹੈ ਵ ਆਪ ਮਾਪਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ਸਭਕੋ
।੧੧੯॥ ਦਲਨੇ ਵਾਲਾ ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਦੋਖਾਂ ਨੂੰ ਅਨੋਖੰ ਤੇ ਰਸ ਕੋਈ
ਨਹੀ ਅਨੋਖਾ ਪਿਆਰਾ ਅਪਾਨੰ ਆਗਿਆ ਨਹੀ ਕਿਸੀ ਦੀ ਮੰਨ-
ਦਾ ਹੈ ਵਾ ਅਪੀਨੇ ਤੋ ਰਹਤ ਹੈ।ਫਲਾਨੰ ਮਤਕੇ ਫਲਾਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ
ਵਾ ਫਲ ਦੇਨੇ ਹਾਰਾ ਹੈ।ਬਸੇਖੰ ਬਿਸੇਸ ਕਰਕੇ ਸਰਬ ਰੂਪ ਹੋ ਰਹਾ

ਹੈ।ਅਭੈਖੰ ਭੇਖਾ ਥੀ ਰਹਤ ਹੈ॥ ੧੨੦॥ ਫਲਾਨੰ ਫਲ ਰੂਪ ਹੋਰਹਾ ਹੈ ਵਾ ਫਲਆ ਹੋ ਵਾ ਹਿਰਦਾਨੰ ਹਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹਿਰਦਾ ਹੈ ਵਾ ਹਿਰਦਾ ਰੂਪ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ। ਅੜਕਿਤੁਆ ਅੜੈਗੀ ਅੜਆ ਨੈ ਅੰਗਾਮੈ। ਤ੍ਰਿਕਸਤੁਆ ਤਤੇਦੁਵਾਰੇ ਕਹਤੇ ਹੈ ਤ੍ਰਿਭੰਗੀ ਕ੍ਰਿਸਨ ਹੋਰਹਾ ਹੈ॥ ੧੨੧ ॥ ਅਲੰਗੀ ਅਲਗ ਰੂਪ ਹੋਰਹਾ ਹੈ। ਯਕਾਪੰ ਇਕ ਆਪਹੀ ਹੈ।ਇਕਾਪੰ ਪਿਛੇ ਭੀ ਇਕ ਸੀ॥ ੧੨੨॥ ਵਰਦਾਨੰ ਵਰਦਾਨ ਦੇਨ ਵਾਲਾ ਹੈ।ਇਕਾਨੰ ਇਕੰਤ ਰਹਨ ਵਾਲਾ ਹੈ।੧੨੩। ਹਰ ਰੰਗੀ ਸਮੂੰਹ ਰੰਗਕੇ ਹਰਨੇ ਵਾਲਾਹੈ।ਮਹੇਸੰ ਸਿਵ ਰੂਪਹੈ।ਬਰਨੰ ਸ੍ਰੇਸ੍ਰ ਹੈ ਮੁਖ ਤੇਰਾ ਵਾ ਉਜਾੜ ਰੂਪ ਹੈ।ਪਲਸਤੁਆ ਫਲਾਨੰ ਇਕ ਪਲ ਮੈ ਫਲ ਦੇਨ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਦਲਸਤੁਆ ਦਲੇਸੰ ਦਲਨੇ ਵਾਲਾ ਤੂੰ ਹੈ ਦਲਾਂਕੈ ਈਸਰਾਂ ਕੋ ਵਾ ਦਲਾਂ ਕਾ ਈਸਰ ਹੈ॥ ੧੨੫ ॥ ਏਨ ਛੰਦਾਂ ਕਾ ਅਖਰ ਦੁਵਾਰਾ ਭੀ ਆਰਥ ਹੈ ਜੈਸੇ ਬਾਗੜ ਦੀ ਆਦਿ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਦਿਨ ਕੇਸਮੈ ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਜੋ ਆਤਮਾਂ ਹੈ ਰਾਮ ਜੋ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਸੋ ਪੂਛਾ ਓਹ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਰੂਪ ਜੋ ਰਾਮ ਹੈ ਸੋ ਕੈਸਾ ਹੈ ਓਸ ਕੇ ਬਿਸੇਸ ਆਗੇ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਆਤਮਾ ਜੋ ਜਗਆਸੀਹੈ ਰਾਮ ਵਿਖੇ ਜੋਰਮੇਂ ਹੋਏਹੈਂ ਨ ਗੁਰੂ ਓਨਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਪੂਛਾ ਜੋਆਤਮੇਦਾ ਕਵਨ ਸਰੂਪ ਹੈ ਪਹਲੇ ਜੋ ਵਸੇਸਣ ਸੋ ਗੁਰਾਂ ਵਲ ਲਾਵਨੇ ॥ ੧੨੬ ॥ ਉਚਰਓ ਪ੍ਰਸੰਨ ਆਤਮਾਂ ਨੇ ਕਹੀਏ ਜੀਵਨੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕਹੀਏ ਬ੍ਰਹਮ ਸੰਗ ਵਾ ਸਿਖਨੇ ਗੁਰਾਂ ਸੰਗ ਏਜੋ ਆਤਮਾ ਜੀਵ ਆਤਮਾ ਕਾ ਸਰੂਪ ਐਸੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਹੋਰ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਅਨਭਉ ਸਰੂਪ ਕਹਤੇ ਹੈ ਹਦ ਤੇ ਰਹਤ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਨਾਸ ਤੇ ਰਹਤ ਤੇਜ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਲੰਮੀਆਂ ਜਾਨੂੰ ਤਕਬਾਹਾ ਵਾ ਰੀਛ ਤੇ ਰਹਤ ਰਾਜੇਆਂਦਾ ਰਾਜਾ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਾਹੁਕਾਰਾਂ ਦਾ ਸਾਹੁਕਾਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ॥ ੧੨੭॥ ਉਤਭੁਜ

ਉਤਕ੍ਰਿਸ੍ਟ ਸਰੂਪ ਕਹਤੇ ਹੈਂ।ਅਬਿਗਤ ਅਭੰਗ ਜਾਨਨੇ ਤੇ ਰਹਤ ਹੈ ਤੇ ਨਾਸ ਤੇ ਰਹਤ ਹੈ ਅੰਨ ਵੈਂ ਕਰਨਾ ਜਿਸਦਾ ਅੰਤ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੈ ਅਸਚਰਜ ਬਿਭੂਤੀ ਹੈ ਗੁਣਆਦਕ ਇਹੁ ਕੌਣ ਵਸਤੁ ਹੈ ਆਤਮਾ ਰਾਮ ਜੀਵ ਆਤਮਾ ॥ ੧੨੭ ॥ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਸਰੂਪ ਗੁਰੂ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸਚ ਹੈ ਜੋ ਬੇਦ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਏਹੁ ਜੀਵ ਆਤਮਾ ਬ੍ਰਹਮ ਸਰੂਪ ਹੈ।ਕਾਮ ਕਾਮਨਾ ਤੇ ਰਹਤ ਹੈ ਵਾ ਕਾਮ ਤੇ ਰਹਤ ਹੈ ਜਿਸਮੈ ਨਾਕੈਦ ਬਾਦ ਹੈ ਨ ਭ੍ਰਮ ਹੈ ਨ ਕਰਮ ਹੈ ਨ ਕਾਲ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਸਤ੍ ਮਿਤ੍ ਸਰਬ ਤੇ ਦਿਆਲੂ ਹੈ ॥ ੧੨੮ ॥ ਛਿਜੇਨਨੈਨ ਥੋੜਾ ਬੀ ਨਹੀਂ ਕਟਆ ਜਾਂਦਾ ਸੈਕੜੇ ਸਸਤ੍ ਪਾਤ ਮਾਰਨੇ ਸੈ ॥ ੧੨੯ ॥ ਸਤਰੂ ਸਤ ਸਤ ਪ੍ਰਘਾਇ ਸੈਕੜੇ ਸਤ੍ ਸਤ ਨਿਸਚੇ ਕਰ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਹੀ ਘਾਵ ਕਰੇ ਪਰ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਛਿੱਜੈ ਨ ਨੈਕ ਅਰ ਖੰਡਨ ਭੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਤਾ ਸੁਕਾਂਤੀ ਨਹੀਂ ਪੌਣ ॥ ੧੩੦ ॥ ਇਕ ਕਰਓ ਪ੍ਰਸਨ ਆਤਮਾ ਦੇਵ ਇਕ ਹੋਰ ਪ੍ਰਸਨ ਕੀਤਾ ਆਤਮਾ ਜੀਵ ਆਤਮਾ ਨੇ ਦੇਵ ਪ੍ਰਕਾਸ ਰੂਪ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਪਾਸ ਆਪਕਾ ਰੂਪ ਸਰੀਰ ਨਾਸ ਤੇ ਰਹਤ ਹੈ।ਨਭੌ ਭੈ ਤੇ ਰਹਤ ਹੈ ਅਰ ਭੇਦ ਨਹੀਂ ਜਾਨਨੇ ਮੈ ਆਵਤਾ ਯਹ ਚਤ੍ ਵਰਗ ਸੰਸਾਰ ਦਾਨ ਇਹੁ ਸੰਸਾਰ ਮੈ ਚਾਰ ਰੰਗ ਦਾ ਦਾਨ ਹੈ ਵਾ ਚਾਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਦਾਨ ਹੈ ਕਿਹ ਕਹਾ ਜੀਵ ਆਤਮਾ ਨੇ ਚਾਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਦਾਨ ਕਹੀਏ ॥ ੧੩੧ ॥ ਇਕ ਰਾਜ ਧਰਮ ਇਕ ਦਾਨ ਧਰਮ ਜੀਵ ਆਤਮਾ ਨੇ ਕਹਾ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਰਾਜਨੀਤੀ ਦਾਨ ਕਰਨਾ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਭੋਗਾਂ ਦਾ ਧਰਮ ਹੈ ਇਕ ਮੁਕਤੀ ਦਾ ਧਰਮ ਕਹਤੈ ਹੈਂ ਇਹੁ ਚਾਰ ਰੰਗਦਾ ਸੰਸਾਰ ਸਭ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੀਵ ਆਤਮਾ ਸੈ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਪੂਛਤਾ ਹੈ ॥ ੧੩੨ ॥ ਹੇ ਸਿਖ ਇਹੁ ਜੋ ਤੈਨੇ ਚਾਰ ਧਰਮ ਕਹੇ ਹੈਂ ਤਿਨਾ ਚਾਰ ਧਰਮਾਂ ਦਾ ਤੈਨੂੰ ਬਿਚਾਰ ਕਹਤੇ ਹੈ ਜੇੜੇ

ਤਿਨਾਂ ਕਾਲਾਂ ਮੈ ਜੁਗਾਂ ਮੈ ਹੋਏ ਹੈਂ ਧਰਮ ਅਪਾਰ ਹੀ ਸੋ ਕਹਤੇ ਹੈ ॥੧੩੩॥ ਬਨੰਤ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤੈਨੂੰ ਪਹਲੇ ਦਾਨ ਧਰਮ ਮੈ ਸਭੀ ਮੋਖ ਭੋਗ ਆਦੀ ਸੁਰ ਦੇਵਤਿਅਨਿਤ ਮਤ ਜਗ ਕਰਨੇ ਪਿਥ੍ਰੀਆਦੀ ਦਾਨ ਬਿਯੰਤ ਹੀ ॥ ੧੩੫॥ ਸਤਜੁਗ ਮੈ ਤੈਨੇ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਏਨ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ॥ ੧੩੬॥ ਚਵਾਖੰਡਾ ਦੇ ਅਸਮੇਧ ਜਗ ਮੈ ਅਰ ਰਾਜਸੂ ਮੈ॥ ੧੩੭ ॥ ਨੁਕਲ ਨੂੰ ਭੇਜਾ ਪਸਛਮ ਮੈ ਪ੍ਰਵੇਸ ਕਰ॥ ੧੩੮॥ ਮਲੇ ਖੰਡੇ ਸੈਟੁਕੜੇ ਕਰਕੇ ॥ ੧੩੯ ॥ ਜੀਤ ਦਾ ਨਗਾਰਾ ਏਸ ਜੰਬੂ ਦੀਪ ਮੈ ਬਜਾਇਆ ਉਤਸਾਹ ॥ ੧੪੦॥ ਪਤ੍ਰ ਚਿਠੀ ਜੰਹਾਤਕ ਸੀ ਰਜਾਸੂ ਜਗ ਦਾ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਕਠੇ ਕਰਕੇ ਅਸਚ-ਰਜ॥ ੧੪੧॥ ਰਿਤ ਜੈਅ ਹੋਤੀ ਆਦੇ ਪਾਵਣ ਵਾਲੇ ਹੋਰ ਮੰਤ੍ਰਾਂ ਦੇ ਪੜਨ ਵਾਲੇ ਸਿੰਜਨ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਖਾਤੇ ਹੈਂ ਜਹਾਂ ਤਹਾਂ ਕਠੀਆਂ ਕਰਨ ਨੂੰ ਧਰਮ ਦੀ ਰਖੇਆ ਲੀਏ॥ ੧੪੨ ॥ ਇਕ ੨ ਬ੍ਰਹਮਨ ਕੋਹੇ ਰਾਜਾ ਸੋਨੇ ਦਾ ਭਾਰ ਢਾਈ ਮਣਾਂ ਦਾ ਰੂਠ ਸੋਨੇਦੇ ਸਾਥ ਸਿਖ ਮੜਾ ਕਰ ਗਊਆ ਦੇ ਅਰ ਭੈਸੇ ਇਕ ੨ ਬ੍ਰਹਮਨ ਨੂੰ।੧੪੩ ॥ ਬਹੁਤ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਮੰਗਤੇ ਰਾਜੇ ਹੋਗਏ ॥ ੧੪੫ ॥ ਜਿਉ ਨਾਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸਮਗ੍ਰੀਆਂ॥ ੧੪੭॥ ਕੁਰਰਾਇ ਜੁਧਿਸ੍ਰ ਨੇ ਬਹੁਤੇਆਂ ਰਾਜੇਆਂ ਕੋ ਨ੍ਰਿਪ ਚਾਇ ਪ੍ਰੀਛਤ ਨੇ ਕਰਨ ਮੰਤ੍ਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਹੈ ਦੋਹਨਾਮ ਦੁਹਾਂ ਕਾਹੈਦੋਤ੍ਰੀਹੈਸਠਸਠਬਰਖਪ੍ਰਯੰਤਰਾਜਕੀਤਾਹੈਵਾਕੋਈਰਾਜਾ ਦੁਆਹੈ ਉਸਕਾ ਨਾਮ ਹੈ ਉਸਕੀ ਅਵਸਥਾ ਪ੍ਰਯੰਤਰਾਜ ਕੀਤਾ ਹੈ।੧੬੧। ਸੰਤ ਸਰਾਰ ਸਦਾਈ ਇਸਥਤ ਹੈ ਵਾਸਤੇ ਹੈ ਉਸਦਾ ਸਰੂਪ ।੧੬੪। ਸਰਪ ਮੇਧ ਸਪਾਂ ਦੇ ਮਾਸ ਦਾ ਮੰਤ੍ਰ ਸਕਤ ਕਰਨੇ ਸਕਤੀਵਾਨ ਬ੍ਰਹਮਨ ਮੰਤ੍ਰ ਕਰਨ ਲਗੇ ਵਾ ਸਕਤੀ ਮੰਤ੍ਰਮ ਹੈ ਢਾ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆ ਵਿਚ ਹੈ।੧੬੯। ਜੁਗ ਜੋਗ ਇਹ ਹੈ

। ੧੬੯। ਸਤ ਪ੍ਰਨਾਇਨਾਰ ਸਤ ਹਥ ਪ੍ਰਯੰਤ ਨਾਰ ਗਰਦਨ ਉਚੀ। ੧੭੦। ਦਹੇ ਭੂਮ ਭੋਗਨ ਦਗਦ ਹੋਏ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਮੈ ।੧੭੧। ਫਨੰ ਫਟਕੈ ਫੇਣਫਾਫੰਤਫਾਰੰਫਣਾਫੋ ਫਟਫਾਵਤ ਹੈਫੇਣ ਝਗ ਸੁਟਦੇ ਹੈ ਫੁਕਾਰੇ ਮਾਰਤੇ ਹੈ ਝਗਫੇ ਛਟੇ ਲਪਟ ਜੁਆਲਾ ਕੀ ਬਸੇਸ ਬਸੇ ਬਿਖ ਧਰ ਪੜਤੇ ਹੈ ਬਿਖ ਕੀ ਧਾਰਾ ਸਰਪ ਵਾ ਬਹੁਤ ਹੀ ਵਿਸ ਕੀ ਧਾਰਾ ਬਰਸਤੀ ਹੈ। ੧੭੨। ਭਜਓ ਤਛਕੰ ਭਛਕੇ ਜੇਮਕਾਰੰ ਭਛਕ ਜੋ ਬਾਜ ਤਿਸਤੇ ਜੈਸੇ ਕਾਗ ਭਜ ਜਾਤਾ ਹੈ ਸੀਤਾ ਦੇ ਚਰਨਾਨੂੰ ਭਛਕੈ ਜਿਅੰਤਾ ਕਾਗ ਭਜ ਗਿਆ ਸੀ ਐਸੇ ਤਛਕ ਭਜ ਗਿਆ। ੧੭੩। ਵਹਨ ਕੁੰਡ ਅਗਨੀ ਕੁੰਡ ਵਿਚ ਜਰਿਓ ਬੇਦ ਮੰਤ੍ਰੂਕੇ ਮੰਤ੍ਰ ਸੈ। ੧੭੪। ਅਸਤੀਕ ਤਛਕ ਕਾ ਦੋਹਤ੍ਰਾ ਥਾ ਸੋ ਅੜਨਾ ਭਯਾ ਰਾਜੇ ਸੈ ਬਿਪ੍ਰ ਜੋ ਸਿਧ ਰੁਪਹੈ ਭਿੜਓ ਭੈੜ ਰੁਪੰ ਝਿੜਓ ਝੈੜ ਝਾੜੰ ਭਿੜਆ ਭੋੜ ਅਸਤੀਕ ਰਾਜੇ ਨਾਲ ਝਿੜਓ ਕਹੀਏ ਰਾਜੇ ਨੇ ਝਗੜਾ ਕਰਕੇ ਝਾੜ ਝੂੜ ਛਡਿਆ ਵਾ ਝਿਨਕ ਕਰਕੇ ਤਣੀਆ ਤੋੜ ਤਾੜ ਸੁਟੀਆ ਜਾਮੇ ਦੀਆਂ। ੧੫੭। ਕ੍ਰਿਪਾ ਮੰਤ੍ਰ ਸੁਝੈ ਸਬੈ ਸ੍ਰਿਸ੍ਟ ਸਾਜੰ ਰਾਮ ਮੰਤ੍ਰ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਦੇ ਸਾਜ ਤੈਨੂੰ ਸੁਝ ਆਵਨ ਗੇ ਇਹ ਅਸੀਰ ਬਾਦ ਦਿਤੀ ਸਰਦੂਲਮਨਿੰਦ ਸੇਰਦੇਸਵਤ ਸਾਂਚੁ।੧੭੮ ਸੁਨੇ ਬ੍ਰਿਪ ਬੋਲ ਸੁਨਕੇ ਬ੍ਰਹਮਨ ਕੇ ਬਚਨ ਰਾਜਾ ਉਠ ਬੈਠਾ ਹਣਿਓ ਮਾਰਾਗ ਬੁਲਿਓ ਬੁਲਾਇਆ ਬਿਆਸ ਕੋ ਮੰਤ੍ਰ ਚਾਰੰ ਕੀਤੀ ਸਲਾਹ ਸੁੰਦ੍ ਮਹਾ ਜੋ ਬੇਦਕੀ ਬਿਦਆ ਤਿਸ ਵਾਸਤੇ ਬਿਆਸ ਜੀਤੇ ਬਿਆ ਕਰਨ ਬਿਚਾਰਤਾ ਭਇਆ। ੧੭੯।ਜਿਣਓ ਜਾਇ ਜਿਤੋ ਜਾਇ ਕਰਕੇ। ੧੮੦। ਸੁਕਰ ਸੁਕਕੇ ਸੋਬਾ ਰਾਣ ਸੀਸੀ ਸੋ ਜੋ ਬਨਾਰਸ ਦਾ ਸਿਰੋਮਣ ਹੈ। ਭਜਿਓਇਕ ਈਸ ਇਕ

ਸਿਵਜੀ ਕੋ ਭਜਦਾ ਭਇਆ। ੧੪੧। ਅਧ ਵਧ ਅਧੋ ਅਧੀ ਵਡੇ ਪਏ। ੧੮੨। ਗਿਰੇ ਖੇਤ ਖਤਰਾਣ ਖੜੀ ਖਤਾਣੰ ਖੇਤ ਖਤਾਣ ਕਹੀਏ ਜੇ ਖੈਤ ਖੜੀਆ ਹੈ ਖੜੀ ਖਤ੍ਰਾਣ ਕਹੀਏ ਜਿਨਾ ਖਤ੍ਰਪ ਦੀ ਅਨਖ ਹੈ ਸੋ ਗਿਰੇ ਹੈ ਮਰਕੇ ਤੈਜਵਾਰੰ ਪ੍ਰਤਗਿਆ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਚਾਰੇ ਵਗਾਰਦੇ ਹੈ। ੧੮੩। ਤਨਾ ਨੂੰ ਜੋਹੜੇ ਮਾਰਦੇ ਹੈ ਮਾਨਵਾਲੇ ਅਰਦਨ ਵੈਰੀ ਓਨਾ ਦਾ ਅਰਦੇ ਕਰਦੇ ਹੈ ਕਿ ਆਨਾਸ ਕਰਦੇ ਹੈ। ੧੮੪। ਲਹੈ ਲਖੀ ਦੀ ਹੈ ਚੰਚਲ ਇਸਤ੍ਰੀ ਚਾਰ ਬਿਦਆਂ ਲਲਤਾਸੀ ਮਾਨੋ ਸੁੰਦ੍ ਬਿਦਆ ਲਲ ਤਾਰਾ ਗਣੀਸ ਰਿਖੀ ਹੈ ਕੰਜਕੀ ਮਾਝ ਕਾਲੀ ਸਰੀਖੀ ਹੈ। ੧੧੮। ਪਦਮਨ ਮੈ ਪਦਮਨੀ ਰੂਪ ਧੰਨਆ ਧੰਨਤਾ ਜੋਗ ਜਿਉ ਸਰੀਖੀ ਰੁਦ੍ ਬੀਜ ਪਾਰਾ ਇਸਤ੍ਰਾਜਾ ਮੋਹਨੀ ਰੂਪ ਭਗਵਾਨ ਨੇ। ੧੯੦। ਜੋਬਨਾਰੀ ਜੋਬਨ ਦਾ ਘਰਵਾਲੀਗਿਆਨ ਵੰਤੀ ਸਾਸਤ੍ਰਗਨ ਅਰ ਬਗਿਆਨ ਦੇ ਕਰਨੇ ਜਾਨਦੀ ਹੈ ਬਿਧਆ ਦੀ ਧਰਮ ਵਾਲੀ ਹੈ। ੧੯੩। ਕਰੋ ਪਰਮ ਭੇਰੀ ਕਰਆ ਵਿਵਾਹੁ ਬਡੀਆ ਭੇਰੀਆ ਬਜਾਇਕੈ ਸਰਬ ਸਾਜ ਲਾਗੀਆ ਦੀ ਵਾਰਨੀਆਂ। ੧੯੩। ਪੁਸਟ ਧੰਨਆਵਤੀ ਧੰਨਤਾ ਜੋਗ ਅਸਮੇਧੰ ਅਸਮੇਧਾਨੰ ਰਜੀਆ ਦਾਸੀਦਾ। ੧੯੫। ਜਿਵੇਂ ਰਮਨਾਰੰ ਰਾਮ ਵਰਗਾ ਸੁਰਦਾ। ੧੯੬। ਕਢਿਓ ਬਾਰ ਬਾਜੀ ਕਡਆ ਆਪਨਾ ਆਪ ਘੋੜੇ ਨੇ ਜਲ ਵਿਚੋਂ ਦੇਖੀ ਤਾਜੇ ਕੀ ਘੋੜੀ ਕਾ ਸਰੂਪ ਸਾਜ। ੧੯੭। ਗਜਦਾ ਦਾ ਨਿਸਾਨ ਗਡਿਆ। ੧੯੮। ਪਕ ਭੋਜਨ ਪਕਾਏ ਧਰਮ ਦਾ ਤਿਕਾ ਵਾ ਹੁਕਮ ਜਿਉ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਜੁਆਲਾ ਮਾਲਾ ਅਗਨੀ ਦਾ ਘਰ। ੨੦੦॥ ਪਤ੍ਰੰ ਬਸਤ੍ ਛਤ੍ਰੀ ਕੀ ਤ੍ਰੀਆ ਨਗਨ ਦੇਖਕੇ ਬਿਪ੍ਰ ਹਸੇ। ੨੦੨। ਬਾਜੇ ਦਿਢਾਰੰ

ਚਿਣੇ ਕੰਧਾਮੈ ਬ੍ਰਿਪ ਬੋਲੈ ਸਦੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕਰਓ ਰਾਸ ਸਨੇਹੰ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਾ ਰਾਜੇਨੇਕ। ਹੋ ਕੌਨਸੇ ਬੈਠ ਕੀਜੈ ਬਿਚਾਰੰ ਕਹੋਖਾਹੇਕੁਾਈ ਬੈਠ ਕਰ ਕੌਨਸੀ ਬਿਚਾਰ ਕਰੀਏ।ਦਹੇ ਦੇਹ ਦੋਖੰਦਰਾਦਹੋਜਾਵੇ ਦੇਰ ਵਿਹੋਂ ਵਾ ਰੋਗ ਦਗਦ ਕਰਦਾ ਹੈ ਦੇਹਨੂੰ। ੨੦੫। ਬੋਲੈ ਬੁਲਾਏ ਹੋਏ ਬ੍ਰਿਪਮੇਧੰ ਬ੍ਰਹਮਣਾ ਕਾ ਮਾਰਨਾ ਕੀਆ ਹੈ। ਸੁਜਰ ਪ੍ਰਮਾਣੰ ਜਗ ਕੇ ਤੁਲ ਅਕਸ ਮੰਤ੍ਰ ਅਕਸ ਮਾਤ੍ਰ ਹੋਆ ਹੈ ਕਿਸੇ ਨੇ ਕਹਾ ਨਹੀ ਤੈਨੂੰ। ੨੦੬। ਕਠੀ ਜੋਨ ਹੋਤੀ ਜਉਨ ਸੈ ਨਹੀ ਸੀ ਕਿਸੇ ਕੀਤੀ ਪੀਛੇ ਸੋਭਾਤ ਭਈ ਵਾ ਤਿਨ ਕਾਲ ਲਾਲੈਣੇ ਦਹੇ ਦੇਹ ਦੇਹਤੇ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਵੂਗੀ। ੨੦੮। ਜਦ ਸੈ ਕੁਲ ਸੇ। ੨੦੯। ਪ੍ਰਬੋਧ ਅਸਤ੍ਰੰ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਅਸਤ੍ਰ ਦਾ ਗਿਆਨ ਹੈ ਕਿਉ ਛਤ੍ਰਿ ਜਿਸ ਛਤ੍ਰੀ ਨੇ ਕੁਲਛੇਣ ਕੁਲ ਦੇ ਛੈ ਕਰਨ ਦਾ ਕਰਮ ਕੀਨਾ ਦੁਰਜੋਧਨ ਨੇ। ੨੧੧। ਤਜੀ ਬੀਰ ਬਨਾਵਰੀ ਸੂਰਮੇ ਨੇ ਬਾਦੀ ਪੰਗਤੀ ਜਯੰ ਪਤ੍ਰ ਪਾਓ ਫਤੇ ਨਾਮਾ ਪਾਇਆ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਆ ਪਾਡਵਾਂ ਨੂੰ ਹਨਿਓ ਧ੍ਰਿਸ੍ਟ ਦੋਨੰ ਮਾਰੇਆ ਅਧ੍ਰਿਸ੍ਟ ਦੁਮਨ ਨੇ। ਬਾਨ ਛਤ੍ਰ ਪਾਲੰ ਛਤ੍ਰਪਨ ਨੂੰ ਪਾਲਨ ਵਾਲਾ ਪਬੰ ਰਸਤੇ ਸੈਵਾ ਅਰਜਨ ਨੇ ਸਦਸੀ ਗ੍ਰਿਰਓ ਕਰਨ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਤਉਨ ਤਿਸਵੇਲੇ ਯੁਧਿਸਟਰਨੂੰਰਾਜਾਥਾਪਆ ॥੨੧੭॥ ਬਲੀ ਸੂਲ ਸਲਯੰ ਬਲੀਆ ਨੂੰ ਸੂਲ ਦੁਖਦੇਨ ਵਾਲਾ ਸਲਰਾਜਾ ਵਾ ਸੂਰਮਾ ਪੁਨਰ ਹਸਤ ਜੁਧਿਸ੍ਰੰ ਸਕਤ ਬੇਧੰ ਪੁਨਾ ਜੁਧਿਸ੍ਰਿਰ ਦੀ ਬਰਛੀ ਸੈ ਝੁਕ ਕਰ ਹਾਥੀ ਸੈ ਗਿਰਾ ਵਾਹਥਾਸਹ ਤਥਿਨ ਦਿਤਾ ਵਾਹਸਦੇ ਹਸਦੇ॥੨੧੮॥ਕੁਰਰਾਜਸਿਉ ਨਿਰਘਾਤ ਇਕਰਸ ਅਘਾਤ ਰੀਰੰ ਜੋ ਨਹੀਂ ਕਿਸੇ ਸੈ ਘਾਇ ਜਾਤੇ ਛੁਧੰ ਸਸਤ੍ਰ ਧਾਰੰ ਛੁਧਾਇਛਾਹੈ ਜਿਨਾ ਕੋ ਸਸਤ੍ਰਾਦੇ ਧਾਰਨਦੀ ॥੨੨੦॥

ਕਟੇ ਗਏ ਕੈਰਵਾ ਦੇ ਦੁਰ ਹਾਥੀ। ਸੰਧੂਰ ਸੰਧੂਰੇ ਹੋਏ ਖੇਤ ਵਿਚ ਨਚੈਗਿਦ ਅਵਧ ਸਵੰਤਖੇਤੰ ਅਵਧ ਜੋ ਹੈ ਸਾਉ ਉਨਾ ਕੋ ਦੇਖਕੈ ਗਿਰਝਾ ਨਚੀਆ ਮੰਡਲਾ ਕਾਰ ਗ੍ਰਿਦਾ ਕਾਰ ਜੁਝੇ ਲੜਦੇ ਹੈ ਹਸੈ ਗਰਜ ਠੋਕੈ ਭੁਜਹਸਦ ਹੈ ਅਰਗਜ ਕੈ ਦੋਨੋ ਬਾਹਾ ਨੂੰ ਠੋਕਕੈ ਜਾਗੇ ਜੁਧ ਭੂਮਕਾ ਵਿਚ ਵਾ ਪਾਠਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਗੁਰਜਾ ਠੋਕਦੇ ਹੈ ਗਾਜੇ ਗਜ ਕਰਕੈ ਬਲੀ ਮੰਡਲਾ ਕਾਰ ਹੈਕੈ ਜੁਧ ਨੂੰ ਥਾਨੇ ਤਿਸ ਅਸਥਾਨ ਮੈ ਉਭਾਰਦੇ ਹੈ ਗਦਾਕੇ ਤਾਈ ਫਟਾਕੈ ਗਜਾਨੇ ਗਦਾਕੇ ਸਬਦ ਹੋਤੇ ਹੈ ॥ ੨੨੧ ॥ ਸਵਰਨ ਕੇ ਪ੍ਰਭੂ ਬਾਧੇ ਸੋਨੇ ਦੇ ਪਤ੍ ਬਾਧੇ ਹੁਏ ਹੈ ਗਦਾ ਮੈਭਈਅਗਨ ਸੋ ਥਾ ਅਗਨਿ ਸੋਭਾ ਹੋਈ ਲਖੀ ਦੀ ਹੈ ਭਿੜਾਵੈ ਗਦਾ ਨੂੰ ਭਿੜਾਵਤੇ ਹੈ ॥ ੨੨੨ ॥ ਭਹਾਭੀਮ ਭਾਰੀ ਭੀਮਸੈਣ ਜੋ ਭਾਰੀ ਭੁਜਾਵਾਲਾ ਹੈ ॥੨੨੩ ॥ ਬਾਜਾਬਦੰ ਬਾਜੂ ਬੰਦ ਭੂਖਨ ਦੁਮਲੰ ਅਹਾਣੰ ਦੋਨੋਮਲ ਖਿਕਹਾਣ ਦੇ ਹੈ ਦੋਉ ਮਾਨ ਧਾਤਾ ਮਹੀਪਕ ਭੋਜੰ ਦੋਨੋ ਹੀ ਮਾਨ ਧਾਤਾਰਾਜਾ ਹੈ ਕਿਭੋਜ ਰਾਜਾ ਹੈ ਦੋਨੋ ਬੀਰਾ ਨੇ ਬਾਣ ਆਧੋ ਅਧੀ ਬਧੇ ਹੋਏ ਹੈ ਜਾਨ ਬਾਹੰ ਲੰਬੀਆ ਬਾਹਾ ਵਾਲੇ ਹੈ ॥ ੨੨੪ ॥ ਦੀਰਾਲ ਸੰਚੇਮੈਛਲੇ ਹੋਏ ਹੈ ਦੋਉ ਖੰਜ ਖੰਡੀ ਦੋਉ ਖੰਡੇਆ ਕਰਕੇ ਖੰਡਨ ਵਾਲੇ ਹੈ ਵਾਰੀ ਨੂੰ ਮੰਡ ਮੰਡੀ ਜੁਧ ਵੈ ਮੰਡ ਨੂੰ ਮੰਡਨ ਵਾਲੇ ਹੈ ਜੋਧ ਜੈਤ ਵਾਰ ਜੁਧ ਕਿਤਨੇ ਵਾਲੇ ਹੈ ਬਾਹ ਯਹਿ ਅਜਾਨ ਦਾਹਾ ਸੁਬਮਹਿ ਸੁਰਜ ਚੰਮ੍ਰਮਾ ਸਮਾਨ ਚਿਤ੍ ਵਰਮਾ ਸੁੰਦ੍ ਸੋਜਿਆ ਹਥੈ ਹਰਦ੍ ਠੋਕੈ ਭੁਜਾ ਹਥ ਦੋਨੋ ਠੋਕਦੇ ਹੈ ਭੁਜਾ ਉਪਰ ਗਜ ਪਾਵਤੇ ਹੈ ॥ ੨੩੦ ॥ ਛੇਤ੍ ਮਾਨੰ ਜੁਧ ਅਸਥਾਨ ਨੂੰ ਮੰਡਦੇ ਹੈ ।੧੩੧। ਚਿਤ੍ ਜੋਤੀ ਸੁੰਦ੍ ਜੋਤੀ ਹੈ ਪਗ ਖੁੰਨੀ ਖਗ ਕਰਕੈ ਖੁੰਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੈ ਖਤ੍ ਖੇਤਾ ਖਤ੍ਰੀ ਖੇਤ ਮੈ ਇਸਥਤ ਹੈ ਛਤ੍ਰਪਣ ਧਰਮ

ਕੀਆਣ ਸੋਹ ਵਾ ਲਜਿਆ॥ ੨੩੨ ॥ ਥਿਥ ਅਸਤ੍ਰਧਾਰੇ ਦੋਨਾ ਨੇ ਅਸਤ੍ਰ ਧਾਰੇ ਹੈ। ਰਹੇ ਥਿਓਮ ਮੈ ਭ੍ਰੂਮ ਗਉਨੈ ਹੰਕਾਰੇਜੋਮਰਕੈ ਅਕਾਸ ਗਮਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹੈ ਸੋਇਨਾਕੋ ਬੁਲਾਤੇ ਹੈ ਆਓਮਿਲਕੇ ਚਲੀਏ ਹਕਾ ਹਕਲਾਗੀ ਟਕਾ ਟਕੀਲਗ ਗਈ।ਜਛਰਾਜੰਕੁਬੇਰ ॥ ੨੩੩ ॥ ਕਉਰ ਪਾਲੰ ਜੁਧਿਸ੍ਰਰ।ਮਿਝ ਮਿਝੇ। ਹਿਮਾਲੰ ਹਮਾਲੇ ਰੀਦਰਥ ਦੁਰਜੋਦਨ ਦਾ ਮਿਤ੍ਰ ਸ੍ਰੀ ਭੂਰਪਾਲ ਨਾਮਸੀ ਤ੍ਰਿਸਕਾ ਧੂਰਾ ਭੂਸਲਾਰੀਗਸੀ ਤਹਾ ਸਤ੍ਰ ਕੇ ਹਾਥੀ ਭੀਮ ਸੈਣ ਨੇ ਗੁਸੇ ਸੇ ਅਕਾਸ ਕੋ ਚਲਾਏ ਰੀਦਰਥ ਕੇ ਰੀਦਰਥ ਨੇ ਭੀਮ ਸੈਨ ਕੇ ਚਲਾਏ। ਏਮਥਾਕੰਏਅਸੰਭਵ ਹੈ ਐਸੇ ਬੋਲਾਛਤ੍ਰੀਸ੍ਰੋਨੰ ਛਤੀਆਹਿੰ ਸਾ ਅਠਾਰਵਾ ਭਾਗ ਵਾ ਛਤ੍ਰੀਸਾਕੋ॥ਇਤੀ॥ਜਨਮੇਜਾ ॥ ੨੩੪ ॥ ਸਤਵਾਨ ਸਤਵਾਲੇ ਬਰਆਰ ਬਲੀ ਢਾਬਲਦਾ ਘਰ ॥ ੨੪੦॥ ਅਨਤੋਲ ਜਿਸਦੇ ਗੁਨ ਵਿਚਾਰਨੇ ਸੇ ਨਹੀ ਆਵਦੇਸਸਤ੍ਰਅਸਤ੍ਰ ਧਰ ਸਸਤ੍ਰ ਅਸਤ੍ਰ ਧਾਰਨ ਵਾਲੇ ਇਕ ਨਹੀ ਛਡਿਆ ਭੂਪਤ ਦਾ ਰਾਜ ਤ੍ਰਿਲਕ ਸਿਰੋਮਣੀ ਇਹੁ ਕਿਸ ਪੁਤ੍ਰ ਕੇ ਤਾਈ ਦੇਈਏ ਵੇਖਦੇ ਭਏ ਰਾਜਤਾਈ ਦੀ ਰੇਖ ਰਜੀਆਂ ਦਾ ਸੀ ਜੋਪੂਤਭਾਖਿਓ ਸਕਲ ਸਮਾਜ ਜੋ ਸਭਨਾ ਕਹਾ ਜੋ ਰਾਜਦੇ ਲੈਕਹੈ ਸੋਹੁਆ ਰਾਜਾ ।੨੪੫। ਬਖਸੀਕਰ ਬਖਸਾ ਬਖਸ਼ਨ ਵਾਲਾ ਸੈਨਾਕੋ ।੨੪੭ ਦੂਸਰੇ ਭਾਈ ਸੁਰੀਧੀ।੨੫੦। ਨੇਬ ਚੋਬਦਾਰ ਖਵਾਸ ਚੌਰੀ ਬਰ ਦਾਰ।੨੫੧। ਖੇਲ ਖਲਾਨਾ ਖੇਲ ਚੌਪੜਦੀਦਾ ਅਡਿਆ।੨੫੩ ਯਹੈ ਆਜ ਹਮ ਖੇਲ ਬਿਚਾਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਰਾਜੇ ਕੇ ਪੁਤ੍ਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪਹਲਾ ਸ਼ਮਗ੍ਰੀ ਬਾਟ ਲੀਜੈਪਾਛੇਖੇਡਾਂਗੇ।੨੫੪। ਏਕ ਹਰਤਨ ਇਕ ਸੇਵਾਰੀ ਰਤਨ ਧੰਨ ਤੇ ਰਾਜ ਤੇਵੰਡਲੀਆ ਕੁਆਰਨ ਦਲ ਭੀ ਸਭ ਵੰਡਲੀਆ ਦੁਤੀਆ ਦੂਸਰੀ ਵਾਰੀ ਤੀਨ

ਹਥਾਟਤੀਨ ਕਰ ਲੀਆ ਤਿਨਾ ਹਿਸਆ ਦਾਤਿਨਾਂ ਨੇਵੰਡਨਾ ਕੀਤਾ ਪਾਸਾ ਢਾਰ ਕਰੇ ਕਸਦਾਵਾ ਓਹ ਵਿਚਾਰਤੇ ਹੈ ਪਾਸਾ ਢਾਲ ਕਰਕੈ ਸੇ ਧਰੀਏਦਾਵ ਕਹਾ ਖੇਲ ਧੌਕਿਆ ਖੇਲ ਬਹੁੜੋ ਕਰੇਗਾ ਕਰਾਵਾ ਕਰਾਵਨੇ ਵਾਲਾ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਜੀ ॥ ੨੫੫॥ ਸਪਰਦਾ ਈਰਖਾਕਾਢੀ ਨਿਕਲੀ ਹੋਈ ਰਾਜਿਆਂ ਕੀ ਕਡੀ ਹੋਈ ॥ ੨੫੬ ॥ ਕਟਨਹਿਤ ਭਇਓ ਮਰਨਮੈਪ੍ਰੀਤੀਭਈ॥੨੫੭॥ਭਸੁੰਡਸੂਰਮੇਆਂਦੇਬਿਸਤਕਹੁੰ ਬਿਨਾਚੇਤਸਤਾਤੇਹਾਥੀਡਿਗੇਰੈਹਣਤਾਤੇਰਣਮੈਤਤੇਘਾਵਾ ਸੰਗੁਗਤ ॥ ੨੬੦ ॥ ਸੋ ਵਤ ਕੂਰਸਤੇ ਪਏਹੈ ਭਇਨਕ ਸਰੀਰ ਸਲੋਕ ਕਹੀਏ ਸ੍ਰੇਸ੍ਰ ਲੋਕਾਂ ਕੋ ਆਪਨਾ ਆਪ ਭੇਜ ਦੀਆ ਵਾ ਮੁਕਤ ਕੋ ਪਠਾਇਦੀਆ ਆਪਨ ਆਪ ਕੌ ਰਵਰਾਜਕੋ ॥ ੨੬੧ ॥ ਸਿਧਾ-ਉਰਾ ਅਸ ਕਾਲ ਰਣ ਐਸਾ ਹੁਆ ਜੈਸੇ ਪ੍ਰਲੇ ਕਾਲ ਕਾ ਬਦਲ ਗਰਜ ਦਾ ਹੈ ਵਾ ਸਮੁੰਦਲ ਗਾਜਦਾ ਹੈ ਵਾ ਰਣ ਵਿਖੇ ਕਾਲਕਾ ਜੋ ਅਸ ਹੈ ਸੋਬਦਲ ਦੀ ਨਿਆਈ ਗਾਜਦਾ ਹੈ ਭੂਤ ਪਸਚਾਨਦੇਖਕੈ ਕੈਰਵ ਭੈ ਕਰਕੇ ਭਗਗਏ ਖਗ ਕੀ ਟੇਕ ਤਲਵਾਰ ਕੀ ਓਟ ਰਹੀ ਸੁੰਡ ਭਸੁੰਡ ਭਸੁੰਡ ਹਥੀਆਂ ਕੇ ਸੁੰਡ ਕਟੇ ਗਏ ਹੈ ਅਨੇਕ ਵਾ ਸੂਰਮੇ ਆਂਕੀਆਂ ਹਾਥੀ ਦੇ ਸੁੰਡਾ ਦੀ ਤਰਹ ਬਾਹਾਂ ਕਟੀਆ ਹੈ॥ ੨੬੪ ॥ ਬਿਡਾਰ ਬਿਲੇ ਅਧਕ ਮਧ ਅਧੇ ੨ ਧੜ ਵਾ ਅਨੇਕ ਧੜ ਮੰਡ ਰਹੇ ਗਾਢਤ ਗਡ ਰਹੈ ਟੇਕਾ ਰਾਜੇਯੁਧਨੂੰਕਰਰਹੇਹੈਗਡਰਹੇਹੈ ਟੇਕ ਸਸਤ੍ਰਾਂਦੀਹਾਰਣਕਰਰਹੇਹੈਅਨਹਦਰਾਗ ਇਕ ਰਸ ਰਾਗ ਹੁੰਦੇ ਭਏਨਹਨਦਵਾਜਾਇਕਰਸਵਾਜੇ ਵਜਦੇ ਭਏਅਨਹਦ ਰਾਗ ਇਕ ਰਾਸ ਵਜਿਆ । ਤੁਰਵਾੜ ਸਿਧੌਰਾ ਜੁਝਾਉ ਕਰੂਰ ਕਰੋ ਝਾਨ ਕਰੋੜ ਹੀ ਭਿਆਨਕ ਰਾਜ ਸਦੋਹਾ ਰਾਜ ਯੁਧਮੇ ਸੰਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੌੜਤੇ ਭਏ ਮਾਰਨ ਕੋ॥ ੨੬੮ ॥ ਨਿਰਪਤ ਤਿਲਕਤ

ਰਾਜੇ ਕਾ ਨਾਮ ਥਾ ਛੀਨ ਛਾਨ ਖੋਹ ਖਾਹਕੇ ॥ ੨੭੦ ॥ ਸਨੋੜੀ ਨਾਮ ਪੰਡਤ ਕਾ ਹੈਸੀ ਸਭ ਕੀ ਪੂਜਾ ਸਭ ਕੋਈ ਉਸਕੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਸੇ ॥ ੨੭੧ ॥ ਕੰਹਦੇ ਹੈ ਚਰਚਾ ਦੇ ਲਛਨ ਇਕ ਉਹ ਸੁਭ ਲਖਨ ਵਾਲਾ ਆਪ ਥਾ ॥ ੨੭੨ ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਸਚ ਸਤਚਿਤਅਨੰਦ ਬ੍ਰਹਮ ਉਸ ਨਿਰਨਾ ਕਰਨਾ ਕਥੈ ਕਥਾਨੰ ਕਥਾ ਨੂੰ ਕਥਨ ਕਰਦਾ ਰਹੋਇਕ ਆਸੰ ਇਕਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦੀਆਸਾਬਿਨਾ ਔਰ ਵਲੋਂ ਨਿਰਾਸ ਰੰਹਦਾ ਸੀ ॥ ੨੭੫ ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਦਿਆ ਬਿਦਾਤਬਿਦਆ ਬਿਯੋਗ ਬਾਨੀ ਜੋਤਿਸ ਪੜਨੀ ਦੇਵੀ ਉਸਤਤੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤ ਮਾਇਕੀ ਲੇਖਾ ਨਾਗ ਭਾਖਾ ਪਿੰਗਲ ਬਿਯੋਮ ਬਾਣੀ ਅਕਾਸ ਬਾਣੀ ਅਕਾਸ਼ ਤੇ ਰ-ਹਨ ਵਾਲੇਆਂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਉਚਾਰਨੀ ਸੰਗੀਤ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਰਾਗਾਂ ਦਾ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਤਿਸਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਗੀਤਾਂ ਨੂੰ ਗਾਂਵਦੇ ਹੈ ॥ ੨੭੬ ॥ਅਗਲੀ ਬਾਣੀ ਤਿਸ ਕਰ ਅਗਨ ਬਾਣ ਚਲਾਈਤਾ ਹੈ ਪਤੰਜਲੰਸੇਖ ਕਰਣੰ ਪਤੰਜਲ ਜੋ ਸੇਸਨਾਗ ਨੇ ਬਣਾਇਆ ਹੈ।ਪੜੈ ਚਕ੍ਰ ਚੌਧਹੁੰ ਚੌਦਾ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਬਿਧਆ ਪੜਦਾ ਹੈ ॥ ੨੭੭ ॥ ਭਾਖ ਬਾਚੈਭਾਖਾਬਾਣੀ ਪੜਤੇ ਹੈ ਵਾ ਟੀਕਾ ਕੌਮਦੀ ਦਾ ਸਿਧਕ ਸਿਧਆਦੀ ਵਿਦਆ ਬੈਸ ਕਲਾਪ ਕਥੈ ਬੈਠਕੇ ਮੁੰਹ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਆ ਮਾ-ਇਕੀਲੰਡੇ ਸਰਬ ਬਿਚਾਰਦੇ ਹੈ ॥ ੨੭੮ ॥ ਮਾਨੋਰਮਾ ਗ੍ਰੰਥ ਲ-ਛਮੀ ਦਾ ਗ੍ਰੰਥ ਸੰਗੀਤ ਸਾਸਤ੍ਰ ਦੁਆਰਿਓਂ ਗੀਤਾ ਦਾ ਗਾਇਕੇ ਨਚਦੇ ਹੈ ॥ ੨੮੦ ॥ ਬਾਕ ਬਿਦਆਬਾਕ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਕਾ ਨਾਮ ਹੈ ਛੋਡ ਪ੍ਰਥਾਨੰ ਛੋਡਨਾ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ। ਬਾਨ ਜਲਤਰੰ ਜਲ ਵਿਚ ਤਰਨਾ ਵਾਕ ਵਿਦਆ ਚਰਚਾ ਕਰਨੀ ਗਰੜ ਪੁਰਾਨ ਗਦੰਰਥ ਵਿਧਆ ਸਾਭਈ ਸਿਵਜੀ ਦੇ ਗ੍ਰੰਥਾਂ ਦੀ ਵਿਦਆ ਰਾਸ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਨੇ ਜੋ ਰਾਸ ਪਾਈ ਹੈ। ਜਾਮਨੀ ਜਮਨ ਫਲੈਤ ਵਾਲੀ ਕੌਚ

ਵਿਦਆ ਅਭਿਆਜਿਸ ਸੈਸੰਜੋਨਾਵੇਦਨ ਹੋਵੈ ਸੋਵਿਦਆ ॥੨੯੨
ਨਾਦ ਭੇਦੰ ਰਾਗਾਂ ਦਾ ਭੇਦ ॥ ੨੯੪ ॥ ਸਾਸਤ੍ਰਸਸਤ੍ਰ ਕਥੈਕਥਾਨੰ
ਸਾਸਤ੍ਰਾਂ ਦੇ ਅਰ ਸਸਤ੍ਰਾਂ ਦੀ ਕਥਾ ਨੂੰ ਕਥਦੇ ਹੈ ਜੈਸਾ ਸਤ੍ਰ ਤੈਸਾ
ਮਿਤ੍ਰ ਅਰ ਜੈਸਾਂ ਮਿਤ੍ਰ ਤੈਸਾ ਸਤ੍ਰ ਜਥਾ 'ਏਕ ਛਤ੍ਰੀ ਕਹੀਏ ਸ
ਮਾਨ ਤੈਸੇ ਧ੍ਰਮਛਤ੍ਰੀ ਕਹੀਏ ਵਸੇਸਾਹਨਿਓ ਅਸਪੇਧੰ ਕਿ ਅਸਮੇਧ
ਨੂੰ ਮਰਾਏ ਸੰਕਲਪ ਕਰਕੈ ਧਰਮਧੁਜ ॥ ੨੯੬ ॥ ਗਵਾਹੇਮ
ਸਰਬੰ ਗਉਆਂ ਅਰ ਸੁਵਰਨ ਸਮੂੰਹਦਾ ਜੋ ਪੁੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸਾਡੇ ਕੋ
ਜੇ ਪ੍ਰਾਣ ਦਾਨ ਮਿਲੈ ਉਨਾ ਪੁੰਨਾ ਸਰਬਸੈ ਅਧਕ ਹੋਵੈਗਾ ।੨੯੭।
ਦੁਜਨਵਾ ਤੋਹੂੰ ਪਕੜੋ ਗਾ ਤੁਮਾਰੇ ਕੋ ਵਾ ਸਤ੍ਰ ਪੁਨਾ ਧਾਰਾਗਾ।
ਤੁਸਾਡੇ ਨਾਲ ॥੨੯੧॥ ਪੀਠਾ ਸਰਨ ਪੜੇ ਹੈ ਹਮੈਂ ਬੈਠੇ ਤੁਮਾਰੇ ਕੋ
ਅਸੀਸਾ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਭਾਜਤਿਹਾਰੇ ਭਜਕੇ ਸਰਨ ਬਿੰਜਨਾਦ ਬਨਾਵੈ
ਹਮ ਤੁਮਾਰੇ ਵਾਸਤੇ ਭੋਜਨ ਬਨਾ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਤੁਮ ਵੈ ਤੀਨੋ ਤਿਸ
ਭੋਜਨ ਕੋ ਖਾਵੇਂਗੇ ॥ ੨੯੫ ॥ ਭੋਜ ਭੁਜੈ ਭੋਜਨ ਖਾਈਏ ॥ ੨੯੬ ॥
ਬਾਚ ਬਚਨ ਅਜੈ ਸੈਨ ਅਜੈ ਸਿੰਘ ਅਤ ਦੁਹਿ ਕਰ ਦੁਤਿ ਧਿਤੁ
ਭਰਮਤੰ ਦੁਧ ਸੋਭਾ ਉਜਲ ਸਰਬ ਦੇਸਾਂ ਮੈ ਵਿਸਤੀਰਨ ਹੋਰਹੀ ਹੈ
॥ ੨੯੮॥ ਜਿਹ ਭਾਂਤ ਰਹੈ ਜਿਸ ਬਾਤ ਕਰੇ ਅਜੇ ਇਜਤ ਰਹਜਾਵੇ
ਅਥਾਹ ਅਚਲ ਹੋ ਨਹੀ ਛਤ੍ਰੀ ਏਕ ਨਰ ਭੀ ਤੁਮਕੋ ਹਮ ਕਹਤੇ ਹੈਂ
ਰੋਸ ਬਡੀ ਕਰੋਧਤਾਈ ਬਡੀ॥ ੩੦੧ ॥ ਦਿਹ ਸਾਮ ਘਰੈ ਜਿਸ
ਬ੍ਰਹਮਣੀ ਕੀ ਸਰਨ ਲਈ ਤਿਸਦੇ ਘਰ ਮੈ ਕੁਦਕੇ ਪੜਗਏ ਵਾ
ਸਾਮਣੇ ਘਰ ਮੈ ਦਿਜ ਮੰਡਲ ਦਿਜਾਨੇ ਅਸਥਾਨ ਮੈ ਬੈਠ ਕੇ
ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਗੋਦਲੀਏ ਗ੍ਰਦਾਕਾਰ ਕੀਆ ॥ ੩੦੩ ॥ ਤੁਮ ਤੋਰ
ਜਨੇਊ ਅਬਹੀ ਤੁਮ ਜਨੇਊ ਤੋੜਦੇ ਹੋ। ਜੋ ਈਮਾਨ ਕਹਿਓ ਸੋਈ
ਲੇਤ ਭਇਓ ਜੋਈ ਰਾਜੇ ਨੇ ਕਹਾ ਸੋਈ ਮਨ ਲੇਤੇ ਭਏ। ਇਨਮੈ

ਉਨ ਮੈ ਇਕ ਭੇਦ ਰਹਿਓ ਜਨੇਊ ਤੋੜਨ ਵਾਲੇਆਂ ਵਿਚ ਅਰ ਭੋਜਨ ਖਾਨ ਵਾਲੇਆਂ ਵਿਚ ਇਕ ਭੇਦ ਹੋਗਿਆ ਹੈ ਏਕਤਾ ਬਾਤ ਆਪਨੇ ਨਹੀਂ ਛੀਤੀ ॥ ੩੦੫ ॥ ਉਹ ਰਾਜਾ ਅਤਹੀ ਹਠ ਨੂੰ ਥਨ ਬੈਠਾ ਹੈ ਕਹਤਾ ਹੈ ਹਮ ਦੁਹਾਂ ਭ੍ਰਾਤਾ ਇਕਠੇ ਹੀ ਚਲਾਂਗੇ ॥ ੩੦੬ ॥ ਹਠ ਕੀਨ ਦਿਜ ਹਠ ਕੀਤਾ ਦਿਜਾਂ ਨੇ ਨ ਦੇਨਦਾ ਤਿਨ ਰਾ... ਉਨਾ ਕੀਆਂ ਬੇਟੀਆਂ ਲੈ ਲਈਆਂ। ਤ੍ਰਿਯਾ ਪੇਟਸਨੋੜਤੇ ਸਨੋੜ ਦੇਸਦੀਆਂ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਪੇਟ ਥੋਂ ਜੋ ਪੁਤ੍ਰ ਹੁਏ ਵਹੁ ਮਨੌਡੀ ਜਾਤ ਕਹਾ ਤੇ ਭਏ ਅਜਾਤ ਛਤ੍ਰੀਆਂ ਕੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ੩੦੮ ॥ ਤਿਨ ਜੀਤ ਬਿਜੈ ਕਰਾਵ ਚੜਿਓ ਤਿਨਾਂ ਬ੍ਰਹਮਣਾਂ ਕੋ ਜਿਤ ਕਰ ਹੋਰ ਦੇਸ ਨੂੰ ਜਿਤਨਲਈਚੜਿਆ॥੩੧੧॥ਅਨਗੀਧਜਰੇਕੁਛਮਲੂਮਨਹੀਂਹੁਆ ਜੋ ਕਹਾਂ ਗਏ ਛਤ੍ਰੀਆਂ ਦੇ ਮਾਸ ਦਾ ਜਗਾ ਹੁਆ॥ਅਜੈ ਸਿੰਘਦਾ ਰਾਜ॥ ਇਤੀ॥ਜਗ ਰਾਜਾ ਵਾ ਗਜ ਰਾਜਾ ਨਾਮ ਭੇਦਹੈ ਅਜੈ ਸਿੰਘ ਕਾ ਬੇਟਾ ਹੁਆ ਹੈ ਬਿਆਸੀ ਬਰਸ ਦੁਇ ਦਿਨ ਅਠ ਮਹੀਨੇ ਰਾਜ ਭਾਗ ਕਮਾਕੇ ਅਜੈ ਸਿੰਘ ਰਾਜਾ ਪੁਨ ਨ੍ਰਿਪ ਕੋ ਨ੍ਰਿਪ ਰਾਇ ਰਾਜੇਆਂ ਕੇ ਜੋ ਰਾਜੋ ਹੈ ਉਨਾਂ ਕਾ ਜੋ ਰਾਜਾ ਹੈ ਅਜੈ ਸਿੰਘ ॥ ੩੧੨ ॥ ਸੁਨ ਰਾਜ ਰਾਜਮਹਾਨ ਆਤਮਾਂ ਕੋ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਕਹਤਾ ਹੈ ਵਾਗੁਰੂਜੀ ਸਿਖੋਂ ਨੂੰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਮੰਤ੍ਰੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਗਜ ਰਾਜ ਵਾ ਜਗ ਰਾਜ ਰਾਜੇਆਂ ਕਾ ਜੋ ਰਾਜਾ ਬਡਾ ਮਹਾਨ ਤੇਰਾ ਪਿਤਾ ਥਾ ਤਿਸਦਾ ਪ੍ਰਤਾਪ ਇਸ ਮੰਤ੍ਰ ਨੂੰ ਜਪ ਕਰ ਹੁਆ ਹੈ ਭਾਂਤੇ ਤੁਸੀ ਭੀ ਜਪੋ ਇਸ ਦੇ ਜਪਨ ਮੈ ਆਪਕਾ ਪ੍ਰਤਾਪ ਤੈਸਾ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ੩੧੩ ॥ ਦਸਾਦੁਇ ਦੁਆਦ ਸਮੰਤ ਦਸ ਤੇ ਦੁਇ ਬਾਰਾਂ ਅਖਰਾਂਕਾ ਜੋ ਮੰਤ੍ਰਹੈ (ਓਨਮਹ ਭਗਵਤੇ ਵਾਸਦੇਵਾ)ਵਾਗਾਇਤ੍ਰੀ ਬਾਰਾਂ ਤੇ ਬਾਰਾਂ ਚਵੀ ਅਖਰਾਂ ਦੀ ਹੈ ਇਹੁ ਜਪਨੇ ਜੋਗਾ ਹੈ।ਧਰਤੀ ਧਰਾਨ ਮਹੰਤ ਧਰਤੀ ਧਾਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹੋ ਤੇ

ਮਹੰਤ ਪੂਜਨੇ ਜੋਗ ਹੋ ਵਾ ਮਹੰਤ ਰਾਜੇਆਂ ਕੇ ਰਾਜੇ ਹੋ ਵਾ ਜੋ ਇਸ ਮੰਤ੍ਰ ਨੂੰ ਧਾਰਦਾ ਹੈ ਓਹੁ ਰਾਜੇਆਂ ਕਾ ਰਾਜਾ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਧਰਤੀ ਮੈ ॥ ੩੧੮ ॥ ਉਦੋਤ ਨ੍ਰਿਪਾਲ ਪੁਨਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁਆ ਗਜ ਰਾਜ ਨਾਮ ਪ੍ਰਾਗ ਨਾਮ ਪ੍ਰਾਗ ਜੋਤ ਨਾਮ ਬ੍ਰਹਮਣ ਥਾ ਜਿਸਦੀ ਬੁਧੀ ਪ੍ਰਗਾਸ ਹੋਲੀ ਸੀ ਆਪ ਨੂੰ ਕਾਮ ਰੂਪ ਕਹਾਵਦਾ ਸੀ ਕਾਮ ਦੇਨ ਵਾਲਾ ਰਾਜਾ ਵਾ ਸੁੰਦਰ ਵਾ ਬ੍ਰਹਮਣ ਐਸਾ ਕਾਮਨਾ ਦੇਨ ਵਾਲਾ ਕਹਾਵਤਾ ਸੀ ॥ ੩੧੫ ॥ ਸਭ ਜਵ ਜਗਤ ਕੇ ਅਪਾਰਹੀਮਖਹੋਮ ਕੀਨ ਜਗ ਹੋਮ ਕੀਤਾ ਅਬ ਮਧ ਹੋਮ ਕਰ ਆਪ ਬੀਚ ਜੋ ਹੋ ਕੇ ਜਗ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕਰਵਾਂਵਦੇ ਹੈ ਪੁਨ ਭਏ ਮੁਨੀ ਭਰਾ ਪੁਨਾ ਮੁਨੀ ਨਾਮਾ ਰਾਜਾ ਹੋਤਾ ਭਇਆ । ਕੇਹਰ ਰਾਇ ਲੋਕ ਮੈ ਕੇਹਰ ਸਮ ਰਾਜਾ ॥ ੩੨੩ ॥ ਦੁਰੰਤ ਬਿਅੰਤ ਮਖ ਸਾਲ ਜਗ ਸਾਲਾ ॥ ੩੨੮ ॥ ਪਸ਼ੇਸ ਸਿਵਜੀ ॥ ੨੩੩ ॥ ਕਉਨ ਭਾਤ ਕੀਜਏ ਅਬ ਜਗ ਕੋ ਅਰੰਭ ਮੰਤ੍ਰੀਆਂ ਨੇ ਕਹਾ ਅਸੰਭ ਅਸਚਰਜ ਪਲ ਕਾਟ ਕੈ ਟੁਕੜੇ ਕਾਟ ਕੈ ਵਾ ਪਲ ੨ ਮੈ ਕਾਟ ਕੈ ਰਾਜਾ ਮੁਨੀ ਨੂੰ ਹੋਮ ਕਰਾ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਭ ਬ੍ਰਹਮਣਾਂ ਨੇ ਜੈਸੇ ਛੇਦਿਆ ਚਛਰ ਰਾਕਸ ਕੇ ਤੈਸੇ ਹੀ ਕੀਜੀਏ ਵਾ ਤੇਈ ਅੰਗਾਂ ਤੇ ਅਰਥ ਜਿਨਾਂ ਬੁਧੀ ਮੈ ਆਇਆ ਹੈ ਸੋ ਸੰਪੂਦਾ ਦੇ ਬਲ ਸੇ ਹੋਰ ਭੀ ਲਿਖਾ ਹੈ ॥ ੩੨੨ ॥ ਬਹੁ ਰਾਜ ਭਾਗ ਕਮਾਇ ਭਾਗ ਵਾਲੇ ਨੇ ਬਹੁਤ ਰਾਸ ਕਰਾ ਪਸ਼ਚਾਤ ਇਸਤ੍ਰੀ ਬੋਲਾ ਰਾਜੇਆਂ ਕਾ ਰਾਜਾ ਮੰਤ੍ਰੀਆਂ ਨੂੰ ਇਕ ਜਗਜਗਾ ਬਨਾਵਨਾ ਕਰੋ ਬ੍ਰਹਮਣਾਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾ ਲਵੋ ਸੀਘਰ ॥ ੩੨੪ ॥ ਮੰਤ੍ਰੀਆਂ ਨੇ ਅਨੇਕਾਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨਾਲ ਮੰਤ੍ਰੀ ਨੇ ਬਿਚਾਰ ਕਰਾ ਫੇਰ ਮਿਤ੍ਰਾਂ ਰਿਖੀਆਂ ਨੂੰ ਕਹਾ ਆਪ ਭੀ ਅਪਨਾ ਮਤ ਕਹੋ ਵਾ ਅਪਨੀ ਬੁਧੀ ਅਨੁਸਾਰ ਕਹੋ ਜਬ ਤਿਨਾਂ ਨੇ ਸਲਾਹ ਕਰ ਲਈ। ੩੨੫। ਤਬ ਸਭਕੋ ਕਹਤਾ ਭਯਾ

ਜੋ ਜਗ ਦਾ ਚਿਤ ਮੈ ਉਤਸਾਹ ਕਰਕੇ ਜਗ ਦੀ ਜਗਾ ਕੈਸੇ ਬਨਾਈ ਵਾ ਹੇ ਮੰਤ੍ਰੀਓ ਹੇ ਰਿਖੀਓਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣੋਂ ॥੩੨੬॥ ਤਬ ਮੰਤ੍ਰੀ ਅਰ ਮਿਤ੍ਰ ਰਿਖੀਆਂ ਨੇ ਸਲਾਹ ਕਰੀ ਰਾਜਾ ਸਾਥ ਐਸੇ ਕਹ ਦਿਤੀ ਦਸ ਤੇ ਚਾਰ ਵਿਦਜਾ ਜੋ ਹੈਂ ਚਾਰ ਤਰਫ ਅਪਾਰ ਹੀ ਸੇ ਤਿਨਾਂ ਸਹਰ ਆਪ। ੩੨੭। ਸਤਜੁਗ ਮੈ ਸਤਜੁਗ ਵਿਚ ਚੰਡੀ ਨੇ ਜਗ ਕਰਾ ਹੈ ਥਾਣਾ ਕਰਕੇ ਕੈਸਾ ਕਰਾ ਹੈ ਮਹਖਾਸਰ ਸਤ੍ਰ ਨੂੰ ਮਾਰ ਕਰ ਸਿਵਜੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਾ ਹੈ ਕੈਸੇ ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਭੂਤੋਂ ਨੂੰ ਰਜਾ ਕਰ ॥੩੨੮॥ ਮਹਖਾਸਰ ਨੂੰ ਮਾਰ ਕਰ ਇੰਦ੍ਰ ਦੇ ਸਿਰਪਰ ਛਤ੍ਰ ਰਾਜ ਦਾ ਅਰ ਜੋਗਨੀਆਂ ਤ੍ਰਿਪਤ ਕਰੀਆਂ ਰਾਛਸ਼ਾਂ ਦਾ ਹੰਕਾਰ ਦੂਰ ਕਰਾ॥ ੨੨੯॥ ਜਬ ਮਹਾਸਰਾਂ ਨੂੰ ਰਣ ਮੈ ਮਾਰਿਆ ਤਬ ਤ੍ਰਿਪਤ ਦੇਵਦੇ ਸੇਸ ਦੇਵਤੇ ਤਿਨਾਂ ਕਾ ਈਸ਼ਰ ਇੰਦ੍ਰ ਜੀ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਖੋਲ ਕਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਕੈਸੇ ਛਤ੍ਰ ਫਿਰਾਇਆ ਰਾਕਸ਼ਾਂ ਪਾਸੋਂ ਪਹਿਲੇ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਖੋਹ ਕਰਕੇ ਫੇਰ ਛਤ੍ਰ ਫਿਰਾਇਆ॥੩੩੧॥ ਤਬ ਬ੍ਰਹ ਮਾਂ ਨੇ ਕਹਾ ਸੁਨ ਹੇ ਚੰਡੀ ਚੰਡ ਤੀਛਨ ਤੈਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ ਜੈਸੇ ਆਗਿਆ ਹੋਵੈ ਮੇਰੇ ਕੋ ਟਹਲ ਕੀ, ਤਹਿ ਤੁੰਹੇ ਮਤੀ ਹੋਈ ਭਾਵ ਮਿਲੀ ਹੋਈ ਸਭ ਮੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਕਹੋ ਮੈਨੀ ਵਾ ਤੈਸੇ ਮਤਦੇ ਅਨੁਸਾ-ਰ ਕਹਤਾ ਹਾਂ ਤੈਨੂੰ॥ ੩੩੨॥ ਜਗ ਵਿਚੋਂ ਛੋਟੇ ਵਡੇ ਜੀਵ ਮੰਗਵਾ ਫੇਰ ਦੇਵੀ ਨੇ ਥਲਵਾ ਲਏ ਅਰੀਆਂ ਦੇ ਮਾਸ ਦੇ ਟਕੜੇ ਕਟ ਕਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਨੇ ਬੇਦ ਦੇ ਮੰਤ੍ਰ ਪੜੇ ਵਾ ਵੇਧਨ ਵਾਲੇ ਮੰਤ੍ਰ ਇਹੁ ਜਗ ਐਸਾ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਕਲਪ ਮੈ ਕਰਾ ਹੈ॥ ੩੩੩॥ ਪਹਿਲੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਮੰਤ੍ਰੀ ਤੇ ਰਿਖੀ ਫੇਰ ਇੰਦ੍ਰ ਤੇ ਬਾਵਨ ਬਾਂਧਾ ਫੇਰ ਸਭ ਤੇ ਪਿਛੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੇ ਕਹਾ ਕਿਸਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰੀਏ ਜਗ ਦਾ ਅਰੰਭਨਾ ਅਜਸੋਨੂੰ ਕਹੋ ਸੁਨੋ ਰਿਖੀਓਅਸਚਰਜ ਮੰਤ੍ਰ॥ ੩੩੪। ਸੁਨ ਰਾਜਿਆਂਕੇਰਾਜੇ

ਤਿਨਾਂ ਨੇ ਦੇਵੀਨੂੰਕਹਾ ਮਾਸ ਦੇ ਟੁਕੜੇਕਟਕਰਅਗਨੀ ਮੈ ਹੋਮਨਾ ਕਰੀਏ ਇਨਾ ਰਾਕਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰਕੈ ਜਗ ਕਰਾ ਸੀ ਚੰਡੀ ਨੇ ਤਿਨਾਂਦੇ ਮਾਸਾਂ ਦਾ ਵਡੇ ਵਡੇ ਆਰਾ ਕਸਾ ਨੂੰ ਮਾਰ ਕਰ ਕਹਾ ਜੋ ਦੈਤ ਮੇ ਸੁਮਾ ਸਦਾ ਹੀ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਬਨਾਵਤੈ ਸੀ॥ ੩੩੫ ॥ ਤੈਸੇ ਹੀ ਚੰਡੀ ਅਡਕ ਨਿਸਤੁਕ ਹੋਕਰ ਜੈਸੇ ਦੇਵੀ ਨੇ ਦੈਸਾਂ ਦੇ ਦਾਨਵ ਜਿਤੇਸੀ ਤੈਸੇ ਤੂੰ ਬਲ ਵਾਲਿਆਂ ਪੁਰਖਾਂ ਨੂੰ ਜਿਤ ਕਰ ਜੈਸੇ ਦੇਵੀ ਨੇ ਰਾਕਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰ ਇੰਦ੍ਰ ਦੇ ਸਿਰ ਛਤ੍ਰ ਫਿਰਾਇਆ ਸੀ ਤੈਸੇ ਹੀਸਤ੍ਰੂ ਨੂੰ ਮਾਰ ਕਰ ਛਤ੍ਰ ਫਿਰਾਈਏ ਜੈਸੇ ਦੇਵਤੇਆਂ ਨੇ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ਸੀ ਚੰਡੀ ਨੇ ਰਾਕਸ਼ ਮਾਰੇ ਜਬ ਤੈਸੇ ਹੀ ਦੋਖੀਆਂਨੂੰ ਜਬਮਾਰੇਗਾ ਤਬ ਸੰਤਾਂ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਹੋਵੈਗੀ ਵਾ ਸੰਤ ਤੇਰੇ ਸਹਾਇਕ ਹੋਵੈਗੇ। ਵਾ ਸਾਂਤ ਰੂਪ ਜੋ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੈ ਸੋ ਤੇਰੇ ਸਹਾਇਕ ਹੋਵੈਗਾ ॥

॥ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਬੋਧ ਸਮਾਪਤੰ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਅਥ ਚੌਬੀਸ ਅਵਤਾਰ

ਮਛ ਅਵਤਾਰ

ਅਖਾਰਾ ਕੌਤਕ ਰਿਸ੍ਰ ਅਪ੍ਰਿਸ਼ਟਅਪਦ੍ ਜਥ ਹੋਤੇ ਹੈ ਤਥ ਅਵ-ਤਾਰੋਂਕੀਦੇਹਧਰਤਾਹੈ॥੧॥ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਸਾਰਿਆਂ ਦਾ ਕੌਤਕਦੇਖ ਕਰ ਅੰਤ ਨੂੰ ਕਾਲ ਹੀ ਨਾਸ ਕਰਤਾ ਹੈ॥੨॥ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਸਾਰਿ ਆਂ ਦਾ ਤਮਾਸ਼ਾ ਦੇਖ ਕਰ ਨਾਸ ਕਰਤਾ ਹੈ ਆਪਹੀ ਰੂਪ ਅਕਾਰ ਅਨੇਕਾਂ ਜੀਵਾਂ ਦੇ ਬਨਾਵਤਾ ਹੈ ਅੰਤ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮੈਲੇਕਰ ਲੇਤਾ ਹੈ॥੩॥ਇਨਾਂ ਅਵਤਾਰਾਂ ਵਿਚੋਂ ਦਸਮਾ ਅਵਤਾਰ ਸ੍ਰੀ ਹੈ ਜਿਨਾ ਮੈ ਸਾਡੀ ਕੁਲ ਵਾਲਾ ਰਾਮ ਰਵਿਆ ਹੋਵਾ ਹੈ ਤਿਨਾ ਦੀ ਗਿਨਤੀ ਹੈ ਵਿਚ ਚੌਦਾਂ ਅਵਤਾਰ ਜੋ ਹੈਨ ਜੋ ਤਿਨਾ ਨੇ ਕੌਤਕ ਕਰੇ ਹੈ ਮ੍ਰਿਤੂਕਾ ਲ ਅਪਨਾਂ ਨਾਮ ਛਪਾਕਰ ਹੋਰਨਾਂ ਦੇ ਸਿਰ ਤੁਹਮਤ ਦੇਤਾ ਹੈ ਇਸ ਨੂੰ ਬਾਪ ਨੇ ਮਾਰਜਾਹੈ ਜਾਨ ਲੀਆ ਹੈ।ਜਾਨਾਂਜਾਨਨੇਵਾਲਾ ਵਾਜਾਠੀ ਪਿਆਰਾ ਜਾਨ ਲੀਆ ਹੈ ਤਥ ਤੈ ਜਥ ਏ ਗੁਰਾਂ ਪਾਸੋ ਜਾਣਾ ਹੈ ॥ ਪ ॥ ਮਾਰਨ ਦੀ ਹਤਿਯਾ ਕਹੀਏ ਪਾਪ ਆਪ ਨਿਆਰਾਹੀ ਰਹਾ ਹੈ ਨਹੀ ਕਿਸੇ ਨੇਅੰਤਨਹੀਪਾਇਆ॥੪॥ਤਿਨਾ ਨੇ ਵੀ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੁਸੀ ਥੋੜੇ ਭੀ ਨਹੀ ਪਾਏ। ਸਾਰਾ ਸੰਸਾਰ ਤੇਰਾ ਭ੍ਰਮਾਇਆ ਹੋਵਾ ਭਟਕ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੮ ॥ ਅੰਤ ਨੂੰ ਸਭ ਕਾ ਨਾਸ ਕਰਤਾ ਹੈ ਦੁਖਦੇ ਸਮੇ ਸੰਤਾਂ ਪਰ ਸਹਾਇਕ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਾਂਤੇ ਸੰਖਆਸੰਤ ਸੁਨਾਈਤਾਂਤੇ ਸੰਤਾਂ ਨੇ ਤਿਸਦੀ ਕਥਾ ਸੁਨਾਈ ਹੈ ਵਾ ਗਿਣਤੀ ਨਾਮਾਂ ਦੀ ॥ ੯ ॥ ਹਮ ਤਮਾਮ ਨੇ ਵਾ ਹਮਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰਸ ਭਰ ਝੁਕਦਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਸੰਸਾਰ

ਕ੍ਰਿਪਾ ਦੀ ਖਾਨ ਕਹਤਾ ਹੈ॥ ੧੦ ॥ ਤਦਾ ਤਿਸੀ ਤੇ ਵਾ ਜਥੜੇ ਸੰਕਟ ਨਾਸ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਥਤੇ ਆਦੋਂ ਹੀ ਨਾਸ ਕਰਦਾ ਆਇਆ ਹੈ ਤਿਸ ਦਿਨ ਤੇ ॥ ੧੧ ॥ ਧਰਤ ਬਨਾਵਤਾ ਹੈ॥ ੧੨॥ ਕਿਨਹੂੰ ਕਹੂ ਕਿਸੇ ਜਗਾ ਵਾ ਕੈਸੀ ਭੀ ਨਹੀਂ ਲਖਾ। ਜੋਨ ਗ਼ੁਭ ਮੈ ਨਹੀਂ ॥ ੧੩॥ ਵਿਚਾਰਾਂ ਵਿਚਾਰ ਕੇ ਜਿਸਨੇ ਕਰੇ ਹੈਂ ਵਾ ਦੀਨ ਵਾ ਜਿਸ ਦਾ ਸੂਰਜ ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ ਬਿਚਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਇਨਾ ਲਖਨਾਂ ਮੈ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ ਜਾਣੀਤਾ ਹੈ॥ ੧੪ ॥ ਅਭੇਖੀ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੈ ਜੋ ਸਦਾ ਅਭੇਖੀ ਰਹਤਾ ਹੈ ਇਸੀਤੇ ਇਸੀਤੇ ਤਿਸੀਤੇ ਅਲਖ ਕਹਾ ਜਾਤਾ ਹੈ॥ ੧੫॥ ਰੂਪ ਵਿਅਕਤੀ ਭੀ ਉਪਮਾ ਤੇ ਰਹਤ ਹੈ ਭਾਵ ਅਲੋਕਕ ਹੈ ਤਿਸਤੇ ਉਪ੍ਸਰੂਪ ਭੀ ਅਪਾਰ ਸੁੰਦਰ ਹੈ ॥ ੧੬ ॥ ਲਗਣ ਲੋਣ। ਸਗਨ ਚੰਗੇ ਮਾੜੇ ਦੇ ਬਿਚਾਰ ਤੇ ਕਰਨ ਵਾਲੇਆਂਨਹੀ ਖੁਸੀ ਕਰ ॥੧੭॥ ਅਪਨੀ ੨ ਮਾਨ ਵਡਆਈ ਮੈ ਦੁਹਾਂ ਮੈ ॥ ੧੮॥ ਪੇਟਦੇ ਤ੍ਰਿਪਤ ਕਰਨ ਲੀਏ ਭੇਖ ਦੇਖਾਵਤੇ ਹੈ ਭੇਖ ਬਿਨਾ ਕੋਈ ਦੇਤਾ ਨਹੀ।੨੫। ਜਿਸਨੇ ਓਸ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਦੇਨ ਵਾਲਾ ਹਿਰਦੇ ਮੈ ਠਹਰਾਏਆ ਹੈ ਸਿਰ ਤਿਸ ਚਲਾ ਜਾਵੈ ਤੋ ਜਾਵੇ ਪੰਤੂ ਤਿਸਨੇ ਸਿਰਰ ਹਠ ਵਾ ਭੇਦ ਨਹੀ ਦਿਤਾ ਰੰਚ ਨਾਸ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਸੰਮਤਾ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ॥ ੨੬ ॥ ਛਲ ਤੇ ਖਾਹਿਦੇ ਭੇਖ ਦਾ ਸਧਾਂਤ ਨਲਖਾ ਸੰਤ ਭੀ ਨ ਹੂਆ ਗ੍ਸਤੀ ਧਰਮ ਭੀ ਗਿਆ ॥ ੨੭ ॥ ਗੁਣ ਸੁਮੰਦ੍ ਵਤ ਹੈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੇਤੋਭੀ ਅੰਤ ਨਹੀ॥ ੨੮॥ ਪ੍ਰਥਮ ਪੂਜਨੀ ਜੋ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਹੈ ਸਾਰੇ ਜਗਤ ਦਾ ਪਿਤਾ ਦਿਸਦਾ ਇਕ ਸੰਕਲਪ ਹੂਆ ਸੋਈ ਸੰਕਲਪ ਮਾਇਆ ਹੋਈ ਜਿਸ ਮਾਇਆ ਨੇ॥ ੨੯ ॥ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਖੋਲ ਕਰ ਕਹੀਏ ਜੀ ਜੋ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਪੂਜਨੀਕ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਪਹਲੇ ਓਅੰਕਾਰ ਧੁਨੀ ਨੂੰ ਕਹਾ ਇਕ ਤੇ ਬਹੁਤ ਹੋਵਾ ਤਬ ਸੋ ਧੁਨੀ ਮੈ ਸੰਸਾਰ ਪੂਰ-

ਨ ਥਣ ਰਹਾ ਕਹਤੇ ਹੈ ਤਿਸਤੇ ਹੀ ਜਗ ਕਾ ਬਿਸਤਾਰ ਹੁਆ ਹੈ ਜੀਵ ਹੋਰ ਭੀ ਕਿਸੇ ਕੀ ਸਹਾਇਤਾ ਹੈ ਸੋ ਕਹਤੇ ਹੈਂ।ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਨੇ ਅਰ ਮਾਇਆ ਨੇ ਜਬ ਬਿਚਾਰ ਕਰਾ ਤਬ ਜਗ ਹੁਆ॥ ੩੦॥ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਤੇ ਇਲੈਦਾ ੨ ਨਾਮ ਉਚਾਰ ਕਰ ਸੁਨਾ ਵਾ ਇਤ-ਨੀ ਸਕਤੀ ਨਹੀਂ॥ ੩੧॥ ਬਲੀ ਰਾਕਸ ਤੇ ਅਬਲੀ ਦੇਵਤੇ ਥਪ ਧਰਸਰ ਗੁਣਕਾ ਆਪ ਹੀ ਰੂਪ ਅਕਾਰ ਦੇ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਦਾ ਹੈ ॥ ੩੨॥ ਇਲੈਦਾ ੨ ਜੈਸੇ ਸਰੀਰ ਧਾਰ ਕਰ ਆਏ ਹੈ ਪਰੰਮ ਉਤਾ ਕ੍ਰਿਸ੍ਨ ਜੋ ਇਕ ਕਹਾਵਤਾ ਹੈ ਅੰਤ ਨੂੰ ਸੋ ਅਵਤਾਰਾਂ ਨੂੰ ਭੀ ਆਪਨੇ ਸਰੂਪ ਮੈ ਮਿਲਾਇਆ ਹੈ॥ ੩੩॥ ਇਕਦੀਸਤਾ ਕਾਲ ਰੂਪ ਭਗ-ਵਾਨ ਥਨਾਥੋ ਭਗਵਾਨ ਹੀ ਕਾਲ ਰੂਪ ਕਹੀਦਾ ਹੈ॥ ੩੪॥ ਜੋ ਕੁਛ ਦ੍ਰਿਸਟ ਅਗੋਚਰ ਨਿਗਾ ਆਂਵਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਨੂੰ ਮਨ ਮਾਇਆ ਛਲ ਰੂਪ॥ ੩੭॥ ਉਰਝਾਓ ਮਿਲਾ ਹੋਵਾ ਹੈ॥ ੨੯॥ ਆਪਨਾ ਜਾਪ ਆਪਹੀ ਕੀਤਾ ਹੈ ਵਾ ਆਪਨਾ ਜਾਪ ਪਹਿਲੇ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਮੈ ਛੋਟਾ ਮਛਕਾ ਫੇਰ ਬਡਾ ਹੁਆ ਝਕਝੋਰਨ ਹਲਾਵਨਾਕਰਾ ਸੰਖਾਸਰ ਸੰਮੁੰਦ੍ ਮੋ ਰਹਤਾ ਥਾ ਤਿਸਨੇ ਕ੍ਰੋਧ ਕੀਆ ਲੋਹ ਚੀਰੀ ਸੰਜੋਆ ਥੇਕ ਪਾਤੰ ਕੀਓ ਸਿਧਮਧੰ ਚਾਰ ਬੇਦਾਂ ਨੂੰ ਪੜਿਆ ਪਾਵਨਾਕਰਆ ਸਮੁੰਦ੍ ਮੈ॥ ੪੧॥ ਸੰਭਰੇਦੀਨ ਹੇਤੰ ਦਿਜਾਲੰ ਸੰਭਾਲਯਾਦੀ ਦੇ ਵਾਸਤੈ ਦਿਯਾਲੂ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਜੋ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਹੈ। ਸੁਵੱਛ ਤੀਰੰ ਪਵਿਤ੍ ਤੀਰ ਵਾ ਗਛ ਵਾਛੜਤੀਰਾਂਦੀ ਸੁੰਡ ਮੁੰਡ ਸੂਰਮੇਆਂ ਦੇ ਧੜ ਵਾ ਸੁੰਡ ਹਾਥੀਆਂ ਦੇ॥ ੪੩॥ ਬਾਹੇ ਖੰਗਯੰ ਖੇਤ ਖਰੀ ਸਧੀਰੰ ਖਿੰਗੀ ਘੋੜੇਆਂ ਵਾਲੇ ਆਧੀਰਜ ਵਾਲੇਆਂ ਨੇ ਖੇਤ ਮੈ ਖੰਡੇ ਚਲਾਏ।ਗੋਰਗਾਰ ਗਾਜੀ ਗਹਰਗੰਭੀਰ ਸੂਰਮੇ ਬਖੰ ਵਖੀ-ਆਂ ਮੈ ਜਹੀਆਂ ਪਾਈਆਂ ਜਥ ਮਰਕੇ ਗਿਰੇ ਤਥ ਛੂਟੇ॥ ੪੪॥

ਜੋਰਮਥੰ ਜੋਰ ਕੀਤਾ ਮਾਰਨੇ ਦਾ ॥ ੪੫ ॥ ਢਾਲਾ ਢੁਲਕਾਇਕੈ ਢੁਕੇ ॥ ੪੬ ॥ ਤਮੀੜਿਰ ਅਤੰਕੰ ਚਮਕੀਆਂ ਤੇਗਾਂ ਜੋ ਦੇਖੀਆਂ ਨਹੀ ਜਾਂਦੀਆਂ। ਗੋਰਗਾਜੀ ਭਾਰੀ ਸੂਰਮੇ॥ ੪੭ ॥ ਤਾਬ੍ ਬ੍ਰਕਤਾ ਤਾਮੇਦੇ ਰੰਗ ਦਾਮੁਖਹੂਆ ਨਗਾਰੇ ਬਜੇ ॥ ੪੮ ॥ ਖੁਲੇਹੋਏ ਸੂਰਮੇ ਖਤੇ ਮੈ ਖੂੰਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੇ ਖੰਡੇ ਪ੍ਰਗਾਸਤੇ ਹੈ ਭੁਤ ਸਬਦ ਕਰਦੇ ਭਏ ॥ ੪੯ ॥ ਗਿਰੇ ਜੁਧ ਮਧੰ ਬਲੀ ਥੀ ਰਖੇਤੰ ਬਲੀ ਜੋ ਸੂਰਮੇ ਹੈਂ ਜੁਧ ਖੇਤ ਮੈ ਡਿਗੇ। ਮਚੇਤੰ ਜੜ ਹੋਏ ਪਏ ਹੈਂ ਸੂਰਮੇ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਨਿਆਈਂ ਵਾ ਨਿਸੰਗ॥ ੫੦ ॥ ਭੁਕੈ ਬੋਲਦੇ ਹੈਂ ਭੂਤ ਭੂਮੀ ਨਿਰ ਅਸਤੰ ਸੂਰਮੇ ਨਿਰ ਅਸਤ੍ਰ ਹੋਏ ੨ ਪਏ ਹੈਂ ਸੂਰ ਸਿਧਾਂ ਸੂਰਮੇ ਜੋ ਸਿਧ ਪ੍ਰਗਟ ਹੈਂ ॥ ੫੨ ॥ ਉਧਾਰ ਖੇਦੰ ਬੇਦਾਂ ਨੂੰ ਜਲ ਸੈ ਕਡਲੀਆਂ॥ ਇਤੀ ਮਛ ॥

ਅਥ ਕਛ ਅਵਤਾਰ

ਬੀਨੰਬੀਨਬਾਜਾਇਨਾਂਰਤਨਾਂਤੋਂਇੰਦ੍ਰ ਹੁਆ ਇੰਦ੍ਰ ਕਾ ਕ੍ਰਾਤੁ। ਉਪ-ਇੰਦ੍ਰ ਹੁਆ ਬਾਵਨ॥੨॥ਬਦਿ[illegible]ਠਆ ਯਹ ਕਾਮ ਕੀਬੋ ਰਿੜ ਕਨ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਭਏ।ਮਧ[illegible]ਕੀ ਕੂਟ ਮਧਾਂਨੀ ਪਰਬਤ ਮਧਰਾ-ਚਲ ਦੀ ਕੀਤੀ ॥੩ ॥ ਮਥਕ ਨੇਤ੍ਰਾ ਬਾਸਕਨਾਗ ਦਾ ਮਥੇ ਰਿੜਕ ਨ ਲਗੇ ਪਰਬਤ ਕਛਪੰ ਤਬ ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਕਛਪ ਦਾ ਰੂਪ ਧਾ ਰਿਆ ਪਰਬਤ ਦੇ ਅਕਾਰ ਦਾ॥ ਇਤੀ ਕਛ ॥

ਅਥ ਨਰ ਨਾਰਾਇਣ ਅਵਤਾਰ

ਕਪਿਤਨਕਬਤਾਵਿਚਾ੧।ਇਸਦੇਵਰੁਪੰਦੇਦਤਿਆਂਨੇਦ੍ਰੁਜੀਦਿਸ਼ਾਤੇ ਘ੍ਰੁਟਨਲੇਤਅਮੀਰਸਕੇਜੋਦੇਖਤਾਹੈਸੋਅੰਮ੍ਰਤਦਾਘ੍ਰਟ ਲੇਤਾ ਹੈ ਮਧ ਪਾਨਘਟੰ ਅੰਮ੍ਰਤਯ ਘਟ ਮਧਯ ਮਤੰਸ਼ਰਾਬਦਾ ਲੜਾ ਅਮਲ ਮੈ

ਮਸਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਮਾਹੁਰ ਸੰਖੀਆ ॥ ੪ ॥ ਗਵਰਾਜ ਸੁਧੇਨ ਗਊਆਂ ਦੀ ਰਾਜਾ ਕਾਮਧੇਨ ਗਊ ਨਰਸਾ ਅਸਤ੍ ਬਲੀ ਸਹਸ ਅ-ਸਤ੍ ਵਾਲੇ ਬਾਲੀ ਨੇ ॥ ੫ ॥ ਗਣੰ ਗਿਣਦੇ ਹੈਂ ਔਰ ਮਧੰ ਸਹਤ ਹਰੀਤ ਹਰੜ ਸਬੇਲ ਚੰਦ੍ ਬੇਲ ਵਾ ਨਾਗਰਬੇਲ ਵਾ ਅਕਾਸਬੇਲ ਗਦਾ ਦੂਸਰੀ ਜੋ ਬਾਵਨ ਅਵਤਾਰਦੇਹਥਮੈ ਰਹਿੰਦੀਹੈਹੈ ॥੭॥ ਅ-ਉਧਾਤਰਣੋ ਬਹੁੜੋ ਧਾਤਾ ਗਿਣਤਾ ਹਾਂ ਘਟ ਜਾਣ ਕਵੀ ਜਿਨਹਾਸ ਕਮਤੀ ਕਥਾ ਜਾਨ ਕਰ ਵਾ ਵਕਤਾ ਘਟ ਜਾਨ ਕਰ॥ ੮ ॥ ਸਿਤੰ ਰੁਕਮੰ ਚਿਟੀ ਚਾਂਦੀ ॥ ੯ ॥ ਮ੍ਰਿਤ ਸੰਖ ਮੁਰਦਾ ਸੰਖ ਨਾਮ ਸੀਲ ਨਾਮ ਹੈ। ਲੋਵਰਸੰ ਲਵਵੰਸ ਲੂਣ ਰਸ ਜੋ ਹੈ ॥ ੧੦ ॥ ਖਾਨਨ ਸੈ ਇਨਾਂ ਕੀਆਂ ਖਾਨਾ ਭੀ ਹੈ ਕੋਈ ਕਹੁ ਕਮਾਇ ਕੋਈ ਕਿਤੇ ਵਾ ਕਿਤੇ ਜਤਨ ਸੇ ਕਮਾ ਲੇਤਾਹੈ ਕਿਆ ਰਸੈਨ ਬਨਾ ਲੇਤਾਹੈ ॥ ੧੨ ॥ ਦਿਰ ਬ ਸੋ ਮਾਇਆ ਰੂਪ ਅਵਰਹਿ ਬਾਟ ਅਵਰਨ ਦਯੋ ਹੋਰਨ ਕਾ ਬਾਟਾ ਹੋਰ ਕਰ ਦੀਆ ਜੋ ਅਧਾ ੨ ਕਹਾ ਥਾ ਪੂਰਬ ਸੋ ਮਿਰਜਾਦਾ ਤੋੜੀ ਜਿਸਕੋ ਇਛਾ ਤਿਸਕੋ ਦੀਆ ਧਨੁਖ ਬਿਸਰ ਬਿਹੁ ॥ ੧੪ ॥ ਨਰੈਣਨੇ ਨਰ ਦਾ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਾ ਭਈਐਠਪੈਠੇ ਰਾਜੇ ਜੋ ਸੂਰਮੇ ਆਕੜ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਜੁਧ ਮੈ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਭਏ ਭੁਜਾਂ ਨੂੰ ਠੋਕ ਕੇ ॥ ੧੫ ॥ ਆਪ ਗੁਸਾ ਰੂਪ ਹੋਏ ॥ ੧੬ ॥ ਕ੍ਰੋਧ ਦੇ ਨਾਲ ਲੜਾਈ ਨ ਵਿਰਤ ਵਾਸਤੇ ਜੰਗੀ ਜੋਧੇ ਲੜਾਕੇ ॥ ੧੭ ॥ ਸਿਵ ਜੰਗ ਜੜਕੇ ॥ ੧੯ ॥ ਦਿਸਾਮਉਨ ਦੇਖਨੇ ਮੈ ਨਹੀ ਆਈ ਸੈਨਾ ਦੈਤ ਰਾਜ ਦੀ ਸੰਜ ਸੰਜੋਵਾ ਪੰਜ ਸੰਝੂਹ। ੧੯। ਹਾਰਿਓ ਦੇਵਤੇ ਛਕੇ ਪੂਰਨ ।੨੦ ਜੋਗੀ ਜੁੜਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਧਯੋ ਨ ਪਾ ਪੀਨੰ ਪਾਣੀ ਪੀਣਾ ਬੀ ਭੁਲ ਗਿਆ ਚੇਤਨ ਤੇ ਹੀਨ ਹੋਗਏ ॥੨੦॥ ਜੋਧੀ ਜੁੜ ਗਏ ।੪।ਮਨ ਕੋ ਸਜ॥੨੧ ॥ਛਿਤੀ ।੫।

ਅਥ ਵੈਰਾਹ ਅਵਤਾਰ

ਵੈਰਾਹੁ ਅਵਤਾਰ ਮਦਯੰ ਅੰਮ੍ਰਤ ਅਮਿਦਯੰ ਸ਼ਰਾਬ ॥ ੧ ॥ਗਹੀਰੰ ਬਡਿਆਂ ਨੂੰ ॥ ੨ ॥ ਵਾਸੋ ਓਨਾ ਵਰਗਾ ਪੈਰ ਦੇ ਅੰਗੂਠੇ ਨਾਲ ਥਨੰ ਪਾਨੀ ਵਿਚ ਪਾਕੇ ਬੇਦ ਤੇ ਭੂਮੀ ਭਰੰ ਨਾਸ ਕਰ ਦਿਤੀ ॥ ੩ ॥ ਧੁਰ ਰਹੀ ਪੂਰਨ ਹੋਕੇ ਡਰਦੀ ਧੁੜੀ ਨਾਹਿ ਲੀ ॥ ੫ ॥ ਭੀਰ ਡਰਾਕੇ। ੬। ਖਹੈ ਖਰਦੇ ਹੈਨ ਖੁਲੇ ਫਿਰਦੇ ਹੈਂ ਕਈ ਧੜ ਨਿਚੇਤ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ੭ ॥ ਭਿਆਨਤੇ ਭਿਆਨਕ ॥ ੮ ॥ ਪਾਵਾ ਦਾ ਘਾਤ ਕਰਦੇ ਹੈਂ ਮਧਯਾਨ ਦਾ ਸੂਰਜ ਮਠਾ ਹੋਗਿਆ ॥ ੯ ॥ ਰਾਘਵਾ ਦੀ ਕੁਲ ਮੈ ਇੰਦ੍ਰਵਤ ਬੀਰ ਰਾਮਚੰਦ ਆਵਸੇਸ ਕਰਕੇ। ੧੧ ॥ ਸਰਬ ਭੂਮੰ ਇਕ ਬ੍ਰਹਮਾਂਡ ਦੀ ਲੈ ਗਿਆ ਸੀ ਬਾਕੀ ਡੋਲ ਦੀ ਹੋਈ ਰੰਗ ਭੂਮੰ ਜੁਧ ਰੂਪ ਹੋਏ ॥੧੨ ॥ ਸੰਤਣਾਂ ਤਾਂਈ ਸੁਖ ਦੇਵੇ ਧਾਰੰ ਧਰਤੀ ਦਾ ਥਟਯੋ ਇਸਥਿਤ ਕੀਤਾ ਧਰਮਰਾਜੰ ਇੰਦ੍ ਨੂੰ

ਅਥ ਨਰਸਿੰਘ ਅਵਤਾਰ

ਸੁਧ ਸਾਜ ਮਾਲਾ ਤਿਲਕ ਸਤ੍ ਵਿਸਨੂ ਸਾਥ ਨਿਵਸੇਸ ਕਰਕੇ ਰਕਤ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਦਾ ਹੋਯਾ। ਮਨੰ ਸੈਹੀ ਹਾਂ ਹਕਵਾਰ ਥੰਮ ਨੂ। ੯। ਦਿਵਾਰ ਦੈਤ ਥਹਰੇ ਕਾਂਪਤੇ ਹੈਂ ਹੁਹ ਹਿਰੇ ਹਰਾਨ ਹੋਏ ਨਰਾਂ ਕਾ ਅੰਤ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ। ੧੦। ਲਰਜੇ ਕਾਂਪਤੇ ਹੈਂ ਸਮਹਾਤ ਸਾਹਮਣੇ ਹੋਏ ਜਗਾਏ ਸਮਹੇ ਦੁਵੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੋਏ ਭੈਰਨ ਭਿੜਦੇ ਹੈਂ ਨਟ ਦੇ ਥਟੇ ਦੀ ਤਰਾ। ੧੧। ਥਥਕੇ ਥੋਲਦੇ ਹੈਨ ਥਹਾਰ ਥਰਜ਼ਾਤ ਕੀ। ੧੨। ਫਹਰੰਤ ਹਿਲਦੀਆਂ ਹੈ। ੧੩। ਹਹਰੰਤ ਬੋਲਦੇ ਹੈਂ ਦੂਸਰਾ। ੧੪। ਬਿਚਾਲਯੋ ਪਿਛੇਹਟਿਆ ਦੁਇ ਪੈਰ ਸਿਰੋਰਹ ਕੌਲ ਸੂਰਜ ਨੂੰ ਦੇਖਕੇ ਖਿੜਦਾ ਹੈ ॥ ੧੭ ॥ ਹੁਣ

ਹੁਣ ਰਾਤ ਨੂੰ ਖੇਲਦੇ ਹੈਂ ॥ ੧੮ ॥ ਮਾਨੋ ਧੂਮ ਧੂਏਂ ਨੂੰ ਅਧੋਮੁਖ ਹੋਕੇ ਤਪਦੇ ਹੈਂ ॥ ੧੯ ॥ ਬੈਰਕ ਝੜੀਆਂ ਥਹਰੰਤ ਫਿਰਦੇ ਹੈਂ॥੨੧॥ਅਪੂਰਬ ਅਲੋਕਕ ॥ ੨੯ ॥ ਕੰਪਾਈ ਸਦਾ ਗਰਦਨ॥੩੭॥ਹਲਾਚਾਲ ਹਲਾ ਕਰਕੇ ਕਰਨਦਾ ਘੜਕੇਦਾ ਭੀਮਸੈਨ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ਸੀ॥੪੦॥ਅਰਿਸਿ ਅਪਦ੍ ਕਰਨ ਵਾਲੇ॥੪੧॥ਅਭੇਖਬੁਰਾ ਹਾਲ ਕਰਕੇ ਜੋਤ ਨਾਲ ਜੋਤ ਮਿਲੀ

ਅਥ ਬਾਵਨ ਅਵਤਾਰ

ਦੈਤਾਂ ਨੂੰ ਦਾਨ ਦਿੰਦੇ ॥ ੧॥ ਬਲੰ ਬਲੀ ਕਰੀ ਜੋਗ ਜੁੜਕੇ ਅਰਾਦਨਾ ਕੀਤੀ ੪ ਚੰਨਨ ਦਾ ਮੁੜਕਾ ਮੁੜਾ ਬੈਠਨ ਨੂੰ ਦਿਤਾ ॥ ੬ ॥ ਕੀਰਤ ਜਸਲੈ ॥ ੮ ॥ ਵਜੀਰਾ ਥੀ ਕਰਦੇ ਸੀ ॥ ੧੦ ॥ ਉਚਰਤ ਉਚਾਰਦਾ ਹੈ ਸੰਕ੍ਰ ਕੀ ਘਰ ਬਸਨ ਹੈ ਐਸੇ ਮੰਤ੍ਰੀ ਹੋਏ ਜਾਂ ਸਹੇ ਜਿਨਾ ਮਾਸ ਹੈ ਇਸਤੈ ॥ ੧੪ ॥ ਜਾਰੇਦੀਮਕਰ ਜੇਡਾ ਸਰੂਪ ਧਾਰਕੇ ॥ ੧੫ ॥ ਸੁਰਾਹੀਕ ਮੰਡਲ ॥ ੧੭ ॥ ਨ੍ਰਿਪਤ ਰਾਜੇ ਦੇ ਹਥੋਂ ਰਾਨੀ ਨੇ ਤੁਨਖਾ ਲਏਆ ॥੨੧॥ ਭਿਦਿਯੋ ਮਿਨਿਆ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਅੰਡੇ ਦੀ ਨਿਆਈ ਅਪਾਰ ਜੋਸੀ। ਅਕਾਸ ਮੈ ਪੈਰ ਗਿਆ ਉਸ ਵੇਲੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੇ ਚਰਨ ਧੋਤਾ ਸਿਵਾ ਨੇ ਸਿਵ ਪਰਧਾਰਿਆ ਸੋ ਗੰਗਾ ਗਿਰੀ ॥ ੨੩ ॥ ਧੀਰਾ ਧੀਰਜਵਾਨ ॥

ਅਥ ਪਰਸਰਾਮ ਅਵਤਾਰ

ਜਯੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਕਵਾਚੀ ਕੁਠਾਰੀ ਸੰਜੋਇਤੇ ਕੁਵਾੜੇ ਦੇ ਸਹਤ ਪੈਦਾ ਹੋਏ॥੯॥ਹਾਯੋ ਹੁਨ ਮਾਰਦਾ ਹਾ ਹੇ ਬਾਮਨ ॥ ੧੨ ॥ ਸੈ ਹਥੀ ਹਥਾ ਨੈ ਲੈ ਲਈ ਹੈ ॥ ੧੫ ॥ ਗਜਾਹਾ ਥੀ ਜੁਹ ਸਮੂੰਹ ਗਜੈ ਗਜਦੇ ਹੈਨ ॥ ੧੮ ॥ ਤਪੇ ਤਪਦੇ ਹੈ ॥੧੯॥ਪਣੋ

ਛੋਟੇ ਵਡੇ ਢੋਲ ॥ ੨੦ ॥ ਦੁਵੰਦਵਾ ਅਗਨ ਦਰੀ ਦਗ ਰਹੀ ਹੈ ॥ ੨੧ ॥ ਤੁਰੇ ਤੁਰਕਾਂਨੀ ਦੇਸਦੇ ॥ ੨੨ ॥ ਪੇਲੇ ਦੌੜਦੇਹੈਕਰਖਾ ਛੰਦ ਉਚਾਰਦੇ ਹੈ ॥ ੨੬ ॥ ਪ੍ਰਭਾ ਸੋਭਾ ਕਾਲ ਸਵੇਰੇ ਦੀ ਸੂਰਜ ਦੇ ਰਸ਼ਮਾ ਵਰਗੀ ॥ ੨੮ ॥ ਕੀਤਾ ਕਾਲ ਸਮੇ ਨੇ ਹੀਨ ਨਾਸ ਮਰਗਿਆ ॥ ੩੦ ॥ ਜੂਪੰ ਜੈਸੇ ਜੂਆ ਜਿਤ ਲਈਦਾ ਹੈ ॥੩੩॥ ਛੋਰ ਵਿਸਥਾਰ ਕਰਕੇ ਨਾਟਕ ਪ੍ਰਸੰਗ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾ ਅਵਤਾਰ ਕਥਨੰ

ਚਿਰਾਨੀ ਪੁਰਾਨੀ । ਸੁਰ ਗਿਆਨੀ ਦਿਬ ਗਿਆਨੀ ਚਹੁ ਮੁਹਾ ਵਾਲਾ ਜਗਤ ਉਚਾਰਨ ਕਰਦੇ ਹੈ ॥੨॥ ਕਰਮ ਧਰਮ ਦੇ ਕਰਨੇ ਲਾਏ ॥

ਰੁਦ੍ ਅਵਤਾਰ ਕਥਨੰ

ਲਗੇ ਜੋਰ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਮੈਜੁੜਨੇਰੀਤੀਦੂਰ ਹੋਈ।ਗੜੇਰਚੇਹੈ।੧। ਭਰੀ ਹੋਈ ਆਕਲ ਬਿਆਲ ॥ ੩ ॥ ਜੋਗ ਜੁੜਨੇਦਾ॥੪॥ਗਨਹੋ ਕਥਨ ਕਰਗੇ ॥ ੫ ॥ ਰਾਤ ਭਿਆਨਕ।੭।ਪ੍ਰਲਵਨਾਸ।੮।ਤ੍ਰਿਪੁਰਾਵਿਚ ਸਿਵਿ॥੯॥ਤ੍ਰਿਪੁਰਾ ਨੂ ਇਕ ਬਾਨ ਨਾਲਬਧੈ ਸੋ ਮਾਰੇ ਗਨੈ ਕਥਨ ਕਰੇ ਇਕ ਬਾਨ ਨਾਲ ਸ਼ਿਵਾ ਨੇ ਬਧੇਤ੍ਰਿਨੇਪੁਰ॥੧੬॥ਪੇਲ ਪੇਲ ਹੇਠ ਉਤੇ॥੧੭॥ਸੇਲੇਆਦੀ ਰੇਲ ਧਕੇਲਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥ ੨੨ ॥ ਸਿਲ ਹੀ ਸੁਬੂਹੁ ਸੰਜ ਸਜੋਆ ਸਜੀਆਂ ਹੈਨਡੰਕੇ ਡਰਾਏ ਹੋਏ॥੨੪॥ਬਿਧੋ ਮਚਾਰੀ ਦੇਵਤੇ ॥ ੨੬ ॥ ਰਿਸੇ ਰੋਸ ਕ੍ਰੋਧਨਾਲ ਗੁਸੇ ਹੋਏਸਿਲਹ ਸਮੂਹ ਸੰਜ ਸੰਜੋਆ ਰਾਜ ॥੨੨॥ ਬਿਰਾਜਦੇ ਹੈ ॥ ੨੬ ॥ਭੀ ਤ੍ਰੂਹ ਸਸਤ੍ਰ ਪ੍ਰਹਾਰੇ ਅਸੁਧ ਹੈ ਗਾਜ ਹਾਥੀ ਨੇ ਬੁਰਜ ਨੂ ਸੁਟਿਆ ਹੈ

ਗਉਰੀ ਕਾ ਬਧ ਕਥਨੰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ

ਤਬ ਰੁਦ੍ਰ ਨੇ ਭਿਆਨਕ ਰੂਪ ਭੋਗ ਵਾਲਾ ਕੀਤੀ ਇੰਦ੍ਰ ਬਜਰ ਮਾਰਨ ਲਗਾ ਫੇਰ ਸਰਨ ਪਿਆ ਹਾਰ ਇੰਦ ਨ ਇਕ ਜਨਮ ਕੋਪਦੀ ਅਗਨੇਲੋਆ ॥ ੨ ॥ ਨਗਯੋ ਸਮੁੰਦ੍ ਨੇ ਨਹੀ ਰਖਿਆ॥੮॥ਆਇਸਦਿਤੀ।੧੨।ਔਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਰਾਜਾ ਹੋਵੈ ਨਤਿਤਾਰਾ ਕਿਸੇ ਨਾਰਾਜੇ ਨੂ ਯਾਦ ਕਰਾਏਆ ਨਾ ਸਿਵ ਵਲੋ ੧੩ ਤਨ ਤਈ ਤਤਾ ਹੋਵ।।੧੪। ਉਖਾਫ਼ ਤਬਹੀ ਮੂਰਛਾ ਹੋ ਗਏ। ॥ ੧੯ ॥ ਹਨੇ ਕਨਾਰ। ਢਾਹੇ ਹੈ ਕਨਾਰੇ ਨਦੀ ਦੇ ੨੧ ਡਮਡਮ ਡੰਮੂ ਡਕੇ।। ਨਾਲ ਡਾਮਰੂ ਬਜਦੇ ਹੇ।੨੬। ਦੇਸਾ ਅੰਗਾਨੂ ਸੰਭਾਲ ਦੇ ਹੈ॥ ੩੨ ॥ ਘਨੰਡ ਗਜਕੇ ਵਾਉਛਲ ੨।੩੬। ਰੁਦ੍ਰਿਆਨਕ ਸਿਵ ਕੋ ਦੇਖਕੇ ਛਤ੍ਰਕੀ ਛਟਾ ਛਤ੍ਰੀ ਸੋਭਾ ।੩੯। ਕੰਪਾਇ ਹਲਾ ਵਦੇਧਕੈਲ ਥਕੇ ਨਾਲ ਰੇਲ ਰੇੜਤੇ ਹੈ॥ ੪੦ ॥ ਅਘਾਇ ਜੋਹਕੇ ਨਹੀ ਜਖਮੀ ਹੋਏ ਘਾਇ ਜਖਮੀ ਹੋਇ ॥ ੪੫ ॥ ਕੁਟਨਥ ਪਹਾੜ ਥਲ ਤੋ ਬ੍ਰਿਛ ਮੁਡੋ ਪੁਟੇਆ ਹੈ ਗੌਰਜਾਂ ਦਾ ਵਿਵਾਹ।।ਤਨ ਨਾਲ ੪ ਦੈਤਾਂ ਦੀ ਸਭਾ ਵਿਚ ਵਿਸ਼ਨੂ ਜੀ ਗਏ ਸੀ ੯ ਮੈਂ ਦੁਖੀ ਹੋਈ ਹੈ ਵਿਸ਼ਨੂ ਜੀ ਹਜਕੇ ੧੪ ਹਜਾਰ ਹਿਨਤ ਹਿਨਤਰਦੇ ਹੈ ਘੋੜੇ ੧੫ਗਿਰ ਜਾਤ ਗਿਰਦੇ ਹੈ ਸੂਰਮੇ ਹਹਰੈ ਹਜਾਰ ਜੋਦਹੈ ਹੋਰ ਸੂਰਮੇ ਹਠੀ ੧੨ ਹਨ ਨੂ ਦੇਖਕੇ ਅਗੰਮ ਬਹਤੇ ਨੂ ਅਨੂਪ ਜੋ ਹਹੀ ਹੈ ॥ ੧੮॥ ਹਕਕੈ ਵਗਾਰਤੇ ੧੯॥ ਧਿਆ ਨ ਧਰਆ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕਾ ਥਿਪੇ ਸਕੋ ਤੂ ਸਿਵ ਸਟ੍ ਦਾ ਨਸ ਕਰ ੨ ਤੂ ਜਲੰਦ੍ਰੀ ਦੇਵੀ ਕਾ ਨਾਮ ਹੂਆ ਜਲੰਦ੍ ਸਹਤ ਮੈ ਪ੍ਰਥੇਦ ਗੌਤ ਹੂਮ ਥਕਦੇ ਹਾ ੧ ਸਮਤ ਥਕਕੇ ਵਿਸਨੂ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਮੈ ਸਮਾਇਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸਿੰਧ ਸਮੁੰਦ੍

ਬਿੰਧ ਬਿਦਾਰਚਲ ਅਭੰਗਾ ਨਿਰਗੁਨ ਰੂਪ ਹੈ ॥

ਅਰਹੰਤ ਅਵਤਾਰ

ਸਰ ਅਰਗਰ ਮੰਦ੍ਰਾਚਲ ਗਏ ਦੈਂਤ ਸੁਕ੍ਰਪਾਸ ਗਿਆ॥੫॥ ਬਿਸਨ ਤੇ ਬਿਯੋਤ ਇਸਨਾਨ ਕੀਆ ਕੌਣ ਕਾਰਣ ਉਤ੍ ਨਖਿਧ ਕਰਮ ਕ੍ਰਰਨੇ ਲਗੇ ਇਸੀ ਤੇ ਪਾਪੋਂ ਕੀ ਨਿਵਿਰਤੀ ਵਾਸਤੇ ਬਹੁੜੋ ਮਨ ਮੈਕਵਲ ਸਿਰਜਿਓ ਗਿਆਨਕ ਵਲ ਕਾ ਆਸਰਾ ਗਿਆਨ ਰੂਪ ਬਿਸ਼ਨੂੰ ਕਾ ਧਿਆਨ ਕੀਆ ॥ ੧੧ ॥ ਯਾਤੇ ਭਇਯੋ ਜਗ ਕੇ ਕ-ਰਨੇ ਕੋ ਤ੍ਰਾਸ ਐਸ ਪਰਾਜ ਐਸਾ ਉਪਜਾਇਆ ਸ੍ਵਾਵਗੀ ਪੂਜ ਸ-ਰੇਵੜੇ ਇਕ ਹੈਂ ॥ ਮਨ ਰਾਜਾ ਸਿੰਮ੍ਰਤੀਆਂ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰ ਧਨੰਤ੍ ਆਯੁਰ ਬੇਦ ਬੂਟੀਆਂ ਕਾ ਚੋਗ ਰਹਤ ਕਰ ਔਖਦ ਸਭ ਹੀ ਕਰੋ ਜਹਾਨ ਔਖਦੀਆਂ ਧਨੰਤ੍ ਨੇ ਰੋਗਾਂ ਤੇ ਰਹਤ ਲੋਕਾਂ ਕੋ ਕਰ ਦੀਆ ਨਾਲ ਲੇ ਆਇਆ ਸੀ ॥

ਅਥ ਸੂਰਜ ਅਵਤਾਰ

ਆਰਮੰ ਆਲਸ ਅਥਾਪ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਥਾਪਪੂਜਾ ਥਾਪ ਹੀ ਕਰਤੇ ਭਏ ॥ ੩ ॥ ਸਬ੍ਰਿਤ ਬ੍ਰਿਤ ਸ੍ਰਿਸਟ ਬ੍ਰਿਤੀ ਕੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਕਰੀ ॥ ੪ ॥ ਸੁ ਧੂਮ ਧੂਮ ਧੂਮ ਹੀ ਤਪਸੀ ਵਾ ਧੂੜੀਆਂ ਕੀ ਧੂਣੀਆਂ ਕੋ ਧੂਪਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਤਪੀ ਧੂਣੀਆਂ ਧੂਮੜੇ ਹੈਂ ॥ ੫ ॥ ਬਿਮਨ ਅੰਤ ਕੋ ਸੁਰ ਅ-ਸਥਾਨ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੬ ॥ ਦੀਰਘ ਕਾ ਇਨਾਮ ਰਾਖਸ਼ਾਂ ਬਾਣ ਪ੍ਰਯੰਤ ਬਢਤਾ ਹੈ ਬਾਣ ਦੀ ਮਾਰ ਜੇਡਾ ਵਧਦਾ ਹੈ ॥ ੯ ॥ ਦੁਬ ਹੀਆ ਦੋਨੋਂ ਹਾਥੋਂ ਸੇ ਕਿਆ ਚਾਰ ਕੋਸ ਪ੍ਰਯੰਤ ਰੋਜ਼ ਹੀ ਵਾ ਚਾਰ ਹਥ ਤ੍ਰਚਟ ਕਾਇ ਜਨੇਤੀ ਚੜ੍ਹੇ ਹੈ ॥ ੧੦ ॥ ਘਨਹਰ ਘੋਰੰ ਘਣ ਘਣ ਸਬਦ ਬਾਜਿਆ ਨੇ ਕੀਆ ਜਨਬਨ ਮੋਰੰ ਮੋਰਾ ਜੈਸੇ

ਸੂਰਮੇ ਲੜੇ॥੧੧॥ ਗੁਲ ਲਾਲੰ ਪੋਸਤ ਦੇ ਫੁਲਾਂਜੈਸੇ। ਤੜ ਸੜ-
ਤੀਰੰ ਤੜਾਕੇ ਪਏ ਭੀਰਾਂ ਕੇ॥ ੧੨॥ ਖੜਰੜ ਖੋਲੰ ਖੜਰੜ ਸਬ
ਦ ਹੋਵਾਟੋਪਾਂਦਾ॥ ੧੩॥ ਕਟਭਟ ਲੁਟੇ ਕਟੇ ਹੋਏ ਸੂਰਮੇ ਲੋਟਤੇ
ਹੈਂ॥ ੧੪॥ ਚਟ ਪਟ ਬ੍ਰਮਾ ਸੀਘਰ ਪਟੀਆਂ ਢਾਲਾਂ ਸੰਜੋਆ ਟੁਟ
ਪਈਆਂ ਫਟ ਗਈਆਂ॥ ੧੬॥ ਸਰਪੁਰ ਪੋਆਂ ਸੁਰਗ ਨੂੰ
ਪਾਂਫਦੇ ਹੈਂ ਫਾ ਸੁਰਪੁਰ ਕੋ ਅਕਾਸ ਪਰੋਇਆ ਹੈ ਤੀਰਾਂ ਸੇ॥ ੧੯
ਨਿਸੰਤ ਸੂਰਜ ਸਮਟ ਮੁਠ ਸੈ ਫਾ ਅਕਠੀਆਂ ਕਰਕੇ ਮੁਠ ਸੈ॥੨੨
ਉਬਕੀਆ ਉਛਲਦੇ ਹੈਨ ਰੰਗ ਸੇਨ ਰਤਾ ਲਹੂ ਦੇ ਰੰਗ ਸਾਥ
ਰਤੇ॥ ੨੫॥ ਕੌਧਤ ਪ੍ਰਕਾਸੀ ਨਿਸਾਹੰਤ ਅਸ ਰਸ ਬੋਰ ਕਰਨੇ
ਹਾਰਾ ਅੰਤ॥ ਇਤੀ॥

ਅਥ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਅਵਤਾਰ

ਦੁਖਵੈ ਦੁਖੀ ਨਹੀ ਕਰਦਾ ਕਾਮ ਤੇ ਬਿਨਾ ਹੋਈਆਂ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ।
੭॥ ਇਨਾਤ ਦਿਨ ਦੇ ਅੰਤ ਨੂੰ ਜੋ ਚੜੇ ਸੋ ਸੂਰਜ ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ ਜਿਸ
ਕਰ ਜਗਤ ਮੈ ਲੜਕੇ ਹੋਏ ਫਾ ਕਾਮ ਉਤਪਤ ਹੋਏ ਫੇਰ ਆਪੇ
ਇਕ ਦੂਏ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਏਂਗੇ॥ ੮॥ ਤਾਨ ਖਿਚ ਕੇ॥ ੧੨॥
ਅੰਬਰ ਦੀ ਦਾਰਾ ਨਹੀ ਸੀ ਬਰਨੇ ਦੇ ਲਾਇਕ ਜੋ ਮਨੀ ਕੀ ਇਸ
ਤ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਕਾ ਕਲੰਕ ਲਗਾਓ ਹਠੀ ਨੇ ਹੰਕਾਰ ਕਰਨੇ ਸੇ ਤਾਂਤੇ ਮੁਨ
ਕੋ ਰੋਸ ਅਪਾਰ ਮੁਨੀ ਜੋ ਬ੍ਰਹਸਪਤ ਫਾ ਇੰਦ੍ ਕੀ ਸਾਖਾ ਸੇ ਜੋ ਜੋ
ਗੋਤਮ ਨੇ ਮਾਰਾ ਸੀ ਪਰਨਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਕਾਲਾ ਅਰਜਨ ਚਿਟਾ ਸ੍ਰਾਪ
ਲਗਾਓ ਤਾਂਕੋ ਮੁਨਸੰਦਾ ਬ੍ਰਿਹਸਤ ਪਤ ਦਾ ਫਾ ਜਛ ਪ੍ਰਜਾਪਤੀ ਦਾ
ਤੇ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਕਾ ਨਾਸ ਹੋਗਿਆ ਬਧ ਛਾਰ ਹੋ॥ ੧੩॥ ਅਖਰਥ
ਬਹੁਤ॥

੨ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਅਥ ਰਾਮਾ ਅਵਤਾਰ ਕਥਨੰ ॥

ਕਤਕ ਮੈ ਥੋੜੇ ਕਾਲ ਮੈ॥੩॥ ਵਿਮਨੰ ਮਨ ਰੰਜਦੋਏ ਰਹੇ ਹੋ ਥਿਸਨੂੰ ॥੯॥ ਘਣੇ ਮੰਘਣੇ ਬਨ ਮੈ ਅੰਸਕਲੰ ਤਿਨਾਂ ਕੀ ਕਲਾ ਹਰੀ ਖੋਸ ਲਈ ॥੧੨॥ ਸੁਏ ਬਾਰ ਸਬੁਧ ਭਈ ਜਬ ਬਾਲ ਵਸਥਾ ਤੇ ਛੁਟ ਕੇ ਬਰ ਲਾਇਕ ਭਈ ਜੁਬਾ ਵਾਲੀ ਗਣਹੋ ਇਕ ਕੋ ਗਿਣ ਕੇ ਬਹਰੋ ਭਯੋ ਕਸਟ ਯਾਰ ਨ੍ਰਿਪੰ ਪੁਨਾ ਕਾਸਟ ਆਰ ਦਾ ਰਾਜਾ ਕੇਕਈ ਨਾਥ ਕਸ਼ਮੀਰ ਦੇਸਕੇ ਸਰਖਾਨ ਪਾਸ॥ ੧੩॥ ਇਨ ਤੇ ਕਿਯਾ ਕੁਸਲਿਆ ਸੁਮਿੱਤ੍ਰਾ ਤੇ ਨਥੀਓ ਨਾ ਉਤਪਤ ਹੂਆ ਤਬ ਕੇਕਈ ਇਸਤ੍ਰੀ ਖਿਚ ਰ ਕਰੀ ਕਹੀ ਕਹਾਂਗੇ ਇਸ ਕੇਕਈ ਕੇ ਚ-ਰਿੱਤ੍ਰ ਕੀ ਕਥਾ ਚਲਿਤ੍ਰਾਂ ਮੈ ਜੈਤ ਦਿਤੀ ਹੋ ਇੰਦ੍ਰ ਕੋ ਜੈਸੇ ਰਾਜੇ ਦਸਰਥ ਨੇ॥ ੧੮॥ ਮਨੋਦ੩ ਕਾਲ ਉਦੇ ਦੇਯਾ ਸੀ ਜਹਿਵਾ ਪੈਰੇਆਂ ਕਾਲ ਨੇ ਪੜੈਵਨ ਪ੍ਰਤਿਆਂ ਦੀ ਕੁਟੀਆ॥ ੧੯॥ ਸੁਅੰ ਪੁਤ੍ਰ॥ ੩੧॥ ਸੁਦੇਸ ਮੁੰਦ੍ਰ ਅੰਗਾਂ ਵਾਲਾ॥ ੩੨॥ ਸਲ ਚਿਖਾ ਸ ਰਾਏ ਸਤਵਾਲਾ ਜਾਣ ਕੇ ਸੀਤਲ ਹੋਈ॥ ੩੫॥ ਦੇਵਬਾਣੀ ਜਿਸ ਨ ਇੰਦ੍ਰ ਦੇ ਵਾ ਵਾਵਨ ਕਰਕੇ ॥ ੩੮॥ ਘਾਲੇ ਹੈਂ ਨਾਸ ਕਰਹਾਂ ਗੇ॥ ੩੯॥ ਖੰਡਨੇ ਜੋ ਅਖੰਡ ਹੈਂ ਸੋ ਖੰਡਨ ਕਰਾਂਗੇ॥ ਕਲੰਕ ਦੂਰ ਕੈ ਸਬੈ ਜੋ ਕਲੰਕ ਹੈਂ ਪਿਤਾ ਕਾ ਬਨਬਾਸ ਦੇਨਾ ਔਰ ਜੋ ਅ-ਨੇਕ ਰਾਖਛ ਦੁਖਦਾਈ ਹੈਂ ਤਿਨਾਂ ਕੀ ਨਿਵਿਰਤੀ ਕਰਕੇ ਪਿਤਾ ਬਚਨ ਸਫਲ ਕਰਨਾ ਜਿਸ ਕਲੰਕ ਘਾਇਕੈ ਗਰਬ ਈਸ ਕੋ ਮਿਟਾਏ ਹੈਂ ਜੋ ਸ਼ਿਵਾਂ ਨੇ ਵਰ ਦੀਆ ਸੀ ਕੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਕੋਈ ਬੀ ਨ

ਮਾਰ ਸਕੇਗਾ ਉਸਕੋ ਭੀ ਨਿਵਰਤ ਕਰਾਂਗੇ ॥ ੪੦ ॥ ਛੌਨਕੈ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਕੇ ॥ ੪੧ ॥ ਅਨੇਸ ਸੈਨਾਪਤੀ । ਛਿਤੇਸ ਦਸਰਥ ਕੇ ਦਿਵਾਨ ਬੋਲਕੈ ਲਏ ਸਭਾ ਮੈ ਬੁਲਾਇ ਲਏਕੌਰ ਪੰਗਤੀ॥੪੩॥ ਬਿਮਾਂਨ ਅਸਮਾਨ ਕੇ ਬਿਬਾਨੋਂ ਸਹਿਤ ਦੇਵਤੇ ॥ ੪੫ ॥ ਮਹੇਸ਼ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਦੇ ਰਾਜੇ । ਪਾਰੀਯੰ ਧਾਏ ॥ ੪੬ ॥ ਅਵਗਾਹੇ ਦੇਸ ਭੀ ਅਵਗਾਹੇ ॥ ੪੭ ॥ ਭਾਂਤ ਭਾਂਤ ਸਨਮਾਨ ਦੇਕੇ ਆਗੇ ਹੋਕੇ ਲਏ ਦਸਰਥ ਨੇ । ਭਾਓ ਭੂਖਨ ਕੋ ਪ੍ਰਕਾਸ ਭੂਖਨੋਂ ਕਾ ॥੪੯॥ ਮੋਮਤਨ ਹੋਮਾ ਵਾਲੇ ਰਿਤ ਜਾਨ ਅਸੰਬ ਰਿਤਜ ਜੋ ਅਹੂਤੀਆਂ ਪਾਵੈ ਮੰਦ੍ ਜਗ ਪੁਰਖ ਅਕਲਾਏ ਅਗਨ ਦੇਵਤੇ ਕਾਹਲੀ ਸੋ ॥ ੫੦ ॥ ਜਗ ਕਰਓ ਜਿਸਨੇ ਤਿਸ ਵਸਿਸ੍ ਦੇ ਹਥੀ ਦੀਓ ਗੁਨੀਨੇ ਰਾਜੇ ਕੋ ਖੀਰ ਪਾਤ੍ ਲੈਕੇ ਦੀਓ ॥ ੫੨ ॥ ਬਾਜਨਬਾਜੇ ਅਗੇ ਅਸੀਰਬਾਦ ਹੈ ॥ ੫੩ ॥ ਲਾਲਾ ਦੇ ਜਾਲ ਹਾਰ ਪ੍ਰਵਿਸ੍ ਪਰੋਏ ਹੋਏ ਹੈ ਘੋੜਿਆ ਦੇ ਗਲਾ ਮੈ ਪਾਕੇ ਸਹਤ ਪੜਿਆ ਦੇ ਦਏ ਨਾਚ ਉਛਲਨਾ ॥ ੫੫ ॥ ਤੂਰ ਬਾਜਾ ਤੁਰੰਗ ਰੂਪੀ ਭਾਨ ਬੀਨਾ ਬੀਨਕੈ ਚੁਨਕੇ ਬਾਜੇ ਬਜਾਤੇ ਹੈ ਛੀਨ ਛਿਨਮੈ ਪਰਬੀਨਾ ਨੇ ਬੀਨਾਕੋ ਬਸੇਸ ਕਰਕੇ ਬਜਾਏਆ । ਸੁਖਮ ਵਾ ਬਾਸਰੀ ਬੀਨ ਬਾਜਾ ਬਾਰ ਤੁਰੰਗ ਜਲ ਤਰੰਗ ਨਾਮ ਬਾਜਾ ਹੈ ਨਿਆਨ ਤੂਤੀਆ ॥ ੫੬ ॥ ਧੂਪਾ ਦੀਪਾ ਕਸਨੇ ਹਸੇ ਰਾਜਾ ਕੇ ਰ੍ਹ ਮੈ ਦੇਤੇ ਹੈ ਬਨਾਇਕੈ ॥ ੫੭ ॥ ਔਨ ਘਰ ਮੈ ਬੰਧਨ ਵਾਨ ਲਾਰ੍ ਵਾ ਕਾਗਤੋਂ ਕੀ ਬਨਾਈ ਹੋਈ ਗੋਲ ਪੀਲੀ ਸਬਜ ॥ ੫੮ ॥ ਏਹੁਰਥ ਐਸੇ ਅਵਾਜ ਕਰਤੇ ਹੈ ਮਾਨੋ ਗਾਇਨ ਦਾ ਪੁਰ ਹੈ ਇਹੁ ਮੇਰੀ ਬੁਧ ਮੈ ਆਇਆ ਹੈ ॥ ੫੯ ॥ ਸਸਤ੍ਰਾ ਦੀ ਤੇ ਸਾਸਤ੍ਰਾ ਦੀ ਬੁਧੀ ਵਸਿਸ੍ ਨੇ ਸਧਾਰ ਕਰ ਅਠਾ ਦਿਨਾ ਮੈ ਚੌਸਠ

ਬਿਧਆ ਸਿਖਾਈ ਇਕੈ ਇਕ ਦਿਨ ਮੈ ਅਠ ਅਠ ਅਰਵਿਦਆ ਸੀਖਜਾ ॥ ੬੦ ॥ ਹਾ ਵਿਖ ਅਵਤੀਆਂ ਸਮਗ੍ਰੀਆ ਤਿਨਪੈਕਛਨ ਬਸਾਏ ਕੈਸੇ ਐਸੇ ਜੇ ਮਾਰਨਾ ਔਸਰਾਪ ਦੇਨਾ ਕ੍ਰੋਧ ਸੇ ਹੋਤਾ ਹੈ ਕੋਪ ਕਰਨੇ ਸੇ ਜਗਾਧ ਧਰਮ ਨਾਸ ਹੋਤੇ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਰਿਖੀ ਕਾ ਕੁਛ ਬਸ ਨਹੀਂ ਚਲਤਾ ਸੀ ਤਤ ਰੋਸਕੈ ਇਕ ਜਸ ਕੋਪ ਕਰਕੈ ॥ ੬੪ ॥ ਕੀ ਰਸੈ ਨੈੜੇ ਹੈ ਚਾਪ ਦਬਾਈ ਜਾਤੇ ਹੈ॥ ੬੬ ॥ ਜਗ ਮੰਡਲ ਮੰਡ ਜਗ ਅਸਥਾਨ ਮੈ ਜਗ ਕੀਤਿਆਰੀ ਕਰਤੇ ਭਏ ਦੀਹ ਦੁਇ ਉਚੇ ਬਡੇ ਸਰੀਰ ਵਾਲੇ ਦੋਨੋ ਤੀਛਨ ॥ ੬੮ ॥ ਗਣੰਪੇ ਖਰਾਮੰ ਚਲ਼ੀ ਪੀਲ ਪਾਲਹਿ ਪੀਲੇ ਫੁਲੋ ਵਾਲੀਆ ਢਾਲਾ ਦੀਆਂ ਪੰਗਤੀਆਂ॥ ੭੩ ॥ ਸਸੰਜੇਮਕਾਮੰ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਕੋ ਜੈਸੇ ਸਨੀਕੀ ਸੈਨਾ ਨੇ ਘੇਰਾ ਸੀ ਸੰਬ੍ਰਸੇਜੁਧ ਹੁਆ॥ ੭੮ ॥ ਕਰ ਖਿਓ ਖੀਚਆ॥ ੮੮ ॥ ਨਾਗ ਹਸਤੀ ॥ ੮੯॥ ਡਹੇਡਾਮ ਡੇਰੀ ਸਬਦ ਹੁਆ ਡੌਰੂਆਦਾ ਡੰਕੇਆ ਨਾਲ ਕਣੰਛੇ ਬੋਲੇ ॥ ੯੦ ॥ ਧੂਹ ਕੇ ਧੋਪਾ ਨੂੰ ਧਾਹ ਮਾਰਤੇ ਹੈ ॥ ਇਤੀ ॥ ੪ ॥ ਸੀਤਾ ਸੁਅੰਬਰ ਮਹਾਸੁਧ ਗੀਤਾ ਅਤ ਸ੍ਰੁਤ ਜਸ ਰੂਪ ਜੋ ਹੈ ਬਿਧੰ ਕੋਇਲ ਦੀ ਨਿਆਈ ਜੋ ਬੋਲਦੀ ਹੈ ॥ ੯੬ ॥ ਸੋਨਨਰੇਸੰ ਬਿਸ੍ਰਾ ਮਿਤ੍ਰ ਨੇ ਸੁਣਿਆ ਸੁਅੰਬ੍ਰ ਦੂਤ ਕੇ ਮੁਖ ਸੇ ਜਾਨਾ ਕਹੇਆ ਹੈ ਅਪਨਾ ਸ੍ਰੁਤ ਸੁੰਦ੍ਰ ਦੇਸ ਮੈ ॥ ੯੯ ॥ ਅੰਗਾਂ ਵਾਲੀ ਦੀ ਨਿਪਾਤੋਂ ਪਨਾਕੈ ਹੋ ਸੁੰਦ੍ਰਬਲੀ ਹਾਥੋ ਵਾਲੇ ਤੋੜਨਾ ਕਰੋ ਸਿੱਵਦੇ ਧਨੁਖ ਨੂੰ ਦੇਖੇ ਜੋਰਮ ਆਏ ਹੈ ਸੁੰਦ੍ਰ ਸਰੂਪ ਵਾਲੇ ਧਨੁਖ ਦੂੜਨੇ ਸ ਭਾਂਡਾਰੇਆ ਨਰੋਸੋ ਦਿਖਾਰੇ ਸਭ ਰਾਜੇਆ ਨੂੰ ਦਿਖਾਏਆ ਵਾਸਭਨਾ ਚੁਕ ਕੇ ਦੇਖਆ ਨ ਚੁਕੇਆ ਗਿਆ ਤਬ ਜਨਕ ਸੋਕਮਾਨ ਹੋਵਾ॥ ੧੧੨॥ ਸੁਧ ਸੋਧੀ ਸੁਧਾਸੀ ਸੋਧੀ ਸੁਧਤਾ ਅੰਮ੍ਰਤ ਸਰੀਖੀਹੈ॥ ੧੧੩ ॥

ਸਾਰ ਰਾਗਾ ਨਾਲ ਭਾਗਾ ਨਾਲ ਪੂਰਨ ਕਰਕੇ ਰਚੀ ਹੈ ਮਾਇਆ ਨੇ ਵਾ ਪ੍ਰੇਮ ਸੇ ਚਿਤ੍ਰ ਕਾਰੀ ਕੀਏ ਚਿਤ੍ਰ ਕੀ ਪੁਤਲੀ ਹੈ ॥੧੧੪॥ ਗਾਸਓ ਤੌਨ ਜਾਮੰ ਜਿਸ ਪਹਰ ਮੈ ਸੀਤਾ ਬਿਆਹੀ ਤਿਸੀ ਜਾਮ ਮੈ ਵ ਜਾਇਕੈ ਘੇਰਆ ਤਾਹ ਜਹਸੇ ॥ ੧੧੭ ॥ ਹੁੰਕੇ ਹੰਕਾਰੇ ਬੁਕੇ ਉਛਲੇ ਬੰਕਾਰੇ ਵਗਾਰ ਕੇ ਗਜਕੇ ਸੂਰਮੇ ਰਣ ਹੁਲ ਹੁਲਾਸ ਸੇ ਕਲੋਲੰ ਕਲੋਲ ਕਰਦੇ ਹੈ ਹੋਕੇ ਲਾਲ ਢਲ ਹਲੰ ਢਾਲਾ ਨੂੰ ਹਲਾਕੇ ਉਛਾਲੰ ਉਛਲਦੇ ਹੈ ॥ ੧੧੯ ॥ ਕੰਠੇ ਮੁਛਾਲੰ ਮਾਰ ਦਿਤੇ ਸੂਰਮੇ ਭੀਹਲੇ ਭਿਆਨਕ ਛਣਕਛੇ ਹਿਨਕਦੇ ਹੈ ਸੁੰਦ੍ ਥਨੇ ਹੋਏ ॥ ੧੧੯ ॥ ਬਬਾੜੇ ਬੋਲੇ ਅਹਾੜੇ ਜੁਧ ਮੈ ॥ ੧੨੧ ॥ ਭੌਂਛੀ ਦੇਸਦੇ ਕਛਾਲੇ ਘੋੜੇ ਵ ਬਣੇ ਹੋਏ ਛੁਟੇ ਮੁਛਾਲੇ ਬਾਣ ॥ ੧੨੩ ॥ ਬਜੇ ਸੰਧੂਰੇ ਨਗਾਰੇ ਹਾਥੀਆ ਪਰ ਧਰੇ ਹੋਏ ਅੰਜਨੀਅੰ ਅੰਜੇ ਪਾਏ ਸੁਰਮੇ ਹੂਰਾਨੇ ॥ ੧੨੪ ॥ ਬੀਰੰਹਾਬੀਰੰ ਸੂਰਮੇ ਇੰਦ੍ ਜੈਸੇ ਬੀਰਾਕੇ ਹਤ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਉਘੇਜਣਨੇ ਜੇ ਜਟਾ ਲੇ ਨੇਜੇ ਐਸੇ ਕੰਥਤੇ ਹੈ ਅਗਰ ਕੇ ਮਾਨੋ ਭੰਗਾ ਖਾਕੇਜਟਾਲੇਉ ਘਤੇ ਹੈ ਤੀਰਤਿਖੇ ਮੁਛਾ ਵਾਲੇ ਚੀਹਾਣੰ ਹਿਣਕਦੇ ਹੈ ॥ ੧੨੫ ॥ਉਧਾਣੰ ਉਤ ਕ੍ਰਿਸ੍ਨਾਮੰ ਰਸਾਉ ॥ ੧੨੬ ॥ ਸੁੰਡੀ ਸੁਡਾਨੰ ਹਾਥੀਆ ਦੀਆ ਸੁਡਾ ਭੂਰੰ ਸਮੂਹ ਮੁਡਾਨੰ ਮਥੇ ॥ ੧੨੭ ॥ ਤਰ ਭਰ ਰਾਮੰ ਅਤ ਸੇ ਗੁਸੇ ਸੇ ਭਰਆ ਪਰਸ ਰਾਮ ਪਰਹਰਕਾਮੰ ਲਘਕੇ ਫੌਜਾ ਨੂੰ ਵਾ ਸ੍ਰੇਸ੍ਰ ਹਰਨੇ ਵਾਲਾ ਕਾਮ ਸੈਨਾ ਨੂੰ ॥ ੧੨੮ ॥ ਦਰਥਰ ਗਿਆਨੰ ਦਲਆ ਗਿਆ ਸ੍ਰੇਸ੍ਰ ਗਿਆਨ ॥ ੧੨੯ ॥ ਧਰਮਰਹਰਤਾ ਧਰਮ ਆਗਿਆ ਵਾ ਧਰਮ ਦੇਅਰੀ ॥ ੧੩੦ ॥ ਹਰਤਾ ਧਰ ਕਰਮਾਨੰ ਮਾਲੀ ਮਾਲਾ ਕੰਪਤੀ ਹੈ ਧੋਪੰ ਗਰਥ ਕਰ ਗਰਥੜ ਕਰਤਾ ਹੈ ।੧੩੨। ਛਰਹਰ ਅੰਗੀ ਛਟਕਾਵਨੇ ਹਾਰਾਹਰਅੰਗਾ ਦੇ । ਚਰਖਰ

ਸੰਗੀ ਲਕੜੀਆ ਦਾ ਅਰੀ ਕੁਹਾੜਾ ਤਿਸਕੇ ਸੰਗ ਜਰਬ ਲਗੇ ਅਜਾਮੰ ਸਰੀਰ। ਝਰਹਰ ਰਾਮੰ ਝਗੜਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਵਾ ਝੜਨੇ ਹਾਰਾ ॥ ੧੩੩ ॥ ਟਰਥਰ ਜਾਯੰ ਉਸਥਾਨ ਤੇ ਟਲ ਗੇਆ ਕਿਆ ਟਲਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪੈਰ ਪਰੰਤੀਤੋਂ ਠਰਹਰਪਾਯੰ ਠਹਰਾਵਤਾ ਹੈ ਪਾਉਕੋ ਵਾ ਠਹਰਾਇਆ ਵਧੰਕੇ ਕੰਪਤਾ ਹੈ ਕਾਲ ਦੇ ਸਮਾਨ ॥ ੧੩੫ ॥ ਭਰਹਰ ਕਰਨੰ ਭੈਕੋ ਕਰਨ ਹਾਰਾ ਹੈ ॥ ੧੩੬ ॥ ਚਰ ਮਰਆਰੰ ਕੁਹਾੜਾ ਧਾਰਤਾ ਹੈ ਬਰਮਰ ਹਥਾ ਮੇਲਆ ਹੈ ਵਾਹਥਾ ਦਾ ਥਲ ਜਾਨਦੇ ਹੈਨ ਵਾ ਹਾਥੀ ਦੀ ਨਿਆਂਈ ਥਲੀ ਜਾਨੀਦਾ ਹੈ ਕਰਬਰ ਜਾਨੰ ਗੋਡੇਆ ਤਾਂਈ ਕਰਹੈ ਸਾ ਥਡੇਵਾ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਹੈ ਥਲੀਆ ਦਾ ਨੁਖਸਾਨ ॥ ੧੩੭ ॥ ਹਰਥਰ ਹਾਰੰ ਹਰ ਕਿਸੀ ਦੇ ਥਲ ਕੋ ਹਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਗੜਥੜ ਰਾਮੰ ਰੌਲਾ ਪਾਵਤਾਹੈ ਗੜਥੜ ਲੜਾਈਦਾ ਧਾਮ ਹੈ ਗੀਤਾ ਕੇ ਛੰਦ ॥ ੧੩੮ ॥ ਚਿਤ੍ਰਸੁੰਦ੍ਰਗਿਆਨ ਗਿਯਾਤਾ ਵਾ ਗਿਆਨ ਕਾ ਉਪਾਸਕ ਹੈ ॥ ੧੪੦ ॥ ਬੀਰੇ ਥਰਨੰ ਥੀਰਾ ਦੇ ਘਾਉ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਹੈ।ਭੀਰੰ ਭਰਨੰ ਭੈਸੇ ਭਰਨੇਵਾਲਾ ਹੈਨਰਾੜਾ ਥਰਨਨ ਕਰੀਦਾ ਹੈ ॥ ੧੪੧ ॥ ਧਰਮੰ ਛੇਦੀ ਜੋ ਛਤ੍ਰੀ ਸੋ ਹਰਤਾ ॥ ੧੪੩ ॥ ਜੁਧੰ ਮਾਲੀ ਸੂਰਮਾ ਹੈ ॥ ੧੪੪ ॥ ਵਾ ਧਿਆਨ ਮਲਨੇ ਵਾਲਾਹੈਸਸਤ੍ਰੰਨੇਤਾਸਨਦਬਧਸਸਤ੍ਰਾ ਸੇ ੧੪੫। ਜੋਰੀ ਜੁਵਾਲੰ ਜੋਗ ਅਗਨੀ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਜੋਤੰਮਾਲੀ ਜੋਤੀ ਜੋ ਰਾਜੇ ਤਿਨਾਕੋ ਮਲਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਵਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੰਗਤੀ ਹੈ।੧੪੬ ਤੁਣਭਥਾ ਕੋਪ ਕਹੀ ਦਿਜ ਨੇ ਅਹੋ ਰਾਮ ਤੋਰਸਰਾਸਨ ਸੰਕਰਕੋ ਸੀਯਾ ਗ੍ਰਹਿ ਕੋ ਲੈ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤੁਮ ਕਵਨ ਹੋ ਕਹੋ ਵ ਹਰੀ ਜਾਤਾ ਹੈ।ਜਿਨ ਝੂਝ ਮਰੋ ਪਲ ਠਾਂਢ ਰਹੋ ਮਤ ਪਲ ਮਾਤ੍ਰ ਖੜਾ ਹੋ ਨਹੀ ਤਾਂ ਜੂਝ ਮਰੋਗੇ ॥ ੧੪੭ ॥ ਜਾਤ ਹੋ ਦੇਖ ਕੈ ਮੁਝੈ ਏਕ ਥਲੀ ਹਠੀ

ਖੜਾ ਰਹੇਗਾ ਨਾ ਜਿਸ ਆਪ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਰ੍ਹਿਓਂਤ੍ਰਿਨਤੇਨ ਕਹਾ ਭਿੜਕੇ ਤੇਨ ਤੁਰਨ ਨ ਆਜ ਗਹਕੇ ਕਹਾ ਉਮਹਗੇ ਕਿੰਤੁ ਨਾ ॥੧੪੮॥ ਬਲਕਾਨੇ ਗਜ ਕੇ ਬੋਲੇ ।੧੪੯। ਬੰਬ ਧੌਂਸਾ ਖੰਭੜੰਡਾ ਜਥ ਏਕ ਤੀਰ ਚਲੈ ਹੋ ਭੀਰ ਪਰੀ ਤੁਮਕੋ ਧੀਰ ਲਏਹੈਂ।੧੫੧ ਥਿਹਡ ਤੋੜਿਆ ਚਤ੍ਰਭੁਜ ਮੂਰਤੀ ਤਥ ਜਾਨੋਂਗਾ ॥ ੧੫੨ ॥ ਨਭ ਕੀ ਗਤੀ ਤਾਹਿ ਹਤੀ ਦੇਵਲੋਕ ਜਾਨੇ ਕੀ ਜੋ ਗਤੀ ਸੀ ਸੁ ਨਾਸ ਕਰੀ ਇਸ ਲੋਕ ਕਾ ਰਹਨਾਂ ਕਠਨ ਹੁਆ ਅਧ ਬੀਚ ਹੀ ਬਾਤ ਰਹੀ ਬਸਕੇ ਬਿਚੇ ਹੀ ਇਛਾ ਰਹੀ ਸੁਵਰਗ ਕੀ ਇਸੇ ਹੀ ਲੋਕ ਤਥ ਸੈ ਰਹਾ ਭਵਪਾਸ ਪਰਸਰਾਮ ਛਸ ਹਰਾ ਕਿਆ ਇਸੀ ਲੋਕ ਕੀ ਇਛਾ ਰਹੀ ਨਟ ਕੇਸਟ ਜਿਉ। ।ਇਤੀ॥

ਨਾਗਲਵੰਗ ਥਰਾ ਸਰਪ ਕਾ ਹੈ ।੧੫੫। ਸੀਰਹੀ ਇਹਥਾ ਰਣ ਰਾਮ ਜਿਤੇ ਜਥ ਅਵਧੇਸ੍ਵਰਗਏ ਇਹੁ ਥਾਤ ਸੁਨਪਾਈ ਪੁਰ ਹੂਤ ਹੋਇ ਪਧਾਰੇ ਇੰਦ੍ ਜੈਹੇ ਬਨਕੇ ਸੁੰਦ੍ ਆਗੇ ਕੋ ਲੈਟੇ ਬਾਜਤ ਜੰਗ ਘੁੰਘਰੂਲਤਾਂ ਨਾਲ ਬੰਨਕੇ। ੧੬੭। ਜਨ ਦੋ ਰਤਨ ਨਿਰ ਧਨੀ ਪਾਏ ਮਾਨੋ ਦੋਨੋ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਕੋ ਕੰਗਲੇ ਰਤਨ ਰੂਪੀ ਪੁਤ੍ ਪਾਏ ਹੈਨ ਪਰਤਖ ਰਾਜਾ ਜਨਕਨੇ ਔਰਤਾਨੇ ਪੁਤ੍ਰੋਕੋ ਦਸਰਥ ਕੋ ਬਿਆਹ ਦੇਨਾ ਕਰ ਭੇਜਆ ਜਥ ਤਥ ਲੜਕੇ ਤਿਨੇ ਤਿਆਰ ਹੋਕੇ ਚਲੇ । ੧੬੮। ਪਾਨ ਪੀਠ ਧਰੇ ਹਥੋਸੇ ਪੀਠਪਰ ਥਾਪੀ ਦਈ ਕਾਮਨੇ ਮਾਨੋ ਕੋਟਕ ਕਲੇਵਰ ਸਰੀਰ ਧਾਰੇ ਹੈ। ੧੬੯। ਪਲੇ ਸੋਭਾਹੁੰਕੇ ਧਾਮ ਕੇ ਸੋਭਾ ਰੂਪ ਗ੍ਰਿਹਕੇ ਮਾਨੋ ਪਲੇ ਹੈ ਸਿੰਘਾਰ ਅਵਤਾਰ ਅਵਤਾਰਾਸੈ ਸਿੰਘਾਰ ਹੈ ਵਾ ਸਿੰਘਾਰ ਜੋ ਵਸਤੂ ਹੈ ਤਿਨਾਨੇਹੀ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰ ਲੀਆ ਹੈ ਕੁਮਾਰ ਥਰੇ ਕਾਮਕੇ ਰੂਪ ਹੈ ਵਾ ਕਾਮਕੇ ਪੁਤ੍ ਹੈ ਅਸ ਉਪਮਾ ਮਹਾ ਮਤ

ਮਸਤ ਸੋ ਮਿਤ੍ਰ ਮੰਤ੍ਰੀ ਭੀ ਤਾਤ ਜਸਰਥ ਵਾ ਸੁਤਤੇ ਵਾ ਪਿਆਰ ਘਰੜਾਏ ਘਬਰਾਏ। ੧੮੭। ਦਗਦਾਹਿ ਅਗਨੀ ਸੇ ਦਾਹਿ ਹੁੰਦੀ ਦੇਖੀ। ੧੮੩। ਦੂਜਾਹੈ ਕ੍ਰਿਤ ਜਗ ਇਹ ਮੰਤ੍ਰੀ ਕਾ ਕਹਨਾ ਹੈ। ੧੮੪। ਧਰਮੰਧਰ ਰਾਜਾ ਨੇ ਥੰਮ ਗਡੇਆ। ੧੮੫। ਅਸਿਤ ਕਰਨ ਸਿਨਾਮਕੰਨ ਪ੍ਰਭਾਸਤਕੈ ਸੋਭਾ ਸਰੀਰ ਕੀਸੇਤ ਹੈ ਮੋਰ ਜੈਸੀ ਨਿਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ॥ ੧੯੦॥ ਬਨਾਏ ਦੇਵਤਾਧਰੇ ਦੇਵਤੇਆ ਕੀ ਮੂਰਤੀਆ ਜਗਮੈ ਪੂਜਨੇ ਨਿਮਤ ਦੇਵਤੇ ਸਜਾਨ ਤੇ ਪਾ ਧਰੇ॥ ੧੯੨॥ ਤੁਰੰਤ ਥਾਪ ਥਾਪ ਹੀ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੀ ਪੂਜਾ ਕਰਤੇ ਹੈ॥ ੧੯੩॥ ਮੰਗਨ ਅੰਗਨਾ॥ ੧੯੪॥ ਸੰਖਵੰਤ ਸਿਖਾਂ ਵਦੇ ਹੈ ਬਾਰ ਨਾਰ ਸਿੰਘਾਰ ਰੋਮ ਰੋਮ ਸੈਮੋਤੀ ਪਰੋਏਕੈ ਸੀਗਾਰ ਕਰਨਾ ਇਸਤ੍ਰੀਆ ਦਾ ਲਟਕਿਆ ਕੋ ਜੈ ਪਤ੍ਰ ਕੀ ਜੈਨਾਮੇਕੀ ॥ ੧੯੬॥ ਘਟ ਪੂਰਾਸੇ ਏਕ ਇਕ ਆਸਥਾਨ ਮੈ ਆਬਰਮੌਲਨ ਅੰਬਕਾਬੂਰ॥੧੯੭॥ਬਾਰ ਚਾਰ ਚੰਦਨ ਆਦ ਅਨੰਤ ਵਾ ਕਸਤੁਰੀ ਬਾਜ ਸਾਜਭੂਖਨੋਸਹਿਤ।੧੯੮।ਬੇਨਬੀਨਛੋਟੀਬਡੀਰਹੀ ਚਕਬਾਲ ਹੋ ਰਹੀ ਚਕ੍ਰਤ ਮਥਰਾ ਰਾਮ ਕਾ ਰਾਜ ਹੋਇਆ ਹੈ ਕੇਕਈ ਨੇ ਕਹਤ ਭਈ ਬਰਮਾਗ ਹੈ ਕਿਹਰਾਤ ਕਲਕੋ ਰਾਜ ਮਿਲੈਗਾ ਆਜ ਰਾਤ ਤੇਰੇ ਮੰਗਨੇ ਕੀ ਹੈ ਯਦਪ ਕੇਕਈ ਨਹੀ ਮਾਨਤੀ ਸੀ ਦੁਖ ਤਦਪ ਸੰਗਤ ਦੇ ਕਰਨੇ ਸੇ ਦੁਖ ਮਾਨਤੀ ਭਈ। ੨੦੧। ਕਹ ਕਹ ਸਕੈ ਅਸ ਬਾਢ ਕੁਬਚਨਾ ਰੂਪੀ ਤਲਵਾਰ ਸੇ ਮੰਗਲ ਰੂਪੀ ਬੋਲ ਕੋ ਕਿਉਂ ਕਤਤੀ ਹੈ ਵਾ ਐਸੇ ਬਡਾਕੇ ਕੈਸੇ ਕਹ ਸਕਦੀਹੈ ਭਸਮ ਆਨਨ ਸੁਵਾਹ ਤੇਰੇਮੁਖਪਰੀ ਹੈ ਰਾਜ ਵਾਚਤੇਮਨੇ ਤੁਮਨੇ ਨਹੀਹੁੰਦੀ ਦੇਵਰੂਪ ਰਾਮ ਹੈ।੨੦੪।ਸੁਰੇਸੁਭਾਉਰੂਪਨੰ ਇੰਦ੍ਰਵਤ ਸਰੂਪ ਵਾਲਾ ਹੈ ਵਾ ਪ੍ਰਕਾਸਵਾਲਾਦੋ।੨੦੭।ਧਰਾਹਰੋ ਰਾਮ ਚੰਦਤੇ

ਧਰਤੀ ਦਾ ਰਾਜ ਹਰਲਯੋ ਥਿਰਾਜੀਏ ਆਪਨੇ ਬਚਨਾਮੇ ਭਾਵ ਪੂਰਾ ਕਰੀਏ। ੨੦੯। ਪਠਾਈਏ ਰਾਮ ਚੰਦ ਵੇ ਘਰਮੈ। ੨੦੯ ਨਰੇਸ ਜੀ ਉਸੇਸਜੀ ਉਭੇਸਾਸ ਲੀਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਕਹਨਾ ਹੈ ਘੁਮੇਘਿਰੇ ਘੁਮ ਕਰਕੇ ਘੇਰਨੀ ਖਾਧੀ ਵਾ ਘੇਰਨੀ ਖਾਕੇ ਘੁਮੇ ਰਾਜਾ ਜੀ। ੨੧੧। ਕੁਬ੍ਰਿਤ ਕਾਰੀ ਕੁਬ੍ਰਿਤ ਕੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ ॥ ੨੧੬ ਅਕਜ ਕੂਪਾ ਖੋਟਾ ਖੁਹਾ ਵਾ ਬਿਪੜਦੇ ਦੀ ਖੂਹੀ ਪਹ ਪਾਪਾ ਪਟਆਰੀ ਵਾ ਪਹਮਾਨਗੀਦੀ ਪਿਟਾਰੀ ਵਾ ਚਿੰਤਾਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀ ਪਟਆਰੀ ਅਸਥਾਨ ਹੈ ਨਰੈਨ ਸੇ ਮਰਜਾਨੇ ਵਾਲੀ ਕੈਕਈ। ੨੧੭। ਬਦ ਜੋ ਮੈਠਟਓ। ੨੧੮। ਨਾਭਰਮਦਾਰੋ ਭਲਤਨ ਜੋ ਬਾਹਰੋ ਪ੍ਰਾਤਮਾਕਹਾਰਹੰਆ ਹੈ। ੨੧੯। ਕਹੀ ਸੀਏਸੇ ਬਸਿਸ੍ਰ ਕੋਕਹਾ ਕੇਸੀਆ ਪਤੀ ਕੋ। ੨੨੦। ਰਿਖੇਸ਼ ਰਾਮੰ ਰਿਖੀ ਬਨਾਕੇ ਰਾਮ ਕੋ ਬਕੈਤ ਬੌਰੀ ਡੌਰ ਭੌਰ ਹੋਈ ਵਾ ਅਸਤ ਬਿਅਸਤ। ੨੨੨। ਗੁਰੂ ਕਾਕਥਨ ਨਰੇਸ ਛੈਣੀ ਰਾਜੇ ਕੀ ਆਯੂ ਕਟਨੇ ਵਾਸਤੇ ਛੈਣੀ। ੨੨੪। ਅਜਿਤ ਸਿੰਡੀਆ ਦੀ ਅਬਾਹੁ ਭੋਜ ਅਖੰਡ ਸੁਧ ਅਪਸੁਧ ਅਦਾਹ ਰਾਮ ਅਮੁਨ ਕਾਲੀ ਦਾਸ ॥ ੨੨੬ ॥ ਅਜਾਲ ਜਾਲੇ ਜੋ ਮੋਹਰੂਪੀ ਜਾਲੀ ਮੈ ਨਹੀਂ ਸੇ ਆਵਦੇ ਸੋ ਫਸਾਏ ਡਾਡੇ ਡੰਡੇ ਵਾ ਡੰਡੇ ਮੈ ਲੈਆਂਦੇ। ਅਕ੍ਰਿਤ ਕ੍ਰਿਤੇ ਜੋ ਆਪਨੇ ਕਰਕੇ ਕ੍ਰਿਤ ਕਰਨ ਮੈ ਲਾਏ ਮਾਡੇਦਲਮਲੇ ॥ ੨੩੦ ॥ ਅਪਾੜ ਪਾੜੇ ਜਿਨਾ ਮੈ ਵਿਥ ਨਹੀ ਸੀ ਪੈਦੀ ਤਿਨਾਂ ਸੈਪਾਈ। ਦਗੇ ਦਾਗ ਲਾਏ ਅਕਜਸੇ ਸੋ ਕਜਵਾਲੇ ਕਰਦਿਤੇ ਛੜਨੇ ਲਾਦਿਤੇ ਅਪੰਗ ਪੰਗੇ ਥਿਨਾ ਚਿਕੜ ਸੇ ਜੋ ਸੇ ਮੋਹਰੂਪੀ ਚਿਕੜ ਵਾਲੇ ਕਰੇ ਵਾ ਨਿਹਕਲੰਕਾਂ ਕੋ ਕਲੰਕੀ ਕੀਤਾ ਅਪੰਗ ਨੇ ਪੰਗੇਲਾਏ ॥ ੨੩੧। ਅਕੰਗ ਕੰਗੇ ਸੈਨਾ ਥਿਨਾ ਜੋ ਸੇ ਸਹਤ ਸੈਨਾਦੇ ਕੀਤੇ ਅਨਰਥਥੀ

ਨਿਰਤੀ ਵਾਲੇ ਪਰਵਿਰਤੀ ਵਾਲੇ ਕਰੇ ॥ ੨੩੨ ॥ ਅਹੇ ਹੇਹਿਹੇ ਐਸੇ ਜੋ ਸੇ ਐਸੇ ਹੋਏ ਵਾ ਜੋ ਬਿਨਾ ਅਹੰਕਾਰ ਸੇ ਥੇ ਸੋ ਅਹੰਕਾਰੀ ਕੀਤੇ ਵਿਰਚਨ ਨਾਰੀ ਤਾ ਸੁਖ ਕੇਹੇ ਜੋ ਇੰਸਤ੍ਰੀਕੇ ਵਿਖੇ ਸੇ ਅਧੀਨ ਹੋਏ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਸੁਖ ਕੇਹਾ ਰਸਾਲੇ ਜੋ ਹੈਂ ਭਗਤ ਉਨਾਂ ਸੇ ਤੇਰੇ ਅੰਤ੍ ਜਾਨਤਾ ਫਿਰ ਜੋਈ ਬਚਨ ਗਾਵਨਗੇ ਸੋਈ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰਤੀ ਭਾਵਨਗੇ ॥ ੨੩੭ ॥ ਸਫਰੀ ਸਰਕੇ ਬਾਰਮ ਪਲਕਤਜਤ ਪ੍ਰਾਨ ਤਿਆਗੇ ਵਾ ਸਰਦੇ ਮਧ ਜਲ ਨੂੰ ਪਲਕ ਮਾਤ੍ ਭੀ ਤਿਆਗੇ ਤੇ ਸਫਰੀ ਪ੍ਰਾਨ ਤਿਆਗਤੀ ਹੈ ਐਸੇ ਜਾਨੇ ਪ੍ਰਾਨ ਤਿਆਗੇ ਸੁਨ ਬਨਰਾਮ ਉਚਾਰ ਰਾਮ ਦਾ ਬਨਜਾਨੇ ਵਾਲਾ ਬਚਨ ਸੁਣਕੇ ਕੇਕਈ ਪਾਸੋ ਰਾਮ ਆਏ ਆਹੀ ਐਸੇ ਜਬ ਕਹਾ ਕੇਕਈ ਨੇ ॥ ੨੩੯ ॥ ਪਤਨ ਨਾਸ ॥ ੪੦ ॥ ਰਾਜਾ ਕੀ ਤਰਫ ਹੋਕੈ ਕੇਕਈ ਬਸਿਸ੍ ਕੋ ਬਚਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਬਸਿਸ੍ ਜਾਇਕੇ ਕਹਤਾ ਹੈ ਰਾਮ ਕੋ ਰਸਤੇ ਵਿਚ ਆਜੁਦੇਆਦਾ ਭਰਤ ਰਾਜ ਕਰੇਗਾ ੧੪ ਬਰਸ ॥ ੨੪੨ ॥ ਬਨਬਾਸ ਮੈ ਬਸ ਕਰਕੇ ਅਨੰਗ ਅੰਗਾਂ ਤੇ ਭਾਵੇ ਰਹਤ ਕਿਉ ਨਾਂ ਹੋਜਾਵਾ ॥ ੨੪੬ ॥ ਕ੍ਰਿਸੋ-ਦ੍ਰੀ ਨਾਜਕ ਕਟਵਾਲੀ ਠਾਟ ਬਨਾਦੀ ॥ ਗਠਗਠੈਦੇਉ ਬਨਾਬਨਾ ਦਿਉ ਲੰਕ ਆਪਨੀ ਸਮਿਗ੍ਰੀ ਵਾ ਜੈਸੇ ਸਿਵਜੀ ਨੇ ਛਿਨ ਮੈ ਲੰਕਾ ਦਿਤੀ ਭਾਵ ਔਰ ਕੰਗਾਲ ਨੂੰ ਲੰਕਾ ਦੀ ਬਿਭੂਤੀ ਐਸੇ ॥ ੨੪੭ ॥ ਗੁੰਜਤ ਫਿਰਤੇ ਹੈਂ ਭ੍ਰਮਆਵਦਾ ਹੈ ਮਾਰਨ ਦੇਨ ॥ ੨੪੮ ॥ ਸੂਲ ਦੁਖ ਬਾਸ ਕਹਾ ਘਰਦਾ ਬਸਨਾ ਕਿਆ ਹੈ ਤਬ ਰਾਮ ਹਸਪਏ ਸੁਨ ਕੇ ਤਾ ਕਹਤੀ ਹੈ ਅਬ ਹਸਨ ਕਿਆ ਗ੍ਰਿਹ ਆਸਰ ਹੋ ਗ੍ਰਿਹ ਮੈ ਜਦਪ ਆਸਾ ਰਹੇ ਪਰ ਮੈ ਨਾਂ ਰਹੋਂਗੀ ਵਾ ਆਸਾ ਘਰ ਕਾ ਜੇ ਤੁਮ ਦੇਵੋ ਭੀ ਪਰ ਮੈ ਨਾਂ ਰਹੋਂਗੀ ॥ ੨੪੯ ॥ ਰਾਸ ਕਹੋ ਸਚ ਕਾਲ ਹੀ ਥੋ ਐਸੇ ਜਾਨਿਆ ਕਰ ਫੇਰ ਗਡੀਜੀਆ ਜਾਤ ਚਿਤ ਮੈ ਵਸਗਈ ਹੈ

ਜਾਣੇ ਕੀ ਵਾ ਗਡਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜੀਅ ਮੈ ਤਾਤੇ ਤੂੰ ਬਨ ਮੇ ਜਾਨੇ ਦੀ ਸਿਧਾਤ ਜਾਣਾ ਹੈ ॥ ੨੫੦ ॥ ਸੁਨ ਆਏਗੇ ਭ੍ਰਾਤ ਛਰੀ ਛਿਟੀ ਦੇਖਕੈ ॥ ੨੫੧ ॥ ਕੁਡਾਡਕੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੇ ਐਠਨ ਐਠੇ ਆਕੜ ਵਾਲੀ ਨੇ ਆਕੜ ਕਰਕੇ ਅਮੈਛ ਰੋਕ ਲੀਏ ਵਾ ਮੋੜ ਲੀਏ ਸੌਤਨ ਸੌਕਨ ਈਸ ਕੋ ਈਸ ਪਤੀ ਪਰ ਹੁਕਮ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ ਕਿਆ ਰਾਜੇਆ ਕੀ ਰਾਜਾ ਚਾਮਕੇ ਦਾਮ ਚਲਾਏ ਪ੍ਰਤਖ ਜੈਸੇ ਵਾ ਮਨ ਭਾਵਤ ਬਾਤਾ ਕਰੀਆ ਵਾ ਜਿਹਬਾ ਸੋ ਕਹਤੀ ਹੈ ॥ ੨੫੨ ॥ ਲੋਗ ਕੁਟੇਵ ਲਗੇ ਉਨਕੀ ਰਾਮ ਕਹਾ ਤੂੰ ਕੈਸੇ ਆਇਆ ਹੈ ਲਖ ਮਨ ਲੋਗ ਉਨਾ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਮੈ ਲਗੇ ਹੈ ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਖੋਟੀ ਖੋ ਸੁਭਾਵਕੇ ਕਈ ਕੇ ਲਗੇ ਹੈ ਘਾਤ ਅਵਸਰ ਮੈ ਦਾਸਕੋ ॥ ੨੫੩ ॥ ਚਾਰ ਕ ਤੀਰ ਕਰਨੈ ਲੈਕੇ ਅਵਧਾਰਾ ਜਾਤ੍ਰੀ ਆਜ ਤਿਸੋਭਤ ਦੂਸਰੀ ਕੌਸ-ਲੇਆ ਪਟਰਾਨੀ ਮਰਕੇ ਜਢੀਆ ਸਾ ਭਾਨੇ ਬੋਲੇ ਹੇ ਪੂਤ ਹੇ ਪੁਤ ਅਗੇ ਰੋਟੀ ਵਾਸਤੇ ਬੁਲਾਵਦੀ ਸੀ ਬੇਹੜ ਗਾਹੜਾ ਫਿਰਕੈ ਅਰਣੀ ਥਰਤੇ ਰਾਜਾ ਜੋਬਰ ਕੇ ਦੇਣੇ ਮੇ ਕਰਜਾਈ ਹੁਆ ਮੈ ਸੋ ਅਰਣੀ ਕ-ਰਕੇ ॥ ੨੫੫ ॥ ਝਮ ਝਰਾਕ ਝਟ ਬਾਲ ਝਕਕੈ ਗਿਰਦੀ ਖਾਕੈ ਸੀ ਗ੍ਰ ਝਡੀ ਡਿਗੀ ਕੌਸਲੇਆ ਜਿਮੀ ਪਰ ਵਾ ਘੇਰਨੀ ਘੁਰਨੀ ਖਾਕੇ ਬਿਸਾਲ ਦਵਾ ਉਨ ਕੀ ਲਾਗੀ ਰਾਮ ਲਖਮਨ ਸੀਤਾ ਕੇ ਬਿਯੋਗ ਰੂਪੀ ਅਗਨੀ ਹੇ ਮਾਤ ਤਾਤ ਕੋ ਅਨਾਥ ਨਿਆਈ ॥ ੨੫੭ ॥ ਪਪ ਤ ਡਿਗੀ ਵਾ ਪੈਗਈ ਸੁਮਿਤ੍ਰਾ ਸੁਨਕੇ ਰਾਮ ਬਨਬਾਸਤੇ ਰਾਜਾ ਕੇ ਮਾਰਨੇ ਕੋ ਘਾਤ ਭਲੀ ਭਲੀ ਤ੍ਰਾ ਸਮਾ ਦੇਖਕੇ ਕਹਾ ਜੋ ਕਿਸਨੇ ਕੀਆ ਹੈ ਐਸੇ ਬਢਆ ਕੈ ਵਾਸੇਲੇ ਦਾ ਸੁਮਾਰ ਵਾ ਜਖਮ ਨਾਹਨ ਪਾਤਨ ਨੇਹਨ ਮਾਨਿਓ ਪਤੀ ਦੇ ਨਾਸ ਮੈਨੇ ਹਨ ਮਾਨਿਯੋ ਇਹੁ ਪ੍ਰਯਾਵਾਕ ਕਥਨ ਵਾ ਪਤੀ ਦੇ ਬਚਾਵਨ ਮੈ ਨੇਹੁ ਨ ਮਾਨਿਯੋ ਭ੍ਰਮ

ਭੁਲਤਨ ਵਾਪੜਾ ਪ੍ਰਮਾਨਯੋ ਨਿਸਚਾ ਕੀਤਾ ਨਾਕ ਕਟੀ ਜਸ ਜਿਸਦਾ ਚਲਾ ਗੋਆ ੨੫੯ ॥ ਅਨ ਮਾਨਿਯੋ ਵਿਚਾਰੋ ਜਾਣੋ ਬਨੇ ਕੇ ਦੁਖ ਘਰਕੇ ਸਮਸੁਖ ਘਰਕੇ ਸੁਖ ਬਣਕੇ ਦੁਖਸਮਜਾਨੋ॥੨੯੦॥ ਨਿਛਤ੍ਰ ਤਾਰੇ ਚੌਕ ਚਕੇ ਚਉਧੀਸੇ ਚਕ੍ਰਤ ਹੋਗਏ ਬਿਯੋਮ ਦੇਖਕੈ ਅਨੰਦ ਆਪਨੇ ਕਾਰਜ ਦੀ ਸਿਧੀ ਵਾ ਚਰਕੈ ਵਾ ਅਨੈ ਦੇਵਤਿਆ ਤਾਰਿਆ ਇੰਦਰ ਨੇ ਮਨ ਮੋ ਬਢਾਇਓ ਅਰ ਦੇਵਨ ਚੌਕ ਚਕੇ ਆਨਨ ਬਿਧ ਪ੍ਰਤਿਬਿਬਰਾਮ ਦੇ ਮੁਖ ਦਾ ਹਾਥ ਨ ਆਇਓ ਮਾਤਾ ਦੇ ਅਰ ਮਿਤ੍ਰਾ ਦੇ ਭਾਵ ਉਨਸੇ ਜੋ ਵਿਛੜ ਗਿਆ ਮਯੰਕ ਚੰਦ੍ ਬਨਬਾਸ ਬਨਬਾਸ ਭ੍ਰਮ ਕੇਕਈ ਦਾ ਗੋਰਤਾ ਨਾਹਕ ਪਤਨ ਕਰਨਾ ਨੇਹ ਨਾ ਰਹੈ ਪਰ ਮੈ ਨ ਰਹੋਗੀ ਵਾ ਅਨਮਾ ਸੋਕਦਾ ਜੈਸੇ ਦੇਖਾ ਹੈ ਨਾਮ ਨ ਆਸਰੇ ਹੋਇ ਨ ਰਹਾ ਸੀਤਾਂ ਕੋ ਦੇਖਕੇ ਅਨਮਾਨ ਕਰਤ ਸਤ ਅੰਸ ਕਿਰਨਾ ਬਿਦਲਤਾ ਬਿਜਲੀ ਭਾਵ ਬਦਲੋ ਕੀ ਘਟਾ ਸਮ ਇੰਦ੍ ਬਧੁ ਸਚੀ ਭੁਨ ਸਾਰ ਪ੍ਰਾਤਾ ਕਾਲ ਕ੍ਰਿਆ ਮੋਤ ਮਾਰਨੇ ਵਾਲੀ ਦੇਸਨ ਸਿੰਧ ਸਮੁੰਦ੍ਰਵਤ ਸ੍ਰੋਸ੍ਰ ਦੇਸਨ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਕਰ-ਤਾ ਜਾਣੀ ਦਿਸੇ ਸਨ ਦਿਸਾ ਨੇ ਬਿੰਦਜਾਚਲ ਸਮਵਾ ਦਿਸਾ ਦੇਈ ਸਾਤੋਨੇ ਦਿਸਾ ਕੇ ਵਧਾਵਣੇ ਵਾਲੇ ਜਾਣੀ ਦਿਸਾ ਕੇ ਈਸਰ ਦਿਗ ਪਾਲ ਬ੍ਰਿਧ ਬਿੰਧਆਚਲ ਸਮ ਗੰਗਾ ਕੈ ਰੰਗ ਵਾ ਸਦਰਸ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਵਾ ਤਰੰਗ ॥ ੨੬੪ ॥ ਆਜਹੁ ਅਜਏ ਜਾਨੇ ਦੀ ਬਾਤ ਨਹੀ ਸੋਭਤੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਾਤੇ ਨ ਛੀਜੈ ਸੋਭਤੀ ਨਹੀ ਏ ਛੀ ਜੋ ਸੋ-ਭਤੀ ਹੈ ਵਾ ਰਾਜਾਮਰਗਏਤੁਮਨੇ ਜਾਨੇ ਸੇ ਛੀਜਦੀਹੈ ਕੈ ਕੈ ਕ-ਰਕੈ ਵਾ ਕੇਕਈ ਨੇ ਆਜ ਪਾਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕੌਨਸੇ ਕਾਰਜ ਵਾਸਤੇ ॥ ੨੬੫ ॥ ਕੌਸਲ ਦਸਰਥ ॥ ੨੬੬ ॥ ਕਾਨਨੇਰੋ ਬਨ ਕੋਗਏ ਲਵਨੇ ਲਛਮਨ ਨ ਕੋਸ ਕਲੇਸ ॥ ੨੬੭ ॥ ਬਯੋਮਾਨ ਬਿਯੋਤੇ

ਯਾਨ ਬਿਚਾਰਤੇ ਭਏ ਬਿਚਾਰ ਨੂੰ ਵਾ ਬਿਚਾਰ ਨੂੰ ਬਿਚਾਰਦੇ ਹੈ ॥ ੨੬੮ ॥ ਸੁਕਲਿਯੋ ਭੇਜਾ ਮਾਗਧ ਦੂਤ ॥ ੨੬੯॥ਸੰਕੜੈ ਸਵੰਤ ਕਹੇ ਹੋਏ ਸੂਰਮੇ ਮਤੇਏ ਮਤੰਤ ਮਤਾ ਬਿਚਾਰਤੇ ਹੈ ਮੁਕਲੇਕੇ ਭੇਜੇ ਅਸਟ ਨਦੀਆ ਲੰਗਕੇ ਗਏ ॥ ੨੭੦ ॥ ਚਰਬਾਖ ਸ੍ਰਿਸ੍ਰ ਵਾਕਵਾਲੇ ਵਾ ਗਲਾ ਦੇ ਚਲਾਕ ਉਰਧ ਕੇ ਦੇਵਲੋਕ ਵਾ ਬੈਕੁੰਠ ਮੈ ਗਏ ॥ ੨੭੨ ॥ ਧਰਮ ਭ੍ਰਮ ਗਭਗਯੋ ਧਰਮ ਵੀਭਲ ਤਨਥੀ ਭਗਯੋ ਵਾ ਧਰਮ ਵੀ ਭਲ ਤਨ ਥੀ ਭਗਯੋ ਵਾ ਧਰਮ ਦਾ ਭਲੋਤਨ ਵਾ ਪੜਦਾ ਮਾਤਾ ਦਾਂ ਦਇਆ ਰੂਪੀ ਧਰਮ ਭਗਓ ਭਰਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਆਕੌਨ ਕਾਰਨਤੇ ਰਾਜਾ ਮਿਤ੍ ਹੁਆ ॥੨੭੪॥ ਲਖਓ ਕਸੁਤ ਭਰਤਾ ਨੇ ਆਨ ਕਢ ਸਥ ਬਾਤ ਖਰਾਬ ਦੇਖੀ ਤਬ ਮਾਤਾ ਆਪਨੀ ਦੇ ਪਾਸੋਂ ਸਭ ਹਾਲ ਮਲੂਮ ਕੀਤਾ ਆਕੇ ਫੇਰ ਬੁਲਾਓ ॥ ੨੭੫ ॥ ਮੇਰਾ ਜਾਣਾ ਥੀ ਤਹਾ ਥਣਤਾਹੈਵਾਸੇਭੀ ਤਹਾ ਹੀ ਜਾਤਾ ਹੈ ਕਹਰ ਰਘ ਪਗ ਤਰ ਕਰ ਘਰ ਮਡਿਅਰਾਮ ਕੇ ਚਰਨਾ ਮੈ ਘਰ ਇਸਥਿਤ ਕੀਤਾ ਵਾ ਰਾਮ ਕੇ ਚਰਨੋ ਮੈ ਤਲੇ ਘਨ ਮੰਨਨ ਕੀਤਾ ਭਾਵ ਉਨਾਂ ਪਾਸ ਹੀ ॥ ੨੭੮ ॥ ਲਖ ਜਲ ਥਲ ਲੰਘਕੇ ਤਜ ਕੁਲ ਧਾਏ ਤਿਆਗਕੇ ਸਾਮ੍ਹੂਹ ਨੂ ਵਾਕੁਲਦੀ ਰੀਤੀ ਨੂ ਰਾਜ ਤਿਲਕ ਲੈਨਾ ਥਲ ਸੈਨਾ ਖਲ ਦਲ ਨਿਸਚੇ ਸੇ ਰਾਮ ਦੇ ਥਲ ਨੂ ਦੇਖਕੇ ਖਲਾਂ ਦੇ ਦਲਾਂ ਨੂ ਭੀੜ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ਵਾ ਕੈਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹੈ ਵਾ ਧੁੰਨ ਦਲਾ ਕੀ ॥ ੨੭੬॥ ਈਹਾ ਥਲ ਦਲ ਸੂਰੰ ਰਾਖਸਾ ਕੇ ਦਲੋ ਕੋ ਜੋ ਸੂਰਮੇ ਹੈ ਥਲੀ ਅਰੀ ਸੋਭੀ ਥਹਰੇ ਅਮਰ ਅਰ ਧਰਕੇ ਕੰਬੇ ਭਰਤ ਨੇ ਤਜਕਰ ਕਾਮਫੌਜ ਕੇ ਨਿਕਲੇ ਸਿਰ ਧਰ ਤੀਰੇ ਰਖਿਯਾ ਰਾਮਨੂ ਦੇਖਕੈ ਵਾ ਰਾਮਨੈ ਦੇਖਆ ॥ ੨੮੨ ॥ ਤਿਨ ਰਾਮ ਲਛਮਨ ਨੇ ਮਨ ਮੈ ਮਾਨਿਆ ਭਰਤ ਕਾ

ਚਿਟਾ ਸਾਫਾ ਦੇਖਕੇ ॥ ੨੮੩ ॥ ਤਜ ਰਾਮਹਠ ਨੂ ਅਸੀ ਸਭ ਤੇਰੇ ਪਗ ਲਗੇ ਹਾਂ ॥ ੨੮੪ ॥ ਰਾਜ ਕਹਿਓ ਜੋ ਰਾਜਾ ਨੈ ਹਮ ਕਹੀ ਬਾਤ ॥ ੨੮੬ ॥ ਪਗ ਭੇਟ ਤੋਹ ਤੇਰੇ ਚਰਨਾ ਨੂ ਮਥਾ ਟੇਕਕੇ ਵਾ ਤੇਰੇ ਚਰਨਾ ਦੀ ਸਪਤ ਹੈ ਛਡ ਕੈ ਕਹੀ ਨਹੀ ਜਾਵਾਗੇ ਜੇ ਤੂ ਕਹੇ ਜਾਣਾ ਮੇਰੇ ਹੀ ਕੋ ਲਾਜ ਲਾਗਤ ਬਿਨਾਗਤ ਨਿਆਸਰੇ ਰਾਖ ਲੈ ਰਾਜ ਵਿਖਆ ਤੇ ਅਪਨੇ ਚਰਨੋ ਮੈ ਰਖ ਵਾ ਚਰਨਾ ਦਾ ਅੰਮ੍ਰਤ ਦੇਕੇ ਚਰਨੋ ਮੈ ਰਖ ਵਾ ਪ੍ਰੀਤੀ ਧਾਰਨੇ ਦੀ ਬੁਧੀ ਦੇ ੨੮੯ ॥ ਪਛ ਪੰਛੀ ਦ੍ਰਿਸ੍ਟਾਂਤ ਪਾਨ ਪਿਆਏ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਰੂਪੀ ਪਾਨੀ ਕਿਵੇ ਹੈ ਕਰਨਾ ਹੈ ੨੯੯ ॥ ਚਤ੍ਰਾ ਚਿਤ ਸੁਧ ਚਿਤ ਵਾਲੇ ਦੋਨੋ ਭਾਈ ਸਭ ਯੁਤ ਰਾਮਕੀ ਆਗਿਆ ਹੇ ਅਸਕਹ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕ-ਰਕੈ ਸਾਤ ਸਮੋਧ ਮਾਤਾਂ ਕੋ ਬੋਧ ਕਰਕੇ ਮਾਤ ਸਮੋਧ ਮਾਤਾ ਕੋ ਬੋਧ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਬਚਨ ਲੀਏ ਔਪਾਵਰ ਪਉਆ ਦੀ ਜੋੜੀ ਲੀ ਨੀ ਔ ਬਸੇ ਨੰਦ ਗਉਮੇ ਥਸੇ ਅਯਾਧੇ ਆਮਿ ਭਗਤ ਨੇ ਅਯੁਧ ਚੀਨੀ ਜਾਜਰ ਪੁਰਾਨਾ ਝੰਝਰ ਸੁਕਾ ਬ੍ਰਿਛਵਤ ਤਨ ਹੋਵਾ ਵਾ ਸੰਕੇਤੀ ਨਾਮ ਝੰਝਰ ਬ੍ਰਿਛ ਕਾ ਹੈ ਛੰਦਤ ਅਕੰਠ ਭੂਖਤ ਛੰਦ ਵਾ ਕੰਹਦੇ ਹੈ ਨਿਆਰੇ ਚੰਰੋ ਵਾ ਜਟ ਅਸਥ ਸੁੰਦ੍ ॥ ੨੯੬॥ ਜੈਸੇ ਚੜੇ ਬਾਨ ਪਾਨੀ ਵਿਹੁ ਦੀ ਪਾਨ ਬਾਨ ਨੂ ਬਾਨ ਚੜਾਏ ਪਰ ਪਰ ਚਛਾ ਬਾਨ ਨੇਤ੍ਰਾ ਰੂਪੀ ਬਾਨ ਵਾਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਏਕਹ ਵਾਲਾ ਦੇ ਸੰਜੁਗਤ ਹੋਏ ਹੈ ਵਾ ਮਗਨ ਹੋਏ ਹੈ ਰਾਖਸਾ ਦੇ ਮਾਰਨ ਵਾਸਤੇ ਫਿਰੇ ਨਾਗ ਬਾਕੇ ਸਰਪ ਕੇ ਬਚੇ ਆਵਤੇ ਹੈ ਸੁੰਦਰ ਆਬ ਢਾਕੇ ਗੁਠਲੀ ਵਾ ਫਾੜੀਆ ਠੋਡੀ ਨੇਤ੍ ਰਾਮ ਬਾਰੇ ਸੀਤਾ ਦੇ ਦੇਖਕੇ ਆਸਚਰਜ ਹੁਏ ਹੈ ਚੰਦ ਦਰੇ ਰਖਾਈ ਚੰਦ੍ਰਮਾਂਸੇ ਤੋੜ ਪੈਗਈ ਫਟ ਖੜ ਜਾਤੇ ਹੈ ਲਖੇ ਜਾਤਕੇਸ੍ਰੀਰਕੀ ਜਾਤ ਛਾਈ ਲੰਘਦੇ ਜਾਤਿਆਂ

ਸੀਤਾ ਕਾ ਮੁਖ ਦੇਖਤੇਆ ਸੂਰਜ ਕੀ ਜੋਤ ਫੀਕੀ ਭਾਵ ਮਧਮ ਹੋ ਗ
ਈ ਥਨੇ ਜੋਰ ਥਨੀ ਜੋੜੀ ਚੰਗੀ। ਲਖੇ ਨੈਨ ਥਾਰੇ ਦੇਖੇ ਨੈਨ ਥਾਲ
ਕੇ ਵਾ ਲਖਕੈ ਥਾਰ ਕੈ ਸਹਾ ਨ ਲੇ ਕੁਸੰਝੇ ਸੇ ਮਇਆ ਸਰਾਥ ਦੀ
ਮਸਤੀ ਸੇ ਮਕਬੂਲ ਮਨ ਭਾਵਤ ਵਾ ਸੁੰਦਰ ਨਰਗਸ ਗੁਲ ਦੁਪ
ਹਰੀ ਕਾ ਮੰਨ ਮੋਹਤ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਸਥ ਰੋਜ ਰਾਤ ਦਿਨ ਨੇਤ੍ਰ ਨੂੰ ਦੇਖ
ਕੇ ਮੈ ਕਿਆ ਹੈ ਲਾਲ ਤਮਾਮ ਵਾਕੁਲ ਪ੍ਰਜਾਨੇ ਜਹਾਨਕੇ ਥਿਖੈਨੇਤ੍ਰਾਂ
ਨੂੰਦੇਖਕੇ ਪ੍ਰਾਣ ਥਾਰੇ ਪਿਆਰੀ ਨੇ ਕਮਾਨਹੀ ਥਿਨਾਕਮਾਨ ਥੀਪਿ-
ਆਰੇਨੇ॥ ੨੯੯॥ ਗੁਰੂ ਜੋ ਨ ਚਾਨਨੀ ਚੀਟੀ ਕੀੜੀ ਵਾ ਚਿੜੀ॥
॥੩੦੦॥ ਲਖੀਏ ਅਲਖ ਕਹੀਏ ਰਿਸ੍ਰ ਪੁਸਟ ਸੁੰਦ੍ਰ ਲਖ ਕੇ ਉਨਾਂ
ਨੂੰ ਆਪਨੇ ਜਾਨਿਆ ਜੋ ਨਵੀਨ ਪੁਰਸ ਹੈ ਤਕੀਏ ਸਭਛ ਦੇਖਆ
ਸੁੰਦ੍ਰ ਭੋਜਨ ਹੈ ਵਿਰਾਧਨੇ ਥੰਕੜੇਓ ਥਕਾਰਿਆ ਬੋਲੇਆ ਥਕਥਾਦ
ਨੂੰ ਦੇਖਕੇ ਰਾਮਕੋ ਅਵਧ ਸਨਧ ਥਧ ਹੋਕੇ ਸੰਬਾਲੇਆ ਆਪਨੇ ਆ
ਪਨੂੰ ਵਾ ਚਲਦਾ ਹੋਵਾ॥ ੩੦੨॥ ਪਖਰੇ ਕਾਠੀਆਂ ਵਾਲੇ ਪਵੰਗ
ਘੋੜੈ ਵਾ ਕਾਠੀਆਂ ਪਾਈਆ ਘੋੜੇਆ ਤੇ ਮੋਹਲੇ ਮਤੰਗ ਮੋਹਿ ਲੈਦੇ
ਹੈ ਹਾਥੀਆ ਕੋ ਘੋੜੇ ਵਾ ਹਾਥੀ ਆਵਤੇ ਮੋਹਤੇ ਹੈ। ਓਝਰੇ ਲਝਾਰ
ਓਰੜੇ ਵਾ ਝੁਕੇ ਵਾ ਸੂਰਮੇ ਸਿੰਧਰੇ ਸੰਦੂਰੇ ਹੋਏ ਹਾਥੀ ਲੜਨੇ ਨੂੰ
ਚਲੇ॥ ੩੦੪॥ ਸਥਾਹ ਸੂਰੇ ਵਾਥਾਹਕੋਤੰਦੂਰ ਥਜੇ ਥਿਜੜੇ ਉਝਾ
ੜ ਖਿੜ ਗਏ ਉਜਾੜ ਕਰਕੇ ਵਾ ਥਿਨਾ ਝੜਨੇ ਥੋ ਜੋ ਥੇ ਓਹ ਵ
ਸੇਸ ਝੜੇ ਸਮਲੇ ਸੁਮਾਰ ਸੰਮਾਲੇ ਫਟ ਆਪਨੇ ਹਾ ਹਲੇ ਹੰਕਾਰਹਾ
ਪ੍ਰਗਟ ਵਾ ਥਹੁਤ ਹਲੇ ਹੰਕਾਰ ਮੈ ਵਾਹਲਾ ਕਰਕੇ
ਹੰਕਾਰ ਕਰਕੇ। ਅੰਕੜੇ ਅੰਘਾਰ ਆਕੜੇ ਹੈ ਅੰਗ ਸਤ੍
ਹੰਕਾਹੀ ਆਕੇ ਵਾ ਅਕਠੇ ਹੋਏ ਥਲਦੇ ਅੰਗਾਰਾਵਤ ਸੰਮਲੇ ਤਕੈ
ੜੇ ਹੋਇ॥ ੩੦੬॥ ਥਿਸਆਰ ਥੜੇ ਵਾ ਵਿਹ ਢਾਲੇ ਥਾਨ ਹੈ

ਨੋਹਾ ਹਲੇ ਹੰਥੀਰ ਤਕੜੇ ਹੋਏ ਸੰਗਰੇ ਅਕਦੇ ਹੋਇ ਵਾ ਘੋਰੇ ਵਾ ਮਾਰੇ ਗਏ ॥ ੩੦੭ ॥ ਹਲਾ ਹਲੀ ਹਾਥੀ ਰਾਜੇ ਅਰਘੋੜੇ ਭੀਹਲਾ ਚਲੀ ਕਰਕੈਹਲੋਹਲੀ ਡੰਡਰੌਲਾ ਪਾਇਆ ਵਾਹੈ ਹਲੇਹਲੀ ਚਲੀ ਪਾਈ ਹਲਾਹਲਾ ਕਰ ਵਾ ਦੋਹਾਂ ਤਰਫਾਂਤੇ ਬਬਜਬਜੇ ਨਗਾਰੇ ਵਾ ਹਾਥੀਆਪ ਰਜੋ ਸੂਰਮੇ ਨਗਾਰੇਬਜੇ ਪਪਕ ਪਖਰੇਪ੍ਰਪਕਘੋੜੇ-ਆਪਾਖਰਾਪਾਈਆ ਵਾ ਪਰਪਕ ਘੋੜੇ ਵਾ ਪਕੜੇ ਪੌਚੇ ਵਾ ਪਕੜੇ ਭਭਖਘਾਇ ਭਕਭਕਲਹੂ ਨਿਕਲਤਾਹੈ ਘਾਵਾਤੇਪਲੁਥਲੁਥਲੋਥ ਪਰ ਲੋਥ ਅਸਥ ਯੁਧ ਭੂਮੀ ਸੈਵਾ ਮਥਨ ਮੇ ਰਹਤ ਹੋ ਜੁਥ ਸ-ਮੂਹ ਓਥਲੇ ਉਛਲੇ ਵਾ ਜੋ ਮਥੇ ਨਹੀ ਸੇ ਜਾਦੇ ਸੋ ਸਮੂੰਹ।੩੦੮। ਸੋਇ ਮਰ ਗਏ ਆਘੁਮ ਜੋ ਸੇ ਸੁਦੰਧਰੀ ਦੁਹਾਂ ਤਰਫਾਂ ਤੇ ਖਪਰੀ ਜੋਗਨੀਆ ਜੋ ਪਾਨ ਕਰਨੇ ਆਈਆ ਸਨ ਸੋ ਲਹੂ ਪੀਂਦੀਆ ਹੈ ਹਥਾ ਨਾਲ ਵਾ ਲਹੂ ਪੀਂਦੀਆਂ ਹੈ ਪਾਣੀ ਦੀ ਨਿਆਈ ॥੩੦੯॥ ਦੂਧਰੰ ਧਾਰਕੇ ਦੁਧਾਰੇ ਖੰਡੇ ਹਾਕਾ ਮਾਰਤਾ ਹੈ ਭੈਰੋ ਕਾ ਸੁਤ ਜੁਧ ਕੀ ਜੁਆਲਾ ਅਗਨੀ। ਫਿਕਰੰਕ ਅਗਨੀ ਬੋਲਤੀ ਹੈ ਫਿਕਰੀਆ ਜਿਦੜੀਆ ਫਿਰੰਗ ਫਿਰਦੀਆਂ ਹੈ ਡਹਕ ਸਬਦ ਬੈਤਲੰ ਬੈਤਾਲ ਘਟੰ ਬਦਲਾ ਸੇ ਬੇਗ ਪ੍ਰਕਾਸ ਜਾਣਿਅੰ ਅਗਨੀ ਵਾ ਜੁਆਨਾਦਾ ਵਾ ਸੂਰੇ ਖਿਮੰਤ ਚਮਕਤੀਆ ਹੈ ਖੰਡੇ ਦੀ ਧਾਰ ॥ ੩੧੦ ॥ ਸੰਭੜੇ ਸੰਭਾਲਦੇ ਵਾ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਭਿੜਦੇ ਹੈ ਦੁਧਰੰ ਦੁਧਾਰੇ ਖੰਡੇ ਮਾ-ਰਕੈ ਮਾਰ ਮਾਰ ਪੁਕਾਰਕੈ ਛਾਰਿਅੰ ਦੁਖ ਨੂੰ ਮੰਡਲੰ ਮੰਦ ਸੈ ਭਾਵ ਮੁਰਗਾ ਸੈ ਖੰਡੇਆਂ ਦੀ ਧਾਰਾਂ ਨਾਲ ਕਟੇ ਗਏ ਵਾ ਕਟੇ ਜਾਂਦੇ ਹੈ ਵਾ ਖੰਡੇਆਂ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਂ ਕਟੀਆਂ ਗਈਆਂ ॥ ੩੧੧ ॥ ਪ੍ਰਚਾਰ ਵਗਾਰ ਕੈ ਪੈਜਕੈ ਪ੍ਰਭੁਗਿਆ ਸੋ ਖੁਮਾਰ ਘਾਏ ਫਟਾ ਦੀ ਖੁਮਾਰੀ ਸੋ ਕੈਸੇ ਸਧੰਮ ਆਗ ਅਗਨੀ ਕੀ ਧੁਣੀ ਕੋ ਧੁਮ ਹੀ ਝਪਦੇ ਹੈ ਮਾਨੋ ਬਹੀਤ

ਮਾਰਤੇਹੈਵਾ ਚਲਾਵਤੇ ਹੈ।ਇਛਅੰ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ॥ ੩੧੨ ॥ ਅਘੋਰੇ ਭੈਆਨਕ ਸੁਰਮੇ ਅਘੇ ਜੋ ਸਵੇਰ ਸੇ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋਏ ਪ੍ਰਾਸ਼ਨੰ ਉਪਰ ਆਸ਼ਨਾ ਦੇ ਭਾਵ ਉਪਰ ਕਾਰੀਆ ਦੇ ਕਟਦੀਏ ਸੁਕ੍ਰਿਤ ਕ੍ਰਿਤ ਜੋ ਕੀਰਤੀ ਕਰਦੇ ਹੈ ਅਪਾਰ ਹੀ ॥ ੩੧੩ ॥ ਤੁਥਰੰ ਤੰਥ੍ਰੁਰੇ ਤੈਕ੍ਰਤੰ ਭਿਆਨਕ ਭੈ ਕੇ ਦੇਨੇ ਵਾਲੀਆ ਪਥਅੰ ਤਥਈ ੨ ॥ਕਾਥ ਥੀਰ ਰਸ ਅੰਤ ਕੰਕ ਕਰੰ ਅੰਤ ਕਰਕੇ ਵਾ ਅੰਤ ਕਰਦੇ ਹੈ ਪਮਰ ਪਕ-ੜਕੇ ਸੰਕੜੈ ਅਕਠੇ ਹੋਤੇ ਹੈ ॥ ੩੧੪ ॥ ਝਲੰਤ ਝਾਲ ਅਝਲੰ ਅ-ਝਲ ਜੋ ਸਸਤ੍ਰ ਸੋ ਸਸਤ੍ਰਾ ਦੀ ਝਾਲਕੋ ਝਲਦੇ ਹੈ ॥ ੩੧੫ ॥ ਅਛ ਲੀ ਆਸਰਾ ਕਰਕੇ ਨਿਰਦਲੋ ਥਿਨਾ ਦਲਨੇ ਤੇ ਦੈਤ ਪਪਾੜ ਪੈਦੇ ਹੈ ਗਦ ਸਦ ਅੰਗਦਾ ਕਾ ਸਬਦ ਨਨਦ ਨਗਾਰੇ ਨਦ ਸੰਖ ਦੁਧਰੰ ਦੋਨੋ ਤ੍ਰਫਾ ਕੇ ਦੁਥਰੰ ਦੋਨੋ ਭਿੜਦੇ ਹੈ ਵਾ ਭਾਰੀ ॥੩੧੬॥ ਖੇਚਰੀ ਅਕਾਸ਼ ਮੈਂ ਥਿਚਰਨੇ ਵਾਲੀ ਪੁਰਅੰ ਪੂਰਨੰ ਦੁਧਰੰ ਦੋਨੋ ਧਰਾ ਨ ਰਾ ਨੋ ਵਾ ਭਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਵਾ ਕਠਨਾ ਨੂੰ ਗੋਧਾਇਅੰ ਵਾ ਪ੍ਰਿਥੀ ਤੇ ਧਾ-ਢਦੇ ਹੈ ਅੰਗਲੰ ਤ੍ਰਿਣੰ ਅੰਗਸਤਾਨੇ ਦਸਤਾਨੇ ਡੰਕੰਤ ਬੋਲਦੀਆਂ ਹੈ ॥ ੩੧੭ ॥ ਡਹਕ ਡਰੋਆ ਕਰਕੇ ਕਤੀਅੰ ਕਾਤੀ ਤੁਰੰਤ ਦੂਰ ਪਥਰੰ ਪੈ ਹੈ ਪੁਰ ਨਾਲ ਸੁਰਮੇ ਵਾ ਕਾਠੀਆਂ ਸਹਿਤ ਘੋੜੇ ਨਿਰ ਘਾਤ ਇਕ ਰਸ ਵਾ ਵਸੇਸ ਕਰਕੇ ਮਾਰਤੇ ਹੈ ਵਾ ਘਾਏ ਗਏ ਹੈ ਕੂਪਹੰ ਭੈ ਦੇ ਭਰੇ ਹੋਇ ਭਜਦੇ ਹੈ ਵਾ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਤੇ ਭਜਦੇ ਹੈ ਅਰ ਜਪੰ ਕਲ ਲਜੇਆ ਰੂਪੀ ਚਿਕੜ ਮੈ ਫਸੇ ਹੁਏ ਹੈ ਕੇਵਲ ਵੈਰ ਹੀ ਕਰਦੇ ਹੈ ਕਦਅੰ ਖੇਨੂੰ ਸਮਝ ਵਿਚ ਗੋਪੀਆਂ ਦੇ ਮਾਨੋ ਕਾਨ ਜੀ ॥ ੩੧੯ ॥ ਝਲਤ ਝਾਲ ਰੋਸਰੰ ਪ੍ਰਕਾਸ ਵੀ ਹੈ ਝਾਲਰਾਂ ਮੈਂ ਸੁਰਵਾ ਝਾਲ ਵਾ ਜੈਦੀ ਸੁਰ ਹੋਤੀ ਹੈ ਨਨਦ ਇਕ ਰਸ ਭੀਖਨੰ ਭਿਆਨਕ ॥ ੩੨੦ ॥ ਝਾਜ ਰੋਜਝੰ ਝਾਜਰ ਵਾਜੇ

ਦਾ ਸਬਦ ਇਕ ਰਸ ਹੋ ਰਹੈਆ ਹੈ ਚਾਚਰੀ ਕ੍ਰਿਤੰ ਬਿਜਲੀ ਦੀ ਕ੍ਰਾਂਤੀ ਜੈਸਾ ਵਾ ਤਲਵਾਰ ਲਿਖੰਡਲੀਕ ਓਰਬੀਆਂ ਘੋੜੇ ਐਸੇ ਸੀਘ੍ਰ ਚਰਨ ਉਠਾਤੇ ਹੈ ਜੋ ਲੀਕਾ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਪਰ ਪ੍ਰੰਤੂ ਸਾਬਤ ਖੁਰ ਨਹੀ ਲਗਤੇ ਖੁਰੀ ਨ ਨਿਰਦਲੀ ਖੁਰਾ ਨਾਲ ਦਲੀ ਹੋਈ ॥ ੩੨੧ ॥ ਚਲੰਤ ਮਾਨ ਪ੍ਰਾਨ ਲੈ ਚਲਾਏ ਮਾਨ ਹੋਏ ਪ੍ਰਾਨਾ ਕੋ ਲੈਕੇ ॥ ੩੨੨ ॥ ਇਤੀ ਥਨੈ ਮੈ ਪ੍ਰਵੇਸ ॥ ਤਜ ਚਿੰਤ ਅੰਗ ਹਿਰਦੇ ਮੈ ॥ ੩੨੦ ॥ ਕਹੀ ਤਾਹਿ ਧਾਤ ਤਾਹਿ ਸ੍ਰੁਪਨਖਾਕੋ ਜਾਇ ਕਹੀ ਦ੍ਰੁਤਾ ਨੇ ਦੌੜਕੇ ॥੩੨੧॥ ਅਬਿਲੰਬ ਬਿਨਾ ਦੇਰੀ ਤੋ ਕਲੇਵਰ ਸ-ਰੀਰ ॥ ੩੨੨ ॥ ਭੈਤਿਹਸਾਥ ਛਬਕੇ ਬਰ ਉਪਰ ਰੰਗ ਰੰਗੇਦ੍ਰਿਗ ਦਰ ਪਰ ਰੰਗੀ ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਮੈ ਰੰਗੀ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੈ ਨਾਕ ਕਟਾਇ ਗਈ ॥ ॥੩੨੬॥ ਇਤੀ॥ਲੰਕ ਜਲੰਕ ਕੇ ਈਸਰ ਸਹਤਧੀਰਜਦੇ॥੩੨੭॥ ਦਰੰਗਤ ਕਠਨ ਗਤੀ ਵਾਲੇ ॥ ੩੨੯ ॥ ਅਯੋਧਨ ਜੁਧ ਭੂਮੀ ਸਰੋਣਤ ਸ੍ਰੋਸ੍ਰ ਲਹੂ ਕੇਸਰ ਸਾਰਖੇ ॥ ੩੨੯ ॥ ਅਵਧਸ ਰਾਮਜੀ ਓਘ ਸਮੂੰਹ ਪ੍ਰਯੋਗ ਮੰਤ੍ਰਾਂਮੈਵਾ ਖਿਚਕੇ ਸਨਾਹਰ ਸਨਾਹਾਕੇ ਹਰਨੇ ਵਾਲੇਤੀਰ॥੩੪੧॥ਤਰਸਣੈਸਮੁਲਓਪਾੜੇਗੇ ਰਾਵਣ ਸਹਤ ਰਾਖ ਸਾ ਕੋ ਮਾਰੈਗੇ ॥ ੩੪੨ ॥ ਗਲ ਰੰਜ ਡੰਡ ਰੋਲੀ ਸਮੂੰਹ ਤੀਰ ॥ ੩੪੪ ॥ ਜੈ ਸਦ ਨਨਦ ਜੈਕਾਰੇ ਕੇ ਸਬਦ ਕੇ ਵਾਜੇ ਵਜਤੇ ਹੈ ਮਾਰੇ ਦੋਨੋ । ਇਤੀ ਹਰਨ ਸੋਨੇਦਾ । ਰਿਸ ਮਾਰ ਮਨੈ ਮਨ ਮੈ ਰਿਸ ਖਾਇਕੈ ਤਉਤਾਂ ਰਾਵਨਹ ਧਰ ਪਕੜ ਕੈ ਕੌਣ ਭੰਡਾਰ ਅਕਟੀ ਬਿਕਟੀ ਘਰ ਪਦਾਰਥ ਬਣ ਲੀਆ ਅਥਵਾ ਅਰਥ ਖਰਥ ਤੇ ਰੂਠੀ ਸੁਹਾਵਤੇ ਹੈ ਵਾ ਆਵਨੇ ਤੇ ਮੇਰੇ ਸਹਾਇ ਹੈ ॥ ੩੪੯॥ ਤਚਾਇ ਲਾਲ ਕੀਏ ਘ੍ਰਿਣਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਚਿਤਮੈ ਚੜ੍ਹਿਆ ਮਰੀਚ ਸਾਨੀ ਦੇਵਤਿਆ ਜੈਸੀ ਮਿਲੇਗੀ ॥ ੩੫੨ ॥ ਭਹਿ

ਕਾਇਓ ਭ੍ਰਮਾਇਆ ॥ ੩੫੩ ॥ ਹੈਲਰੁ ਥੀਰ ਛੋਟੇ ਭ੍ਰਾਤਾ ਹਮੇ ਅਬੇ ਹੀਨ ਚਲੇ ਜਾਵੇ ਗੇ। ਇਤੀ ਸੀਤਾ ਖੋਜ। ਘਰ ਰਘਨਾਥ ਹਰੀ ਸੀਆ ਹੇ ਰਮਨੰ ਮਨਸੈ ਜਾਨਿਆ ਵਾ ਥਨਸੇ ਜਦ ਮ੍ਰਿਗ ਮਾਰਕੈ ਆਏ ਤਥ ਸੋਕ ਮਨੀ ਸੀਤਾ ਕੋ ਹਰਿਆ ਹੋਇਆ ਦੇਖ ਕਰ ॥ ੩੫੭ ॥ ਤਨ ਚੇਤ ਸੁਚੇਤ ਤਨ ਸੈ ਚੇਤਨਤਾ ਆਈ ਜਬ ਭ੍ਰਥੇ ਸ੍ਰਮਿਦੈ ਵਾ ਦੇਖਕੈ ਰਾਮ ਕੋ ਦੁਖੀ॥ ੩੬੦ ॥ ਤੁਟ ਆਸ੍ਰੂਆ ਰਣ ਨਿਕਲਤੇ ਹੈਂ ਆਸ੍ਰੂ ਲਾਲ ਵਿਛੋੜੇ ਕੀ ਅਗਨ ਸੇ ਤਵਾ ਸਮ ਸਰੀਰ ਭਇਆ॥ ੩੬੧ ॥ ਤਤ੍ਰਾ ਤਿਸ ਸਤ ਪਤ੍ਰ ਕਵਲ ਪਰੰਤਮ ਚੌਪਤੀ ਔਰ ਤ੍ਰਿਨ ਪਤ੍ਰ ॥ ੩੬੩॥ ਖੋਰ ਖੋਲਕੈ ਸੰਦੇਸਾ ਵਾ ਅਕਾਸ ਰੂਪ ਖੋਲ ਕੀ ਤਰਫ॥ ੩੬੪ ॥ ਤਿਨ ਬੈਠ ਗੈਠ ਇਕਠੇ ਹੋਏ ਤਿਨ ਅਕਠੇ ਹੋਇਕਰ ਬੈਠ ਰੀਤ ਰੰਖਆ ਵਾ ਗੁੰਦੀ ਸਲਾਹ ਕਪ ਥੀਰ ਧੀਰਜਵੰਤ ਸਹਤ ਧੀਰਜ ਦੇ ਮੰਤ੍ਰ ਵਿਚਾਰਿਓ ਭਟ ਮੰਤ੍ਰ ਜੁਧ ਮੰਤ੍ਰ ਸ੍ਰੂਰਮੇਆ ਵਿਚ ਧਾਰਕੈ ਕਰੇਆ ਸੁਗ੍ਰੀਵੇ ਅਪਨਾ ਵਿਚਾਰਕੈ॥ਇਤੀ ਹਨੂ ਮਾਨ ਸੋਧਕੈ ਲਖ ਲਗਕੈ॥ ੩੬੫ ॥ ਕ੍ਰਿ ਤ ਚਾਜੋਅ ਮਗਰ ਕੋ ਜੋ ਕਰਮ ਕਾ ਕਰਤਥਰਾਵਨ ਕਾ ਸੀ ਵਾ ਜੋ ਕਰਤਬ ਸੁੰਦਰ ਰਾਵਨ ਕੋ ਖਿਜਾਵਨੇ ਕਾ ਆਪ ਹਨੂਮਾਨ ਕੀ ਆ ਸੀ ਵਾ ਕਰਤਬ ਕਰਣਾ ਸੋ ਆਕੈ ਸੁਣਾਇਆ ਰਾਮ ਪਾਸ ॥ ੩੬੬ ॥ ਵਡ ਘੋਰ ਭੌਰ ਭੇ ਵਡੇ ਘੋੜੇ ਚਲਾਕੈ ਥਧੀ ਚਲਤੀਭਏ ਵਾੜੇ ਸ੍ਰੀ ਹਨੂਮਾਨ ਕਾ ਪਿਤਾ ਵਾ ਭਿਆਨਕ ਚਾਲਸੇ ਵਾ ਸੀਘ੍ਰ ਚਾਲਸੇ ਚਲੇ ਕੋਟਾਨ ਕੋਟਾਲੈਆ ਵਾ ਜੋੜ ਕਰਖਕੈ ਲਈਆ ਪੰ ਗਤੀਆ ਸਾਥ ॥ ੩੬੭ ॥ ਸੋਰ ਪੂਰਥਕ ਪੰਗਤੀ ਇਕਤ੍ਰ ਕਰਕੈ ਦੌੜਾਈਆ ਪਾਟ ਥਾਰ ਥੰਨਕੈ ਸਮੁੰਦਰ ਕੋ ਵਾ ਕਰਕੈ ਰਸਤਾ ॥ ੩੬੯ ॥ ਥਾ ਪਰਾਧਪਾ ਮਾਰਕੈ ਝੂਝ ਝਕਕੈ

ਪੁਤ੍ਰ ਜਾਨ ਮਾਲ ਲੌਗ ਸੁਰਰਾਇ ਰਹਸਤ ਪੁਤ੍ਰ ਸੀਆ ਦੇ ਗਿਲੈ ਨਾ ਪ੍ਰਜੰਤ ਸਭਨਾ ਭਲਾ ॥ ੩੭੧ ॥ ਝਲ ਹਵੰਤ ਪ੍ਰਗਾਸ ਦੀਆ ਤਲਵਾਰਾ ਝਾਲਾਕਾਂਕੇ ਹਲਾਵਦੇ ਹੈ ਚਵਪਇਕਨਾਕੋ ਇਕ ਧਕੇਲ ਚਲੇ ਇਕਤੰਨਸਥਇਕਇਸਥਿਤਹੋਤੇ ਹੈ । ਬੰਕੜੇ ਬਬਾੜ ਸੰਮਹੀ ਸਾਮਨੇ ਬਾਕੀ ਰਹਦੇਆ ਨੇ ਭਾਜਕਰ ਜੋਆਲਾ ਹੈ ਮੰਤ੍ਰ ਸੋ ਕਰੋ ॥ ੩੭੩ ॥ ਉਛਰੰਤ ਸੋ ਛਥ ਕਰ ਓਛਲਤੇ ਹੈ ਸੋਭਾ ਦੇਤੇ ਹੈ ਹ ਥ ਖੇਚਰ ਜੋ ਗਨੀ ਆਪਣਾ ਪੁਤ੍ਰ ਦਗ ਅਦਗ ਛਲ ਹੀਨ ਯੁਧ ਕਰਤਾ ਦਾਗ ਨੇਤੇ ਅਦਾਗ ਸੇ ਓਹ ਭੈ ਕਰਕੇ ਕਹੀ ਕਥਤੇ ਸਥ ਅੰਗਦ ਸਾਥ ਗਥ ਗਾਥ ਕਰਕੇ ਤੈਸੇ ਸੁਨਾਇਓ ਵਾ ਰਾਮ ਕਹਾ ਹੇ ਅੰਗਦ ਹਮਨੇ ਜੋ ਕਹੀ ਕਥਾ ਤੈਸੇ ਗਾਥ ਕਰ ਸੁਨਾਇਓ ਰਾਵਨ ਸਾਥ ਭਰ ਅੰਕ ਪੁਲਕਤ ਨੂੰ ਪਾਸਿਓ ਭੁਜਾਮੈ ਲੈਕੇ ਜਥ ਹਿਰਦੇ ਸਾਥ ਲਗਾਇਆ ਸਰੀਰ ਪਰ ਰੋਮ ਖੜੇ ਹੋਏ ਵਾ ਪਸੀ-ਨਾ ਆਇਆ ਦਿਹਸੀਅ ਦਸਕੰਧ ਛਾਹਾ ਨਹੀ ਛਾਯਾ ਭੀ ਦੇਖਨੀ ਨਹੀ ਪਾਯੋਗੇ ਲੰਕ ਲੇਹਗੇ ਛੀਨ ਦੇਖਕੇ ਜੀਵਦੇ ਭੀ ਨਹੀ ਜਾ-ਵੋਗੇ ਕ੍ਰੋਧ ਥਿਖੇ ਜਿਨ ਭੋਰ ਕ੍ਰੋਧ ਰੂਪੀ ਥਿਖਮਤਾ ਘੋਲ ਪੇਖ ਕਸ ਜੁਧ ਮਚੈ ਹੋ ਦੇਖ ਕੈਸਾ ਜੁਧ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਰਾਮ ਸਹਿਤ ਸੇਰ ਹੈ ਸਿ ਆਰਵਤ ਖੈਵੈ ਹੋ ਵਾ ਰਾਮ ਸਹਿਤ ਹਰਨ ਗਿਦੜ ਹੈ ਮੈ ਸੇਰ ਹੋ ਕਰ ਖਾਵਾਂਗਾ ਜਿਨ ਕਰਮਤਿ ਕਰ ਹੰਕਾਰ ਸੇ ਗਰਥੀਆ ਕੇ ਬਹ ਤੇ ਗਵਾਇ ਹੈ ਘਰ ਗ੍ਰਥਨ ਕਰ ਪਰ ਹਮਨੇ ਹਰੇ ਇਕ ਇਨਸੋ ਵੈਦੀਨ ਨਰ ਹਮਨੇ ਗ੍ਰਥੀ ਥਲ ਕੀਤੇ ਹੈ ਰਾਵਨ ਪਤ ਰਸੋਈ॥ ੩੭੬ ॥ ਤਿਸ ਰਾਵਨ ਦੇ ਭ੍ਰਾਤਾ ਨੂੰ ਸਜੇ ਸਜਾਇ ਹੈ ਹਮਨੇ ਵਾ ਭੀ ਪਾਈ ਤਾ ਕਹਾ ਘੋਰੇ ਨੂੰ ਧ੍ਰਮਾਰਾ ਭੀ ਦਖਨ ਮੈ ਰਹਤ ਹੈਸੀ ਅਰ ਮੇਘਨਾਥ ਦਾ ਘਰ ਭੀ ਥਾ ॥ ੩੭੮ ॥ ਚਖੀ ਦੇਖੀ ਘਰਨ

ਇਸਤ੍ਰੀ ਦੋ ਧੀਰਜ ਬੁਧ ਬਿਬੇਕ ਬਲ ਗਤ ਮਤ ਔ ਸਰਬਾਤੇਆ ਬਿਯੋਗ ਤਿਹ ਹੇ ਸਖੀ ਭੁਲ ਗਈ ਸੁਧ ਸਾਤ ॥ ੩੭੯ ॥ ਚਾਮ ਕੇ ਦਾਮ ਮਨ ਭਾਵਤ ਬਚਨ ਕੀਓ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੩੮੦ ॥ ਰਾਵਨ ਬਿਯੁਹ ਬਹੁ ਤੀਰਾ ਜੋਗ ਜੁਆਨ ਰਾਮਕਾ ਰਾਮਚੰਦਕਿਆ ਹੈ ਤੇਰੇ ਦੇਖਦੇਆਂ ਜੁਆਲਾ ਜਰੈ ਪਰਤਾਪ ਰੂਪ ਅਗਨੀ ਪਰਕਾਸਤੀ ਹੈ ॥ ੩੮੦ ॥ ਮਦੋਦਰੀ ਬੈ ਥਾਈ ਰਖੇ ਜੁਧ ਸੈ ਜੀਵਦੇ ਨਹੀ ਛਡੇ ਰਾਵਨ ਚਰਥ ਚਥਣੇ ਤਾਰੇ ਤਾੜਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮਾਰਿਆ ਹੈ ਤਾੜੇ ਖੇਤੰ ਜੁਧ ਪੂਰੰ ਪੁਰਾ ਦੇ ਲੋਗ ॥ ੩੮੩ ॥ਮਦੋਦਰੀ ਤਾਸ ਤਿਸਦੇ ਧਨ ਖਾਤੇ ਆਪਕੀ ਦੇਹ ਕੀ ਸੁਖ ਤਥ ਲੌ ਹੈ ਤਾਸ ਸਬੂਹ ਘਾਟ ਘਾਟੈ ਰੁਕੋ ਮਦੋਦਰੀ ਕਹਤੀ ਹੈ ਰੋਕ ਲੈਹੈ ਰਾਮਨੇ ਵਾ ਰਾਵਨ ਕ ਹਤਾ ਹੈ ਘਾਟ ਘਾਟ ਦਰੀਆ ਵਾ ਆਦਕਾ ਦੇ ਮੈ ਕਰਾਂਗਾ ਰੋਕਣੇ ਥਾਟ ਤੁਪੋ ਰਸਤੇ ਮੈ ਤੇ ਪਰਖੇ ਤਾ ਕਿਆ ਖੋਰ ਹਰਾਮ ਹਰੀਫ ਕੀ ਆਖਤਰੇ ਚਤ੍ਰਕੀ ਹੇ ਹਰਾਮਖੋਰ ਤੁਰਾ ਤੇਰਾ ਲੰਕਾ ਰਹਣ ਦਾ ਥਾ ॥ ੩੮੫ ॥ ਤਾਤ ਬਾਤੈ ਨਿੰਦਤ ਥਚਨ ਰਾਸਾ ਕਿਸਾ ਥਾਨ ਥਨਾਕੇ ਥਾਜੀ ਗਰਾ ਵਾਲਾ ਆਇਆ ਹੈ ਥਾਸ ਦੇ ਕਰਕਢੂਗਾ ਕਰਨੇ ਮੈ ਭਾਜ ਜੈ ਨੈ ਕਹਾ ਜਿਸ ਜਗਾ ਭਾਜ ਕਰ ਜਾਵੇਗਾ ਓਹ ਤਿਸ ਅਸ-ਥਾਨ ਮੈ ਘੇਰਾਂਗਾ ॥ ੩੮੬ ॥ ਏਕ ਇਕਨਾ ਕੋ ਹੇਰੈਗੇ ਮੇਰੀ ਹਾਕ ਮਾਰਨ ਸੇ ਫੁਲ ਜੈਹੈ ਕਹਤੈ ਓਬਾਰੇ ਫੂਲੋਂ ਸਾਰਖਿਓਂ ਕੈਤੈ ਕਹਾ ਓਬਾਰ ਲੈਣਾ ਹੈ ਵਾ ਤੂੰ ਕਹਾ ਫੁਲ ਜਾਏਗੀ ਓਬਾਰ ਲੈਣੇ ਤੇ ਤੇਰੀ ਰਖਿਆ ਸੇ ਥਚ ਜਾਇਗੇ ਵਾ ਫੁਲ ਜੈਸੇ ਤੂੰ ਕਿਆ ਰਖਿਆ ਕਰ ਲੈ ਰਸੰ ਹੋਡ ਸ੍ਰਤ ਆਜਮੋ ਸੇ ਪਿਆ ॥ ੩੮੭ ॥ ਸਾਰ ਭਾਰੰ ਧਰੇ ਸਨਧ ਬਧ ਵਾ ਸਾਰਨੂੰ ਓ ਭਾਰ ਕਰਕੇ ਲੁਣੈ ਲੋਟਦੀਆ ਹੈ ॥ ੩੮੮ ॥ ਲੁਥ ਬਿਥਰੀ ਲੋਥਾ ਬਿਛੀਆ ਅਤੇਵੰ ਅਤ ਸੇ ਕਰਕੇ

॥ ੩੮੯ ॥ ਗਲ ਗਜੀਅੰ ਡੰਠ ਰੋਲਾ ਸਮੇਟੇ ਸੈਂਕੜੇ ਅਕਠੇ ਹੋਕਰ ਸੰਪਟ ਵਤ ਭਏ ਕਪੜੇ ਸੁਕਟੇ ਅਕਠੇ ਹੋਇ ਵਾ ਅਕਠੇ ਕਰਕੈ ਸੁਕੜੇ ਫਣਪਤ ਧਣ ਫਟਕ ਕੇ ਵ ਧਰਤੀ ਫਣਾ ਪਰਸ਼ਹਾਰੀਨਹੀ ਜਾਤੀ ॥੩੯੦॥ ਰਾਜ ਸੰਜਰੈ ਜਿਰਾ ਸਹਤ ਕਛੇ ਬਣੇ ਹੋਏ ਚੰਗੇ ਕੜੀ ਕੜਕੀ ॥ ੩੯੧ ॥ ਕੋਹਰਕਾਮ ਪਤ੍ਰ ਪਾਤ੍ਰ ਈਤੀਪ੍ਰਹਸਤ ॥ ੩੯੨ ॥ ਰੋਹਰੁ ਰੁਦ੍ਰ ਸ੍ਰਿਨਓ ਝਾੜੇਆ ਅਪਦਲ ਆਪਣਾ ਦਲ ਓਚ ਕਰਮ ਚਕਦੇ ਹੈ ॥ ੩੯੫ ॥ ਧੜ ਧੁਕ ਧੜ ਉਛਲਤੇ ਹੈਂ ਬਜ ਪਿੰਜਰੇ ਸਜੋਹ ਅੰਗਸਤਾਨੇ ਦਸਤਾਨੇ ਸ੍ਰਿਸ੍ਰ ਭਾਰੀ ॥ ੩੯੬ ॥ ਅਛਰ ਬਰ ਇਸਟੰ ਰਾਮਕੇ ਰਾਮਰਾਵਨਕੇ ਰਾਮ ਇਕ ਸਰਮਾ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ ਜੋ ਆਏ ਹੈ ਕਹੋ ਹੇ ਭਭੀ ਛਨ ॥ ੩੯੮ ॥ ਰਥੰ ਬਿਸਟੰ ਬਿਆਘਰ ਚਰਮੰ ਅਭੀਤੰ ਬਿਹੜਤ ਹੈ ਸੇਰ ਕੀ ਖਾਲਸੈ ਡੈ ਸੇ ਜੋ ਰਹਤ ਹੈ ॥ ੩੯੯ ॥ ਨਹਿ ਪਿੰਗਬਾਜੀ ਜੋੜੇ ਹੈ ਪੀਲੇ ਰੰਗ ਦੇ ਘੋੜੇ ਜੇਨ ਜਿਸ ਦੇ ਧਨੰ ਪਾਸ ਜੇਵੇ ਕੁਬੇਰਸੇ ਜੇਹੜੇ ਹੈ ॥ ੪੦੦ ॥ ਮਯੂਰਬਰਨੰ ਮੋਰਸੇ ਰੰਗ ਸੇ ਰਾਜੀ ਪੰਗਤੀ ਆਂ ਜੁਧਕੇ ਕਰ ਕਰਤਾਹੈ ॥ ੪੦੧॥ ਮੁਖਕੰ ਚੁਹਾ ਰਥੇਸੰ ਸਭਨਾ ਰ ਥਾ ਕੇ ਈਸਰ ਰਾਵਨ ਕਾ ਰਥ ਚਾਰਦੇ ਸੇ ਸੁੰਦ੍ ਰੰਗਾ ਵਾਲੇ ਛਕੈ ਸੋਭਤੀਆਂ ਹੈ ਦਰੰ ਦ੍ਰੋਹ ਮੂਲੰ ਖੋਟੇ ਦ੍ਰੋਹ ਕਾ ਮੂਲ ਹੈ ਕਸੇ ਚੰਦ੍ਰਭਾ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਕੇ ਤੇਜ ਕੋ ਖਿਚਦਾ ਹੈ ਜੋ ਮੁਕਟ ਹੈ ॥ ੪੦੫ ॥ ਜਕੈ ਹਠੇ ਵਾ ਸਲ ਹੋਇ ॥ ੪੦੬ ॥ ਅਘੂਮੇ ਤੇ ਘਾਅੰ ਘਾਇ ਕਰ ਘੁਮਦੇ ਹੈ ॥ ੪੦੯॥ ਪੀਲ ਵਾਨੰ ਮਹਾਵਤਹਮੀਰੰ ਸ੍ਰੂਰਮੇਆਂ ਸੇ ਵਾ ਗੁਲਾਲ ਮਾਨੋ ॥ ੪੧੦ ॥ ਅਛਤੰ ਕਿਸੇ ਅਟਕਾਏ ਨਹੀਂ ਹਛੋਦਹਰਾਜ਼ਿ ਹੈ॥ ੪੧੨ ॥ ਤਬੈ ਮੁਕਲੈ ਰਾਵਨ ਨੇ ਭੇਜੇ ਦੂਤ ਕੁੰਭ ਕਰਨ ਕੇ ਜਗਾਣ ਵਾਸਤੇ॥ ੪੧੫ ॥ ਜਾਗਨ ਤੇ ਓਦਾਸ

ਭਏ ਕੁੰਭ ਤਬ ਕਾਨਕੀ ਇਸਤ੍ਰੀਕਹਾਜੋਨਾਚਕਰਾਵੋਤਬਉਠੇਗਾ ਭ
ਸੁੰਭ ਸੂਰਮੇ ਝੁਮਰੇ ਅਕਠੇ ਹੋਏ ਪਰ ਪਾਇਆ॥ ੪੩੨॥ ਜੁਠੇ ਜੁਟੇ
ਰੁਠੇ ਰੋਸਕਰ ਵਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਕਰ॥ ੪੩੫॥ ਧਰੇ ਬੀਰ ਚੀਰੰ ਲੌਹੇ
ਕੇ॥ ੪੩੬॥ ਕੁੰਭ ਕਾਜੰ ਕੁੰਭ ਕਾਨ ਡੰਡ ਡਾਡੇ ਦਾ ਡਾਲਾ
॥੪੩੯॥ ਝਿਣਓ ਝਾੜੇਆਂ ਲੋਕ ਨਾਥੰਰਾਵਨ ਕ੍ਰਿਤੀ ਚਿਤ੍ਰ ਜੋਧੀ
ਕੀਰਤੀ ਚੰਗੀ ਜੋਧੇਆ ਕੀ॥ ੪੪੨॥ ਖਸ੍ਰ ਨੈਨੰ॥ ਤ੍ਰਿਮੁੰਡ
॥ਇਤੀ॥ਮਦੋਦਰੀਖੰਡਾ ਧੀਰਜ ਸੇ ਚਲਾਂਵਨ ਲਾਗੇ॥ ੪੪੫॥ ਢਲ
ਹਲ ਸੋ ਢਲੀ ਹਲਕੇ ਢਲੀਆ ਵਾ ਹਲ ਹਲਾ ਕਰਕੇ ਢਲਾਈਆ
ਢਾਲਾਂ ਢੋਲਕੇ ਸਬਦ ਹੋਏ ਵਾ ਢੋਲਾ ਕੇ ਸਬਦ ਬਜਨੇ ਸੇ ਢਾਲਾ
ਦੀ ਲੜਾਈ ਵਾਲੇ ਵਾਜੇ ਮਜੀਰੰ ਛੈਣੈ॥ ੪੪੬॥ ਜਣ ਸਾਵਣ
ਭਾਂਦੋ ਮੋਰਾਂਨੂੰ ਮਾਨੋ ਸਾਵਨ ਭਾਦੋਂ ਮੈ ਮੋਰ ਬੋਲਦੇ ਹੈ ਜੈਸੈ ਤੈਸੈ
ਬੋਲੇ ਸੂਰਮੇ ਓਰੜੇ॥ ੪੪੮॥ ਅਵ ਝੜ ਜੋ ਝਲਦੇ ਹੈ ਫੇਰ
ਓਹ ਝਾੜੰ ਬਬਾਨੰ ਸਬਦ ਵਾ ਬਾਨ ਘਾਇਅੰ ਜੋ ਅਘਾਇ ਘਾਇ
ਖਾਦਾ ਘੁਮਦੇ ਹੈ॥ ੪੪੯॥ ਛਡੈ ਅੈ ਛੰਡੈ ਅਛਤ ਜੋ ਹੈ ਛਛੇ
ਤੇ ਸੋ ਵਾ ਛੰਡੇ ਬਾਣ ਤਿ ਛੜ ਦੇਤੇ ਹੈ ਰਣ ਮੈ ਕ੍ਰੋਧ ਸੇ ਪੂਰਨ ਹੋ
ਕਰਕੇ ਜੋ ਹੈ ਸੂਰਮੇ॥ ੪੫੨॥ ਓਘੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇ ਵਾ ਓਰ ਚਲੇ
ਤਰਵਰੀਏ ਤਰਵਾਲਾ ਵਾਲੇ ਆਰੜਮੰ ਅਰਠੇ ਹੋਇ ਔਠਾਂਤੇ ਆ
ਕੜੇ ਹੋਇ ਪੜ੍ਹੀਏ ਪੰਤ੍ਰ ਲੇ ਖੰਭਾ ਵਾਲੇ॥ ੪੫੧॥ ਨਵ ਨਾਮਬ
ਵਾ ਪਰ ਭਲੀ ਤਰਾ ਸਰ ਚਲਦੇ ਹੈ ਤਰ ਭਰ ਪਰ ਸਰ ਅਤ ਸੈ
ਭਲੀ ਤਰਾ ਪ੍ਰਹਾਰਦੇ ਹੈ ਅਰ ਹਰ ਸੂਰਜ ਵਾ ਇੰਦ੍ ਅਕਾਸ ਭੀ ਪੂ
ਰਨ ਕਰਦਿਤਾ ਹੈ ਬਾਣਾ ਸੇ॥ ੪੫੪॥ ਪਰ ਹਰਪੁਰਕਰ ਪਰਹਾ
ਰਦੇ ਹੈ ਤੀਰ ਪੂਰਨ ਕਰਕੈ॥ ੪੫੭॥ ਝੁਰ ਝੁਰ ਕਰ ਕਰ
ਦੁਰ ਕਰਕੇ ਝਾੜਨਾ ਕਰਦੇ ਹੈ ਵਾ ਝੁਰ ਕਰ ਕਰ

ਡਰ ਡਰ ਧਰ ਹਰ ਡਰਸੇ ਡਰ ਕਰਕੇ ਧੜਕਦੇ ਹੈ ਹਰਥਰ ਥੀਰੰ ਚੰਗੇ ਨਰ ਜਸ ਆਪਦੇ ਪਾਸੇ ਦਾ ਜਸ ਫੜ ਕਰ ਥਿਚਰਦੇ ਹੈ ਉਠ ਕਰਕੇ ॥ ੪੫੮ ॥ ਫਰਕਤ ਨਰਹਰ ਵਾ ਕੰਥਦੇ ਹੈ ਤ ਮਾਮ ਨਰ ਵਾ ਨਰਸਿੰਘ ਦੀ ਨਿਆਈ ਵਾ ਸੰਥੂਹ ਨਰ ॥ ੪੫੯ ॥ ਚਟਾਕ ਸੀਘਰ ਕਹਤੇ ਹੈ ਅਟਾਕ ਓਟੈ ਪਕੜਦੇ ਹੈ ॥ ਓਟ ਕਰਕੇ ॥ ੪੬੦ ॥ ਰਣੀਕ ਜੋਹ ਰਨ ਸੈ ਦੇਖਦੇਹੈ ਲਛਆਂ ਤਾ ਭਿਰੇ ਹੋਇ ਅਰ ਬੈਠੇ ਹੋਇ ॥ ੪੬੧ ॥ ਜਲਤ ਜਰਾਨੰ ਸੋਟੀ ਆ ਵਾ ਡੀਲੀਆ ਖੰਤ ਖਤ੍ਰੀ ਖਹਦੇ ਹੈ ਧੋਮੰਤ ਚਮਕੇ ਹਰ ਅਰ ਮੇਘ ਨਾਦ॥ਇਤੀ ਇੰਦ੍ ਜੀਤ॥ਧਰਾ ਭੇਰੀਆਂ ਕਾਰਨ ਆਰ ਜੁਧ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸੰਗਰ ਜੁਧ ਭੂਮੀ ਵਾ ਅਕਠੇ ਹੋਏ ਡਰਾਰੇ ਘਣੀ ਅਰ ਭਇਆਨਕ ਬਦਲਾ ਸੈ ਤੀਰ ਸੰਗਲੀਆਲੇ ਸੰਗਲਾ ਵਾਲੇ ਧੌਂਸੇ ਹਾਠਾਂ ਫੌਜਾ ਵਾ ਤਰਫਾ ॥ ੪੬੭ ॥ ਕਹਰਤ ਤਾਰਚ ਕਹਰਕੇ ਕਤਾ ਬਾਨ ਮੁਛਾਲੇ ਰਾਖਸ ਵਾ ਸੂਰੇ ਹੁਘਾ ਫੁਟੀਆ ਹੁੰਕਾਰਾ ਉ ਠੀਆਂ ਥਕੇ ਥਕਦੇ ਹੈ ॥੪੬੮॥ ਝਾੜੀ ਕਹਥਰੀ ਮਾਰੀਆਂ ਥਾਰ ਲੁਝਾਰੀ ਸੈਨਾ ਵਾ ਸੂਰੇਆਂਨੇ ਥਹ ਫਿਰੇਰੈਥਾਰੀਤੁਰੇਤਤਾਰਚੇਥਹਿ ਹੋਏ ਬੈਰੀਆਂ ਦੇ ਤੁਰਦੇ ਫਿਰਦੇ ਹੈ ਹੁਲੇਆ ਕਠੀਆ ॥ ੪੭੦ ॥ ਇੰਦ੍ਰਾਰਮੇਘੁਨਾਦਮੁਕਤੰਦ ਛੋੜਦੇ ਹੈ ਸਰਖੰਤ ਚਲਤੇ ਹੈ ਸੰਮਾਲੇ ਸੰਮਾਲਦੇ ਹੈ ਆਹੁਰੇ ਉਛਲਕੈ ਜੁਧ ਨੂੰ ਇਸਥਿਤ ਹੋਇ ਨਭ ਹੋਵੈ ਅਸਮੈ ਕਿਨੈ ਕਰੈ ਸੁਮਾਰ ਜਖਮੀ ਥਾਦਰਾ ਦੇ ਸਰਦਾਰਾ ਨੋ ਨਿ ਚੀਤ ਬਿਚਿੰਤ ਸੰਗਰੇ ਸਗਾਰੇ ਰਾਮ ਆਦ ॥ ੪੭੬ ॥ ਸਗਰੀ ਨਾਸ ਕਰੀ ਨਾਗਫਾਸ ਅੰਗਰੇ ਆਕੜੇ ਵਾ ਕਰਕੇ ॥ ੪੭੮ ॥ ਸੁਰਮੇਘ ਧਰਨ ਮੇਘ ਕੈ ਸਬਦ ਕੋ ਧਾਰਨ ਵਾਲਾ ਸੋ ਮੇਘ ਨਾਦ ਨਿਕੁਮਲਾ ਦੇਵੀ ਕੇ ਲਘਬੀਰ ਰਾਵਨ ਨੇ ਭ੍ਰਾਤਾ ਪਾਸ ਮੇਘਨਾ

ਦ ਕਾ ਹਾਲ ਕਹਾ ਅਰੀਆ ਨੂੰ ਭਲੀ ਤਰਾ ਮਥਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ ੪੮੧ ॥ ਚਿੰਤੀ ਸੁਚਿੰਤ ਦੇਵੀ ਸਰਿਸ੍ਰ ਚਿਤ ਮੈ ਚਿੰਤਵਨਾ ਕਰੀ ਨਿਕੁਮਲਨੇ ਲਛਮਨ ਨੇਤਬ ਅਰੀ ਕੋ ਮਾਰਾ ॥ਇਤੀ॥ਬੁਲੇ ਬੁਲਾਇ ਰੋਹੋ ਇਸਥਤ ਹੋਇ ਬੁਲੰਤ ਵਾ ਪੁਲੰਤ ਵਾ ਪੋਈਏ ਪਾਇ ਘੋੜੇ ਰੋਸ ਦੀਨੋ ਗਹੀਰ ਗੁਸਾ ਧਾਰਿਆ ਅਪਨੇ ਮੈ ਗਭੀਰ ਏਕ ਰੁਕੇ ਇਕਨਾ ਕੇ ਅਨੇਕ ਰੋਕੇ ਵਾ ਇਕ ਇਕ ਨੇ ਅਨੇਕ ਰੋਕੇ ਸਿੰਧ ਬੇਬਾ ਬਿਬੇਕ ਜੈਸੇ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਦੇ ਕਨਾਰੇਆ ਕਾ ਬਿਚਾਰ ਹੈ ਨੈ ਸੇ ਬਿਚਾਰੋ ਵਾ ਸਮੁੰਦਰ ਕੇ ਪ੍ਰਵਾਹ ਕੋ ਜੈਸੇ ਘਾਸ ਕਾ ਹੀ ਆਦਕ ਘੇਰ ਲੇਤੇ ਹੈ ਤੈਸੇ ॥ ੪੮੬ ॥ ਬੁਦ ਬਨ ਜਲਦੀ ਬੁਦਾਵੇ ਅਨੁ-ਆ ਰਸ ਦਰਸ ਅਰਬ ਦਿਡੀ ਮਕੜੀ ਸੋ ਦਰਸ ਹੈ ਘਣੇ ਚੀਟੀ ਚਿ ੜੀਆ ਵਾ ਜੈਸੇ ਚਲਤੀ ਹੈ ਕੀੜੀਆਂ ਤਉ ਉਨਕਾ ਰਸਤਾ ਮੁਕਤਾ ਨਹੀ ਅਨਗਿਨਤ ਹੋਤੀਆ ਹੈ ਐਸੇ ਅਨੇਕਤਾ ਸੈ ਹੈ ॥ ੪੮੭ ॥ ਅਤਕਾਇ ਚਰਚਾ ਵਡੀ ਚਾਰੋ ਤਰਫਾ ਸੋ ॥੪੯੦॥ ਨਵੇ ਮੁੜੇ ਨਾ ਮੁੜੇ ॥ ੪੯੧ ॥ ਅਟੰਗ ਅਟਾਰੀਆ ॥ ੪੯੫ ॥ ਹੁਲੈ ਨਰੰ ਹੁਲਾਸ ਸੈ ਸੂਰਮੇ ਵਾ ਸਮੂਹ ਕਛੰ ਕਛੇ ਬਨਾਵਾ ਕੋ ਬਨਾਏਆ ਛਕੇ ਧਕੰ ਕੁ ਧਿਕੇ ਐਸੇ ਧਕਦੇ ਹੈ ਟੁਕੰ ਬੋੜੇ ਵਾ ਟੁਕੜੇ ਹੋਏ ॥੪੯੮॥ ਇਕਨਾ ਦੇ ਨਾਲ ਇਕ ਅਰੋਹੇ ਗੁਸੇ ਸੇ ਵਾ ਇਸਥਿਤ ਹੋਇ ਯੁਧਮੈ ਇਕ ਇਕ ਹੋਵੈ ਬਿਝੜੇ ਜਾ ਮਾਰਕੈ ਜਾ ਮਰਕੇ ਬਸੇਸ ਮੈ ਝੜੇ ਵਿਚ ਆਏ ॥ ੪੯੯ ॥ ਮੁਕਤੰਤ ਮਾਰਦੇ ਹੈ ਓਝੜੇ ਓਝੜਕੈ ਵਿਝੜੈ ਵਿਛੜੇ ਅਚਲ ਮਾਨੋ ਪਹਾੜ ਹੈ॥ ੫੧੫ ॥ ਅਤਿਤੇ ਬੈਨੰ ਅਤੀ ਗੁਸੇ ਸੇ ਬਚਨ ਬੋਲਦੇ ਹੈ ਸੂਤ ਬਿਨ ਰਥਵਾਹੀਆ ਤੇ ਬਿਨਾ ਤਾਤ ਤਤੇ ਲਪਟੇ ਲਥਾਰ ਜਾਲਾ ਨੂੰ ਥੀਰਜ ਰਸਕ ਕਾਮੀ ਤਕੜਾ ਨਹੀ ਹੋਤਾ ਭਾਵ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਨਹੀ ਕਰਦਾ ॥ ਇਤੀ ॥ ਮਕਰਾਛ

ਤਾਤ ਭਾਈ ਮੋ ਮੇਰਾ॥ ਇਤੀ ਕੁਭਨ ਕੁੰਭ ॥ਤ੍ਰਾਣੰ ਸਜੋਇ ਕਜੇ ਹੋਏ ਹੈ ਸੰਜੋਵਾ ਕਰਕੇ ॥ ੫੨੩॥ ਪੁਰੇ ਧਜਅੰ ਅੰਗਸਤਾਨੇ ਕਰਕੇ ਸੂਰ ਮੁਖਤੇ ਲਾਲੀ॥ਇਤੀ॥ਰਾਵਨ ਹੋਹਿ ਸਣਿਓ ਇਸ ਸੰਗ ਦੈਤਾਂ ਦੈਤੋ ਕੋਈਸਰਇਕ ਕਾਲ ਤਪ ਕਰ ਰਹਾ ਸੀ ਕਿਸ ਬਾਦਰ ਚਪ ਓ ਖਿਜਆ ਬੁਲਓ ਚਿਤੰ ਥਲਸੇ ਬੋਲੇਆ ॥ ੫੨੭ ॥ ਭ੍ਰਮੀ ਭ ਇਅੰਡੇ ਕਰ ਭਰਮੀਆ ॥ ੫੨੮ ॥ ਤਿਅੰ ਇਸ ਸੰਗ ਰਾਜੇਆਂ ਕੇ ਈਸਰ ਕੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਮਦੋਦਰੀ ॥ ੫੨੯ ॥ ਕਰੈ ਹਇਅੰਹਾਇ ੨ ਕਰਤੀ ਹੈ ਕਰੋ ਜਈ ਜੋ ਅਵਰੋਆ ਭਈ ਹੈ ਸੋ ਛਿਮੋ ਭਈ ਛਿਮੋ ਤਬ ਮੇਘਮਰਾਣ ਬਰਾਵਨ ਪਹਲਾ ਯੁਧ ਕਰਕੈ ਫੇਰ ਅੰਦਰ ਮੰਦਰ ਮੈ ਬੈਠ ਕਰ ਮੰਤ੍ਰ ਪੜ ਰਹਾ ਸੀ ਘੋੜਾ ਅਰ ਸਸਤ੍ਰ ਨਿਕਾ-ਲਨੇ ਵਾਸਤੇ ਸੁਕ੍ਰ ਜ਼ੇ ਪੁਛਕਰ ਤਬ ਓਸ ਕਾਲ ਮੈ ਭਭੀਛਨ ਕੇ ਕ ਹਿਨੇ ਸੇ ਬਾਦਰਾ ਨੇ ਜਾਕਰ ਇਸਤ੍ਰੀਕੋ ਪਕੜ ਰਾਵਨ ਕੇ ਉਠਾਨੇ ਵਾਸਤੇ ॥ ੫੩੦ ॥ ਜਿਮੰ ਭਟੰ ਜੈਸੇ ਭਠੀ ਸ਼ਰਾਬ ਆਦਕਾ ਦੀ ਅ ਗਨੀ ਕੇ ਜੋਸ਼ ਸੇ ਉਛਲਤੀ ਹੈ ਵਿਰਤੀ ਰੌਕ ਲਈ ॥ ੫੩੧ ॥ ਕਛਹਿ ਨਰੰ ਬਣਕੈ ਸਰਮਾ ਤ੍ਰਿਣ ਰਿਣ ਵਾ ਤੀਰ ਚਲਾਏ ਤਤੇ ਦੁਆਰਾ ਕਹੜੇ ਹੈ ਤੀਰਾ ਸੇ ਪਹਿਲਾ ਅਖਰ ਇਸ ਛੰਦ ਮੈ ਸਭਦਾ ਲੈਣਾ ਤ੍ਰਿਣ ਤ੍ਰਿਣ ਤਤੇ ਦੁਆਰਾ ਕਹਦੇ ਸੰਪ੍ਰਦਾਈ ਵਵੇ ਢਾਲਾਤੇ ॥ ੫੩੭ ॥ ਸਰਰਣ ਜਿਸਕੀ ਸੀਤਾ ਹੈ ਸੋ ਕੌਣ ਰਾਮ ਜੀ ਹੈ ॥ ੫੩੮ ॥ ਪਰਰਣ ਪੂਰੰ ਪਰੀ ਪੂਰਣ ਹੋਇਆ ਤ੍ਰਿਕਤਾ ਢਢ ਢਾ ਲੰ ਢਾਲਾ ਤੇ ਚਲਾਵਤੇ ਹੈ॥ ੫੪੨ ॥ ਤੋੜ ਛੋੜੇ ॥ ੫੪੪ ॥ ਤ੍ਰੈਨੰ ਜਾਲ ਤੋਇ ਵਾ ਭਥਾ ਬੈਣ ਬਾਣ ॥ ੫੫੦ ॥ ਅਨਾਦ ਢਕੇ ਢੋਲੰ ਸਬਦ ਹੋਏ ਢੋਲਾਂ ਦੇ ॥ ੫੫੪ ॥ ਖਪਰ ਜਿਰਾ ਫਟੀਆ ਦਾਰਗਾ-ਹਾ ਦਸਤਾਨੇ ਸਨਧ ਸੰਜੋਇਤੀਕ ਸਿਰਦੇ ਖੋਲੇ ਖੋਲਾਂ ਦੇ ਟਿਕੇ

ਹੁੰਦੇ ਹੈਨ ਸੰਜੋਇ ਰੂਝ ਇਸਥਿਤ ਹੋਕਰ ਕਿਰਪਾਣਾ ਸਾਥ ਲੜ
ਕਰ ਜੂਝ ਗਏ ਅਵਧ ਹੋਏ ਵਾ ਸਨਬਧਧ ਹੋਇ ॥ ੫੫੪ ॥
ਬੂਮਰਧੂਮਡੰਡ ਚੌਨੀ ਹੋਈ ॥ ੫੫੫ ॥ ਪਖਰੀ ਕਾਠੀਆਂ ਵਾਲੇ
ਘੋੜੇ ਉਪਰ ਚੜੇ ਸੂਰਮੇ ਰਾਜਾ ਨੇ ਵਾ ਬਡੇ ਖੰਡ ਖੰਡ ਰਣ ਟੁਕੜੇ
ਹੋਏ ਧਨਖਾ ਖੰਡੇਆ ਦੇ ਵਾ ਧਨਖ ਖੰਡੇ ਸੇ ਵਾ ਖੰਡਾ ਖੰਡਾ ਦੇ
ਰਣ ਮੈ ਪਏ ਹੈ ਧਨਖੋ ਸਾਥ ਤਨਕ ਮਾੜ੍ ਲਗ ਜਾਇ ਇਸਕੀ
ਧਾਰ ਤਬ ਤਨ ਜਰਾ ਜਰਾ ਹੋ ਜਾਵੇ ਸੰਗੀਤ ॥ ੫੬੦ ॥ ਸੰਗ੍ਰਹ
ਕਰਕੈ ਅਕਠੀਆ ਕਰਕੇ ਵਾ ਮਾਰੇ ਤੁਰੀ ਘੋੜੀ ਰੋਸ ਰਿਪ ਰਾਜ
ਰਾਵਨ ਲਛਮਨ ਪੈ ਧਾਇਓ । ਏਕਤੇ ਮੇਘ ਕੋ ਮਾਰਾ ਸੀ ਔਰ ਸੂ
ਰਮੇ ਮਾਰੇ ਸੀ ਜਿਸ ਵਖਤ ਤਬ ਰਾਵਨ ਨੇ ਬ੍ਰਛੀ ਲੈ ਲਛਮਨ
ਪਰ ਧਾਇਓ ਮਨ ਜਓਰ ਤਾਤ ਕੁੰਭ ਔ ਮੇਘਕਾ ਬੈਰ ਚਿਤਾਰਕੇ
ਵਾ ਰਾਮ ਕੇ ਛੋਟੇ ਭਾਈ ਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈ ਘਾਓ ਪ੍ਰਹਾਰਿਓ ਪੁਤ੍ਰਕੇ
ਬੈਰ ਸੇ ॥ ੫੬੨ ॥ ਭੂਤ ਭਰ ਹਰੇ ਸੂਰਮੇ ਕੰਪੇ ਹੌਲ ਦਿਲੀ ਸੇ
ਰੋਸ ਪਰ ਜਾਰੀ ਉਤਪਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ਜਾਣ ਜੂਝ ਗਇਓ ਜਾਣ ਕਰ
ਰਘਪਤ ਬੂਝਓ ਜਾਣ ਕਰ ਰਘਬਰ ਇਮ ਪੂਛਓ ਜੋ ਤਾਤ ਭਾਈ
ਮਾਰੇਆ ਹੈ ॥ ੫੬੩ ॥ ਕਛੂ ਕੰਪੇਆ ਭੂਮਪੜਹੜੀ ਕੰਬੀ ਮਾਨੋ
ਫੇਰ ਪਰਲੋਕਾਲ ਕੰਬਓ ਪਲਟੇਓ ਆਇਆ ਹੈ ਨਰਾਜ ਤੇਜ ਦੁ
ਧਰੰ ਦੁਧਾਰੀ ਤੇਗ ॥ ੫੬੬ ॥ ਭਭੇਦ ਆਰਾ ਕਹੇ ਹੈ ਭੈ ਕਰੰ ਭੈ
ਦਾਇਕ ਸੂਰਮੇ ਬੋਲੇ ਹੈ ਕੰ ਉਛਲਤੇ ਹੈ ਬਰਨ ਕਰੈ ਅਘਓਘੰ
ਅੰ ਸਮੂਹ ਪਾਪ ਰੂਪ ਰਾਖਸ ਬਕਤ੍ ਮੁਖਤੇ ॥ ੫੬੮ ॥ ਚਾਚਰੋ
ਚਿਰੰ ਬਿਜਲੀਵਤ ਉਠਤੇ ਹੈ ਵਾ ਹੌਲੀ ਜੈਸੇ ਹਰੰ ਸਿਵਜੀ ॥
੫੬੯ ॥ ਭੁਲੰ ਡੋਲਦੀਆ ਹੈ ਫਿਰਦੇ ਹੈ ਬਜ ਕੁੰਡਲਾ ਕਾਰ
ਚੁੜੰਤ ਉਚਰੰਤ ॥ ਮਾਘਤ ਸਸੇ ਅਨਸਾਰ ਜੋ ਉਸਤਤੀ

ਕਰੇ ਅਛਲੰ ਓਟਲੈ ਦੇਹੈ ਰਾਜਵੰ ਪੰਗਤੀਆ ਅਰਥੀਅੰ ਪ੍ਰਿਥੀ-
ਵੀ ਤੁ॥ ੫੭੨॥ ਤਤਖ ਤਾਤੁਕਾਲ ਸੀਘ੍ਰ ਸੰਗੀਤ ਰਾਗ ਤਾਤੰ
ਪਿਆਲਾ॥ ੫੭੪ ॥ ਓਰੇ ਗੜੇ ਪੈਦੇਹੈ ਸ੍ਰੁਰਾ ਅਨਜ ਆਨ
ਪੇਖਾ ਛੋਰੇ ਭਾਈ ਥਡਾ ਸ੍ਰੁਰਮਾ ਲਛਮਨ ਰਾਮ ਨੇ ਜੁਆਨ ਦੇਖਾ
ਪ੍ਰਾਣਨ ਤੇ ਪ੍ਰਾਣ ਲੇਖ ਪ੍ਰਾਣ ਤੇ ਭੀ ਪਿਆਰਾ ਜਾਣਿਆ ਪਰਜੀ
ਉਤਪਤੀ ਹੋਈ ਤੈਕੇ ਤਤੇ ਹੋਏਜੀਰਾਨਮੋ ਪਾਵਰੇ ਪਾ ਜੋ ਆਪਕੋ
ਆਪਨੇ ਥਲ ਕਹੋ ਮੇਰੇ ਕੋ ਤਾਂ ਮੈਂ ਅੰਮ੍ਰਤ ਦੇਵਤੇਆਸੇ ਹਰ ਕੇ ਆਜ
ਲਿਆਵਾ ਐਸੇ ਕਹਿਆ ਜਥ ਤਥ ਰਾਮ ਕੀ ਆਗਿਆ ਫੇਰ
ਉਡਾਨੋ ਆਸੰ ਲਛਮਨ ਕੈ ਜੀਵਨੇ ਕੀ ਆਸਾ ਸੇ ਨਾਕੀਤੰਦਵੀ
ਤਾਲੰ ਤਲਾਵ ਸੇ ਏਕ ਦਾਨਵ ਮੁਨੀ ਜੋ ਬੰਨ ਬੈਠਾ ਸੀ ਰਸਤਾ
ਰੋਕਣਾ॥ ੫੯੨॥ ਏਕ ਏਕ ਜੁਟੀ ਏਕ ਸੇ ਇਕ ਇਕ ਜੜੀ
ਹੋਈ ਹੈ ਵਾ ਏਕਸੇ ਏਕ ਪ੍ਰਕਾਸ ਵਾਲੀ ਹੈ ਸੀ ਚੌਕਾ ਚਕ੍ਰਤ ਹੋਵਾ
ਥੀਰ ਲਛਮਨ ਜਹਾ ਅਚੇਤ ਪੜਾ ਸੀ ਸੋਇ ਮਰੇ ਹੋਇ ਥੀਰ ਕੇ
ਜਾਗਨੇ ਸੇ ਹੋਰਨਾ ਕੀ ਸਭਹੀ ਨਟ ਸਬਦ ਨਗਾਰੇ ਮੁਖ ਸੈ ਸੁਖ
ਹੋਵਾ ਝਹਿਲੰ ਝਲ ਮਿਲ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ॥ ੫੯੯॥ ਕਰਣਾ
ਲੁਝਾਰੰ ਛਥਲਾਰੰ ਲੁਝਾਰੇਆ ਦੇ ਧਾਰੀਆ ਹੋਇਆ ਅਸ ਛਥ
ਕਰ ਰਹੀਆ ਹੈ ਅਰ ਗਰੰ ਅਰੀਆਕੋ ਗਾਰਨੇ ਵਾਲੀਆ ਹੈ
ਆਛੇ ਆਵਤ ਮਦਰੰ ਮਾਤੀ ਮਦੰ ਨਾਮ ਦੇਵੀ ਕਾਹੈ ਆਰੇ ਆਵਤ
ਵਾ ਮਦੀਆ ਕੋ ਮਾਦ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀਆ ਹੈ ਭਰ ਹਰੰਤ ਡੈਆਤ੍ਰ
ਹੋਕੇ ਆਰਨ ਤਨ ਥਾਨੰ ਲਾਲ ਤਨ ਤੇ ਥਾਨੇ ਹੈ ਕਾਛਨੀਆ
ਅੰਗੀਆ ਕੁੜਤੀਆ ਛੋਦੀਆ ਦ੍ਰਿਗ ਹਰਨੀ ਮ੍ਰਿਗ ਥਚੇ ਦੀ
ਨਿਆਈ ਨੈਤ ਹੈ ਕੁਮਤ ਪਜਰਨੀ ਕਾਮ ਰੂਪੀ ਸ੍ਰੋਸ੍ਰ ਥਰਨੀ
ਸ੍ਰੋਸਟ ਥਰਾਦੇ ਥਰਨਾ ਵਾਲੀਆ॥ ੫੯੧॥ ਨਟ ਵਰ ਰੰਗੀ

ਚੰਚਲ ਝਾਂਝ ਝਾਜਰ ਰਾਜਰਾਰੰ ਗੋਖਰੂ ਵਾ ਚੂੜੇਮੋਹਰੇ ਕੀ ਚੂੜੀ ਕਾ ਨਾਮ ਹੈ ਅਹਰਿ ਅਹਾਰ ਪਹਿਰ ਕੇ ॥ ੫੯੩ ॥ ਚੰਬਕ ਚਾਰ ਠੋਡੀ ਸੰਮਰ ਦੇਖਕੇ ਮਦਨ ਦੂਤ ਮੈ ਜਖਮ ਹੋਤਾ ਹੈ ਵਾ ਫਟਤੀ ਹੈ ॥ ੫੯੪ ॥ ਰਸਨਲ ਸਾਰੰ ਰਸਨਾ ਰਸਾਦਾ ਆਲਾ ਹੈ ਆਜੇ ਸਹਤੰ ਅੰਜਨ ਦੇਹੈ ਬਿਖਧਰ ਸਰਪ ਜੈਸੇ ਹੈ ਨਹੀ ਐਸੇ ਸਾਰੇਆ ਨਾਲ ਕਰਨ ਛੇਕੜ ਕੈਸੇ ਹੈ ਆਜੇ ਹੋਏ ਨੇਤ੍ਰ ਸਰਿਓ ਸਾਰਖੇ ਦੋ ਧਰ ਦੋ ਧਿਰਾ ਦੇ ਆਇ ਹਰ ਸੇਰ ॥ ੫੯੭ ॥ ਨਿਸ ਰ ਚਲੇ ਸਾਇਕ ਜਨ ਛੁਟੇ ਸੂਰਮੇ ਮਾਨੋ ਬਾਣੋਕੀ ਤੁਲ ਨਿਕਲ ਕੇ ਜੁਧ ਕੋ ਚਲੇ ਹੈ ਜਨਾਵਤੇ ਹੈ ਛੁਟੇ ਹੋ ਨਿਸਰ ਚਲੇ ਜਨ ਵੇੜੀ ਜੈਸੇ ਜੇਥ ਜਿਰੇ ਸੋਭਾਜਿਰਾ ਦੀ ਸਮਹਰ ਦਾਸ ਵਾ ਘਾਹੀ ਮਲੈ ਚੰਦਨ ਘਨਸਾਰ ਕਪੂਰ ਓਸ ਜੰਗ ਭੂਮੀ ਮੈ ਰਾਵਨ ਨੇ ਚੰਦ੍ਰਹਾਸ ਅਸਨਗੋਰਨਾਘਮਾਨਿਆ ਜੰਬੂਆ ਕੋਕੀ ਸਸਤ੍ਰ ਹੈ ਕਲੌਲੰ ਧਨਖ ਪਾਸ ਫਾਹੀ ਮਸਹਰ ਨਾਸ ਦੇ ਖਾਨੇ ਵਾਲੇ ਜਿਮ ਰਸਕੇ ਸਾਥ ਰਸ ਹੋਏ ਭਾਸੰਟਕਾ ਸਤਾ ਹੈ ਹਾਥ ਨਾਲੰ ਬਿਜ ਲੋਕ ਭਿਦ ਹੈ ॥ ੬੦੫ ॥ ਪੰਚੇ ਪੰਚ ਮੇ ਤਜ ਕਲਨੰ ਤਜੀ ਹੈ ਜਿਸ ਹਨੂ ਨੇ ਭਲਾ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਵਾ ਤਜਕੈ ਮਾਤੀਕੋ ਵ ਪਤਿਜਤ ਭ੍ਰਤ ਲਛਮਨ ਸਹਿਤ ਰਾਮ ਦੇਖ ਸਿਰ ਢੋਰੇ ਫੇਰ ਦੇ ਹੈ ਜੋ ਕਿਆ ਹੁਆ ਨਿਹੋਰੈ ਹਾੜੇ ਕੜਦਾ ਹੈ ਸੂਰਮੇਆਂ ਦੇ ॥ ੬੦੬ ॥ ਰਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਝੋਰਦੇ ਹੈ ਗਵਨਾ ਕਰੈ ਮਰਕਧ ਘੋੜੇ ਤੇਜ ਕਰੋ ਜਲੋ ਸੂਰਮੇਆ ਸਥ ਗੜ ਕੇ ਚੁਪਨਾ ਜੈਸੇ ਤੁੰਦੁ ਅਜਦ ਹੈ ਚੰਗਾ ਸੀਘ੍ਰ ਸਰਪ ਤੁਰਦਾ ਹੈ ਬਿਖਬ੍ਰਮਿਆ ਜੰਗ ਹੈ ਐਸੇ ਜੰਗ ਦੇ ਦਰਮਿਆਨ ਓਹ ਆਏ ਬੁਲੇ ਬੈਨ ਕੀਹਾ ਕਹਾ ਰਾਮ ਵਾ ਕਿਆ ਬੋਲਦੇ ਹੈ ਕਰੇ ਪਇ ਜੀਹਾ ਜਹਾ ਜਾਇ ਇਹੁ ਰਾਖਸ ਕਹੇ ਵਾ ਰਾਖਸੀ ਕੀਤਾ

ਘਾਇ ਜੀ ਕਾ ਵਾ ਅਸੀ ਮਾਰਾਗੇ ਜਹਾਜਾਇਗਾ ਤੇਜ ਤਿੜੇ ਜਾ ਤਜੈ ਕਹਾ ਛੈ ਹੈ ਅਣੀਰੋ ਧਨੀ ਨੇ ਨਿਹਾਰੇ ਫੌਜਾ ਦਾ ਪਤੀ ਨਹੀ ਦੇਖਦੇ ਵਾ ਦੇਖੋ ਅਲਾਵਤੀ ਐਸੇ ਕਹਿੰਦੀਆ ਹੈ ਲਬੋ ਲਾਰ ਖਾਨੇ ਲਗੀਆਹਾਲੜਤੇਰੇ ਸੰਬਹ ਬਰੋ ਰਾਜ ਮਾਨੇ ਸਬੂਹ ਕੋ ਵਾ ਰਾਵਨ ਕੋ ਕੱਹਿ ਮੇਰੇ ਕੋ ਬਰੋ ਤਾਨੇ ਕਿਸਨੇ ਵਰੀਐ ਹਠੀਗਾਠ ਥੋ ਸੋ ਤੇਰੋ ਕੋ ਵਾ ਤੇਰੇ ਜੈਸਾ ਭਜੋਆਨ ਤੋਕੋ ਤੋਕੋ ਭਜ ਦੀ ਆਹਾ ਆਨ ਕੇ ਤੇਰੈ ਕੋ ॥ ੬੦੭ ॥ ਜਿਵਾਰਦਨ ਲੋਹੇ ਹਥੀ ਬਰਛੀ ਹੋਰ ਸਾਰੀ ਲੋਹੇ ਦੀ ਵਿਚ ਕਾਰ ਜੰਬਵੇ ਵਾ ਸਸਤ੍ਰ ਰਥ ਰਾਜ ਪਾਠ ਹੋਵੈ ਸੂਰਜ ਵਾ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਵਾ ਬ੍ਰਹਮ ਬਨ ਪਤ੍ਰ ਬ੍ਰਛ ॥ ੬੦੯ ॥ ਸੋਨਤਨੇ ਕਲਗਉ ਤਿਨ ਕੋ ਤਨ ਤਿਨਾ ਤੀਰ ਕੇ ਸਾਥ ਥੋੜਾ ਹੀ ਪੂਨ ਲਗੋਆ ਰਥੀ ਰਥਬਾਹੀ ਕਦਲੀ ਕੇਲਾ ੬੧੦ ॥ ਬਨੇ ਚਰ ਬਾਦਰ ਦਿਜ ਰਾਜ ਬ੍ਰਹਮਾਡ ਗਉ ਡੋਲੇਉ ਭਟ ਵਾ ਭਟ ਭਿਭਰਾਨੇ ਬੋਲ ਦੇ ਰਹੇ ਸਾਨੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਹਿਰਾਨੇ ਭਾਇਆ ॥ ੬੧੨ ॥ ਰੋਸ ਘਰੇਆ ਗਰਜੇਆ ਚੁਖਕੇ ਗੁਸੇ ਹੋਕੇ ਮਾਨੋ ਭਾਨ ਉਦੇ ਹੋਕੇ ਨਿਗ ਕੋ ਲਖ ਰਾਜਾ ਕੇ ਬਾਨ ਕਾ ਤੇਜ ਅੰਮੇਰੇ ਵਤਨਾਸ ਹੁਆ ॥ ੬੧੩ ॥ ਘਾਲ ਪਾਕੇ ਘਾਏ ਗਾਲ ੬੧੪ ॥ ਲਹਿਕੇ ਲਖਕੇ ਆਪਨੀ ਸੈਨਾ ਬਿਧ ਬਾਹਨ ਹੀਖ ਵਾ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਕਾ ਹਰਨ ਮੰਨਕੇ ਬੇਗ ਕੋ ਜਲਤ ਕਰ ਕੈ ਰਥ ॥ ੬੧੫ ਸਬਾਹਨ ਸੂਰਮੇਆ ਅਹਾ ਹੈ ਕਵੋਟਾਨ ਖਾਹੀਆ ਓਟਨ ਪਾਲ ਅਟਾਨਾਮ ਟਾਰੀਆਂ ਮੈ ਜਪਾਇ ॥ ੬੧੬ ॥ ਨਾਖਓ ਲੰਘ ਗਏ ਵਾ ਤੋੜਿਯਾਓਟਨ ਬੂਦ ਖਾਹੀਆ ਤੇ ਕਰੋਟਨ ਪਛਵੀਆ ਹਾਧ ਥਿਲੰਗ ਸਧਾਨੇ ਵੇਲੀ ਜਗਾ ਮੇ ਵਾ ਜੰਗਲ ਮੈ ॥ ੬੧੮ ॥ ਫੋਕਨਤੇ ਡੰਡਆਤੇ ਫਲਾਤੇ ਮਧਤੇ ਬੀਚਤੇ ਅਧਤੇ ਬਧਸੇ ਬਧ ਕਰਕੇ ਚਾਰ

ਟੁਕੜੇ ਨਹਨਾ ਮਰਣ ਸਰਮਾਸ ਬੰਧ ਸੇ ਜੋੜਨਾ ॥ ੬੨੦ ॥ ਭੇਦ ਚਲੇ ਮਰਮ ਅਸਥਲ ਕੋ ਪਹਿਲੇ ਕੰਠ ਕੋ ਸੁਕਾਇਆ ਫੇਰ ਛਾਤੀ ਅਸਥਾਨ ਸੋਣ ਦੀ ਸਰੀਰੋ ਰੈਗ ਚਲਿਆਂ ਤੁਰ ਚਲਿਆ ॥ ੬੨੧ ॥ ਦਹਿਦਿਸ ਥਾਨ ਥਿਥਾਨ ਦਸੇ ਸਿਰ ਦਸਾਂ ਸਿਰਾਂ ਕੋ ਦਸ ਥਾਨ ਰੂਪ ਥਿਥਾਨ ਦੇਕਰ ਕਟ ਕਰਕੈ ਸਿਵਾਦੇ ਲੋਕ ਕੋ ਇਤੀ ਮਦੋਦਰੀ ਸਬੋਧਨ ਚੀਤੋ ਨਾ ਚਿੰਤਨ ਹੀ ਸੀ ॥ ੬੨੨ ॥ ਅਲਕਾ ਝਟਪਟ ਸ੍ਰੀਘ ਅਟਪਟ ਅਸਤ ਥਿਅਸਤ ਝਟ ਪਟ ਘਟ ਪਟ ਥਿਸਰੀ ਹੁਰੰ ਪੈਠੇ ਪ੍ਰਵੇਸਕੈ ਸ੍ਰੁਰਮਿਆਂ ਕੇ ਵਰਨੇਕੀ ਇਛਾ ਰਹੀ।ਝਲ ਹਰਥਾਰੰ ਨਰ ਥਰਨੈਣੰ ਝਲਕਦਾ ਹੈ ਜਲ ਥਰੇ ਸ੍ਰੁਰਮਿਆਂ ਦੇ ਨੇਤ੍ਰਾਂਮੈ ਤ੍ਰਾਸ ਕਰਕੈ ਧਕੀ ਧਕ ਚਿਤ ਚਿੰਤਾ ਉਚਾਰਤੈ ਹੈ।ਭੁਕ ਭੁਕ ਬੈਨੰ ਸੀਘਰ ਬੋਲਤੇ ਹੈ ਮਦੋਦਰੀ ਨੂੰ ਨਰਥਰ ਰਾਮ ਨੇ ਥਰ ਨਰਮਾਰਿਓ ਰਾਵਨ ਸਟ ਪਟ ਸਦਕੇ ਥਸਤ੍ਰਾਂ ਕੋ ਰਟ ਪਟ ਲਿਟਾਂ ਨੂੰ ਪਟਕੇ ਚਟਪਟ ਹੈਲਦਿਲੀ ਨਰ ਥਰ ਨਿਰਖ ਰਾਮ ਵਾ ਰਾਵਨ ਕਸ ਕਸ ਉਚੀ ਥਰਨਰ ਰਾਵਨ ਤਿਸ ਥਰੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਥਰ ਹਰ ਕੂਕੇ ਰਸਤੇ ਮੈ ਜੋ ਖੋਇਆ ਤਿਸ ਦੀ ਨਟਵਰ ਨਟ ਸਦਰਸ ਧਰ ਕਰ ਧੁਰੰ ਸਰਥਰ ਡਾਰੈ ਲੈਕਰ ਹਥੋ ਧੁੜੀ ਸਿਰ ਪਰ ਡਾਰਦੀ ਹੈ।ਖਟ ਪਟ ਭੂਮੰ ਸੀਘਰ ਭੂਮੀ ਸੈ ਭੂਮੀ ਸੈ ਜੁਧ ਘਰ ਹਰ ਘੂਮੰ ਜੈਸੇ ਘਰ ਖੋਇ ਵਾਲੀ ਘੁਮਦੀ ਹੈ ਨਾਰੀਆਂ ਦੀ ਈਸਰ ਮਦੋਦਰੀ ਦਈ ਤਹਾ ਭਭੀਛਨ ਕੋ ਲੰਕਾ ਜਿਮੀਰਾ ਜੀਕਾ ਜੈਸੇ ਰਾਜਾ ਟਕਾ ਦੇਤਾ ਹੈ ਸਰੰਕਾਮ ਮਾਰੀ ਮਨੋ ਕਾਮਨੇ ਥਾਨ ਮਾਰੇ ਹੈਂ ਕਹੈ ਮਧ ਮਧਰ ਥੈਨੰ ॥ ੬੨੪ ॥ ਨੀਕੇ ਸੁੰਦਰ ਹੈ ਹਰੇ ਹਾਰ ਜੀ ਕੇ ਚੁਰਾਵਨ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਜੀਆ ਕੇ ਢਾ ਹਾਰ ਗਲਦੇ ਲਹਾਕਰ ਭੇਟਾ ਚੜ੍ਹਾਵਦੀਆਂ ਹੈ ਲੈ ਜਾਂਤ ਚਿਤੈ

ਪੁਰਦਾਸ-ਦਸਣ ਵਾਲਾ ਕਥਾ ਨਾਰ ਪੁਰਖਸ-ਸਹੁਰੜੀ ਨਾਂ ਪੁਰਖੁਸ
ਨਾਂ ਨਿਸਾਰਾ-ਮਨਮਾਨੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਛੇਤਨ ਲੱਗ ਜੇਣ ਵਾਲਾ

ਚਿਤ ਨੂੰ ਲਈ ਜਾਂਦੇ ਹੈ ਨਾਲ ਦੀਆਹਾਨ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਸਦਾ ਪਾਦ ਲਾਗੋ ਪਤੀਕੇ ਮਾਰੇ ਕਾ ਬੈਰ ਵਾ ਪਤੀ ਜੈਸੇ ਬੈਰ ਕਰਦਾ ਸੀ ਤੈਸੇ ਤੁਮਨ ਕਰੋ ॥ ੬੪੬ ॥ ਜਿਤੰ ਸਾਇਕੈ ਸੋ ਤੀਰ ਤਿਖ ਜੈਸੇ ਹੋਤਾ ਹੈ ਲਗੋ ਵਾਲ ਖੋਹੇਮ ਰੂਪੰ ਸੁੰਦ੍ ਸੁਵਰਨ ਸਰੂਪ ਮਦੋਦਰੀ ਸੇ॥ ੬੪੧ ॥ ਮਿਲੇ ਸੋਹ ਸੀਤਾ ਅਸੀ ਇਹ ਗਲ ਕਹ ਰਹੇ ਸੀ ਤਿਸ ਰਾਵਨ ਨੇ ਨਾ ਮਨੀ ਵਾ ਅਬ ਭੀ ਕਹਦੇ ਹੈ ਗੀਤਾ ਜਸ ਓਸਨੇ ਕਹਾ ਅਸੋਕਬਨ ਮੈ ਸੋ ਹੈ ਤਬ ਸੀਅ ਅਬਕੀ ਵਾ ਪਿਛੇ ਕੀ ਸਿੰਮ੍ਰਤੀ ਕਰਕੈ ਖਰੋ ਤੋਹਿ ਦੁਆਰੇ ਨ ਜੀਕਹੀ ਵਾ ਤੇਰੇ ਆਵਨ ਤੀਕ ਓਹੀ ਲੇਖੇ ਜੈਸੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਬਾਂਦਰ ਪਹਿਲੇ ਸੇ ਤੈਸੇ ਅਬ ॥ ੬੪੭ ॥ ਰਚਿਓ ਪਾਵ ਕੋਸੰ ਕਛੀ ਨਿਕਲੀ ਕਵੰਤ੍ਰਿਦ ਗਾਈ ਕਵੀਆਂ ਨੇ ਕਵਤਾ ਕੀਰਤੀ ਗਾਈ ॥ ੬੫੧ ॥ ਮਹਾ ਸੁਭ ਗੀਤਾ ਜਸ ਵਾ ਬਚਨਾਂਵਾਲੀ॥ਇਤੀ ॥ ੬੫੨ ॥ ਅਜੁਧਆ ਆਗਮਨ॥ਮਗਵਾਕਰ ਬੇਦ ਦੁਆਰੇ ਸੁਵਰਗ ਰੂਪ ਜੋਹੜੀ ਜਾਨੀ ਹੈ ਅਜੁਧਿਆ ॥ ੬੫੫ ॥ ਧਾਈ ਲੁਗਾਈ ਇਜਤ੍ਰੀਆਂ ਵਾ ਸ੍ਰਿਸ੍ਠੀ ਭੀ ਰੋਨ ਬਾਰ ਪਾਰੈ ਭੀੜ ਐਸੀ ਸੈ ਬਾਰ ਨਹੀ ਪਾਈਤਾ ਵਾ ਦਰਵਾਜਾ ਨਹੀ ਦਿਸਦਾ ਆਕਲ ਖਰੇ ਓਘਾਵੈ ਬੁਧ ਮਾਨ ਭੀ ਉਘਾ ਮਾਰਤਾਹੈ ਵਾਬੋਲੇਵਾ ਉਲਛਕੇ ਦੇਖੈਹੈ ਢੋਲਨ ਪਿਆਰਾ ॥ ੬੫੭ ॥ ਨਾਗਨ ਕਿਸਿਆਹ ਬਾਕੀ ਸਰ ਪਾਕੇ ਵਤ ਸਿਆਹ ਬਾਕੀਆਂ ਅਦਾਇ ਖੋਇ ॥ ੬੫੭ ॥ ਸਰਵੋ ਸਹੀ ਚਮਨਰਾ ਨਿਸ ਚੇ ਸੇ ਬਾਗ ਦੇ ਸਰੂ ਵਤ ਪਰ ਚੁਸਤ ਵਾਤਨਰਾ ਚੁਸਨੇ ਢਾਲਾ ਜਾਨਦੇ ਅਰ ਤਨ ਦੇ ਤਾਈ ॥ ੬੫੮ ॥ ਜਾਲਮ ਮਾਰਨੇ ਵਾਲੀ ਵਾ ਕਰੜਾ ਫਿਰਾਕ ਵਿਛੋੜਾ ਚਿਹਰ ਚੇਹਰਾ ਅਮਲ ਕਿਮਾਨੋ ਨੈਤ੍ਰ ਮਸਤ ਹੈ ਵਾ ਹਰੀਆਕ ਜਾਵ ਤਨਕੇ ਹਰਨੇ ਢਾਲੇ ਹੈ ਜਾਨ

ਅਰਤਨਦੇ ਆਲਮ ਖੁਸਾਇਖੁ ਬੀਜਹਾਨਕੇਖੋਲਨੇਹਾਰੀਦੈ ਭੁਲਾਈ ਵਾ ਸੰਸਾਰ ਮੈ ਖੁਲੀਹੈ ਵਡਿਆਈ ਜਾਲਮ ਕਰੜੀ ਅਦਾਇ ਦੇਇ ਹੋਵਾ ॥ ੬੬੧ ॥ ਖੰਜਨ ਮਮੋਲੇ ਆਦੀ ਚੰਚਲਤਾਈ ਨੂੰ ਖਿਸਾਨ ਸ੍ਰਮਿੰਦਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ ਮਹਿ ਚੰਦ ॥ ੬੬੨ ॥ ਹਮਸ ਮੁਖਸਦਰਸ ਸੂਰਜ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ ਵਾਨ ਹੈ ਵਾ ਕਉਲ ॥ ੬੬੩ ॥ ਜਮਾਲ ਦੇਹਰੇ ਦੀ ਰੋਸਨ ਪ੍ਰਕਾਸ ਦਿਮਾਗ਼ ਬੁਧੀ ਵਾ ਚੇਹਰੇ ਵਾ ਖੋਅ ਆਖਰ ਓੜਕ ਦੀ ਹੈ ਦਿਗਰਾ ਜਿਗਰਤਾਈ ॥ ੬੬੪ ॥ ਬਾਲਮ ਪਜਾਰੇ ਕਾਮਲ ਭਾਰੀ ਕਮਾਲ ਪੂਰਨ ॥ ੬੬੫ ॥ ਜ਼ਾਹਰ ਕਲੀਮ ਅਫਤਜ਼ ਸਤਾਂ ਵਲਾਇਤਾਂ ਮੈ ਪ੍ਰਗਟ ਆਲਮ ਕੁਸਾਇ ਜਿਲਵਾ ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਕੁਸਾਲ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੈ ਵਾ ਚੇਹਰਾ ਹੈ ॥ ੬੬੬ ॥ ਬਜੰਗ ਵਿਚ ਜੰਗ ਦੇ ਪਰਰਾ ਬਾਣਾ ਕਾ ਉਡਾਵਨਾ ॥ ੬੬੭ ॥ ਮਾਦਰ ਮਾਤਾਨੇ ਖੁਸੀ ਸੇ ਖਾਤ੍ ਵਾ ਨਿਸਾਵਰ ਕੀਤੇ ਮਾਤ੍ ਮਿਤ੍ਰੀ ਮਿਲਨ ਕੋ ਉਪਾਨ ਖੁਵਾਵਦੇ ਹੈਂ ॥ ੬੭੦ ॥ ਕਦੈ ਬੀਰ ਬਾਤਾਂ ਜੁਧ ਕੀਆਂ ਭ੍ਰਾਤਾ ਦੋਨੋ ॥ ੬੭੨ ॥ ਅਰਨੀ ਕਰਜਤੇ ਰਹਤ ਕੀਤਾ ॥ ੬੭੬ ॥ ਜਟੰ ਜਟਾਸੇ ਬਰਛਾੜੀ ਜਟਾਂ ਨਾਲ ਚਰਨਾਂਦੀ ਦ੍ਰੁੜ ਝਾੜੀ ਰਾਮ ਦੀ ਕਰੀ ਰਾਜ ਅਰਚਾ ਰਾਜੇ ਰਾਮ ਚੰਦ ਕੀ ਪੂਜਨ ਵਾ ਰਾਜੇਆਂ ਨੇ ਪੂਜਾ ਕੀਤੀ ਚਰਚਾ ਛਾਪਨ ਬੇਦ ਦੀਆਰਿਚਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ॥ ੬੭੯ ॥ ਰਾਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਮ੍ਰਿਦ੍ ਪ੍ਰੀਤੀ ॥ ੬੮੦ ॥ ਚਤ੍ ਦੇਸੀ ਚਾਰ ਦੇਸਾਂਦੇ ਮੀਨੰਮਛੀ ਚਾਰ ਕੇਸੰ ਸੁੰਦ੍ ਕੇਸਾਂ ਵਾਲੀਆਂ ਮਹਾਂ ਕੰਨਆਂ ਧਰਮ ਵਾਨ ਦੇਤੇ ਭਏ ॥ ੬੮੧ ॥ ਬੇਸਟੰ ਬੇਹੜ ਬਧਰਮੰ ਸਨਧ ਬਧ ਜਰੀਜੀਨ ਸੁਵਰਨ ਸੰਗਜੀਨਾ ਜੜ ॥ ੬੮੩ ॥ ਰਾਜੀ ਸਰਾ ਜੀ ਪੰਗਤੀਆਂ ਦੀ ਪੰਗਤੀ ਹੋਰਨਾਂ ਰਾਜੇਆਂ ਨੇ ਅਨਵੈ ਕਰਨਾ ਵਾ ਰਾਜੇਆਂ ਕੇ ਈਸਰ ਰਾਮਚੈਦ ਕੋ ਭ੍ਰਾਂਤ ਭਾਤਾਂ ਅਭੁਰਨੰ ਭਾਤਾ ਭ੍ਰਾਤ

ले अछूखन छेट छेज सीता दी ॥ ६८५ ॥ जाहि हेरे जीवोंके
कलेजे हरे जाते हैं घमींसीघर दमों दिसै मे बिहत्री होती
कसाक जैसे तैसे सोछदी है ॥ ६८६ ॥ छिछौछन धारी प्रिथवी
दे वा छत्रधारी सी जेहड़े आन ईन वा आरेआ सछ अधीन
होइ जिस राजे कों करे राम आगिआ सो बीर धरे असत्र
दिवार दनं देवतेआ के अरी दैत तिनां दी देह का नास
करता ॥ ६८६ ॥ छिरी सुंदर दोही चार चकां मै हुकम चत्र
राम की ॥ ६९० ॥ त्रीयं देव तुलंअंदे वतेआं त्रीआने ईंद्र
तुल जाने वा पतिब्रता ने देवी तुल जाने नराकीआत्रीआने
राजा वा पतीआं के तुल बाहा बाहं सुरमेआं ने सुरमेआं वत
सिवंसिस रुपं सिधीआं ने सिध रुप जहा भाव के जैसे भाव
करके जिनां ने ॥ ६९३ ॥ काछ काछे बनाउ बने होइ देखे
॥ ६९६ ॥ सीआनाथ जगतं सीआसहत जगत नाथ राम वा
जगत मे अरध पाद तेणं अचे से पाध रध तिनकों मोन
नेसं मुनीआं दे ईसरां ने प्रसंनयं प्रंन होके दोहांकी
आपस मे ॥ ६९६ ॥ सुनं पुत्र जिसदा होइआ सी मित कुमेर
पासे दिसं बारनी ते पसचम मे रहता है पुरी उसकी अल-
का पसचम मे है तिसते चड़के गाए उधमुखं उलटा मुख से
मंत्र वजीर पना महा भारी जो हैसी कारज करना कुंबारं
लछमन नुं सुमत महां रिख सबुधी वाला राजा
रिख धरम सहत रामचंद है तिसदे राजके आसा है सुछर
सुंदर सिसु छाला वालेहैं धर धर लोनरचीने मरजादा के
धारने वाले वा धरती के धारने वाले अंत पूधंत वा जिस

ਨਰ ਨੇ ਸਭ ਚੀਨੇ ਹੈਂ ॥ ੭੦੬ ॥ ਅਰਹਰਨਰ ਕਰਜਾਨੇ ਨਰਾਂਨੇ ਹਰਨੇ ਵਾਲੇ ਕਰਕੇ ਜਾਨੇ ਅਰੀਆਨੇ ਨਰਸਿੰਘ ਕਰ ਜਾਨੇ ਧੁਰ ਧਰਨਰਬ੍ਰਸੇਹੈਂ ਧੁਰਧਰਮ੍ਰਜਾਦਾਦੇ ਧਾਰਨੇਵਾਲੇ ਨਰ ਐਸੇਸੋਭੁਤੇ ਹੈਂ ॥੭੦੭॥ ਅਤਾਹੈਦਾਨੀਹੈਬੁਲਓਚੜ੍ਹਭ੍ਰਾਤੰਚਓ ਥਾਵਾਬੁਧੀਵਾਨ ਕਰਓ ਮਾਥਰੇਸੰ ਪੁਰੀ ਵਾ ਤਿਸੇ ਸੈ ਰਾਵਨਾਰੰ ਏਕ ਸਮੇ ਰਾਮ ਕੋ ਭਰਥ ਨੇ ਬੁਲਾਇਆ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਮਥਰਾ ਕੇ ਬਡੇ ਦੁਖ ਸੇ ਆਏ ਹੈਂ ਕੇ ਓਸ ਜਗਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਆਪ ਗ੍ਰਹਨ ਕਰੋ ਭਰਥ ਨੇ ਕਹਾ ਮੈਨੂੰ ਆਪਨੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਰਖੋ ਮੇਰੇ ਕੋ ਰਾਜ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਵਾ ਤਬ ਸਤ੍ਰੁਘਨ ਕੋ ਬੁਲਾਕੇ ਕਹਾ ਜੋ ਤੂੰ ਊਹਾ ਜਾਓ ਤਿਜ ਕਹਾ ਮਹਾਰਾਜ ਓਸ ਜਗਾਦਾ ਰਾਖਸ ਭਾਰੀ ਹੈ ਬਡਾ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਓਹ ਕੈਸੇ ਮਾਰੇਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਲਵੰਕੀਨ ਨਾਸੰ ਛਿਨ ਮੈ ਮਾਰਨਾ ਕੀਆ ਪ੍ਰਪਾਤੰਤ ਭਿਗਨਾ ਕਰੇਆ ॥ ਲੋਗ ਪੂਰੰ ਸੰਪੂਰਨ ਲੋਗਾ ਮੈ ਲਵਨਾਸਰ ਜੋਅਰੀ ਹੈ ਲਵੰਸੁਣਿਓ ਚਕ੍ਰ ਚਾਰੋ ਲਵ ਨਾਰੰ ਪਲ ਸੈ ਹੁਕਮ ਰੂਪੀ ਆਗਿਆ ॥ਇਤੀ॥ ਰਚੋਮੈਵਾ ਸੀਤਾ ਕਹਤੀ ਹੈ ਹੇ ਪਤੀ ਰਚੋ ਤਉਨੇ ਤਹਾ ਅਸਥਾਨ ਮੋ ਇੰਦ ਪਥ ਰਸਤੇ ਜਾਂਦਿਆਂ ਇੰਦ੍ਰ ਦੇਖਕੈ ਵਾ ਸੁਮੇਰ ਰਥ ਨੂੰ ਦੇਖਕੇ ਖੜਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੋ ਮੇਰਾ ਬਾਗ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਐਸਾ ਬਜਰ ਹੋਰਾ ਸੁੰਦ੍ਰ ਦਾਸੀਆ ਰਾਮ ਨੇ ਦੇਖਕੇ ਕਰੀ ਕੇਲ ਖੇਲੰ ਸਏਲੰ ਸਭੋਰੰ ਹਾਸ ਬਿਲਾਸ ਦੀ ਖੇਲ ਇਕੰਤ ਅਸਥਾਨ ਦੇਖਕੈ ਓਹ ਭੋਗਾ ਦਾ ਵੇਲਾ ਸ੍ਰੋਸ੍ਰ ਸੁੰਦ੍ਰ ਵੇਲੇ ਸੋ ਭੋਗ ਵਾ ਸਭ ਓਘੰ ਸਸ੍ਰੁਹ ਜੋ ਹੈ ਕਾਰ ਹੈ ਆਦੀ ਪਾਪ ਇਨਾਂ ਦੇ ਨਿਵਰਤ ਕਰਨੇ ਵਾਸਤੇ ਕਹਾ ਸੀਤਾ ਕੋ ਅਬ ਤੂੰ ਸੂਰਮੇ ਪੈਦਾ ਕਰ ਬਡੇ ਜੰਗਲ ਮੈ ਜਾਕੇ ਓਨਾਂ ਦੁਆਰੇ ਸਭਨਾਂ ਦਾ ਅਭਮਾਨ ਦੂਰ ਕਰਹੁਤੋਜਾਨ ਕਾਲ ਸਮੈ ਜੋਗ ਜੈਸੰ ਜੇਹੜਾ ਕਾਲ ਉਤਪਤੀ

ਕਰਨੇ ਦਾ ਸੀ ਔਰ ਦੰਰੇ ਜੋ ਜੋਗਦਾ ਸਮਾਧੀ ਓਸ ਸਮੇ ਇਛਾ ਅਨੁਸਾਰ ਬਾਤ ਕਰੀ ਰਹਿਓ ਸੀਆਗਰਬ ਜਬ ਗਰਬ ਕੋ ਧਾਰਨ ਕਰਆ ਕੌਤਕ ਕਰਨੇ ਵਾਸਤੇ ਸਰਬ ਮੁਣਓ ਸਰਬ ਥਾਮੰ ਪ੍ਰਾਣ ਪਿਆਰੇ ਰਾਮ ॥ ੭੨੨ ॥ ਨਿਰਜਨੇ ਪੁਰਸਾਂ ਤੇ ਥਿਨਾਂ ਥਨ ਕੋ ਤਥ ਜਾਣਿਆਂ ਅਥ ਕੌਤਕ ਕਰਨਾ ਹੈ ਰੌਦੰਤਸੁਰੰ ਪਪਾਤੰ ਪ੍ਰਾਣੰ ਜੈਸੇ ਪ੍ਰਾਣਾ ਦੇ ਅੰਤ ਹੋਣੇ ਕਾਲ ਮੈ ਦੁਖ ਹੋਏ ਤੈਸੇ ਉਚੀ ਸੁਰ ਸੈ ਰੁਦਨ ਕਰ ਪੁਕਾਰਾ ਮਰਮ ਥਾਨੰ ਰਿਦੇ ਮੈ ਥਾਨ ਚਕ੍ਰਤ ਹੋ ॥ ੭੨੩ ॥ ਤਜੀਮੋਨ ਧਾਨੀ ਧਾਰਨੇ ਵਾਲਾ ਮੋਨ ਤਿਸਨੇ ਛੱਡੀ ਵਾ ਸਮਾਧੀ ਕਾ ਅਸਥਾਨ ਵਾ ਸੰਤਾਂ ਕਾ ਅਸਥਾਨ ਤਕਕੇ ਆਇਆ ਦੁਰਗਾ ਜਾਪ ਜਾਪੰ ਮਾਇਆ ਕਾ ਧਿਆਨ ਕਰਆ ਜਾਪ ਜਪਨਾ ਜੋ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਭਿੰਨ ਜਾਨਨੇ ਤੇ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਹੀ ਮਾਇਆ ਹੈ ਦੁਰਕਠਨ ਹੈ ਜਿਸਕਾ ਕਥਨ ਵਾ ਜਾਨਨਾ ਸੋ ਈਸ੍ਵਰ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਜੀਵ ਤੇ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਜਾਤਾ ॥ ੭੨੪ ॥ ਮਨੋਰਾਮ ਕੀਨੋਂ ਦੁਤੀ ਰਾਮ ਤੇ ਰਾਮ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਨੇ ਕੀਤਾ ਹੈ ਦੂਸਰਾ ਰਾਮ ਲੈਕੇ ਵਾ ਰਾਮ ਨੇ ਅਪਨੇ ਤੇ ਲੈਕੇ ਕੀਤਾ ॥ ੭੨੫ ॥ ਪਾਲੰ ਪਰੂੜਾ ਗਈਸੀਨਾਨੰ ਤਥ ਬਾਂਦ੍ਰੀਆਂ ਨੇ ਬਚੇ ਚੁਕੇ ਹੋਏ ਸੀਨੇ ਸਾਥ ਇਸਤੇ ਲਹੂ ਨੂੰ ਲੈਗਈ ॥ ੭੨੭ ॥ ਕ੍ਰਿਪਾ ਜਾਨਮੋਨਰਾਜੰ ਮੈ ਲਹੂ ਕੋ ਨਾਲ ਲੈਗਈ ਸੀ ਤਾਂਤੇ ਘਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਜਾਨਕੇ ਮੁਨੀਰਾਜ ਨੇ ਮੇਰੇ ਦੁਖ ਹੋਣ ਕੋ ਜਾਣ ਕੇ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਨੈ ਇਸੀ ਤੇ ਦੁਤੀ ਪੁਤ੍ਰ ਦੀਨਾ ॥ ੭੨੮ ॥ ਇਤੀ ॥ ਜਗ ਕਥਨੰ ਓਤੈ ਪਾਲੈ ਜਾਨਕੀ ॥ ੭੨੯ ॥ ਨਰੇਸਾਕੇ ਦੇਸਾਂ ਦੇਸਾਂ ਮੈ ਥਾਜਿਅੰ ਫਿਰੇ ਹੋਇ ਧੰਨ ਆਧੰਨਤਾ ਜੋਗ ਵਾ ਧਨਖਾ ਧਾਰੀ ॥ ੭੩੦ ॥ ਭਾਲ ਪੜ੍ ਫਤੇ ਪੜ੍ ਘੋੜ ਕੇ ਮਥੇ ਮੈ ਸੀ ਲਵੰਛੋਰ ਖੋਲਕੈ ਵਾ ਲਹੁ ਥਾਲਕੇ ਨੇ ਵਾਚੀ ਜਥ ਲਖਿਓ ਸਸਤ੍ ਧਾਰੀ

ਦੇਖਆ ਘੋੜੇ ਦੀ ਸੈਨਾ ਇਹਕੋ ਤਜੋ ਯਾਹਿਕੋ ਨਹੀ ਸਡਿਓ ਆਨ ਜੰਗੀ ਸਸਤ੍ਰ ਸੋਡੀ ਸਸਤ੍ਰ ਧਾਰੀ ਸੂਰਮੇ ਹਠੇ ਬੀਰ ਹਾਠੇ ਬੀਰ ਹਠ ਕਰਤੇ ਭਏ ॥ ੭੩੪ ॥ ਲੁਥ ਪੁਥਲੋਥ ਪਰ ਲੋਥ ਸਬੂਹ ਘੋੜਿਆ ਦੀਆ ਉਠਈ ਬਰਛੀ ਇਕਨੇ ਕੰਪਾਈ ਤਲਵਾਰ ਦੂਸਰੇ ਨੇ ਸੁਹਾਰੀ ਸੁਨਹਰੀ ਤੀਸਰੇ ਨੇ ਪਚਾਰੀ ਖਿਚਕੇ ਹਕਾਰੀ ਹੰਕਾਰੀ ਆਂ ਨੇ ਉਠਾਏ ਸਸਤ੍ਰ ਗਿਰਾਏ ਸਾਰੇ ਦਿਖਾਏ ਰਥ॥ ੭੪੧ ॥ ਚੁਟ ਆਏ ਚੋਟਾ ਕੀਤੀਆ ॥ ੭੪੨ ॥ ਭਟਕਾਰੇ ਭਗੜ ਪਇਆ ਭਟ ਸਤ੍ ਘਨ ਕੋ ਮਾਰੇਆ ਹੈ ॥ ੭੪੪ ॥ ਲਵਾਅਰ ਮਾਰੇ ਲਹੁ ਵੈਰੀ ਨੇ ਮਾਰੇਆ ਹੈ ਵਾਲਵਨਾਸ੍ ਦਾਅਰੀ ਸਤ੍ਰਘਨ ਤਵ ਤੇਰਾ ਸੁਣਿ ਲੌ ਕ੍ਰਾਂ ਛੋਟੇ ਭਾਈ ਨੇ ਸੁਣਿਆ ਵਾ ਸੁਨ ਕਰਕੇ॥੪੪੮॥ ਲਹ ਲਹ ਕਰਦੀ ਹੈ ਧੁਜਨੰ ਧੁਜਾ ਦੈਖੈ ਭੁਜਨੰ ਲੜਕੇ ਭੁਜ ਜਾਤੇ ਹੈ ਵਾ ਭੁਜਨੰ ਲੜਦੀਆ ਲੜਦੀਆ ਹੈਨ ਕਸ ਉਚੀ ਪੁਕਾਰ ਕ ਰਦੇ ਹੈ ॥ ੭੪੯ ॥ ਸੁਣ ਣ ਬਾਲੰ ਕੰਨ ਨਾਲ ਸੁਣਹੇ ਬਾਲਕੇ ਹਰ ਤਜ ਤਾਲੰ ਸੀਘ੍ ਹਠ ਨੂ ਤਿਆਗਦੇ ॥ ੭੫੦ ॥ ਭਰ ਬਲ ਜੁਧਸਾਰਾ ਬਲ ਲਾਕੈ ਓਰੇ ਗੜੇ ਲੇਖੈ ਉਚਾਰ ਦੇ ਹੈ ਵਾ ਗਿਣਦੇ ਹੈ ਮਸਕਨ ਤੂਟੈ ਮਾਸ ਦੇ ਕਨਕੇ ਤੁਟਦੇ ਹੈ ॥ ੭੫੪ ॥ ਮਿਣ ਮਿਣ ਸ੍ਵਣਾ ਨਾਲ ਸੁਣਹੇ ਲੜਕੇ ਜਿਨ ਕਰ ਕਰਖਾ ਖੜਕਾ ਵਾ ਗੁਸਾ ਵਾ ਜੁਧ ਦੀਨ ਕਰ ਰੁਧੇ ਇਸਥਿਤ ਹੋਕਰ ॥ ੭੫੫। ਜਿਨ ਸੰਗ ਹਈਏ ਹਮੈ ਸਾਮਨੇ ਨੋਹ ਦੋ ਪੈਰ ਵੀ ਨਹੀਨਠ ॥ ੭੫੯ ॥ ਡੀਲ ਡਰਾਰੇ ਸਰੀਰ ਡਰ ਵਾਲੇ ਜਿਨਾਂ ਦੇ ॥ ੭੬੦ ॥ ਚੁਕੇ ਚਾਇਧੰ ਚਾ ਵਾਲੇ ਭੀ ਚਕ੍ਰਤ ਹੋਏ ਗਿਰਤਿ ਤਾਲੰ ਲਛਮਨ ਸੀਘ੍ ॥ਇਤੀ॥ ਭਗ ਲਗੇ ਕਾਇਰ ਨਠਨਾ ਕਰ ਗਏ ਤਿਨਾ ਕੈ ਰਾਨੈ ਪਰ ਪਕੜਕੇ ਦੋਇ ਸਿਰਤੇ ਕਾਗ ਪਛਾ ਸੋਭਹੀਕੇ ਸਵਾ

ਸੋਰਖੰਭ ਸੋਭਤੇ ਹੈ ਭੁਰਥ ਮੁਨ ਬਾਨ ਹੈ ਮੁਨੀ ਬਾਲ ਗ੍ਰਿਬ ਨਾਲ ਬਾਨ ਨ ਛਡ ॥ ੭੭੬ ॥ ਤਹਨੈਕੈ ਕਦੈਕੈ ਚੀਰ ਚੰਗਾ ਬਸਤ੍ਰ ਸਿਰੋ ਪਾਉ ਵਾ ਜਰਾ ਜਿਹਾ ਥੋੜਾ ਚੀਰ ਦੈਕੈ ਲੈ ਜਾਵਾਂਗੇ ॥ ੭੭੯ ॥ ਕਥਹੁ ਕਹੁ ਸੋਂਣ ਸ਼ਲਤ ਛਲਕ ਲਹੁ ਕੀ ਨਦੀ ਕੇ ਛਾਲ ਓਰਤ ਹੈ ਭੁਭੁਕੰਤ ਏਲਤੇ ਹੈ ॥ ੭੮੦ ॥ ਸੋਬਾ ਬੰਤ ਡਾਕਣ ਜੁਆਲ ਘਾਇਘਾਇ ਨਸਟਾ ਸੋ ਮਾਰਦੇ ਹੈ ਤਓਨ ਓਹ ਬਸੰਤ ਬਸਨਾ ਬਹੋੜਾ ਮਾਰਿਓ ਰਾਮ ਸਿਸ ਤਜ ਕਾਨ ਰਾਮ ਰਾਮ ਦੇ ਬਾਲਕਾ ਨੇ ਕਾਨ ਤੋ ਤਿਆਗ ਵਾ ਛੋੜਕੈ ਕਾਨੀ ਤੀਰ ਮਾਰਿਓ ਚਕ ਚਕ੍ਰਤ ਵਾ ਮੂਰਛਾ ਚਪ ਖਿਦਕੈ ਜੋ ਭਜੇ ਬਚਕੈ ਹੈ ਭੀ ਹੋਇ ਅਚੇਤ ਭੂੰ ਕਰ ਬਿਆਕਲ ॥ ੭੮੮ ॥ ਬਥਰਖ ਬਰਖੋ ਰਣੰ ਰਣੰ ਬ੍ਰਖਾ ਬਰਖਾਵਤ ਬਰਖੇਤੀਰ ਰਣੰ ਕਾਤਰੋ ਕੈਰ ॥ ੭੯੦ ॥ ਫਿਰਤੇ ਹੈ ਕਬੰਦ ਬੰਧਤੰ ਕਰੰ ਕਬੰਧ ਭੀਤਿ ਕਟਕੀ ਬਾਧੇ ਕਟੈ ਹੈ ਤਜੰਤ ਸੁਆਮਨੋ ਧਰੰ ਪਤਨ ਹੋਤੇ ਹੈ ਮਾਨੋ ਬ੍ਰਿਛ ਪੌਣ ਦੇ ਬੇਗ ਸੋ ਤੈਸੇ ਸੂਰਮੇ ਡਿਗੇ ਹੈ ॥ ੭੯੨ ॥ ਗਿਰੈ ਧਰੰ ਧੁਰੰ ਧਰੰ ਧਰਾ ਧਰੰ ਧਰੰ ਜਿਵੈ ਜੈਸੇ ਧਰਤੀ ਦਾ ਆਸਰਾ ਧਰਨ ਹਾਰੇ ਨਰਤੀ ਤੇ ਡਿਗੈ ਪ੍ਰਥਤ ਤੈਸੇ ਬਡੇ ਸੂਰਮੇ ਡਿਗੇ ਭਭਜ ਬਗਦਾ ਹੈ ਤਨੰ ਤਨਤੇ ਲੋਹੁ ਨਾ ਫਰੰ ਨਫਿਰੇਹ ॥ ੭੯੩ ॥ ਭਰਥਨੰ ਭਰਥ ਵਾ ਭਰਥ ਜੈਸੋ ਵਾ ਦੇਖਆ ਜੋ ਸੂਰਮੇ ਭਜ ਚਲੇ । ਮੋਹ ਅਸ੍ਮੰ ਮੂਰਛਾ ਦੇ ਅਸਥਾਨ ਗਤੰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਏ॥ਭਰਥ ਬਧ॥ਇਤੀ॥ਗਿਰਤ ਲੁਥਬੰ ਓਠੇ ਗਿਰੇ ਹੋਏ ਲੰਚਤੇ ਉਠਕੇ ਰਾਮ ਚੰਦ ਸਮੀਪ ਆਇ ਰੋਇ ਅਪੀੜ ਪੀੜਤਨਿ ਅਪੀੜ ਰਾਮਚੰਦ ਹੈ ॥ ੭੯੫ ॥ ਜੋਧਣੰ ਜੁਧੀ ਜੋਧ ਆਜੁਧ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆ ਕੋ ਬਾਕੀ ਸੈਨਾ ਸੋਕਰੇਖ ਬਧਣੋ ਬਰੰ ਸਹਿਤ ਕ੍ਰੋਧ ਦੇ ਮਾਰਨਾ ਹੀ ਸ੍ਰੇਸ੍ਠ ਜਾਣਿਆ ਸਹਿਤ

ਕ੍ਰੋਧ ਦੇ ਕਹੇ ਮਾਰਨਾ ਹੈ ਬਲੀ ਨੂੰ ਵਾ ਬਾਲਕਾਂ ਨੂ ਦੰਡ ਦੰਡਣੋ
ਨਰੰ ਸੂਰਮੇ ਗਾਜ ਗਾਜ ਬਾਜ ਨੌ ਗਾਜ ਕੇ ਬਜੇ ਹੈਂ ਬਾਜੇ ੧੯੦॥
ਲਖੈ ਨਾਹਹਿ ਦਖਤੇ ਨਹੀ ਰਾਮ ਜੋ ਨਾਹ ਸੁਆਮੀ ॥ ੯੦੪ ॥
ਸਸਤ੍ਰ ਛੋਰ ਸਸਤ੍ਰ ਛੋਡਕੈ ਚਲੈ ਤੈ ਇਜਾਇ ਕੋਰੰ ਦੇ ਦੇਕੇ ਭੇਟਾ
ਵਾ ਇਹੀ ਭੇਟਾ ਹੈ ਜੋ ਸਸਤ੍ਰ ਛੋਡੇ ਸੋਭਾ ਜਾਨਨ ਕਦੀ ਭਾਰਜਾ
ਤਹਿ ਸਿਸ ਲਟਕੀ ਤਿਹਕੀ ਸੀਤਾ ॥ ੯੧੪ ॥ ਸਭ ਦਲ ਸੁਝੈ
ਸਭ ਦਲਨੇ ਜਾਨੇਆ ॥ ੯੧੫॥ ਅਸਰ ਨ ਕੀਨਾ ਐਸਾ ਜੁਧ
ਕੀਤਾ ਜੋ ਪੀਛੇ ਫਿਰ ਨਾ ਦੇਖਆ ਵਾ ਲਹੂ ਸਭ ਨਠਾਏ ਬਿਨਾ
ਰਾਮ ਕੀ ਸਰਨ ਤੇ ਕਰਿਆ ਉਨ ਕੋਨੇ ਆਪਕੋ ਕਰਿਆ ॥
੯੧੭ ॥ ਰੁਦ੍ ਕੀਤ੍ਰ ਭਿਆਨਕ ਸੁਨਾ ਕਟ ਜਨਕੇ ਸੁਜਾ ਕਟੀਆ
ਹੋਈਆ ਹੈ ਸੋ ਮਾਨੇ ਬ੍ਰਿਖ ਬੀਜੇ ਹੈਂ ਇਤੀ ਜੀਵਾਲਨਾ ਹੋਏ ਮ-
ਸਾਨ ਸੁਵਾਹਾ ਤਨ ਚਾਹਾ ਕੇ ਕਛੂ ਤਨ ਤੇ ਪ੍ਰਾਣ ਕਡਨੇ ਚਾਹੇ ॥
੨੧ ॥ ਅਕਾਸ ਬਾਨੀ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ ਸੀਤੇ ਤੂ ਚਿੰਤਾ ਮਤ ਕਰ ਦੇਵ
ਤੇਆਂ ਨੇ ਕਹ ਦੀਆ ਅੰਮ੍ਰਤ ਵਾਬਾਲਮੀਕ ਨੇ ਲਿਆਕੇ ਦੀਆ
ਵਾ ਲਹੂ ਕਸੂ ਨੇ ਲਿਆਕੇ ਦੀਆ ਕਰਹਿਪਾਨ ਲੀਓ ਇਕ
ਰਾਮ ਬਿਨਾ ਔਰਕੋ ਦ੍ਰਿਸ੍ ਕਰ ਦੇਖਆ ਨਹੀ ॥ ੨੩ ॥ ਹਨੂ
ਤਿਆਰੋ ਲਹੁ ਕਸੂ ਨੇ ਇਤੀ ਤਿਹ ਮਾਤਾ ਨੇ ਇਕਤ੍ਰੀ ਗਵਾਲ
ਭਗਉ ਮੇਧ ॥ ੩੨ ॥ ਜੌਣ ਜੇਹੜੇ ਨਹੀਂ ਉਪਾਇ ਕਰਨੇ ਜਨ
ਮੇ ਜੋਨੇ ॥ ੩੯ ॥ ਸਾਮ ਸਰਨ ਪੈਨਾ ਦਾਮ ਪੈਸਾ ਦੇਨਾ ਡੰਡ
ਡੰਡ ਦੇਕੇ ਭੇਦ ਜਾਨਨਾ ॥ ੩੭ ॥ ਚਾਰਹੀ ਬਨਕਾ ਚਾਰੋ ਕਰਮੋ
ਮੈ ਸੁੰਦ੍ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਮੇ ਚਲਾਵਨੇ ॥ ੪੩ ॥ ਤੀਆ
ਸਿਖ ਏਕ ਇੰਸਤ੍ਰੀ ਨੇ ਕਹਾ॥ ੪੯ ॥ ਅਬ ਸਭਕਾ ਮਰਨਾ ॥
੯੫੨ ॥ ਪ੍ਰਭ ਸੋ ਚਲਤ ਰਾਮ ਸਾਥੋਂ ਸਾਦੇਆ ਵਾ ਪਾਸ ॥

੯੫੩ ॥ ਚਰਨ ਤੇ ਚਰਨਾ ਦੇ ਤਲੇ ਵਾ ਚਰਨਾ ਦੇ ਪਾਸ ਬੈਠਕੇ ਨਿਖੁਟਾ ਤਿਆਗੇ ਬ੍ਰਹਮ ਚੰਦ੍ ਦਸ ਵਾ ਦੁਵਾਰ ਨੇਤ ਥਿ ਅੰਤ ਇਤੀ ਸ਼ਹਸ ॥ ੧੦੦ ॥ ਸਓ ਪਚਾਨਵ ਪਚਵਿਜਾ ਪ੍ਰਿਥਮੈ ਏਕਮ ਸੁਖ ਦੇਨੇ ਹਾਰੀ ਭੂਲ ਪਰੀ ਲਹੁ ਜੋ ਭੁਲ ਹੋਈ ਹੋਵੇ ਜਰਾ ਮਾਤ੍ ਭੀ ਵਾ ਲਹੁ ਲਖਕੇ ਜਾਣ ਸੁਧਾਰ ਬਣਾਇਆਹੈ ਨੇਤ੍ ਭੰਗਕੇ ਉਤ ਕ੍ਰਿਸ ਨੈਣਾ ਦੇਵੀ ਕੇ ਪ੍ਰਕਾਸੇ ਰੂਪ ਤਿਸਕੇ ਤੁਰੰਗਾ ਕੇ ਪਾਸ ਬੈਠਕੇ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਤ ਭਗਵੰਤ ਸਬੰਦੀ ਨਾਮ ਕੀ ਕਥਾ ਹੈ ਜਿਸ ਮੈ ਸੋ ਗ੍ਰੰਥ ਰਘਬਰ ਦੀ ਕਥਾ ਦਾ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਸਾਧ ਅਸਾਧ ਗਣ ਅਗਣ ਵਾ ਅਖਰ ਵਾ ਗੁਣ ਬਾਦ ਸਬਾਦ ਬਿਖਾਦ ਬਾਦਭੀ ਨਹੀਂ ਜਾਨੇਆ ਸਾਸਤ੍ ਅਨੁਸਾਰ ਸਬਾਦ ਬਾਦਭੀ ਨਹੀਜਾਨੇਆ ਸਾਸਤ੍ ਰਹਤ ਬਿਬਾਦ ਬਾਦ ਦੂਸਰੇ ਦਾ ਮਤ ਖੰਡਨ ਸੋਇ ਮਤ ਸਾਧਕ ਥਿਤੰਡੇ ਬਾਦ ਭਗਵਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਭਗਤ ਕੋ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਰਕੇ ਵਾ ਮੰਦ੍ ਰੂਪ ਵਾ ਅਧਿਸ੍ਠਾਨ ਰੂਪ ਵਾ ਸੁਵਾਦਾ ਤੇ ਪਰੇ ਅਸਪਾਨ ਤਲਵਾਰ ਦੇ ਧਾਰਨ ਵਾਲਾ ਜੋ ਹੈ ਕਾਲ ਭਗਵਾਨ ਦੋ ਅਸ ਹੈ ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਮੈ ਤੁਸਾਡਾ ਦਾਸ ਹਾਂ ਵਾ ਗੋਬਿੰਦ ਦੇ ਦ ਸਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਸਿੰਘ ਪਦ ਲਿਖਨਾ ਹੀ ਨਹੀ ਸੀ ਕਿੰਉਕੇ ਰਾਮ ਦੇ ਪੁਰਾਨ ਰਹੀਮ ਦੇ ਕੁਰਾਨ ਹੇ ਸੁਭਾਇਮਾਨ ਅਸਧਾਰੀ ਅਕਾ ਲ ਪੁਰਖ ਲਾਜ ਅਸ ਲਜੇਆ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਤੁਹਾਰਾ ਦਾਸ ਹਾਂ ਅਸ ਨਾਮ ਖੰਡੇ ਕਾ ਸੋ ਹਰ ਨਾਮ ਭੀ ਖੰਡੇ ਕਾ ਹੈ ਅਸ ਕਿ ਆ ਹੇ ਹਰ ਹਰੀ ਨਾਮਸੇਰਕਾ ਹੈ ਸੇਰ ਨਾਭ ਸਿੰਘ ਕਾ ਹੈ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘਬਨਿਆਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰੇਹੈਮੈ ਤੁਸਾਡੇ ਦਸ਼ਨ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਦੋਹਰਾ॥ਰਾਮਅਵਤਾਰਸੰਪੂਰਨ ਭਏਆ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੁਮਰੀ ਸਾਥ। ਭੂਲ ਚੁਕ ਆਪ ਬਖਸ਼ਨੀ ਠਾਕਰ ਸਿੰਘ ਤਵ ਦਾਸ।

੧ ੴ ਸ੍ਰੀਵਾਹਿਗੁਰੂਜੀਕੀਫਤੇ ॥

ਅਥ ਕ੍ਰਿਸਨਾ ਅਵਤਾਰ ਲਿਖਯਤੇ ॥

ਅਨੰਦ ਪੁਰ ਮੈ ਬੈਠ ਕੇ ਏਕ ਹਜਾਰ ਥਾਨਵਾ ਛੰਦ ਸਿਖਾ ਪ੍ਰਤੀ ਸੁਨਾਏ ਹੈਂ ਭਗਮਗਾਤ ਭਾਵਾਂਡੋਲਹੋਕਰ॥੧॥ਏਹਮਾਰਾਉਕੋ ਦੇਵਤੇਆ ਕੋ ਲੈਕੇ ਗਇਓ ਹਰੀ ਰਾਇ ਬਿਸਨ ਨੇ ਦਸਮ ਸਕੰਧ ਭਾਗਵਤ ਪੁਰਾਣ ਸਗਣ ਗੁਣ ਸੋ੍ਯ ਗੁਣ ਅਗਨ ਅਸੋ੍ ਸਟ ਗੁਨ ਧਰਨੋ ਮੈ ਧਰਹੋ ਵਾ ਵਿਚਾਰ ਕੈ ਸੋ੍ਸਟ ਬੁਧੀ ਸੋ੍ਂ ਜੀ ਮੈਂ ਬਿਚਾਰ ਕੈ ਧਾਰਕੈ ਤਬੇ ਅਸੋ੍ਸਟ ਗੁਨਾ ਕੋ ਹਰਨਾਕਰਾਂ ਗਾ ਮੈ ਬਰ ਬੁਧ ਸੁਰਸਤੀ ਤੇਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਵਾ ਤਿਸਕਾ ਪਤੀ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਤੇਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਬਿਨਾ ਇਕਅਖਰਬੀ ਨਹੀਂ ਉਚਾਰ ਸਕਤਾ ਵਾਕ ਰੁਪੀ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿਖੇ ਤੁਮਰਾ ਨਾਮ ਤੁਲਹਾ ਕਰਕੇ ਤਰਾਂ ਗਾ ॥ ਮੈ ਵਾ ਚੰਡ ਨਾਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਾ ਹੈ ਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਾਨ ਹੋ ਕਾਲ ॥੫॥ਵਾਸਾਰਦਾ ਸਾਰਕੇਦੈਨੇ ਵਾਲੇ॥੬॥ਆਹਵਜੁਧਅਹਨਾਹ ਪਾਠ ਹੈ ਨਹੀਂ ਜਿਸਦਾ ਪਾਇਕ ਦਾਸਹਾ ਵਾ ਪਾਕੇ ਹਾਲ ਸੀਘ੍ ਹੋ ਸੰਬੋਧਨ॥੭॥ਅਦ੍ਸ੍ਰੁਤਾ ਤਨਿਆ ਹਿਮਾਚਲ ਪਾਰਬਤੀ ਤਿਸਤੈ ਜੋ ਹੋਈ ਉਤਪਤ ਕਾਲਕਾ ਵਾ ਅਦ੍ ਪਹਾੜ ਮੈਂ ਜਿਸ ਕੀਆ ਹੈ ਨਿਵਾਸ ਸੋ ਅਸ੍ਰੁਭੁਜੀ ਤਿਸਦੇ ਤਨ ਤੇ ਹੋਈ ਬ੍ਰਤ ਧਾਰੀ ਵਿਸਨੂੰ ਸਾਧਨ ਕੋ ਸੁਖ ਕੇ ਦੇਨਾ ਆਸਰੀ ਬੁਧੀਆ ਕੋ ਮਾਰਨਾ ਇਹ ਬ੍ਰਤ ਧਾਰੀ ਧਾਰੇਆ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਤਿਹਕੀ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਵਾ ਤਿਸਦੇ ਅਗੇ ਕੀਰਤੀ ਸਹਤ ॥੯॥ ਤਨ ਕੇ ਤਨੀਆ ਖਿਚਕੇ ਤਨੀਆ ਕੋ ਸਨਦ ਬਧ ਹੋਕੇ ਵਾ ਤਨ ਸਰੀਰ ਕੇ ਤਨੇਹੀ ਕਾ ਤਨ ਪੁਤ੍ਰੋ ਕੇ ਸਹਤ

ਤਨੀਆ ਪੁਤ੍ਰੀਆ ਖਿਚਕੈ ਪੁਸਾਕ ਪਹਰ ਕੇ ਰੋਵਤੇ ਹੈ ਤਾਂਮੁਨ ਤਿਸ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਪਾਸ ਜਿਉ ਹਨੀਆ ਕੈਸੇ ਜੈਸੇ ਹਨੇਆ ਹੋਵੇ ਕੋਈ ਜਿਮਲ੍ਹਦੇ ਤੇ ਅਰਕਜ ਚੌਧਰੀ ਕੇ ਕਟਰਾਵ ਪੈ ਛੁਕਤ ਹੈ ਬਨੀਆ ਜੈਸੇ ਰਸਤੇ ਮੈ ਲੁਟੀਆ ਹੋਇਆ ਬਨੀਆ ਪਿੰਡ ਪੈ ਚੌਧਰੀ ਪਾਸ ਪੁਕਾਰ ਕਰਕੈ ਚੌਧਰੀ ਤਿਸ ਕੋ ਨਾਲ ਲੈਕਰ ਕੁਟਵਾਲ ਪਾਸ ਜਾ ਕਰ ਅਰਜ ਕਰੇ ਤੈਸੇ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਗਾਈ ॥ ੧੦ ॥ ਗਾਇ ਰੂਪ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਨੇ ਵਾ ਗਾਇਨ ਕਰੇਆ ਜਸ ਪ੍ਰਣਾਮ ਕਰਿਯੋ ਲਖ ਬਾਰਨ ਲਖਕੇ ਆਪਨੇ ਦਾਸ ਕੋ ਰਖਿਯਾ ਕਰੋ ਵਾ ਕਰਦੇ ਹੋ ਵਾ ਬਾਲਕੇ ਬ੍ਰਾਲਕੀਆ ਲਖ ਕਰਕੇ ਵਾ ਬਾਲਕੇਆ ਦੇ ਬ੍ਰਾਲਕੇ ਜਾਨ ਕੇ ਰਖਦੇ ਹੋ ਵਾ ਹੁਸਤੀ ਜਲਮੈ ਦੁਖੀ ਦੇਖਕੇ ਰਖਿਆ ਕਰੀ ਵਾ ਬਾਰਨਕੀ ਬਾਰੀਜੇ ਸੇ ਪਖ ਕੀਤਾ ਤੈਸੈ ਕਰੋ ਦੇਖ ਬਿਬਾਨ ਤਹਾ ਬ੍ਰਤਧਾਰੀ ਸਿੰਘਾਸਨ ਤੇ ਦੇਖਆ ਦੈਤਾਂ ਦੇ ਮਾਰਨੇ ਰੂਪ ਬ੍ਰਤ ਧਾਰਨੇ ਵਾਲੇ ਨੇ ਮੈਂਜਰ ਮੇਰੇ ਕੋ ਦੈਤਾਂ ਕੀ ਜੜ ਰਾਜਾ ਰੂਪ ਹੋਕੇ ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ ਜਾਣੋ ਵਾ ਅਵਤਾਰ ਲੈਕੇ ਮੈ ਜੜ ਦੈਤਾਂ ਦੀ ਮਾਰੀ ਜਾਣੋ ॥ ੧੧ ॥ ਲੋਕ ਸਭੈ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਨੇ ਵਾ ਦੇਵਤੇਆ ਨੇ ਰਖਆ ਹਮਾਰੀ ਕਰਨੀ ਹੈ ਗੋਧਨ ਭਾਤ ਗਇਯੋ ਸਭ ਲੋਕ ਮਾਨੋ ਸੁਰ ਰੂਪੀ ਪੁਰਸਾ ਨੇ ਜਾਇਕੇ ਬਹੋਰਆਨੇ ਗੰਮੀ ਹੋਈ ਰੁਉਆਨੋ ਕੋਈ ਕਹਦੇ ਵਾ ਅਮਕੇ ਅਸਥਾਨ ਪਰ ਹੈ ਤੈਸੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੁਆ ਪੁਰੀਆ ਰੂਪੀ ਗਉਆ ਜਾਨੋ ਵਾ ਗਉਆ ਰੂਪੀ ਧਨ ਜੈਸੇ ਤੈਸੇ ਏਹੁ ਜਾਨੋ ॥ ੧੨ ॥ ਜਾਇ ਰੂਪ ਤੁਮ ਹੀ ਧਰੋ ਨੁਵਾਲੇਆ ਕਾ ਵਾ ਜਾਦਵਾਂ ਕਾ ਹਉ ਧਰਹੋ ਆਇ ਕ੍ਰਿਸਨ ॥ ੧੩ ॥ ਸੁਧਾਮੀਆ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸਹਤ॥੧੫॥ਕੰਨਕਾ ਜਠ ਨਗਰ ਭਤੇ॥੧੬॥ਰਾਜਕਹੀ ਬ੍ਰਕੇ ਨਿਮਤ ਉਗ੍ਰਸੈਨ ਨੇ ਕਹਾ ਪਰੋਹਤ ਕੇ ਦੇਵਕੀ ਕੀਸਗਾਈ ਵਾਸਤੇ

ਦੂਹੋ ਅਪਨੇ ਲੋਗ ਜਵਾਈ ਵਾ ਜਾਤੀ ਦੇ ਸਮ ਵਾਲਾ ਲੜਕਾ ਹੋਵੈ ੧੭ ॥ ਲਖ ਤਤ ਕੋ ਭੇਵ ਈਸ੍ਵਰ ਕੋ ਜਾਨਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਵਾ ਧਾਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹੈ ਗਿਆਤਲੋ ॥ ੧੯ ॥ ਗੋਦ ਮਾਹਿ ਓਸਨੇ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰੀ ਦੇਵਤੇਆ ਨੇ ਅਸੀਰ ਬਾਦ ਦਿਤੀ ਬਡਾਈ ਤਾਮਿਠਾਈ ਹੁਤੇ ਮੀਠੀ ਬਸਦੇਵ ਪ੍ਰਤੀ ਬ੍ਰਹਮਨ ਨੇ ਕਹਾ ਈਸਨ ਕੇ ਈਸਕੋ ਔਰ ਜਨਮ ਨ ਭਾਈ ਬਹੁੜੋ ਦੀਨੀ ਹੈ ਵਡਿਆਈ ਘਰਨੀਸਕੋ ਰਾਜੇ ਕੀ ਰਾਨੀ ਪਟ ਰਾਨੀ ਕੋ ਤਿਸ ਬ੍ਰਹਮਨੇ ਜਬ ਕਹ ਕਰ ਸੁਨਾਈ ਬਸ-ਦੇਵਕੀ ਸੋਭਾ ਜਿਨ ਸੋਭਾ ਜਾਂਕੀ ਬਸਦੇਵਕੀ ਗਾਈ ਤਾਂਕੋ ਤਿਸ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕੋ ਸਭ ਜਗਤ ਨੇ ਕਹੀ ਜੋ ਚੰਰੋ ਥਾਹ ਸਾਕ ਕੀਆ ਸੋਤੋ ਸੋ ਗਾਇਨੇ ਵਾਲਾ ਏਕ ਕਹਾ ਸੋ ਸੋਭਾ ਬੀਸ ਤੀਸ ਲੋਕਾ ਕੋ ਭੇਦ ਗਈ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕੀ ਵਾ ਬਾਸਦੇਵ ਕੀ ਸੋਭਾ ਸਾਰੇ ਗਾਈ ਹੈ ॥ ੨੦ ॥ ਤਾਂਕੋ ਬਸਦੇਵ ਕੋ ਆਸਨ ਪਰੋਹਤ ਨੇ ਤਲੇ ਬਿਛਾਕੇ ਨਵਾਕੇ ਬੈਠਾਇਆ ਸਰੋਤ ਸੁਰਤੀਆ ਵਾ ਸਬਦ ਉਚਾਰੇਆ ਪੰਚਾ ਮ੍ਰਿਤ ਦਹੀ ਦੂਧ ਮਖਨ ਸ਼ਹਤ ਖੰਡ ਵਾ ਦਹੀ ਦੁਧ ਘੇਉ ਗੁਹਾ ਤੇ ਗਊਤ੍ਰ ॥ ੨੨ ॥ ਅਸਮਾਨ ਜਾਨਕੇ ਭਾਰੀ ਭਇਯੋ ਆਵਨਾ ਜਾਨ ਕਰ ਆਗਮਨ ਸਾਮਨੇ ਲੈਨੇ ਕੇ ॥ ੨੩ ॥ ਪ੍ਰਤਨਾ ਸੈਨਾ ਧੁਜਨੀ ਸੈਨਾ ਮਹਿਸੇ ਐਸੇ ਨਿਕਸੇ ਕੁੰਕਮ ਅਨੰਦ ਜੈਸੇ ਅਨੰਦ ਬਾਹਰ ਨਿਕਸੇ ਤੈਸੇ ਏਹੁ ਕੁੰਕਮ ਵਾ ਕੇਸਰ ਜੈਸੇ ਅਨੰਦ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਤਾ ਹੈ ਮਾਨੋ ਵਾ ਕੁੰਕਮ ਗੋਲਾਵਤ ॥ ੨੫ ॥ ਹਰਖ ਕੋ ਭੀ ਹਰਖ ਹੋਇਆ ॥ ੨੬ ॥ ਨਾਗ੍ਰ ਚਤ੍ਰ ਵਾ ਸੁੰਦਰ ਤਾਸਨ ਤਿਨਾਨੇ ਮੰਡਲ ਅਸਥਾਨ ਜਾਇਨਨ ਕਲਾਵਤ ਤਿਸੇ ਬਹੁਤ ਦਿਵਾਇਹੈ ਬ੍ਰਹਮਨ ਕੋ ਧੰਨ ਛਾਤੀ ਹਾਥ ਲਾਇਓ ਵਾਸਦੇਵ ਕੋ ਪਰੋਹਤ ਨੇ ਪਿਛੇ ਉਗ੍ਰਸੈਨ ਕੋ ਬੀ ॥ ੩੧ ॥ ਸਾਧ ਸਾਧ ਸ੍ਰੇਸ੍ਠ ੨ ਬਸਦੇਵਕੋ ਪਰੋਹ-

ਤ ਨੇ ਕਹਾ ਕੰਸ ਕਹੇਓ ਕਾਲ ਗੜਕੋ ਦਿਆਹ ਹੈ ਅਸਮਾਨੀ
ਤਸਦੇਵ ਨੇ ਕਹਾ ਐਸੇ ਹੀ ਹੋਵੇਗੀ ਜੋ ਆਪ ਕੀ ਆਗੇਆ ਹੈ ਅਬ
ਫੂਲ ਅਨਾਰ ਝੜੀ ਦੋਊ ਚਪਿਓ ਦੋਊ ਪਾਸੇ ਫਿਰਨੇ ਵਾਲੀਆ
ਚਰਖੀਆ ਹਕਾਈ ਮਾਂਨੋ ਪਤੂ ਗਾ ਹੈ ਦੇਖੋਦੇਵ ਆਨਕੇ ॥ ੩੩ ॥
ਇਕਲੇ ਅਕੇਲੀ ਹੋਰਨਾ ਤੇ ਬਧਕੇ ਮੋਹਰੇ ਦੋਈ ਗਾਗਰ ਰੰਗ ਦੀ
ਡਾਰ ਦਏ ਲਡੂਆ ਦੇਖਨੇ ਸੇ ਗਹਕੇ ਝੋਲੀਆ ਲਡੂ ਪਾਇ ਦਿਤੇ
ਝਾਟਾ ਸਿਰਦਾ ਪਟਕੇ ਲਡੂਆ ਸੇ ਡਾਲਕੇ ਸੋਊ ਲਡੂ ਭਛਗਏ
ਹਸਦੇ ਭਏ ਅਨੇਕਾਹੀ ॥ ੩੪ ॥ ਚਾਲਤ ਭਏ ਸਾਥ ਸਾਤਭਾਦਰੈ
ਸਤਲਾਵਾ ਜੋ ਭਾਵਤੇ ਨੇ ਭਾਵਤੀ ਸੇ ਭਾਵਤੇ ਨੇ ਅਗੇ ਪਿਛੇ ਹੋ
ਕਰ ਮੰਨ ਮਤੀਆ ਕੇ ਕਹਨੇ ਸੇ ॥ ੩੫ ॥ ਤ੍ਰਿਗੁਨੀ ਤ੍ਰਾਇਹ ਰਥ
ਨਾਲ ਲੀਤੇ ॥ ੩੬ ॥ ਕੋਟ ਛੜੀ ਜੋੜਾ ਛੁਣੀਆ ਦਿਤੇ ਟੋਲ ਸੋ
ਦੀ ਵਾ ਡੋਲੇ ਮਨੋ ਇਸ ਬਾਤ ਕੋ ॥ ੩੭ ॥ ਲਵਾਇ ਲਈ ਜਾਂਦਾ
ਹੈ ॥ ੪੧ ॥ ਪੁਤ੍ਰ ਹੇਤ ਕੇ ਭਾਵ ਸੋ ਪੁਤ੍ਰ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਭਾਵ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਿਓ
ਵਾ ਪੁਤ੍ਰ ਕੇ ਹਿਤ ਪਿਆਰ ਸਿਓ ਤਬ ਜਾਨ ਕੇ ਕਹਾ ਨਹੀ ਛਪਾ
ਵਾਂਗੇ ॥ ੪੨ ॥ ਅਸ਼ਟ ਲੀਕ ਕਰਕੇ ਗਿਣੀ ਚਕ੍ਰਾ ਕਾਰ ਨਾਰਦਨੇ
ਕਹਾ ਤੂੰ ਕਿਆ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ਮੈ ਫਲਾਨੇ ਕੋ ਮਾਰਾਗਾ ॥ ੪੯ ॥
ਪੁਨ ਜੀਵ ਸ਼ਕਤੀ ਭਿੰਨ ਕਰ ਦਿਤੀ ॥ ੫੦ ॥ ਜੈ ਨਾਮ ਰਖਆ
ਰੋਦਨ ਚੋਰਨ ਤੇ ਘਰ ਗੂਜੈ ਜੈਸੇ ਚੋਰਦੀ ਮਾਕੋਠੀ ਪਿਛੇ ਰੋਂਦੀ
ਚੋਰੀ ਰੁਦਨ ਤੇ ਘਰਮੈ ਗੂਜਾਰਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੫੧ ॥ ਜਾਗਤੇ ਹੈ
ਜਾਂਗਤੇਹੋਗੀਦਾਸੀਮਹਾਮੋਹਦੀਫਾਂਸੀਮੇਰੇਗਲ ਬੀਚ ਪਈ ਸੋਭਾ
ਕ੍ਰਾਤੀ ਮੇਰੀ ਜੋਸੀ ਓਦਾਸੀ ਪਾਪੀ ਹੈ ਏਸਕੋ ਛੇਤੀ ਮਾਰੋ ॥ ੨੬।
ਮਨਕੈ ਪ੍ਰੀਤੀ ਪੁਰਾਤਨ ਜਲ ਜਮਨਾ ਦਾ ਉਪਰ ਕੋ ਚੜਤਾ ਹੈ
ਤਬ ਕਿਸਨੇ ਕਹਾ ਹਮਰੇ ਚਰਨ ਜਲ ਕੋ ਛੁਹਾਓ ਗਿਟੇ ਪ੍ਰਮਾਨ

ਹੋਗਿਆ ਪਤੀ ਜਾਨ ਕਰ ਕਿਨੋ ਬਹੁੜੇ ਜਾਨਨਾ ਕਰੋ ॥ ੬੮ ॥ ਸਤਾ ਲੀਨੀ ਵਾ ਤਿਸਨੇ ਸਤਾ ਓਠਾਕਰ ਲੀਨੀ ਓਹ ਮਾਇਆ ਸੀ ॥ ੬੯ ॥ ਹੋਰਨਾ ਨੇ ਹੌਲ ਕਰਓ ਦਇਆ ਆਦੀ ਤਿਹ ਤਿਸਕੇ ਅਧਰਕ ਦੇ ਭੋਰੇ ਭੁਲੇਖੇ ਵਿਖ ਖਾਤਾ ਹੈ ਸਿਸੀ ਤਰਾਂ ਅਗਲੇ ਪੁਤ੍ਰਾ ਦੇ ਭੁਲੇਖੇ ਆਪਣਾ ਸ਼ਤ੍ਰ ਜਾਨਕੇ ॥ ੭੦ ॥ ਪਾਵਕ ਸੇ ਸੁੰਦ੍ ਵਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਾਨ ਏਹ ਕਿਆ ਬੈਨਾ ਹੈ ਇਸ ਕੋ ਭੀ ਇਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਪਟਕਾਕੇ ਮਾਰਦਾ ਹੈ ਇਸ ਰੀਤੀ ਕੇ ਅਨਸਾਰ ਨਾਲ ਪਟਕਾਕੇ ਡਾਰੇ ਨ੍ਰਿਪਕਾ ਬਾਤ ਕਾਰਜ ਹੈ ਬਨਾਵਨੇ ਦਾ ਪਾਤ ਪਾਪ ਇਹ ਕਿਸ ਕੋ ॥ ੭੧ ॥ ਸੁਅੰਦ ਬੰਦ ਛੰਦ ਕੈ ਛੁਟਏ ਜਾਤੇ ਹੈ ਇਛਆ ਅਨਸਾਰ ਵਾ ਆਪ ਹੀ ਮਇਆ ਤਿਨਾਂ ਤੇ ਛਲ ਬਲ ਕਰਕੇ ਭਲੀ ਤਰਾਂ ਸੇ ਇਹ ਮਾਇਆ ਰੂਪ ਕੰਨਆਂ ਛੁਟ ਜਾਤ ਹੈ ॥ ੭੨ ॥ ਲੜਕੀ ਰੂਪੀ ਮਾਇਆ ਤਨਕੋ ਇਹ ਲੜਕੀ ਔਰ ਵਾ ਔਰ ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਹਮ ਹੁੰ ਹਮ ਸਭਨਾ ਕੋ ਦੇਵਤੇਆ ਨੇ ਝੂਠਾ ਕਹਾ ਹੈ ਸੀ ਕੋਹਨੇ ਮੈਨੇ ਵਾ ਮਰਵਾਏ ਗਿਆਨ ਕਥਾ ਕਰ ਕੇ ਅਸ ਤੈ ਗਿਆਨ ਕੀ ਚਰਚਾ ਸੁਨਾਕੇ ਮੋਹ ਫਾਸਤੇ ਲੋਹਕੀ ਫਾਸੀ ਕਟੀ ਇਤੀ ਕਥਾ ਕਹਤੇ ਹੈ। ਬਹੁ ਵਾਕ ਭਰੇ ਭਲੀ ਬਾਤ ਸੁਨਾਏ ਮੁਨੀ ਆ ਚੀਰ ਦਹੁਟੀਆਂ ਸਾਵਨ ਦੇ ਦਿਨਾਮੈਂ ਵਾ ਸੁਰਖ ਪੰਗਤੀਆ ਵਾ ਚਿੜੀਆਂ ਸੁਰਖ ਰੰਗਦੀਆ ਹੈ ਵਾ ਕੁੜੀਆ ਸਾਵਨ ਕੇ ਮਹੀਨੇ ਬਾਗ ਮੈਂ ਪੀਂਗ ਝੁਟਨ ਜਾਂਦੀਆ ਹੈ ਤੈਸੇ ਚਲੀਆ ॥ ੭੭ ॥ ਤਿਹ ਕਾਲ ਜਬ ਲਟਕੀ ਕੀ ਨੇ ਕਹਾ ॥ ੮੦ ॥ ਮਰਮਾਜਾਏ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਮੈਂ ਮਾਂਈਆ ਕੇ ਜਾਇ ਹੁਏ ਵਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੀ ਉਤਪਤੀ ਮੈਂ ॥ ੮੧ ॥ ਘੋਲਮਿਠੀਮੌਹੁਰਾਂਲਗਾਵਾਗੀਬੁਸੜਾਨਬੁਧਵੰਤਬਲਵਾਲੇ ਸੁਜਾਨ ਜਾਨਨਾ ਕਰੋ ਤਿਸ ਨੂੰ ਦੋਲ ਕਰ ਹਨਕੇ ਸੈ ਆਵਾਗੀ ਸੋਲਹ

ਸੀਘਾਰ ਈਗਰ ਸੰਧੂਰ ਕੀ ਕਹੁ ਬਾਲ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸੁੰਦਰ ਵਾ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ
॥ ੮੬ ॥ ਰਾਗੜੀ ਤੂੜੜੀ ਔ ਸਿੰਗੀਆ ਲਗਾਵਨ ਹਾਰੀ ਜਥ
ਉਨ ਲੀਨੋ ਤਬ ਅੰਤ ਸਮਾ ਥਾ ਨਜੀਕ ਛੀਰਕੇ ਬਹਾਨੇ ਰਕਤ ਕੇ
ਤਾਹੀ ਕੇ ਪ੍ਰਾਨ ਮੀ ਜਿਸ ਪਾਤ ਸੋ ॥ ੮੮ ॥ ਪੁਖਰਾਜਿਮ ਪੇਟ ਮੁਖੋ
ਨਲਾਆਰੇ ਤਲਉ ਕੀ ਨਿਆਈ ਪੇਟ ਮੁਹ ਨਾਲੇ ਸਾਰਖੇ ਦੀਰ
ਭੁਜਾ ਦੋ ਕਨਾਰੇ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਬਾਰਬਾਲ ਤਿਸਦੇਜਾਲੇ ਵਤਹੈਖਡੂਆਰੇ
ਖਡਾ ਗਲੂਆਰੇ ਜੈਸੇ ਕੰਧਾ ਮੈ ਖਪੇ ਪੈਦੇ ਹਨ ॥੯੦॥ ਡਤਾਕੰ ਮਾ-
ਸ ਦਾ ਢੇਰ ਕੀਤਾ ਰਸਤਾ ਥਿਆਲ ਰੀਧੀ ਵਾਸਨਾ ਵਾ ਕਿਸਨ
ਦੁਆਰੇ ਮਰਨ ਦੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਵਾਸਨਾ॥ਇਤੀਨਾਮ ਰਖਨਾ ॥ਕਰਦੇ
ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਜਾਵੇ ਤਹਾ ਨਾਮ ਕਰਨ ਕਰਦੇਹੋ ਅਰਥ ਮੈ ਪੰਗਤੀ
ਕਰਨੀਆ ਅੰਨਵੈ ਲਾਇਲਗਨ ਨਿਛੜ੍ ਸੋਧ ਕੇ ਕਹੀ ਸਮਝ
ਇ ਅਕਥ ਕਹਾਨੀ ਪਰਾਚੀਨ ਨਾਮ ਹੈ ਕ੍ਰਿਸਨ ਮਾਨ ਲਈ
ਨੰਦ ਜਸਦਾ ॥ ੯੬ ॥ ਸਿਯਾਮਾ ਲਛਮੀ ਇਸ ਕ੍ਰਿਸਨ ਕੋ ਮੁਰਾ
ਰੀ ਸਮ ਜਾਨੋ॥ ੯੮ ॥ ਤਿਹ ਅੰਨ ਸਭੈ ਤਿਸਕਾਲਮੈਵਾ ਬ੍ਰਹਮਨ
ਫੇਰ ਕਹੇ ਹੈ ਇਨ ਕਿਸਨ ਭੀਟਕੇ ਗਾਵਾਏ ਦਿਤਾ ਗੁਆਲੇਆਦੇ
ਘਰ ਹੋਨ ਤੇ ਸਾਹਿਬ ਕਹੇ ਹੈ ਸਿਖਾ ਕੋ ਸੁਖਦੇਵ ਕਹੇ ਹੈ ਪ੍ਰੀਛਤ
ਕੋ ਮਾਣਸ ਪੰਚ ਭੂ ਆਤਮ ਕੋ ਮਿਲਕੇ ਸੁਖਦੇਵ ਕਹੇ ਹੈ ਪੰਚ ਭੂ
ਆਤਮ ਸਰੀਰ ਮਾਨਸੋ ਕਾ ਮਿਲਕੇ ਤਿਨਸੋ ਬਨਾਈ ਹੈ ਰਕਤਾ
ਨੇ ਦੇਹ ਆਪਨੀ ਵਾ ਪੰਚ ਭੂਤਾ ਕੋ ਮਿਲਾਕੈ ਤਿਨ ਸੋ ਕਰੜਾ ਨੇ
ਮਾਨਸ ਦੇਹ ਰਚੀ ਹੈ॥ ੧੦੦। ਨੰਦ ਕੁਮਾਰ ਤ੍ਰਿਬਾਰ ਭੋਜਨ
ਜੂਠਾ ਕਰਤੇ ਭਏ॥੧੦੨ ॥ ਜੈਸੇ ਭੂਮ ਦੁਖੀ ਹੋਈ ਜਨ ਤਾਲਤ
ਹੈ ਰਿਪ ਦੈਤਨ ਜੈਸੇ ਜਨ ਜਾਨਨਾ ਕਰੋ ਦੂਸਰਾ ਜਨ ਮਾਨੋ ਭੂਮੀ
ਦੁਖੀ ਹੋਈ ਰਿਪ ਦੈਤਨ ਵਿਸਨਨੂੰ ਪਾਲਤੀ ਹੈ ਜੋ ਦੁਸ੍ਟਾ ਨੂੰ ਨਾਸ

ਕਰੇ ਜਿਓਂ ਝੁਲਾਵਤੀ ਹੈ। ਤਿਉ ਮੋਹਤ ਕਰਤੀ ਹੈ॥ ੧੦੩ ॥ ਪਗਸੋ ਮਹ ਗੋਡਕੋ ਬਾਹਿੰਮ ਪੈਰਾਂ ਸਾਥ ਗਡੇ ਕੋ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਤੇ ਸੁਟ ਦਿਤਾ ਉਸ ਗਡੇ ਮੈ ਗਡਾ ਸੁਰਦੈਤ ਥਾ ਕੰਸ ਕਾ ਭੇਜਿਆ ਹੁਆ। ਸਰਾਹਿਯੋ ਬਾਲਕਿਆਂਨੇ ਪੁਰੀ ਗੋਕਲ ਕੇ ਮਧ ਬਾਲਕਾਂਨੇ। ਭੇਦਯੋ ਸੁਣਾਯਾ ਰਾਖਸ ਮਰਨੇ ਕਾ ਕ੍ਰਿਸਨ ਦੁਆਰੇ ਭੇਦਯੋ ਭਾਖ ਸੁਨਾਯਾ ॥ ੧੦੫ ॥ ਸਰੋ ਤਿਲ ਆਦਕ ਸ਼ੂਰ ਜੋਨਵ ਹੈ ਸੋਈ ਪੂਜੇ ਰੰਗਨ ਕੇ ਬਸਤ੍ਰ ਦਿਤੇ ਦੁਖ ਭੰਗਨ ਕੋ ਦੁਖ ਕੇ ਨਾਸ ਕਰਨ ਕੋ ਥਾ ਦੁਖ ਭੰਗਨ ਨਾਮ ਮੰਗਤਿਆਂ ਕਾ ਹੈ ਜਿਨਾਂ ਕੋ ਦੇਕੇ ਦੁਖਕੀ ਨਿਵਰਤੀ ਮਾਨਤੇ ਹੈਂ ਤਸਲੀਮ ਨਮਕਾਰ ਤਾਂਕੇ ਮਾਰਨ ਕੋ ਵਾ ਤਾਂ ਅਸਥਾਨ ਕੋ ਓਹ ਮਾਂ ਪੁਤ੍ਰ ਕੋ ਮਾਰਨੇ ਆਇਆਸੀ ਓਸਦਾ ਆਵਨਾ ਸੁਨਕੇ ਹਰੀ ਭਾਰੇ ਭਏ ਤਬ ਮਾਤਾ ਨੇ ਹੇਠਾਂ ਉਤਾਰ ਦੀਆ ॥ ੧੦੭ ॥ ਬਹੁ ਡਰਵਾਇ ਵਿਰੋਲੇ ਕਾ ਪਾਇਆ ਤਰਾਂ ਸੀਘ੍ਰਤਾ ਵਾ ਤੀਛਨ ਤਾ ਸੇ ॥ ੧੧੧ ॥ ਹੇਤ ਹੀ ਪ੍ਰੀਤ ਸੇ ਕ੍ਰਿਸਨ ਕੀ ਭੋਇ ਵਡਾਈ ਹੋ ਖਾਲਸਾ ਜੀ ਹੋ ਮਾਈ ਜਸੁਧਾ ਨੇ ਅਪਨੇ ਗ੍ਰਿਹਮੈ ਨੰਦਨੇ ਲੋਕਾਂਨੂੰ ਤਾਂਤਿ ਅਤਭਾਈ ਸ੍ਰੀ ਹਨੂਤੇ ਮਨ ਬਾਨੀਨੂੰ ਪਿਆਰੀ ਲਗੀ॥ ੧੧੨ ॥ ਦਿਸ ਦਿਖਾਏ ਜੰਬਾਈ ਉਬਾਸੀ ਮੁਖਛਾਪ ਕੈ ਛਾਪ ਲਈ ਜਸੁਦਾ ਨੈ ਮਾਇਆ ਜੋ ਦੇਖੀ ॥ ੧੧੩ ॥ ਘਟੂ-ਆ ਘਸੀਟਿਆ ਰਸਤੇ ਮੈ ਜਾਣਿਸੇ ਜੋ ਨਿਤੰਬ ਪਰ ਲੀਕਾਂ ਪਰ ਤੀਆ ਸੋ ਮਾਨੋ ਲਾਲਾਂ ਕੀਆਂ ਮਣੀਆ ਕੀਆਂ ਹੈਂ ਕਿਧੋ ਨੈਤ ਧੋਨ ਸਭੈ ਤਿਹਕੀ ਸੋ ਭਲੀ ਨੰਦ ਧੋਨ ਵਛੇ ਤਿਹਕੇ ਸੰਗ ਹੈ ਸਾਰੇ ਨਾਲ ਖੇੜਦੇ ਹੈਂ ਸਾਰੇ ਰੰਗੀ ਬਿਜਲੀ ਲਾਲ ਭਈ ਪ੍ਰਸੰਨ ਗਡੀਵੈ ਗਡੀ ॥ ੧੧੫ ॥ ਖੇਲ ਖੇਲਾਵਨਿਆ ਨਾਲ ॥ ੧੧੭ ॥ ਪਗ ਕੈ ਬਲਮੈ ਭਇਓ ਜਨ ਸੁੰਦਰ ਮਾਨੋ ਉਦਰਤਾਈ ਸੋਭਾ ਨੂ

ਲੈਣੇ ਕੋ ਸਭ ਥਾਈਂ ਕੈ ਧਸ ਹੈ ਹਰਕੇ ਸਜਾਮ ਨਗ ਰੂਪੀ ਸਰੀ
ਰ ਮੈ ਜਨ ਕਹੀਐ ਪੁਰਖ ਸੁੰਦ੍ ਤੀਆ ਅਤ ਮਾਖਨ ਕੋ ਲੈ ਲੈ
ਚਲੀਹੈਂ ਗੁਅਰਧਨ ਥਨਮੇਂ ॥ ੧੧੯ ॥ ਹਰ ਸੋਹੰ ਤਾਲ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ
ਆਪ ਗੋਪ ਤਾੜੀ ਥਜਾਵਤੇ ਹੈਂ ਕੰਜਨ ਥ੍ਰਿਛ ਕੀ ਗਲੀਆਂ ਸੈ ਸ-
ਗਰੀ ਸਾਰੀ ਬਰੇਤਨ ਪੇਲਤ ਹੈ ਥਕਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਝੂਲਤ ਹੈਂ ਰੇਲ
ਤ ਹੈਂ ਠੇਲਦੇ ਹੈਂ ਜਲਕੋ ਵੈ ਹੰਡੂਆ ਭੇਡੂ ॥ ੧੨੦ ॥ ਛੋਤ ਛੋਨਾ
ਇਕ ਦੂਏ ਨੂੰ ॥ ੧੨੧ ॥ ਚੜ ਰੂਖਨ ਜਿਸਦੇ ਸਿਰ ਥਾਜੀ ਆਂਵ
ਦੀ ਹੈ ਸੋ ਸੋਟਾ ਚਲਾਕੇ ਲੈ ਆਂਵਦਾ ਹੈ ਸੋਟਾ ਟੰਗ ਹੇਠੋਂ ਸੁਟਕੇ
ਚਲੇ ਹੈਂ ਥ੍ਰਿਛਾਂ ਤੇ ਅਨੰਤ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਅਪਾਰਨ ਸੋ ਅਪਾਰ ਥਾਲਕ
ਸਾਥ ਜੋਗ ਹਜਾਰਨ ਸੋ ਸੈਂਕੜੇ ਹਜਾਰਾਂ ਥਰਸ਼ਾਂਜੋਗ ਕਰਕੇ ਜਿਸ
ਕੋਮੁਨੀ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਮਿਸ ਪੈ ਥਹਾਨੇ ਪਰ ਗੋਪੀਆਂ ਨੇ ॥
੧੨੩ ॥ ਚੋਰ ਕਹ ਛਪਾਕੇ ਉਖਲ ਨੂ ਖਾਰੀ ਟੋਕਰੀ ਮੰਨਹਾ
ਮੰਨੇ ਪਰ ਲੰਗਰ ਮਖਨ ਚੰਚਲ ਵਾ ਲੜਕਾ ॥੧੨੫॥ ਰਿਜੀ
ਹੈ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਈ ਮਾਤ ਕਹੈ ਦਸ ਦੋਸ ਲਗਾਵਤ ਤਿਹ
ਪੈ ਮਾਰਨੇ ਕੋ ਦਧ ਕੋ ਦੋਸ ਲਗਾਵ ਹੈ ਨਹੀਂ ਹੋਰ ਥਾਤ ਹੈ
ਸਿਝੀ ਹੈ ਸਿਧੀਆਂ ਨਹੀਂਹੁੰਦੀਆਂ ਥੋਪੀ ਤਮਾਚਾ ॥ ੧੨੭ ॥ ਧੰਨ
ਦਮਦਾਮ ਸੋ ਗੋਰੀ ਦਹੀ ਦੁਧ ਰੋਕੜ ਘੋੜੇ ਥਡ ਬੋਲਤ ਹੈਂ ਹੋ
ਹਮਰੇ ਘਰ ਇਸ ਅਭਮਾਨਤੇ ਥਡੀਆ ਥਧਕੇ ਥੋਲਤੀ ਹੈਂ ਮਾਤਾ
ਕਹੇ ਹੈ ॥ ੧੩੨ ॥ ਆਓ ਅਪਨੇ ਸਰੀਰ ਕੋ ਧਰਨੀ ਕੇ ਸਭ
ਥਾਂਢਤੇ ਥਲ ਰਾਜਾ ਕੋ ਨਾਗਨ ਭੋਗਾਵਤੀ ਤਰ ਜੁਮਲਾ ਅਰਜਨ
ਨਲ ਕੂਬ ਦੋ ਭਾਈ ਸੀ ਰਿਖੀ ਨੇ ਸ੍ਰਾਪ ਦੀਆ ਪਰ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ
ਦੇਖਦੇ ਹੋ ਥ੍ਰਿਛ ਰੂਪ ਹੋ ਕਿਸਨ ਉਦਾਰ ਕਰੇਗਾ ॥ ੧੩੫ ॥
ਤਿਹਧੈਂ ਡਰ ਥਾਤ ਛਪਾਈ ਜਿਸ ਕਾਲ ਮੈ ਮਾਤਾ ਜਸੋਧਾ ਨੇ ਮੁਖ

ਮੈ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਿਖਾਈ ਫੇਰ ਮਾਯਾ ਪਾਈ ਮਾਤਾ ਨੇ ਮਾਰਿਆ ਤਾਂ ਸੋਚ ਕਰਕੇ ਰੋਵਤੀ ਹੈ ਪ੍ਰਹਸਨ ਮਾਰਤੀ ਹੈ ਲਾਬੀ ਛੁਡਨ ਸੋ ॥ ੧੩੭ ॥ ਪਟਰੋ ਪੜਾਵਾ ਮਨ ਮੇਂ ਸੁੰਦਰ ਗੋਪੀਆ ਜਾਤ ਘੀਰ ਕਾ ਛੁਦ੍ ਤੜਾਗੀ ਕਹਾਨੀ ਬਾਤ ਪ੍ਰਾਕਰਮ ਕੈ ਸੁਧ ਕੈ ਪੁਰਥਲੇ ਦਾਨਵ ਕੀ ਦਸਾ ਯਾਦ ਕਰੀ ਮੇਰੇ ਬਲ ਵਾਲੇ ਦਾਨ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਹੈਂ ॥ ੧੩੯ ॥ਪੈਸ ਦੁਧ ਪਿਵਾਵੋ ਜਸ਼ਦਾਨੇ ਦੇਰੀ ਕਰੀ ਓਧਰੋਂ ਦੁਧ ਭਾਂਡੇ ਤੇ ਉਬਲੇਆ ਤਬ ਮਾਤਾ ਨੰਦ ਪਾਸ ਧਾਈ ਚਲੀ ਵਾ ਮਾਤਾ ਕੇ ਆਂਵਨੇ ਤਕ ਰੋਵਨ ਲਗੇ ॥ ੧੪੨ ॥ ਮਾਤਾ ਹਰਾਈ ਤਬ ਖੜੇ ਗਏ ॥ ੧੪੩ ॥ ਰਸੀਆ ਮੈ ਨਹੀਂ ਆਂਵਦੇ ॥੧੪੫॥ ॥ ਨਾਗਨ ਤੇ ਪੁਰ ਕੈ ਮਧਕੈ ਮਟਕੈ ਜਬ ਕੀਲ ਲਏ ਸ੍ਰਪ ਮੁਹ ਧੋਨੇ ਗਏ ਇੰਦ੍ ਨੇ ਮੁਹ ਧੋਨ ਰੁਪ ਕੀਲਕਰ ਅੰਮ੍ਰਤ ਕਾ ਮਟਕਾ ਖੈਂਚ ਲੀਆ ॥ ੧੪੬ ॥ ਡਰ ਰਾਇ ਭੜਕ ਕਰਕੈ ਤਿਤੈ ਤਿਸ ਅਕਾਸ ਕੋ ॥ ੧੪੭ ॥ ਨਿਜਮਤੋ ਕਰਤਾਸੁਖ ਦਇਆ ਨਿਜ ਸੇਵ-ਕਾਂ ਕੋ ਸੋ ਸੁਖ ਦੇਨੇ ਹਾਰਾ ॥ ੧੪੯ ॥ ਤਿਹੀ ਸਮੇ ਕਿਜੋਂ ਘਨ ਮੈਂ ਜੜ ਸਮੇ ਵਾਕੇ ਸੁੰਦ੍ ਪਿਕ ਨਰ ਮਾਦੀ ਸਿਲਾਗਿਰ ਹੁਥ ਨਗ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਮਨੀ ਨੀਲਮ ॥ ੧੫੧ ॥ ਲਟ ਪਟ ਭਾਂਡੇ ਬਸਤ੍ ॥ ੧੫੩ ॥ ਗੋਪਾਂ ਨੇ ਲਸੀ ਨਹੀਂ ਛਿਨਕੀ ਮਾਨੋ ਰਾਮ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਦਾ ਜਲ ਛਿਨਕਿਆਂ ਹੈ ਗੋਪ ਪਾਤ ਛੋਜ ਪਤ੍ਰਕੀ ਪੀਪਨੀ ਬਣਾਕੇ ਮਨ ਭਉਆ ਮਨ ਭਾਵਤੇ ਵਾ ਭਉ ੨ ਕਰ ਭਰਾਵੇ ਹੈ ॥ ੧੫੬ ॥ ਰੁਖ ਗਏ ਗਿਰਸੇ ਧਸਕੇ ਦੈਤ ਕੋ ਚਲਾ ਇ ਦੀਆ ਤਿਸ ਜੋਰ ਨਾਲ ਰੁਖ ਧਸ ਗਏ ਪਹਾੜ ਮੈ ਵਾ ਦੈਤ। ਚਿਤ ਕੋ ਦੇਕੈ ਚਿਤ ਵਿਖੇ ਸੁਨੀ ਜੋ ਸੁਨੇਗਾ ਸੁ ਸਫਲ ਹੋਵੇਗਾ । ੧੫੭ ॥ ਦਾਨਵ ਕੀ ਬਾਤ ਸੁਨਕੈ ਪਹਲੇ ਭਰੀ ਮਰੇ ਪੀਛੇ ਅ-

ਨੰਦ ਫੈਲ ਪਰਿਓ ਜਸ ਰੂਪੀ ॥੧੫੯॥ ਥਕੀ ਦੈਤ ਵਾ ਥਕਾਸਰੈ ਲੀਲ ਨਿਕਲ ਗਿਆ ਜਥ ਹਰੀਨੇ ਸਾਹ ਰੰਗਜਾਰੀ ਥਾਨਤ ਭੁਯੋ ਲੇਤ ਭੁਯੋ ॥ ੧੬੨ ॥ ਚੌੜਾ ਕਰਕੈ ਚੀਰ ਡਾਰੈ ਲਾਂਬੇਘਾਸ ਕੋ ਐਸੇ ॥੧੬੩॥ ਛਲਕੈ ਲਿਆਇ ਸੋ ਸੁਣਾਇ ਹੋਰਨਾਂ ਨੂੰ ਸੁਨਾਂਵਦੇ ਹੈਂ ਗੁਵਾਲੇ ॥ ੧੬੫ ॥ ਪਿਰਾਨੀ ਪਛਾਨੀ ਵਾ ਪੈਫੁਟੀ ਦਿਨਦੀ ਖਿ ਸਾਨੀ ਮੁਰਲੀ ਦੀ ਧੁਨ ਸੁਨਕੇਇਨਕੇ ਆਗੇ ਮੈ ਕਿਆ ਹਾਂ ਕ- ਲਾਪੀ ਮੋਰ ਹਰੜਾ ਹੜਤਾਲ ਖੋਸ ਲਏ ਟੰਗ ਲਏ ॥ ੧੬੬ ॥ ਥਾਇਓ ਟਡਿਆ ॥ ੧੭੧ ॥ ਹੇਰ ਰਹੇ ਹੈਂ ਕਿਸਨ ਕੋ ਦੇਖਕੈ ॥ ੧੭੨ ॥ ਤਬ ਉਹ ਜੀਕੋ ਉਸਕੇ ਜੀਕਾ ਸਾਸ ਬੰਦ ਹੋਵਾ ਥਕਾਸਰ ਕੋ ਨਗਰਛਸ ਕਿਸ਼ਨ ਸੁਨ ਸ਼ਿੰਗ ਮੜੀ ਕੇ ਮਾਨੋ ਮੁਨੀ ਮੜੀ ਦੇ ਸਿੰਗ ਟਿਲੇ ਤੇ ਬੈਠਾ ਹੈ ਭੁਗਵੇ ਕਪੜੇ ਕਰਕੇ ਕਟ ਖੋਸ ਲਈ ਲਕ ਮੈ ਬੰਨ ਲਈ ਛਟਕਾ ਛਿਟਾ ਥਾਮ ਖਬੇ ਕਰਮੈ ਵਾ ਛਲ ॥ ੧੭੬ ॥ ਤਦਾ ਰੂਪ ਹੋਇ ਵਾ ਨਾਮ ਮਾਤ੍ ਭੇਦ ਹੈ ਕੁਛ ਕਾਰਿ ਕਾ ਲੇਨੇ ਕੁਟੀ ਮਧ ਡਾਰੇ ਪਹਾੜਕੀ ਗੁਫਾਮੈ ਰੂਪ ਓਹੀ ਸਰੀਰ ਓਹੀ ਬਛੇਆਂ ਕਾ ਪਟਰੰਗ ਵ ਹੇ ਗੁਵਾਲੇਆਂਕਾ ਇਕ ਆਦਕੋਂ ਨਾਮ ਜਾਂਕੇ ਨਾਮ ਇਕ ਆਦ ਮੈ ਮੰਨੇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਖੇਲ ਸਮਾ ਪਤ ਵਾਕੋ ਇਹ ਉਸ ਨਰੈਣ ਕਾ ॥ ੧੭੯ ॥ ਨਹਿ ਹੋਤ ਇਤੋ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਇਤਨਾ ਪਿਛੇ ਕੌਤਕ ਕਹੋ ਭੀ ਕਿਮ ਕਿਸੀ ਤਰਾਂ ਨਹੀ ਹੋਗਾ ਬੀਤੋਨ ਆਗੇ ਬੁਲਾਇ੨ ਲੈਦੇਹੈ॥੧੮੦॥ ਗਛੇ ਗਏ ਇਹ ਖੇਦ ਗਏ ਕਿਆ ਹਮ ਕੋ ਦੁਖ ਦੇਤਾ ਹੈ ਓਸ ਤਰਫ ਗਾਈਆਂ ਹੈਂ ਵਛੇ ਤਿਨਕੇ ਚੁੰਘਗੇ ਕੋਊਕਹੇ ਇਹ ਨਾਹਨ ਨਾਵੈ ਤਿਆਗੋਗੇ ਵਛਨ ਛੋਛਾਂਗੇ ਗਊਕੀਤਰਫ ਸੇ ਰੋਕ ਲੇਵਾਂਗੇ ਵਾ ਹਮ ਖੇਦ ਪਾਵੇਂਗੇ ਓਹਾ ਗਏਓ ਲੈ ਜਾਨੇ ਕਰਕੇ ਓ ਕਹਦੇਹੈਂ

ਇਹ ਨਾਹਨ ਨਵੇਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਨਹੀ ਹੈ ਖੇਦ ਲਾਇ ਸਭ ਗਾਈ ਗਾਈ ਉਪਲਖਤ ਪੁਤ੍ਰ ਵਾ ਨੰਦ ਗੁਵਾਲਿਆਂ ਸਮੇਤ ਗਉਆ ਕੋ ਲੇਆਇਆ ਦੇਖ ਤਿਨੇ ਗਿਰਤੇ ਸਿਰਤੇ ਬਛਿਆਂਨੋ ਨੰਦ ਤਰਫ ਸੇ ਨੰਦ ਸੁਤ ਨੂੰ ਕਹਕੇ ਬਾਤ ਸੁਣਾਈ ॥ ੧੯੧ ॥ ਗਉਆਂ ਕੇ ਬਛੇ ਕਿਉਂ ਲਿਆਏ ਹੋ ਇਹ ਨੰਦ ਕਹਾ ਕਿਸਨ ਕੋ ਹਮਰੇ ਭਰਮ ਹੋਇਓ ਕਵੀ ਕਹੇ ਹੈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾਨ ਫਰੇਬ ਕਰਿਓ ਜੋ ਮਹਾ ਮੋਹ ਪੈਦਾ ਕਰੇਆ ਤਿਨਾਂਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਬਾਰਤਤ ਕ੍ਰੋਧ ਸਮਾਨੋ ਜਲ ਜੈਸੇ ਅਗਨਤੇ ਪਾਦੇਈਏ ਜੈਸੇ ਅਨੰਦ ਦੁਧਤ ਛਉਨਾ ਵਾਸਦੇਵ ਕਾ ਪੁਤ੍ਰ ॥ ੧੯੪॥ ਚਕ੍ਰਤ ਹੋਇਕੈ ਤਉਨੇ ਤਿਸੀ ਜਗਾ ਮੈ ਗਇਓ ਜਿਥੇ ਵਛੇ ਗੁਆਲੇ ਰਖੇ ਥੇ ॥ ੧੯੬ ਲਿਆਯੋ ਕਹਿਓ ਕ੍ਰਿਸਨ ਕੇ ਨਾਲ ਆਓ ਹਰਕੋ ਇਹ ਖੇਲਨ ਜਾਨਾ ॥ ੧੯੯ ॥ ਮਿਰਨਾਲ ਕੌਲ ਕੀ ਨਾਲ ਐਨ ਚੰਗੀਆ ਸੁਰਸਰ ਬਾਨੀ ਕੀ ਜੋ ਸੁਰ ਹੈ ਸੋ ਸਰ ਰੂਪੀ ਹੈ ਪਤ ਰੈਣਚੰਦ੍ਰਮਾ ਏਤੇ ਪਰ ਇਸਤੇ ਉਪਰੰਤ ਕੈ ਡਰਪੈ ਹਰਕੈ ਹਰਸੋ ਸਿਵਾਕੇ ਮਾਰਨੇ ਕੇ ਡਰ ਕਰਕੈ ਕਿਸਨ ਮੈ ਛਪਰਹੇਆ ਹੈ ॥ ੧੯੧ ॥ ਇਹ ਹੈ ਗਤ ਕੀ ਇਸ ਭਾੜ ਕੀ ਸੁਰ ਲੋਕ ਗਈ ਹੈ ਅਬ ਕਾ ਜੋ ਰੂਪ ਲੀਆ ਹੈ ਹਮਰੈ ਸਭੋ ਜਗ ਮੈ ਕਿਨਹੂ ਨਹੀਂ ਲਖ ਪਾਇਆ ॥ ੧੯੨ ॥ ਸਰਮਾ ਕਵੀਆ ਸਰਗੀਢੇ ਦੇਖ ਦੁਖੀ ਮਨਕੋ ਦੁਖ ਗਾਢੇ ॥ ੧੯੪ ॥ ਐਡਾ ਟੇਡਾ ਹਰਖੀ ਦੇਖਕੈ ਇਸੀ ਤੇ ਬ੍ਰਿਛ ਬਨੇ ਹੈ ॥ ੧੯੫ ॥ ਹਰ ਸਰਪ ਅਰਨਾ ਗੈਡਾ ਖੂਬ ਪੰਡਤ ਚਤ੍ਰਜਨ ਜਾਡਾ ਜੜ ਪਥਰ ਜੰਗਮ ਚੇਤਨ ਹੋ ਜਾਂਦੈ ਹੈ ॥ ੧੯੬ ॥ ਰੂਪ ਸਰੀਰ ਤਿਹ ਤੇ ਪ੍ਰਤਮਾ ਅਤਤੇ ਤਿਸੀ ਤੇ ਅਤਭਾਨੀ ਹਮਰੇ ਮਨ ਮੈਂ ਵਾ ਸੁਕਦੇਵ ਕਹੇ ਮੈ ਇਸਕੀ ਪਟਰਾਨੀ ॥ ੧੯੭ ॥ਕਰੂਲਮਾ

ਦਾਖ ਉਤਮ ਓਨਰਛੇ ਰਖੇਹੈਂ ਆਪਨੇ ਵਾਸਤੇ ਪੁਤ੍ਰਮਨੋ ਮਧਰੇਦ
ਮਾਨੋ ਅੰਮ੍ਰਤ ਦੇ ਤਲਾਵਦੇ ਪੁਤ੍ਰ ਹੈ ਅਸਤੇ ਸੋਭਾ ਵਾਲੇ ॥ ੧੯੭ ॥
ਜਾਇ ਕਹਾ ਗੁਆਲੇਆਂ ਕੋ ਮਾਰਨੇ ਦੇ ਡਰ ਕਰਕੈ ਮੁਸਲੀ ਫਿਰ
ਕਹੈ ਮੁਸਲੀ ਸਹਿਤ ਹਰ ਕੀ ਆਗਿਆ ਤੈ ਝੁਨਲਏ ਦੈਤਨੇ
ਮੁਸਲੀ ਕੋ ਦੋਨੋ ਲਤਾ ਹਿਰਦੈ ਮੈਂ ਮਾਰੀਆ ਤੰਗਾਲੀ ਦਾਨੇ
ਉਜਾਵਨ ਵਾਲੀ ਜੈਸੇ ਧੁੜੀ ਰਵਨੂੰ ਖਾਹਿ ਲੈਂਦੀਹੈ ਤੈਸੇ ਮੁਖ
ਸੋਭਾ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੨੦੧ ॥ ਚੋਟੀ ਛੋਟੀ ਵਡੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਬਾਤ ਮਿਲ
ਚਾਈ ਹੋਰ ਸਖੀਆ ਨੇ ਚਾਵਲ ਖਾਨੇ ਦੀ ॥ ੨੦੨ ॥ ਪਲੰਘ
ਪਰ ਏਕ ਕਹਾਨੀ ਸੁਨਾਈ ਰਾਜ ਗਏਓ ਮਗਰੈਣ ਤਰਨੋ
ਲਹਿਓ ਏਕ ਅਰਥ ਮੈ ਤਰਨ ਦਸਰਥ ਦੂਸਰੇ ਹਰਪਾਲ ਵਾਲੇ
ਮੈ ਸੂਰਜ ਏਕ ਕਾਲ ਮੈ ਦਸਰਥ ਸੂਰਜ ਬੰਸੀ ਸ਼ਿਕਾਰ ਖੇਲਨ
ਗਇਓ ਰਾਤ ਸਮੇ ਸ਼ਿਕਾਰਦਾ ਮਾਰਗ ਲੀਓ ਏਕ ਤਲਾਉ ਮੈ
ਪਤੇਆ ਦੇ ਕੁਟੀ ਕੁਟੀਆ ਬਾਂਧਕੇ ਸਿਸਤ ਲਗਾ ਬੈਠਾਸੀ ਜਬ
ਰਾਤ੍ ਪਈ ਵਹ ਕੀਆ ਤੁਲਾਉ ਮੈ ਪੀਅਨ ਭਰਨੇ ਲਗਓ ਭਰ
ਭੈ ਭਰਣੇ ਸੇ ਭਰ ਭਰ ਥਾਨੀ ਹੋਈ ਤਹ ਇਹ ਥਾਨੀ ਤਿਨ
ਦਸਰਥਨੇ ਆਪਨੇ ਸ੍ਰਵਨ ਸੁਣੀ ਜਬ ਤਬ ਤੀਰ ਮਾਰੇਓ ਹਾਥੀ
ਹੈ ਵਾ ਸ਼ਰ ਸੇਰ ਹੈ ਜਾਤਿਆਂ ਹੀ ਲਗਾ ਲਗਦੇਆਹੀ ਭੈਦਾਇਕ
ਥਾਨੀ ਹੋਈ ਹਾਸ਼ਬਦ ਪੁਕਾਰਤਾ ਹੈ ਤਬ ਰਾਜਾ ਨੇ ਸੋਚ ਕਰਾ
ਜਬ ਤਬ ਸ੍ਰਵਨ ਨੈ ਕਹਾ ਜੋ ਰਾਜਾ ਹੋਨੀ ਸੀ ਸੋ ਹੋਈ ਤੇਰਾ ਦੋਖ
ਕੋਈ ਨਹੀ ਜਾਓਹ ਕਹਿਓ ਐਸੇ ਤਬ ਰਾਜਾ ਨੇ ਓਨਕੋ ਪਾਨੀ
ਦੇਕਰ ਉਨਕੇ ਪੁਤ੍ ਕੇ ਮਰਨੇ ਕਾ ਬ੍ਰਿਤਾਂਤ ਵਹ ਕਰ ਸੁਨਾਇ-
ਆ ਤਬ ਅਕਾਸ਼ ਬਾਨੀ ਤ੍ਰਿਨ ਤ੍ਰਿਸ਼ ਰਾਜਾ ਕੋ ਕਹਿਓ ਜਾਓ
ਘਰਮੈ ਤੇਰੇ ਘਰ ਰਾਮ ਅਵਤਾਰ ਹੋਵੈਂਗੇ ਤੇਰਾ ਪਾਪ ਨਿਵਰ

ਹੋਵੇਗਾ। ਹਰ ਸੂਰਜ ਬੰਸ ਰਾਮ ਅਵਤਾਰ। ਇਕ ਦਿਨ ਸੂਰਜ ਚਲਾ ਜਾਤਾ ਥਾ ਰਸਤੇ ਮੈ ਪੀਛੇ ਰਾਜ ਚਲੀ ਜਾਤੀ ਥੀ ਸੋ ਲਗਓ ਪੀਅਨ ਪਾਨੀ ਏਕ ਝੀਵਰਨੇ ਤਬ ਕਹਾ ਹੇ ਸੂਰਜ ਰਾਤ ਪਈ ਝੀਵਰਦੀ ਵਹ ਬਾਨੀ ਤਿਹ ਸਰਨੇ ਆਪਨੇ ਸ੍ਰਵਨ ਸੁਣੀ ਤਬ ਹੀ ਭਰ ਭਏ ਤਬ ਝੀਵਰੀਨੇ ਕਹਿਓ ਜਾਉ ਛੈਤੀ ਤਿਨ ਕੋ ਤਉ ਹਰ ਰਾਇ ਜਾਇ ਮਿਲਿਆ ਅਪਨੀ ਪਟਰਾਨੀ ਕੋ ॥ ੨੦੨ ॥ ਮਧ ਭਏ ਰਵਕੇ ਦੁਪਹਰ ਵੇਲੇ ਸਰਜਮਨਾ ਪ੍ਰਾਨ ਡਸੇ ਜਬੇਕਾਰੀ ਕਾਲੀ ਨਾਗਨੇ ਜਲ ਮੈ ਵਿਹ ਘੋਲੀ ਸੀ ਉਸ ਪਾਨੀ ਪੀਨੇ ਸੈ ਪ੍ਰਾਨ ਡਸੇ ਨਿਕਲੇ ਜੈਸੇ ਸਰਪ ਲੜਨੇ ਨੇ ਸੋ ਹਰ ਸਰਪ ਨੇ ਕਹਾ ਵਾ ਕ੍ਰਿਸਨ ਕੋ ਕਹਿਆ ਕਦੰਬ ਕੋ ਤਰਥੇ ਮਨਖੁਸਤਿਲੋ ਸਤ ਮਨੁਖਾਂ ਤੇ ਭੀ ਉਛਲ ਕੇ ਜਲ ਉਚਾ ਹੋਵਾ ॥ ੨੦੮ ॥ ਤਨ ਸੋ ਪਛ ਸੋ ਡਾਦੇ ਨੰਦ ਨੇ ਮਨਾ ਕਰਾ ॥ ੨੦੯ ॥ ਧਮੀਆ ਹਰ ਪੈ ਖਲਾ ਅਗਮੈ ਭੂਭਰ ਸੁਵਾ ਮੈ ਕਿਆ ਭੂਭਲ ਮੈ ॥ ੨੧੦ ॥ ਦਛਨਾ ਚਤ੍ਰ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਬਾਹਾ ਫੜਕੇ ਆਪਸਮੈ ਐਸੇ ਕਹਿਤੀਆ ਹੈ ਇਸਕੋ ਦੁਖ ਲਗੇਗਾ ਤਾਹ ਮਾਰੇ ਸੁਖ ਭਾਗ ਜਾਏਗੇ ॥ ੨੧੧ ॥ ਸੁੰਦ੍ਰ ਛਲੀ ਵਾ ਭਾਰ ਛਲੀ ॥ ੨੧੨ ॥ ਬਕਤ੍ਰ ਸਰੀਰ ਵਾ ਮੁਖ ਸੈਨ ਸੋਭਾ ਸਹਤੀਰ ਸਰਦੇ ਤੀਰ ਚਉ ਘਾਤੇ ਚਾਰੋ ਤ੍ਰਫ ਸੇ ਮਾਨੋ ॥ ੨੧੪ ॥ ਘਿਘਆਵੈ ਅਰਜਾ ਕਰੈ ॥ ੨੧੫ ॥ ਅਹਕੇ ਰਿਪਕੋ ਗਰੜ ਕੋ ਅਬ ਜਾਨੋ ਅਬ ਹਮਨੇ ਜਾਨਾ ॥ ੨੧੬ ॥ ਸੀਘ੍ਰਤਾ ਤੁਮ ਐਸੀ ਕਰ ਤ੍ਰਿਯੋ ਤਉ ਨਾਗ ਕਹਾ ਹਮ ਕੋ ਰਸਤੇ ਮੇ ਗਰੜ ਮਾਰੇਗਾ ਅਰ ਪੁਨਾ ਨਾਮ ਸੋ ਲਹੀਓ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਲੈਣਾ ॥ ੨੧੭ ॥ ਸੁਹਾਗਾ ਮਲੀਹ ਪਾਹਾ ਕਲਰ ॥ ੨੧੮ ॥

ਦੀ ਧਰ ਮੋਰ ਸੁਨੈਕ ਵਿਖੇ ਦਿਤੀ ਹੈ ਧਰਤੀ ਮੈ ਤੈਰੇ ਕੋ ਦਖਨ
ਦੀ ਰਸਤੇ ਮੈ ਮੇਰੇ ਕੋ ਡਰ ਹੈ ਦੇਖ ਲਤਾਂ ਦੇਖਕੇ ਲਤਾਂ ਦੇ
ਕਿਆ ਪੈਰਾਂ ਦੇ ਜਿਨ ਨ ਮਾਰੇਗਾ ਗਰੜ ਮੋਰਸ ਮੇਰੇ ਰਸ ਮੇ
ਪ੍ਰੇਮੀ ਹੈ ਦੀਨ ਦੀਬੋ ॥ ੨੧੯ ॥ ਸਿੰਘ ਧਰੇ ਹਰ ਧੇਨ ਸੁਵਰਨ
ਦੇ ਸਿੰਗਾਂ ਸਹਤ ਗਊਆਂ ਨਾਗ ਹਾਥੀ ਵਾ ਸਰਪ ਮਣੀ ਚੁਨਕੈ
ਖਚਤ ਜੋਰੇ ਜਾਮੈ ਅਕਠੇ ਕਰਕੇ ਜੋਰੇ ਪੁਸਾਕ ਜੋੜੇ ਥੋਰੇ ਬੁਕ
ਕੰਚਨ ਰੋਕਨ ਕੇ ਨਿਰੋਲ ਕੰਚਨ ਕੈ ਦਾਵਾਨਲ ॥ ੨੨੧ ॥
ਤਹਾਂ ਕੋ ਹੋਏ ਜਹਾਂ ਹਰੀਸੇ ਤਹਾਨੂ ਤਿਆਰ ਹੋਏ ਇਤਨੇ ਤਿਨਾਂ
ਦੋ ਤਉ ਛਿਨਮੈ ਦੁਖ ਖੋਇ ॥ ੨੨੩ ॥ ਜਾਵਰਾਂ ਗਾਵ ਦੁਖਕਰ
ਕਠਨ ਨਾਵਰਾ ਨਾਮੜਾ ਜਸਦਾ ਨਾਮ ਥਾਵਰਾ ਸੁਆਗੀ।
੨੨੪॥ ਜੋਰੀ ਜੋੜੀ ਜਥਰਦਸਤੀ ਛਟਕਾ ਸੰਗ ਫੁਲਾਂਦੀ
ਛਟੀਆਂ ਸੰਗ ਬੈਸਨਾ ਥੋੜੀ ਜੁਬਾ ॥ ੨੨੫ ॥ ਮਿਕ ਦੋ ਦੋ
ਮਿਲਕੈ ਧੰਨਠੀ ਮੁਖੀ ਕਿਸ਼ਨ ਤੇ ਬਲ ਭਦਰ ਧਮਾਰ ਲੁਡੀ
ਪ੍ਰਲੰਕ ਨਾਮ ਇਕ ਦੈਤ ਸੀ ॥ ੨੨੬ ॥ ਕਿਸ਼ਨ ਹਾਰਾ
ਪੁਸਲੀ ਜਿਤਾ ਆਵਚੜੇ ਕਿਸ਼ਨ ਨੇ ਕਹਾ ਓਹ ਨ ਚੜਿਓ
ਕਹਓ ਹਰੀ ਹਲਕ ਹਾ ਤੇਰੇ ਤੇ ਨਹੀ ਚੜਦਾ ਤਬ ਇਨ ਪੈ ਤੁਮ
ਚੜੋ ਤਬ ਤਿਨਕੇ ਬਪਕੋ ਪਗ ਧਾਰੇਓ ਤਬ ਹਲੀ ਕੋ ਲੈ ਉਡਾ
॥ ੨੩੦ ॥ ਸੁਧਮਲ਼ਾਰ ਮੇਘਮਲਾਰ ਬਿਨਾ ਪਰਜਇਕ ਰਾਗਹੈ
ਸਿਜਾਮ ਨਾਮ ਗੁਰੂ ਕਾ ਹੈ ॥ ੨੩੧ ॥ ਕੰਭਕ ਭੀ ਰਾਗ ਹੈ
ਮੂਜਰੀ ਮੂਰਛਾ ਪਲਾਸੀ ਭੀਮੀ ਰਾਗਨੀਆਂ ਹੈ ਪੂਜੀ ਪੂਜਨੀਕ
ਓਜਰੀ ਸਕਸੇ ਸੀਤ ਅਸੂ ਕਤਕ ਮੁਨਦੇਵ ਅਗਸਤ ਕਨੀਰੇ
ਫੁਲ ਸ੍ਵੈਤ ਭੌਰੇ ਸੇਵਡ ਲਇਓ ਮੈਨਕਾਮ ਲੇਤਹੈ ਪੇਚਾ ਭਰਫਟੇ
ਵਾ ਭਵਾਟੜੀਆ ਅਹ ਤੋਰੇ ਜੈਸੇ ਸਰਪ ਜ਼ਖਮੀ ਵਟ ਲੇਤਾਹੈ।

ਕਥਿਤ ਕਥਤਾਆਈ ਹੇ ਸਖੀਓ ਕੈਕ ਕਿਧੋ ॥ ੨੩੪ ॥ ਸੁਜਨੋ ਰੁਕਨੋ ਇਹ ਜਨੋ ਕਨੋ ਜੋਹੜਾ ਕੋਹੜਾ ਇਹ ਮੁਰਲੀ ਨਾਲ ਹੈ ਅਵਾਜ ਰੂਪੀ ਗੁਲਾਬ ਕਾ ਅਰਕ ਚੋਰਹਾਹੈ ਮਾਨੋ ॥ ੨੩੫ ॥ ਤਾਰਕਹੋਵੈਵੈਰਾਗਵਾਨਹੋਕੇਕੀਰਤੋਂਤੇ ॥੨੩੬॥ ਨਾਰਦਜਾਤਥਕੇ ਨਾਰਦਸੁਨਕੇਰਸਤੇਮੈਖੜੋਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥੨੩੭॥ ਹੋਠ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਾਚਖੇ ਹੈ ਮੂਰਤ ਲੈਨਕਰੇ ਸਾਡੇ ਅੰਗਤੋ ਇਸਨੇ ਲੈਲੀਏ ਅਥ ਮੂਰਤੀ ਨਾ ਲੈ ਲਵੇ ਇਸਤੇ ਕਰੇ ਖਗਰੋ ਹੈ ॥੨੩੮ ॥ ਤਥ ਤੇਜ ਫੂਲ ਸੇ ਸਹਾਰਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਸੋ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕੀ ਵਾ ਹੋਠੋਂ ਕੀ ਲਾਲੀ ਸਹਾਥ ਕਸੁੰਭਾ ਵਾ ਸਰਾਥ ਖਿਸਾਨੋ ਸ੍ਰਮਿਦਾ ਹੋਵੈ ਹੈ ਦਲ ਫੂਲ ਪਤੇ ਥ੍ਰਤ ਗੁਨ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟਤਾ ਵਾ ਥਰਕਾ ਦਾਤਾ ਜਾਨ ਕੇ ਤਾਨੋ ਤਿਸਨੂ ਕਵਿਤਾ ਸੇ ਰਾਖੀ ਹੈ ॥ ੨੩੯ ॥ ਹੇਮ ਮਗਰ ਪੋਹ ਪਤੇ ਹਰ ਕਾਸ਼ੇ ਹਰ ਕੋ ਪਤੀ ਕਰਨੇ ਵਾਸਤੇ ਜਲਜੰ ਕਵਲ ਜੁਰ ਬ੍ਰਾਹਨ ਬਾਹਾਂ ਨੂ ਜੋਰ ਕੇ ਲਾਜਕੋ ਭਾਜਨ ਭਜੈ ਲਜਾਕਾ ਭਾਡਾ ਜਿਸਨੂ ਦੇਖ ਕੇ ਭਜ ਜਾਵੈ ਐਸਾ ਕਾਮ ਤਿਨਕੋ ਦੇਖਨੇ ਤੇ ਉਤਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੬੪੨ ॥ ਇਕ ਠੋਲਨ ਕੋ ਇਕੰਤਕਾ ਠੌਰ ਹਰਧੋ ਕਿਸੇ ਦਾ ਖੋਫ ਨਹੀ ਵਾ ਇਕਠੀ ਹੋਕਰ ਇੰਦ੍ ਕੋ ਧੌਲਨ ਕਾ ਵਾ ਉਚੇ ਸੌਨੇ ਦੇ ਮੰਦ੍ਰੋਂ ਕਾ ਸੁਖ ਹੈ ਨਹੀਂ ਗੋਪੀਆਂ ਰੂਪੀ ਅਉਲਨ ਕੋ ॥ ੨੪੩ ॥ ਸੰਤੁਕੈ ਘਸਕੈ ਪਾਨ ਬੀੜਾ ਮਿਠੇ ਸੋਉ ਤਾਤ ਮਿਤ੍ ਹੋਵੈ ਸੋਉ ਪਿਆਰਾ ਕਿਧੋ ਕਿਤਕੈ ਬਹੁੜ ਰਤਾਅ ਕਤੀ-ਆਹੈਂ ॥ ੭੪੪ ॥ ਔਰ ਜਾਨ ਕਭੈ ਹੈ ਔਰ ਕਿਤੇ ਜਗਾ ਨਹੀ ਧੁਆਸੇ ਅਕਾਸ ਸੇ ਸਪਤ ਸਤਾਂ ਲੋਕਾਂ ਸੇ ਵਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸੇ ॥ ੨੪੫ ॥ ਸੁਤ ਰੀਤਕਾ ਸਾਲਗ੍ਰਾਮ ਕੋ ਪੂਜੇਗੀ ॥ ੨੪੬ ॥ ਅਉ ਜੁਪੈਰਜ ਅਉਪੈ ਜੋ ਦਾਨ ਕੈ ਰਜ ਸੰਗ ਇਨਾਂ ਦਾ ਮਨ

ਭੀਨਾ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਏਹ ਬਨ ਇਨੋਂ ਕਾ ਕਾਨਮੇ ਹੈ ॥ ੨੪੮ ॥ ਪਾਤਨ ਪੰਗਤੀ ਸਾਥ ਖੜੀਆ ਹੈ ਧੁਰਤਾਈ ਸੰਪੂਰਨ ਵਾ ਸਿਰ ਪੈਰਾਂ ਤਕ ॥ ੨੪੯ ॥ ਕਰ ਅਨੰਦ ਭਾ ਭਨ ਮੈ ਕੁਪੀਆਂ ਏਕ ਪੀਆ ਦੇ ਅਨੰਦ ਦਾ ਮਨ ਮੇ ਪ੍ਰੇਮ ਭਾਵਾਮੈਕ ਏਕਜਾ ਜੁਪੀਆ ਜਾਕੇ ਜੁੜੀਆਂ ਜਾ ਪੀਤ ਵਾ ਚੀਰ ਹਰਨ ॥ ੨੫੦ ॥ ਸਾਰੀ ਧੋਤੀ ਕੌਲਕਲੀ ਹੈ ਡੰਡੀ ਨਾਲੋਂ ਜੋਕੇ ਜੋਕਾ ਪਾਸੋ ॥ ੨੫੨ ॥ ਤਪਕੀ ਅਗਨੀ ਪ੍ਰਜੁਲ ਇਹ ਬਾਤ ਿਅਆਹੈ ਰਾਜਾ ਤੁਮਾਰਾ ਜਾਸੋ ਜਿਸਨੂ ਕਹਨੀ ਹੈ ਸੋ ਜਾਕੇ ਕਹੋ ॥ ੨੫੫ ॥ ਇਹ ਹੇਰੀ ਇਹੁਬਾਤਮਾਨੋਰੀ ਸਖੀਵੈਸੇ ਐਸੇ॥੨੫੭॥ਕਾਹਬਧਾਵਦੀਅਹੋਮੋ ਹਕੋਗਲਾਕਰਕੌਬਿਗਾਨੀਇੰਸਤ੍ਰੀਸਾਥੋਪਕੜਕੇਮਾਰਤੇਹੈਂਲਾਂਤਾਂਨ' ਲ ਤੈਸੇ ਮਾਰਾਂਗੀਆ ॥ ੨੫੯ ॥ ਸਭ ਬਾਰੀ ਬਾਲਕੀਆਂ ਵਾਬਿ ਸਮਝ ॥੨੬੦॥ ਬਾਤ ਇਸੀ ਮੰਨੀਏ ਤੇਏਹੁਬਾਤ ਮੰਨਨੇ ਤੇ ਕਪੜੇ ਦੇਦੇਹੋਗੇ ਜੋ ਤਹ ਕੈ ਹੋ ਫੇਰ ਸਰਮਿੰਦੇ ਨਾਕਰਨਾਇਸੀਤੇਸ ਹੁ ਦੇਤੀ ਹੈ ਕਹੋ ਮਮ ਹੇਰੀ ਮੈ ਹੋਰ ਕਹਤਾ ਹੂੰ ॥੨੬੧॥ ਟਕਵਾ ਤੁਛ ਵਾ ਚੁਟਕੀਆ ਨੇਹ ਹੈ ਸੁਭ ਅਸਲੀ ॥੨੬੨॥ ਕਹ ਕਹ ਲੋਗਨ ਹਮ ਕਹਨਾ ਕਰਾਂਗੀਆਂ ॥੨੬੬॥ ਕਾਮ ਕਰਾ ਕਾਮਕਲਾ ਅਕੇਰੇ ਅਕੇਲੇ ਵਾਇਕੰਤ ਦਾਨਲੈਹੈ ਜੀਕੋਹਮਹੂ ਤਬਪੂਰੰਨਹੋਵੇਗੇ ॥੨੬੭॥ ਨੈਨ ਨਚਾਤ ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਦੀ ਚੰਚਲਤਾ ਸੇ ॥੨੬੮॥ ਬਹਕ੍ਰਮ ਆਈਯੋ ਆਪਨੇ ਘਰ ਕਾ ਹੋ ਤੂੰ ਸਾਡੇ ਜਾਤ ਦਾ ਹੈਂਵਾ ਹੇ ਕਾਨ ਅ ਪਨੇ ਘਰ ਦੀਆਂ ਨਾਲ ਕਾਹੇ ਨਹੀ ਖੇਡ ਦਾ ਭਏ ਹਰ ਕਾਹੋ ਹੋਕਾਂਨ ਬਹਨਗੇ ਬਰਕਾਹੋ ਜੋਰ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਲਗਦਾ ॥ ੨੬੯ ॥ ਭਾਵਨਸੋ ਭਰੀਆ ਉਪਮਾਸੋ ਭਰੀਆ ਸੇਤ ਚਿਟੀਆ ਕਵੀਆ ਦ੍ਰਿਸ੍ਟਾਤ ਸੇ ਹਰੀਆ ਕਵੀ ਆਂ ਮ-

ਦਨ ਕੇ ਸਰੂਪ ਵਾਲੇ ਕਾਨਹੋ ਆਪਨੇ ਰਿਦੇ ਮੈ ਪਰੋਵਨ ਵਾਸਤੇ ਮਾਨੋ ਬਾਤਾ ਨਹੀ ਸ੍ਰੋ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਮੋਤੀ ਦੀਆਂ ਲੜੀਆਂ ਪਰੋਦੀਆਂ ਹੈ ॥ ੨੭੦ ॥ ਤ੍ਰਿਛੀਆਂ ਤੇਡੀਗਓ ਹੈ ਕਦਮ ਹੈਅਰ ਕਹਾ॥੨੭੧॥ ਬੇਰਬਨੇ ਤਿਨ ਨੇਤ੍ਰਨਕੇ ਮਾਸ ਦੀਆਂ ਬੋਟੀਆਂਵਤ ਨੇਤ੍ਰ ਬਨੇ ਇਹ ਦਾਂਮੰ ਏਹੁ ਗੋਪੀਆਂ ਮਾਨੋਫਾਹੀਆਂ ਬਨਾਈਆਂਹੈ ਕਾਮਨੇ ਰਸਾਤਰ ਪ੍ਰੇਮ ਕਾ ਪਿਆਸ ॥ ੨੭੨ ॥ ਕਲਾਨਿਧ ਚੰਦ੍ਰਮਾਨਿ ਦਾਰੰਮ ਅਨਾਰ ਕਿਸਾਰਬ ਕਿਸ ਅਰਥ ਨੂੰ ॥ ੨੭੪ ॥ ਹਰਾ ਹੈ ਹਾੜੇ ਹਾੜੇ ਸਭ ਚਾਰ ਭਈ ਸਭ ਚਾਰ ਨੇਤ੍ਰ ਹੋਇ ॥ ੨੭੭ ॥ ਕਰ ਬਾਤ ਕਹੀ ਹਮ ਸੇ ਤੁਮਮਾਨੀ ਜੋ ਹਮ ਪੈ ਤੁਮ ਬਾਤ ਕਹਨੀ ਕਰੀ ਸੋਹਮਮਾਨੀ ॥ ੨੭੮ ॥ ਕਾਮਕੇ ਬਾਨੀ ਝਿਮਨੀਆ ਬਰਛੀ ਹੈ ਅਲਕੈ ਹਰ ਸ੍ਰੂਪ-ਵਤ ਜੁਲਫਾਂ ॥ ੨੮੦ ॥ ਹਰਜੂਪਿਖ ਬਾਤ ਕਹੀ ਦੇਖਕੈਹਥਜੋੜਨ ਕੀ ਬਾਤ ਹੈ ॥ ੨੮੧ ॥ ਧਰਧਰਤੀ ਜਿਯੋ ਸੁਭਹੰਗਵਾਲੀ ਸਬਜੀ ਕਰ ਭਈ ਹੈ ਤੈਸੇ ਗੋਪੀਆਂ ਭਈਆਂ ਹੈ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਬ੍ਰਖਾਕਰ॥ ੨੮੪ ॥ ਬਰਤਾ ਬਰ ਦਾਤੀ ਲਾਲ ਰੂਪ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸੇਤ ਰੂਪਸ਼ਿਵਜੀ ਪੀਤਭ੍ਰੂਹੀ ਪੀਲੇ ਬਸਤ੍ਰ ਵਾਲਾ ਬਿਸ਼ਨਬੀ ਤ੍ਰੂਹੀ ਹੈ ਆਪ ਕਰਤਾ ਮਹਾਂ ਬਿਸਨ੍ਹੂ ਧਰ ਹੈ ਬਰਮੈ ਬਲੀ ਸੇ ਬਲੀਵਾਬਰੋ ਮੈ ਬਰਾਂਵਾਲਾ ॥ ੨੮੬ ॥ ਜਿਹਕੀ ਤਿਸ ਆਪਕੀ ਤੇਰੇ ਹੀ ਕਹੇ ਹੈ ਤੇਰੇ ਹੀ ਕਹਾ ਵਦੀ ਹੈ ॥ ੨੮੯ ॥ ਅਨੰਦ ਮਤ ਭਰੀ ਮਦਸੋ ਅਨੰਦ ਮਦਦੀ ਮ-ਸਤੀ ਸਾਥ ਭਰੀ ਹੈ ਮਨ ਇੰਛਤ ਹੈ ਹਰਹੋ ਮਮਜਾਨੀ ਹਮਰਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਹੋਇ ਮਿਤ੍ਰ ਇਹ ਹਮ ਜਾਨੀ ॥ ੨੯੩ ਸਵਾਰੇ ਸਵੈਹੈ ਦਿਆ ॥ ੨੯੪ ॥ ਕਲਸਾਤੀ ਗਾਓਕੇ ॥ ੨੯੫ ॥ ਚੁਹਲਾਤ ਏਲੀ ਗੋਪ ਗਏ ਉਤ ਬਨਕੋ ਨਾਨ ਗਏ ਇਹੁ ਮਤਾ ਪਿਤਾ ਭ੍ਰਾਈ ਕਾਨ ਚਲੇ ਗੋਪੀਆਂ ਦਿਨ ਕਾਨੀ

ਨਜੀਕ ॥ ੨੯੬ ॥ ਜਿਓ ਰਸ ਗਾਖੈ ਜਿਓ ਰਸਕੇ ਲੈਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਕੜੇ ਪਕਾਵੇ ਯਾਦੇਸ ॥ ੨੯੭ ॥ ਇਸੀ ਤਰਾਂ ਕੀ ਇਸੀ ਗਤੀਆ ਕੀ ਨਹੋਤ ਇਤੇ ਗਤ ਹੈ ਸੋ ਤ੍ਰਿਯਾਕੀ ਤੈਸੇ ਗੋਪੀਆਂ ਕੀ ਮੋਛ ਹੋਈਆਂ ਹੈ ਨੇਹ ਲਗਾਕੇ ਏਹੀ ਬਿਪਕੇ ਗ੍ਰਿਹਸੈ ਭੋਜ ਨਾ ॥ ੩੦੦ ॥ ਉਰਝਾਈ ਓਰਜ਼ ਕੇ ਵਾ ਮੋਹਤ ॥ ੩੦੨ ॥ ਅੰਜਲ ਹਥ ਏਤੇ ਪਏ ਇਸਤੇ ਉਪਰੰਤ ਪੁਨਾ ਇਹ ਗੋਪ ॥ ੩੦੭ ॥ ਕਮੁਤ ਕ੍ਰਬੀਰਜ ਚਪਾਤੀਲੀਏ । ਸ਼ਉ ਕੁਰੰਗਬਾਧੇ ਹਰਨਾਂ ਜੈਸੇ ਛਾਲਾਂ ਮਾਰਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹੈ ਜਹਾਂ ਕਛ ਖਾਨੇ ਕਾ ਲਾਲ ਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਢੇਰਬਗਮੇਬਗਾ ਮੈ ਵਾ ਗੁਹਾਰ ਵਾ ਜਿਉ ਹਰਆਛਾ ਪ੍ਰਸ਼ੂ ਫਿਰਦਾ ਹੈ ॥ ੩੦੯ ॥ ਸਤ ਸਵੇਰੇ ਸਤ ਸਈਏ ਦਾ ਜਾਪ ਜਗ ਅਰ ਸੋ ਜਾਪ ਕਰੇ ਜਿਸ ਕੇ ਨਿਮਿਤ ਕਹੇ ਮਿਸਟਾਨ ਕੇ ਖਾਨ ਕੋ ਕਉਰੇ ਕ੍ਰਿਸਨ ਪੂਜਾ ਮਿਠਾ ਹੈ ਜਗ ਕਉੜੇ ਹੈ ਜਗ ਕਰੇ ਤੇ ਕ੍ਰਿਸਨ ਪੂਜਾ ਕੋ ਤਿਆਗੇ ਹੈ ॥ ੩੧੩ ॥ ਇਕ ਦੇਹ ਹਰੀ ਜੀ ਦੇਹੁ ਪੁਜਾਈ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਕੇ ਪਾਸ ਅਸਥੂਲ ਦੇਹਕੋ ਤਿਸ ਜਗਾਮੇ ॥ ੩੧੫ ॥ ਨਿਕਟ ਤ੍ਰੀਯਾ ਕੋ ਪਾਇ ਕੈ ਜੈਸੇ ਕਾਮੀ ਪੁਰਤ ਮੈਨ ਪਰ ਖੁਸੀ ॥ ੩੧੬ ॥ ਕੋ ਹੈ ਕ੍ਰੋਧ ਕਰਤਾ ਹੈ ਵਾ ਕਿਅ ਮਾਨੋ ਲੈ ਸਿਵਕੋ ਰਿਪਕੇ ਕਾਮਕੋ ਰਸਲੈ ਵਿਧਾਤਾਨੇ ਆਪਵੈਰਸ ਜਾਹੇ ਮੈ ਨਿਚੋੜ ਦਇਯੋ ਕਵ ਜਿਉ ਚੁਨਲੀ ਚੁਨਕਾਡੈ ਤਿਸਕੋ ਜੈਸੇ ਚੁਨੀਗਰ ਚੁਨੀਆ ਕੋ ਚੁਨਕੈ ਕਡ ਦੇਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਕਵੀ ਉਪਮਾ ॥ ੩੧੮ ॥ ਰੂਪਕੇ ਮਾਨ ਮਦਰਾਸੀ ਤਨ ਮੈ ਤਦ ਰੂਪ ਬ੍ਰਿਹਾਗਨ ਪ੍ਰੇਮ ਚੁਬੰਕ ਟੁਕਰਾ ਕਾਨ ਜਲ ਪ੍ਰੇਮ ਮੈ ਸੂਈ ਆਵਤ ਵਿਜੰਸਤ੍ਰੀ ਬਾਲੀ ਸਰੀਰ ਭੀਖਮ ਮਾਤ ਗੰਗਾ ॥ ੩੨੧ ॥ ਆਨ-ਤਨਾ ਧੰਨ ਬੀਚ ਸਬਾਰੋ ਆਪਨੀ ਸੰਬਾਲਕੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਭੀ ਧੰਨ ਮੈ ਨ

ਹੀ ਲਿਆਂਵਦਾ ॥ ੩੨੩ ॥ ਗਤੀਆ ਮੁਕਤੀ ਇਨ ਸਿਆਹ ਭਏ ਮੁਖ ਬਿਮੁਖ ਹੋਨੇ ਤੇ ਹੋਏ ਸਿਯੋ ਜੁਵਤੀ ਮੁਖ ਲਾਲ ਭਏ ਵਰ ਜਿਉ ਰਤੀਆ ਕ੍ਰਿਸਨ ਮੈ ਸਰਧਾ ਵਾ ਸੇਵਾ ਰਤੀਆਵਤ ॥੩੨੪॥ ਪੈ ਜਿਨ ਪੁਨਾ ਜਿਨਾਂ ਹਮਾਰੀ ਪਤਨੀ ਭਗਤੀ ਸਹਿਤ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਕਹੇਹੈ ਸਿਖਾਂ ਕੋ ਵਾ ਸੁਕਦੇਵ ਰਾਜੇ ਕੋ ॥ ੩੨੬ ॥ ਭ੍ਰਮ ਪਾਰੀ ਭੂਪ ਤੇ ਪਾ ਸੁਦੀ ਮਹਾਰਾਜ ਕਹੇ ਰਾਜ ਕਹਓ ਦਿਜ ਔਰ ਰਾਜੇ ਪ੍ਰੀਛਤ ਨੇ ਕਹਾ ਸੁਕਕੋ ਦਿਜੋ ਕੀ ਕਥਾ ਔਰ ਕਹੀਜੇ ਰੋਚਨ ਪ੍ਰੇਮ ਦੋਨ ਵਾਲੇ ਜੀਕੋ ॥ ੩੨੮ ॥ ਸਾਲਮ ਸਲੂਨਾ ਅਖਨੀ ਮਖਨ ਨਾਲ ਮਿਸਰੀ ਮਿਲੀ ਹੋਈ ਵਾ ਤਰੀ ਬਿਰਆ ਬੜੀਆ ਤਾਹਰੀ ਤਰੀਆ ਦੋ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਕੜੀ ਮਿਠੀ ਖਤੀ ਜੋ ਜਦੋ ॥ ੩੨੯ ॥ ਘਨਸਜਾਮ ਕਾਨ ਸੇਤ ਘਨ ਬਲਭਦ੍ ਓਨਸੈਕੇ ਓਰੜਕੈ॥੩੩੦। ਬਸੈ ਸੁਭ ਠੌਰੀ ਮੁਰਲੀਸੈ ॥ ੩੩੧ ॥ ਜਾਸਰੀ ਜਿਨਾਂ ਦੇ ਸਰੀਰ ਦੀ ਕਹਿਓ ਦਾਸਰੀ ਕੁਵੀ ॥ ੩੩੨ ॥ ਸੋ ਬਾਸਰੀ ਸ੍ਰਿਸਟ ਬਾਸਨਾ ਵਾ ਬੌਸਰੀ ਹਰ ਪੂਜਾ ਇੰਦ੍ਰਕੀ ਪੂਜਾ ਕੋ ॥ ੩੩੯ ॥ ਈਸਰ ਤੇ ਹੋਤ ਨਹੀ ਬਰਖਾ ਤੁਸਾਨੂੰ ਬ੍ਰਹਮਨਾਂ ਨੇ ਇਹੁ ਬਾਤ ਉਚਾਰੀ ਹੈ ਸੋ ਝੂਠ ਹੈ ॥ ੩੩੯ ॥ ਸਰਤਾਸਮ ਬਾਹਨਕੇ ਜਿਮ ਬਹਾ ਬਿਸ਼ਾਰੇ ਏਕ ਨਦੀ ਸੇ ਅਨੇਕ ਵਿਛੜੇ ਵਾਹੇ ਹੈ ਅਓ ਜੈਸੇ ਜਮ ਏਕ ਹੈ ਤਪ ਖਾਸੀ ਕਰਮ ਏਹ ਨਾਲੇ ਹੈ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ ਮੈ ਏਕ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਸਬ ਰੂਪ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਦੇਵਤੇ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਨਰੀ ਹੈਪੁਰਸਾ ਪਰ ਹੋਤ ਖਰੀ ਹੈ ਬਰਖਾ। ੩੪੧॥ ਝੂਸੋ ਇਕ ਝੂਨੇ ਸੇ ਰਹਸ ਕਹੀ ਹੈ ਅਨਮੋਸੋ ਹੋਰ ਮੇਰੇ ਤੇ ਕੌਣ ਪੂਜ ਨੀਕ ਹੈ ॥ ੩੪੨ ॥ ਬਾਦੀ ਧਾਰੀ ਬਾਕੋ ਕੀ ਧੁੰਨ ਕੈ ਮੁਰਵੀਤਨਕੈ ਬਚਨ ਰੂਪੀ ਕਮਾਨ ਤੰਦੀ ਖਿਚਕੇ ਤੀਛਨ ਮਤ ਬੁਧੀ ਮਹਾ ਭਾਰੀ ਤੀਰ ਸਾਧਨਾ ਕੇਰੇ ਮੋਹ ਰੂਪੀ ਫਾਸੀ ਮੋਹ ਕੀ

ਬਾਰਧ ਹੋਇਕਰ ਗਿਆਨ ਨਿਵਾਰ ਦਈ ਓਮਡੀ ਜਮ ਆਧੀ ਮੋਹ
ਰੂਪੀ ਬਾਧਲੀ ਹੋਇ ਕਰ ਉਡੀ ਹੋ ਇਸੀ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਆਧੀ ਨੇ
ਨਿਵਾਰ ਦਈ ਵਾ ਮੋਹ ਅਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਅੰਧੀਰੀ ਹੋਇ ਕਰ ਚਲ
ਰਹੀ ਸੀ ਸੋ ਗਿਆਨ ਮੈ ਬਾਨੀ ਰੂਪੀ ਬਦਲੋ ਨੇ ਨਿਵਾਰ ਦਈ
॥ ੩੪੩ ॥ ਫੇਰ ਕਹਿਓ ਹਮ ਪਰੰਤੂ ਤਊ ਕਹਿਓ ਹਮਨੇ ਜੋ ਤੁਸੀ
ਤਿਹੁ ਲੋਗਨ ਕੋ ਪਤ ਇੰਦ੍ ਵਾ ਬ੍ਰਹਮਾਦਾ ਕਹਨਾ ਲੈ ਕੁਰਬੇ ਕੋੜਮੇ
ਕੋ ॥ ੩੪੫ ॥ ਸਰਤ ਏਕ ਧਰੀ ਗਿਰਬਾਕੀ ਕ੍ਰਿਸਨ ਨੇ ਆਪ ਪ੍ਰਬ-
ਤ ਕੇ ਇਕ ਟਿਲੇ ਕੀ ਸੂਰਤ ਬਨਾਕੇ ਸੁੰਦ੍ ਧਾਰਨ ਕਰੀ ॥ ੩੪੭ ॥
ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਜਨਾਵਰ ਕੀ ਕਾਨਨੇ ਦਈ ਜਬ ਚਾਖੀ ਮਾਸ ਦੀ
ਬੋਟੀ ਤਬ ਗੁਵਾਰਨ ਬਾਜ ਹੋ ਲਈ ॥ ੩੪੮ ॥ ਸੁਧਪੂਜਾ ॥ ੩੪੯ ॥
ਬਿਨਾ ਲਏ ਪਹਾੜ ਤੋ ਧਰਤਾ ਪੂਜਾ ਪਹਾੜੇ ਕੇ ਧਾਰਨਵਾਲਾ ਇੰਦ੍
ਮਧ੍ਯਾ ਦੇਸ ਕਾ ਰਾਜਾ ਜਰਾ ਸਿੰਧ ਭੀਮਦੇ ਪਾਸੋ ਮਰਵਾਇਆ ਤੀਲ
ਚੀਰ ਕੇ ਦਿਖਾਇਆ ਸੀ ॥ ੩੫੦ ॥ ਭੂਸੁਤ ਭੂਮਾਸ੍ ਨਵਸਾਤ ਸੋਲਾਂ
ਸੈ ਬਰਮੰਗ ਸੁੰਦ੍ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਵਰੀਆਂ ਮੁਰਦੈਤਦੈ ਗਾੜਸਤ ਸੋ
ਜੁਗ ਸੰਗ ਜੁਗਾਦੀ ਸੰਗਿਆ ਵਾ ਨਾਮ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਏਹੀ
॥ ੩੫੨ ॥ ਚਰੀਆ ਬਛੇ ਚਰਾਵਨ ਵਾਲੇ ਛਿਪ੍ ਸੀਘਰ ॥ ੩੫੫ ॥
ਦੁਖ ਮਾਝ ਰਿਦੇ ਦਾ ਬਾਝ ਫਰੜ ॥ ੩੫੬ ॥ ਕਰਮ ਕਲੰਕ ਵਾ
ਦੁਖ ਹਰਕੇ ਹੇ ਹਰੀ ਤੁਮਾਰੇ ਅਗੇ ਬੇਨਤੀ ਪਹੁੰਚਾਈ ਸਹੀਅ ਸ-
ਰੀਆ ਰਖਿਆ ਰੂਪ ॥ ੩੫੬ ॥ ਅਰ ਨੌਦਤ ਸੂਰਜ ਓਦੇ ਹੋਇਆ
ਦਾਮਨ ਦਾਤ ਬਿਜਲੀ ਮੇਘੋਕੇ ਦਾਤ ਹੈ ਵਾ ਚਮਕ ਨਾਹੀ ਦਾਤਾਹੈ
ਸਿੰਘਕੇ ਦੇਖਤ ਸਿੰਘਨੀ ਕੋ ਸਿਆਰ ਕਹੇ ਕੁਪੇ ਮੈ ਜਮ ਲੋਕ
ਪਠਾਵਾ ਇਹੁ ਕੈਸੇ ਬਨਤਾ ਹੈ ॥ ੩੫੯ ॥ ਕੋ ਹੈ ਜੋ ਤਿਨਾ ਕੋ ਪਲ-
ਟਾੜੈ ॥ ੩੬੦ ॥ ਕਾਠੋ ਇਕਠੇ ਵਾਸਾ ਜਨ ਤਾਤ ਬ੍ਰਹਮਾ ਘਾਠੋ

ਘਟ ਮੈ ਕੀਨ ਘਰ ਕਿਆ ॥ ੨੬੧ ॥ ਆਡ ਆਸਰਾ ਤੁਮ ਗਾਡ ਜਿਉ ਗਾਡਾਸੁ ਮਾਰਿਆ ਥਾ ॥ ੩੬੫ ॥ ਜਤਾਨੇ ਜਿਤ ਕੇ ਆਵਨੇ ਵਾਲੇ ਹੈ ॥ ੩੭੮ ॥ ਰਪਿਆ ਰਸ ਰਿੰਦ ਇੰਦਕੇ ਵੈਰ ਵਾਲਾ ਕ੍ਰਿਸਨ ॥ ੩੬੯ ॥ ਮੋਹਸਾਨੀ ਮੇਰੋ ਸਦਰਸ ਮਘਵਾ ਪਤ ਜਰਾ ਸਿੰਧ ॥ ੩੭੦ ॥ ਇੰਦ੍ ਰੂਪ ਇ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ ਵਾ ਕ੍ਰੋਧ ਕੇਹਰ ਵਤ ਕਿਸਨੇ ਰੋਕੇ ਹੈ ਘੋਪੇ ਪ੍ਰੋਵਤਾ ਹੈ ਜਿਉ ਜਨ ਕੋ ਮਨ ਲੋਪ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸਖੋਪਤ ਮੈ ਵਾ ਸਮਾਧੀ ਹੈ ਜੈਸੇ ਤੈਸੇ ॥ ੩੭੧ ॥ ਦਫਾ ਸਭਾ ਵਾ ਲੋਕ ਗਫਾ ਗ੍ਰਾਸ ਜਫਾ ਚੁਟਕੀ ਨੈ ਥਿਨਾ ਧਾਰਤੇ ਥਾਨ ॥ ੩੭੪ ॥ ਮੋਰ ਮੁਰਜੋਉ ਜੋਗ ਜੁ ਤੈਰਹਿਓ ਝਲਮੈ ਅੰਤ੍ ਧਿਆਨ ਹੋਏ ਖੀਰ ਸਮੁੰਦਰ ਮੈ ਰਹਿਓ ਕਿਲੇ ਸਤ ਫਟਕਦਾ ਅਗਨੀ ਦਾ ਚਾਦੀ ਦਾ ਸੁਵਰਨ ਦਾ ਲੋਹੇ ਦਾ ਤਾਂਬੇ ਦਾ ਜਲਦਾ ਨਰਕਾਸਰ ਭੁਮਾਸਰ ਰਖਸੀ ਰਾਖਸ ਥਿਰਥੀ ਪੀੜ੍ਹਾ ਦੇਖ ਜਾਜਵੀ ਵਾ ਥਿਨਾ ਰਥਤੇ ਸੁਤ ਕੋਲ ਕਲੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ॥ ੩੭੭ ॥ ਮਾਘਵਾ ਪਾਪ ਲਟ ਜਾਤਕਹਰ ਹਿਓ ਜਾਤ ਲਟੇ ਜਿ ਨਰਕ ਮੈ ਲਟਾਵਨ ਵਾਲੇ ਦੇਖੇ ਥੇ ॥ ੩੭੯ ॥ ਪੈ ਜਨ ਸੋ ਇਹ ਪ੍ਰਤਗਿਆ ਕਹੀ ਹੈ ਛੈਵੀ ਥਿਤ ਸੈ ਜੋ ਦੁਸਟਾ ਕਾ ਨਾਸ ਕਰਨਾ ਛਟੀ ਥਿਤ ਕਾ ਸੁਭਾਵ ਸਦਾ ਚਲਤਾ ਹੈ ਵਾ ਛੋਟੀ ਥਿਤ ਕਾ ਸੁਭਾਵ ਚਲਤਾ ਹੈ ਆਦ ਕਾਲ ਦ ॥ ੩੮੦ ॥ ਗਡੈ ਧਾਰੈ ਜਰ ਰਾਕ ਜਡੈ ਜਰਾਇਜ ਜੜੇ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੩੮੪ ॥ ਖਾਤ੍ ਉਪਰ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਬਸਾ ਦਾ ਬਸ ਬਾਦਾ ਦਾਸ ਖਿਸਾਦਾ ਸਰਮਿਦਾ ॥ ੩੮੫ ॥ ਭਾ ਇਹ ਜਾਪਨ ਕੋ ਜਪਦੇ ਹੈ ਵਾ ਜਪਨੇ ਜੋਗ ਹੈ ਵਾ ਜਪ ਰੂਪ ਹੈ ॥ ੩੮੮ ॥ ਖਫਾ ਕੇਦ੍ ਮੈਂ ਸੈ ਕਾਨਕੋ ਕੋਪ ਕਰੇ ਥਿਨਾ ਓਸੋ ਥਿਨਾ ਸਰਦੀਨ ਜਫਾ ਜਫਾ ਨੈ ਸਰਦੀਨਦਿਤੇ ਥਿਨਾਹੀ ॥ ੩੮੯ ॥ ਭਾਤਰ ਤਿਸ ਪਹਾੜ ਦੇ ਤਲੇਓ ॥ ੩੯੧ ॥

ਰਣਗਾਮੀ ਜੋਧੈ ਮਨ ਈਸਰ ਸਿਵ ਦਰਸਨ ਵਾਸ਼ਤੇ ਬਾਮੀ ਸੈਵੀ ਮਤਕੇ ਨਹੀਂ ਖ਼ਾਮੀ ਕਦੀ ਮਤ ਸੇ ਨਹੀ ਕਹਾ ਹੀਲਾਦੁਖਾ੩੯੩। ਤ੍ਰਿਯਾ ਪਾਰਥ ਦ੍ਰੌਪਤੀ ॥ ੩੯੪ ॥ ਜਿਉ ਧਰੇ ਮੂਰਤ ਘਾਸ ਚੁਰੀ ਬੁਖੀਆ ਧਾਰਕੈ ਜਿਉ ਗਊਆ ਘਾਸ ਚੁਗਤੀਆ ਹੈ ਤਿਉਕਰ ਭਾਤ ਘਨੇਸੁਰ ਤਾਲ ॥ ੩੯੫॥ ਘਟਕਾਨ ਕਰੀ ਤਿਪਤਦੂਆ ਡਰੀ ਨੈ ਵਾ ਡਾਰੀ ਨੈ ਝਕੀੜਾ ਝਗੜਾ ॥ ੩੯੬ ॥ ਤਾਹਿ ਮਿਲਓ ਤਾਹਿ ਮਿਲਓ ਚਾਹੁਦਾ ਹੈ ਇਹੁਮਾਨੀ ॥ ੪੦੧ ॥ ਭੂਰ ਸਲਾ ਭੂਮਾਸਰ ਇਕਰ ਰੰਭਾ ਅਪਛਰਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹੇਹੈ ਅਰੰਭਾ ਕਹਤੀ ਹੈ ਇੰਦ੍ਰ ਕੋ ਹੈ ਪਤੀ ਉਪਮਾਕੋਰ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਕੀ ਅਪ ਪਤਿਸੋ ਬ੍ਰਿਹਕਹੀ ਸਿਆਮ ਦੀ ਉਪਮਾ ਕਵੋ ਥਾਨੇ ਓਹਥਾਨੀ ਉਸਤਤੀ ਕਰਨ ਲਗੇ ॥ ੪੦੬ ॥ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਮ ਧਰਓ ਹਰਕੋ ਕਾਮ ਧੇਨ ਨੇ ਆਪਨਾ ਸੁਆਮੀ ਕਰਾ ਵਾ ਗਊਆ ਕੀ ਰਖੇਆ ਕਰਨੇ ਸੇ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਮ ਯਾਦ ਭਏ ੨ ਅਨੰਦ ਕਰਨੇ ਕਥਨ ਖੇਲ ਬਰਨ ਕਥਾ ਧੰਨ ਨਿਸ ਏਕ ਦੁਆਦਸ ਕੇ ਏਕਾਦਸੀ ਕੇ ਬਰਤ ਕਾ ਦਿਨ ॥ ੬੦੭ ॥ ਬਰਨ ਗਰਜ ਬਰਨ ਕੇ ਦ੍ਰੁਤ ॥ ੪੧੧ ॥ ਭਰਤ ਦਾਸਾਂਨੇਨਮੋ ਅਜਨੇ ਤੁਮਤਾਤ ਨੰਦਕੋ ਅਜਾਨ ਭਾ ਸੇ ॥ ੪੧੪ ॥ ਪ੍ਰਕਰਮ ਕੀਨੋ ਪ੍ਰਕਰਮਾ ਵਾ ਬਲ ਗਾਇਨ ਚੀਨੋ ਕਬਨੇ ਅਪਨੇ ਮੁਖ ਤੇ ਸਾਰਓ ਕਥਨਕਰਓ ਕਾਨਗਿਆਨ ਰੂਪ ਪਾਰਸ ਹੋਕਰ ਲੋਪ ਰੂਪੀ ਸੋਠਾ ਕਰਾ ॥ ੪੧੭ ॥ ਤ੍ਰਿਯਾ ਨਰ ਦੋਇ ਲਛਮੀ ਵਿਸਨੂ ਓਥੇ ਥਿਸਨ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕਾ ਇਥੇ ਕਿਸ਼ਨ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕਾ ਅਨੰਦ ਹੈ ਇਕ ਹੈ ਦੋਨੋ ਇਕਵਸੇਸਤਾ ਹੈ ਗੋਰਸ ਮਖਨ ਸਾਥੋਂ ਖਾਦੇ ਹੈ ਮੰਗਕੇ ॥੪੧੯॥ ਆਪ ਰੂਪ ਅਗਨੀ ॥ ੪੨੦ ॥ ਜਾਲ ਪਾਵਨੇ ਵਾਲੀ ਜੋਗ ਮਾਇਆਥੰਮਰਿ

ਤੈਜ ਅਗਨ ਥੰਮਨੇ ਵਾਲੀ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਦੈ ॥ ੪੨੧ ॥ ਰਿਸਟਨੀ ਰਖਿਆ ਕਰਨੇ ਹਾਰੀ ॥ ੪੨੩ ॥ ਭਵੀ ਸਿਵਦੀ ਭਾਵਨੀ ਸਰ ਧਾ ਰੂਪ ਭਵ ਤਿਨਾਂ ਕਾਲਾਂ ਮੈਂ ਭਵਿਖ ਭਵਾਨ ॥੪੨੪ ॥ ਮਹਾਂ ਸਿੰਘਾਂ ਵਾਲੀ ਵਾ ਵਡੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਵਾਲੀ ਸੁਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੈ ਵਾ ਅ-ਕਾਲ ਅਗੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਂ ਕਰਦੇ ਹੈਨ । ਦਾਸ ਜਾਨ ਰਾਸ ਮੰਡਲ ਪ੍ਰੀਛਤ ਕੋ ਸੁਕਦੇਵ ਜੀ ਕਹੇ ਹੈਂ ਹੇ ਰਾਜਨ ਸੁਨ ਜੈਸੇ ਖ਼ੇਲਕਰੇ ਹੈ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੇ ਇਸਤ੍ਰੀਓਂ ਸਾਥ ॥ ੪੩੯ ॥ ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਲੋਕ ਪਾਪੀ ਜੈਸੇ ਤ੍ਰੀਯਨ ਸੰਗ ਖੇਲਕੈ ਤਿਨਕਾ ਕਾਮ ਨਿਵਾਰਾ । ਸੋ ਏਹ ਹੈ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਕਾ ਖੇਲ ਮੇਰੇ ਮਨ ਮੋਂ ਬਸੇ ਹੈ ॥ ੪੪੦ ॥ ਰੈਸੇ ਜਖਮ । ਤੈਸੋ ਜੈਸੇ ਹੈਂ ॥ ਅਰ ਐਸੇ ਵਾ ਅਰੀਆਂ ਦੇਈਸਰ ॥ ੪੪੧ ॥ ਬਧਕ ਹੈ ਟਟੀਆਂ ਜੈਸੇ ਬਧਕ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਨੇਤਰ ਟਟੀਆ ਜਿਸਕੇ ਆਸਰੇ ਲੁਕ ਕੇ ਬਾਣ ਮਾਰਤਾਹੈ । ਅੰਬੁਆ ਪੀਤ ਵਾ ਹਰਾ ॥ ੪੪੨ ॥ ਕਦਲੀਦਲ ਥੰਭਾ । ਪਾਟ ਪੱਟ । ਅੰਗ ਪਤੰਗ ਉਜਲੀਆਂ ॥ ੪੪੫ ॥ ਸੋਜਕੀ ਜੜ ਭਾਵ ਚਕ੍ਰਤ ਹੋਈ ਜਨ ਆਇ ਗਈ ਮਾਨੋ ਪਿਆਰੀ ਸਖੀ ਕੀ ਸੁਧ ਸੁਣਕੇ ਆ ਗਈ ॥ ੪੪੯ ॥ ਤ੍ਰਾਘੀ ਦੌੜੀਆਂ ॥ ਥਾਂਘੀ ਥੰਮਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ । ਲਾਜ ਬਹਾਂਗੀ ਪੈਖਿਆਂ ਸੋਹਰਿਆਂ ਦੀ ॥ ੪੪੯ ॥ ਸੰਗਾ ਗਿਨਤੀ । ਗਹਨੇ ਬਸਤ੍ਰਾਂ ਕੀ ਸੰਗਾ ਸੰਕਾ ਇੰਦਰੈ ਲਾਘੀ ਇੰਦਰੈ ਥੋਂ ਵਾ ਇੰਦਰ ਪੁਨ ਥੋਂ ॥੪੫੦ ॥ ਭੋਂਹ ਧਰੀ ਸੰਘਨੀ ਭੋਂਹ ਹੈ । ਮਧਰੀ ਸੁੰਦਰ । ਸਾਚੀ ਸੰਚੇ ਮੈਂ ਤਿਨਾ ਤਨ ਮੈ ਹਰ ਕਾ ਮਨ ਸੋਭ ਭਇਓ ਜੈਸੇ ਕੰਚਨ ਮੈ ਚੁਨੀਆ ਚੁਨਕੇ ਖਚਤ ਕਰੇ ਝਾ ਤਨ ਮੈ ਸ਼ਰੀਰ ਵਾ ਹਿਰਦੇ ਮੈ ਹਰਕੇ ਗੁਣ ਵਾ ਸਬਦ ਵਾ ਪ੍ਰਤਿ ਬੰਬ ਹਰਕੇ ਕਾ ਹਰਕੋ ਮੰਨੋ ਕਾ ਮੰਨ ਪਾਠ ਹੈ ਅਰਥ

ਮੈ ॥ ੪੫੧ ॥ ਭਾਵ ਹੀਆ ਮੈ ॥ ੪੫੨ ॥ ਆਂਜੇ ਪਏ ਹੋਏ ਹਛੀ ਤਰਾਂ ਸੋ ਸੁਧ ਕੇਵਲ ਘਰੀਕ ਮੈ ਕਈ ਘਰੀਆਂ ਮੈ ਕਸ ਖਿਚਕੇ ਵਾ ਸੁੰਦਰ ਕਾਮ ਕਨਕ ਸਰੀਰ ਨੇਤ੍ਰ ਜੋ ਗਨਕੇ ਸਮ ਗਨ ਮੈ ਜਿਸਕੀ ਕਲਾ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਮੋਹਤੀਆਂ ਹੈ ਜੋਗੀਆਂ ਕੋ ਤਿਨ ਅਗੇ ਕਿਆ ਚੀਜ ਹੈ ਕੋਟ ਕੇਰੇ ਦੇਵਤੇਆਂ ਕੀਉਪਮਾਂ ॥ ੪੫੪ ॥ ਕਦ੍ਰਪ ਕਾਮ ਮ੍ਰਿਗਨੀ ਮੋਹੀਜਾਤਾ ਹੈ ਰਹਿ ਰਹਿ ਜਾਤੀਆਂ ਹੈ ਤੈਸੇ ਗੋਪੀਆਂ ਭਾਵਨ ਹਾਵ ਭਾਮ ਸੇ ਬਸਾਵੈ ॥ ੪੫੬ ॥ ਠਗਨੀ ਸ੍ਵਰ ਹੈ ਠਗਨੀ ਗੋਪੀ ਵਾ ਬੰਸਰੀ ਵਾ ਕਾਨ ਠਗ ਕਾ ਈਸਰ ਹੈ ਬੇਲ ਵੇਲ ਵਾ ਸੰਗਲੀ ॥ ੪੫੪ । ਖੋਰਰ ਚੰਦਨ ਦੀ ਲਕੜੀ ॥ ੪੫੮ ॥ ਲੜੇ ਦੂਰਹੋਏ ॥੪੫੯। ਨੈਨ ਚੁਰਾਏ ਨੇਤਰਾਂ ਕੇ ਫਿਰਾਵਨੇ ਸੇ ਉਨਕੇ ਮਨ ਕੋ ਚੁਰਾਏ। ਮੁਕਤਾ ਨੁਕਤਾ ਖੁਲਾ ਬਚਨ ਵਾ ਸਿਧਾਂਤ ॥ ੪੬੬ ॥ ਹੋਏ ਭ੍ਰਮ ਮੈ ਪਰੇ ਪੁਨਾ ਮਾਫੀ ਪੁਨ ਮਨ ਮਾਰੇ ਤੁਸਾਨੂੰ ਓਸਕਾ ਮਾਰਨਾ ਮਾਫ ਹੈ ਤੁਸੀ ਹੋਏ ਇਧਰਆਈਆਂ ਲਾਪੀ ਲਾਂਫਾ ਕੀਆ ਲਿਫਾਫੇ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ॥ ੪੬੦ ॥ ਅਣੀ ਹੇ ਸਖੀ ਬਨਾਕੇ ਵਾ ਅਜਾਇਬ ॥ ੪੬੧ ॥ ਗਈ ਅਰ ਹਸਤੀ ॥ ੪੬੩ ॥ ਹੋਤਸਤ ਤ ਜਦੀ ਵਾ ਜਦਵੰਸੀ ਸੁਤਦੀ । ਜਿਤੇ ਮੀਰ ਹੋਏ ਤਦੋ ਚੰਡਜਪੀ ਜਿਨਾਂ ਨੇ ਚੰਡੀ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰੀ ਸੀ ॥ ੪੬੭ ॥ ਘਾਇਲ ਹੋਏ ਮੁਹਬਤ ਸੇ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਫਟਾਂ ਮੈ ਤਰਕ ਰੂਪੀ ਲੂਣ ਡਾਰਿਆ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੇ ॥ ੪੬੮ ॥ ਨਹ ਮੈਕੋ ਭਏ। ਸਾਡੇ ਕੋ ਕਿਸਕਾ ਡੈ ਹੈ। ਛਮੀ ਹਟਾਈ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ॥੪੭੦॥ ਜਨ ਕਾਮ ਜਰੀ ਕਾਮ ਸੇ ਜਲੀਆਂ ਨੋ ਕੇਲ ਰੂਪੀ ਜੜੀਦੇਕੇਸੀਤਲ ਕਰੀਆਂ ॥ ੪੭੪ ॥ ਜੋ ਗ੍ਰਿਹ ਲੋਗਨ ਕੋ ਪਤੀਆ ਸਾਰੇਆਂ ਸਮਸਨ । ਬੀਨ ਸ੍ਰੂਪਨੀ-

ਆਂ ਸਮ ਗੋਪੀਆਂ ਮੁਰਲੀ ਸੁਨਕੇ ॥ ੪੭੫ ॥ ਉਝੀੜ ਓਜਾੜਾਂ ਲੰਘ ਮਾਰਗ ਭੀੜਾ ਕਿਲਆਂਦਾ ॥ ੪੭੬ ॥ ਜਾਤ੍ਰਾ ਪੂਜਾ ਵਾ ਤੁਰ ਜਾਣਾ ਤਿਸਤਰਫ ਪ੍ਰਮਾਤ੍ਮਾਕੁਲੀਤਰਾਂ ਮਾਇਆਵਾ ਔਧੀ ਵੀ ਆਸਰਾ ਛਤ੍ਰਾ ਛਤ੍ਰਪਨਾ।ਨਾਤ੍ਰਾ ਨਾੜਾ ਹੀਰ ਕਹਾਇਆ॥ ਮਾਨ ਕ ਥਾਨ ਸੁਭਾਵ ॥ ੪੭੮ ॥ ਜਿਓ ਸੰਗ ਮੀਨਨ ਕੇ ਲਰਕੈ ਤਿਨ ਥਰਨ ਤਿਆਗ ਸਭੋ ਮਨੋ ਜਲਤੇ ਥਾਰ ਧਰੀਆ ਸਮੁੰਦ੍ ਛਾਲਾ ਕਰ ॥ ੪੭੯ ॥ ਸਿਰਕੀ ਪਿਛਾਰੀ ਦੁਪਟੀਆ ਚੁਨੀਆਂ ਕੌਰੀ-ਆਂ ਕਲਾਵੇਆਂਮੈ ॥ ੪੮੦ ॥ ਕਚਨਾਰ ਕੁਲਾੜ ਜਹਾ ਦਸੋ ਤਹਾ ਜਾਵਾਂਗੀਆਂ ਕੋਟੀ ਬੁਲਾਂਵਦੀ ਹੈ ਡੌਲਸਰੀ ਫਲ ਹੈ ॥ ੪੮੨ ॥ ਕਾਨਨ ਕੋ ਥਨਨੂ ਜਿਨਾਂ ਨੇ ਕਾਨ ਪੇਖੇਆ ਹੈ ਸੋ ਧਾਮ ਨਹੀਂ ਰਹ ਸਕਜ਼ੀਆਂ ਬੋਲਥ ਬੋਲਨੇ ਦਾ ਭੂਛਨ ਹਰੀ ॥ ੪੮੪ ॥ ਥਨ ਭਾਤ ਕਹੋ ਥ੍ਰਿਛੋ ॥ ੪੮੬ ॥ ਕੀਨ ਅਕੀਨ ਲਖੈ ਦੋਸ ਕਰ ਦੇਨੋ ਦੇਖ ਕੈ ਜਿਸ ਅਨਡਿਠ ਕਹਨੇ ਮੈਂ ਕੀਤੇ ਹੈ ਫਿਰ ਕੈ ਨ ਗਇਓ ਕਥਹੁੰ ਓਹ ਜਾਏ ਜਿਸ ਜਗਾ ਖੇਲਤੀਆਂ ਸਾ ਪਾਰਥ ਸ੍ਰੁਤ ਕੀ ਭਗਵਾਨ ਕੀ ਡੋਰ ਪ੍ਰੀਤੀ ਵਾ ਥ੍ਰਿਤੀ ਚਕਈ ਥਾਲ ਕੋ ਪਾਸ ਖੇਲਨੇ ਵਾਲੀ ॥ ੪੮੯ ॥ ਚਕ ਕੈ ਚਕ੍ਰਤ ਹੋਕਰ ਰੋੜਾ ਜੈਸੀ ਖੇਲ ਹੈ।ਰਾਜਾ ਥਾਚ।ਦਿਜ ਸੋ ਹੇ ਦਿਜ ਕੇ ਨਾਥ ਅਗਨ ਭਾਵ ਥਿਛੋੜਾ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਹਾ ਕ੍ਰਿਸਨ ਭਾਵ ਕੇ ਸਾਥ ਕ੍ਰਿਸਨ ਮੈਂ ਪ੍ਰੇਮ ਸੀ॥ਸ਼ੁਕ ਵਾਚ।ਅਰੋਚਕ ਭਾਂਤਸੁਨਾਵੈ ਜੋ ਨਹੀਂ ਭਾਵਤੀ ਗੋਪੀਆਂ ਕੋ ਵਾ ਵਸੇਸ ਰੁਚੀ ਦੇਨੇ ਵਾਲੀ ਗਵਾਰਨੀਆਂ ਥ੍ਰਿਹ ਅਗਨੀ ਦਾ ਭਾਵ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰੇ ਹੈ ਥ੍ਰਿਹ ਅਗਨੀ ਉਪਜਾ ਕੇ ਪੰਚ ਭੂਆਤਮ ਪੰਚ ਲੋਗਕ ਕੇ ਸਰੀਰ ਕੋ ਅਤ ਹੀ ਦੁਖ ਦੇਤੀ ਹੈ ਤਾੜਨਾ ਰੂਪੀ ਜੋ ਅਸੀ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਕੇ ਏਡਾ ਕਲੇਸ ਕਰਿਆ

ਤੈਸੇ ਤੁਮ ਪਾਵੋਗੇ ॥ ੪੯੪ ॥ ਏਠਾ ਅਵਨਾ ਇਸੀ ਤੇ ਦੁਖ ਪਾਵਨੀਆਂ ਹੈ ॥ ੪੯੫ ॥ ਜਿਮ ਘੰਟਕ ਹੇੜੇ ਮੈਂ ਘੰਟਾ ਹੇੜੇ ਕੇ ਸ਼ਬਦ ਮੈਂ ਫਸ ਕੇ ਮਸਤ ਹੋਕੇ ਬਾਨ ਲਗਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪੯੬ ॥ ਤਬ ਮੈਂ ਡਰਖਾਬੀ ਰਾਤ ਮੈਂ ਸੁਪਨਾ ਤਿਸਵਤ ਗੋਪੀਆਂ ਕੇ ਤਨ ਮੈਂ ॥ ੪੯੯ ॥ ਜਿਓਂ ਜਬੀ ਦੇਖ ਵਾ ਜਾਕਰ ਦੇਖੀਐ ਮ੍ਰਿਗ ਕੋ ਦੇਖ ਤਿਸ ਤ੍ਰਫ ਤਾ ਛਬਕੀ ਤਿਨਕੇ ਅਨੰਦ ਹੋਨੇ ਕੀ ॥ ੪੯੯ ॥ ਮਨ ਸੋ ਉਰਮੈ ਜੇਹੜੀ ਸਮੁੰਦ੍ ਪਾਸ ਸੇ ਸਾਥ ਲਈ ਹੈ ॥ ੫੦੦ ॥ ਬਿਵਰਓ ਮਿਲੀ ਬਾਤ ਤੇ ਜੈਸੇਬਿਛੜਿਆ ਪੁਰਸ ਮਿਲੇ ਤੇ ਬਾਤ ਕਰਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਰਿਣੀ ਕਰਜਾਈ ਮੰਨਤੇ ਤਜੀਆਂ ਕਹਰ ਅਨੰਦ ਜੇਤੇ ਜੇਤਾ ਏਤੇ ਇਤਨੀਆਂ ਪੁਰਸਾ ਨੋ ਏਤੀਆਂ ਬਾਤਨ ਤੇ ॥ ੫੦੧ ॥ ਚਿਟ ਕਾਰਨ ਸੋ ਛਿਟਆਂ ਸਾਥ ਬਨਕੇ ਫੁਲੌਕੋ ਬ੍ਰਿਹਾਛਧਬ੍ਰਿਹਾਕਰਛੁਧਾਤ੍ਰਮੰਨਕੋਹੋਰੈਫੈਲਾਂਵਦੀਹੈਗਜਭੀਆਪਨੀ ਚਾਲ ਕੋਸਵਾਰਦਾ ਹੈ ਤਿਸਦੀਆਂ ਇਸਥਿਤ ਹੁਈ ੨ ਤਰੀਆ ਤਾਰੀਆਂ ਵਾ ਤਾਰੇ ॥ ੫੦੪ ॥ ਭਾਨ ਸੋਭ ਤਿਨਾਦੀ ਚਸਕਾਰਨ ਰਸ ਕੇ ਚਸਕੇ ਵਾਸ਼ਤੇ ਅਪਨੇ ਮਨ ਭੀਤ੍ 'ਬਾਂਧੋ ਕੋਈ ਗੁਣ ਵਾ ਗੋਪੀਆਂ ਕੈ ਮਨ ਅਪਨੇ ਮੰਨ ਸੋ ਬਾਧੋ ਕੈ ਆਦ ਕੋ ਕਰਕੈ ਧਾਧੋ ਸਾਧਿਆ ਹੈ ॥ ੫੦੬ ॥ ਕਹਬੇ ਕਰੇ ਥੇ ਤੁਮ ਨਾਹਨ ਏਥੇ ਤੁਮਨ ਵੇਤੋ ਨਹੀਂ ਥੇ ਅਬ ਫੁਲੇ ਹੋਏ ਮੁਖ ਵਾਲੇ ਕਹਾਸੇ ਆਏ ਹੋ ਅਪਨੀ ਥਿਰੀ ਕੋ ਭਉਰ ਹੋਗਏ ਥੇ ॥ ੫੦੭ ॥ ਚਾਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਿਆਂ ਪੁਰਸਾਂ ਕਾ ਭੇਦ ਨਰ ਏਕ ਅਕੀਨ ਹੀ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰੇ ਏਕ ਕੀਨ ਕਰੈ ਇਕ ਕੀਨ ਜੋਜਾਨੋ ਏਕ ਨ ਪ੍ਰੀਤ ਕੋ ਭੇਦ ਜਨੈ ਜੋ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰੈ ਅਰ ਮਾਨੈ ਏਕਪੁਰਖ ਐਸਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੋ ਕੋਈ ਪ੍ਰੀਤ ਨ ਕਰੈ ਤਥਬੀ ਦੁਹੁ ਤਰਤੇ ਹੈਂ।ਸਹਜਸੁਭਾ

ਵ ਸੋ ਉਤਮ ਹੈ ਇਕਐਸੇ ਹੈਂ ਜੋ ਕੋਈ ਕਰੇ ਤਾਂ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਮਧਮ ਇਕ ਕਰੀਹੋਈ ਕੋ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਆਪਨੇ ਪਾਸੋਂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਤੀ ਸੋ ਕਨਿਸ੍ਠ ਹੈਂ। ਇਕਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰਨੇਕੀ ਰੀਤੀਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤੇਕੋਈ ਕਰੇ ਤਾਂ ਤਿਸਕੋ ਸ਼ਤ੍ਰੂ ਮਾਨਤੇਹੈਂ ਸੋ ਅਧਮ ਹੈਂ । ਜੋਰੀਚਕਮਾਤ੍ਰ ਹੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕੋ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਾਨਤੇ ਸੋ ਪਾਮਰ ਹੈਂ ਇਹ ਕਾਨਕੋ ਕਹਾਂ ਤੂੰ ਕਿਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਹੈ ॥ ੫੦੯ ॥ ਕਹੋ ਨੇਹ ਕੋ ਦਗ਼ਾ ਅੰਤ ਕੋਊ ਦੇਹੋ ਨਹੀਂ ਦੋ ਜਨ ਛਾਡ ਪਹਉ ਹਰਿ ਗਾਓ ਜਨ ਜੋ ਛਲਸੋ ਜੈਸੇ ਦੁਇ ਜਨੇ ਰਸਤੇਬੀਚ ਏਕ ਦੂਸਰੇ ਕੋ ਛਾਡ ਕੇ ਪਰੇ ਤਿਆਗ ਜਾਵੈ ਜਨ ਜੋ ਸੋਈ ਜਨ ਛਲ ਸੇ ਆਕਰ ਤਿਸਕੋ ਫਿਰਹਰ ਲੈ ਖੋਸ ਲੈ ਜਾਵੈ ਜੋ ਬਟਹਾਜਨ ਘਾਵਤ ਹੈਂ ਕੋਊ ਜਾਤ ਚਲਿਓ ਪਿਖ ਕੈਮਧਮ ਹੈ । ਰਾਹ ਮਾਰਨ ਹਾਰਾ ਕਿਸੇਕੋ ਚਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਦੇਖਕੈ ਦੁਪਹਰਮੈ ਦਗੇ ਸੇ ਘਾਵਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੈ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤੂੰ॥੫੧੦॥ ਲਖ ਲੰਘ ਕੈ ਹੋਲੀਆਂ ਤੇ ਵਿਵਾਹਾਂਤੇਕੁੜਮਾਂਅਤਸੋ ਊਖਰੈਬਹੁਤਠਾਮਸਕਰੀਕਰੀ॥੫੧੧ ਕਰ ਡਾਰ ਗਹੇਹਾਥ ਪਾਕੇ ਗਲੇ ਮੈ ਸੋ ਤੁਮ ਹਰੋ ਸਸਵਤ ਊਜਲ ਰਸ ਪੂਰਬਤ ਹਮਾਰੇ ਬਿਛਰਤ ਸੋ ॥ ੫੬੩ ॥ ਸਭ ਅੰਗ ਸ੍ਰੇਸਟ ਅੰਗਾਂ ਮੈ ਸੁੰਦਰ ਸਾਜ ਕਹੀਕਰਕੇਓਮਈਉਮੰਗ ਕੈ ਵਾ ਓਰੜਕੈ ਵਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਕੇ ॥ ੫੬੫ ॥ ਜਿਉ ਰਸ ਭੋਗਨ ਭੋ ਅਨਲੋ ਧੰਨਨੈ-ਨਨ ਸੈਨ ਸੋਕੰਜ ਸਿਬਾਨੋ ਜੈਸੇ ਰਸੀਆ ਲੋਗਾਂਨੋ ਭਵਾਂ ਰੁਪੀਧਨਖ ਚੜਾਕੇ ਕਵਲ ਵਤ ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਦੀ ਸੈਨਤ ਰੂਪੀ ਬਾਨਾਂ ਸੇ ਵਸੀ ਕਰੈ ਤੈਸੇ ਕਾਨ ਕੋ ਕਰ॥੫੬੭॥ਸਿੰਧ ਰਚੀ ਹੈ ਰੰਭਾ ਵਾ ਲਖਮੀ ਤਾ ਮੈ ਰੀਝ ਮਹਾਂ ਕਰਤਾਰ ਰੀਝਕੈ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੇ ਤਿਨਾਂ ਕੇ ਸਰੀਰ ਮੈ ਵਾ ਰਾਧਾ ਕੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੈ ਲਕ ਕੇਹਰ ਵਤ ਰਚੀ ਹੈ ਖਚਤ ਕੀਤੀ ਹੈ ਸੋਭਾ ਲਕ ਮੈ ॥ ੫੬੯ ॥ ਤਾਚੀ ਤਖਕ ਦੀ ਜਿਹਕੇ ਮੁਖਕੀ ਛਟਾ

ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੇਖਕੈ ਸੋਭਨੀਕ ਸੁੰਦਰ ਮਧਮਚੰਦ੍ਰਮਾਂਦੀਜੋਤਲਗ ਵਦੀ ਹੈ ਭੈਹਨ ਭਾਏ ਸੁਭਾਵਹਾਵ ਭਾਵਦੇ ਸਹਤ ਭੌਹਾਂਸੋ ਸੋਭਦੀਆਂ ਹੈਂ ਮਦਨੈ ਮਨੋਕਾਂਮਨੇ ਬਲ ਸੇ ਕਮਾਨ ਖਿਚਨਾ ਕਰੀ ਹੈ ਜਿਹਕੇ ਜਿਨਾਕੇ ਮੁਖ ਚੰਦ੍ਰ ਕੇ ਮਧ ਸਹਿਤ ॥੫੭੩॥ ਕਰ ਭਾਵ ਛਬੈ ਕਰਕੈ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਸੋਭਾ ਵਾ ਹਾਵ ਭਾਵ ਦੀ ਸੋਭਾ ਜਿਉਂ ਮ੍ਰਿਗਨੀ ਮ੍ਰਿਗ ਬੀਚ ਮ੍ਰਿਗਨੀਆਂ ਕੇ ਬੀਚ ਮ੍ਰਿਗ ਸੋਭਤਾ ਹੈ। ੫੭੪॥ ਜਿਹਕੋ ਜਿਸਕਾ ਨਾਮ ਸੁਨਕੈ ।੫੭੫॥ਤਾਂਕੀ ਛਬੈ ਤਿਨਾਂਕੀਸੋਭਾ ਗਨਕੈ ਵਿਚਾਰਨ ਕਰੀ ਹੈ।ਜੋ ਕਹਾਂ ਪ੍ਰਯੰਤ ਗਨੋ ਵਿਚਾਰਾ ਤਿਨਾ ਕੀ ਉਪਮਾ ਜੋ ਹੈ॥ ੫੭੬ ॥ ਸਿੰਧ ਸੁਤਾ ਰੰਕ੍ਰਾ ਘ੍ਰਿਤਾਚੀ॥੫੭੮॥ ਰਟਾਸੀ ਮੋਰ ਤਾ ਪਿਖ ਕੈ ਤਿਨਾਂ ਗੁਆਲੀਆਂ ਨੂੰਦੇਖ ਕੈਜੋਉਪਜੀ ਹੈ ਮਨਤੇ ਉਪਮਾ ਮਾਨੋ ਘੋਰ ਘਟਾ ਸੀ ਭਿਆਨਕ ਵਾ ਘੁਲੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਘਟਾਂ ਸਰੀਖੀਆਂ ਤਾਮੈ ਤਿਨਾਂ ਮੈਂਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਬ੍ਰਿਖ-ਭਾਨ ਕੀ ਸੁਤਾ ਪ੍ਰਕਾਸਤੀ ਹੈ ਜਿਸ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਉਪਰ ਪੀਲੇ ਰੰਗ ਦੀ ਚੁਨੀ ਵਾ ਜਿਨਾਂ ਗੁਵਾਲੀਆਂ ਉਤੇ ਹੈ ਸਾਵਲੀਆਂ ਹਰ ਕੇ ਸਾਵਲੇ ਰੰਗ ਦੀਆਂ ਵਾ ਸਾਵਲੇ ਰੰਗ ਦੇ ਹਰੀ ਦੇ ਨਜੀਕ ਆ ਗਈਆਂ ॥ ੫੮੨ ॥ ਪੰਚ ਕਮਾਨ ਕਾਮਾਦੀ ॥ ੫੮੩ ॥ ਤਾ ਜੋ ਅਤਸੈ ਭਲੀ ਸੁੰਦਰ ਰਾਧੇ ਹੈ ਤਿਸਦੇ ਸਾਥ ॥੫੮੬ ॥ ਭੀਨੋ ਭਿਜਾ ਪ੍ਰੇਮ ਸੈ ॥ ੫੮੭ ॥ ਕਾਨਰ ਸੋ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਕੇ ਸੰਗਰਾਚੀਹੈ। ਉਮੰਗ ਉਤਸਾਹ ਸੇ ਵਾ ਉਛਲ ਕੇ ਮਾਨੋ ਮਨ ਕੇ ਵਸ ਕੋ ਜਾਨੋ ॥ ੫੮੮ ॥ ਗੁਵਾਰਨ ਕੇ ਕੰਚਨ ਸੇ ਤਨ ਸੈ ਹਰੀ ਕੋ ਮੰਨ ਮਣੀ ਕੇ ਤੁਲ ਖੁਭਾ ਖਚਤ ਹੁਆ ਰਸ ਕੇ ਖੇਲਨ ਕੋ ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਸੁੰਦਰ ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਵਾ ਸੁੰਦਰ ਤੇ ਸੁੰਦਰ ॥ ੫੮੯ ॥ ਸ੍ਰਮ ਕੈ ਕਸ੍ਰ ਵਾ ਜਤਨ ਕਰਕੇ ਕਰਮ ਕੈ ਕ੍ਰਮ ਕ੍ਰਮ ਕੈ ਛਕ ਪੂਰਨ ਹੋਕਰ

ਪ੯੧ ਧਮਾਰਨ ਗਾਵੈ ਧਮਾਰ ਰਾਗ ਗਾਵੈ ਹੈ ਗਾਇਨ ਵਾਲ ਹੋ ਕੈ॥ ਪ੯੩ ॥ ਤ੍ਰਿਯਾ ਕੇ ਸੁਭ ਭਾਗ ਇੰਸ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਕੇ ਸੁਭ ਭਾਗਾਂ ਨੇ ॥ ਪ੯੪॥ਰਸਜਿਉਮਿਓ ਹੈਉ ਛਲਿਆ ਵਾ ਰਸਾਂ ਦਾ ਜਿਸਨੂੰ ਉਤਸਾਹ ਹੂਆ ਹੈ ਓਹਾਰ ਨਹੀਂ ਭਿਗਿਆ ਹੋਠਾਂ ਮਾਨੋ ਮੁਖ ਰੂਪੀ ਚੰਦ ਨੂੰ ਦੇਖਕੇ ਮੋਤੀਆਂ ਰੂਪੀ ਅੰਧੇਰਾ ਪਤਾਲ ਗਯੋ ਹੈ ਰੂਪ ਕਾ ਅਲੰਕਾਰ ਨਹੀਂ ਭਾਵ ਸੋਭਾ ਦਾ ਹੈ ॥ ਪ੯੫ ॥ ਰਾ ਜਤ ਜਿਉਂ ਮਹ ਚੰਦਨੀ ਕੰਚਨ ਸਹਤਤੁਲਾਇਓ ਮਹ ਰਾਖ ਦੀ ਚਾਂਦਨੀਮੈਂ ਰੂਪ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਗੋਪੀਆਂ ਕਵੀਆਂ ਤਲਾਉ ਰਾਸ ॥ ਪ੯੮ ॥ ਖੋਉਨ ਖ਼ੋਫ ਨਹੀਂ ਹੈ ਵਾ ਖਉ ਨਾਸ ਨਹੀਂ ॥੯੦੧ ॥ ਤਾਹਿ ਤਨ ਉਰਕੀ ਤਿਸਦੇ ਕਰਨ ਫੂਲਾਂ ਦੀ ਵਾ ਛੋਡੂਆਂ ਦੀ ॥ ੯੦੨ ॥ ਸਿਜਾਮ ਕਹੈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਸਿਯਾਮ ਦੇਖਨੇ ਤੇ ਲਾਜਹਿ ਕੇ ਫੁਨ ਸਿਯਾਮ ਅਏ ਹੈਂ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਸੁਭ ਭਾਵਨਾ ਸ੍ਰੇਸ੍ਠ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਨੇ ਭਾਵ ਹਾਵ ਭਾਵ ਮਾਨੋ ਨ ਸੋ ਮਿਲਕੈ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਨੈ ਘੇਰਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਖੇਲਨ ਵਾਸਤੇ ॥ ੯੦੪ ॥ ਤਰ ਤਾਰਕ ਹੋਵੈ ਤਰ ਅਤਸੈ ਕਰਕੇ ਵੈਰਾਗ ਵਾਨ ਹੋਕੇ ਚਿਤਵੈ ਸੋ ਹਰੀ ਨੂੰ ॥ ੯੦੫ ॥ ਸਿਯਾਮ ਹੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਸਾਥ ਅਤਸੈ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀਤਾ ਹਿਤ ਪ੍ਰੇਮ ਅਉ ਪੁੰਨਾ ਬੰਦਨਾ ਘਰਦਿਆ ਮਨੇ ਕੀਤਾ ਸਭ ਰੰਗਾਂ ਦੇ ਬਸਤ੍ਰ ਧਰ ਪਹਰ ਕੇ ਤਿਥੇ ਫਿਰਦੀਆਂ ਹੈਂ ਤਿਥੇ ਖੇਲ ਦੀਆਂ ਹੈਂ ਬਨ ਸੈ ਫੁਲ ਸਰੀਖੀਆਂ ਹੋ ਰਹਿਆਂ ਹੈਂ ॥ ੯੦੮॥ ਆਂਡਧਰੇ ਬਿੰਦੀ ਜਿਨ ਭਾਵਨਾ ਜਿਸ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਸਭ ਹਾਵਭਾਵ ਕੋ ਕੀਤਾ ਹੈ ਨੈਤ੍ਰ ਚੰਚਲ ਕਰਕੈ ਮਨਸੈ ਸੁਖ ਪਾਕਰ ਚਿਤੈ ਦੇਖ ਕੈ ਹਸ ਦੀਨੋ ॥ ੯੦੯ ॥ ਬੀਨਸੀ ਮਹੀਨ ਅਵਾਜ ਸੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਸ੍ਯਾਵਲੇ ਦੇ ਭਾਰੇ ਸੁੰਦਰਤਾ ਤਿਨਾਂ ਕੀਆਂ ਝਾਝਰਾਂ ਕੀ ਧੁੰਨੀ ਧਰਤ

ਪਰ ਉਠੀ ਕਿਆ ਹੋਈ ਤਿਸ ਸੋਭਾ ਕੀ ਢੋਲਕਾਂ ਕੇ ਸਾਥ ਤੰਬੂਰੇ ਬਜਦੇ ਹੈਂ ਤਿਹ ਤਿਸ ਜਗਾ ਮ੍ਰਿਦੰਗ ਨਗਾਰੇ ਬਾਜ ਉਠੇ ਹੈਂ ॥ ੬੯੦ ॥ ਕੈਸੇ ਐਸੇ ਏਕ ਕਾਲ ਮੈ ਮ੍ਰਿਗ ਆਦਿਕ ਸਿੰਗੀ ਰਿਖ ਆਦਕ ॥ ੬੯੨ ॥ ਜੋ ਮੁਰ ਨਾਮ ਸਤ੍ ਪਰ ਭੈ ਦੇ ਪਾਵਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ਨਾਸ ਕਰਤਾ ਹੈ ਹਾਥੀ ਕੇ ਦੁਖ ਕੋ ਕਟਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ਦੁੰਦ ਦੁਖਾਂ ਨੂੰ ਵਾ ਦੁਖਾਂ ਦੀਆਂ ਪੀੜਾਂ ਹੈਂ ਜਿਨ ਕੋ ਤਿਸਨੇ ਰਸ ਦਾ ਸੁਆਦ ਕਰਕੈ ॥ ੬੯੩ ॥ ਗੁਵਾਰਨੀਆਂ ਕੀ ਸੁਨ ਬਾਤ ਗਈ ਤਬ ਲਾਜ ਗੁਵਾਰਨੀਆਂ ਹਰੀ ਦੀ ਬਾਰਤਾ ਸੁਨ ਕੇ ਗਈਆਂ ਝੀਲਾਂ ਕੋ ਜਲ ਵਾ ਬਨ ਕੋ ਤਜ ਤਿਆਗ ਕੈ ਟਿਲਾ ਜੈਸੇ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੬੯੪ ॥ ਹਰੀਕੇ ਹਿਤ ਹਰੀ ਕੇ ਵਿਸੇ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਗਾਵਤੀਆਂ ਹੈਂ ॥ ੬੯੫ ॥ ਰੰਗ ਭਰੀ ਰੰਗ ਆਦਕਾਂ ਕਰ ਪੂਰ ਪ੍ਰੇਮ ਸੇ ਵਾ ਰੰਗ ਆਦਕਾਂ ਸਾਥ ਪੂਰਨ ਹੋਈ ਰਾਧਕਾਂ ਵਾ ਸਭੀ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਅਤ ਹੀ ਕ੍ਰਿਜ਼ਨ ਕੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੈ ਖੇਲਤੀਆਂ ਹੈਂ ਸ੍ਰੇਸ੍ਠ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਔਰ ਪੁਨਾ ਧੰਨ ਦੇ ਬੰਧਨਾਂ ਵਿਚ ਮਨਨਹੀਂ ਕਰਿਆਸਾਵਨਮਾਸਕੇਮਧਵਿਖੇ॥੬੯੭॥ਸ੍ਰੁੰਦ੍ਰੀਆਂਕ੍ਰਿਸ਼ਨਸਾਥਅਤ ਹੀਰੰਚਰਾਤੀਅਤਸੈਕਰਕੈਪ੍ਰੇਮਸੈਰਪੀਆਂਹੋਦੀਆਂਸਚੀਕੀਨਿਆਂਈ ਰੂਪ ਪੈ ਬਹੁੜੋ ਚਤਰੀ ਨਿਆਈ ਮੰਨ ਸੈ ਸਚੀ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਕੇ ਬਿਧ ਰਕ ਧੜਕੇ ਤੇ ਬਿਨ॥੬੯੭॥ਸਮਰੂਪ ਨਤੁਲ ਸਚੀ ਤੁਲ ਵਿਚਾਰੇ ਆ ਹੈ ਜੋਊ ਸੁਧ ਸ੍ਰੁੰਦ੍ਰਜਤਾ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਰਚਨੇ ਸੈ ਬਾਕੀ ਬਚੀ ਹੈ ਸੋ ਕਰਤਾਰਨੇਹਥਮੈਲੈਕੈ ਰਾਧਕਾਂ ਬਨਾਵਨਾ ਕਰੀ ਹੈ ॥ ੬੯੯ ॥ ਜਿਉ ਸਸ ਅਗਰਲਸੈ ਚੰਪਲਾ ਤੈਸੇ ਹਰੀ ਕੇ ਦੰਤ ਲਸਕਤੇ ਹੈਂ ਅਨਾਰ ਰਸੀਖੇ ਜੋ ਹੈ ਮੁਖਹਰੀਕਾਚੰਦ੍ਰਮਾਤੇ ॥ ੭੦੦ ॥ ਰਸ ਕੀ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ਨੇੜ੍ਹਾਂ ਕੇ ਹਾਵ ਭਾਵ ਕਰਕੇ ਮੰਨੋ ਜਾਣੋ ਗੋਪੀਆਂ ਕੀਮਤ ਚੁਰਾਏ

ਲਈ ॥੨੧॥ਸਥਾਵਰ ਸੁਨਕਰ ਸੁਰ ਜੀਵ ਜੜ ਜੰਗਮ ਤੇ ਜਾ ਸੁਨ ਪਾਈ ॥ਅਨ ਵੈਜਾ ਜਿਨਾਂ ਨੇ ਸੁਰ ਸੁਨ ਪਾਈ ਹੈ ਤੇ ਜੰਗਮ ਤੇ ਜੜ ਹੋ ਗਏ ਜੜ ਤੇ ਚੇਤਨ ਹੋ ਗਏ ॥ ੯੨੩ ॥ ਅਨੂਪਸੀ ਸੁੰਦ੍ ਸੀ ਵਾ ਸੁੰਦਰ ਮੂਰਤੀ ਜਾਂਕੀ ਕਸੀ ਬਨਾਈ ਹੈ ਚਾਂਦਨੀ ਰਾਤ ਮੈ ਗੁਵਾਰਨ ਕੇ ਸਮਦਾਇ ਵਿਖੇ ਇਹੁ ਰਾਧਕਾ ਗਵਾਲੀਆਂ ਤੇ ਹਛੀ ਚੰਗੀ ਹੈ॥ ਬਾਤ ਜੋ ਥੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਕੇ ਮਨ ਕੀ ਹਾਸ ਬਿਲਾਸ ਕੀ ਸੋ ਰਾਧਕਾ ਨੇ ਜਾਣ ਲਈ ॥ ੯੨੪ ॥ ਸਮਗ੍ ਭਾਗਾਂ ਕੋ ਤੇਰੇ ਮਸਤਕ ਨੇ ਹਰ ਲਿਆ ਹੈ॥ਮਨੋ ਜਾਣ ਮਨ ਕੇ ਵਿਖੇ ਜਾਣੋ ॥ ੯੨੭ ॥ ਨਾ ਕਛੁ ਜਰਾ ਨਹੀਂ ਕਛੁ ਜਰਾ ਮਾਤ੍ ਭੀ ਭੈ ਧਾਰਨ ਕੀਤਾ ਸੋ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਮੋਰਨ ਸੈ ਮੁਰਵਾ ਨਰ ਕਲੈਰੀ ਮੋਰ ਜੈਸੇ ਤੈਸੀ॥ ੯੨੮ ॥ ਬ੍ਰਿਖਭਾਨ ਕੀ ਪੁਤ੍ਰੀ ਰਾਧਕਾ ਸੀ। ਹਰੀ ਤਿਥੇ ਐਸੇ ਸੋਭਤੇ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਪੰਨਾ ਨਗਾਂ ਦੀ ਖਾਨ ਵਿਖੇ ਸੋਭਤਾ ਹੈ ॥ ੯੨੯॥ ਸੋ ਸੰਗੀਤ ਨਚੈ ਹਰਜੀ ਨਾਚ ਅਰ ਗਾਵਤੇ ਸਹਤ ਜੋ ਸੰਗੀਤ ਸ਼ਾਸਤ੍ ਵਿਖੇ ਲਿਖਾ ਹੈ ਖੋਰ ਦਏ ਤਿਲਕ ਦਿਤੇ ਹੋਇ ਹੈਂ ਤੀਨੋਂ ਸੀ ਜਹਾਂ ॥ ੯੩੦॥ ਘ੍ਰਿਤੀ ਬ੍ਰਹਮਾਨੀ ਵਾ ਇੰਦ੍ਰਾਨੀ ਥੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸਸ ਕੋ ਸਾਰ ਸੋਭਾ ਮਾਨੋ ਇਸੀ ਸੈ ਖਚਤ ਕੀਤੀ ਹੈ ॥੯੩੪ ॥ਸੋ ਅਤੀ ਕਰਕੇ ਜੋ ਸਖੀ ਹੈਸੀ ਅਨੰਦ ਕੋ ਧਾਰ ਕਰ ਮਨਸੈ ਝੁਰੀ ਨਹੀਂ ॥ ੯੩੭ ॥ ਘਰੀ ਇਕ ਕਈ ਘੜੀਆਂ ਧਰ ਖਾਸਨ ਅੰਗ ਵਿਖੇ ਅਰ ਝੂਨਾ ਖਾਸੇ ਦਾ ਝੂਨਾ ਚੰਗਾ ਬਰੀਕ ॥ ੯੩੮ ॥ ਮੂਨਾ ਬਚੇ ਮ੍ਰਿਗਾਂ ਦੇ ਆਂਦ-ਦੇ ਹੈਂ ਜਿਉਂ ਉਪਜੀ ਸੁਰ ਇਸਤਰਾਂ ਉਤਪਤ ਹੋਈ ਮਾਨੋ ਭ-ਗਵਾਨ ਨੇ ਪਕੜ ਕੇ ਫਾਹੇ ਚਲਾਈ ਹੈ ॥ ਸੁਰ ਰੂਪੀ ਜਾਦੂ ਡਾਰਿਆ ਹੈ॥ ੯੪੨ ॥ ਨਹੀਂ ਟੋਕਿਆ ਕਿਸੇ ਮਨੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਕਿਸੇ ਜਿਉਂ ਮਧ ਭੀਤਰ ਲੈ ਗੋਪੀਆਂ ਵਿਚੋਂ ਸੁੰਦਰ ਗੋਪੀ ਲੈ

ਉਡਾ ਸੀ ਜਿਉਂ ਜਬ ਤਕ ਮੁਸਲੀ ਕੋ ਹਰੀ ਨਾਲ ਲੈਕੇ ਹਰਣ ਵਤ ਜਬ ਰਿਪ ਕੋ ਅਕਾਸ ਮੈ ਜਾ ਰੋਕਿਆ ਸੀ ॥ ੬੪੬ ॥ ਦੋਊ ਬੀਨ ਕਰ ਭੀਤਰ ਬ੍ਰਿਛਾਂ ਨੂੰ ਲੈਕੇ ਭੀਮ ਭਏ ਭਿਆਨਕ ਭਏ ਚੋਕੇ ਛੁਟੇ ਤੈਸੇ ਮਾਨੋ ਖੋਪੇ ਵਾ ਢੁਕ ਕੈ ॥ ੬੪੭ ॥ ਅਤੰਗ ਅੰਤ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਵਾ ਭਏ ਵਾ ਕਾਲ ਰੂਪ ਦੇਖਾ ਡੰਕਾ ਨਗਾਰਾ ਬਜਾ ਦੀਆ ਹੈ ।। ੬੪੯ ॥ ਸੁਰਬੰਸ ਰੀਤੀ ਵਿਖੇ ਬਸੈਹੈ ॥ ੬੫੧ ॥ ਸਾਚ ਬੀਚ ਸੰਚੇ ਮੈ ਕਾਛੇ ਬਣੇ ਹੋਏਹੈਂ ਨਹੀਂ ਕਛ ਭੀ ਪਾਛੇਕਿਆ ਲਜਤ ਕਰਦੇ ਹੈਂ ਕੁੰਜ ਗਲੀ ॥ ੬੫੩ ॥ ਨਾਚਤ ਨਾਚਤ ਨਾਚ ਨੂੰ ਜੋ ਨਚਤਿਆਂ ੨ ਨਾਚ ਨੂੰ ॥ ੬੫੪ ॥ ਪੁਰ ਮੰਡਲ ਬ੍ਰਿਜ ਅ-ਸਥਾਨ ॥ ੬੫੫ ॥ ਕਾਨ ਦੀ ਰਸ ਖੇਲ ਬਿਖੇ ਅਨਵੈ ॥ ੬੫੬ ॥ ਰਿਤ ਸਮੈ ਕੇਲ ਕਉ ॥ ੬੫੭ ॥ ਅਰਧ ਅੰਧੇਰੀ ਅਧੀ ਚਾਂਦਨੀ ਅਧੀ ਅੰਧੇਰੀ ਅਸ੍ਟਮੀ ਥਿਤ ਤਿਸ ਰੀਤੀ ਕੋ ਕਰਕੈ ਘਾਵ ਦਾਵ ਹੇ ਰਾਮ ਹਰੀ ॥ ੬੫੮ ॥ ਰਸ ਰੂਪੀ ਹੈ ਘੋੜੇ ਉਪਰ ਧਾਏਕੈ ਬਧੇ ਮਾਰੇ ਹੈ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਨੇ ॥੬੬੦॥ ਜੈਸੇਕੋਈ ਪੁਰਸ਼ ਬਹੁਤ ਦੌੜਤੇ ਤੇ ਹਾਰ ਮਾਨਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹਰੀ ਅਗੇ ਰਾਧਕਾ ਨੇ ਰਸਾਹੈ ਰਸਰੂਪੀ ਘੋੜੇਉਪਰ। ਮੰਨ ਮਾਨੋ ਭਉਹਾ ਰੂਪੀ ਧਨਖ ਮਨੋ ਜਾਨੋ ਨੈਣਾ ਰੂਪੀ ਲੈਸੋਬਾਨ ॥ ੬੬੧ ॥ ਕਵੀ ਸੁਕ ਕਾ ਕਹਨਾ ਹੈ ਇਸ ਮੈ ਤੂੰ ਹੇ ਰਾਧੇ ਸੁਨ ਹਮਹੂ ਤੇ ਗਵਾਲੀਆਂ ਦੀ ਰਾਣੀ ਸੁਣਦੀ ਹੈ ਤੂੰ ਤਾਂਤੇ ਸੁਣ ਹਮ ਹੂ ਤਾ ਭਗਤਨੀ ਜਾਣ ਕੇ ਕਹਿਆ ਹੈ ॥ ੬੬੩ ਨਿਹਰਾਇਕੈ ਗਰਦਨ ਨੀਚੇ ਕਰਕੇ ਮਾਨੋ ਯਾ ਗੁਵਾਰਨ ਨੇ ਪੰ-ਖੀਆਂ ਖੰਭੜੀਆ ਵਤ ਹੈਂ ਸੁੰਦਰ ਬਿਨਾਹੀ ਤੂੰ ਟੋਕੇ ਬਿਨਾਂ ਹੀ ਸੋ ਤੂੰ ਇਨਾਂ ਤੇ ਨਹੀਂ ਸੁਧ ਲੋਕੋਂ ਕੀ ॥ ੬੬੫ ॥ ਪਹਾਰ ਕੈ ਹਰੀ ਕਰਕੇ ਪਿਖਕੈ ਦੇਖਨਾ ਕਰਨ ਗੀ ਤਾਤਕੀ ਸਿਆਮ ਕੀ।ਲਗਰਾ

ਬਾਜ ਬਗਲੀ ਠਗਨੀ ਕੈ ਚੰਦੇਲੀ ਕੇ ਪਾੜਕੀ ਜਿਹ ਸਥਾਨ ਕੇ ਢਿਗ ਰਾਧਕਾ ਹਰੀ ਕਾ ਆਨਨ ਮੁਖ ॥ ੬੭੩ ॥ ਮੁਖ ਚੰਦ ਨਾਮ ਗੋਪੀ ਕਾ ਹੈ ਰਾਧਕਾ ਮਾਨ ਕੈ ॥ ੬੭੭ ॥ ਹੇਤ ਕੇ ਭਾਵ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪ੍ਰੇਮ ਕੇ ਅਨੇਕ ਅਨੇਕਾਂ ਹੀ ਸੁਨਕੇ ਬਤੀਆਂ ਚਲੀ ਤਿਹ ਪੈ ਜਿਹ ਤੇ ਮੁਖ ਤੇ ਚੰਦ ਨੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤਾ ਕੀ ਸੋਭਾ ਲਈ ਹੈ ॥ ੬੭੮ ॥ ਚਕੀ ਚਕਰੀ ਹਥਾਂ ਸੇ ਚਲੈ ਧਾਗਾ ਖਿਚਕੇ ਆਵੈ ਤੈਸੇ ॥ ੬੭੯ ॥ ਸੋ ਕੋਊ ਓਹ ਕੋਈ ਜੋ ਹੈਬ੍ਰਿਜਨਾਰ ਰਾਧੇਕਹਿਓਕਉਨਦੂਤੀਕਹਿਆ ਕਨਾਈ।ਜਿਹ ਸੰਗ ਪ੍ਰੀਤ ਲਗਾਈ। ਤਾਹੀ ਸੰਗ ਖੇਲਹੁ ਲਾਲ ਰੀ ਵਾ ਸੋ ਕੋ ਸੋ ਦੂਤੀ ਰਾਧੇ ਕਹਿਓ ਕਉਨ ਕਨਾਈ ਦੂਤੀ ਕਹਾ ਜਿਹ ਸੰਗ ਪ੍ਰੀਤ ਲਗਾਈ ॥ ੬੮੨ ॥ ਹਹਾ ਹੀ ਹਾੜੇ ਕਢਦੀਹਾ ਸਾਣ ਨੀਸਾਣ ਪਰ ॥ ੬੮੩ ॥ ਭਉਰੇ ਭਵਾਟੀਆਂਬਾਲ ਬਲਿਉ ਬਲਹਾਰ ਜਾਵਾਂ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਤੋਂ ਵਾ ਮੈਂ ਤੇਰੀਆਂ ਬਲਾਵਾਂ ਲਵਾਂ ॥ ੬੮੭ ॥ ਪ੍ਰੀਛਤ ਨੂੰ ਸੁਕਦੇਵ ਕਹਿਆ ਹੇ ਰਾਜਨ ਕਹਉ ਰਾਧਾਂ ਨੇ ਜੋ ਹਰੀ ਆਪਨ ਆਵੈ ਭਾਵ ਜੋ ਹਰੀ ਆਪ ਨਾ ਆਵੈ ਤ੍ਰਦ ਤਕ ਨਹੀਂ ਜਾਵਾਂਗੀ ॥ ੬੮੮ ॥ ਤਬ ਤਉ ਉਪ੍ਰਾਚੀਨ ਵਾ ਉਸ ਕੀ ॥ ੬੮੯ ॥ ਰਾਧੇ ਕਹਾ ਨਹੀਂ ਜਾਓ ਨਹੀਂ ਬਾਤ ਨਾਹ ਹੈ ਚੰਦ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਹੈਂ ਰੂਪ ਵਾਲੀ ਦੂਤੀ ਕਹਾਤੋਸੀ ਗੁਵਾਰ ਭਈ ਨ ਭਈ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਮਾਨ ਕਰਤੀ ਹੈ ਤੇਰੀ ਸੀ ਗੁਵਾਲੀ ਹੋਈ ਚਾਹੇ ਨਾ ਹੋਈ ਤੋ ਕਿਆ ਹੈ ॥ ੬੮੪ ॥ ਜਿਹ ਘੋਰ ਘਟਾ ਘਨ ਆਏ ਘਨੇ ਘੁਲਕੇ ਬਦਲ ਆਏ ਵਾ ਓਰੜੇ ਹੋਏ ਜਿਥੇ ਬਿਰਹੀ ਤਨ ਵਾਲੇ ਮਨ ਫਾਰਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਵਿਜੋਗ ਦੂਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਕਹਯੋ ਦੂਤੀਨੇ ਉ-ਮਗਿਓ ਮਨ ਸਾਰੋ ਸਭ ਕਾ ਮਨ ਕੌਤਕ ਲੈ ਤਿਹਕੋ ਜਸੁਰਾਧਕਾ ਦਾ ਸੈਨ ਪ੍ਰਭਾਨੇ ਚਿਤਾਰੇ ਦੇਖਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਯਾਦ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਦੂਤੀ

ਕਹਾ ਕਿਸ ਸੇ ਰਾਧੇ ਕਹਾ ਚੰਦ੍ਰਭਗਾ ਸੇ ॥੭੦੦॥ਕਿਸੇ ਸੈ ਢਾ ਕਹੁੰ ਨਾ ਹੇ ਸਖੀ ਇਹੁ ਕਹਾ ਰਾਧੇ ਕਹਾਂ ਹਮ ਨਹੀਂ ਤੁਮ ਜਾਹੋ ॥੭੦੧ ॥ ਜਾਇ ਗਇਓ ਜਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ ਉਠਕੇ ਆਏ ਤੋ ਕਹਾ ਹੁਆ ਕਿਆ ਕਿਆ ਪੁਛਕੇ ਨਹੀਂ ਆਈ ਕਛ ਸੌਰੀ ਉਸ ਸੇ ਆਪੇ ਆਈ ਸੌਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਸੇ ਤੁਹਿ ਦੇਖਨ ਕੇ ਰਸ ਮੈ ਅਨ-ਰਾਗੀ ॥ ੭੦੫ ॥ ਬੈਠ ਰਹੀ ਈਹਾਂ ਤੂੰ ਤੇ ਓਹ ਥਕਵਤ ਇਕਰਸ ਸਭ ਜਾਨਤ ਪ੍ਰੇਮ ਕੋ ਭਾਵਨ ਨੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਨੇੜੇ ਤੇਰੇ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਸਾਰੇ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ਸਭ ਭੇਦ ਮੈਂ ਜਾਨਤੀ ਹੂੰ ॥ ੭੦੬ ॥ ਏਤਨ ਸੋ ਬੈਰ ਕੀਓ ਸਭ ਕੀ ਸੋਭਾ ਲੀਨੀ ਹੈ ਹਰੀ ਸਾਥ ਹਠ ਕਰ ਤੁਮਰੋ ਕਹੋ ਕਹਾਂ ਭਲਾ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ੭੦੯ ॥ ਰਿਪ ਚੰਦ ਹਰੀ ਹੈ ਤੂੰ ਇਧਰ ਮਾਨ ਸੇ ਬੈਠ ਰਹੀ ਹੈ ਉਧਰ ਰਿਪਚੰਦ ਰਾਹੁ ਦੇ ਉਪਲਖਤ ਰਸਤਾ ਤੇਰਾ ਦੇਖਤੇ ਹੈਂ ਹਰੀ ॥ ੭੧੧ ॥ ਕਰਤਵੈ ਮਧ ਆਪਨ ਆਪ ਸਵਾਰੇ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਧਿਆਨ ਕੋ ਅ-ਪਨੇ ਮਨ ਮਧ ਮਨ ਵਿਚ ਆਪ ਸੰਭਾਲਦੇ ਹੋ ਚਲਕੈ ਸੰਜੋਗੀ ਮਿਲਨੇ ਵਾਲੀ ਹੋ ॥ ੭੧੨ ॥ ਤੁਮਰੇ ਚਿਤ ਮੈ ਮਾਨੋ ਮੰਨਨ ਕਰਿ ਆ ਹੈ ਵਾ ਮਨੋ ਇਹ ਬਾਤ ਤੇਰੇ ਚਿਤ ਮੈ ਅਪਨਾ ਚਿਤ ਲਗਾ ਦੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਅਭੇਦ ਮਾਨਤੇ ਹੈਂ ਅਸੋਕ ਅਨੰਦ ਕੋ ਰੋੜ੍ਹਦੀਅ ਹੈ ॥ ੭੧੩ ॥ ਕਹਉ ਰਾਧਾ ਨੇ ਮੋਹ ਮਨਾਵਨੇ ਕਾਜ ਧਈ ਧਾਹੀ ਹੈਂ ਧਓਂ ਕਿਧੋ ਕਹਾਂ ਗਤ ਹੋਇ ਹੈ ਦਈ ਹੇ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕਹਾਂ ਗਤ ਹੋਵੇਗੀ ਇਸਕੀ ਜੋ ਮੇਰੇ ਕੋ ਦੁਖਾਵਤੀ ਹੈ ॥ ੭੧੪ ॥ ਤਿਨਹੂੰ ਸੁਨਾ ਤਿਸ ਬਾਤ ਕੋ ਸਰੌਣ ਸੁਣੇ ਕੋ ਕੀਨੋ ਸੁਨਠੇ ਕੋ ਕੀਤਾ ਦੂਤੀ ਕਹਾ ਮੂੜ ਤੂਹੀਂ ਹੈਂ ॥ ੭੧੫॥ ਲਲਨਾ ਪਿਆਰੀ ਵਹੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਵਹਪੁਰੇ ਗਲੀ ਕੁੰਜ ਵਾਲੀ ਬਨ ਮੈ ਜਲ ਮੈ ਸੁਧ ਯਾਦਗੀਰੀ

੭੨੬॥ਅਧਕ ਅਧਾ ਹਿਤ॥੭੨੯॥ਹਿਤਵਾਬ੍ਰਜੋਰੀਜੋਰਾਬਰੀਪਰ ਵਾਕੋਕੀਏਬਿਨਾਰੀਸਜਨੀਹਮਾਰਾਕਹਨਾਸੁਨਕੇਵਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਪ੍ਰੀਤੀ ਔਰਸੋਕਰੇ ਤਾਂਇਹਫਿਰਭੀਮੰਨੇਗੀਮਾਨਹਕੋਹੰਕਾਰਕੋਭਾਵੇਂਮੰਨੇਨ ਮੰਨੇ ਇਹ ਜਾਨੇ ਤਾਂ ਰਸ ਕੋ ਚਿਤ ਨਹੀਂ ਚਾਂਹਦਾ ਹੇ ਸਖੀ ਹਰੀ ਦਾ ਤੇ ਹਰੀ ਮੋ ਹਮਾਰਾ ਰਸ ਕੌਣ ਰਹਿਓ ਹੈ॥ ਛਿਸਾਏ ਲਜਤ ਨ ਜਾਨੇ ਸੇ ਵਾ ਹਾਰਕੇ ਬਹੁਤ ਕਾਹਲੀ ਸੇ ਹਰ ਕੇ ਹਿਤ ਕੇਰੋ ਹਰੀ ਕੇ ਹਿਤ ਪ੍ਰੇਮ ਕਾ ਸਿਯਾਮ ਚਕੋਰ ਵਤ ਨੇਤ੍ਰ ਤੇਰੇ ਵਲ ਹੈਂ ਜੋ ਦੇਖੀਦਾ ਹੈ ਤਾਹੀ ਕੋ ਹਰੀ ਨਿਹਾਰ ਕੈ ਨਿਹਾਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ॥ ੭੩੧॥ ਹਾਹਾ ਮੇਰੀ ਸਉਤ੍ਰ ਕਿਉਂਕੇ ਲੈ ਜਾਣਾ ਸੀ ਰਾਧਾਂ ਨੇ ਕਹਾ ਤੇਰੀ ਸਹੁ ੨ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂ ਕਹਾ ਜੋ ਚਲੀ ਜਾਹ ॥ ੭੩੨॥ ਸੁਨਹੈ ਤੋਹਿ ਲਾਲ ਹਿਯੋ ਮਧ ਜੋ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਹਿਰਦੇ ਅੰਤ੍ਰ ਜੋ ਲਾਲ ਪਿਆਰੀ ਹੈ ਚੰਦ੍ਰਭਗਾ ਜਬ ਸੁਨੈਗੀ ਤਬ ਕਿਆ ਕਹੈਗੀ ਤੇ ਗੁਸਾ ਕਰੈਗੀ ॥ ੭੩੫ ॥ ਅਬ ਖੇਲੈ ਯਾਰੀ ਦੀ ਖੇਡ॥ ੭੩੮॥ ਅਭਮਾਨੋ ਅਭਮਾਨਨੀ ਅਭਮਾਨ ਨਹੀਂ ਬਨਦਾ ਹੈ ਈਹਾਂ ਸਖੀ ਪਦ ਪਿਆਰੀ ਦਾ ਹੈ ਪ੍ਰੀਤ ਰਹੀ ਜੋ ਪੂਰਬ ਜੀ ਹਮਾਰੇ ਤੇ ਤੁਮਰੀ ਤੁਮਾਰੇ ਹਮਾਰੀ ਕਹਿਓ ਰਾਧਾਂ ਨੇ ਹਰੀ ਸਾਥ ਅਬ ਤੁਮਾਰੀ ਪ੍ਰੀਤ ਰਹੀ ਐਸੇ ਕਹ ਕਰ ਦ੍ਰਿਗ ਮੈ ਜਲ ਭਰ ਲਿਆ ਅਤਹੀ ਕਪਟੀ ਨੋ ਐਸੇ ਕਹਕੇ ਫਰੇਬ ਵਾਲੇ ਬਚਨ ਕਬ ਹੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸੁਕਦੇਵ ਜੀ ਮੁਖ ਸੁੰਦਰ ਸਿਉਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਸਾਥ ॥ ੭੪੦ ॥ ਜਾਤ ਗਇਓ ਤਜੀਆ ਨਹੀਂ ਡੇਰੇ ਜਇਆਂ ਨਹੀਂਜਾਂਦਾ ਤੇਰੇ ਕੋ ਤਜਕੇ ਡੇਰੇ ਵਿਖੇ ॥ ੭੪੨ ॥ ਕੁਪ ਤਜਕੈ ਬਾਤ ਕਹੋ ਸਭ ਹੀ ਅਨੰਦ ਵਾਲੀ ਬਾਤ ਕਹੋ ॥ ੭੪੩ ॥ ਤਾ ਤ੍ਰੀਯਨ ਮੈ ਜੋ ਸੁੰਦ੍ਰਤਾ ਮੈ ਰਾਣੀ ਸਿਰੋਮਣ ਹੈ ॥ ੭੪੪ ॥ ਜਾਨ ਤਹਾਂ ਔਰ ਗੁ-

ਵਾਰਨ ਸਖੀ ਸੰਗ ਅਰੋਰੋ ਅਰੜਾਵੋਰੋ ਵਾ ਹੋ ਸਖੀ ਪਿਆਰੀ
ਮੈ ਜਾਂਨਤੀ ਹੋਂ ਰੁੜੋਰੋ ਫਸੋਰੋ ਮਿਲਜਾਵੋਰੋ ਏਕ ਨ ਜਾਨਤ ਹਉ
ਕਾਜ ਇਹ ਬਾਰਤਾ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤੀ ਜੋ ਲੈ ਜਾਇਕੇ ਕੰਜ ਗਲੀ
ਮੈ ਕਿਆ ਕਰੋਰੋ ॥ ੭੪੫ ॥ ਬਿਜਲੀ ਕੀ ਸੋਭਾ ਕੋ ਠਗਾ ਕੇ
ਠਗਨੀ ਠਗ ਲਈ ॥ ੭੪੬ ॥ ਹਰਕੇ ਹਰਨੀ ਤਿਨ ਸੰਗ ਕਹਿ-
ਓ ਜੋਊ ਸੋਊ ਮੰਨਨੀ ਕੀਤੀ ॥ ੭੪੭ ॥ ਤਬ ਵਾ ਜਥ ਤਕੜਾ
ਪਕੜਿਆ ਤਬ ਕਾਮਤੇ ਸਭ ਤਕੜੀਆਂ ਤਣੀਆਂ ਟੁਟੀਆਂਦਰ
ਕੀ ਅੰਗੀਆ ਫਟ ਗਈ ਕੁੜਤੀ ਅੰਗਰਾ ਅੰਗਾਰ ਵਿਛੋੜੇ ਦੇ
ਡਿਗੇ ਹੈਂ ॥ ੭੪੯ ॥ ਤਹਾਂ ਕਹੇ ਹੈ ਕਹਾਂਗੇ ਆਪਸ ਮੈ ਵਾ ਕਰਾਂਗੇ
ਜਿਹਕੀ ਓਰ ਕਾਨ ਨਿਹਾਰੇ ਕਾਨ ਕਹੇ ਰਾਧਾਂ ਸੋ ਦਾਸ ਕੇ ਭਾਇ
ਤੇਰੇ ਚਰਨਾਂ ਪੁਰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਜਗਤ ਕੇਰਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸਰੂਪ
ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਸੋ ਦਰਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਨ ਕਾ ਪੁਤ੍ਰ ਥਾ ਸਰਪ ਜੋਨੀ
॥੭੫੫॥ ਕ੍ਰੂਪ ਕੈ ਨਹੀਂ ਸੇਵੀ ਕ੍ਰੋਧ ਕਰਕੈ ਨ ਸੇਵਨ ਕਰੀ
ਜਿਹ ਤਿਸ ਦੇਵੀ ਕਾ ਸੇਵੀ ਹੈ ਸੀਵਾ ਸੇਵਦੀਆ ਹੈਂ ॥ ੭੫੫ ॥
ਸਾਮਹਚੰਡ ਸਿਵੈ ਸਰਖੈ ਸਿਵ ਸਾਰਖੇ ॥ ੭੫੭ ॥ ਚੰਡੀ ਤੇ ਮਹਾਂ
ਰੁਦ੍ ਕੇ ਸਾਮਨੇ ਚਲੇ ਪੁਜਨ ਇਸ ਘਰੀ ਮੈਂ ਪਰਖੇ ਗਏ ਘਰ
ਖੇ ਭਜੇ ਨਾਸ ਹੋ ਗਏ ਭੁਜੰਗਨ ਕਾਲਾ ਸਰਪ ਨੈ ਕਨਛੋਰੇ ਥੋੜਾ
ਮਾਤ੍ ਭੀ ਛੋੜਨੇ ਮੈ ਦੇਰੀ ਨਾ ਕਰੀ ॥ ੭੫੮ ॥ ਸਾਹਮਨੇ ਅਬ
ਨੂਸਹਕੋਤਰ ਅਬਨੂਸਹ ਕਾ ਬ੍ਰਿਛ ਅਤੀ ਕਾਲਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥੭੬੦
ਜੋਰਹ ਜੋਰ ਕਰਕੇ ਝਕ ਝੋਰੈ ਜਿਉਂ ੨ ਝੂਨਦਾ ਹੈ ਜੋਰ ਕਰਕੇ
ਜਥ ਹਾਰ ਪਰੇ ਯਾ ਬਧ ਕਾਰਜ ਇਸ ਬਧ ਕਾ ਕਾਰਜ ਕਰੀਏ
ਹਮਾਰਾ ਵਹੁ ਜੋ ਬਰਨ ਦੇਖੀ ਥਾ ਪਹਲਾ ਉਸ
ਦੇਵਤੇ ਇਸਦਾ ਮਾਰਨ ਦਾ ਕਾਮ ਕਰੀਏ।ਭੀਰ ਪਰੇ ਜੈਸੇ ਬੀਰ

ਭ੍ਰਾਤਾ ਪਿਛਲੇ ॥ ੭੬੧ ॥ ਕੋਈ ਪੁਨਾ ਦੇ ਬਲ ਤੇ ਪ੍ਰੇਰੇ ਹੋਏ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੇ ਸਸਵਤ ਸੁਖਮ ਦੇਹ ਪਹਲੀ ਤਰਹੁ ਵਤ ਦੂਸਰੀ ਸਰਪ ਦੀ ਦੇਹ ਅਸਥੂਲ ਵਾ ਪੁੰਨਾਂ ਦੇ ਬਲ ਸੇ ਨੰਦ ਕੀ ਦੇਹ ਕੋ ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ ਵਤ ਰਾਹੁ ਵਤ ਸਰਪ ਤੇ ਛਡਾਏ ਲਈ ॥ ੭੬੨ ॥ ਦਰਸਨ ਹੈਸੀ ਪਵਿਤ੍ਰ ਨਾਮ ਜਾਕੋ ਤੈਂ ਕਹਾ ਠੌਰ ਕੋ ਹੈ ਨਿਵਾਇ ਨਿਮ੍ਰੀਭੂਤ ਹੋਕਰ ਜੋਰਕੈ ਹਥ ਚਾਰੋਂ ਤ੍ਰਫ ॥ ੭੬੩ ॥ ਅਤ੍ਰਸ੍ਰੁਤ ਦੁਰਬਾਸਾ ਕੋ ਕਹਿਓ ਜਾਇ ॥ ੭੬੫ ॥ ਪ੍ਰਜ ਤੈ ਭੈ ਤਿਹ ਭਟ ਬਡੇ ਪ੍ਰਜਤੇ ਭਏ ਸਰ ਮੇ ਬਡੇ ਜੋਧੇ ਭ੍ਰਿਖ ਭਾਸ੍ਥੋ ਤਿਹ ਠੋਰ ਬ੍ਰਿਖ ਭਾਸ੍ ਦੈਤ ਤਿਸ ਅਸਥਾਨ ਜੰਗਲ ਮੈ ਖੜਾ ਥਾ ਮਹਾਰਾਜ ਗਊ-ਆਂ ਕੋ ਜਥ ਲੈਕੇ ਗਏ ਤ੍ਰਬ ਮਾਰਾ ॥ ੭੬੭ ॥ ਸੋਲਰਿਓ ਨ ਮਰ ਓ ਹੀ ਹੈ ਰਾਤ ਪਰੇ ਪਰ ਆਇ ਸੋਊ ਭਟ ਦੋਨੋ ਖਹ ਹੈ ਲਗੇ ਹੋਏ ਹੈਨ ਮਾਨੋ ਸੋ ਦੈਤ ਕੋ ਦੇਖਕੈ ਕੋਪ ਕਰ ਦੋਊ ਸਿੰਘ ਜੋਰਸੇ ਗਹ ਹੈ ॥ ੭੬੮ ॥ ਜੋ ਜਦੀ ਨਾਰਦ ਨੇ ਜਾਕੇ ਕਹਾ ਹੈ ਕੰਸ ਤੂੰ ਤੇਰੀ ਭੰਗਨੀ ਦੇ ਪੁਤ੍ਰੀ ਨੰਦ ਕੀ ਪੁਤ੍ਰੀ ਹਰਕੇ ਯਾਹੀ ਸੇ ਤੇਰਾ ਵੈਰੀ ਉਸਕੈ ਘਰਮੈ ਛੋਡ ਆਇਆ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਮਾਰਕੈ ਆਪ ਬਚ ਜਾਈਏ ॥ ੭੭੦ ॥ ਵਾਕੀ ਬ੍ਰਿਥਾ ਪੀੜਾ ਵਾ ਉਸਦੇ ਮਾਰਨੇ ਦੀ ਬਾਦ ॥ ੭੭੧ ॥ ਲਿਆਈਏ ਅਨੈ ਤਿਸਕੇ ਬ੍ਰਿਜ ਕੇ ਘਰ ਮੈ ਰੰਗ ਭੂਮਕਾ ਮਲ ਅਖਾੜਾ ਕੋਪ ਗੁਸੇ ਸਾਥ ॥ ੭੭੪ ॥ ਮ੍ਰਿਗ ਕੀ ਨਿਆਈ ਕੰਸ ਤੇ ਕਿਸਨ ਸੇਰ ਵਤ ਤਿਸਨੂੰ ਅਕਰੂਰ ਦੇ ਹਥ ਜੋਹੜਾ ਬੁਲਾਇਆ ਹੈ ਮਾਨੋ ਇਹ ਹਰੇ ਮ੍ਰਿਤ ਕੇ ਕਿਆ ਮਾਰੇ ਹੋਏ ਮੌਤ ਕੇ ਮਾਨੋ ਨਿਉਤਾ ਭੇਜਾ ਹੈ ਸੇਰ ਨੂੰ ਹਰਨ ਨੇ ॥ ੭੭੫ ॥ ਡੰਡ ਪਸਾਰ ਹਰ ਪਰ ਅਗਲੇ ਪੈਰ ਤੈ ਮੁਖ ਖੋਲਕੇਹਰੀ ਉਪਰ ਧਾਇਓ ਦੌੜਿਆ ਕਾਨ ਕੋ ਕਰਮਾ ਨੋ ਕਾਲ ਰੂਪ ਹੋਕੇ ਕੇਸੀ ਕੇ

ਤਨ ਤੇ ਪ੍ਰਾਨ ਕੱਡਨੈ ਨੂੰ ਆਇਆ ਹੈ ॥ ੭੭੯ ॥ ਨਰਕਾਸਰ ਭੂਮਾਸਰ ॥ ੭੮੧॥ ਮਨੋ ਹਿਤ ਜਾਨੋ । ਤਿਸਨ ਕੇ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਜੋ ਸੀਮਨ ਮੈ ਦਰਸਨ ਕੀ ਉਦਰਕੀ ਸੋ ਪੂਰਨ ਕਰੀ । ਮਹਾਂ ਸੰਗ ਮਹਾਂ ਪ੍ਰੇਮ ਕੇ ਸਾਥ ।॥ ੭੮੨ ॥ ਬਿਦਯਾ ਭਯੋ ਮਨ ਮਾਹਿ ਛਿਨ ਮੈ ਆਗਿਆ ਸੋ ਅੰਤ੍ ਧਯਾਨ ਹੋਗਿਆ ॥੭੮੩ ॥ਬਿਸ੍ਵਾਸਰ ਦੈਤ ਚੁਰਵਾ ਚੋਰ। ਗ੍ਰੀਵ ਗਹੀ ਅਕਰੂਰਕਾ ਲੈ ਜਾਨਾ ॥੭੮੪ ॥ ਜਈਆ ਮੇਰਾ ਜਾਇਆ ਹੈ ॥ ੭੮੮ ॥ ਧਾਮ ਘਰ ਮੈ ਤਿਆਗ ਕੈ ੮੦੩ ॥ ਗੌਰਖ ਨਾਥ ਅਲਖ ਜਗਾਬਾਂਗੀਆਂ ॥ ੮੦੫। ਬਟ੍ਟੂਆ ਖਪ੍ ਵਾ ਗੋਲਾ ਧੂਮ ਧੂਈ ॥੮੦੬॥ ਧੂਮ ਡਰੋਂਗੀਧੂਨੀਬਾਲਾਂਗੀ ੮੦੮ ॥ ਮ੍ਰਿਗਾਇਲ ਮ੍ਰਿਗਾਂ ਦੀ ਡਾਰ ਠਾਂਡੀ ਹੈ ਖੜੀ ਹੈਕਵੀ ਕਵੀ ਸੁਕਦੇਵ ਗੀ ਚਿਤਾ ਰਹੇ ਹਰਕੋ ਤਮਾਮ ਕੀ ਚਿੰਤ੍ਰਾ ਕੋ ਹਰਨੇ ਵਾਲਾ ਜੋ ਹਰੀ ਹੈ ਤਿਹਤੇ ਉਪਰ ਜੋ ਗੁਵਾਲੀਆਂ ਮਸਤ ਹੋਈਆਂ ਹੈਨ ਤਦਾਕਾਰ ਹੋ ਗਈਆਂ ਹੈਨ ॥ ੮੦੯।ਗਾਸੀ ਤੀਚ ॥ ੮੭੪ ॥ ਦੋਊ ਭਵਾਂ ਧਨਖ ਤੁਲ ਹੈਂ ਚੰਦ੍ਰਵਤ ਸਿਯਾਮ ਤੇ ਥਿਨਾਂ ਕੁਵੀਆਂ ਵਤ ਗੋਪੀਆਂ ਸੂਕਕੇ ਜਰਾਸੀ ਭਈਆਂ ਹੈਂ ਭਾਵ ਰਾਖ ਸਰੀਖੀਆਂ ॥ ੮੨੦ ॥ ਜਹਾਂ ਜਿਸ ਜਗਾ ਉਡੀਕਦੀਆਂ ਸਨ ਜਾਕੇ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਕਹ ਜਾਤੇ ਭਏ ॥ ੮੭੪ ॥ ਜਲਤੇ ਕੜਕੈ ਸਰੀਰ ਆਪਨਾ ਅਕ੍ਰੂਰ ਅਬੈ ਇਸ ਕਾਲ ਮੈ ਨਾਤ ਨਾਨੇ ਲਗਾ ਬਿਚਾਰ ਧ੍ਯਾਦ ਤਬ ਤਹਾਂ ਦਸ ਹਜ਼ਾਰ ਭੁਜਾ ਜਿਹਕੇ ਜਟ ਤੇ ਜਿਨਾਂ ਕੇ ਵਿਖੇ ਨਗ ਆਦ ਕਜੜੇ ਹੈਂ ਅਟਾ ਅਟਾਰੀਆਂ ਪੁਰੀ ਧਾਮ ਅੰਗਲ ਕਾ ਸੰਗ ਹਥਾਂ ਸੇ ਅੰਗੁਲੀਆਂ ਦੇ ਠੇਲੇ ਨਾਲ ਮਾਰਿਆ ਵਾ ਚਪੇਟ ਸੇ ਗੁਵਾਲਾਂ ਕੋ ਕਿਸ਼ਨ ਨੇ ਕਹਾ ਵੋਹ ਪਰਨ ਨਹੀ ਜਾਨਤੇ ਸੀ ਥਕਤ ਤ੍ਰੀਯਾ ਦਰਜੀ ਕਾ ਨਾਮ ਹੈ ਸੰਸ੍ਕ੍ਰੀਤਾਂਈ ਅਰਥ

ਵਾ ਬਕਤ ਤ੍ਰੀਯਾ ਉਸ ਧੋਬੀ ਦੀ ਤ੍ਰੀਯਾ ਕਾ ਨਾਮ ਹੈ ਬਰਦੇ ਕਰ ਸਿਰ ਨਿਵਾਨੇ ਦਾ ਭਾਵ ਕਹੋ ਹਮਾਰੇ ਕੋ ਕਿਸ ਰੀਤੀ ਸੇ ਸਿਰ ਨਿਵਾਇਆ ਹੈ॥ ਸੁਕ ਵਾਚ ॥ ਇਹ ਨੀਤ ਇਸ ਲੋਕ ਬਿਖੇ ਭੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਵਾ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਇਹ ਲੋਕਕ ਨੀਤ ਬਿ ਭੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਰੀ ਜਾਨਾ ਕਿ ਮੈ ਇਸਕੋ ਥੋੜਾ ਦਿਤਾ ਤਿਸਤੇ ਤਾਂਤੇ ਮੈਂ ॥ ੯੨੫ ॥ ਪੁਰ ਰਾਟਨ ਹਟੀਆਂ ॥ ੯੨੬ ॥ ਲਗਾਓਂ ਹੋਂ ਵਾ ਇਸ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਛੂ ਅਗੋਂ ਲਿਏ ਲਏ ਹੋਏ॥ ੯੩੦ ॥ ਧਨ ਸੁੰਦਰ ਕੋ ਸੁੰਦਰ ਧਨਖ ਜਹਾਂ ਥਾ ਤਿਸਕੋ ਸੋਊ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਿ ਤਨ ਕਰਤੇ ਸੁਮਨੋ ਨੌਕਰਾਂ ਕੇ ਹਥਾਂਮਨੋਭਾਵ ਹਟਾਵਨੇ ਤੇ ਦੇਖਨੇ ਸੈ ਕਸੀਸ ਖਿਚ ਧਨ ਭਾਗਯੋ ਧਨਖ ਟੂਟ ਗਜਾ ॥ ੯੩੧ ॥ ਰੁਪ ਠਾਡੋ ਭਯੋ ਰੋਪਕੈ ਪੈਰ ਖੜੇਵਤਾ ਭਯਾ ਤਿਥੈ ਸੀਘ੍ਰ ॥ ੯੩੫ ॥ ਛਲ ਸੋਂ ਕਿਆ ਸੈਨਤਾਂ ਸੋ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਮਾਰਕੇ ਸੋਊ ਸਮ ਬਨ ਕੰਸ ਸੈਨ ਹਰ ਹਰਿ ਤਾਤੋ ਹੈ ਰਹਓ ਹਰ ਅਗਨੀ ਕੀ ਨਿਆਂਈ ਤਾਤੋ ਪ੍ਰਜੁਲਤ ਹੋ ਕੈ ਦਾਹ ਕਰਯੋ ਏਹ ਕਹਿਆ ਹੈ ਮਾਨੋ ਜਾਨੋ ਛਿਟਾਂ ਛੁਟੀਆਂ ਛਿਟਾਂ ਤੇ ਅਕਾਸ ਅਨੂਪਮ ਛਬ ਵਾਲਾ ਹੁਆ ॥ ੯੩੬ ॥ ਨਿਘਾਏ ਮਾਰ ਦਿਤੇ ॥ ੯੩੭ ॥ ਤਨ ਭੂਖਨ ਧਾਰੇ ਰਕਤ ਰੂਪੀ ਭੂਖਨਾਂ ਕੀ ਛਬ ਹੋਈ ਹੈ॥ ੯੩੮॥ ਰਿਪ ਬੀਰ ਕੰਸ ਕੇ ਹਾਣ ਬਿਖੇ ਏਕੋ ਜੇਹੋ ॥ ੯੩੯ ॥ ਨੰਦ ਬਾਬਾ ਪਿਤਾਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਕਾ ਮਥਰਾ ਮੈ ਗਿਆ ਸੀ ਨੰਦ ਆਦ ਬਾਹਰ ਰਹੇਸੀ ਮਾਰ ਕੈ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਫੇਰ ਆ ਮਿਲੇ॥੯੪੦॥ਸੁਪਨ ਪਿਖਾ ਇਕ ਨੰਦ ਨੇ ਅਤੀ ਭਿਆਨਕ ਝੋਟੇ ਦੀ ਪਿਠ ਤੇ ਗੋਹੈ ਕੇ ਤਾਲਮੈ ਫਿਰਦਾ ਦੇਖਾ ਅਪਨੇ ਆਪ ਕੋ ॥ ੯੪੧ ॥ ਹਮਰੇ ਇਕ ਪੈਗਨ ਕੋ ਤਬ ਦਾਵੋ ਹਮਰੇ ਪਾਸ ਕਦਮ ਨੂੰ ਭੀ ਨਾਂ ਠਹਰਾਵੋ ਭਾਵ ਅਟਕੇਨਾ

ਸ੍ਰੀਘਰ ਜਾਵੈ॥੯੪੬॥ਏਕਦਈ ਮਾਰੀ ਚੋਟ ਸੋ ਮਰਗਜੋ ਰਿਪਕੋ ਬਧ ਕੋ ਮਥਰਾ ਹੂਕੋ ਆਜ ਭਯੋ ਹੈ ਜਬ ਸੋ ਹਾਥੀ ਮਰਗਿਯਾ ਭੁਖ ਰਿਪ ਕੰਸ ਕੋ ਮਰਨੇ ਕੋ ਦਿਨ ਕਾ ਸੰਦੇਸਾ ਆਜ ਹੋਯਾ ਹੈ ਇਹ ਜਾਨਾ ਲੋਕਾਂ ਨੇ॥ ੯੪੭ ॥ ਤਾਤ ਨੰਦ ਨੇ ਲਖਯੋ ਲਰਕਾ ਕਰਕੇ ਕੰਸ ਨੇ ਘਰ ਖ਼ੋਹੂ ਮਾਰਨੇ ਵਾਲਾ ਜਾਣਿਆ॥ ੯੪੮॥ ਭੁਰਥੂ ਅਨੜੀ ਦਫੜੀ ਕੁਦਨਾ ਟਪਨਾ ਵਾ ਮਾਰ ਕੁਟ ਜਹਾਂ ਤਖਤ ਪ੍ਰਿਥੂਪ ਥੋਂ ਕੋਪਸੈ ਪੂਰਨ ਹੋਕਰ ਤਿਹਕੇ ਹਰੀ ਕੇ ਥਾਂ ਪਰ ਸੋਧ ਥੇ ਸਾਥ ॥ ੯੫੦ ॥ ਗੋਡਨ ਤੇ ਪੈਰਾ ਤੇ ਪਕੜ ਕੇ ਖਿਚਿਆ ਕਟ ਬੰਧਨ ਤਾਤ ਦਏ ਮਨ ਕੇ ਦੇਵਕੀ ਵਾਸ ਦੇਵ ਕੇ ਮਨ ਕੇ ਸੰਸੇ ਜੁ ਅਬ ਛਡੇਗਾ ਨਹੀਂ ਕੰਸ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦੇਵੇਗਾ ਸੋ ਦੂਰ ਕੀਤੇ ਸਰੀਰ ਕੋ ਜੰਜੀਰ ਬਿਸਰਾਤ ਕੇ ਘਾਟ ਪਰ ਜਹਾਂ ਆਂਵਦਿਆਂ ਬਿਸਰਾਮ ਕਰਾ ਥਾ ਤਿਸਕੇ ਪਰ ਕੰਸਕੇ ਬੀਰ ਭਾਈ ਸਭ ਸੋ ਜੋ ਹੈ ਸੀ ਖੜਾ ਤਿਨਾਂ ਤੇ ਸੋ ਕ੍ਰੋਧ ਹਟਾਏ ਮਾਰ ਦਿਤੇ ॥ ੯੫੩ ॥ ਰਾਜ ਸੁਤਾ ਜਰਾਸੰਧ ਕੀ ਪੁਤ੍ਰੀ ਦੁਖ ਕੀ ਰੰਡੇਪੇ ਕੀ ਗ੍ਰੀਵ ਨਿਵਾਈ ਮਾਮੀ ਜਾਣਕੇ ਦਿਆਲ ਹੋਕੇ ਕਹਾ ਅਬ ਕਿਆ ਕਹੀਏ ਬਡਾ ਪਾਪੀ ਸੀ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਜੁਵਾ ਦੇਈਏ॥੯੫੪ ॥ ਅਤ ਭ੍ਰਾਤ ਕੇ ਭਾਵ ਕੈ ਅਤੀ ਪ੍ਰੇਮ ਕੇ ਭਾਵ ਦੀ ਰੀਤੀ ਕਰਕੈ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀ ਨੰਦ ਸੇ ਕਹੇ ਤਿਨ ਤਿਸਨੈ ਮਨਨ ਕਰ ਲਈ ਬਾਤ ਫੇਰ ਕਹਯੋ ਕਰਿਸਨ ਨੇਨੰਦ ਕਰਯੋ ਕਹਿਆ ਸੋ ਕਹਿਆ ਸੋ ਸੁਕਨੇ ਰਾਜਾ ਸੋਂ ਕਹਾ ਹੈ॥ ੯੫੬ ॥ ਜਿਮ ਰਾਜ ਵਡੇ ਕੀਰਣ ਮੈ ਛੋਟਾ ਰਾਜਾਵਡੇ ਵਡੇ ਸਤ੍ਰ ਰਾਜਾ ਕੀ ਪਤ ਖੋਇ ਗਇਆ ਹੋਵੇ ਜੈਸੇ ਵੁਹ ਦੁਖੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਨੰਦ ਨੂੰਦੁਖ ਹੋਯਾ ਬਸਦੇਵ ਠਗਨੇ ਢਾਨ ਰੂਪੀ ਧਨ ਠਗ ਲਿਆਯਾ ਹੈ ॥ ੯੫੯॥ ਪਿਅਵ

ਰਾਜ ਜੋ ਪਿਆਰਾ ਬਲ ਭਦ੍ਰ ਦਾ ਸੋ ਪੁਰਬਾਸਨ ਮਥਰਾ ਕੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਵਾ ਕੁਬਜਾ ਨੇ ਸਭ ਗੁਵਾਰਨਾਂ ਨੇ ਮਿਲਕੈ ॥ ੯੫੯ ॥ ਹਾਹ ਹਕ ਹੋਕੇ ॥ ੯੬੧ ॥ ਹਹਾ ਰੀ ਹਾਹਾਰੀ ਹਾਇ ੨ ਕਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੀ ਪ੍ਰੀਤ ਜੋ ਸੀ ਸੋ ਟਾਰੀ ਕਹੂੰ ਐਸੇ ਕਹਕਰੇ ਧਰਾਪਰ॥੯੬੨ ॥ ਜਦਰਾਇਨ ਮਾਨਤ ਲੋਚਨ ਹਾਸੀ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਹਾਸੀ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੇ ਹੈ ਜੋ ਲੋਕ ਮੈਨੂੰ ਕਿਆ ਕਹੇਗੇ ਜੋ ਉਨਕੋ ਛਡਿਆ ਹੈ ਪ੍ਰੀਤੀ ਲਾਕਰ ਬ੍ਰਿਜ ਬਾਸੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ॥ ੯੬੫ ॥ ਬਾਰਾ ਮਾਹ ਕਰ ਦੁਰਗਮ ਸਭੈ ਦੂਰ ਕਰਕੇ ਤਮੈ ਇਛਾ ਬਿਚਾਰੀ ਦੁਖੀ ॥੯੬੬॥ ਫੂਲ ਲੀਏਹਥੋਂ ਮੈ ਫੂਲ ਲੀਏ ਹੈਂ ਵਾ ਫੁਲਾਂ ਦੇ ਰੰਗਦੇ ਬਸਤ੍ਰ ਲਏ ਹੈਂ ਇਕ ਸਿਯਾ ਇਕ ਕਾਲੇ ਸੀਂਗਾਰ ਕਰ ਗਾਵਤੀਆਂ ਹੈਂ ਵਾ ਇਕ ਸੀਂਗਾਰ ਕਰਕੈ ਰਾਗ ਗੁਣ ਕੋ ਗਾਵਤੀਆਂ ਹੈਂ ਰਿਤ ਨਾਮ ਸਜਾਮ ਹੇ ਸਜਨੀ ਰੁਤ ਕਾ ਨਾਮ ਭੀ ਸਿਯਾਮ ਭਯੋ ਹੈ ਰੁਤ ਓਸ ਸਮੇ ਪਖ ਕਾ ਨਾਮ ਕ੍ਰਿਸਨਾ ਪਖ ਸਾਜ ਕਰੇ ਹੋਏ ਕ੍ਰਿਸਨ ਦੇ ਤਿਸਕਰ ਸਭ ਪ੍ਰਕਾਸ ਰਹੀਆਂ ਸਨ ॥ ੯੬੯ ॥ ਸੀਤਲ ਪਾਟਕ ਕਾ ਕੋਈ ਦੁਹਾਰਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਛਿਣਕਿਆਂ ਮੈ ਖੜੇ ਹੋਕਰ ਵਾ ਸਫ ਹੋਤੀ ਹੈ ਚੰਗੀ ਖਸ ਦੀ ਤਿਸਕੋ ਬਿਸਾ ਕਰ ਖੇਲਤੀਆਂ ਸੀ ॥ ੯੭੦ ॥ ਪੈ ਪੈਲਾਂ ਪਾਈਆਂ ॥ ੯੭੧ ॥ ਮੇਰਾ ਪਹੈ ਕਬਹੂੰ ਉਘਰੈ ਭਾਦੋ ਮੈ ॥ ੯੭੫ ॥ ਬ੍ਰਿਜ ਬਿਖੈ ਨਾਰੀ ਸਭੈ ॥ ੯੭੭ ॥ ਕਰਨਾਹੀ ਬਿਖੇ ਕੀਰਨਿਆਂ ਬਿਖੇ ਬਸ ਗਯੋ ਮਨ ਗੁਵਾਲੀਆਂ ਕੇ ਸੁਧ ਘਰ ਬਾਹਰ ਦੀ ॥ ੯੭੮॥ ਸਭ ਪ੍ਰੋਹਤ ਗਾਉ ਸਾਰੇ ਸਹਰ ਕੇ ਪ੍ਰੋਹਤ ਧਰਨੀ ਧਰ ਨਾਉ ਸੋਸਕਾ ਅਵਤਾਰ ਬਲਭਦ੍ਰ ਤਿਸਕੋ ਭੀ ਬਹੁੜੇ ਕਾਨ ਕੇ ਮੰਤ੍ਰ ਦੇਨਾ ਕਰਿਆ ਸੋ ਮੰਤ੍ਰ ਸੁਣਕਰ ਹਿਤ ਕਰਕੈ ਕ੍ਰਿਸਨ ਨੂੰਗਗਰਨੂੰਮੰਨਿਆ॥੯੯੦॥

ਸੋ ਸੁਨ ਮਿਤ੍ਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਏ ਪ੍ਰੋਹਤ ਕੇ ਮਿਤ੍ਰ ਖੁਸੀ ਹੋਏ ਜੋ ਸਾਡਾ ਸਜਣ ਪਦਾਰਥ ਲਿਆਇਆ ਹੈ ਰਿਪਕੋਤਾਤ ਉਗ੍ਰਸੈਨ ਤਿਸਦਾਨ ਕਾ ਇਸਨੇ ਰੰਚਕ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਨ ਲਿਆ ਕਹਯੋ ਹਰ ਕੋ ਰਾਜ ਤੁਮ ਲੇਹੁ ਧਨ ਕੇ ਸੀਖਨ ਕ੍ਰਿਸਨ ਨੇ ਕਹਾ ਜੋ ਕੁਛ ਭੇਟਾ ਕਹੋ ਸੋ ਹਮ ਦੇਵੇਂ ਗੁਰੂ ਕਹਾ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸੇ ਪੂੱਛ ਕਰ ਕਹਾਂਗਾ ਇਕ ੨ ਦਿਨ ਮੇ ਇਕ ੨ ਵਿਦਯਾ ਲਈ ਐਸੇ ਹੀ ਸਭੀ ਵਿਦਯਾਸੀਖੀ ॥ ੯੯੪। ਨਦੀ ਪਤ ਪਾਸ ਸਮੁੰਦਰ ਦੇ ਆਏ ਨਾਵਣ ਲਟਕੇ ਗਏ ਸੀ ਸਮੁੰਦ੍ ਨੇ ਰੁੜਾ ਲਏ ਸੀ ॥ ੯੯੬ ॥ ਦੇਵਨ ਕੇ ਫੁਨ ਆ ਇਸ ਸਿਉ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੇ ਸੁਖ ਭੋਗੋ ਬਿਨਾ ਪੁਨਾ ਆ ਇਸ ਜਮ ਪੁਰੀ ਦੇ ਦੁਖ ਭੋਗੇ ਬਿਨਾ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਇਥੋਂ ਜਾਂਦਾ॥੯੯੭॥ ਚਿੰਤਵਨੀ ਗਈ ਪਰਾਇ ਚਿਤਵਨੀ ਚਲੀਗਈ ਖਬਰ ਹੈਆਂਵਦੇ ਹੈ ਕੇ ਨਹੀਂ ਆਵਦੇ ਏਹ ਜੋਸੀ ਚਿੰਤਾ ॥ ੯੯੯ ॥ ਮੋਹ ਰੂਪੀ ਗੋਪੀਆਂ ਬਬੇਕ ਰੂਪੀ ਊਧਵ ਕੋ ਝਗਰਾਈਏ॥ ੯੯੦ ॥ ਬਿ-ਯੋਗ ਵਿਜੋਗ ਹੋਵੈ ਤੇ ਹੁਲਾਸ ਅਨੰਦ ਘਟ ਜਾਵੇ ॥ ੯੯੪ ॥ ਰਾਵਲ ਜੋਗ ਨਾਥ ਨ ਜਾਵੋ॥ ੯੦੪ ॥ ਅਬ ਥੋ ਹਮਰੀ ਪੁਨਾ ਹਮਾਰੀ ਕਿਆ ਗਤੀ ਹੋਵੇਗੀ॥ ੯੦੮॥ ਟਸਕਿਯੋ ਨਹੀਂਦਰਵੀ ਭੂਤ ਨਹੀ ਹੋਵਾ ਰਿਦਾ ਯੋਕਸ ਕਿਯੋ ਨਕਸਾਈ ਵਾ ਖਿੜਿਆ ਨਾਂਫਰਿਦਾ ਸਾਡੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਸਾਡੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਖਿਚ ਥੀ ਨ ਆਈ ॥ ੯੧੧॥ ਸਿਯਾਮਹ ਕਾਲਾ ਸੁਭ ਸੁੰਦ੍ ਨੈਨਾਵਤ ਤੇ ਹਮ ਕ੍ਰਿਸਨਕੰਤ ਬਿਨਾਹੈ ਇਸਤੇ ਕਾਮਵਾਕਾਨਮੈਨਵਾਵਿਛੋੜਨੇ ਵਾਲਾ ਪ੍ਰੇਮ॥ ੯੧੨ ॥ ਸਰ ਸਾਰਸ ਸਰਮੈ ਕਉਲ ਦਾਸੀ ਕੇ ਸੰਗ ਨੂੰ ਗਹ ਰਹਿਓ ਹੈ ਵਾ ਖਚਤ ਹੋਗਿਆ॥ ੯੧੩ ॥ਮਕਰੰਦ ਮਿਲਾਈ ਥਾਸਨਾ ਵਾ ਰਸ ਵਾ ਧੂੜੀ ਪੈਰ ਪਰਾਗ ਧੂੜੀ ਪਰਸੀ ਵਾ ਵਿਸ

ਤੀਰਨ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਮਾਲਨ ਕਾਲੈ ਬਕਰੋਂ ਰਸ ਵਾਮਾਲਣਨੇ ਲੈਨ
ਕਰਾ ਹੈ ਕ੍ਰਿਸਨਨੂੰਸੋ ਬਕਰਾ ਪਾਲਾ ਥਾ ਅਸਾਂ ਨੇ ॥੯੧੪॥ਓਉਸ
ਸਮੇ ਮੈ ਤਰਤਾਕ ਤਿਨਾਂ ਬ੍ਰਿਛਾਂ ਦੇ ਤਲੇ ਤਨ ਦੀ ਤਪਤ ਕੋ ਸੀਤਲ
ਕਰਦੇ ਹੈਂ ਮਹਾਰਿਤ ਕਰੜੀ ਰੁਤ ਸਰਪੰਚ ਲੈਕਰ ਸੋਹਨ ਤਾਪਨ
ਬਸੀ ਕਰਨ ਉਦਮਾਦਨ ਉਚਾਟ ਮਾਰਨੇ ਵਾਸ਼ਤੇ ਹਮਕੋ ਕਨਾਈ
ਬਿਨਾ ਜਾਨਕਰ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਹੋਵੇ ਤਾ ਹਟਾਵੇ ਸਕਯੋ ਸੁਕ ਗਿਆ ਹੈ।
ਧਸਕਜੋ ਧੜਕਾ ਹੈ ਵਾ ਨਿਗ੍ਰ ਗਿਆਹੈ। ਸਕਯੋ ਸਹਕਿਯਾ ਹੈ ਵਾ
ਸੰਕੋਚਿਆ ਹੈ ॥ ੯੧੫ ॥ ਗਾੜ ਧਰੀ ਭੀੜਾ ਪਈ ਹੈ ॥ ੯੧੬ ॥
ਭਾਵਨ ਨਾਹਿ ਪਿਆਰਾ ਪਤੀ ॥ ੯੧੮ ॥ ਕੁਆਰ ਅਸੂ ਬਲ ਨੂੰ
ਧਾਰ ਕਰ ਚੜ੍ਹਾ ਹੈ ਸਿਮਕੈ ਦ੍ਰਸਾਈ ਤ੍ਰੈਲ ਦੀਆਂ ਬੂੰਦਾਂ ਚੋਦੀਆਂ
ਦੇਖੀਦੀਆਂ ਹੈ ਛਟਾਸਰ ਪ੍ਰਕਾਸ ਦੇ ਸਦਰਸਹੈ। ਬਿਥਕਯੋ ਬਿਥ
ਕਰ ਗਿਆ ਹੈ ਛਕੀਆਂ ਪੂਰਨ ਹੋਈਆਂ ॥ ੯੧੯ ॥ ਗੁਨ ਦੀਪ
ਬਤੀਦੀਵੇਮੈਪ੍ਰਕਾਸਤੀਹੈ ਤੈਸੇਅਕਾਸਪ੍ਰਕਾਸਤਾ ਹੈ ਕਤਕ ਮੈਚਿਤ
ਭ੍ਰਮਾਈਭ੍ਰਮਦਾਹੈਤਿਹਕੇਤਿਨਾਂਦੇ ਨੂਪਜੂਆਚਿਤ੍ਰ ਕਾਰੀਸਾਥਖਚਤ
ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਘਰ ਦੇਖਕਰ ॥ ੯੨੦ ॥ ਬਾਰਜ ਕਉਲ ਜੂਆ
ਸਰਪੰਜ ਸਮੰਗ੍ਰ ਤਲਾਵਾਂ ਮੈ ਰਾਇ ਸਥਾਬਲਭਦ੍ਰ ਵਾ ਦੁਰਜੋਧਨ
ਸੋ ਹੈ॥ ੯੨੫ ॥ ਹਾਹਾ ਹਮ ਸੋ ਸਹੋਦ੍ਰ ਗਿਆਨ ਕੋ ਉਤ੍ਰ ਜੋਗ ਭੇਸ
ਦਾ ॥੯੨੬॥ਜਿਤਨਾ ਗਿਆਨ ਹਰੀਨੇ ਪਠਿਓ ਭੇਜਿਆ ਹੈ ਤਿਤ-
ਨਾ ਆਪ ਸਭ ਗ੍ਰਹਨ ਕਰ ਲਵੋ ਸਾਨੂੰ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹਿਤ ਆਖਨ
ਕੋ ਅਖਾਂ ਨਾਲ ਦੇਖਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀਆਂ ਹਾਂ ॥ ੯੨੮ ॥ ਹੋ ਬਿਗਯੋ ਹੋ
ਗਇਆ ਤਨ ਮੈ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿਆ ਬ੍ਰਿਜ ਨੂੰ ਹੀਨ ਏਹੀ ਕਾਮ ਖੋਟਾ
ਕਰਿਆ ॥ ੯੪੫ ॥ ਜਾਨ ਪਿਆਰੀ ਕੁਬਜਾਂ ॥ ੯੪੬ ॥ ਮਈ ਅ-
ਕਾਰ ਦਾ ਰੂਪ ਹੈ ॥ ੯੪੭ ॥ ਪ੍ਰਸੀਜੈ ਸੁਖੀ ਕਰੋ ॥ ੯੪੯ ॥ ਅਗ੍ਰਜ

ਜੇਠੇ ਪੁਤ੍ਰ ਵਾ ਸਭ ਤੇ ਅਗੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਰੂਪ ॥ ੯੭੪ ॥ ਲਖੋਨ ਪ੍ਰਸੀਜੋ ਅਸੀ ਬੀਨਾ ਸੁਖੀ ਤੁਸਾਂਨੂੰ ਨ ਦੇਖਾਂਗੀਆਂ ਮਨ ਭਾਵਤ ਕੁਬਜਾ ਦੇਵੇਗੀ ਪਿਠ॥ ੯੯੧ ॥ ਪਾਵਟਾਂ ਮੈ ਰਕਓ ਸੁਧਾਰ ਉਤਮ ਚੰਗਾ ਵਾ ਉਤਮ ਪਾਵਟਾ ਤੁਨਗ੍ਮੈ ॥ ੯੯੨ ॥ ਖੜਗ ਕੇ ਧਾਰਨ ਵਾਲੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਵਾ ਅਵਤਾਰ ਵਾ ਵਿਸਨੂੰਨੰ ਦਖ-ਖ਼ਗ ਕੇ ਧਾਰਨ ਵਾਲੇ ॥ ੯੯੩ ॥ਸਾਂਤ ਪੁਰਖ ॥ ੯੯੪ ॥ ਘਟਾ ਘਹਰਾਏ ਗਰਜਤੀਆਂ ਹੈਂ ਮਨ ਭਾਵਤ ਕ੍ਰਿਸਨ ਕੋ ॥ ੯੯੫ ॥ ਸੁ ਕ੍ਰਮ ਸੁੰਦ੍ ਈਗ੍ ਸੰਦੂਰ ਬੂਟੇ ਲਿਖੇ ਹੈ ਮੰਦ੍ ਮੈ ਦੀਪ ਆਰਤੀ ਮੈ ਦਰਸਾਏ ਦੇਖੋ ਪਰਕਾਸਤੇ ਹੈ।ਸੁਮੌਰ ਸੁਗੰਧੀ ਵਾਲੇ ਸਮੌਰ ਅੰਬ ਕਾ ਬੂਰ ॥ ੯੯੬ ॥ ਭਗਤ ਜਾਨਕਰ ਵਾ ਭਗਤੀ ਜਨਾਕਰ ॥ ੯੯੭ ॥ਅਨ੍ਹੈ ਕਾਨ ਪ੍ਰਤਾਪਤੇ ਵਾਹੀ ਘਤੀ ਮੈ ਤਮੈ ਪੀੜਾ ਕੋ ਉਠਾ ਦਿਤਾ ਨੇਹਛਰੀ ਮੈ ਪੈ ਬਹੁੜੋ ਇਤਨਾ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਗਹਪਕੜਕਰ ਵਾ ਨੇਹੁ ਦੀ ਛਿਟੀ ਪਕੜ ਕੇ ॥ ੯੯੮ ॥ ਸਹਰਾਏ ਮਲਤਾ ਹੈ ॥ ੯੯੯ ॥ ਤਿਹ ਮਧ ਤਿਸਦੇ ਘਰ ਨੂੰ ਇਨ ਸੰਤਨਕੇ ਅਕਰੂਰ ਕੋ ਉਨਕਾ ਗੋਪੀਆਂ ਕਾ ਤੇਜ ਸਦਾ ਨੰਦ ਦਾ ਤੇ ਕੁਬਜਾ ਦਾ ਗਿਨਾ ਬਿਚਾਰਾ ਉਨਕਾ ਤੋ ਪ੍ਰੇਮ ਤੁਛ ਹੈ ॥ ੯੯੯ ॥ ਪ੍ਰਾਕਰਮ ਪਰ ੇਕ-ਰਮਾ ਲਈ ॥ ੧੦੦੦ ॥ ਕਾਇਰ ਹੈ ਬਹੁ ਪਾਪਨ ਤੇ ਭਾਵ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਵਾ ਬਹੁਤ ਪਾਪਾਂ ਤੇਰੀ ਕਾਇਆ ਰਹਤ ਹੈ ॥ ੧੦੦੪ ॥ ਅਕਰੂਰ ਬਡੋ ਲਖਉ ਕਰ ਕੀਨੋ ਬਲਦੇਵ ਦੀ ਆਗਿਆ ਹੈ ਮੋਹਿ ਕੋ ਅਕਰੂਰ ਕੋ ਮੇਰੇ ਸੈ ਵਡਾ ਕਰ ਜਾਨਨਾ ਮੈ ਛੋਟਾ ਭਤੀਜਾ ਕਰ-ਕੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਕੋ ਜਾਨਾ॥ ੧੦੦੯ ॥ ਕ੍ਰਿਪੀਸੁਤ ਅਸਅਸਤਾਮਾ ਕ੍ਰੂਰ ਸਰਵਾਜਿਨ ਪਾਰਥ ਭ੍ਰਾਤ ਬੈਰ ਜਿਸਨੇ ਅਰਜਨਕੇਪੁਤ੍ ਮਾਰੇ ਸੀ ਅਪਨੇ ਭ੍ਰਾਤਾ ਦਾ ਬੈਰ ਉਤਾਰਨ ਵਾਸਤੇ ਅਰਜਨ ਨੇ ਉਸਕਾ ਭਾ-

ਈ ਮਾਰਾ ਥਾ ਚੰਡਾਲ ਚੌਕੜੀ ਦੁਰਜੋਧਨ ਸਕਨੀਕਰਨ ਦੁਸਾਸਨ ॥ ੧੦੧੦ ॥ ਬੈਦਰ ਬਿਦਰ ॥੧੦੧੩॥ ਪਾਰਥ ਭ੍ਰਾਤਜੁਦਿਸਟਰ ਵਾਹਿ ਅਕ੍ਰੂਰ ਨੇ ਕਹੁਸੋ ਬਿਧ ਕੈਸੇ ਹੈ ਜੈਸੇ ਦੁਖ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਸੋਊ ਅਰਜਾਨਾਦਿ ਭਾਈ ਧਿਤਰਾਸ਼ੂਰ ਦੀ ਅਖਸੈ ਤ੍ਰਿਨ ਵਤ ਦੁਖ ਦੇਤੈ ਹੈ। ਤੁਹਿ ਆਇਸ ਤੁਸਾਡਾ ਆਵਨਾ ਊਡੀਕ ਕੈ ਨਾਮ ਮਾਤ੍ਰ ਜੀਵ ਦੀ ਕਹੀ ਦੀ ਹੈ ਵਾ ਤੁਸਾਡੀ ਆਗਿਆ ਪਾਇਕਰ ਤੇਨਾਮ ਕਹਕਰ ॥੧੦੧੫॥ ਦੁਖ ਪਾਸ ਦੁਖ ਦੀ ਫਾਸੀ ਪਾਏਕਰ ਹਠਤਾਈ ਸਾਥ ਰੁਦਨ ਕਰ ਦੀਨੋ॥ ੧੦੧੮॥ ਕਹੁ ਵਾਹਿ ਕਹਯੋ ਭਹਿਆ ਉਸ ਧਿਤਰਾਸ੍ਰ ਨੇ ਸਾਰਿਆ ਉਚਾਰਿਆ ਪੈਡ ਰਾਜ ਨੀਤ ਕੋ ਜਸ ਤੁ ॥੧੦੨੦॥ ਹਰਐ ਹਰੀ ਆਇਕੇ॥ ੧੦੨੪॥ ਬਲਭ ਪਿ-ਆਰਾਸਕਟਾਸਰ ਗਡਾਸਰ।੧੦੨੬॥ਕਿਸੋਰ ਵਸਠਾਵਾਲਾਹੇਤ ਤੇ ਕਾਰਨ ਤੇ ਜਰਾਸਿੰਧ ਸੈ ਜੁਧਦਾ ਸਬੰਧ ॥ ੧੦੨੮॥ ਉਤ ਉਸ ਤਰਫ ਕੀ ਯੇਹ ਬਾਤ ਕਹੇ ਹੈ ਆਗੇ ਆਖ ਸ੍ਰੋਜਤੀ ਰੋਤੀ ਹੈ ਜਥ ਤਥ ਆਖ ਜੋ ਹੈ ਕਵਲ ਵਤ ਸੋ ਤ੍ਰਪਾਈ॥ ੧੦੨੯॥ ਮੰਤ੍ਰੀ ਬੁ-ਲਾਏ ਤੇ ਸੈਨਾ ਭੀ ਬੁਲਾਈ ॥ ੧੦੩੦ ॥ ਪ੍ਰਧਾਨ ਹਲਕਾਰੇ ਉਪਹਾਰੁਪੂਜਾ ਭੇਟਾਰਾਜਾਨੇਸਿਰੋਪਾਉਦਿਤਾਪਾਖ੍ਰਾਕਾਠੀਆਂ।ਸਿਰੀ ਕਲਗੀ॥੧੦੩੨।ਮਿਸਲਫੌਜ।੧੦੩੪।ਮਰਬੇਮਾਰਨੇਕੋਵਾਮਰਨੇ ਕੋਆਇਆ ਥਲ ਸੈਨਾ ਬੋਚਨ ਬੁਲਾਨਾ ਵਾ ਕੋਈ ਭਾਰਾ ਸਮੁੰਦਰ ਕਾ ਜੀਵ ਹੈ ਲਹਰੈ ਬਹਰੈ ਵਗਦੀ ਹੈ ਮਾਨੋ ਦੁਤਪ੍ਰਕਾਸ ਸਹਿਤ ਜੋ ਥਰਛੀ ਹੈ ॥ ੧੦੩੬॥ ਹਰਕੇ ਹਰੀਕੇ ਗੁਣ ॥ ੧੦੩੮ ॥ ਦੂਰ ਕਰੇ ਸਭ ਭੂਤਲੋ ਦੂਰ ਨਾਸ ਕੀਤੇ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਤੇ ਸੂਰਮੇ ॥ ੧੦੪੦ ॥ ਮੁਖ ਬਾਇ ਅਡ ਰਹੇ ਹੈ ॥ ੧੦੪੩ ॥ ਲੁਠਾਏ ਲੁ-ਟਾਏ ॥ ੧੦੪੬ ॥ ਦਾਰਦ ਰਥ ਵਾਹੀ ਅਥ ਤਾਰਨ ਕੋ ਹੁਨ ਜੁਧ

ਨੂੰ ਕਿਹਰੇਤ ਰਥਵਾਹੀ ਕਾ ਕਹਨਾ ਹੈ ॥ ੧੦੪੮ ॥ ਦਾਨੀ ਦਨਾ ਇ ਵਾ ਡੰਡ ਦੈਨ ਵਾਲੇ ਵਾ ਦਾਨ ਦੇਨ ਵਾਲੇ ਬਾਨੀ ਬਾਨਾ ਵਾਲੇ ॥ ੧੦੫੪ ॥ ਮਗਵਾ ਇੰਦ੍ ਰਾਨ ਪਰਨਾਗਫਾਸ਼॥੧੦੫੫ ॥ ਅਰਕੈ ਅਰੜਾਇਕਰ ਕਰਕੈ ਔਧੀ ਵਾ ਬਹੁਲਤਾ ਤਿਹਮਾਸ ਖਾਕਰ ਉਦਾਸ ਫਿਰਦੈ ਹੈ ਗਿਦੜ ਮੋਨ ਧਾਰੀ ਬੈਠੇ ਹੈਂ । ਬਰਕੈ ਫਰਕੈ ਬਲੀਆਂਕੇ ਮਾਸਾਂਕੀਆਂ ਬੋਟੀਆਂ ਵਾ ਸੂਰਮੇ ਬਾਹਰਨਿਕ-ਲਕੇ ਜੁਧ ਕਰਨ ਨੂੰ ॥ ੧੦੫੬ ॥ ਜਿਮ ਤਾਤ ਧਰਾ ਸੁਰਪਤ ਲਰਯੋ ਭੂਮਾਸ੍ ਨਾਲ ਇੰਦ੍ ਲੜਿਓ ਸੀ ਜਦ ਰਾਇ ਸਖਾ ਬਲ ਭਦ੍ ਵਾ ਦੁਰਜੋਧਨ ਸੇ ਹੈ ਸੋਭਤਾ ਹੈ ਭੀਰ ਪਰੇ ਤੇ ਰਣ ਮੈ ਰਾਵਣ ਸਾਥ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰੀ ਸੀ ਮੇਘ ਨਾਥ ਨੇ ਸੋ ਭੀ ਤਿਹਕੇ ਸਮ ਕੋ ਹੈ॥ ੧੦੫੮ ॥ ਸਟਕੇ ਭਜੇ ॥ ੧੦੬੦ ॥ ਘਾਲ ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਜਲ ਸਮੂਹ। ਸਾਲ ਸਲਨੇ ਵਾਲੇ ਹੈ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਰੰਗ ਆਰਨ ਵੰਸ਼ ਲਹੂ ਦਾ । ੧੦੬੨ ॥ ਧੁਨੀਆਂ ਪੇਜਾ ਧੁਨਯੋ ਤੁੰਬਿਆ ਅਰ ਕੋ ਸੈਨ ਬਰ ਕਰਕੈ ਬਲ ਕਰਕੈ ਧਨ ਸੋ ਪਿੰਜਨੇ ਸਾਥ ॥ ੧੦੬੩ ॥ ਪਤ ਜਿਰੇ ਪਿਆਦੇ ਮਰ ਕਰ ॥ ੧੦੬੯ ॥ ਬਾਨਨ ਬਾਨਾਂ ਨੂੰ ਘਟਾ ਘਟ ਇਕਰਸ ਵਾ ਘਟਾਉ ਮੜੀਆਂ ਹੈਂ ਸਟੋ ਸਟੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਉਤੇ ਸਟਾਂ ਪੜਤੀਆਂ ਹੈਂ ਜੋ ਚਪਲਾਕੀਧੁਨੀ ਹੈ ਭਰੇ ਲੈਂਦੇ ਹੈ ਅੰਤਦੇ। ਰਟਾ ਰਟ ਸੀਘਰ ॥ ੧੦੭੪ ॥ ਹਰ ਰਾਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਬਲ ਭਦ੍ ਕੋ ਤਿਸ ਕਾਲਮੈ ਪਿਰ ਪਿੜ ਬਿਡਰੇ ਭਜੇ ਵਾ ਵਸੇਸ ਕਰਕੈ ਡਰੇ ਘਰੇ ਘਰ ਵਿਖੇ ॥ ੧੦੭੫ ॥ ਬਹ-ਸਾਵੈ ਬਹਸ ਕਰਦੇ ਹੈ। ਰਾਰ ਝਗੜਾ ॥ ੧੦੭੬ ॥ ਬਨੈਤ ਬਾਨ ਧਾਰੀ ਬਨੇ ਹੋਏ। ਪਖਰੈਤ ਕਾਠੀਆਂ ਵਾਲੇ। ਅਰੈਤ ਅੜੇ ਸੁਆਮੀ ਕੇ ਕਾਰਜ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਤੀ ਅਮੋਲਕ ਗੋਲਤੇ ਤੁਮ ਲਤੇ

ਨਿਕਸਕ੍ਰ।੧੦੭੮॥ਫੈਟਲਕਦੇ ਸਾਫੇ ਬਿਯੂਹ ਸੈਨਾ ਵਾ ਸਬੂਹ ॥੧੦੮੧॥ ਠਟਕੈ ਹਟਏ ਭਟਕੇ ਭ੍ਰਮੇ॥੧੦੮੩॥ ਬਗ ਮੇਲ ਬਾਗਾਂ ਨੂੰ ਮੇਲਕੇ ਖਿਚਕੇ॥੧੦੮੫॥ ਜੂਝ ਲੜਕੇ॥੧੦੮੮॥ ਕਰਨੇ ਸੇ ਕਰਨ ਸਾਥ ਜੈਸੇ ਅਰਜਨ ਸਾਕਰ ਸੰਗਲ ਤੋਰ ਤੋ-ਝਿਆ ਮਸਤ ਹਾਥੀ ਦਾ ਤੈਸੇ ਬਲਭਦ੍ ਨੂੰ ਘੇਰਿਆ॥੧੦੯੦॥ ਸਰ ਅੰਗ ਬਿਲੋਕ ਤੀਰਾ ਕਰ ਪਨੇ ਅੰਗ ਭਿਜੇ ਹੋਏ ਦੇਖਕਰ ਮਾਨੋ ਤਛਕਦਾ ਬਚਾ ਲਾਲ ਹੋਵੈ ਹੈ ਈਹਾਂ ਤਛਕ ਦੇ ਸਦ੍ਰਸ ਤੀ-ਰ ਹੈ ਹਰਕਾ ਤਨ ਖਗਰਾਜ ਕੈ ਸਮ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਦੇਖਕੇ ਨਿਕਲ ਲਿਆ॥੧੦੯੧॥ ਸਰ ਰਾਜਨ ਬੀਰ ਕਲਾ ਤੀਰ ਰਾਜਯੋ ਮੈ ਕਸ ਖਿਚਕੇ ਸਸਕਾਇ ਸਸਾ ਸੀਘਰ ਸਹੇ ਵਤ ॥੧੦੯੩॥ ਮੁਸਕਾਨੋ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵਾ ਲਛਨ ਲਛਨਾ ਤੇ ਜੋ ਤੇਰੇ ਖੋਟੇ ਲਛਨ ਹੈ ਵਾ ਛਲ ਸੋ ਗੁਧ ਕੀਯੋ ਹਮਸੋ ਜਿਸਨੇ॥੧੦੯੪॥ ਦੀਰਘ ਭਾਰੀ ਸਰੀਰ ਦੇਖਿਆ ਹਰੀ ਸਿੰਘ ਕਾ ਅਸਤਕ ਕੋ ਪ੍ਰਾਤ ਭਯੋ ਮਾਨੋ ਸੁਮੇਰ ਕੇ ਟਿਲੇ ਤੇ ਉਤ੍ਰ ਕੇ ਅਸਤਾਚਲ ਨੂੰ ਭਾਵ ਹਰੀ ਸਿੰਘ ਕੇ ਮਾਰਨੇ ਕਉ॥੧੦੯੬॥ ਤਾੜਨ ਮਾਰਨਾ ਵਾਦੁਖਦੇਨਾ ॥੧੦੯੭॥ ਮਨ ਚੈਤ ਬਿਖਾਦ॥੧੦੯੯॥ ਹੰਸ ਅਸਤਚਾਈ ਸੂਰਜ ਕੀਆਂ ਕਿਰਣਾਪ੍ਰਕਾਸ਼ੀਆ ਹੈਮਾਨੋ ਹਨਕੇਸੁਭਕੋਵਾਅਨਵੈ ਨਿਸੰਭ ਕੋ ਮਾਰਕੇ ਪੁਨਾ ਸੁੰਭਕੋ॥੧੧੦੧॥ ਗਜਵਤ ਜਾਦਵ ਸੂਰਾ ਸੇਰਵਤ ਧਨ ਸਿੰਘ॥੧੧੦੨॥ ਬਾਗਵਾਨ ਤਕਦੇਖਕਰ ॥੧੧੦੩॥ ਅਲਾਤਲ ਕੜੀਕੀ ਚੁਵਾਤੀ ਖੁਰਸਾਨ ਕੇ ਰਾਜਾਕਾ ਵਾ ਤਿਖੀ ਸਾਨ ਪਰਚਕਰਪਣੀਆਂ ਰਥਦਾ॥੧੧੦੮॥ਨਿਪਟ ਅਤਸੈ ਕਰਕੇ ਨਿਧਾਨ ਅੰਤ ਦਾ ਬੁਧ ਮਨ ਮਾਥ ਬੀਰਤਾਬੜਾਈ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਕੀ ਧੀਰਜਤਾ ਦੇਖਕਰ ਜੋ ਇਤਨੇ ਪਾਪ ਸਹਾਰੇਆ ਹੈ

॥੧੧੦੯॥ ਜਾਦਵਕੋ ਦਲਕੈ ਸੂਰਮੇ ਗਜਾਕੈ ਸੰਬੁਹ ਹਲਾਕਰਕੈ ਦਲਕੈ ਦਲ ਕਰਕੈ ਹਲਕੈ ਹੌਲੈ ਕਰ ਸੁਟੇ ॥ ੧੧੧੦ ॥ ਡਰ ਭੂਧਰ ਕੇ ਧਰ ਪੰਥ ਪਸਾਰੇ ਡਰਸੈ ਪੰਖਾਨੂੰ ਧਾਰ ਕਰਕੈ ਪਹਾੜ ਨਰਹੈਮਾਨੋ ॥੧੧੧੩॥ ਤਰਕੀ ਤਰਕਵਾਲੀਵਾਤਰਕਖਾਦੀਰਾਮ ਕਹੈ ॥ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧੧੧੫ ॥ ਨਿਸ ਮੈਂ ਜਿਉ ਲਖਤਾਦੇ ਈਹਾਂ ਜਾਦਵਤਾਰੇ ਧਨ ਸਿੰਘ ਚੰਦ ॥ ੧੧੧੬ ॥ ਥਿਰਮਾਓ ਪ੍ਰਚਾਏਆ ਸਾਕਰ ਜੰਜੀਰ ਪਾਏਆ ਧਰ ਧੜ ॥ ੧੧੧੭ ॥ ਕਿਹੁ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮਾਰੇਯਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ॥ ੧੧੧੮ ॥ ਥਿਕਟ ਟੇਡੇ ਧਨ ਸਿੰਘ ਦੀ ਉਪਮਾ ਹੈ ਇਹ ਭਗਾਲ ਕਾਇਰ ਗਨੇ ਗਜਾਸਿੰਘ ਕੋ ਲਿਆਕੁਰ ਵੋਧਨ ਬਲੀ ਧਨ ਹੈ॥ ੧੧੧੯ ॥ ਰਾਮ ਥਲਭਦ੍ ਪਰਲੋਕ ਸੁਲੋਕ ਦੋਨੋ ਲੋਕ ਗਏ ਮੇਰੇ ਭੀ ਅਬ ॥ ੧੧੨੦ ॥ ਸੋ ਥਰਕੈ ਕਰਕੋ ਤਨਕੋ ਸੋ ਸ੍ਰੀਰ ਔਰ ਹਥਾ ਦੇ ਥਲ ਕਰਕੈ ॥ ੧੧੨੧ ॥ ਲਹਕੈ ਦੇਖਕੇ ਸਿਯਦਨਰਥ ਦੀ ਛਤ੍ਰੀ ਤਲੇ ਹੋਗੇਆ ਅਰਯੋ ਥਰਛੇ ਦੀ ਮੁਖੀ ਛਤ੍ਰੀ ਉਤੇ ਅੜੀ ਵਾ ਕਲਿਦ੍ਰੀ ਦੇ ਪਹਾੜ ਤੇ ਕੋਪ ਸਾਥ ਪੂਰਨ ਹੋਵਾ॥ ੧੧੨੨ ॥ ਥਲਭਦ੍ ਨੇ। ਝਿਹਕੇ ਤਿਸ ਛਤ੍ਰੀ ਕੇ ਵਿਚੋਂ ਤ੍ਰਿਛਾ ਤ੍ਰਿਖਾ ਵਾਸੀਘ੍ਰ। ਚਮਜਿਯੋ ਚਮਤਕਾਰੇ ਸੇ ਦਮਕਿਆ ਨਭ ਮੈ ਚੁਟੀਆ ਉਡਾ ਬੋਦੀ ਵਾਲਾ ਤਾਰਾ ਹੈ ਮਾਨੋ ਪ੍ਰੀਛਤ ਕੋ ਜਮ ਡੰਡ ਸਰਪ ਹੈਕਲੇਵਰ ਸਰੀਰ ਡਿਗਤਾ ਹੈ ਜੈਸੇ ਪੌਣ ਦੇ ਖਾਨੇ ਵਾਲੇ ਲਖਾਂ ਹੀ ਜੈਸੇ ਸਰਪ ਅਸਤੀਕਦੀ ਸਰਨ ਗਇਆ ਸੀ ਤੈਸੇ ਤੀਰ ਥਲਭਦ੍ ਕੀ ਸਰਨ ਗਤ ਆਏ ਲੈਕਰ ਮਾਨੋ ॥ ੧੧੨੬ ॥ ਥ੍ਰਛਾ ਸੰਜੁਤ ਧੁਜ ਫਹਰੇ ॥ ੧੧੨੭ ॥ ਤਾਂ ਤਿਸਨੇ ਤੀਛਨ ਥ੍ਰਛਿਆਂ ਕਾ ਫਲ ਲਗਾ ਹੁਆ ਪਾਰਭਇਓ॥ ੧੧੨੮॥

ਲਾਗਤ ਲਗੀ ਹੋਈ ਸਾਂਗ ਕੀ ਚੋਟ ਫਲਨੇ ਝੰਡੀ ॥ ੧੧੩੧ ॥ ਅਨੰਤ ਬਲਭਦ੍ਰ ਚਿਨਗਾ ਬਿਜਲੀ ਸਮ ਪਾਵਸਸਾਵਨ ਤਾਰਿਵਾ ਫੂਲਤਾ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥ ੧੧੩੨ ॥ਬਜਰਹੀਰੇ ਤਾਰਾ ਲੋਕ ਤੇਵਾ ਸੂਰਜ ਡਿਗਾ ਦੇਵਤਿਆਂ ਕਾ ਮਾਰਿਆ ਹੋਯਾ ਜਨ ਜਾਗੇ ਜੈਸੇ ਭਰਮਤੇ ਹੈਂ ॥੧੧੩੪॥ ਤੀਰ ਪਾਸ ॥ ੧੧੩੫ ॥ ਓ ਪੰਜ ਗਜੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈਂ ਜਦ ਬੀਰ ਨੂੰ ਮਾਰਾਂ ਗੇ ॥੧੧੩੬॥ ਪਾਨ ਗਏ ਹਥਾ ਵਿਚ ॥ ੧੧੩੭ ॥ ਲੋਹ ਹਥੀਂ ਸਾਂਗ ਪਰਸੇ ਕਡਾਸੇ ਅਗਨ ਯੁਧ ਅਗਨ ਅਸਤ੍ਰ ਵਾ ਅਗਿਣਤ ਉਘਾਰੇ ਨੰਗੇ ਕੀਤੇ ਲੋਹ ਆਂਚ ਸ਼ਸਤ੍ਰਾਂ ਵਿਚੋਂ ਚਿਨਗਾਰੇ ਜੋ ਉਠਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਮਾਨੋ ਬੜਵਾ ਅਗਨੀ ਹੈ ਬਾਣ ਰੂਪੀ ਪੌਣ ਤ੍ਰਿਣਵਤ ਸੂਰੇ।੧੧੪੦। ਅਨਵੈ ਕਛ ਕਰਕੇ ਬਾਨ ਕਸੈ।੧੧੪੧। ਤੇ ਵਡੀ ਢਾਲ ਭੀ ਧਰਕੈ ਫ ੜਕੈ ਮਰਕਾ ਮਾਰਨ ਕਰਾਂਗਾ। ੧੧੪੨। ਸੰਦਰ ਨਾਮ ਅਪਾਰ ਸਰੂਪ ਵਾਲਾ ਨ੍ਰਿਪ ਅਨਰੋਸਨੋ।ਰੁਸਾ ਗੁਸਾ।੧੧੪੩। ਜਗਕੇ ਮੰਡਲ ਮਧ ਕੁਸ਼ਾ ਸੜ ਜਾਵੇ। ੧੧੪੪। ਜਕਰੈ ਚਕਰਤ ਹੋਇ ਕੈ ਜਦ ਬੀਚ ਕੋ।੧੧੪੫। ਇਨਹੂੰ ਅਨਰੋਸਨੇ। ੧੧੪੬।ਫਿਰ ਉਹ ਉਸ ਬੀਰਨੇ ਡਰ ਵਾਲੇ।੧੧੪੭। ਤਾਜ ਮੁਕਟ ਥਿਰੇ ਘੂ ਮਤੇ ਹੈਂ ਭੂਮ ਮੈ।੧੧੪੯। ਖਾਨ ਕੀ ਦਸਾ ਨਿਹਾਰ ਕਰ ਧਰੈ ਧਾਰ ਕਰ ਦੁਹੂੰ ਤਿਹ ਤਿਨਾਂ ਦੋਆਂ ਨੇ। ੧੧੫੦। ਸੋ ਜਥ ਨਾਲਗੀ ਤਥ ਫੇਰ ਰਿਸਕੈ ਨਭ ਤੇਜ ਹਵਾਈ ਨਭ ਕੋ ਜੈਸੇ ਤੇਜ ਵਾਲੀ ਹਵਾਈ ਜਾਤੀ ਹੈ ਤੈਸੇ॥੧੧੫੧॥ਡਢ ਕੈ ਸਾੜਕੈ ਜੋਤਰਹੀ ਮੁਖ ਕੀ ਘਟੀ ਨਾ ਭਾਸ ਕਰ ਮਾਨੋ ਰਾਹੂ ਤੇ ਡਰ ਕਰ ਸੂਰਜ ਜਿਮੀ ਪਰ ਆਇਆ ਹੈ ਢਾ ਰਾਹੂ ਨੇ ਡਾਰਾ ਹੈ। ੧੧੫੩। ਪੁਰਖਤ ਸੂ ਰਮਤ ਬਲਭ ਭ੍ਰਮ ਪੌਰਭ ਫੌਜ ਨੇ ਕਰਮ ਸੂਰਮਤਤਾ ਕਾ ਢਾ

ਬਲਭਦ੍ਰ ਨੇ ਪੌਰਖ ਔ ਤੇਜ ਬੀਚਾਰਿਆ ॥ ੧੧੫੭ ॥ ਨ੍ਰਿਪ ਨੇ
।੧੧੫੫। ਡਾਰਿਓ ਚਲਾਇਆ ਸੀਘ੍ਰ ਅਰੀਆਂ ਕੋ। ੧੧੫੭ ।
ਭਟ ਲਾਜ ਭਰੇ ਸੋਊ ਲੋਹ ਜਰੇ ਸਨਧ ਬਧ ਹੋਇ ੨ ਭਾਲਾ ਨੇਜਾ
ਲੋਹ ਹਥੀਂ ਬਰਛੀ ॥ ੧੧੫੯॥ ਭਰ ਲਾਜ ਲਜਾ ਸੇ ਭਰੇ ਹੋਏ
।੧੧੬੦। ਚਕ ਪਈਏ। ੧੧੬੧। ਨਿਸਾਕਰ ਚੰਦ।੧੧੬੨।
ਨ ਦਬਹੀ ਦਬਾਏ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ। ੧੧੬੪। ਅਰਕੇ ਰਥ ਕੋ ਥਲ
ਕਰਕੇ ਤਿਸ ਓਰ ਚਲਾਏ ਫਿਰ ਧਾਵੈ ਹੋਰ ਸ਼ੂਰਮਿਆਂ ਕੀਤਰਫ
ਤੋ ਮੋਹ ਬਧਯਾ ਅਸਚਰਜਤਾ ਹੋਈ ਤੇ ਕਹਨੇ ਲਗੇ ਧੰਨ ਏਹ
ਸ਼ੂਰਮਾ ਹੈ ਦੁਬਦਾ ਕਰ ਹਨਲੇਹੁਮਗਰਪਿਛੇਹੋਕਰਏਦੇ।੧੧੬੫।
ਭਟਕੇ ਭੜਕੇ ਸ਼ਤਾਬੀ ਵਾ ਕਿਸਨ ਭੜਕੇ ਭਟਨ ਟਿਕੇ ਓਘ ਸ
ਮੂਹ ਸਰਾਸਨ ਭੀ ਲੈ ਅਤੇ ਸਰਭੀ ਥਿਦਾਰਾ ਹੁਸ਼ਿਆ-
ਰ ਹੋਕਰ ਛੈ ਨਾਸ। ੧੧੭੦। ਤੇ ਤੇਤੇ ਕੇਤੇ ਕਹਾ ਓਹ ਹਮਾਰੇ
ਜਾਂਦੇ ਥੇ। ੧੧੭੩। ਪੀਤ ਬਸਤ੍ਰ ਫਰਕਿਆ ਸੋ ਧੁਜਾ ਮੈ ਧੁਜਾ
ਕੇ ਬਸਤ੍ਰ ਕੀ ਨਿਆਈਂ ਹੈ ਸੋ ਚਪਲ ਸਮ ਹੈ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਕਾਸਰੀਰ
ਬਦਲ ਹੈ ਖਹਿਆ ਲੜਿਆ ਚਿਤੈ ਨੈਨਾ ਸੇ ਦੇਖਕਰ। ੧੧੭੪।
ਥਿਕਟ ਟੇਢੇ ਨਿਕਟ ਨਜੀਕ ਆਏ ਬਲਬੀਰ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੇ ਦੇਖਾ
ਨਹੀ ਆਂਵਦੇਆ ਸ਼ੂਤ ਲੈਕਰ ਪ੍ਰਭ ਕੋ॥੧੧੭੫॥ਜੋਹੜੇਜਗਾਮੈਜੋ
ਜੋਹੜੇ ੨ ਜਗਾ ਮੈ ਥਲੀ ਕਹਿਦੇ ਹੈਂ ਸੋ। ੧੧੭੭। ਸ਼ੁਨਹੋ ਮੈ
ਨਹੀਂ ਸੀ ਭਗਿਆ ਤੁਹੀ ਭਗਿਆ ਸੀ ਇਸੀ ਲਾਜ ਗਹੋ ਲ-
ਜਿਆ ਨੂੰ ਧਾਰਨਾ ਕਰੋ ਹਰਖਿਓ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਕਰ। ੧੧੭੮। ਜਥ
ਜਾਨੇ ਜੋ ਅਰਕੀ ਦੇਹ ਕੋ। ੧੧੭੯। ਥਿਨ ਰੁਡ ਭਯੋ ਰੁੰਡ ਮੁੰਡ
ਥਿਨਾਂ ਹੋ ਆਸ੍ਦੂਲ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੇਕੇਹਰ ਅਚਲਸਿੰਘਕੋ॥੧੧੮੭॥
ਨਿਹਾਰਿਓ ਨੈਨ ਜਥਆਕਰਗਾਜ ਕੈਮਾਨੋਮੰਨਣਾਕਰੋ॥੧੧੮੨॥

। ਤੁਹਿਕੋ ਊਪਰ ਧਾਇ ਹੇ ਨ੍ਰਿਪ ਦੇਖਤ ਹੋ ਪਰੀਏ ਤਿਸ ਉਪਰ ॥ ੧੧੮੩। ਅਘ ਖੰਡਨ ਤੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤੇ । ੧੧੮੪। ਸੰਗ ਲੈਕਰ ਆਇਆਸੀ॥ ੧੧੮੬। ਬਛ ਬਖੀਸੈ ਕੀਏ ਕਰਦੀ ਹੋਈ ॥ ॥੧੧੮੭ ॥ ਸਨਾਦਿ ਸਨਕਾਦਕ । ੧੧੯੦। ਫੈਟਨ ਲਕ ਦਾ ਸਾਫਾ ਇਕ ਦੂਸਰੇ ਨੂੰ ।੧੧੯੧। ਦੇਕੈ ਕਸੀਸਨ ਈਸਨ ਚਾਪਨ ਖਿਚ ਦੇਕੈ ਰਾਜੇ ਧਨਖਾ ਕੋ ।੧੧੯੨। ਭਟ ਧੀਰ ਹਨੋ ਹਨਾਗਾ ਜਦ ਬੀਰ ਕੋ ਵਾ ਧੀਰਜ ਕਰਕੈ ਭਟਾਂ ਨੈ ਬਲਬੀਰ ਨੂੰ ਹਨੋ ਮਾਰੋ। ੧੧੯੫। ਬਲਬੀਰ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਹਥਾਂ ਤੇ ਸੀਸ ॥ ੧੧੯੬ । ਅਭੁਗ ਢੀਠ ਨਿਡਰ ਕੀਏ ਕਰਕੈ ਪਰੇ ਹੋਨਠਜਾਵੋਗੇ।੧੧੯੯ ਅਟਲੇਸ ਪੈ ਕੋਪ ਭਯੋ ਲਖਕੈ ਅਟਲੇਸ ਨੂੰ ਪੁਨਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇਖ ਕੈ ਕੋਪ ਹੋਇਆ ੨ ਆਪਨੇ ਸਰੀਰ ਮੈ ਕੋਪ ਭਯੋਤਿਹਠਹਯੋਤਿਸ ਨੈ ਇਸਥਿਤ ਕਰਿਆਕਲਧੌਤ ਸੁਵਰਨ ਸਵਤਾ ਸੂਰਜ ਆਇ ਅਰਿਓ ਓਹ ਜਥਹੀ ਤਥਹੀ ਹਰੀ । ੧੨੧੦ ॥ ਘਮਸਾਨ ਮਾ-ਰਨਾ ਸੂਰਮਿਆਂ ਕੋ । ੧੨੧੧। ਅਮਿਟ ਰੋਕਨੇ ਤੇ ਰਹਤ ਹੋਕਰ ਕੋ । ੧੨੧੨ । ਟਰੈਗੋ ਟਲ਼ ਜਾਵੇਂਗੇ । ੧੨੧੩ । ਭੂਪ ਹੈ ਅਰੀ ਰਾਜਿਆਂ ਕੋ ਏਹ ਬਿਚਾਰ ਕਰ ਲਹਾ ॥ ੧੨੨੪ । ਲੇਹ ਕਹਾ ਲਖ ਜੁਧ ਹਮਾਰੋ ਹੇ ਭਾਈ ਹਮਾਰੇ ਸਾਥ ਜੁਧ ਕਰ ਲਖਣਾ ਕ-ਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿਆ ਫਲ ਲਹੇਗਾਹੋ ਸਾਚ ਕਹਓ ਤੁਮ ਸੋ ਕਛ ਔਰ ਬਿਚਾਰਿਆ ਹੈ ਬਿਚਾਰੋ ਵਾ ਕਹੋ ਕਿਸ਼ੋਰ ਸੋਲਾਂ ਬਰਸਾਂ ਦੀ ॥ ੧੨੧੫ ॥ ਬਿਧ ਸੁਗਤਰੇ ਜੋ ਕੋਊ ਜੁਧ ਕੀ ਜਾਤੀ ਜਿਸਕੋ ਆ-ਵਤੀ ਹੈ ਕਿਸੇ ਨਖਿਦ ਕਾ ਜਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ । ੧੨੧੭ ।ਲਛ ਨਿਸਾਨਾ ਜੋ ਜੋਊ ਠੋਰ ਦੇਖਾਬਾ । ੧੨੨੦ । ਸੂਤ ਕਾ ਨਾਮਦਾਰ-ਕ ਥਾ । ੧੨੨੧ । ਲਹਕੈ ਦੇਖਕੈ ਸੋਊ ਬਲਬੀਰ ਬਚੇਤਿਹ ਤਹ

ਤੇ ਥਡੇ ਭਟ ਕਾਨ ਹਲੀਆਦੀ। ੧੨੨੩। ਜੋਰ ਦੇਕੇ ਵਾ ਚੰਗੇ ਕਰਭਾਨ ਕ੍ਰਿਨਾ ਸ੍ਰੁਰਜ ਦੀਆਂ। ੧੨੨੫। ਭਜੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ਅਰੀ ਦੇ ਮਾਰੇ ਥਿਨਾਂ ਹੀ। ੧੨੨੭। ਮੁਸਲੀ ਕੀ॥੧੨੨੮॥ਧਰ ਭਾਰੇ ਧੜ ਭਾਰੇ ਪਰੇ ਹੈਂ ਜਿਨਾਂ ਦੇ ਗਾਤ ਪਸੀਨੇ ਆਏ ਸੋ ਡਰ ਸੇ ॥ ।੧੨੨੯ ।ਆਧੇਹੀ ਅੰਗ ਸਿਵਾਤਨ ਕੀਨੇ ਆਧਾ ਅੰਗ ਇਸਤ੍ਰੀ ਹੋਨੇ ਤੇ ਪਾਰਥਤੀ ਵਾ ਦੇਵੀ ਕਾ। ੧੨੩੦। ਤੀਨ ਘੜੀ ਪਾਛੇ ੧੨੩੧ ॥ ਥਹੁਸ੍ਰੋਨ ਪਰੈ ਕਵੀ ਸਿਯਾਮ ਗੁਰੂਜੀ ਰੰਗ ਜਗਦਾ ਹੈ ਲਹੂ ਦਾ ਮਾਨੋ ਆਗ ਲਗੇ ਤੇ ਸੰਥੂਹ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਬ੍ਰਿਛ ਜਗਦੇ ਹੈਂ ਐਸੇ ਲਹੂ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੋਯਾ ਹਰ ਕੋ ਸਹਾਇਕ ਹੁਆ ੨ ਜਥ ਜਾਨਾ। ੧੨੩੨। ਐਸੀ ਮਾਰ ਮਚੀ ਹੋਈ ਨਿਹਾਰਕੈ ਥਾਨੇਗਾਨੇ ਜੋਨਾ ਹਮ ਨਠਾਂਗੇ ॥ ੧੨੩੪ ॥ਕਰਤਾਹਰਤਾਕ੍ਰਿਸ਼ਨ॥੧੨੩੫॥ ਆਤ੍ਰ ਹੋਏ ਸੇ। ੧੨੩੬। ਸਿਵਹੀ ਕੋ ਕਹਓ ਹੇ ਤਪੋਧਨ ਮਾਂਗਦੇ ਤਾ ਹੈ॥ ੧੨੩੭ ॥ ਸੰਘਾਰਿਆ ਨਜਾਏ ਅਰ ਕੌਲ ਵਤ ਰਾਜਿਆ ਕੋ ਐਸੇ ਹੀ ਵਾਕੋਲਵਤ ਮੁਖ ਵਾਲੇ ਤਿਨਾਂ ਕੋ ॥ ੧੨੩੯ ॥ ਕਹੋਤੁ ਮੇ ਤੁਸੀਪੋਣ ਰੂਪ ਹੋਨਾ ਮੈ ਅਗਨੀ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ॥੧੨੪੧॥ਥਲ ਥਾਰਨ ਜਿਉਂ ਹੇ ਹਲੀ ਹਾਥੀ ਦੀ ਨਿਆਈਂ ਭਗੇਗਾ ਸ਼ੇਰ ਹੈ ਥੜਵਾਨਲ ਕੇ ਪਰਸੇ ਥੜਵਾਅਗਨੀ। ੧੨੪੨।ਹਰੇ ਹੋਲੀਬੋ-ਲਨਾ ਕਰੋ ਜੋ ਉਹ ਸੁਨੇ ਨਾ ਵਾ ਹੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ॥ ੧੨੪੫॥ ਤੁਯਕਾ ਲ ਰਾਜਨੀਤ ਕਾ ਭੂਲਾ ਵਾ ਕਹੇ ਹੈ ਸਿਵਾਂ ਨੇ ਵਾ ਉਸ ਕਹਾਂ ਤੇਰੇ ਹਥੋਂ ਮੇਰਾ ਕਾਲ ਕਹਿਆਂ ਸੀ ਸਿਵਾ ਜਦ ਮੈ ਜੁਧ ਜਿਤਨੇ ਕਾ ਵਰ ਲੀਆ ਸੀ ॥ ੧੨੪੭ ॥ ਸੋ ਭੀ ਨਹੀਂ ਸਿਲਾ ਪਰ ਡਾਰਿਓ ਪਟਕਾ ਕੇ ਜਿਸਕੋ ਥਲੀ ਭ੍ਰਾਤਾ ਤਉ ਮੋਹਨ ਛੋਹੋ ਤੌ ਭੀ ਮੇਰੇ ਕੋ ਨਾਸ ਕਰ ਸਕਨਗੇ ਨਹੀਂ ਲੜਕਾ ਕਿਆ ਫਲ ਲਵੇਗਾ ਮਾਰ

ਖਾਵੇਗਾ। ੧੨੫੦। ਅਬ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਸੇ ਅਕਾਰ ਕਹ ਦਿਤਾ ਹੈ ਮਿਟਨੇ ਵਾਲਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ੧੨੫੧। ਸੁ ਮਾਹੇ ਮੋਹਨ ਕੋਊਹਨੇ ਸਾਮਨੇ ਤੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਕੋਈ ਮਾਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਤਬ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੇ ਕਹਾ ਪੀਛੇ ਸੇ ਮਤ ਮਾਰੋ ਜਬ ਪੀਛੇ ਦੇਖਾ ਤਬ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੇ ਮਾਰ ਦੀਆ ਦੀਵਾ। ੧੨੫੨। ਅਨ੍ਹੈਮੇਰ ਦਾ ਮਨਕਾ ਤਿਸਕੋ ਸਵਾਰਿ ਓ। ੧੨੫੩। ਕਰ ਕ੍ਰਿਨਾ ਸੁਰਜ ਮੈ ਮਿਲਜਾਤੀਆਂਹੈਂ।੧੨੫੪। ॥ ਦੋਊ ਦਲ ਆਪ ੨ ਮੈ ਮਿਲ ਧਾਏ ਘਰਾਂ ਨੂੰ ਸਤ੍ਰ ਜਰਾਸਿੰਧ ਕੇ ਦਲ ਮੈ ਸੰਗ੍ਰਹ ਜੁਧ ਅਮਿਟ ਸਾਥ ਆਪਨੇ ੨ ਸੂਰਮੇ ਮਿਲ ਕਰ ਬਸੇ ਗ੍ਰਿਹ ਆਏ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਭੀ ਬਿਕ੍ਰਮ ਅਵਸਥਾ ਵਾ ਉ ਦਮ। ੧੨੫੯। ਸਿਯਾਮ ਬਲਬੀਰ ਨੇ ਹਨੇ ਮਾਰੇ। ੧੨੬੧। ਕਾਮਨੀਆਂ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਸਿਆਮ ਦਾ ਬਲੀ ਦਲ। ੧੨੬੧। ਬਲ ਬਲਭਦ੍ਰ ਨ ਟਲਾਂਗੇ ਨ ਹਟਾਂਗੇ। ੧੨੬੫। ਦੇਵੈਤ ਰੰਗਾ-ਨ ਕੇ ਭਾਇ ਦੋਨੋਂ ਦਲ ਆਪ ੨ ਨਦੀ ਕੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮਿਲੇ ॥ ੧੨੬੬ ॥ ਸੋਭਯੋ ਸੋਭਤਾ ਹੈ ਮਾਨੋ ਮਾਨਯੋ। ੧੨੬੭। ਨਰੋਤਮ ਨਰਾਮੈ ਉਤਮ ਛਮ ਛਿਮਾ ਛਾ ਨਾਮ ਗੋਰਖ ਈਸ ਸਿਵ ਮਹਾਤਮਾ ਹੈ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਉਪਮਾ ਬਰਨੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਕਛੂ ਬੀ ਕੇਵਲ ਸ੍ਰਮ ਕਥਨ ਹੈ ॥ ੧੨੬੯ ॥ ਗਜਾਨ ਹਸਤੀਆਂ ਨੇ ਗਨੇ ਸਰੂਪ ਧਰਤੀ ਨੇ ਜਾਨਿਆ ਹਰੀ ਨੇ ਹਰਕਾ ਲਾਹਰਨ ।੧੨੯੦ ਧੂਮ ਤੇ ਧੁਜਾ ਤੇ ਮਨ ਧਰਾ ਧਰਸਿੰਘ ਸਿੰਘ ਪਦ ਸਭ ਮੈ ਜੋੜ ਨਾ ਹਲੀਸੇ ਕਹਿਯੋ ਸੋਕਰੋ ਮਨ ਭਾਏ ਜੋ ਤੂੰ ਕਹਿਤਾ ਥਾ ਮੈ ਮਰਾਂ ਗਾ ਸੋ ਆਜ ਮਾਰੋ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਕਹਾ ਸਿਰ ਕਟੇ ਸੰਕਾ ਕੋ ਤਜ ਕਰ ਦਵਾਸਦ ਭੂਪ ॥ ੧੨੭੨ ॥ ਸਭ ਹੀ ਘਟ ਕਾਲਰਕੈ ਘੜੀ ਲ-ੜ ਕੇ ਦੇਖ ਲੈ ਪੁਰਖਤ ਹਮਾਰਾ। ੧੨੭੪। ਬਲ ਕੋਪ ਅਯੋ

ਧਨ ਸੈ ਬਲ ਕਰ ਕੋਪ ਕੀਆ ਸ੍ਰਪੌਨ ਕੇ ਜੋਰ ਲਗੇ ਸਰਪੌਨ ਕੇ
ਬੇਗ ਸਮ ਜੋਰ ਨਾਲ ਬਰੇ ॥੧੨੭੮॥ ਬਰਸੇ ਸ੍ਰਸੁਤੀ ਸੁਤ ਪਤਿ
ਬ੍ਰਤ ਸਤ ਕੋ ਨ ਛਾਡਤ ਸ੍ਰਿਸਟ ਇਸ੍ਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਤਿਸ ਸੁਵਛ ਸਿੰਘ
ਨੇ ॥ ੧੨੭੯ ॥ ਲਹਰੈ ਉਛਲ ਸੈਂ ਲਹਿਰਾਂ ਉਛਲਦੀਆਂ ਹੈਂ ਵਾ
ਵਲੈਤਦੀਆਂ ਅਤਲਸਾਂਲਾਲ ਲਹੂ ਵਿਛੌਣਾ ਹੈਸੋ ਏਹ ਹੈ।੧੨੮੦
॥ ਮਾਨ ਯਾਦਵਾਂ ਦਾ ਉਤਾਰਿਆ ਫੇਰ ਕਿਸ਼ਨ ਪਰਤ ਬੋਲਿਆ
ਹੰਕਾਰ ਸੋਂ ਕੋਪ ਕਰਕੇ ॥ ੧੨੮੧ ॥ ਬਨ ਦੇ ਹਰ ਸ਼ੇਰ ਹਰਕੇ ਸਾ
ਹਮਨੇ ਕਹਾ ਸਿੰਘ ਛੋਟਾ ਤਚਾਯੋ ਦੇਖੇ ਹੈ ਮਾਰਨ ਕੋ ॥ ੧੨੮੨ ॥
ਚਿਤਵਾਂ ਚਿਤ੍ਰਾ ਲਖਯੋਂ ਦੇਖਕਰ ਗੋਨਤੇ ਬੇਗਤੇ ਐਸੇ ਸੀਘ੍ਰ ॥
੧੨੮੩। ਕਰੈਆ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ॥ ੧੨੮੭ ॥ ਸਿਯਾਮ ਜੁਪੈਇਹ
ਭਾਂਤ ਕਹਿਓ ਅਪਨੇ ਸ੍ਰੂਰਮਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਰੇਸ ਬਲੀ ਹੈ ਤਿਹਤੇ
ਹਮ ਹਾਰੇ ਕਲਵਤ੍ਰ ਤੀਛਨ ।੧੨੮੪। ਨਿਜ ਪਾਨ ਪੈ ਪਾਨ ਧਰੇ
ਘਨ ਸਿਆਮ ਹਥਾਂ ਉਪਰ ਪਾਨਾਂ ਦਾ ਬੀੜਾ ਪਕੜਿਆ ॥
੧੨੮੯ ॥ ਆਵਹਸਿੰਘ ਕਿਸਨ ਕੀ ਤਰਫ ਸੀ ਬਹੁਤ ਜੁਧ
ਭਟਨ ਕਰਯੋ ਕਿਸਨ ਕਾ ਕਹਨਾ ਹੈ ਵਾ ਸ੍ਰੂਰਮਮੇਆਂ ਕਾ ਹੈ ਅਬ
ਕਿਆ ਕਰੈ ਕਵੀ ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਕੋ ਪਰਸਨਇਹ ਠਾਕਰੈ ਕਿਉਂ
ਨਾ ਲਰੈ ਬ੍ਰਿਜਰਾਜ। ਯਹ ਉਤ੍ਰ ਹੈ ਤਾਹਿ ਕੋ ਕੋ ਤਕੈ ਦੇਖਨ ਕਾਜ
੧੨੯੧ ਕਾਹੈ ਸੰਗ੍ਰ ਸ੍ਰਮ ਸਿੰਘ ਕਾ ਨਾਮ ਹੈ ਕ੍ਰਕੰਪ ਕ੍ਰਚਾਲ ॥
੧੨੯੨ ॥ ਸਿਚਾਨੋ ਬਾਜ ਕਾ ਆਵਨਾ ਜਨਾਯੋ ਹੈ ॥ ੧੨੯੩ ॥
ਸਤ ਬੈਦ ਨਿਸਚੇ ਕਰ ਜੈਸੇ ਰੋਗ ਸੰਨਪਾਤ ਕੋ ਬੈਦ ਦੂਰ ਕਰੇ
ਹੈ ਜੈਸੇ ਅਮਲ ਖਟਾਂ ਤਮ ਜੈਸੇ ਪ੍ਰਾਤ ਸ੍ਰੂਰਜ ਕੋ ਦੇਖਕਰ ਨਸੇ
ਹੈ ਆਗਮ ਸੁਣੇ ਤੇ ॥ ੧੨੯੯ ॥ ਕੁਆਰ ਅਸੂ ਕਾ। ੧੩੦੩।
ਜਾਲ ਸਮੂਹ ॥ ੧੩੦੫ ॥ ਜਿਉਂ ਬਰਖਾ ਰੁਤ ਕੇ ਸਮੇ ਤੈਸੇ ਸ੍ਰ-

ਰਮੇ ਦੌਰ ਪਰੇ।੧੩੦੭। ਦੈਤ ਚਮੂਪਤ ਕੁਰੂ ਨਾਮਸੀ ਬਿਕਤਾ ਨਨ ਬਿੰਗਾ ਮੁਖਸੀ ਵਾ ਨਾਮ ਥਾ ॥ ੧੩੧੩ ॥ ਕਵੀ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹੇ ਹੈਂ ਰਣ ਮੈ ਵੈਰੀ ਕੇ ਮਾਰਨੇ ਕਾ ਜੋ ਕਾਰਜ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੈਂ ॥੧੩॥ਜਿਹਕੰਚਨ ਬਰਛੀ ਉਪਰ ਕੰਚਨ ਕੀਸਭਸੁੰਦਰ ਤਾ ਹੈ ਵਾ ਜੜਤਕਾਰੀ ਹੋਈ ਹੈ ਰਾਹੂ ਪਨਰਾਕਸਾਕਾ ਕ੍ਰਿਣਵਤ ਬ੍ਰਿਛੀ॥੧੩੨੫ਕਲਾਬਿਮਲਾ ਸਕਤੀ ਨਿਰਮਲ ਪੁਖਨ ਮੈਸੁਰਸ ਮੈ ॥ ੧੩੨੬ ॥ ਬਲਵਾਨ ਨੇ ਸਕਤ ਸੋ ਬਰਮਾਗ ਲਓ ਨਹੀਂ ਹਾਨ ਹੋਤੀ ॥ ੧੩੨੮ ॥ ਏਖਤਬਲ ਇਸਕੇ ਸਮ ਸੋ ਇਤੋਬਲ ਭੂਪ ਧਰੈ ਤਨ ਮੋ ਜਿਤਨਾ ਏਨਾਸਹਾਰੇਆ ਮੈਂ ਬਲ ਹੈ ਜਿਤਨਾ ਧਾਰੇ ਹੈਂ ॥ ੧੩੩੬ ॥ ਸੁਰ ਦਿਬ ਗਿਆਨੀ ਸਸਤ੍ਰਾਂ ਦਾ ਸੁਭੇਟ ਸੁਭਟ ਸਿੰਘ ਕਿਸਨ ਕਾ ਸੂਰਾ ਸੀ ਬੇਖ ਸਰੂਪ ਜਿਸਨੇ ਬਲਕੋ ਪ੍ਰਜੁਲਤ ਕਰੇਆ ਹੈ ॥ ੧੩੪੧ ॥ ਦੁਰਮਦ ਭਿਆਨਕ ਮਦ ਹੈ ਜਿਨਕਾ ਵਾ ਹਸਤੀ ਜੈਸਾ ॥ ੧੬੪੫ ॥ ਸਰਸੀ ਸੁੰਦ੍ਰ ਜਮ ਨੇ ਉਡਨੇ ਵਾਲਾ ਮਾਂਨੋ ਨਾਗ ਹੋਕਰ ਲੜੇਆ ਹੈ ਤੀਰ ਜਾਦਵ ਬਲੀ ਕੋ ਆਵਤੇ ਦੇਖਕੇ ॥ ੧੩੪੭॥ ਬਲਕੋ ਬਲਭਦ੍ਰ ਕੋਬਲੀ ਨੇਬਲ ਕਰਕੇ ਅਨੂਪ ਸਿੰਘ ਕਾ ਜਿਨਾ ਕੀ ਭੁਜਾ ਕਾ ਬਲ ਤੀਛਨ ਹੈ ॥ ॥ ੧੩੫੦ ॥ ਬਾਨ ਲਗਓ ਰਾਜਾ ਕੋ ਤਿਹਕੋ ਆਵਤੇ ਹੀ ਬਲਨੇ ॥ ੧੩੫੩ ॥ ਉਤਤੇ ਓਸ ਤ੍ਰਫ ਤੇ ਜੋ ਆਏਆ ਹੈ ਬਲਭਦ੍ ਓਰਸੋ ਗਓ ਔਰ ਕਿਸੀ ਤ੍ਰਫ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ॥੧੩੫੪ ॥ ਬਿਸਨ ਕਿਸਨ ॥ ੧੩੫੫ ॥ ਸਿੰਘ ਕ੍ਰਿਤਾਸਤ੍ ਸਤ੍ਰਾ ਕ੍ਰਿਤ ਜਰਾਸਿੰਧ ਕਾ ਆ ਇਕੈ ਸਿੰਘ ਅਨੂਪ ਹਸੋ ਸਹਏਤਾ ਕਰਨ ਕੋ ਸਾਥ ਬਲੀ ਕੇ ਸਤ੍ਰਾ ਕ੍ਰਿਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਤਾਨ ਲਜੋ ਧਨ ਥਾਨ ਅਨੂਪ ਸਿੰਘਕੇ ਲਾਇਆ ਹੈ ਬਲਭਦ੍ ਨੇ ਤੀਰ ॥੧੩੫੬॥ ਈਸਰ ਸਿੰਘ ਕ੍ਰਿਸਨ ਕੇ ਸਤ੍ਰਾ

ਕ੍ਰਿਤ ਪਰ ਆਏ ਤਾਹਿ ਤਿਨਾ ਕੋ ਲਗੇ ਵਾ ਲਗਾਇਕਰ ਛਪੈ
ਰਾਜੇ ਕ੍ਰਿਸਨ ਕੇ ਹੈ ਤੁਮਲਭਾਰ ਮਾਰੇ ਜਾਦਵਨਰ ਜਾਦਵਨਰਾ
ਨੇ ਸਸਤ੍ਰ ਕਸਕੈ ॥ ੧੩੬੦ ॥ ਬਨੈਤ ਬਨੇ ਬਾਨਾਂ ਕਰਕੇ ਜੋ ਬਨੇ
ਹੋਏ ਹੈ ਸੋ ਸੰਭਾਲ ਕੈ ॥ ੧੩੬੧ ॥ ਧਾ ਕਰਕੈ ਤਿਸ ਜਗਾ ਤੇ ਆ
ਕਰ ਜੁਧਮੈਂ ਸਸਤ੍ਰ ਸਹਤ ਤਿਹਹੇਰ ਤਿਸਨੈ ਦੇਖਕੈ ॥ ੧੩੬੫ ॥
ਅਰੀ ਕੋ ਸਹੀ ਨਿਸਚੈ ਕਰ ॥ ੧੩੬੬ ॥ ਐਸੀ ਸੀਖ੍ਯਏ ਇਸੀ
॥ ੧੩੬੭ ॥ ਖੜਗਸਿੰਘ ਤਿਹ ਭੂਪਤ ਕੋ ਜਰਾ ਸਿੰਧ ਕਾ ਮਿਤ੍ਰ ਥਾ
ਪੈਰੈ ਸ੍ਰਮ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਬਹੁਤ ਤਰੇਹੈਂ ਜੁਧ ਰੂਪੀ ॥ ੧੩੭੦ ॥ ਬਾਜਤ
ਸੰਜਤਘੋੜੇ ਸਜੇ ਹੋਏ ਭੀ ਵਾ ਬਾਜੇਆਂ ਕੇ ਸਹਿਤਤਾ ਮਿਲ ਘੇਰ
ਲੀਓ ਤਿਨਕੋ ਤਿਨਾ ਖੜਗ ਸਿੰਘ ਆਦਕਾਂ ਕੋ ਅਪਨੀ ਫੌਜ
ਨੇ ਘੇਰਾ ਪਾਇਆ ਅਰਨੇ ਘਨ ਘਟਾਜਿਉ ਮਾਨੋ ਤਿਉ ਨਰਾਨੇ
ਬੋਲਨਾ ਕਰਾ ਵਾ ਕੰਡਲਾਕਾਰ ॥ ੧੩੭੭ ॥ ਸੈਨਾਹੁ ਤੇ ਸੈਨਾਤੇ
॥ ੧੩੭੨ ॥ ਧਾਏ ਇਨਕੇ ਅੰਤ ਇਹੁ ਜੋ ਧਾਏ ਹੈ ਜੁਧ ਨੂੰ ਮਾਨੋ
ਇਨਾ ਕੇ ਅੰਤ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਆਏ ਹੈਂ ॥ ੧੩੭੪ ॥ ਹਰ ਕੀ ਓਰ
ਤਿਨਾ ਚਾਰੋ ਕੋ ਮਾਰ ਲੀਆ ਤਿਨ ਕੋ ਖੜਗੇਸ ਨੇ ਦੰਤਨ ਹਾ-
ਥੀਆ ਸਾਥ ਹਾਥੀ ॥ ੧੩੭੫ ॥ ਕੋਪ ਸੋ ਚੜ੍ਹੇ ॥ ੧੩੭੭ ॥
ਚਾਰਣ ਭਟ ਕਲੌਤ ॥ ੧੩੭੮॥ਦਖਹੀ੨ ਵਾਹੀਗਏ॥੧੩੮੦॥
ਮਰਨ ਅਰਨਸਿੰਘ ਬ੍ਰਨ ਸੋ ਸੋ ਕੁਮਾਰ ਵਸਬ੍ਹਾ ਵਾਲਾ ਬਰਨ
ਸਿੰਘ ਨਾਮਕਰ ਇਨਾ ਤਿਨਾ ਕੋ ਸੰਘਾਰ ਕਰਕੈ ॥ ੧੩੮੩॥ਹੋਲੀ
ਅਲੰਕਾਰ ਰੂਪ ਕਾ ਬਾਨ ਚਲੇ ਤੇਈ ਮਾਨੋ ਕੁੰਕਮ ਦੇ ਗੋਲੇ ਜਾਨੋ
ਅਲਤਾ ਕੇ ਹਥ ਨਾਲ ਬੰਦੂਕ ਕੇਸ੍ਹਾਰੀ ਕੇਸਰਦੀ ਕਟੋਰੀ ਨਵ
ਲਾਸੀ ਫੁਲਾਂ ਦੀ ਛਿਟੀਆਂ ਮਾਨੋ ਹੈ ਹਾਥਨ ਕੇ ਦਿਖਾਵਦੇ ਹੈਂ
ਮਾਰੋ ਮਾਰ ਏ ਤਾਲ ਹੈ ਸਥਦ ਏ ਰਾਗਾਂ ਦਾ ਮਾਨੋ ਅਲਾਪਨਾ ਹੈ

॥ ੧੩੮੬ ॥ ਤਰਕ ਕੜ੍ਹਾਕਾ ਦੇਕਰ ਜੋ ਲਗੇ ਇਹ ਤਿਹ ਪ੍ਰਾਨਾ ਰੂਪੀ ਦਾਨ ਦੇਤੇ ਹੈ॥੧੩੮੧॥ਰੰਗ ਭੂਮ ਮਲ ਅਖਾੜਾ ਤੁਨਕਾਰ ਸੀਘ੍ਰ ॥੧੩੯੦॥ ਤਬ ਖੜਗ ਸਿੰਘ ਨੇ ਚਮੁਪਤਸਿੰਘਾ੯੩੯੪। ਐਤਦਸ ਹਜਾਰ ॥੧੩੯੫ ॥ ਪਾਰੇਯੋ ਕਰੇਆ ਜੁਧ ਬੀਰਾਵਾਲਾ ਪ੍ਰਨ ਸੋਹੈ ਸਾਮਣੇ ਜਿਹ ਚਿਲੇਕੀ ਤਿੰਦੀ॥ ੧੩੯੭ ॥ ਬਲਬੀਰ ਕ੍ਰਿਸ੍ਨ ਕੋ ਚਾਮ ਢਾਲ ॥ ੧੪੦੩ ॥ ਜਲ ਸਾਗਰ ਕੋ ਦਲਰੂਪੀ ॥ ੧੪੦੫ ॥ ਕਰਾਰਨ ਤੇ ਕਢੇਆ ਤੇ ॥ ੧੪੦੬ ॥ ਤਿਨ ਸਬ ਨਾਂ ਨੇ ਪ੍ਰਾਨਨ ਕੀ॥੧੪੦੭॥ਗਿਰ ਹੈ ਡਿਗਦੇ ਹੈ ਮੇਖ ਵਤ ਜਰ ਉਖਾਰੀ॥੧੪੦੮॥ਤੀਰਾਦੀ ਬਰਖਾ ਅੰਤਕੇ ਧਰਮਰਾਜਾ ਕੇ ਪੁਰ ਮੈ ॥ ੧੪੦੯ ॥ ਬਾਬੀ ਮੈ ਖੁਡ ਮੈ ॥ ੧੪੧੦ ॥ ਸਤ੍ਰੂਨ ਖੜਗ ਸਿੰਘ ਨੇ ਦੰਡ ਦੰਡਾ ॥ ੧੪੧੧ ॥ ਨਹੀ ਘਾਉ ਜੁਧਾਯੋ ਜੋ ਲਗੇ ਆ ਹੋਵਾਸੀ। ਤਹਯੋ ਸਾੜੇਆ॥ ੧੪੧੩ ॥ ਔਰ ਜਿਤੇ ਅਰਜੀਤ ਬਡੇ ਜਿਤਨੇ ਕੁ ਜੀਵਦੇ ਬਚੇ ਤਿਤਨੇਆ ਨੇ ਜੁਧ ਨੂੰ ਫੇਰ ਕੀਤਾ ਆਯੁਸ ਲੀਨੇ ਹਥਾ ਮੈ ॥ ੧੪੧੪ ॥ਸਾਂਗ ਉਗਰੇ ਹਵਨ ਵਤ ॥੧੪੧੫॥ਬਚਰੀ ਭਏ ਬਜ ਸਾਥ ਪਹਾੜ ਨੂੰ ਮਾਰਾ ਹੈ॥੧੪੨੧। ਘੋਰਨ ਕੀ ਘੋੜੇ ਦੇ ਖੁਰਾ ਬਾਰ ਤਲੀ ਛੁਪੈ ਸਾਤਰ ਸਾਤਲ ਪ-ਤਾਲ ॥ ੧੪੨੨ ॥ ਜੁਧ ਕੀ ਠੌਰ ਨ ਹੋਇ ਰਹੀ ਹੈ ਮਾਨੋ ਰਸ ਪੁਰਬਕ ਰੁਦ੍ਰ ਕੇ ਖੇਲ ਕੀ ਠੌਰ ਬਨੀ ਹੈ ਪਲੋਅਸਥਾਨ ਵਾ ਕ੍ਰੀੜਾ ਬਨ ਜੈਸੀ ॥੧੪੨੩॥ ਤੇਜਕੋਅਗਨੀ ਪੜਿਯੋਉਚਾਰੈਆ ਹੈ ॥ ੧੪੨੪ ॥ ਬੀਰ ਝੜਾਝੜ ਸਿੰਘ ਜਬ ॥ ੧੪੨੫ ॥ ਬਿਨ ਆਸ ਭਯੋ ਮਾਰਨੇ ਦੀ ਆਸਾਤੇ ਨਿਰਾਸ ਹੋਵਾ। ਏ ਭਟ ਨਹੀ ਮਾਨੋ ਬਡੇ ਨ੍ਰਿਪ ਆਏ ਹੈ ਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪੀ ਕੰਨਯਾ ਵਾਸਤੇ॥੧੪੨੭॥ ਬਧ ਮਾਰਨ ਬ੍ਰਿਥਾ ਕਯੋ ਕੋਹਰ ਤੇ ਕਥਹੁ ਨਹੀਂ ਡਰਤਾ ਪੇਖਕੈ

ਸਤ੍ਰ ਇਕਤ੍ਰ ਨ ਕੋ ਨ੍ਰਿਪ ਮਰਨ ਕੋਜਿਨ ਮੰਤ੍ਰ ਕਰਓਹੈਂਆਪਨੀ
ਤ੍ਰੁਢ ਕੇ ਏਕਤ੍ਰ ਹੋਇਰ ਦੇਖਕੇ ਤਿਸਕੇ ਮਾਰਨੈ ਕਾ ਮੰਤ੍ਰ ਕਰੇਆ
॥ ੧੪੨੮ ॥ ਖੜਗੇਸ ਕੇ ਕਟੇ ਹੋਏ ॥ ੧੪੨੯॥ ਜਮ ਦੀਨੀ
ਆਸਓਪ ਸ੍ਰੀ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਜਾਨੋ ਉਪਮਾਦਈਹੈ ਕਟਨੇ ਦੀਜੈਐਸੀ
ਤੀਛਨ ਹੈ ॥ ੧੪੪੩ ॥ ਕਿਆ ਮਨ ਭਾਵਤ ਬਚਨ ਕਰ ਲਏਹੈਂ
॥ ੧੪੪੪ ॥ ਤੈਸੇ ਰਣ ਰੂਪੀ ਬਨ ਮੈ ਥਲ ਰੂਪੀ ਧਨ ਗਵਾਏ
ਕੇ ਸੋਕ ਕਰ ਰਹਿਆ ਹੈ ॥ ੧੪੪੮ ॥ ਦਿਵ ਮੰਡਲ ਅਕਾਸ
॥੧੫੫੧॥ਕਾਇਰ ਰਾਜਾ ਵਹੁ ਹੈ ਜੋ ਖੜਗੇਸ ਤੇ ਭਾਗ॥੧੪੫੨।
ਅਭਮੰਤ੍ਰ ਕਰ ਪੜਨਾ ਰੂਪੀ ਪੂਜਕਰ ਇੰਦ੍ਰ ਸਤ੍ਰ ਸੰਧਾਨ ਥਾਨਕੋ
ਮਾਰਕੇ ਇੰਦ੍ਰ ਕੋ ਬੁਲਾਏਆ ਕਿਸਨ ਨੇ ॥ ੧੪੫੫॥ ਦੇਵ ਰਵਾ
ਦਿਕ ਸ੍ਰੂਰਜ ਥਾਣ ਸ੍ਰੂਰਜ ਤੇ ਆਦਿ ਦੇਵਤੇ ਰਾਜਾ ਕੇ ਥਾਨ ਭਉਰ
ਭਏ ਹੈਂ,ਤਏ ਤਤੇ ਹੋਏ ॥ ੧੪੫੬ ॥ ਕਹੋ ਜੋ ਪੋਰਖ ਕੀਨ ਪਿਛੇ
ਕਰੇਆ ਹੈ ਵਾ ਕਹਾਂਗੇ । ਥਾਨਨ ਥਾਨਾ ਸਾਥ ॥ ੧੪੫੭॥ਸਰਸੋ
ਤੀਰ ਸਾਮਣੇ ਹੀ ਥਾਨ ਗਰੜਵਤ ਏ ਬ੍ਰਛੀਹੈ॥੧੪੬੨॥ਸਰਤਾਲ
ਸ੍ਰੋਣਤ ਕੇ ਅਖੀਆ ਹੈ ਜਿਨ ਕੀਆ ॥ ੧੪੬੩ ॥ ਡਾਢ ਤਕੜਾ
ਕਰਕੈ ਲਛ ਦੈਖਕੈ ਜੁਧ॥੧੪੬੪॥ਬਲਵੰਤ ਦਯੰਦੈਤ।੧੪੬੫।
ਸਲੌਨੀ ਸੀ ਸੁੰਦ੍ ਮੂਰਤੀ ਕੋਮਲ ਥਾਨਾ ਰੂਪੀ ਅਗਨੀ॥੧੪੬੬।
ਮਾਤਾ ਦੂਧ ਅਪਾਇ ਮੂਤ੍ ਹੈ ਵਾ ਪੀਤਾ ਨਹੀ ॥ ੧੪੬੯ ॥ ਜੂਝ
ਜੁਧ ਸੈਨਹੁਤੀ ਜੋ ਸੈਨਾ ਹੈਸੀ ਤਿਸਤੇ ॥ ੧੪੭੩ ॥ ਕਾਲ ਕਾਲਾ
ਮੋਘ ਬਧ ਮਰਨਾ ॥ ੧੪੭੪ ॥ ਜਿਹਕਾ ਤਿਹ ॥ ੧੪੭੫ ॥ਭੂਪਤ
ਲਖਯੋ ਖੰਡਾ ਬਜਰਧਰ ॥ ੧੪੮੩॥ ਕਰਨੇ ਹੈ ਜੋ ਕਰਨਾ
ਹੈ ਸੋ ਜੋਰ ਕਰ ਲੈ ॥ ੧੪੮੭ ॥ ਨਲ ਕੂਬਰ ਕੋਈ ਕਹਦਾ ਹੈ
ਕੋਈ ਗ੍ਰੰਥਾ ਵਾਲੇ ਮਨ ਗ੍ਰੀਵਾ ਕਰਕੇ ਕਹਦੇ ਹੈਂ ॥ ੧੪੯੪ ॥

ਮਨ ਮੈਂ ਸੰਕਾ ਮਾਨਕੈ ਦੂਸਰਾ ਤੀਰ ਨ ਮਾਰੇ ॥ ੧੪੯੫॥ਪਤਲ ਬਿਤਲ ਪਤਾਲ ॥ ੧੪੯੬ ॥ ਸੰਗ ਰੁਦਰਕੈ ਰੁਦ੍ ਚਲੇ ਸਿਵਕੇ ਸਾਥ ਰੁਦ੍ ਭਿਆਨਕ ਸੂਰਮੇ ਚਲੇ ॥ ੧੪੯੭ ॥ ਸਿਖ ਬਾਹਨ ਸਿਆਮ ਕਾਤਕ ਚਿੰਤਾ ਕੀ ਠੌਰ ਮੁਰਦੇਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖਕੇ ਚਿੰਤਾ ਦੀ ਜਗਾ ਹੈ ॥ ੧੫੦੦ ॥ ਏਤੋ ਜਿਤਨਾ ਹੈ ਬਲ ॥ ੧੫੦੧ ॥ਲਹੁ ਹਲਕਾ ਕਰ ਦੇਵਾਂਗਾ ॥੧੫੦੨॥ ਨਚੇਗੀ ਤੜਫੇਗੀ॥੧੫੦੩॥ ਮੋਹ ਮੂਰਛਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸ੍ਰਿੰਗ ਬੌਲਿਦਤੇ ਡਿਗ ਪਿਆ॥੧੫੦੪॥ ਚੂਹੇ ਦੇ ਅੰਗਲਤਾ ਪ੍ਰਤੰਗ ਪੌਚਾ ਆਨਨ।ਦੀਹ ਸੁਡ ਲੰਮਾ ਬਾਨ ਲਗਾ ॥ ੧੫੧੧ ॥ ਨੈਨ ਨਿਹਾਰੇਓ ਦੇਖਦੇਆਂ ਹੀ ਮੂਰਛਾ ਖੁਲੀ ਸਿਵਦੀ ਲੈਕੇ ਆਪਨੇ ਹਥ ਵਿਖੇ ॥ ੧੫੧੯॥ ਜੈ ਜੈ ਹੋਵੈ ਜਰਾ ਸਿੰਧ ਦੀ ॥ ੧੫੨੧ । ਛਉਨ ਗਨ ਗਨ ਰਾਜ ਸ੍ਰੀ ਮਹਾਬੀਰ ਮਨ ਰਾਇ ॥ ੧੫੨੨ ॥ ਬੀਰਨ ਕੀ ਮਨ ਸ੍ਰੀ ਗਨ ਰਾਇ ਮਹਾਬੀਰ । ਮਨ ਰਾਇ ਲੋਹਤ ਨੈਨ ਬਾਲਕਾ ਸੀ ਪਕੜਕੇ ਧਰਮ ਰਾਜਾ ਖਿਲਾਂਵਦਾ ਸ਼ੀ ਏਹ ਸੂਰਮਿਆਂ ਦੇ ਨਾਮ ਹੈਨ ਟ-ਉਨਾ ਜਾਦੂ ਕਰਕੇ ਮਾਰੇ ॥ ੧੫੫੧ ॥ ਸਿਯਾਮਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੋਨੋ ॥ ੧੫੫੩ ॥ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੇ ਕਹਾ ਜਸੁ ਲੇਹੁ ਤਬ ਖੜਗੇਸ ਨੇ ਕਹਾ ਕਿਆ ਮਾਂਗਤੇ ਹੋ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੇ ਕਹਾ ਜਗ ਅਨਲ ਤੇ ਜੋ ਮੁਕਟ ਸੋ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਕੋ ਦੇਹੁ ॥ ੧੫੫੫ ॥ ਤਬ ਨ੍ਰਿਪ ਤਬ ਰਾਜਾ ਮਨ ਨੂੰ ਕਹੜਾ ਭਯਾ ਹੈ ਮਨ ਚਾਰ ਜੁਗ ਤੋ ਨਹੀ ਜੀਵਨਾ ਅੰਤ ਨੂੰ ਮਰੇਗਾ ਤਾਂਤੇ ਧਰਮ ਕਰਦਿਆਂ ਡੇਰੀ ਨਹੀ ਕਰਨੀ ॥ ੧੫੫੬ ॥ ਤਨ ਸਰੀਰ ਦੀ ਸੰਕਾ ਕਿਉਂ ਕਰਨਾ ਹੈ ਮਨ ਤੂੰ ਸੋਕ ਨਿਵਾਰ ਮਰਨੇ ਦਾ ਮਾਂਗਤ ਜੋ ਬਿਧ ਜੋ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਅਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਮੰਗਦੇ ਹੈਂ ਸੋ ਦੇਈਏ ਔਰ ਬਿਚਾਰ ਦੇਨੇ ਮੈ ਨ ਕਰੀਏ ਇਸਮੇਂ ਰੰਚਕਮਾਤ੍ਰ

ਭੀ ਸੁਖ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਦਾਨ ਨ ਦੇਤ ਨ ਮਾਨ ਕਰੋ ਦਾਨ ਦੇ
ਤਿਆ ਆਹੰਕਾਰ ਨ ਕਰ ਹੇ ਮਨ ਰਸ ਪ੍ਰੇਮ ਮੇ॥ ੧੫੫੮॥ ਦਾਨ
ਦਾਨ ਥੀ ਕੀਆ ਕ੍ਰਿਪਨ ਜੁਧ ਥੀ ਕੀਆ ॥ ੧੫੫੯ ॥ ਮਾਰ
ਮਰੂਰੇ ਮਾਰਕੇ ਮਰੋੜੇ ਚਪ ਗੁਸੇ ਵਾ ਖਿਜਕੇ॥ ੧੫੬੨ ॥ ਸਿੰਘ
ਹੈਸੀ ਇਕ ਜਾਦਵ ਆਇ ਹੈਂ ਕੋਪ ਭਰੇ ਭਟ ਦੈ ਦੁਦੀ ਹੇ ਥਾਹੁ
ਥਲੀ ਸੂਰਮਾ ਬ੍ਰਹਮ। ਕ੍ਰਿਤਕਾ ਸਬੰਧੀ ਭਾਈ ਸੀ॥ ੧੫੬੩॥
ਕੀਏ ਕਾਹੇ ਪ੍ਰਹਾਰ ॥ ੧੫੬੫॥ ਆਵਤੇ ਹੈਸਨ ਥਜਾਇ ਪ੍ਰਗਟ
ਵਾ ਬੀਚ ਜਗਾ ਦੇ॥ ੧੫੯੯ ॥ ਧਨਤਾਨ ਖਿਚਿਆ॥ ੧੫੭੦॥
ਨਿਹਾਰ ਦੇਖਕਰ ਅਸ੍ ਐਸੇ ਥਲਭਦ੍ ਸਾਂਥ॥ ੧੫੭੧ ॥ ਹਾਲ
ਸੰਭਾਲ ਸ਼ੀਘਰ ਸੰਭਾਲਨਾ ਕਰਕੇ ਬਾਸ੍ਪੈ ਸ਼ਿਵਕੋ ਪਠੀਏ ਕੈਸੇ
ਐਸੇ ਏਕ ਸਮੇ ਸ਼ਿਵਜੀ ਕ੍ਰੀੜਾ ਥਨ ਮੈਂ ਪਾਰਥਤੀ ਸਾਥ ਥਿਚਰ
ਰਹਾਥਾਕਹੀਂਇੰਦ੍ਰਉਸਜਗਾਮੈਂਆਇਆਦੇਖਕੇਇੰਦ੍ਰਥਜਰਮਾਰਨੇ
ਲਗਾਸ਼ਿਵਨੇਤੀਸਰਾਨੇਤ੍ ਦੇਪਸੇ ਖੋਲਕੇਅਗਨਪ੍ਰਗਟਕੀਤੀਇੰਦ੍
ਕੇ ਸਾੜਨੇ ਕੋ ਮਾਨੋ॥ ੧੫੭੨॥ ਕਰ੍ਕੈ ਵਾਰ ਮਾਰ ਦਈ ਭ੍ਰੂ
ਧ੍ਰਵਤ ਸ਼ਨ॥ ੧੫੭੪॥ ਥਲੀ ਖੜਗ ਸਿੰਘ ਨੇ ॥ ੧੫੭੫॥
ਪਸੇਸ ਸ਼ਿਵ॥ ੧੫੭੬॥ ਛਤੀਸ ਲਾਖ ਵਾ ਸੁਪਤ ਛਤੀ ਲਖ ਵਾ
ਥਿਗਿਨਤ ਪਿਆਦੇ॥ ੧੫੭੭ ॥ ਜਛ ਸੁਲਛ ਕਈ ਨਿਸਾਨੇ ਕਰ
ਕੇ ਜਛ ਤਿਹਮਾਰੇ॥ ੧੫੯੧ ॥ ਜਾਕੋ ਧਿਆਨ ਰਾਮ ਨਿਤ ਮੁਨ
ਜਨ ਜਾ ਰਾਮ ਕੋ ਧਿਆਨ ਨਿਤ ਮੁਨੀ ਜਨ ਧਾਰਤੇ ਹੈਂ ਤੋ ਭੀ
ਕਵੀ ਜਨ ਕਹੇ ਹੈ ਨਹੀ ਜਾਣੇ ਮੈਂ ਆਇਆ ਹੈ ਕੋਕ ਹੰਕਾਰ ਵਾ
ਵੈਰਾਗ ਕੈ ਧਰਕਰ ਪਕੜਕਰ ਦ੍ਰਸ਼ਨ ਦੇ ਤਨ ਦ੍ਰਸਨ ਹੁੰ ਕੋ ਜੋ
ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਖਟ ਦਰਸਨ ਕੋ ਦਰਸ ਨਹੀਂ ਦੇਤਾ ਉਸਨੇ ਮੋਕੋ ਦ੍-
ਸਨ ਦਿਤਾ ਹੈ ਤਾਕੋ ਆਉ ਸਿਧਾਮ ਰਿਜ ਕਰਕੈ ਤਿਸ ਕ੍ਰਿਸਨ

ਨੂੰ ਗੁਸੇਸੇ ਐਸੇਬੁਲਾਇਆ ਜਿਹਜਿਸ ਖੜਗਸਿੰਘਨੇ ॥੧੫੯੨॥
ਤਿਨ ਮਾਰ ਮਨਕੋ ਨਹ ਹਾਥ ਉਚਾਇ ਫੇਰ ਸੋ ਮਰ ਹੀ ਗਿਆ।
।੧੫੯੫॥ਤਿਨ ਕਹੁ ਤਿਨਾਂ ਕੇ ਤਾਈ ਜਾਤਿਆ ਹੋਇਆ ਬਲੀ
ਨੇ ਕਹਾ ਨਠੋ ਨਹੀ॥ ੧੫੯੬॥ ਉਘਾਰੇ ਨਗੇ ਕਰੇ ਹੋਰ ਦੇਖਕੇ
ਖੜਗੇਸ ਕੋ॥ ੧੫੯੭॥ ਭੂਪਨੇ ਨਿਹਾਰ ਕੈ ਕਟਿਓ ਕਰਤਾਹਿ
ਤਿਸਦਾ ਸੁੰਡ ਕਟਿਆ ॥ ੧੫੯੮ ॥ ਉਤ ਹਰਕੀ ਸਹਾਇਤਾ
ਵਾਸਤੇ॥ ੧੫੯੦॥ ਕਵਚੀ ਖੜਗੀ ਸੰਜੁਮਾ ਤਲਵਾਰਾ ਵਾਲੇ
ਤਚਾਏ ਚੌੜੇ ਵਾਤਾੜ ਕਰ ਭਵਾਉਪਰ ਭਵਾ ਚਾੜ ਕਰ॥੧੫੯੩॥
ਸਾਧਕ ਸਿੰਘ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ੧੫੫੫ ॥ ਮਹਾਰਾਜ
ਜੁਧਿਸ਼ਰ ਲੁਕੇਸ ਬ੍ਰਹਮਾ ਲੋਕਾਂਕੇ ਈਸਰ ਰਾਜਿਆਂ ਕੀ
॥੧੫੯੬॥ ਸਮਾਜ ਜੁਧ ਅਖਾੜਾ ਬਨਾਵਨਾ ਕਰਿਆ॥ ੧੬੦੧।
ਜੋ ਸਮਾਜ ਮੈ ਬਾਜਰੁ ਤੋ ਸੋ ਮਟਕਓਂ ਜੁਧ ਮੈ ਘੋੜਾ ਮਾਰਾਗਿਆ
ਵਾ ਰ ਪਾਇਆ ਝਪਕਿਓ ਝਜੋੜਿਆ॥ ੧੬੦੨ ॥ਸੈ ਇਕ ਸੂਰ
ਛਟੈ ਲੋਟਦੇ ਹੈਂ ਝਹਾਂ ਹੀ ਆ ਗਏ ਗਜ ਕੇ॥ ੧੬੦੪ ॥ ਅਭਮਾਨ
ਹੋਸਲੇ ਨਾਲ ਬਨ ਨੂੰ ਜੈਸੇ ਕਾਰੀ ਚਾਰ ਕਟਦਾ ਹੈ ॥ ੧੬੦੭ ॥
ਭੀਮ ਭਿਆਨਕ ਦੀਖਧੀ ਧਨਖ।੧੬੧੦। ਲਹ ਦੇਖਕੈ ਚਹ ਗੁਸੇ
ਨਾਲ। ੧੬੧੩। ਚਟਕ ਸੀਘ੍ਰ ਹਾਥੀਆਂ ਦੇ ਦੰਦ ਅਵਸਾਨ ਉਦ
ਮ ਲੜਾਈਦਾ ਗਮਾਨ ਮੈ ਪਿਠ ਨਹੀਂ ਦੇਖਾਲਦਾ ਪਰਖਿਆ ਚੰਗਾ
।੧੬੧੫। ਪਟਲੇ ਦੋਹਾਂ ਪਾਸਿਆਂ ਤੋਂ ਕਰੇਰੇ ਬਚੇ ਹੈਂ॥ ੫੬੧੯
ਇਕ ਘਾਇਲ ਹੋਇ ੨ ਘਾਇਲ ਸਾਥ ਖਹਿੰਦੇ ਹੈਂ ਭਏ ਤਤੇਹੋਇ
ਮਨਸੈ ਮੇਰੀ ਜੀਤ ਹੋਵੈ ਘਾ ਤੇ ਦਾਉ ॥ ੧੬੨੦। ਸੈਨਾ ਸੈਨਤਾਂ।
੧੬੨੧ ॥ ਸੁੰਦ੍ਰ ਨੈਨਨ ਕੇ ਨਾਤੇ ਸੇ ਕਿਆ ਪਿਆਰ ਸੇ ਛਾਡਤਾ ਹੈ
।੧੬੨੩। ਅਸ ਪੈਨਾ ਤਿਖੀ ਰਟੈ ਕਰ ਸੈਨਤਾਂ ਹਥਾਂ ਦੀ ਸੈਨਤਾਂ

ਸੇ ਬੋਲਤੇ ਹੈਂ।੧੬੨੪।ਭ੍ਰਾਨਜੋ ਕਰਨ ਦ੍ਰੋਣਾਚਾਰਜ ਹਠ ਠਾਨ
ਕਰਕੇ। ੧੬੨੯। ਭਖ ਜੋ ਹੈ ਭੂੜਨ ਸੂਰਮਿਆ ਨੂੰ ਮਾਰਾਂਗਾ ਜੋ
ਪਕੜਾਂਗਾ। ੧੬੩੦। ਤਉ ਤਬ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਮੈ ਜੁੜ ਕਰ ਅਜ
ਖੜਗ ਸਿੰਘ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਮੈ ਸੂਰਮਾ ਹੋਕਰ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਬਚਨ
ਸਹਾਰਾਂਗਾ ਕਿ ਤੂੰ ਨਹੀਂ ਸਹਾਰਾਂਗਾ ਭੈਰੋਂ ਕੋ ਵਾ ਅਫੜੀਦੇ ਦਫੜੀ
ਪਾਊਂਗਾ॥ ੧੬੩੧॥ ਲਰੇ ਲੜਕੈ ਹੋਇ ਖੇਲਤ ਚਾਚਰ ਹੋਲੀ॥
੧੬੩੩। ਜੁ ਕਾਲ ਫਾਸ ਚੇਤ ਕੋ ਚਿਤਕੇ ਵਾ ਜੀਵ ਪ੍ਰਾਨਾ ਕੋ ਇਹ
ਜੈਸੇ ਘੇਰਤੀ ਹੈ ਤੜਾਗੀ ਆਪ ਆਪ ਕੋ ਜਲ ਕੋ ਆਲ ਬਾਲ
ਤਰ ਬ੍ਰਿਛ ਕੋ ਟੋਆ। ੧੬੩੫। ਜਿਰਾ ਈਜੋਆ ਧਰ ਕਾਲੇ ਧਜ ਕੇ
ਆਵਾਲੇ ਕਰਸ ਯਲ ਸਿੰਘ ਬਿਡਾਰੇ ਹਾਥੀ ਤੇ ਸਾਯਲ ਓਨਾਂ ਦੇ
ਬਚੇ ਵਾਥੀ ਤੇ ਗਿਦੜ। ੧੬੪੪। ਕਜਹਾਰਨ ਕਜਲ ਪਾਣ
ਵਾਲੀਆਂ ਗੋਪੀਆਂ ਕੋ ਛੀਜੈ ਉਨਾਂ ਕੁਛ ਛਿਗਾੜਿਆਨਹੀਂ ਬ੍ਰਿਥਾ
ਐਵੇਂ ਵਾ ਪੀੜਾ॥ ੧੬੪੭॥ ਮਾਨਹੁ ਪਾਰਥ ਸਾਥ ਖੜਗ ਸਿੰਘ
ਪਮਓ ਮਹਾ ਥਡ ਰਿਸਕੇ ਤੇਜ ਤੇ ਵੇਦ ਕੀ ਧੁਨੀ ਤੇ ਕੋਪ ਨਿਪਾ-
ਨਿਦ ਆਵਤ ਜੋ ਰਾਜਾ ਜੁਧਿਸ੍ਰ ਕਹਤਾ ਹੈ ਕੋਪ ਕਰਕੇ ਜੋ ਆਵ
ਤਾ ਹੈ॥ ੧੬੫੪॥ ਸ੍ਰੀ ਹਰਸਿਉ ਹਰ ਏਕ ਹੀ ਬਾਤ
ਕਹੀ ਧਰਮ ਕੇ ਤਾਤ ਸ੍ਰੀ ਸੁਭਾਏਮਾਨ ਹਰੀ ਕੇ ਸਾਥ
ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਦੇਖੋ ਇਨਕੀ ਤਰਫ ਤਬ ਪ੍ਰਾਨ ਪਏ॥ ੧੬੬੨॥
ਅਧੀਰ ਢੀਠ॥ ੧੬੭੧॥ ਮੋਹਤ ਹੋਵੰਗਾ ਅਪਛਰਾ ਸਾਥ॥
੧੬੭੫॥ ਮੋਹਤ ਮੂਰਛਾ ਅਗਿਨਤ ਗਨਾ ਨੂੰ ਮਾਰੇ॥ ੧੬੮੦
॥ ਦੇਵ ਥਧੂ ਜੇਹੜੀਆਂ ਤੈਨੂੰ ਚਾਹੁੰਦੀਆਂ ਹੈਂ ਸਮਾਜ ਰਣ ਭੂਮੀ
॥ ੧੬੮੩॥ ਖੜਗ ਚਲਾਵਨੇ ਵਾਲ ਨਾਮ ਹੈ॥ ੧੬੮੬॥ ਤਤ
ਸਿਧਾਂਤ ਦੇ ਜਾਨਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ। ੧੬੮੯। ਮਨਤੈ ਸਿਰੋਮਨੀ ਹੈ॥

੧੬੯੪ ॥ ਅਨਯਾਇ ਹੋਵੈਗਾ ॥ ੧੭੧੪ ॥ ਐਂਚ ਲੀਆ ਹਲ ਨਾਲ ਬਲਭੱਦ੍ ਨੇ ॥ ੧੭੧੯ ॥ ਮੈ ਚਲਾਂਗਾ ॥ ੧੭੨੧ ॥ ਬਲ-ਭੱਦ੍ ਨੇ ਕਹਿਆ ॥ ੧੭੨੪ ॥ ਬਰਨ ਅਖਰਾਂ ਵਿਚੋਂ ਗੁਨ ਲਿਆ ਹੈ ॥ ੧੭੨੪ ॥ ਖਟ ਮੁਖ ਸਿਆਮ ਕਾਤਕ ਤੋ ਖਖਾ ਅ-ਖਰ ਲਿਆ ਹੈ ਰਮਾ ਤੋ ਰਾਗ ।ਅਖਰ ਗਨੇਸ਼ ਤੋ ਗਗਾ ਅਖਰ ਸਿੰਗੀ ਰਿਖ ਤੋ ਸਸਾ ਅਖਰ ਲਿਆ ਹੈ ਘਘਾ ਅਖਰ ਘਨ ਸਜਾ ਮ ਤੋਂ ਲਿਆ ਹੈ ਏਹੁ ਅਖਰ ਦੇਵਤਿਆਂ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਨਾਮ ਰਖਿਆ ਹੈ ਖੜਗ ਸਿੰਘ ਆਦ ਬਰਨ ਆਦ ਦਾ ਅਖਰ ਲੈਕੇ ॥ ੧੭੨੬ ॥ ਸਯਾਮ ਕਾਤਕ ਤੋ ਖੜਗ ਵਿਦਿਯਾ ਲਈ ਸੁੰਦਰਤਾਈ ਰਮਾ ਤੇ ਲਈ ਗਰਮਾਈ ਸਿੰਗੀ ਰਿਖ ਤੋ ਲਈ ਨਾਦ ਸਬਦ ਘਨ ਸਜਾਮ ਤੋ ਲਇਆ ਏਹੁ ਅਖਰਾਂ ਦੇ ਗੁਣ ਦੇਵਤਿਆਂ ਤੇ ਲਏ ਹੈਨ ਖੜਗ ਸਿੰਘ ਨੇ ॥ ੧੭੫੦ ॥ ਚਮੁੰਪਤ ਜਰਾਸੈਨ ਨਿਦਾਨ ਅੰਤ ਆਯਾ ਹੈ ਜਿਤਾਂਗੇ ॥ ੧੭੬੦ ॥ ਨ੍ਰਿਪਾਲ ਬਾਲਕਾ ਜਾਨਦਾ ਹੈ ਨੰਦ ਬਾਬੇ ਦਾ ॥ ੧੭੬੩ ॥ ਚਿੜ੍ ਸੁੰਦ੍ ਬਚਿੜ੍ ਨਾਨਾ ਤਰਾਂ ਦਾ ॥ ੧੭੬੫ ਇੰਦ੍ ਵਰਗੇ ਜਿਨਾਂ ਪਾਸੋਂ ਹਾਰ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੧੭੬੮ ॥ ਹਰੀ ਦੀ ਕੌਚ ਤੋ ਉਠਦੇ ਹੈਂ ਚਿਨਗਾਰੇ ਘਨ ਹਥੌੜਾ ਕਰੇਰੇ ਕਰੜੇ ਦਾ ਕੰਮ ਸਵਾਰਦੇ ਹੈਂ ॥ ੧੭੭੦ ॥ ਰਾਤ੍ ਦੇ ਬਸਨੇ ਵਾਸਤੇਪੰਛੀਦ-ਰਖਤ ਤੇ ਆਂਵਦੈਹੈਨ ਟੁਟਕੇ ਜਿਥੋਂਕਿਥੋਂ ॥ ੧੭੭੪ । ਗਾਡਭੀੜ ਪਈ ਤੇ ॥ ੧੭੭੫ ॥ ਲਾਖਨ ਪਾਏ ਪ੍ਰਾਨ ਬਚੇ ਜਾਨੋ ਲਖਾਂਰੁਪਏ ਪਾ ਲਏ ਹੈਨ ॥ ੧੭੭੭॥ ਨਟ ਸਾਲ ਨਟ ਦੀ ਤਰਾਂ ਝੁਕਦੇਹੈਨ ॥ ੧੭੮੨ ॥ ਭੈਰਵ ਰਾਜਾ ਸੀ ॥ ੧੭੮੩ ॥ ਢੋਲਤ ਟੋਲ ਟੋਲਕੇ ਖਾਂਦੇਹੈਂ ਆਨਤਨੂੰ ਝਕ ਝੋਲਤ ਆਦਰਾਂ ਝਾੜ ਝਾੜਕੇ ॥੧੭੮੪॥ ਖਏਖੜੇਹੈਨਸਾਮਨੇ॥੧੭੮੭ ॥ ਇੰਦ੍ਰਦੇਉਤੇਸ਼ਿਵਾਂਨੇਕੋਪਕੀਤਾਹੈ

ਤੀਸਰਾ ਨੇਤ੍ਰ ਖੋਲਿਆ ਹੈ॥੧੭੯੩॥ ਤੁਮ੍ਹ ਧਉ ਪੁਨਾ ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ॥੧੭੯੭॥ ਨਗਨੁੰ ਮੁਦ੍ਰੀ ਘੇਰਲੈਂਦੀਹੈ॥ ੧੮੦੨ ॥ ਘ-ਨਯੋ ਬਹੁਤੇ ਪ੍ਰਾਨਾਂ ਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕੀਤੇ ॥ ੧੮੦੫॥ ਛੁਟੀ ਮੈਨਕੇ ਸਤ੍ ਸ਼ਿਵ ਕੇ ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਕੀ ਤਾੜੀ॥੧੮੦੪॥ ਘਮਕਾਰ ਘਮਸਾਨ ਪੈਰ ਤਰਦੀ ਹੈ ਖਪਰ ਨੁੰ ਹੇਠਾਂ ਢਿਡ ਦੇ ਲੈਕੇ ॥੧੮੦੬ ॥ ਤਏ ਤਤੈਹੋਏ।ਖਿਦਾਰ ਕਲੇਕ ਲੇਨੁੰ॥੧੮੦੭॥ ਜਿਨਮਾਰੋ ਅਸੀ ਦਾਸਹਾਂ ॥੧੮੦੮॥ਗਰਡਾਰਦਿਤੀ ਫਾਹੀ॥੧੮੧੦॥ਲੋਹ ਹਥੀ ਬਰਛੀ ਕੈ ਜੀਵਾਂਗੇ ਤੇਜਸਹੈ ਮਰਾਂਗੇਤਾਂਸੁਵਰਗਹੈ॥੧੮੧੨॥ਕਾਰੀਪੈ ਪੌੜੀਦੇ ਡੰਡੇਡੰਡੇ ਤੇ ਚੜਦੇ ਹੈਂ ॥੧੮੧੪॥ ਤਨਸਉਹੈ ਕਰੈ ਸਰੀਰ ਸਮਨੇ ਕਰਦੇ ਹੈਂ ॥ ੧੮੨੮ ॥ ਸਰਸੋਂ ਸਰੋਂ ਕੇ ਫੂਲ ਹੈਂ ਸਲਭਾ ਮ-ਕੜੀ ਖਾਣਆਈ ਹੈ।੧੮੨੯। ਈਖ ਰੀਨੇ ਦਾ ਬੀਜ ਖਿਲਾਰਿਆ ਹੈ।੧੮੩੧ ॥ ਮਾਰਕੇ ਹਰੋਲ ਹੇਠ ਉਤੇ ਸੁਟੇ ਹੈਂ। ੧੮੩੨। ਅਤ ਕ੍ਰੂਰ ਭੈਆਨਕ ॥ ੧੮੩੫ ॥ ਸੰਕਾਹ ਮੌਤ ਦੀ ਸੰਝਾਂਤ ਨਿ-ਸੰਕ ਹੋ ਕਰ।੧੮੩੬। ਗਰਭ ਜਿਤਨੇ ਢਾਸੀ।੧੮੪੦। ਮਟ ਕੀ ਚੁਥੀ ਖਟ ਕੈ ਰੜਕੀ ਜੈਸੇ ਪੈਰ ਮੈਂ ਅਟ ਰੜਕਦਾ ਹੈ ਕੰਡਾ ॥੧੮੪੧॥ਉਪਰ ਹਰੀ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਤਨਕ ਥੋੜਾ। ੧੮੪੨।ਲਰੇ ਕਾ ਲੜਨੇ ਕਾ। ੧੮੪੩। ਜਿਹਸ ਜਿਨਾਂ ਦੇ ਥਲ ਨਾਲ। ੧੮੪੫ । ਨਟਸਾਲ ਲੋਟ ਪੋਟ ਹੋਵਾਂ। ੧੮੪੮। ਸੰਕਾ ਅਪਨੇ ਮਰਨੇ ਦੀ ।੧੮੫੩। ਖਟਕੈ ਖੜਾ ਕੇ ਲਪਕੈ ਲਾਟਾ ਚਟਕੈ ਝਟਝਟ ਪਟਕੈ ਨਿਕਲਦੀਆਂ ਹੈਂ। ੧੮੫੪। ਐਨ ਹਡੀ ਵਾ ਬਹੁੜੀ। ੧੮੫੯। ਧਾਰਤ ਪਾਂਵਦਾ ਹੋਇਆ ।੧੮੫੯ ।ਇਮ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ।੧੮੬੦। ਰਥ ਨਾਲ ਬੰਨ ਦਿਤਾ। ੧੮੬੩। ਅਗਆਨ ਨੰਦ ਦਾ ਪੁਤ੍ ਹੈ ।੧੮੬੬। ਜਤ ਹਤ ਗਦਾ ਦੀ ਬਿਧੀ ਆਂਵਦੀ ਹੈ। ੧੮੭੧।

ਪਲ ਮਾਸ। ੧੮੭੨। ਕਾਲ ਸਮਾ। ੧੮੭੩। ਨਹੀਂ ਭਈ ਅਰ ਹੋ ਹਟਦਾ ਮਾਰਨੇ ਤੇ। ੧੮੮੮। ਦੀਬੋ ਕਛ ਧਨ ਝੂਝਬੋ ਲੜਾਈ ਮੈ ਝੂਝ ਲੜਨਾ ਝੂਝਾਇਬੋ ਹੋਰਨਾ ਨੂੰ ਲੜਾਵਨਾ ਕਰ ਵਾਸਤੇ ਭੋਗ ਨੰਦਨ। ੧੮੯੮। ਤਿਨਕੀ ਤਿਨਾਂ ਸੂਰਮਿਆਂ ਦੀ। ।੧੯੦੦ । ਲਘ ਪਸਾਪ ਨਾਲ ਹਹਰਾਟ ਹਿਨਕ ਕੇ ।੧੯੦੧ । ਅਗ ਨੇ ਅਗਿਨਤ ਬਾਰੋ ਵਾੜ ਕਰ ਲਈ ਹੈ॥ ੧੯੧੦ ॥ ਦਰਾਇਦ ਵਿਚ ਬਿਆਉ ਵਾਹਮ ਫਿਕਰ ਦਰ ਵਿਚ ਆਇ ਕੀ ਜੋ ਇਉਂ ਫੌਜ ਦਾ ਮੈਂ ਸਾਹਗ ਪਾਤਸਾਹੁ ਹਾਂ ਬਾਮਨਸਾਥਮੇਰੇ ਜੰਗ ਕਰ ਬੁਰੋ ਕਹਿੰਦਾਹੈਕਨਕਰ ਬਿਧਾ ਆਇ ਕਰਕੇ ਹਰਗਜ ਕਦਾਚਿਤ ਦਿਲ ਮੈਂ ਜਰਾ ਬੀ ਕੁਨ ਕਰਨਾ ਵਾ ਹਮ ਫਿਕਰਰੋਜ ਦਿਨ ਮੀਯਾ ਵਿਚ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਸੂਰਜ ਹਾਂ ਸਿਆ ਬਸ ਸਾਬਾ ਸੇ । ਏਅਦਲੀ ਤੇਰੀ ਦਾ ਸਥ ਸਾਹਮ ਰਾਤ੍ ਦਾ ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ ਹੈਂ ਤੂੰ ਬਿਧ ਆਓ ਖੁਸ਼ ਹੋਕੇ ਮੈਂ ਤੂੰ ੧੯੧੭ ਮੋਹਿ ਨਾਇ ਬਧੇ ਹੈਂ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਮਾੜਾ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ੧੯੨੩ ॥ ਕੀਜੈ ਸੋਈ ਹੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ॥ ੧੯੨੪ ॥ ਪਾਤਨ ਪਤ੍ਰਾ ਨੂੰ ਖਾਨੀ ਬਦਲ ਆਏ ॥ ੧੯੨੭॥ ਹਰਾਈ ਪ੍ਰਜੁਲਤ ਹੋਈ॥ ੧੯੩੦ ॥ ਮਸਕਿ ਯੋ ਦਾਬਿਆ ਉਸ ਕਿਯੋਂ ਉਛਲਦਾ ਹੈ ਉਰਧ ਕੋ ਉਤੇ ਕੋ ਧ-ਸਿਆ ਹੋਇਆ ਤਿਨਕੋ ਕਸ ਕਿਉਂ ਤਿਨਾਂਦੇ ਤਨਾਂ ਨੂੰ ਖਿਚਿਆ ॥ ੧੯੩੨ ॥ ਅਤਹੀ ਰਨ ਪਾਨਾਂ ਦੇ ਪਤਿਆਂ ਦੀ ਤਰਾਂ ਤੀਰਾਨੂੰ ਫੇਰਦਾ ਹੈ ॥ ੧੯੪੬॥ ਹਿਯਾ ਹਿਰਦਾ ਪੂਰ ਤੇ ਫਨ ਪਾਇਯੋ ਢਲ ਪਾਇਆ ਜੋਹੜਾ ਪਕੜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ॥੧੯੪੯ ॥ ਕੰਚਨ ਕੇ ਘਰ ਵਿਸ਼ਕਰਮਾਂ ਤੋਂ ਬਨਾਏ ਅਚਾਹ ਨ ਹੋਵਾਂ ਕੋਈ ਸ਼ਭ ਚਾਹ ਵਾਲੇ ਹੋਏ ॥ ੧੯੫੦ ॥ ਕੈ ਕਰ ਰਹਿਆ ਹੈ ॥ ੧੯੭੬॥

ਵਾਸਦੇਵ ਲਲਚਾਵੇ ਵਿਵਾਹ ਵਾਸਤੇ ॥ ੧੯੭੪ ॥ ਚਾਰ ਸ੍ਰੰਦ੍ ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਵਾਲੇ ॥ ੧੯੭੫ ॥ ਅਹੰਕਾਰ ਰੁਕਮ ਨੂੰ ਤੇ ਕ੍ਰੋਧ ਸੈਨੂੰ ਜੈਹਰ ਧਾਕੇ ਮਰਨੇ ਦਾ ਆਤਮੇ ਮਨ ਤਿਨ ਪਾਸੇ ਹੈ ਰੁਕਮ ਦਾ ਤੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਤੇ ਮੇਰਾ ਤ੍ਰਿਪਰਾਰ ਸ਼ਿਵ ਤੇ ਆਦ ਕਿਸੀ ਦੇਵਤੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਚਾਂਹਦੀ ਹੈ ਹੇ ਬਾਮਣ ਰਾਤ ਥੀ ਡਰਾਂਵਦੀ ਹੈ ॥ ੧੯੭੭। ਪਰਾਵੈ ਦੌੜਦਾ ਹੈ ਜੀਅ ਮੇਰਾ । ੧੯੮੫ ।ਮੰਤ੍ਰਾਂ ਨਾਲ ਅਭਮੰਤ੍ਰ ਪੂਜਨ ਕੀਤਾ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਕਾ ਨਵਾਂ ਗ੍ਰਹ ਦੀ।੧੯੯੭ । ਢਾਲਾਂਨਾਲ ਝਟਕਾਏ । ੧੯੯੮ । ਹਿਤਕੈ ਮਾਰਨੇ ਵਾਸਤੇ ਸਟਿਕਯੋ ਮਾਰ ਕੇ ਭੇਜਿਆ ਬੇਦ ਕੈ ਲੋਕ ਸੂਰਜ ਲੋਕ ਸਭਾ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ॥ ੧੯੯੯ । ਥਿ ਥਿਸੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਮੂਰਛਾ ਕੀਤਾ । ੨੦੦੦ । ਉਘਾਏ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈਂ । ੨੦੦੧ । ਥਿਮੁਛਤ ਮੂਰਛਾ ।ਸਿਖਾ ਕੇਸ । ੨੦੦੬ ।ਅਨਤੇ ਰੁਕਮ ਅਪਨੇ ਪੁਰ ਮੈ ਰਹਿਆ । ੨੦੧੭ । ਤ੍ਰੀਆ ਕੀ ਧਰੀ ਭੁ-ਗਦੀ ਦ੍ਰਿਸਟ ਧਰੀ । ੨੦੩੨ । ਤਿਸਕੇ ਉਰ ਪਾਸੇ ਦੇਖਦੇ ॥ ੨੦੩੭ । ਚਹਿਕੈ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਕੇ ਚਿਤ ਮੈ ਚਪਲ ਦੂਤ ਮਨੀ ਹੈ ॥ ਯਾਹਿ ਕਹਿਯੋ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਨੇ ਇਨ ਨੈਕ ਨ ਕੀਨੋ ਸਤ੍ਰਾਜਿਤ ਨੇ ਨੈਕ ਮਾਤ੍ਰ ਧਿਆਨ ਥੀ ਕਰਿਸ਼ਨ ਵਲ ਨਾ ਕੀਤਾ ਚੁਪ ਹੋ ਰਹਾ ਦੇਤਾ ਹਾਂ ਵਾ ਨਹੀਂ ਦੇਤਾ । ੨੦੩੯ । ਸਹ ਕੈ ਲਾਲੇ ਸਰਕ ਗਿਆ । ੨੦੪੦ । ਚੌਕ ਉਛਲ ਕੇ ਵਾ ਭੁਭੁਕ ਕੇ ੨੦੪੨ । ਭੇਦ ਨਹਿ ਲਖਿਆ ਨਹੀਂ ਭੇਦ ਸ਼ੇਰ ਮਾਰਕੇ ਮਨੀ ਲੈ ਗਿਆ ਹੈ ਛੁਟਕਾਇ ਖੋਸ ਲਈ ਹੈ । ੨੦੪੪ ॥ ਮਨ ਹੇਤ ਮਨ ਵਾਸਤੇ । ੨੦੪੭ । ਬਾਗੇ ਬਸਤ੍ਰਾਂ ਨੂੰ । ੨੦੪੮ । ਜੋਊ ਕਹੈ ਕੋਈ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ । ਇਸੀ ਗੁਫਾ ਮੈ ਹੈ ਖੋਜ ਨਹਯਾਮੈ ਕੋਈ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਨਹੀਂ ਯਾਮੈ ਇਸਮੈ ਖੋਜ ਰੇ ਹਮ ਖੋਜਦੇ ਹਾਂ ਇਹੀ ਹਮ ਰਸਤੇ ਭਾ-

ਰਯੋ ਖੋਜ ਹੈ।੨੦੪੯। ਬਾਹਨ ਬਾਹਾਂ ਨਾਲ ਮੁਕੀਆਂ ਦਾ ਜੁਧ ਹੋਯਾ। ੨੦੫੪। ਮਾਰਗ ਪਤਾਲ ਦਾ ਪਾਇਆ ਹੋਨਾ ਹੈ ਕੋਈ ਇਹ ਭ੍ਰਾਤ ਕੇ ਸ਼ਸਤ੍ਰ ਜਿਤ ਕੇ ਭਾਈ ਕੇ ਪ੍ਰਾਨ ਲੈਨੇ ਗਏ ਹੈਂ ਤੇ ਮਨੀ ॥ ੨੦੫੫ ॥ ਗੋਡਨ ਲਤਾਂ ਤੋਂ।੨੦੫੭। ਦੁਬਿਦਾ ਚਿਤ ਮੈ ਬਡਾਈ ਹੈ।੨੦੫੮। ਕੋਸ ਸਧਾਯੋ ਬਹੁਤ ਕੋਸਾਂ ਮੈਂ ਗਏ ਹੈਂ ਸੁਧ ਲੈਕੇ ਅਰ ਪੁਨਾ ਸੜਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਪੈਰੀਂ ਪਈ ਦੇਵਕੀ ਰੁਕਮਨ ਨੇ ਦੇਵੀ ਦੀ ਪੂਜਾ ਜੀੜੀ। ੨੦੬੧। ਸਿਰ ਮਾਰੀ ਸਿਰ ਨਾਲ ਮਾਰੀ। ਚਉਕ ਤਕੜੇ ਹੋਕੇ ਗਿਰਧਾਰੀ ਨਾਲ ਉ-ਲਜਾਮ ਲਗਾਈ ਹੈ।੨੦੬੨। ਰਥ ਮੈ ਮਨੀਧਰ ਲਈ ਦੁਬਦਾ ਚਿੰਤਾ ਭੀੜਾ ਪਈ ਸ਼ਰਮਿੰਦਗੀ ਦੀ। ੨੦੬੫। ਲਛੀਆਂ ਲਾਖ ਦੇ ਮੰਦ੍ਰ ਵਿਚ ਗਾਇ ਗਰਾਂਇ ਵਾਲੇ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਮਿਲਕੇ ਬਸ਼ਨ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਨੇ ਸਾਥੀ ਬੁਲਾਏ ਸਿਧਾਏ ਦਿਲੀ ਕੋ ਚਲੇ।੨੦੬੬ ਅਰੇ ਭਾਈ ਅਕ੍ਰੂਰ ਅਪਨੇ ਮਨ ਮੈ ॥ ੨੦੭੦ ॥ ਪਰੈ ਪੈਰੀ ਪਈਏ ਜਾਇ ਦੌੜ ਜਾਈਏ ਲੜਾਈ ਕਰਨੀ ਬਨਦੀ ਨਹੀ। ਦੋਇ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਕਰੀਏ ਮਾਰ ਜਾਇਕੈ ਜਿਥੇ ਜਹਾਂਗੇ ਮਾਰੇਗਾ। ੨੦੭੧ ਜਾਇਕੈ ਭਜ ਜਾਈਏ ॥ ੨੦੭੨ ॥ ਪ੍ਰਯਾਨ ਦੌੜ ਜਾਵੈ ॥੨੦੭੪ ॥ ਮਨ ਲੈ ਜਹਾਂ ਹੇ ਅਕ੍ਰੂਰ ਇਹ ਉਪਾਦੀ ਦਾ ਮੂਲ ਹੈ ॥੨੦੭੬॥ ਖੋਜਤੇਹੈਂ ਕਪੜਿਆਂ ਨੂੰ ਮੇਰਾ ਸਿਖ ਹੈ ਰਾਜਾ ਮੈ ਜਾਦਾ ਹਾਂ ਬਹਾਨਾ ਬਨਾਇਕੈ ਮਨੀ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਕਰਕੈ ਮੇਰੇ ਪਾਸੋ ਲੁਕਾਈ ਹੈ ॥ ੨੦੮੦ ॥ ਦਿਤ ਦਿਤੀ ਸੀ ॥ ੨੦੭੧ ॥ ਮਾਗਕੇ ਲੈ ਲਈ ਮਾਨਹ ਮਾਰਨੇ ਵਾਲੀ ਹੈ ਜਾਦਰ ਕੈ ਚੁਰਾਇ ਕੈ ਇਹ ਕੋਥਧਕੈ ਸਤ੍ਰਾਜਿਤ ਕੋ ਰਾਮ ਜੀ ਕੀ ਹੈਸੀਤਾ ਨੇ ਜਿਹੜੀਨਿਸਾਨੀ ਗੁਤ ਵਿਚੋ ਕਡਕੇ ਦਿਤੀ ਸੀ ॥ ੨੦੮੩ ॥ ਕਟੀਆ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ

॥੨੦੮੫॥ ਪਵਰਾਜਾ ਨੈ ਦੁਰਜੋਧਨ ਨੇ॥੨੦੮੭॥ ਮਹਿਖਾਸ ਧਨਖਾ ਨਾਲ॥੨੦੯੦॥ ਬੇਸਰ ਲਗੜ ਧੁਤੀ ਨੂੰ ਮਾਰਦੇ ਹੈ ਬਸੀਨਨ ਬਾਜਾ ਕੋ ਸਜਆ ਹੈ ਜਰੋਲਰ ਘੁੰਘਰੂਗਲਾ ਮੈਂ ਦੁਵਾ-ਲਨ ਰੇਸਮ ਦੀਆ ਡੋਰੀਆਂ ਹੈ ਪੈਰਾਂ ਮੈਂ ॥੨੧੦੪॥ ਤਿਹਸੋ ਤਿਨਾ ਕੋ ਪੁਰੀਏ ਪਰੋਤਾ ਹੈ ਇਨ ਬੈਲਾਂ ਨੇ ਸਿੰਗਾ ਸਾਥ ਰਿਪਚੀਰ ਬੈਲਾ ਦੇ ਨਕਾ ਨੂੰ ਚੀਰਕੇ॥੨੧੦੫॥ ਸਾਧਕ ਹੈਭਲੇ ਲੋਕ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਗਾੜਪਰੀ ਬਿਪਤਾਪਈ ਨਾ ਕਹਤ ਦੂਆ ਦੇ ਪਾਸੋ ॥੨੧੦੭ ਜਿਉ ਧਨ ਰਾਮ ਜੀ ਨੇ ਧਨਖ ਤੋੜਿਆ ਸੀ ਤੇ ਸੀਤਾ ਬਿਵਾਹੀ ਸੀ ॥ ੨੧੦੯ ॥ ਬਰ ਲਾਇਕ ਬਲੀ ਲਾਕਿਕ ਹੈ ॥੨੧੧੨॥ ਦੈ ਏਕ ਝੂਮਕ ਦੇਕੇ ਘੁਮਾਟਨੀ ਮਨ ਪ੍ਰਸੰਦ ਲਾਲ ਰੰਗਦੇ॥ ੨੧੧੪॥ ਕੈਫਨ ਅਮਲਾ ਨਾਲ॥੨੧੧੫॥ ਜਜ ਬਾਮਨ ਬ੍ਰਹਮਾ॥੨੧੧੮॥ ਡਰਿਹਉ ਡਾਰਾਗਾ ਮੈ ਤੁਮਰੇ ਸਤ੍ਰ ਨੂੰ ਸਤਿ ਧਾ ਸਤ ਟੋਟੇਕਰਾਗਾ ॥੨੧੧੯॥ਏਕ ਤ੍ਰਿਆ ਸਤਭਾਮਾ ਅੰਤ ਦਸਾਨ ਧਾਯੋ ਅੰਤ ਦਾ ਸਮਾਂ ਤਿਸ ਦੀ ਦਿਸਾ ਨੂੰ ਚਲਿਆ ਹੈ। ੨੧੨੧॥ਰਾਸਨ ਫਾਹੀਆਂ ਦਾ ਕੋਧ ਕੀਯੋ ਕ੍ਰਿਸਨਨੇ ॥੨੧੨੨॥ ਜਿਹ ਜਿਸਨੇ ਬਾਰਕੇ ਕੋਟ ਜਲ ਦੇ ਕੋਟ ਵਿਚ ਭਾਈ ਨੁਰਨਾ ਮਾ ਸੀ॥ ੨੧੨੩॥ ਕਮੋਦੀ ਗਦਾ॥ ੨੧੨੫॥ ਮੁਰਕੇ ਸਾਤ ਪੁਤ੍ਰ ਸੀ॥ ੨੧੨੭॥ ਅਗਨੀ ਬਹੁਤ ਹੀ॥ ੨੧੨੯॥ ਭੂਆ ਦੈਤ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ਭੂਮਾਸਰ॥ ੨੧੩੧॥ ਬਾਜਤ ਮੈਂ ਜਨ ਬਾਜੇ ਧਰਮ ਰਾਜਾਕੀ ਪੁਰੀ ਮਾਨੋ ਬਾਜੇ ਬਜ ਰਹੇ ਹੈਂ ਨਿਧ ਨੀਰਧ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਕਨਾਰਿਆ ਨੂੰ ਛਡ ਆਇਆ ਹੈ॥ ੨੧੩੨॥ ਸਤ੍ਰਆਂ ਦੇ ਪੁੰਜ ਬਿਖੇ ਧਨਖ ਪ੍ਰਕਾਸਤਾ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਸਭ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਛੈਟਿਆ ਕਿਨਾ ਕਿਨਾ ਨੂੰ ॥ ੨੧੩੬॥ ਸਿਧਾਰਯੋ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ॥ ੨੧੩੭॥ ਸਾਧਕ ਸਾਧਨਾ

ਢਾਲੇ ॥ ੨੧੪੦ ॥ ਯਾਲਖ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਸਾਡੇ ਲਾਇਕ ਹੈਨ॥ ੨੧੪੧॥ ਸਾਖੀਕਿਸਕਿਸਨੂੰ ਮਾਰਕੇ ਲੈਆਂਦੀ ਆਂ ਹੈਂ ਤਿਨਯੋ ਤਿਸ ਦੈਤ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹਉ ਇਹੁ ਕਰਾਂਗਾ ਬੀਸ ਹਜ਼ਾਰ ਕਠੀ ਕਰਕੇ ਬਿਵਾਹਾਂਗਾ ॥ ੨੧੪੩ ॥ ਅਖਾਰੇ ਯੁਧ॥ ੨੧੪੫ ॥ ਕਰਣ ਕੁੰਡਲ ਇੰਦ੍ਰ ਦੇਤਾ ਹੁਆ॥ ੨੧੪੬॥ ਹਥ ਬਦਲ ਬਸ ਬਸੂ ॥ ੨੧੪੭ ॥ ਸਿੰਧਰ ਹਾਥੀ ਨੂੰ ਪੈਰਿਆ ॥੨੧੪੯॥ਹਾਥੀਆਂ ਦੇ ਸੁੰਡਾਂ ਤੋਂ ਪਕੜ ਕੇ ਹਥ ਦੇ ਥਲ ਕਰਕੇ ॥੨੧੫੦॥ ਸੁਨਕੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਨੇ ਸੁਨਾਈ ॥ ੨੧੫੧ ॥ ਬਿਚੀ-ਆਂ ਬੇਚਨੇ ਵਾਲਾ ॥ ੨੧੫੨ ॥ ਮਨ ਕਾ ਮਨੀ ਕੇ ਚੁਰਾਵਨੇ ਕ੍ਰਾਤ ਬਲਭੱਦ੍ਰ ਹਸਤਨਾਪੁਰ ਕ੍ਰੋਧ ਕਰਕੇ ਚਲਾ ਗਿਆ ਹੈ॥ ੨੧੫੩॥ ਹਮ ਤਮਾਮ॥ ੨੧੬੩ ॥ ਸਾਰਿਆਂ ਰਾਜਿਆਂ ਕਿਆ ਰੁਕਮੀ ਦਾ ਦਾਉ ਪਿਆ ਹੈ॥੨੧੬੪॥ ਡਹਕਾਓ ਰੁਕਮਣੀਕਾ ਦਾਉ ਪਏਆ ਹੈ ਐਸੇ ਭ੍ਰਮਾਇਆ ॥ ੨੧੬੯ ॥ ਹਸਤ ਹਾਥੀ ਦਾ ਦੰਦ ਕੜਕੇ ੨੧੮੫ ॥ ਸਭ ਤ੍ਰਿਸੂਲ ਸਿਵਾਂ ਨੇ ਤ੍ਰਿਸੂਲ ਦਿਤਾ ਸੀ ਤਿਸਕਰਕੇ ਸਭ ਰਾਜੀ ਹੋਏ ॥ ੨੧੮੬॥ ਕਰ ਲੈ ਤ੍ਰਿਸੂਲ। ੨੧੯੦ । ਬਾਗੇ ਕਪੜਿਆਂ ਵਿਚ ॥ ੨੧੯੫ ॥ ਨਾਰਦਪ ਸੋ ਸਿਖੀ ਚਿਤ੍ਰਾ ਕਾ ॥ ੨੧੯੬ ਸਮੁਛ ਮੂਰਛਾ ਤੋ ਉਪਰਾਮ ਕਰਕੇ ॥ ੨੧੯੭ ॥ ਸੰਬ-ਰ ਕੋ ਅਰ ਅਨਰਧ ॥ ੨੨੦੦ ॥ ਛਪਕੇ ਆਕਾਸ ਬਾਨੀ ਕੀਤੀ ੨੨੦੪ ॥ ਚਾਰ ਖੜੋਇਕੇ ਆਪ ਉਤੇ ਉਸਨੂੰ ਉਡੇ ਏਕੋ ਜੇਹੇ ਜਡੀ ਪਾਇਕੇ ॥ ੨੨੦੬ ॥ ਭੀਤ੍ਰ ਆਯੋ ਅਨਰੁਧ ਨੂੰ ਕੈਦ ਕਰ ਲੀਆ ॥ ੨੨੦੯ ॥ ਦੁਇ ਤੇਰੇ ਹਥ ਰੈਹਨ ਦੇਵਾਂਗਾ ॥੨੨੧੩ ॥ ਦਸ ਸੈ ਦੈਤ ।੨੨੧੮। ਭੀੜ ਪਈ ਜੰਗਦੀ ਸ਼ਿਵਾਂ ਦੇਖਿਆ ਆਪਨੇ ਸੰਤ ਵਲ ॥ ੨੨੧੯ ॥ ਰੁਦ੍ ਭਿਆਨਕ। ੨੨੨੫।

ਛਰੀਆ ਕਟਵਾਲ। ੨੨੨੭। ਬਚਿਤ ਬਾਛਾ। ੨੨੪੫। ਭਯੋ ਕਰ ਮਨੁਖ ਰੂਪ ਹੋਕੇ। ੨੨੪੯। ਵਾਨ ਧਨ ਦਯੋ ਉਸਨੂੰ ਧਨ ਦੇਵੋ ਜਿਸਨੂੰ ਪੁੰਨ ਕੀਤੀ ਹੈ। ੨੨੫੩। ਸਿਦਰ ਸੰਦੂਰ। ੨੨੫੪ ॥ ਹਉਮੈ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਹਉ ਹੌਸਲੇ ਨਾਲ ਸੂਰਜ ਗ੍ਰਹਨ ਮੈ ਕੁਰ-ਖੇਤ੍ਰ ਆਵਨਗੇ ਤੇ ਤੁਸਾਨੂੰ ਮਿਲਨਗੇ ਇਹ ਕਥਾ ਅਗੇ ਹੋਇਗੀ ॥ ੨੨੫੫ ॥ ਯਾਹੀ ਪੈ ਬਰਨ ਪਾਸੋਂ ਪੀਵਨੇ ਦੀ ਇਛਾ ਕੀਤੀ ਪਾਣੀ ਖਿਚ ਲੀਆ॥ ੨੨੫੮ ॥ ਨ੍ਰਿਪ ਕੇ ਪੁਰ ਉਗ੍ਰਸੈਨ ਕੇ ਪੁਰ ਦੁਆਰਕਾ ॥ ੨੨੬੦ ॥ ਪੁੰਡਰੀਕ ਨਾਮ ਰਾਜਾ ਸੀ॥ ੨੨੬੮॥ ਅੰਤਕ ਜਮ ਅੰਤ ਨੂੰ ਸ਼ਿਵਾਂ ਨਾਲ॥ ੨੨੬੯ ॥ ਪਤਉਆ ਪਤ੍ਰਾ ਦਰਖਤ ਦਾ ਅਨਰਬੇਖਲ ਨਰ ਬਲੀਦਾ ॥ ੨੨੭੦ ॥ ਆਗਲ ਅਗਲੇ ਸਿੰਗਾਲਦਾ ॥ ੨੨੭੨॥ ਆਵਨ ਦੇਵ ਅਕਾਸ ਮੈ ਦੇਖਨੈ ਵਾਸਤੇ ਯੁਧ ਆਏ ਸੀ। ੨੨੭੩ ॥ ਦਛ ਦੇਵਤੇ ਆਪਨੇ ਘਰ ਗਏ॥ ੨੨੭੪ ॥ ਸਾਧਨ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੇ ॥ ੨੨੭੫ ॥ ਦਛਨ ਨਾਮ ਸੀ ਬਰ ਪਾਯੋ ਸ਼ਿਵਾਂ ਤਥਾਅਸਤੂ ਕਹਿ ਆ ॥ ੨੨੭੬ ॥ ਬਿਮੁਖ ਮੁਹਿ ਮੋੜੇਗਾ ਤਾਂ ਤੈਨੂੰ ਮਾਰੇਗੀ ਆਇਕੇ ॥੨੨੮੭ ॥ ਦੋਉ ਅਸਤ੍ਰ ਹਲ ਤੇ ਮੋਲਾ ॥ ੨੨੮੮ ਜਾਮਾਵੰਤੀ ਦੀ ਪੁਤ੍ਰੀ ਸੀ ਸਾਥਾ ੨੨੯੦ ॥ ਅਕਟੋ ਨਕਦੀ ਆ ਜਾਵੇ ਸੂਰਜ ਨੇ ਦੀਆ ਥਾ ਸੰਜੋਇ । ੨੨੯੦। ਭਾਲੇ ਤੀਰ ਵਾ ਬਰਛੇ ॥ ੨੨੯੧ ॥ ਬਾਸਲੀ ਅਤੇ ਧਨ ਤੀਰ ਭਥੇ ਪਿਆਲੇ ਹੈਂ। ੨੨੯੪ ਨਿਰਾ ਯੁਧ ਸ਼ਸਤ੍ਰਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਹੋਏ॥ ੨੨੯੫ ॥ ਦੈ ਘਟ ਘਾਠ ਛੀਆਂ ਸੂਰਮਿਆਂ ਨੇ। ੨੨੯੩। ਬੁਬਿਧਾ ਚਿੰਤਾ ॥ ੨੨੯੭ ॥ ਮੁਛਾਂ ਤੇ ਹਥ ਧਰਦਾ ਹੈ ਵਾਸਦੇਵ ॥ ੨੨੯੯ ॥ ਐਚ ਹਲ ਨਾਲ ਸਾਰੀ ਦਿਲੀ ਨੂੰ ਖਿਚਿਆ ॥ ੨੩੦੨ ॥ ਆਪ ਕੀਆਂ ਦਿਤ ਨੀਆਂ

ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਹੈਂ ਤੁਸੀ ਇਕ ਹੋ ਅਨੰਦ ਹੈ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਰੀਥ ਸੁਧਾਰਿਯੋ ਰੀਥਾਂ ਵਿਚ ਇਹੁ ਬਾਤ ਲਿਖੀ ਗਈ ॥ ੨੩੦੩ ਬਾਤ ਕਹੂੰ ਕਿਧਰੇ ਕਿਸੀ ਤਰਾਂਹੈ ॥੨੩੦੪ ॥ ਚਲਤ ਹੋਂ ਸੈ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ ਆਪ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਰੂਪ ਹੋ ॥ ੨੩੦੫ ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਮਹੂਰਤ ਚਾਰ ਘ-ਜ਼ੀਆਂ ਦੇ ਤੜਕੇ ਉਠਦੇ ਹੈਂ ਸੂਰਜ ਚੜ੍ਹੇ ਸੰਧਜਾ ਗਾਇਤ੍ਰੀ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੈਂ ਸੁਜਲੰ ਸ੍ਰੋਸਟ ਜਲ ਲੈਕੇ ਜਲ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਪਿਤ੍ਰਾਂ ਕੋ ਅਰ ਦੇਵ-ਤਿਆਂ ਕੋ ॥ ੨੩੦੬ ॥ ਨਾਇਕੇ ਸੰਧਯਾ ਕਰਕੇ ਉਗ੍ਰਸੈਨ ਕੋਲ ਬੈਠ ਕੇ ਤਾਤ ਬਿਯਾਸ ਜੀ ਇਕ ਪੁਰਸ਼ਨੇ ॥੨੩੦੭॥ ਹਮ ਦਿਲੀ ਚਲੀਏ ਪਹਲੇ ਜਰਾਸਿੰਧ ਨੂੰ ਮਾਰੀਏ ਕਹੁ ਸਲਾਹਿ ॥ ੨੩੧੦॥ ਪਾਤ ਪਿਆਦੇ ਕਾਜ ਕੀਯੋ ਤੁਸਾਡੇ ਪਾਸੇ ਆਵਨ ਦਾ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ ॥ ੨੩੧੪ ॥ ਜੋਰ ਘਨੇ ਧਰ ਕਠਾ ਕਰਕੇ ਧਨ ਬਹਤਾ॥ ੨੩੧੬ ॥ ਅਖਰਨ ਚਹੈ ਇਹੁ ਰੂਪ ਲੁਕਾਇਕੇ ਚਾਹਿਆ ਮਾਰ-ਨਾ ਏਕ ਸੁਭਟ ਏਕ ਸੂਹਮਾ ਸਾਰੀ ਸੈਨਾ ਨੂੰ ਛਡਕੇ ॥ ੨੩੧੭ ॥ ਨਹਿ ਜਾਤ ਰਹਿਯੋ ਮੇਰੇ ਕੋਲੋਂ ਰਹਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ ਤੁਸਾਡੀ ਜੀਤ ਕਰਾਂਗਾ ॥ ੨੩੧੮ ॥ ਗਏ ਕਿਲਾ ਟਪ ਕੇ ਨ੍ਰਿਪਜਾਨੀ ਰਾਜਾ ਨੇ ਜਾਨਿਆ ਏਹ ਬਾਮਨ ਨਹੀਂ ਜੇਹੜੇ ਕਿਲਾ ਟਪ ਆਏ ਹੈਂ ਛਤ੍ਰੀ ਹੈਨ ਪਿਚਾਨੀ ਹੈ ਨਹੀਂ ॥ ੨੩੨੦ ॥ ਕਾਤਨਕੀਸਰੀ-ਰ ਹੈ ਬੀਯੋ ਓਤਪਤ ਹੋਵਾ ਨ ਹੋਵਾ ਹਮ ਅਸੀ ਰੇ ਰਾਜਾ ਮੰਗਦੇ ਹਾਂ ॥੨੩੨੧॥ ਖਰਮਾ ਸੰਜੋਇ ਕਰਨ ਨੂੰ ਸੂਰਜ ਨੇ ਦਿਤੀ ਤ੍ਰਾਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਚੰਗੀ ਚੀਜ ਨਾ ਦੇਵਾਂ ਧਯੋ ਹੈ ਗਇਆ ਸੁਤਦੀ ਲਜਾ ਸੈ ਰੁਪੇਆ ਕਰ ਮੰਗਿਆ ਹੈ ਤੁਮਰੋਬ ਤੁਮਰਾ ਓਬ ਓਹੁ ਬਲ ਘਟ ਗਿਆ ਹੈ॥੨੩੨੨॥ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਅਰਜਨ ਨੂੰਕਹਿੰਦੇ ਹੈਂ ਪਛਮਦੀ ਤਰਫ ਸੂਰਜ ਧਰਨੀ ਧਰ ਸੇਸਨਾਗ ਵਾ ਪਹਾੜ ॥ ੨੩੨੩ ॥

ਕਾਨ ਭਜਿਆ ਹੋਯਾ ਹੈ ਅਰਜਨ ਬਾਲਕਾ ਹੈ ਭੀਮਸੈਨ ਨਾਲ ਲੜਾਂਗਾ ॥ ੨੩੨੪ ॥ ਰਾਤ ਕੋ ਕਠੇ ਸੋ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥੨੩੨੫॥ ਬਾਂਟਤ ਹੈ ਤਿਹਠਾ ਜਨਯਾਰੀ ਵਦੇ ਹੈਨ ਤਿਸ ਜਗਾ ਸੈ ਮਾਨੋ ਪ੍ਰੀਤੀ ਨੂੰ ਜਹੀਆਂ ਪਾਪਾਕੇ ਆਪਸ ਸੈ ਚਤ੍ਰ ਪੁਰਸ਼ ਖੇਲਤੇ ਹੈਂ ਫੂਲ ਥਾ ਸੋ ਖਿਲਾਰੀ ਖੇਲ ਰਹੇ ਹੈਨ ਫੁਲਾਂ ਦੀ ਖੇਲ ਆਪਸ ਸੈ॥੨੩੨੭ ॥ ਲਾਜ ਭਰੇ ਦੁਖੀ ਦੇਖਕੋ ॥ ੨੩੨੯ ॥ ਕਰੋਰ ਕ੍ਰੋੜਾਂ ਚਾਜ ਏਹੀ ਹੈ ਲਹਿ ਹੈ ਜੇ ਦੇਖੀਏ ਮੁਰਾਰੀ ਤੁਸਾਨੂੰ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਕਹਾ ਜਾਹੋ ਆਪਨੇ ਦੇਸ ਸੋ ਉਨ ਮਾਨ ਲਈ ਹਰਿ ਇਉਂ ਹਰੀ ਕਾ ਕਹਿਆ ॥ ੨੩੩੦ ॥ ਸਭ ਭੇਦ ਕਹਿਆ ਜੁਧਿਸ੍ਠਰ ਨੂੰ ॥੨੩੩੨॥ ਜਾਹਿ ਕੀ ਜਿਸ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਵਾਸਤੇ ਪਯੈ ਪਾਈਦਾ ਹੈ ॥ ॥੨੩੩੩॥ ਸਚ ਨਿਸਚਾ ॥ ੨੩੩੫ ॥ ਕੁੰਤੀ ਬਚਨ ਚੇਤੇ ਕੀਤੇ ਬਾਲਕੇ ਨੂੰ ਲਿਆਈ ਜੋਤਸ਼ੀਆਂ ਦੇ ਕਹੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਹਥੋਂ ਮਰਨਾ ਹੈ ਇਸਦਾ ਗੁਨਾਹ ਮਾਫ ਕਰਨਾ ਸੋ ਗੁਨਾਹਿ ਮਾਫ ਕਰਾਂਗੇ ॥ ੨੩੩੯ ॥ ਸੋਬਠਾਂਡ ਸੋਧ ਸੋ ਗਾਲੀਆਂ ਦੇਕੇ ਖੜੋਤਾ ਹੈ ਤ੍ਰਾਸਨਹੀ ਕਰਦਾ ॥ ੨੩੩੭ ॥ ਲੈਕਰ ਚਕ੍ਰ ਡਰਾਂਵਦੇ ਹੈਂ ਬਸਨਾ ਗਾਲਦੇ ਮੋਨ ਗਹੀ ਅਜੇ ਡਕ ਚੁਪ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਚਹੀ ਮੋਤ ਨੂੰ ਚਾਹਿਆ ਹੈ ॥ ੨੩੩੮ ॥ ਜੂਝਬ ਲੜਕੇ ਮੇਰੇ ਮਿਤ੍ਰ ਆਈ ਹੈ ॥ ੨੩੩੯ ॥ ਕ੍ਰੋਧ ਰੁਕਮਨ ਕੋ ਕ੍ਰੋਧ ਕਰਕੇ ਰੁਕਮੀ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ ਹੈ ਮੇਰੀ ਮੰਗ ਵਿਵਾਹ ਲੈ ਲਈ ਹੈ ॥ ੨੩੪੦ ॥ ਸੂਰਜ ਤੇ ਲੋਕ ਸਾਖੀ ਹੈ ਤੂੰ ਵਧੀਕੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਨਾਖੀ ਲਗ ਕਰਕੇ ॥ ੨੩੪੧ ॥ ਦੇਵਤੇ ਦੇਵਲੋਕ ਤੇਂ ॥ ੨੩੪੨ ॥ ਨੈਨ ਨਚਾਵੈ ਲਾਲ ਨੇਤ੍ਰ ਕਰਕੇ ਤਾਜ਼ਦੇ ਹੈਂ ਕੋਈ ਹਮਰਾ ਹੀ ਉਠੇ ॥ ੨੩੪੩ ॥ ਚੰਦ੍ਰਵਤੀ ਚੰਦੇਰ ਕਾ ਰਾਜਾ ਸੀ ॥ ੨੩੪੪ ॥ ਸੂਰਜ ਲੋਕੋਂ ਧਰਮ ਰਾਜਾ ਕੋਲੋਂ ਜਮ-

ਪੁਰੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਾਂਦਾ। ੨੩੪੫॥ ਸਾਧਨ ਮੋਖ ਦਾ ਸੰਤ ਦਾ ਹੈ ਖੁਨਸਾਨਿਓਂ ਵਿਚਾਰਿਆ ਹੈ। ੨੩੪੬। ਸਠ ਨੋ ਮੂਰਖ ਕੋ ਮਾਰ ਕਰ ਬਹਰੋ ਕ੍ਰੋਧ ਸਾਥ ਭਰੇ। ੨੩੪੭। ਭੂਪਤ ਜੁਧਿਸ਼ਰ ਹੈ ਹੈਗਾ ॥ ੨੩੪੮॥ ਪਤੀਜੈ ਸਾਨੂੰ ਪਤੀਜ ਦੇਵੇ ਜਗਦੀ ਸਮਾਵਤੀ ਵਾਸਤੇ ਜਾਨ ਅਜਾਨ ਹਾਂ। ੨੩੫੦। ਨੀਕੀ ਹਛੀ ਕਰਨ ਜਾਨ-ਦਾ ਹੈ ਧਾਮ ਵਸਤ੍ਰ ਹਥਾਂ ਨਾਲ ਦੇਵੇ ਲੋਕ ਡਰੈ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਲੋਕੋਂ ਸੈ ਲਾਏ॥ ੨੩੫੧॥ ਚਰਨ ਧੋਨੇ ਦੀ ਸੇਵਾ ਆਪ ਲਈ॥ ੨੩੫੩ ॥ ਜਲ ਪੈ ਪੁਰਖਾ ਬਰਨ॥ ੨੩੫੫॥ ਕਾਮ ਰਹੈ ਹੋ ਰਹਦਾ ਲ-ਜਾਵਾਨ॥ ੨੩੫੭॥ ਭੀਖਮ ਪਤਾਮਾ ਤੇ॥ ੨੩੫੯॥ ਨੀਰ ਢਰੈ ਚੁਸਮੇ ਡਰਾਰੇ ਡਰਾਵਨ ਵਾਲੇ ॥ ੨੩੬੦॥ ਬਜਰ ਹੀਰੇ॥ ੨੩੬੧॥ ਮਾਨ ਨਾਲ ਭਰਿਆ॥ ੨੩੬੨॥ ਆਖ ਸੋ ਅਖਾਂ ਦੀ ਸਾਰਤ ਨਾਲ ਕ੍ਰਿਸਨ ਨੇ ਭੀਮ ਨੂੰ ਕਹਾ ਦੇਖ ਭੇਦ ਜਨਾਇਆ ਸੋ ਇਹ ਭੀ ਮਸੈਨ॥ ੨੩੬੩॥ ਮੋਕਹੁ ਮੇਰੇ ਕੋ ਹੇਭੀਖਮਪਤਾਮਾ ਜੀ ਜੜ ਭੀਮ ਭਯੋ ਮੂਰਖ ਹੈ ਭੀ ਮਸੈਨ ਏਹ ਕ੍ਰਿਸਨ ਜੀ ਨੇ ਕਹ ਕਰ ਕ੍ਰੋਧ ਮਠਾ ਕਰਾਇਆ॥ ੨੩੬੪॥ ਮੇਰੇ ਮਿਤ੍ਰ ਮੇਰਾ ਮਿਤ੍ਰ ਸੀ ਨਸਕਚਾਯੋ ਨਡਰਿਆ॥ ੨੩੬੫॥ ਕਹਨਾ ਸੀ ਸੈ ਮਾਰਾ ਮੂੰਹੋ ਨਿਕਲਿਆ ਸੈ ਮਰਾ ਕ੍ਰਿਸਨ ਦੇ ਹਥੋਂ ਬੇਬਾਨ ਥੇ ਚੜ ਕੇ ਆਇਆ ਕਾਨਕੇ ਪੁਤ੍ਰ ਪ੍ਰਦੁਮਨ ਨਾਲ ॥ ੨੩੬੬ ॥ ਤਚੀ ਪ੍ਰਮੁਲਤ ਹੋਈ ਹੋਈ ॥ ੨੬੬੭ ॥ ਸਹਬਾਜ ਵਡਾ ਬਾਦ ਧਕਾ ਖਬਾ॥ ੨੩੬੮॥ ਸਤ੍ਰੂਕੇ ਸਤ੍ਰੂਕਾ ਭਾਈ ਸੀ ਉਸ ਦੀ॥ ੨੩੭੦॥ ਕਾਨ ਕੇ ਬਾਪ ਵਸਦੇਵ ਕਾ ਸੀਸ ਕਟਕੈ ਮਾਏ ਕੀ ਕ੍ਰਿਸਨ ਨੂੰ ਦੇਖਾਲਿਆ॥ ੨੩੭੨॥ ਜਿਸਦੇ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੈਂ ਤਬ ਹੀ ਤਬ ਕਥਹੀ ਕਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧੀ ਸਮਾਧੀ

ਰੂਪ ਦਿਖਾਲਦੇ ਹੈਂ ਵਾ ਨਹੀ ॥ ੨੩੭੫ ॥ ਤੈਰੇ ਕਹਾ ਅਰ ਅੜੇ-
ਗਾ ਓਨਾਂ ਨੂੰ ਜਮਲੋਕ ਭੇਜ ਦਿਤਾ ਹੈ ॥ ੨੩੭੬ ॥ ਫਰੇ ਕ੍ਰਿਸਨ
ਜੀ ਬੋਲੇ ॥ ੨੩੭੭ ॥ ਫੇਰ ਦੈਤ ਬੋਲਿਆ ਮੋਹ ਭਰਾਵਤਾ ਹੈ
ਮੁਹਿ ਮੈਨੇ ਕੰਸ ਬੀਰ ਨੂੰ ਬਕੀ ਨੂੰ ਮੋਕਉ ਕਹੈ ਮੈਨੂੰ ਕਹਦਾ ਹੈ।
ਬਲਬੀਰ ਮੈ ਹਾਂ ਮੇਰੇ ਅਗੇ ਅਰ ਅੜੇਗਾ ਮੇਰੇ ਪਉਰਖ ਅਗੇ
ਕੀ ਵਚਾਰਾ ਹੈ ਭਠਆਰੋ ਦਾਨੇ ਭੁਨਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ਵਾ ਭਟ ਹੈ ॥
੨੩੭੮ ॥ ਦੈਤ ਬੋਲਿਆ ਆਪਨੇ ਕ੍ਰੋਧ ਅਗਨੀ ਮੈ ਫੂਸ ਘਾਸ
ਅਵਟੈਹੋ ਤਪਾਵਾਂਗਾ ਦੇਗਚਾ ਆਪਨੇ ਬਲਦਾਰਨ ਮੈ ॥ ੨੩੭੯ ॥
ਥਾਨਨਿ ਸੋ ਦਿਵ ਅਕਾਸ ਦਿਵਾ ਸੂਰਜ ਧੁੜੀਕਰ ਰਥਾਂ ਦੇ ਪ-
ਈਆ ॥ ੨੩੮੦ ॥ ਕਰੂਪ ਅਖੀਆ ਟਡੀਆਂ ਹੈ ਧੁੜੀ ਪਈ ਹੈ
ਥਧ ਦੂਰਥ ਨਾਮ ਦੈਤ ਕਾ ਤਨ ॥ ੨੩੮੨ ॥ ਸੋਕ ਰਾਜਿਆਂ ਦੇ
ਮਾਰਨੇ ਦਾ ਰੋਮ ਹਰਖ ਰਿਖੀਕੋਲ ਦਉਰ ਬਲਭੱਦ੍ ਜੀ ਆਏ
ਸੋਊ ਬਲਭੱਦ੍ ॥ ੨੩੮੬ ॥ ਸਾਖੀ ਗਲ ਕਹਦੇ ਹੈ ॥ ੨੩੮੭ ॥
ਮਾਨੋ ਤਾਤ ਪਿਤਾ ਜੀਵਆ ਹੈ ॥ ੨੩੮੮ ॥ ਤਹਠੌਰਹ ਨੀਮ ਖਾਰ
ਮੈ ਆਏ ॥ ੨੩੮੧ ॥ ਬਲਲ ਨਾਮ ਦੈਤ ਮਾਨੋ ਤਿਹਪੈ ਤਿਸ
ਦੈਤ ਤੇ ਰਿਖੀਆ ਬਲਭੱਦ੍ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਵਿਗਾਰਿਆ ਧਰਮ ਰਾਜ ਨੂੰ
ਭੇਜਆ ਹੈ ॥ ੨੩੮੩ ॥ ਜਹਾ ਠਉਰ ਜਿਸ ਜਗਾ ਦੈਤ ਸੀ ॥
੨੩੮੪ ॥ ਗਾਗਨਾ ਗਾਨਾ ਜੀਤ ਦਾ ਬੰਨਕੇ ਆਇਆ ॥ ੨੩੮੫ ॥
ਮੁਛਤ ਹੋ ਤਕੜੇ ਹੋਕੇ ਵਾ ਮੂਰਛਾ ਤੋ ਅਪਰਾਮ ਹੋਕੇ ॥ ੨੩੮੭ ॥
ਜਮ ਲਾਜੈ ਮਹਾਂ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੇਂ ਥੀ ਨਹੀਂ ਐਸਾ ਗਾਜਦਾ ॥ ੨੪੦੧ ॥
ਕਹਿਯੋ ਕਹਿਆ ਰਾਜੇ ਪ੍ਰੀਛਤ ਨੂੰ ਤਾਹੀ ਤਿਸ ਕ੍ਰਿਸਨ ਜੀ ਕੀ
ਕਥਾ ਸੁਨਾਇ ਜਿਸਕਾ ਬੇਦ ਨੇ ਥੀ ਭੇਦ ਨਹੀ ਪਾਇਆ ॥ ੨੪੦੨ ॥
ਇਹੈ ਠਹਰਯੋ ਹੇ ਸੁਕਦੇਵ ਜੀ ਮੈ ਇਹੀ ਠਹਰਾਈ ਹੈ ਥਾਤਦਿਲ

ਮੈ ॥ ੨੪੦੩ ॥ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਕੀ ਬਾਤ ਸੁਨਾਵਨੇ ਹਾਂ ਤੇਰੇ ਕਉ ਭੇਦ ਛਪਾਈ ਭੇਦ ਛਪਾਇਆ ਸੀ ਤੇਰਾ ਨਿਸਚਾ ਦੇਖਨ ਵਾਸਤੇ ॥ ੨੪੦੪ ॥ ਦੁਖੀ ਹੋਇਕੇ ਇਕ ਦਿਨ ਬ੍ਰਹਮਨੀ ਨੂੰ ਕਹਿਆ ਮੇਰਾ ਮਿਤ੍ਰ ਕ੍ਰਿਸਨ ਜੀ ਹੈਨ ਬ੍ਰਹਮਨਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਦਾਨ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਜੂਆ ਸਿਰ ਵਿਚ ਪਈਆ ਸੀ ਦਰਿਦ੍ ਕਰਕੇ ਤਿਸਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀਨੇ ਮੁੰਡ ਮੁਡਾਏ ਸਿਰ ਮੁਨਾਇ ਦਿਤਾ ॥ ੨੪੦੫ ॥ ਹਉ ਅਰ ਬਿਨਤੀਆਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਹਿਤ ਕੈ ਕ੍ਰਿਸਨ ਨਾਲ ਹਉ ਚਿਤ ਮੈ ਕ੍ਰਿਸਨ ਨੂੰ ਕ੍ਰਿਸਨ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਚਿਤ ਧਰੇ ਰਖਦੇ ਸੀ ਦੇ ਧਨ ਦੇਵੇ ਧਨ ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਮੈ ਘਨੇ ਘਰ ਪਾਵਾ ਦੌਬਾਰੇ ਬੈਠਕਾਂ ਕਛ ਦੀਨਨ ਦੇਸ ਕੁਛ ਦੀਨਾ ਨੂੰ ਦਿਤੇ ਹੈਂ ਕਿ ਨਹੀ ਦੇਤੇ ਵਿਦਵਾਨ ਨੂੰ ਦੇਂਦੇ ਹੋਨਗੇ ਈਸਲ ਹੈ ਕ੍ਰਿਸਨ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਸਿਆਨਨ ਗੇ ਕੇ ਨਹੀਂ ॥ ੨੪੦੬ ॥ ਆਤਰਸੀਘਰ ॥ ੨੪੦੭ ॥ ਡਰ ਤਹਿਰੰਚਕ ਦੀਨੋ ਥੋੜੀ ਚੀਜ ਦਿਤੀ ਹੈ ਵਾ ਸੁਦਾਮਾ ਦਲੀਲਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਮੈਨੂੰ ਕੁਛ ਨਹੀ ਦਿਤਾ ॥ ੨੪੦੮ ॥ ਗਰੋਹ ਪ੍ਰੇਮ ਸੀ ॥ ੨੪੦੯ ॥ ਆਪਨੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਨੂੰ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ਬਰਤਾ ਬਰ ਦੇਨੇ ਨੂੰ ॥ ੨੪੧੨ ॥ ਸੁਰਮੇ ਦੀ ਰੇਖਾ ਕਾਲੀ ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਦੀ ਧੀਰੀ ਪਰ ਅਟਕ ਲਗ ਰਹੀ ਹੈ ਸੁੰਦ੍ ਪਸਾਵਨੇ ਵਾਲੀ ਹੈ ਪ੍ਰੇਮੀ ਮ੍ਰਿਗਾਨੂੰ ॥ ੨੪੧੩ ॥ ਠਏ ਇਸਥਤਹੈਨਮੁਦਤਭਏਮੀਟੇਨਹੀਂਗਏਖਦੀਜਨਨਪੁਰਸਾਦੀਨੇਤ੍ਰਾ ਦੀ ਪੁਤ੍ਰੀ ਲਗੀਆਂ ਸੁਭਾਏਮਾਨ ਹੋ ਰਹੀਆਂ ਹੈਂ। ੨੪੧੪ । ਅੰਤ ਚਲੈ ਚਲੇ ਅੰਤ ਲੈਨ ਚਕਰੈ ਚੁਪ ਹੋ ਰਹੀਆਂ ਜਕਰੀ ਜੁੜ ਗਈਆਂ ਕੈਧ ਨਾਲ। ੨੪੧੭ । ਮੈ ਦੇਖਿਆ ਤੇਰਾ ਹਿਤ ਮੁਛ ਆਇਆ ਨਾ। ੨੪੧੮। ਅਉਰਨ ਕੀ ਸਿਖ ਅਕਰੂਰ ਦੀ ਸਿਖਾ ਲੈਕੇ ਮਥਰਾ ਗਏ ॥ ੨੪੨੧ ॥ ਕਰਨਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਗੁਵਾਰਨਾ ਤੇ ਨ

ਕਰੀ ਫੇਰ ਥੀ ਮਿਲੀਏ ॥੨੪੨੨ਆਪਨੀ ਚੌਪਹ ਆਪਨੀਖੁਸ਼ੀ ਕਰਕੇ।੨੪੨੩॥ ਸਾਂਥੋਂ ਥਿਛੜ ਕੇ ਥਿਛੜਗਏ॥੨੪੨੪ ॥ਸਾਰੀ ਧੋੜੀਆਂ ਪਾਈਆਂ ਹੈਂ ਗਿਆਨ ਸਰੂਪ ਗਿਆਨ ਵਾਲੀਆਂ ਕਹ ਦਿਤਾਂ ਕਾਮ ਭਾਵਨ ਦੂਰ ਹੋਈ । ੨੪੩੦ । ਸਤ ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ।੨੪੩੧ । ਪੁਤ੍ਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ਗਿਆਨ ਦੇਈਏ ਜੇ ਹੁਨ ਕਹੀਏ ਤਾਂ ਕਹੇਗੀ ਮੈਨੂੰ ਪੁਤ੍ਰ ਨਹੀਂ ਦੇਖਾਲਦੇ ਥਲ ਲੋਕ ਮੈ ਸੀ ਕੋਈ ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਫਲ ਭੋਗਦੇ ਜਨਮਨ ਜਨਮਾਦੀ ਸੁਧ ਹੋਈ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਨਾਲ ਇਹ ਬੈਨ ਸੁਨਾਏ ਸਾਨੂੰ ਰਿਖੀ ਦਾ ਸ਼ਰਾਪ ਸੀ ਜਾਓ ਜਨਮਾਂ ਵਿਚ ਤੇਰੇ ਪੇਟ ਮੈ ਹੁਣ ਬ੍ਰਹਮ ਲੋਕ ਮੈ ਚਲੇ ਹੈ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਕਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਕੇ।੨੪੩੨। ਉਹ ਕੋ ਸੁਭਦ੍ਰਾਂ ਕਾ ਅਭਮਾਨੀ ਹੌਸਲੇ ਵਾਲਾ ॥ ੨੪੩੯ ॥ ਕਿਉਂ ਨ ਚਲੋ ਤੁਸੀ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ ਤਬ ਤੇ ਤਜ਼ਯੋ ਦਯਦ੍ਰਥ ਦੇ ਮਾਰਨੇ ਮੈ ਅਸਜੰਗ ਵੇਲੇ ਦਾ ਤਿਆਗਿਆ ॥ ੨੪੩੮ ॥ ਦੁਆਰਕਾ ਓਰ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਦੀ ਸਰਨੀ ਆ ਪਇਆ ॥ ੨੪੩੯ । ਅਰਜਨ ਨੂੰ ਲੁਕਾਇ ਦਿਤਾ ਮੁਸਲੀ ਧਰ ਜੀਤ ਥਲਭੱਦ੍ਰ ਜੀਤ ਕੇ ਆਇਆ ਅਰਜਨ ਡੁਥਕੇ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ ॥੨੪੪੦॥ ਅਤ ਹੁਲਾਸ ਨਾਮ ਸੀ ਚਾਰ ਪੈਹਰ ਦਿਨ ਚਾਰ ਪੈਹਰ ਰਾਤ੍ਰ ਮਤ ਕੇ ਇਕ ਬ੍ਰਹਨਸੀ ਥਿਨਾਂ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਥੋ ਹੋਰ ਨਾਮ ਨਹੀਂਸੀ ਲੈਂਦਾ ॥੨੪੪੨॥ ਹੋਰਹ ਦੇਖਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਕੇ ਤਾਈਂ ਰਾਜਾ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮਨ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈਂ ਏਥੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਨਗੇ ਸਾਸਾ ਘਰੀ ਸਾਸ ਥ੍ਰਥਾ ਨਹੀਂ ਜਾਨ ਦੇਂਦੇ ਘਰੀ ਥੀ ਪਹਰ ਥੀ ਨਹੀਤਿਆਗਦੇ।੨੪੪੩।ਜੀਆ ਏਹੁ ਧਾਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਦੇ ਘਰ ਚਲੀਏ ॥ ੨੪੪੮ ॥ ਗਿਆਨਧਜਾਨ ਥਿਖੇ ਰਸ ਮੈ ਚਿਤ ਕਰੀਏ ॥ ੨੪੪੯ ॥ ਜਾਹਿ ਕੀ ਦੇਹ ਦਿਸਦੀ

ਦੇਹ ਰੋਮ ਰੋਮ ਗੁਨ ਗਾਵਤੀ ਹੈ ਤਾਹਿ ਤਿਸ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੀ ਥ ਤ
ਪਿਤਾ ਹਮਰੇ ਹਮਰੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਸੁਨਾਈ ਸੀ ਤਿਹਤੇ ਤਿਸ ਤੋ ਹਮ
ਹੂੰ ਸੁਨ ਲੀਨੀ ਅਸ਼ਾ ਸੁਨ ਲਈ ॥ ੨੪੫੦ ॥ ਕੜੇ ਦੁਖੀ ਹੋਏ
ਤਪਸਿਆ ਕਰਕੇ ਬਤਾਇ ਭਲੇ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨ ॥ ੨੪੫੧ ॥
ਨਾਰਦ ਤੇ ਤੁੰਬਰ ਰਿਖੀ ਦੋਨੋ ਹਥ ਮੈ ਬੀਨ ਲੈਕੇ ਬ੍ਰਿਜ ਨਾਇਕ
ਸੋ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀਤੇ ਥਿਨਾ ਬ੍ਰਿਜ ਨਾਇਕ ਨੂੰ ਪਾਇਆ ॥ ੨੪੫੨ ॥
ਹਰੀਕੇ ਜਨ ਦੁਖੀ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਿਵ ਕੇ ਉਪਾਸਕ ਸੁਖੀ ਰਹਤੇ
ਹੈਂ ॥ ੨੪੫੩ ॥ ਹਰਸੋ ਪੁਛਿਆ ਸ਼ੀ ਹਰੀ ਨੇ ਸਭ ਪ੍ਰਸੰਗ ਸੁਨਾਇ-
ਆ ਸੋ ਪ੍ਰਸੰਗ ਸੁਨ ॥ ੨੪੫੪ ॥ ਕਿਆ ਮੁਕਤੀਦਾ ਫਲਹੈ ਪਾਵਤ
ਹੈ ਭਗਵੰਤ ਭਗਵੰਤ ਕਾਦਰਸਨੁ ਪਾਵਨਾ ਇਹੀ ਮੋਖਦਾ ਫਲ ਹੈ
॥ ੨੪੫੬ ॥ ਕੋਈ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਦੇ ਭਸ ਮੰਤ੍ਰ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਸੁਨ
॥ ੨੪੫੬ ॥ ਨਾਰਦ ਨੇ ਕਹਾ ਸਿਵਾ ਦੀ ਉਪਾਸਨਾਕਰ ॥ ੪੫੩
॥ ਭੂਪ ਕਹੋ ਰਾਜਾ ਪ੍ਰੀਛਤ ਔਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਂਤ ਦੇਤੇ ਸੁਕਦੇਵ ਜੀ ॥
੨੪੬੪ ॥ ਚਿਤ ਬਿਤ ਚਿਤ ਮੈਂ ਪੁਤ੍ ਰੂਪੀ ਧਨ ਦੇ ਸ਼ੋਕ ਕਰਕੇ
ਯਾਦਰਾ ਇਸ ਜਗਤ ਮੈ ॥ ੨੪੬੫ ॥ ਕ੍ਰਿਸਨ ਬੋਲੇ ਨਾ ਅਰਜਨ
ਨੇ ਅਪਨਾ ਅਪਨਾ ਬਲ ਜਨਾਇਆ ਮੈ ਲੇ ਆਉਗਾ ਰਾਖਹੋ ਰਖਾ
ਗਾ ਇਨਾਂਦੀ ਜਿੰਦ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜਤਨ ਕੀਤਾ ਧਰਮ ਰਾਇ ਦੀਪੁਰੀ
ਦਾ ਰਸ੍ਤਾ ਨਾ ਲਥਾ ਦੁਖੀ ਹੋਵਾ ਨਹ ਰਾਖੇ ਗਏ ਨਾ ਰਖੇ ਗਏ
ਬ੍ਰਹਮਨ ਦੇ ਲੜਕਿਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਾਨ ਸਰਮਿੰਦਾ ਹੋਕੇ ਸੜਨ ਲਗਾ
ਕ੍ਰਿਸਨ ਜੀ ਨੇ ਬਾਹੋ ਪਕੜਲਿਆ ਇਹੁਕੀ ਕਰਨ ਲਗਾ ਹੈ ਹਠ
ਤੇ ਆਤਮ ਘਾਤੀ ਨ ਹੋਇ ਤਿਨ ਓਰ ਤਿਨਾਂ ਬਾਲਕਿਆਂ ਦੀ
ਤਰਫ ॥ ੨੪੬੬ ॥ ਤੇ ਸਭੈ ਸੂਰਜ ਤਿਨਕੀ ਰਾਤ ਅੰਧੇਰਾ ਰੂਪ
ਹੋ ਜਾਨ ਡਰਪਾਤ ਡਰਦਾ ਹੋਇਆ ਅੰਧੇਰੇ ਤੋ ਸੁਦਰ ਨ ਚਕ੍ ਦਾ

ਪ੍ਰਕਾਸ ਕੀਤਾ ॥ ੨੪੬੮ ॥ ਮੈ ਜਾਨ ਗਿਆ ਹੈ ਬਾਲਕੇਲੈਨਆਏ ਹੋ ॥ ੨੪੬੯ ॥ ਜਾਤ ਜਾਨੇ ਹਾ ਜਾਇ ਤਿਸ ਜਗਾ ਮੈ ਬਾਮਨ ਦੁਖੀ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੨੪੭੩ ॥ ਪਾਸੀ ਸਿਯਾਮ ਜੂ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਏ ਰੂਪ ਮੈ ਰਚੀ ਰੂਪ ਮੈ ਰਚੀ ਹੈ ਕੁੰਕਮ ਬੇਦ ਕੇ ਸਰਦੀ ਬਦ ਬਿੰਦੀ ਵਿਚ ਚੰਦਨ ਦਾ ਖੋਰ ਟਿਕਾ ਹੈ ਧਾਮਨ ਓਰੈ ਫੇਰ ਘਰਾਂ ਮੈ ਦੇਖਨ ਆਵਦੀ ਹੈ ॥ ੨੪੭੪ ॥ ਭਰਮ ਬਡਾਈ ਕਿ ਸਬਬ ਹੋਵਾ ਹੈ ਸੰਕਾ ਸਸ ਸਹੁਰੇ ਦੀ ਪੁਤ੍ਰ ਦੀ ॥ ੨੪੭੫ ॥ ਮੂਛਤ ਹੈ ਮੂਰਛਾ ਉਪਰਾਮ ਹੋਕੇ ਦੇਖ ਦੀਆ ਹੈ ਕ੍ਰਿਸਨ ਜੀ ਖੜੇਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਸਮਾਧੀ ਕਾਲ ਮੈ ਦੇਖਿਆ ਕ੍ਰਿਸਨ ਕਾ ਰੂਪ ॥ ੨੪੭੭ ॥ ਭੇਜੇ ਨਹੀਂ ॥੨੪੭੯॥ ਕਵਡੀ ਕਥਤਾ ਪ੍ਰਭੁ ਲੌਗਨ ਸੰਤੋ ॥ ੨੪੮੧ ॥ ਚਾੜ੍ਹਤਾ ਚਾਗ ਮੈ ਵਾ ਕਥਤਾ ਹੈ ਵਾ ਕਥਾ ਮੈ ॥ ੨੪੮੩ ॥ ਭੀੜ੍ਹ ਤੇ ਮਨ ਕਰਕੇ ਜੋ ਪਾਪ ਕੀਤੇ ਹੈਂ ਅਥਵਾ ਯਾਜਗ ਭੀੜ੍ਹ ਜਗਤ ਮੈ ਹਥਾ ਕਰਕੇ ਕੀਤੇ ॥ ੨੪੮੪ ॥ ਬਸ ਹੈ ਮੋਹ ਕੁਟੰਬ ਦੇ ਬਸੀ ਹੋਵਾ ਦਰਥਮਨੁਖ ਜਨਮ ਧਨ ਸਾਰ ਹਥਨਾ ਆਇਆ ॥ ੨੪੮੬ ॥ ਹਰੀ ਕੇ ਲੋਕ ਦਾ ਅਮੋਲਕ ਕਪੈਜਾਨ ਪਾਯੋ ਸੁਤਨੇ ਕਦਾਚਿਤ ॥ ੨੪੮੭ ॥ ਹਾਰ ਚਲੇ ਘਰਸੇ ਵਾ ਬਨ ਸੇ ਹਾਰਕੇ ਫੇਰ ਘਰ ਆ ਗਏ ਸਿਧਾ ਦੀ ਤੇ ਸਮਾਧੀ ਵਾਲੀਆ ਦੀ ਤੇ ਤਪਸਿਆ ਵਾਲਿਆਂਦੀ ਅਗਾਧ ਕਥਾ ਕਿਆ ਬਹੁਤ ਮਨ ਦੀ ਵਾਸਨਾ ਨਾਲ ਹਰੀ ਹਥ ਨ ਆਯਾ ॥ ੨੪੮੮ ॥ ਆਵਤ ਧਰਮ ਹੈ ਮੇਰਾ ਜੇਕਰਾ ਤਹਿ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ॥ ੨੪੮੯ ॥ ਥਿਤ ਦੀਪ ਸਤਮੀ ॥ ੨੪੯੦ ॥ ਧਰਮ ਕੇ ਜੁਧ ਕਾ ਚਾਉ ਹੈ ॥ ਮੈਨੂੰ ਮੁਖੋ ਹਰੀ ਨੂੰ ਉਚਾਰਦਾ ਹੈ ਚਿਤ ਮੈ ਜੁਧ ਦਾ ਚਾਉ ਹੈ ਬਡਨੀ ਝਾੜੂਮਨਰੂਪੀ ਹਾਥਮੈਲੈਕੇਕਾਤਰਤਾਈਪ੍ਰਮੇਸਰ ਪਾਸਿਓ ਕੁਤਵਾਰ ਕੂੜ ਨੂੰ ਹੂੰਜੇ ॥ ੨੪੯੨ ॥

[ਦਸਮ ਸਕੰਧ ਸਮਾਪਤੰ ਸੁਭ ਮਸਤ ਹੈ ਮਸਤ ਹੈ]

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਨਰ ਅਰਜਨ ਅਵਤਾਰ

ਭਟਗਨਾ ਸੂਰਮੇ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ॥੧॥ਨਿਵਾਤ ਕਵਚ ਦੈਤ ਸੀ ਸਭ ਮਾਰੇ ਇੰਦ ਤਾਤ ਕਸਪ ਕੇ ਸੋਕ ਦੂਰ ਕੀਤੇ ਫੇਰ ਸ਼ਿਵਾ ਵਿਚਾਰਿਆ ਕੈਸਾ ਸੂਰਮਾ ਹੈ ਅਸੀ ਦੇਖੀਏ ਇਸ ਸਰੂਪ ਨਾਲ ਇਸ ਜੁਧ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਭੀਲ ਬਨੇ ਅਰਜਨ ਏਕ ਹਰਨ ਦੇ ਮਗਰ ਲਗਾਅਰੋਸ਼ਿਵਭੀਲਬਨੇਖੜੋਤੇਸੀਤਿਨਾਂਨੇਮ੍ਰਿਗਨੂੰਬਾਨ ਮਾਰਿਆ ਅਰਜਨਬੋਲਾਮੇਰਾਸ਼ਿਕਾਰਸੀਤੂੰਕਿਉਂਬਾਨਮਾਰਿਆਬਹੁਤ ਲੜਾਈ ਕੀ ਸ਼ਿਵ ਮੂਰਛਤ ਹੋਏ ਫੇਰ ਬਰ ਦਿਤਾ ਮੈ ਤੀਸਰਾ ਨੇਤ੍ਰ ਤੈਨੂੰ ਦਿਤਾਜਿਥੇ ਜੰਗ ਮੈਲੋੜਹੋਵੇਯਾਦਕਰੇਆਪੇ ਖੁਲ ਜਾਵੇਗਾ ਦ੍ਰੌਪਤੀ ਦੇ ਵਿਵਾਹ ਵੇਲੇ ਬਾਣ ਮਛੀ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਖੋਲ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ਦੁਰਜੋਧਨ ਨੂੰ ਗੰਧਰਬਾਂ ਪਾਸੋਂ ਬਨ ਵਿਚ ਲੜਨ ਗਿਆ ਸੀ ਗੰਧਰਬਾਂ ਪਕੜ ਲੀਆ ਜੁਧਿਸਟਰ ਨੇ ਕਹ ਕਰ ਛੁਡਾਇਆ ਗੰਧਰਬ ਰਾਜੇ ਕੋਲੋਂ ਜੰਗ ਵਿਚ ਬੇਮੁਖ ਹੋਕੇ ਆਇਆ ਦੁਰਜੋਧਨ ਚੁਰਾਵਾ ਅਗਨ ਖੁਆਇਆ ॥ ੪ ॥ ਗਾਵ ਗਉਆਂ ਬੈਰਾਠ ਦੀਆਂ ਕੈਰਵਾਂ ਦੇ ਪਾਸੋਂ ਜਿਤ ਆਂਦੀਆਂ ॥

ਅਥ ਬਾਉਧ ਅਵਤਾਰ

ਨਾਵਨ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਥਾਵਨ ਜਗਾ ਨਹੀਂ ਬੈਠਨੇ ਦੀ ਗਾਉ ਕਿਸੇ ਗਰਾਵ ਵਿਚ ਜੰਮਿਆਂ ਨਹੀਂ ਸਿਲ ਰੂਪ ਸਾਲਗ੍ਰਾਮ ਕਥਾ ਜਹੀ ਜਿਸਦੀ ਕੋਈ ਕਾਰ ਅਕਾਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ॥

੧ਓਸ੍ਰੀਵਾਹਿਗੁਰੂਜੀਕੀਫਤਹ ॥

ਅਥ ਨਿਹਕਲੰਕ ਅਵਤਾਰ ਲਿਖਯਤੇ ॥

ਭਾਰਕ੍ਰਿਤਬਿਆਕਲ ਭਾਰਨਾਲਦਬਾਈਹੋਈ ਵਾਅਸਤਬਿਅਸਤ ।੩।ਇਕ ਦੀਗਿਆਤ ਵਾਲਾ ਵਾ ਇਕ ਦੀ ਸਿਖਿਆ ਵਾਲਾ ॥੮॥ ਇਕਨਾ ਚਲ ਹੈ ਕੋਇ ਇਕ ਪ੍ਰੇਮੇਸਰ ਦੇ ਵਾ ਏਕ ਧਰਮ ਦੇ ਪ੍ਰਚੁਰ ਪ੍ਰਗਟ ਵਾ ਪ੍ਰਵਿਰਤ ॥ ੧੨ ॥ ਜਵਨ ਜੇਹੜ ਗੋਬਰਾ ਗਨ ਗਿਲੇ ਗੋਏ ਮੇਂ ਦਬਾ ਦੇਵਨਾ ਸਾੜਨਾ ਤਿਸਨੂੰ ॥ ੧੩ ॥ ਛਾਡ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਤ ਸੰਗਤ ਵਾ ਬੈਦ ਸਾਸਤ੍ਰ ਵ ਤੀਰਥ ਭਰਮ ਭਲਤਨ ਵਾ ਭਰਮ ਮਾਤ੍ਰ ਧਰਮ ਐਡ ਬੈਡ ਆਕੜ ਵਾਲੇਆ ਦੇ ਫਿਰਦੇ ਹੈਨ ਉਚਾਏ ਹੈਨ ਚੁਕਦੇ ਹੈ ॥ ੧੮ ॥ ਏਕ ਏਕ ਉਡਾ ਹੋਗੇ ਬਡਾ ਹੈ ਪਾਤਸ਼ਾਂਹ ਕਲ ਕੇਵਲੰ ਬਿਨੰ ਸ੍ਰੀਦ੍ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਬਿਨਾ ਨ੍ਰਿਖ ਜੋਰ ਕ੍ਰੋਰਕੈ ਜੋਰ ਕਰਕੈ ਵਾ ਜੋੜ ਕੈ ॥ ੨੨ ॥ ਫਲ ਵਲ ਮੜਨੋ ਸਿਖਯਾ ਵਾ ਮਤਾ ਆਪੋ ਆਪਨਾ ॥ ੨੪ ॥ ਨਾ ਬਿਬੇਕ ਬੈਠ ਬਿਚਾਰ ਹੈ ਬੁਧੀਵਾਨ ਪੁਰਖ ਬਿਚਾਰ ਅਬਿਚਾਰ ਆਤਮਾ ਅਨਾਤਮਾ ਜੀਵ ਈਸ ॥ ੨੫॥ ਅਕ੍ਰਿਤ ਕ੍ਰਿਤ ਭਾਰਣੰ ਜੇਹੜੇ ਨਹੀ ਕਰਮ ਕਰਨੇ ਸੋ ਕਰਦੇ ਹੈਂ। ਅਨਿਤ ਨਿਤ ਅਧੰਰਮੰ ਪਵਿਤ੍ ਚਿਤ੍ ਚਿਤ੍ ਪੁਰਸਟਿਕੇ ਚਿਤ੍ ਲਾਕੇ। ਕਲੰ ਕ੍ਰਿਤੰਕਲਜੁਗ ਮੈਧ੍ਰਿਤੰ ਧਰਾ ਧਰੇਸਨੰ ਧਾਰੰਨੇ ਵਾਲੇ ॥ ੨੬ । ਬ੍ਰਿਤੰ ਧਾਰਨਗੋ ।੨੭ ॥ ਅਧਰਮ ਪਾਪ ਧਰਮ ਮੈ ਭਇਓ ਕੈ ਹੋਇਆ ਵਾ ਭਜ ਗੋਆ ਅਕਰਖ ਖਿਚਨਾ ਅਕਜਕਜਨੰ ਕ੍ਰਿਤੰ ਜੋ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਸਨ ਸੋ ਅਧਰਮ ਵਾਲੇ ਹੋਇ ਹੈ ਅਤਬ ਪ ਪ ਹੋ॥ ੨੯॥ ਬਤਨੈ

ਅਬਰਨ ਗੋ ਵਾ ਜੋ ਨਹੀਂ ਉਚਾਰਨ ਲਾਇਕ ਸੋ ਉਚਾਰਦੇ ਹਨ ॥ ੩੧॥ ਕਾਮ ਕੋ ਮੰਤ੍ ਵਾ ਕਾਮਨਾਂ ਵਾ ਕਾਮ ਵਾ ਕਾਮਨੀਆਂ ਕੋ ॥੩੬ ॥ ਤ੍ਰਾਸ ਜਮ ਤ੍ਰਾਸ ਹੈ ਖੌਫ ਵਿਚ ਜਮਦਾ ਖੌਫ ਹੋਇਗਾ ਵਾ ਭੁਖ ਦਾ ਇਸ ਲੋਕਮੈ ਜਮ ਦੈ ਭੈਪ੍ਰਲੋਕਮੈ॥੪੦॥ਕਛ ਅਛ ਕੁਛਯੰਜੋਹੜੇ ਨਹੀਂ ਥਨਾਉਥਨਾਢਦੇਹੈ॥੪੩॥ਥਿਸਾਰਸ਼ਨ ਜਾਪੰਸੋਪੂਰਨ ਜਾਪ ਪਰਮੇਸਰ ਦੇ ਹੈ ੪੪ ਬਿਰਥਾ ਝੂਠ ੪੫ ਤ੍ਰਿਯਾ ਛਾਡ ਧਰਮ ਢਾਨ ਸੇਵਾ ਜਿਨਾਂ ਤੇ ਧਰਮ ਭੀ ਡਰ ਗਿਆ ਹੈ ੪੬ ਜਾਸ ਜਿਸ ਤੇ ੪੭ ਧਰਾ ਕੇ ਵਰਨਤਾ ਖੋਟੇ ਵਾਕ ਸੋ ਧਰਮ ਅਧਰਮ ਤੇ ਭਰੇ ਜੋਹੜਾ ਸ੍ਰੇਸਟ ਧਰਮ ੫੦ ਪ੍ਰਪੰਚ ਛਲ ਥਿਚਰੰਤ ਖਚਤ ਹੋਇ ਹੈਨ ੫੪ ਪੋਟੀ ਪੂਜਾ ਨੂੰ ਪੂਜਦੇ ਹੈਨ ੫੫ ਚੁਨੇ ਝੂਠ ਕੂੰ ਖਾਤੇ ਹੈ ਝੂਠ ਵਾ ਹੁਕੇ ਨੂੰ ਵਾ ਕੁਠੇ ਨੂੰ ਵਾ ਝੂਠਾਂ ਜਾਠਾਂ ਨੂੰ ੫੬ ਕੁਇਤ੍ਰਾ ਪਰ ਕਰ ਖੋਟੀ ਉਪਦ੍ਰਵ ਕੇ ਅਧਕਾਰੀ ਹੋਇ ਹੈਨ ੫੮ ਦੁਖ ਦੁਧ ਹੈ ਦੁਖਾਂ ਦੇ ਦਲਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਸੁਖਾਂ ਦੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਨਹੀ ਬੰਦ ਹੈ ਨਹੀਂ ਬੰਦਨਾ ਕਰਦੇ ਬੰਦ ਜੀ ਦਾਸ ਹੈ ਅਕ੍ਰਿਤ ਕ੍ਰਿਆ ਕਰ ਦੇਨ ਤ੍ਰਸਤਾ ਡਰਦੇ ਨਹੀਂ ੬੪ ਹਰੀਅੰ ਅਰਥ ਅ-ਨਰਥ ਅਰਥੰ ਅਰਥ ਅਨਰਥਨ ਬੁਝਿਆਸੀ ਅਨਰਥ ਅਰਥਾਂ ਬੇਅਰਥ ਪ੍ਰਜੱਜਨ ਵਾ ਸਿਧਾਂਤ ਰਤੇਅੰ ਸ੍ਰਿਸ੍ਟ ਅਰਥਾਂ ਨਾ ਬੁਝੈ ੬੬ ਸਜਸੰ ਕਰਨੇ ਹੈਂ ਕੁਤਸਣੰ ਨਿੰਦਤ ਭਜਤੰ ਸੁਭ ਕਰਮਾਂ ਵਲੋਂ ੬੮ ਮੁਨਵਰ ਜੈਸੇ ਦੇਖਨੇ ਮੈ ਕਲ ਅਰਸ੍ਰ ਪੁਸ੍ਰ ਭਾਰੀ ਅਪਦਰ ਤਕੜੇ ੭੪ ਤਜੀਆਨ ਪਰਮੇਸਰ ਕੀ ਸਰਨ ਘਰਨ ਘਰ ਭੇਖਾ ਭੇਖਾਂ ਮੈ ੭੬ ਖਸਟ ਕਰਮ ਕੇ ਛੇ ਸ਼ਾਸਤ੍ ਦੇ ੭੭ ਦੌਰ ਦੌੜ ਵਾ ਜਮਾਨਾ ਫਿਰਕਾ ਚੋਟ੍ਹੂ ਸਿਰਮੌਰ ਸਿਰੋ ਮਨ ਵਾ ਪਾਪੀ ਪੁਰਸ਼ ੮੦ ਚੌਗੁਣੀ ਓਪੰ ਉਪਮਾ ਜਾਂਨਕ ਹੁਤੋ ਲਖਾ ਇਹ

ਸੁਪਨਾ ਮਾਨੋ ਸੁਪਨੇ ਮਾਤ੍ਰ ਧਰਮ ਜਾਨਾ ਹੈ ੮੨ ਧਰਮ ਕੋ ਦਾਵ ਨਾਂ ਕਿਤੇ ਹੀ ਧਰਮ ਦਾ ਦਾਵ ਲਗਨ ਨਹੀਂ ਦੇਂਦੇ ੮੪ ਪਰ ਘਰ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਿਆਂ ਨੂੰ ਵਾ ਪਰ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਨੂੰ ਜਲਹਿ ਵਿਰੋਲੇ ਸਕਾਮ ਕਰਮ ੮੬ ਰਹਿ ਰਹਿ ਬੋਲੈ ਠਹਰ ਠਹਰ ਕੇ ਵਾ ਇਕ ਭੀ ਸਚ ਨਹੀਂ ਬੋਲਦੇ ।੮੮। ਧਸਤਨ ਘਰ ਮੈ ਪਰਵੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ॥ ੯੦ ॥ ਬਢ ਗਇਓ ਭਰਮ ਅਗਿਆਨ ਵਾ ਪੰਚ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਭਰਮ। ੯੨ । ਰਹਤ ਸਛੋ ਭੰਗ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਗਤ ਸੋਖਤੇ ਬਿਨਾਂ ਹੀ ॥ ੯੩ ॥ ਅਬਗੜਭਾਰੀ ਹੋਟੀ ਗਤੀ ਬਡੀ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈਮਤ ਅਰ ਅਰ ਗਤ ਕੇ ਕਾਚੇ ਰੀ ਤੀ ਵਾਸੋਖ ਵਾ ਚਲਨੀ॥ ੯੬॥ ਭਾਜ ਆਨ ਸਰਨ ਵਾ ਸ਼ਪਤ ੧੦੦ ॥ ਸੰਜੁਤ ਸਮਾਤ ਕੁਟੰਬਦੇ ਘਟ ਚਲਾ ਧਰਮ ਘਟ ਗਿਆ ਵਾ ਘਟ ਮੈ ਚਲ ਗਿਆ ਪਾਪੀਨ ਰਾਜ ਪਾਪੀਆਂ ਦੇ ਰਾਜੇ ॥੧੦੫ ਸਭ ਦੋਨ ਕੰਦ੍ਰਾ ਪਾਪ ਕਰਮ ਭ ਭਨੋ ਭੈ ਹੋਇ ਹੈ ਵਾ ਸਭ ਉਚਾਰ ਦੇ ਹੈਂ ਕਿਧੋ ਅਤ੍ ਛਤ੍ ਤਜੈ ਭਜੈ ਚੌਰ ਛਤ੍ ਵਾ ਅਸਤ੍ ਤੇ ਛਤ੍ ॥ ੧੦੬ ॥ ਦੇਸਾਂ ਮੈ ਦਿਸਾ ਮੈਂਬਾਂਧੇ ਰਿਸੰ ਬੇਧੇ ਹੋਇ ਵਾਰਿਸੰਸਜੇ ਹੋਏ ॥ ੧੦੭ ॥ ਅਜੇਵੀ ਅਜੈ ਹੈ ਵਾ ਅਜਿਤ ਹੈ॥ ੧੦੮ ॥ ਕੰਧਰ ਹਿਤ ਜਾਨੀਐ ਕ੍ਰੋਧ ਵਾਲੇ ਰਾਹ ਵਾਲੇ ਦੇਖੀਦੇ ਹੈਂ।੧੧੧ ਧ੍ਰਿਤਮਾਨਨ ਨਰ ਪ੍ਰੀਤੀ ਵਾਨ ਵਾ ਸੁੰਦ੍ ਕੁਛ ਬੁਧ ਬਲ ਬੁਧੀ ਦੇ ਬਲ ਕਰਕੇ ਭਜ ਸੁੰਦਰ ਸੁੰਦ੍ਰੀ ਸ੍ਰਿਸਟ ਤਰਾ॥੧੧੩ ॥ ਕੁਰੰ ਗਨ ਖੋਟੇ ਅੰਗ ਅਲਪ ਤੁਛ ਅਜੋਗ ਨਿਲਾਇਕ ਅਛਜ ਬਿ-ਰਾਜਮਾਨ ਨਹੀਂ ਬਾਚ ਹੈ ਏਹ ਪਿਸਨ ਹੈ ॥ ੧੨੩ ॥ ਜਹ ਤਹ ਗੁਣੀ ਅਤ ਗੁਣੀਪੁਰਸ਼ ਵਾ ਵਿਚਾਰੀਦਾ ਹੈ ਤਹ ਤਹ ਸੁਨੀਅਤ ਤਿਸ ਤਿਸ ਅਸਥਾਨ ਤਿਸ ਤਿਸ ਪੁਰਸੈ । ੧੨੬। ਕਹੁਨ ਅਰ

ਚਾ ਮੂਰਤੀ ਦੀਵਾ ਚੰਦਨ ਆਦਕ ਛਿਨਕਨਾ ॥ ੧੨੭ ॥ ਚਰ-
ਚਾ ਗਿਆਨ ਦੀ ॥ ੧੨੮ ॥ ਔਰ ਹੀ ਭਾਵੈ ਪ੍ਰੇਮ ਵਾ ਹਾਉ
ਭਾਉ ਕਹੁੰ ਨ ਜੁਆਲਾ ਜਗ ਅਗਨੀ ॥ ੧੩੧ ॥ ਕਠੋਰ ਹ੍ਰਿਦਾ
ਅਤ ਕੁਚਾਲ ਅਰ ਕਰੂਰ ਭਿਆਨਕ ਲੜਾਈਆਂ ਦੇ ਕਰਮ
ਕਰਦੇ ਹੈਂ ਅਧਰਮ ਦੀ ਸਾਧ ਸਾਧਨਾ ਮਾਨਤ ਜੰਤ੍ਰ ਨ ਤੰਤ੍ਰ
ਜੰਤ੍ਰ ਤੰਤ੍ਰ ਇਸਕਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦਾ ਵਾ ਸੁਭ ਤੰਤ੍ਰ ਸ਼ਸਾਤ੍ਰ
ਮੰਤ੍ਰ ਰਾਮ ਨਾਮ੧੩੨॥ਧਰਮਭਜਾ ਕਰ ਭਰਮ ਭ੍ਰਾਂਤੀਕਰਕੇ ਵਾ
ਭੈ ਕਰਕੇ ॥੧੩੮॥ ਕਰਹਿ ਆਪ ਉਪਾਇ ਅਪਨਾ ਆਪ ਉਤ
ਪਤ ਕਰਨਗੇ ਕਲਹਿ ਕੌਤਕ ਕਰ ਭਾਰੀ ਕਲਗੀ ਅਵਤਾਰ
ਕੌਤਕ ਜੁਧ ਸਸਤ੍ਰਨ ਸਾਰਥ ਨਮਿਤ ਸਤ੍ਰੂਆਂ ਦੇਮਾਰਦੇਪਰ-
ਜੋਜਨ ਵਾਸਤੇ ਵਾ ਸੁਭ ਗੁਨ ਮਾਇਆ ਵਾਸ੍ਤੈ ਵਾ ਪ੍ਰਤਖ ਮਾਇ
ਆ ਵਾਸਤੇ ॥ ੧੪੦ ॥ ਤਰਕਛ ਤੁਰੰਗ ਤਲੇ
ਕਛੀ ਦੇਸਦਾ ਵਾ ਕਛਿਆ ਹੋਵਾ ਘੋੜਾ ਦਿਵਾਲ ਸਿਵਾਲਾ ਵਾ
ਦੇਵੀ ਦੁਆਰਾ ॥ ੧੪੧ ॥ ਸੁਧਾਰ ਬਨਾਕੇ ਵਾ ਸੁਧਾਰ ਕੇ ਕਲ
ਕਲਜੁਗ ਮੈ ਵਾ ਕਲਗੀ ਅਵਤਾਰ ਵਾ ਸੁੰਦ੍ ॥੧੪੨॥ ਰਨ
ਜੀਤ ਨਿਸਾਨ ਨਗਾਰਾ ਵਾ ਪ੍ਰਗਟ ਵਾ ਜੁਧ ਨੂੰ ਜਿਤਕੇ ਨਗਾਰਾ
ਬਜਾਵਨ ਰੋ ਖਲ ਸਤ੍ਰੂ ਵਾ ਮੂਰਖ ਕਲ ਸੁੰਦ੍ ਕ੍ਰਿਤ ਕੀਰਤੀ
ਬਢਾਵਹਿਗੇ ਅਪਨੀ ਵੀਂ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਦੀ ॥੧੪੩॥ ਛੀਨ ਮਾੜਾ
ਦੀਨ ਗਰੀਬ ਦੀ ਵਾ ਧਰਮਦੀ॥ ੧੪੪॥ ਜੈਸੱਦ ਨਨੱਦ ਸੁ-
ਣਾਵਹਿਗੇ ਸਬਦ ਇਕ ਰਸ ਵਾ ਭਾਰੀ ਨਗਾਰੇ ਤੂੰ ਰਿਖੀ॥੧੪੫
॥ ਬਾਰ ਤਰੰਗ ਜਲ ਤੁਰੰਗ ਅਸੰਖ ਅਗਿਣਤ ॥ ੧੪੬ ॥ ਦੁਰੰ-
ਗ ਦੋ ਰੰਗਾ ਦਾ ਚਿਟਾ ਕਾਲਾ ਬੈਰਖ ਪਤਾਕਾ ਧੁਜਾ ਵਡੀਆਂ
ਛੋਟੀਆ ॥ ੧੪੭ ॥ ਛਕਾਵਹਿਗੇ ਫਬੀਆ ਹੋਈਆਂ ਕਰ ਸੂਲ

ਤ੍ਰਿਸੂਲ ਹਥ ਮੈ ਤ੍ਰਿਸੂਲ ਤਰਾ ਸੇ ਰੰਨ ਮੂਰਧਨ ਸੋ ਸ੍ਰਿਸ੍ਟ ਵਾ ਉਤ ਕ੍ਰਿਸ੍ਟ ਵਾ ਉਚੇ ॥ ੧੪੯॥ ਕਰਾਲ ਪ੍ਰਭਾ ਭਿਆਨਕ ਪ੍ਰਭਾ ਵਾਲੇ ਸਮ੍ਰਿਭ ਸਮਿਰ੍ਹੀ ॥੧੫੧॥ ਬਡ ਆਛ ਥਡੇ ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਵਾਲੇ ਜੈ ਪਤ੍ ਧਰਤ੍ ਧਰ ਉਪਰ ਜੁਝਾਰ ਬਰਆਰ ਸੂਰਮੇ ਕਲਕੀ ਅਵਤਾਰ ॥ ੧੫੩ ॥ ਤਾਰ ਤਾਜ਼ ਬ੍ਰਿਛ ॥ ੧੫੫ ॥ ਧ੍ਰਿਤ ਮਾਂਨ ਸੁੰਦਰ ਵਾ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਥਾਜਤ ਡੰਕ ਅਤੰਕ ਸਮੇ ਭੈ ਦੇਸ ਮੇ ਵਾ ਅਤੰਕ ਦੇਖਆ ਨਾ ਜਾਵੇ ਵਾ ਅੰਤ ਕੇ ਸਮੇ ਰਹ ਸਾਵਹਗੇ ਪ੍ਰਮੰਨ ਹੋਵਹਿਗੇ ॥ ੧੫੭ ॥ ਕਰ ਅਰ ਧਰਮੰ ਕਰਦੇ ਹੈਨ ਅੜਨੇ ਦਾ ਧਰਮ ਵਾ ਧਰਮ ਦੇ ਅਰੀਆ ਕੋ ਨਾਸ ਕਰਦੇ ਹੈਂ ॥ ੧੬੨ ॥ ਸੋ ਸੁਦਰ ਸੋਦ੍ਰਤਾ ਥ੍ਰਿਪ ਏਕ ਤਿਸੈ ਵਾ ਤਿਸ ਸਮੈਂ ॥ ੧੬੩ ॥ ਦੇਵ ਦੇਵ ਸਮਾਸਹਿ ਦੇਵੀ ਨੈ ਦੇਵਤੋਂ ਆਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰੀ ॥ ੧੬੫॥ ਇਕ ਦਿਨ ਨਿਹਾਰ ਦੇਖਆ ਪੂਜਾ ਕਰਦਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਰੂਪ ਵਾ ਬ੍ਰਹਮਣ ॥ ੧੭੦ ॥ ਦੀਨੀ ਸਜਾਇ ਦੇਨ ਲਗੇ॥੧੭੨॥ਤੋਹਿਦੇਵਰਾਜਾ ॥੧੭੪॥ਜਹਿਸੰਭਦੇਵਲਸੁਭੰਸੁਭਾ ਦੇਵੀਦੇਵਲਦ੍ਵਾਰਾਸੁਭੰਤਸੁੰਦਰ॥੧੭੭।ਸੁਕਕੋਹਰਸਬਦਕੋਹਰੇ ਮੈ ਵਾ ਗੁਨਾ ਮੈ ਸੁਰੰਗੀਧਰਾ ਘੋਰੀਆ ਸ੍ਰੇਸ੍ਟ ਪ੍ਰੇਮ ਵਾਲੇ ਸ੍ਰੇਸ੍ਟ ਅਨੰਦ ਵਾਲੇ ਭੇਰੀਆਂ ਵਜੀਆਂ ॥ ੧੭੯ ॥ ਬਾਨੈ ਅੰਗ ਸਾਵਲ ਸੋਹਨੇ ਪੁਸਾਕੇ ਭੁਜੰਗੀ ਸੂਰਮਿਆਂ ਦੇ ਸਾਵਲ ਸਾਵਲਾ ਰੰਗ ਤਾਜੀ ਜਾਤ ਭਉਰ ਘੋੜੇ ਪਿਲੰਗੀ ਚਿਤਰੇ ਜਿਹ ਭਿੜੰਗੀਸੂਰਮੇ ਦਾਇਰੀਚਹੇ ਵਿਚ ਪਵੰਗੀ ਸੂਰਮੇ ਵਾ ਘੋੜੇਝਾੜਝੜੰਗਝੜੰਗੀ ਕੜਕ ਦੇਕੈ ਝਾੜਦੇ ਹੈਨ ਮਾਰਦੇ ਹੈਨ ਕੜੰਗੀ ਸੂਰਮੇ॥ ੧੮੩ ॥ ਚਪੇ ਚਰਾਇ ਚਿੜ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਚੰਡੇ ਮੰਡਲੀ ਲਯੈ ਜੁਧ ਦੀ ਸਭਾ ਵਾ ਕਲਕੀ ਅਵਤਾਰ ਦੀ ਸਭਾ ॥ ੧੮੬ ॥ ਬੀਰ ਰਸ ਮੈ ਭਰੇ

ਹੋਇ ॥ ੧੮੮ ਢਢੰਕੰਤ ਵਜੇ ਹੈਨ ਥਥੰਕੰਤ ਬੋਲਾਂਨੂੰ ਬੋਲਦੇ ਹੈਨ
ਉਛੰਕੰਤ ਉਛਲਦੇ ਹੈਨ ॥ ੧੮੯ ॥ ਫਲੰਕੰਤ ਫਲਜਾਦੇ ਹੈਨ
ਉਠੰਕੰਤ ਕਾਲੰ ਕਾਲੀ ਦੇਵੀ ਵਾ ਕਾਲ॥ ੧੯੦ ॥ ਧਧਕੰਤ ਬੋਲ
ਨਾ ਵਾ ਵਜੀਆਂ ਹੈਨ ਨਾਲੰ ਬੰਦੂਕਾਂ ਬਰੰਤੰਤਬਾਹਦੇਹੈਨ॥੧੯੧॥
ਝੁਲਕੰਤਸਹਾਰਦੇਨੈ ਟਟੰਕੰਤਟਟਗਏਢਾਜਦੇਹੈਂਢਾਢਜਦੇ ਹੈਂਤਾਲ
ਟੁਟਦੇ ਹੈਂ ਕਟਕੰਤ ਭੀਰੰ ਦੌੜ ਜਾਂਦੇ ਹੈਨ ਭਰੰਤੰਤ ਭੈ ਨਾਲ
ਭਿਜਦੇ ਹੈਨ ਕਾਇਰ ॥ ੧੯੯ ॥ ਜਾਇਅੰ ਜੁਧ ਦੀ ਜਗਾ ਸੈ
ਜਾਇਕੇ ੧੯੬ ॥ ਤਤੰਕੰਤ ਤਕਕੇ ਉਲਥੰ ਲੁਥੰ ਲੋਥ ਪਰਲੋਥ
ਉਛਲ ਦੀਆਂ ਹੈਨਸਮੂੰਹ ॥ ੧੯੯ ॥ਗਮੰਕੰਤਬੇਗੀਬੇਗਸਸਤ੍ਰਾਦਾ
ਵਾ ਬਿਜਲੀਦੀ ਨਿਆਈ ਬੇਗ ਚਮਕਦਾ ਹੈ ॥ ੨੦੩ ॥ ਪੁਇ
ਹੰਤ ਪਤ੍ਰੀ ਪਰੋ ਦੇ ਸੂਰਮੇ ਥਾਨ ਕਰਕੇ ॥ ੨੦੬ ॥ ਭੋਰ ਘੋੜੇ
ਵਾ ਘੁਮਨ ਘੇਰੇ ਵਾ ਸੂਰਮੇ ਭੌਂਦੇ ਹੈਨ ਮੁਚੰਤੰਤ ਖੁਸੀ ਹੁੰਦੀਹੈਨ
॥ ੨੧੦ ॥ ਕਰੰਛਿੰਤ ਗਾਜੀਬੋਲਦੇ ਵਾ ਟਪਦੇ ਹੈਨ ॥ ੨੧੨ ॥
ਉਰੰਤੰਤ ਭਜ ਗਏ ॥ ੨੨੪ ॥ ਉਠੰਤ ਵੈਰ ਭੂਰਣੋਘੋੜੇ ਭੂਰਣੋ
ਸਮੂਹ ਹਵਾ ਭੌਰੀਦੀ ਨਿਆਈ ਗਦ ਗਦਾ ਦਾ ਸਬਦ ਵਾ ਭਾਰੀ
ਸਬਦ ॥ ੨੧੫॥ ਕੁੰਦਨੋ ਗਿਰੰ ਸਵਰਨ ਦਾ ਪ੍ਰਥਤ ॥ ੨੧੬॥
ਬਾਹਨੀ ਪੁੰਜ ਬਹਨਾ ਵਾਲੀ ਸੈਨਾ ਤਤ੍ਰਣੋ ਰਿਸੰ
ਵਾਜੇ ਗੁਸੇ ਸੈ ॥ ੫੧੭ ॥ ਪਿਪੰਤ ਆਸਵੰ
ਸ਼ਰਾਬ ਮਾਰਜਨੀ ਸਿਵੰ ਦੇਵੀ ਮਾਰ ਜਾਨੀ ਵਾ ਸਿਵਾ ਦੇਵੀ॥
੨੨੦ ॥ ਤੁਟੇ ਤੰਗੀ ਲਕ ॥ ੨੨੧ ॥ ਉਡੇ ਖੜੇ ਹੋਏ ॥ ੨੨੩ ॥
ਚਕੇ ਚਾਰੰ ਚਕ੍ਰਤ ਹੋਇ ਸੂਰਮੇ ॥ ੨੨੪ ॥ ਅਪਾਰੇ ਅਪਾਰ ਬਲ
ਵਾਲੇ ॥ ੨੨੬ ॥ ਸਿਰਾਜੀ ਪੰਗਤੀਆਂ ਸਲਾਜੀ ਸਹਤ ਲਜਾਦੇਂ ਹੋ
ਗਈ ॥ ੨੩੧ ॥ ਫਿਰ ਫਿਰ ਮੁੜ ਮੁੜ ਕੇ ॥ ੨੩੨ ॥ ਸਰਬੰ ਲ-

ਦਤੰ ਝਿਗ ਪੈਂਦੇ ਹੈਨ ॥੨੩੨॥ ਚਿਤ ਚਿਰਤ ਚਿਤ ਵਿਚ ਚਿੜਦੇ ਹੈਨ ਘਿਰਝ ਘੇਰਦੇ ਹੈਨ ॥ ੨੩੯॥ ਕ੍ਰਿਤ ਚਲਾਂਵਦੇ ਵਾ ਕਿਰਚ ੨੪੩ ॥ ਹਜਾਰੇ ਹਜਾਰਾਂ ਸ੍ਰੂਰਮੇ ਹਜਾਰੇ ਦੇਸਦੇ ਵਾ ਹਜਾਰਾਂ ਦਰਮਾਂ ਹਵਾਲੈ ॥ ੨੪੪ ॥ ਝਿਝੂਕੇ ਨੇੜੇ ਆਂਵਦੇ ਹੈਂ ॥ ੨੪੫ ॥ ਸਧਾਨੰ ਸ ਧਾਵਦੇ ਹੈਨ ਵਾ ਸੁਧਾਰਦੇ ਹੈਨ ॥ ੨੯੬ ॥ ਧਮਕੇ ਸਬਦ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਵਾ ਉਛਲਦੇ ਹੈਂ ਹਮਕੇ ਹਲਾ ਕਰਦੇ ਹੈਂ ਵਾ ਹਮਲਾ ਕਰਦੇ ਹੈਂ ਵਾ ਹਿਲਦੇ ਹੈਨ ਝੜਕੇ ਸਰੀਰਾਂ ਨੂੰ ਝਾੜਦੇ ਹੈਨ ਛੁਟਕੇ ਛੋੜਦੇ ਹੈਨ ਥਾਨਾ ਨੂੰ ॥ ੨੪੯॥ ਭਿੜੰਦੀ ਸ੍ਰੂਰਮੇ ਵਾ ਭਿੜਦੇ ਹਨ ਵਾ ਪੇਲਦੇ ਵਾ ਮੁੜਦੇ ਹੈਨ ॥ ੨੫੧ ॥ ਪਲਟੇ ਹੇਠਾਂ ਉਪਰ ਹੁੰਦੇ ਹੈਨ ੨੫੨ ॥ ਧਸਕੇ ਧਕੇਲ ਦੇਨ ਝਝੋਕੇ ਝੂਨਨਾ ॥ ੨੫੩ ॥ ਅਦੰਗੀ ਪ੍ਰਕਾਸੇ ਵਾ ਅਕਲੰਕ ਅਜੰਗੀ ਜਗ ਜਗ ਕਰਦੇ ਹੈਨ ਅਭੰਗੀ ਇਕ ਰਸ ਵਾ ਭਜਦੇ ਨਹੀਂ।੨੫੪। ਝਮਕੇ ਅਸਤ੍ਰ ਖਿਮਕੇ ਪ੍ਰਕਾਸੇ ਅਸ। ੨੫੯ । ਕਿਘੁਲੇ ਤਮਿਲੇ ਕੇ ਧੁਮੀ ਧੂੜ ਵਿਚ ਵਾ ਡੰਡ ਪਾਕੇ ਕਿਝਮੇਤ ਝੁਮੀ ਧੂਮ ਧਾਮ ਪਾਕੇ ਭਿਗੇ ਹੈਨ ਵਾ ਲੜਦੇ ਹੈਨ ੨੫੯॥ ਹੂੰਹੰ ਫੂਕਾਰੇ ਥੀ ਉਹੰ ਸਮੂਹ ਚੇਤੰ ਚੇਤਨ ਹੁੰਦੇ ਹੈਨ ਭਿਗ ਕੇ ਅਚੇਤ ਹੁੰਦੇ ਹੈਨ ॥ ੨੬੦॥ ਨੂਰੰ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕਰਕੇ ਕਿਸਿਝੇਤ ਸਾਥੀ ਮਰ ਗਏ ਹਾਥੀਆਂ ਦੇ ਸਾਥੀ ਅਸਵਾਰ ਵਾ ਮਹਾਵਤ।੨੬੩ ਕਿਲੁਝੇਤ ਸਾਥੀ ਲੜਦੇ ਹੈਨ ॥ ੨੬੫ ॥ ਕਿਨਭੰਜਾਨ ਬੇਰੀ ਬਿਜਲੀ ਦੀ ਨਿਆਈਂ ਬੇਗ ਪ੍ਰਕਾਸੁਹੈ। ੨੬੬।ਕਿਬਰੇਤ ਬਾਰੀ ਬੋਲਤੇ ਹੈਂ ਬੋਲਾਂ ਨੂੰ ਹਮਕਤੇ ਗਾਜੀ ਹਮਲੈ ਕਰਦੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੂਰਮੇ ਵਾ ਹਿਮਤ।੨੭੨। ਕਿ ਨੇਝੇ ਪਲਟੇ ਕਿ ਨੇਜਿਆਂ ਨਾਲ ਸ੍ਰੂਰਮਿਆਂ ਨੂੰ ਪਲਟਾਂਵਦੇ ਹੈਨ ਚਮਤਕਾਰ ਛੁਟੇ ਪ੍ਰਕਾਸਦੇ ਹੈਨ॥ ੨੭੩॥ ਮਿਲੇ ਸੰਜਸੰਜੇ ਸੰਜੋਆਂ ਨੂੰ ਸਜਕੇ ਮਿਲਦੇ ਹੈਨ ਨਿਰਭੈ ਸ਼ਸਤ੍ਰ ਵਾ

ਸੂਰਮਿਆਂ ਨੂੰ ੨੭੬॥ ਕਿਤੇਬਾਜ ਉਬਕੈ ਬੋਲਦੇ ਹੈਨ ਵਾ ਉਛ-
ਲਦੇ ਹੈਨ॥ ਮੁੜਦੇ ਹੈਂ ਪਰੋਦੇ ਹੈਂ ਵਾ ਦਵਾਂਵਦੇ ਹੈਂ॥ ੨੭੮ ॥
ਉਡੰਡ ਥਡਾ ਉਤਕ੍ਰਿਸਟ ਵਾ ਭਾਰਾ ਜੁਝੰਤ ਭੈ ਅਡੰਡ ਮਰ ਗਏ
ਜੋਹੜੇ ਅਡੰਡ ਸਨ। ੨੭੯। ਉਠੀ ਬੰਬ ਗੈਨੰ ਧੂੜੀ ਦਾ ਸਮਦਾ
ਉਠਿਆ ਵਾ ਡੰਡਰੌਲੀ। ੨੮੦। ਸੰਸਨਾਹ ਦੋਈ ਦੇਹਾਂ ਉਤੇ ਸੰ-
ਜੋਵਾ। ੨੮੧ ਸੁਧੰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈ ਉਧੰ ਉਤਕ੍ਰਿਸਟ ਤੂੰਣੰ ਭਥੇ ਘਾਤੇ
ਸਬਦ। ੨੮੬। ਛੋਲੀ ਬਾਰਣੀਸੰ ਖਲਜ਼ੀ ਮ੍ਰਿਗਾਨ। ੨੮੭।
ਅਸਤ੍ਰੰਝਾਰੰ ਸਮੂਹ ਝਾੜਦੇ ਹੈਨ। ੨੮੯। ਹਸੈ ਅੰਸ ਭੇਵੀ ਕਾਲਕਾ
ਅਟਅਟ ਹਾਰੰ ਟਹਟਹ ਕਰਕੇ ਹਸਦੀ ਹੈ। ੨੯੧। ਝਿਮੇ ਪ੍ਰਕਾਸਦੇ
ਹੈਨ ਕਰੇ ਚਿਤ੍ਰ ਚਾਰੰ ਲਗਾਏ ਟਿਕੇ ਪ੍ਰਤਖ ਵਾ ਲੋਹੇ ਦੇ ਟਿਕੇ॥
੨੯੪॥ ਮੁੰਡ ਮਾਲੀ ਦੇਵੀ॥ ੩੦੩ ॥ ਉਤੰਗ ਉਚੇ ॥
੩੦੭॥ ਸਨਾਹਰ ਕੁਹਾੜੇ ਰਹਸਾਵਹਗੇ ਪ੍ਰਸੰਨ। ੩੦੯। ਗਣ ਸ
ਨੂਹ ਗੂੜ ਅਗੂੜ ਪ੍ਰਗਟਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਸਰਬਿੰਦ ਪ੍ਰਬਿੰਦ ਪ੍ਰਹਾਰਹਗੇ
ਸਮੂਹ ਤੇ ਸਮੂਹ ਵਾ ਬਿੰਦ ਕਹੀਏ ਜਾਨਕੇ ਪ੍ਰਬਿੰਦ ਸਮੂਹਾਂ ਕੋ ਪਰ-
ਹਾਰਹਗੇ ਖਗ ਉਧ ਅਧੋ ਅਧ ਬਜਹਗੇ ਉਤਕ੍ਰਿਸਟ ਅਧੇ ਅਧੇ ਵਾ
ਅਧ ਪਤੀਆ ਕੇ ਬਜਕੇ ਅਧੇ ਕਰ ਸੁਟਨਗੇ ਅਨਣੇਸ ਸੈਨਾਂ ਦੇ ਈ
ਸਰ। ੩੧੧। ਅਧ ਅੰਗ ਅਧੋ ਅਧ ਲਾਵਹਗੇ ਪਹਲੇ ਅਧੇ ਅੰਗ
ਕਰਦੇ ਹੈਨ ਦੂਏ ਦੇ ਅਧੇ ਨੂੰ ਅਧੇ ਅਧੇ ਕਰਦੇ ਹੈਨ। ੩੨੩। ਛਟ
ਛਤ੍ਰ ਛਟਾ ਛਟ ਛੁਟੇਗੇ ਛਟ ਬਿਜਲੀ ਕੀ ਨਿਆਈਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਾਲੇ
ਛਟਾ ਛਟਾ ਸੀਘ੍ਰ ਛੁਟੇਂਗੇ ਭਿਗ ਪੈਂਦੇ ਹੈਨ। ੩੧੪। ਰਣਟੰਕ ਸ-
ਬਦ ਕਰਕੇ ਦਿਸਾਨ ਚਹੁ ਦਿਸਾਂ ਮੈ ਵਾ ਦਸੋ ਦਿਸਾ ਮੈ ਗਲਗਜ
ਪਾਂਵਦੇ ਹੈਂ ਹਠੀ ਡੰਡਰੌਲੀ ਵਾ ਸਮੂਹ ਗਜ ਦਰਕੇ ਹਠੀ॥ ੩੧੬।
ਘੋਰ ਘਮੰਕਹਗੇ ਭਿਆਨਕ ਸਬਦ ਕਰਕੇ ਘੁਲਦੇ ਹੈਨ ਲਪਕ-

ਹਰੋ ਛਾਲਾਂ ਮਾਰਦੇ ਹੈ ॥ ੩੧੭ ॥ ਝੁਮਦੇ ਹੈਨ ਵਾ ਹਲਾ ਵਦੇ ਹੈਨ ਰਨ ਦਸਨ ਕੇਸ ਪਾਰਹਰੋ ਦੰਦਾਂ ਨਾਥ ਕੇਸਾਂ ਨੂੰ ਪੁਟਦੇ ਹੈਨ ਵਾਦੰਦਨੂੰਤੇ ਕੇਸਨੂੰ ਪੁਟਦੇਹੈਨ ॥ ੩੧੮ ॥ ਰਣਸੀਝ ਮਰਕੈ ॥ ੩੧੯ ॥ ਛਨਣੰਕ ਕ੍ਰਿਪਾਨ ਛਨਕੇਰੋ ਛਨੰਕ ਸਬਦ ਕਰਕੇ ਛਨਕਹਰੀ ਬੋਲਦੀ ਹੈ ਵਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀਆ ਹੈ ਵਾ ਸ਼ਬਦ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਕਨਣੰ ਛਕੰਧਾਰ ਸਬਦ ਕਰਕੇ ਕੰਧਾਰ ਸੈਨਾ ਕਨਛਹਰੋ ਬੋਲਦੀ ਹੈਚਾਚਰ ਹੌਲੀ॥ ੩੨੦ ॥ਧੂਰਾਰੰ ਭੂਸ਼ਲਾ ਰੰਗ ਹੈ ਤ੍ਰਾਣ ਘੋੜਿਆਂ ਦੀ ਆਸ ਜੋ ਵਾ ਮਨਾਹਨ ਮਨੁਖਾਂ ਦੀਆਂ ਸੰਜੋਵਾ ਵਾਂ ਕੁਹਾੜੇ ॥ ੩੨੪ ॥ ਬਰਛਾਲ ਛਲ ਛੁਕਹਰੋ ਸ੍ਰੇਸਟ ਛਾਲਾਜੋ ਹੈਨ ਉਨਾਂ ਛਾਲਾਂ ਨੂੰ ਛਲਾ ਕਰਕੈ ਛੁਕਦੇ ਹੈਨ॥ ੩੨੫ ਗਡਵਾਰ ਬਰਛੀਆਂ ਵਾਲੇ ਗਡਾਗਡ ਸ਼ਬਦ ਕਰਕੈ ਗੁਡਹਰੋ ਮਾਰਦੇ ਹੈਨ ॥ ੩੨੬ ॥ ਆਜ ਲਰੋ ਅਜਲਰਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਵਾ ਕੀਰਤੀ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਅਜਤਕ ਐਸਾ ਜੁਧ ਕਦੇ ਨਹੀ ਹੋਵਾ ॥ ੩੨੯ ॥ਅਚਲੇਸ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਦੇ ਵਾ ਪਹਾੜਾਂਦੇ ਰਾਜੇ ॥ ੩੩੪ ॥ ਰਜ ਰੂਰੈਹਰੋ ਸੁੰਦਰ ਲਗਦੇ ਹੈਂ ਧੂੜੀ ਨਾਲ ॥ ੩੩੯ ॥ ਗਲ ਗਾਂਜੈਰੋ ਡੰਡ ਰੌਲੀ ਪਾ-ਵਦੇ ਹੈਨ ਵਾ ਸਾਂਹ ਗਾਜਦੇਹੈਨ ॥ ੩੩੯ ॥ ਜੈ ਕਾਰਨ ਹੈ ਕਲਗੀ ਜੈਦਾ ਕਾਰਨ ਹੈਨ ॥ ੩੪੧ ॥ ਅਸ ਬਾਹਨ ਹੈ ਘੋੜਾ ਜਿਸਦਾ ਬਾਹਨ ਹੈਵਾ ਖੰਡੇ ਨੂੰ ਚਲਾਵਦੇ ਹੈਨ ਐਜ ਸਸਤ੍ਰਾ ਦੇਧਾਰਨ ਵਾਲੇ ਧਨ ਮਾਇਆ ਰੋਕੜ ਦੇਕੇ ॥ ੩੪੯ ॥ ਸਮ ਮੋਰਨਹੈ ਜਗਜਾਸੀ ਆਂ ਨੂੰ ॥ ੩੪੯ ॥ ਨਲਨੀ ਧਰਸੇ ਕਵਲ ਸਾਰਖੇ ॥ ੩੫੧ ॥ ਅਸ ਉਪਾਸਕ ਹੈ ਦੇਵੀ ਦੇ ਵਾ ਖੰਡੇ ਦੇ ॥ ੩੫੨ ॥ ਜਲ ਜੇ ਛਨ ਹੈ ਕਵਲਕੀ ਨਿਯਾਈ ਨੇਤ੍ਰ ਹੈ ਪੇਛਨ ਹੈ ਪੂਰਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ॥ ੩੫੩ ॥ ਕਰਨੀ ਕਰ ਹੈ ਦੂਸਰੇ ਨੂੰ ਮੌਤ ਦੇ ਕਰਨ ਵਾਲੇ

ਹੈ ਵਾ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਦੇ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੈਨ ॥ ੩੫੪ ॥ ਛਟ ਛੈਲ ਪ੍ਰਭਾ ਬਿਜਲੀ ਦੀਨਿਆਈ ਂ ਦਰ ਹੈਨ॥੩੫੫॥ ਧਰਨੀਧਰਨੰ ਧਰਤੀ ਦੇ ਧਾਰਨ ਵਾਲੇ ਹਰਸੀ ਕਰਭਾ ਹਾਥੀ ਹਥਾ ਦੀ ਸੋਭਾ ਹੈ ਸ਼ੋ ਸੁਭੰ ਸ੍ਰੇਸਟ ॥ ੩੫੮ ॥ ਅਤ ਕ੍ਰਾਂਤ ਬਲ ਵਾ ਸੋਭਾ ॥ ੩੬੧ ॥ ਸਾਰੀ ਨੇਜੇ ਵਾ ਬਰਛੀਆਂ ॥ ੩੬੨ ॥ ਤੇ ਕੈ ਤਤੇ ਹੋਕੇ ਧੋਪੇ ੜਲਵਾਰਾ ॥ ੩੬੫ ॥ ਤਾਨੰ ਬਲ ਵਾ ਤਾਨਾਨੂੰ ॥ ੩੬੭ ॥ਬਾਲਾ ਹੂਰਾ ॥ ੩੬੮ ॥ ਚੰਗ ਤੁੰਬਲ ॥ ੩੭੦ ਅਰੜੇ ਅੜੇ ਵਾ ਝੁਕੇ ਵਾ ਅਰੜਾਏ ॥ ੩੭੧ ॥ ਰਣਕੇ ਬੋਲੇ ਟੁਟੇ ਲੋਟੇ ਵਾ ਮੁਏ ਪਏ ਹੈਨ ॥ ੩੭੫ ਅਤ ਆਕਲ ਅਸਤ ਬਿਅਸਤ ਰੁਝ ਗਿਰੇ ਰਣ ਜੁਝ ਨਿਹਾਰੇ ਜੁਧ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਜੋਹੜੇ ਸੂਰਮੇ ਸੋਰਣ ਵਿਖੇ ਫਸਕੇ ਮਰ ਗਏ ਚਾਮਰ ਫਟ ਕੋਪ ਓਪਦੇ ਹਠੀਕੋਪ ਨੂੰ ਉਪਮਾ ਦੇਕੇ ਬੀਰਹਾ ਭਲੇ ਬੀਰਾ ਦੇ ਹਤਕਰਨੇਵਾਲੇ ਐਨ ਚੰਗੇ ਸੂਰਮੇ ਚੈਨ ਉਤਸਾਹੁ ਕਰਕੇ ਤੈਨ ਬਲ ਕਰਕੇ ਬੋਧ ਹਰਿ ਗਿਆਨ ਅਪਨਾ ਵਾ ਪਰਾਇਆ ਪੈਨਾ ਭਜ ਕਦੰਮ ਅਰੇਲ ਧਕੇਲ ਦੇਨ ਠੇਲ ਹੀ ਤੋੜ ਦੇਨ ਉਸ ਲੋਕ ਨੂੰ ਪਾਇ ਕਰਕੇ ਅਰੂਝ ਜੋਹੜੇ ਨਹੀ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਸਰੋਪ ਗੁਸੈ ਨਾਲ ਕਾਲ ਕੇਸਰੀ ਕਾਲੀ ਸੇਰ ਵਾਲੀ ਵਾ ਨਰਸਿੰਘ ਅਵਤਾਰ ਵਾ ਕਲਕੀ ਅਵਤਾਰ ਬਾਹਨੀ ਸਕੋ ਮੁਖਤਿਆ ਕੋ ਅਨੀਸ ਤੀਰ ਲਾਟ ਦੀ ਨਿਯਾਈ ਰੋਕ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਕੇ ਰਣ ਮੂਰਧਨ ਉਤ ਕ੍ਰਿਸਟ ਵਾ ਮੁਏ ਪਏ ਭਗਰੇ ਭਿਆਨਕ ਕਰਣਾ ਲੈਕੇ ਕਲਕੀ ਅਵਤਾਰ ਉਪਰ ਸਿੰਧ ਰਹਾ ਥੀ ਪੇਲੇ ਮੋੜੇ ਵਾ ਪਰੇਰੇ ਘਨ ਸਜਾਮ ਕਲਕੀ ਅਵਤਾਰ ॥ ੩੯੨ ॥ ਧਰਤੀ ਫਟੀ ਮੇਰ ਰਤਾਸਲ ਨੂੰ ਚਲਿਆ ਕਰਪੈ ਕਿਸ ਉਪਰ ਗੁਸੇ ਪੋਪਯਾ ਛਟ ਛੋਲਛੇ ਪ੍ਰਕਾਸਵਾਨ ਵਾ ਖਿ-

ਜਲੀ ਦੀ ਨਿਆਈ ਚੌਪ ਚਿਰੇ ਚੌਗਨੇ ਖਿਜੇ ਵਾ ਖੁਸ਼ੀ ਕਰਕੈ ਵਾ ਚਿਤੈ ॥ ੩੯੫ ॥ ਅਲੇਲੈ ਧਾਰਾ ਬਿਰਲੈ ਚਲ ਤੇ ਬਿਚਲ ਕਰ ਦੇਤੇ ਹੈਨ ਘਹਿ ਘਏ ਰਾਜੇ ॥ ੩੯੯ ॥ ਪੈਨ ਪਰੀ ਪਰਤ-ਗਿਆ ਨਹੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ॥ ੪੦੧ ਦਿਵਾਲੇ ਸੁਰਗ ॥੪੦੪॥ਛਤ੍ਰ ਛਤ੍ਰੀ ॥ ੪੦੫ ॥ ਦਿਵ ਅਕਾਸ ਵਿਖੇ॥੪੦੬॥ਸਭੈਕ੍ਰਿਤਕੀਰਤੀ ਕਰਦੇ ਹੈਂ ਵਾ ਕਵੀਸਰੀਕਰਦੇ ਹੈ ਵਾ ਜਸ ॥ ੪੦੭ ॥ ਭੀਮ ਭਿਆਨਕ ਰੰਗ ਅੰਗ ਜੁਧ ਭ੍ਰੂਮਕਾ ਮੈ ਅੰਗ ਨੰਗ ਭੰਗ ਅੰਗ ਹੋਏ ਨੰਗੇ ਹੋਇ ਗਿਰਦੇ ਹੈ ॥ ੪੦੮ ॥ ਬਿੜ ਰਿੜ ਥਰੜਾਵਦੇ ਹੈਨ ਸੂਰਮੇ ਵਾ ਥਥੇਦੁਆਰਿਓ ॥ ੪੧੨ ॥ ਪ੍ਰੇਤੰ ਪੈਦੇ ਹੈਨ ਵਾ ਪ੍ਰੇਤ ਫਿਰਦੇ ਹੈਨ ਰੰਗ ਝੜ ਗਏ ਜੁਧ ਭ੍ਰੂਮਕਾ ਮੈ ਭਤ ਪਰ ਹੋਇ ਕਾਛੀ ਥਨੀਆਂ ਹੋਈਆਂਹੈ॥ ੪੧੪ ॥ਥੇਰੰਥਿਜ-ਲੀ ॥ ੪੧੮ ॥ ਖਾਡੇ ਖੰਡੇ ਥਾਂਡੇ ਥੰਡੇ ਅਰਿੜ ਰਿੜ ਅੰਗ ਸੁੰਦ੍ ਅੰਗਾਂ ਵਾਲੇ ਵਾ ਜੋ ਪਖ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹੈ ॥ ੪੧੯॥ ਰਣ ਰੌਹ ਕ੍ਰੋਹ ਇਸਥਤ ਹੋਇ ਵਾ ਰਣ ਮੈ ਕ੍ਰੋਧ ਮੈ॥ ੪੨੦ ॥ ਧਾਏ ਸਬਾਹਿ ਸੈ਼ਸ਼ਟ ਬਾਹਾਂ ਵਾਲੇ ਵਾ ਬਾਹਨਾ ਵਾਲੇ ਜਨਸੇਤ ਬੰਦਰਮੇ ਰਸਪੁਲ ॥ ੪੨੧ ॥ ਸਿਝੰਤ ਸੂਰ ਮਰਦੇ ਜੁਝੰਤ ਲੜਦੇ ਸਿਧਚਾਰੰ ਦੇਵ-ਤਿਆਂ ਦੀਆ ਜਾਤਾਂ ਹੈਨ ਚਲਚਿਤ੍ਰ ਚੰਚਲ ਹੋਏ ॥੪੨੫॥ ਇਤੀ ਕਹ ਸੁਧੰ ਇਤਨੀ ਕਿਸਨੂੰ ਸੁਧ ਹੈ ਖਬਰ ॥ ੪੨੮ ॥ ਕਰੰ ਕਿ-ਰਨਾ ॥ ੪੨੯ ॥ ਕੀਟ ਕਾਸੇ ਕੀੜੇ ਵਾ ਮਛਰ ਟਿਡ ਕਾਸੇ ਮਛਰ ਵਾ ਮਕੜੀ ॥ ੪੩੦ ॥ ਸਵਰਨ ਪਖੀ ਖੰਬਾਵਾਲੇ ਕਲੰਕੰਕ ਪ-ਤ੍ਰੀ ਸੁੰਦਰ ਕਾਂਵਾ ਦੇ ਖੰਬਾਂ ਵਾਲੇ ਬਾਣ ॥ ੪੩੨ ॥ ਉਠੈਝਾਲ ਅਗੈ ਸਥੂਹ ਵਾ ਲਾਟ ॥ ੪੩੩ ॥ ਬਾਲ ਆਲੇ ਸੁਵਰਗ ਨੂੰ ॥ ੪੩੪॥ ਮੰਡਈਸੰ ਕਲਕੀ ਨੇ ਵਾ ਰਾਜੇ ਨੇ ॥ ੪੩੬ ॥ ਮ੍ਰਿਤ੍ਯੂ

ਆਇਤ੍ਰਾਣੰ ਮੌਤਨੇ ਆਣਕੇ ਘੇਰ ਲਿਆ ॥ ੪੩੭ ॥ ਕਲੰ ਕ੍ਰਿਤ ਲੇਖੈ ਕਲਕੀ ਦੀ ਕੀਰਤੀ ਵਾ ਜਸ ॥ ੪੩੮ ॥ ਅਲਛਸਵਰਣੋ ਦੂਨੀ ਦੂਨਾ ਉਤਸਾਹ ਹੋਇਆ ॥ ੪੪੨ ॥ ਬਿਧੰ ਬਡੇ ॥੪੪੩॥ ਕੋਹਕੇ ਬੋਲਦੇ ਹੈਨ ਝੰਡੇ ਫਰਕਦੇ ਹੈਨ ਵਾ ਨਗਾਰੇ ਬਜੇ ॥ ੪੪੬ ॥ ਤਾਨੰ ਬਲ ॥ ੪੪੮॥ ਪਾਨੰ ਪਾਨੀ ਵਾ ਆਗਿਆ ਵਾ ਮੁਖ ਦੁਆਰੇ ਸਿਧੰ ਦੇਵਤੇ ਕਿੰ ਕੀਰਤੀ ਵਾ ਜਸ ॥੪੪੯॥ ਬ-ਲੰ ਬ੍ਰਿਤੇਪਾਤ੍ਰਾ ਵੇਸਵਾ ਪ੍ਰਵਾਨ ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ਸੁਇਸਟ ਅਪਨੇ ਇਸਟ ਹੋਵੰਤਸਿਧ ਪੂਰਨ ਜਗ ਸੰਸਾਰ ਮੈ।

—+ः ॐ ः+—

ਅਥ ਦਿਸਾਤ੍ਰਹ ਜੁਧ ਕਥਨੰ ॥

ਬ੍ਰਿੰ ਬਿਤਾਸਰ ॥ ੪੬੦ ॥ ਗਖਰੀ ਸਭ ਦੇਸਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਹੈਨ ॥ ੪੬ ॥ ਬਾਬਲੀ ਬਲਖ ਬਖਾਰਾ ਨਿਸਾਕੇ ਚੰਗੇ ਤਾਲਖੀ ਬੱਲਖ ਰਜੀਲੇ ਕੇਸ ਵਾ ਬਿਰਾਜਮਾਨ ਬੰਧਲਕ ॥ ੪੬੨ ॥ ਗਜੀ ਬਾਜ ਗਾਜੀ ਹਾਥੀਆਂ ਤੇ ਘੋੜਿਆਂ ਤੇ ਹੀਨ ਹੋਨ ਗੇ ॥ ੪੬੪ ॥ ਜੁਧ ਜੰਗੀ ਜੰਗੀ ਨਾਮ ਵਾਲ੍ਹਾ ਸੂਰਮਾ ਦੁਰੰਗ ਕਠਨ ਦਲੰ ਸਮੂੰਹ ਹੋਤਾ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਵਾ ਵਾਸਤੇ ॥ ੪੬੬ ॥ ਕੰਕੀ ਕਾ ਕੇਲ ਕ੍ਰੀੜਾ ਵਾ ਅਨੰਤ ॥ ੪੬੭ ॥ ਸੁਧੰ ਕੇਵਲ ਵਾ ਮੈਲ ਸੇ ਰਹਿਤ ॥ ੪੭੦ ॥ ਹਾਕ ਹੰਕਾਰ ਕੇ ਵਾ ਗਜਕੇ ਵਾ ਵੰਗਾਰ ਕੇ ।੪੭੧। ਪਛਾ ਪਿਛੇ ਨਹੀਂ ਹਟੇ ਰੁਪਕੈ ਅਗਾਹ ਪੈਰਕਰਦੇ ਹੈਨ ਤਮਕੈ ਜਿਮ ਪਾਵਕ ਜੁਆਲਾ ਭਠੀ ਦੀ ਅਗਨੀ ਲਾਟ ਨਿਆਈਂ ਗੁਮੇ ਵਾਤਪੈ ॥ ੪੭੩ ॥ ਹਰਜਿਉਂ ਸਰਪ ਜਿਉਂ ਗਡ ਸੇ ਅੰਗਾਂ ਰਤਡੂਬ ਤਲਵਾਰ ਪ੍ਰਕਾਸਦੀ ਹੈ ਵਾ ਬਿਜਲੀਨੂੰ ਖਿਚਦੀ ਹੈ ॥ ੪੭੪ ॥ ਹਸੰਤ ਜੇਮ ਜਾਮਨੀ ਐਸੇਤਲਵਾਰ ਪ੍ਰਕਾਸ

ਦੀ ਹੈ। ੪੭੫। ਜਾਲ ਜਿਉ ਬਡੇ ਬਨ ਜੈਸੇ ਅਗਨੀ ਸਾੜਦੀ ਹੈ ਐਸੇ ਜੀਵ ਵਾ ਸੂਰਮੇ ਭੂਤ ਕੈ ਧਰੀ ਪ੍ਰੇਤ ਭੈਰੀ ਸਰੀਸੁਰ ਨਾਲ ਵਾ ਦੇਵੀ ॥ ੪੭੭ ॥ ਸਾਧ ਸਿਧਰੀ ਸ੍ਰਿਸਟ ਸਿਧਰੀ ਦੇਵੀ ਸਬਦ ਕਰਦੀ ਹੈ ਛਲੰਕ ਉਛਲ ਕੇ ਮਾਰਦੀ ਹੈ ਵਾ ਉਛਲਦੀਆਂ ਹਨ ਛਿਟਾਂ ਪੈਂਦੀਆਂ ਹਨ ॥੪੭੮॥ ਗਣੰਤ ਗਿਣਦੇਹੈਨ ਵਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰੀਦੇ ਹੈਨ ਗੁੜ ਗੰਭੀਰੀ ਵਾ ਗਜਦੀ ਹੈ ਗੁਝ ਦੇਵੀ ਬੋਲਦੀ ਹੈ। ਹਸੰਤ ਹਾਰ ਸੀਸਣੀ ਸਿਰਤੇ ਹਾਰ ਪਾਇ ਹਸਦੀ ਹੈ ਵਾ ਸ਼ਿਵਹਸ ਦੇ ਹੈਨ ਸਿਭੈਤ ਸੋਭ ਰਹਾ ਸਿਪ ਖਪਰ ਲਹੁ ਦੇ ਭਰੇ ਹੋਇ ਚਿ ਤ੍ਰ ਸੁੰਦਰ। ੪੮੦। ਜਬੈ ਜੰਗ ਜੰਗੀ ਜੰਗੀ ਨਾਮ ਸੂਰਮੇ ਜੰਗ ਮੈ ਤਾਂ ਮੰਜਨ ਘੋਰੰ ਮਾਨੋ ਜੈਸੇ ਪ੍ਰਾਤਾਕਾਲ ਹਨੇਰੇ ਕੋ ਦੂਰ ਕਰ ਦੇਤਾਹੈ ਧਸਉਲੋਹ ਧਾਰੰ ਲੋਹੇ ਦੀ ਧਾਰਾਂ ਮੈ ॥ ੪੮੧ ॥ ਉਠੇ ਰਹੇ ਲੋਗ ਪੁਰੰ ਲੋਕਾਂ ਵਿਖੇ ਪੂਰਨਹੋਏ ਸ਼ਸਤ੍ਰ ਝਾੜੰ ਵਾ ਝੜ ।੪੮੩। ਕਸਟ ਵਾਰੀ ਦੇਸ ਕਾਸਟਕਾਰੀ ਦੇਸ ਬੰਗਸੀਦੇਸਮਜੀ ਦ੍ਰਾਨੀ ਦੇਸਮਜੇਜੀ ਵਾ ਆਜਜਵਾਲੇ। ੪੮੪ ਕ੍ਰਿਤੀਚਿਤ੍ਰਜੋਧੀ ਕੀਰਤੀ ਸੁੰਦਰ ਹੈ ਜੋਧਿਆਂ ਦੀ ਵਾ ਸੁੰਦਰ ਕੀਰਤੀ ਵਾਲੇਜੋਦੇ ਹਠੀ ਪਾਰਸੀਏ ਦੇਸ ਸਾਰੇ ਸਿਪਾਸ ਹੈਨ ॥ ੪੮੫ ॥ ਅਗਨਾਲੰ ਬੰਦੂਕ ਵਾ ਲਾਟ ਘੁਰੇਵਜਦੇਹੈਨ ਵਾ ਬੋਲਦੇਹੈਨ ਨੁ ਆਲੰਘਟਾਬਿ ਜਲੀ ਦੀ ਨਿਆਈਂ ਲਾਟ ਈਸ ਮੀਸ ਸਿਰੋਮਣੀਈਸਰ ਇਕੰਹਾ ਕਹਕੈ ਹਾਕਤੇ ਹਾਕ ਮਾਰਦੇ ਹੈਂ ਵਾ ਹੰਕਾਰ ਕਰਕੇ ਮਾਰਦੇ ਹੈਂ। ੪੮੭ ॥ ਤੜਕੈ ਧੜਕਦੇ ਹੈਂ ਹਸੇ ਰੰਗ ਰੀਝੰ ਬਖਸੀਸ ਦੇ ਰੰਗ ਵਿਚ ਰੀਝੇ ਹੈ ਕੇ ਤਦਾਕਾਰ ਹੋਏ ਹੈਂ ॥ ੪੮੮ ॥ ਵਜੇ ਬੰਬ ਬਾਜਾ ਨਗਾਰੇ ਦਾ ਵਾਜਾ ਵਜਿਆ ਵਾ ਜੀਤਦੇ ਆਪ ਮੰਤ੍ਰੰ ਬਲਗੀ ਨੇ ਅਪਨਾ ਬਨਾਇਆ ਹੋਇ ਮ ਮੰਤ੍ਰ ਜੰਤ੍ਰਾਂ ਆਪਨੇ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਵਾ ਪ੍ਰਤਖ

ਜੰਤ੍ਰ । ੪੯੨ । ਬਖਤ ਤੁਟ ਗਈਆਂ ਸੰਪੂਰ ਫਿਰੀ ਪੂਰਨ ਹੋਈਆਂ । ੪੯੩ । ਗੜ ਪੂਰਸ ਪਥਰ ਹੁਰ ਫਿਰੀ ਪਾਖਰਾਂ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਸੰਪੂਰਨ ਹੁਰਾਂ ਦੇਖਦੀਆਂ ਹੈਨ ਗਵਤ ਅਸਚਰਜ ਹੋਈਆਂ ਵਾ ਹਾਸੇ ਨੂੰ ਕਰਦੀ ਹੋਈਆਂ ਹਸਦੀਆਂ ਹੈਨ ਹਸਤ ਹਸਤ ਹਸ ਮ੍ਰਿ ਝ ਹਾਸਾ ਕਰਨਾ ਹੜ ਹੜ ਕਰਕੇ ਹਾਸੇ ਨੂੰ ਮਿਰੜਾ ਦੇਵੀ ਕਲ ਸੁੰਦਰ ਵਾ ਕਲਜੁਗ ਵਾ ਕਲ ਕੀ ਡਲ ਡੋਲ ਡਾਂਵਾਂ ਡੋਲ ਹੋਈ ਸ੍ਰੇਸ ਨਾਗ ਪਰ ਥਿਰਾ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ॥ ੪੯੭ ॥ ਹੈਘਲਤ ਘੋੜੇ ਚਲ ਦੇ ਹੈਨ ਝਲਤ ਜੋਧ ਜੁਧੰ ਜੁਧ ਸੈ ਜੋਧੇ ਸ਼ਸਤ੍ਰ ਝਲਤੇ ਹੈਨ ॥ ੪੯੯ ॥ ਕ੍ਰੂਰ ਭਿਆਨਕ ਪ੍ਰਭਾ ਵਾਲੇ ਪੂਰਰਣੰਪੂਰਨ ਪ੍ਰਣਵਾਲੇ ਆਂ ਨੇ ਵੀ ਅਪਨਾ ਪ੍ਰਣ ਪੂਰਨ ਕਰਕੇ ॥੫੦੦ ॥ ਢਡ ਵਾਜਾ ਮੁਖੰ ਸ੍ਰੇਸਟ ਨਾਹੇ ਸੂਰੰ ਸਰਨਾਈਆਂ ਭਕੰ ਬੋਲਦੇ ॥ ੫੦੨ ॥ ਬ ਜਤਦੀਹਦਲੀ ਲੜਦੇ ਹੈਨ ਹਿੰਸਤ ਹਸਦੇ ਹੈਨ ਕਿੰਸਤ ਚੀਕਦੇ ਹੈਨ ॥ ੫੦੩ । ਡੀਹ ਬਡੇ ਦਿਵਾਨੇ ਮਸਤ ਦ੍ਰਹੀਦਾਵੜੇ ॥੫੦੫ ਸੂਰਤੀ ਦੇਸ ਦਾਧ ਦੇਸਦਾ ਰਾਜਾ ਚਲੇ ਚਾਂਧ ਬਾਸੀ ਦੇਸਾਂ ਦੇ ਸੂ- ਰਮੇ ਰਾਸੀ ਸਮੂਹ ਸਬਰੰ ਸਵੇਰੇ ਵਾ ਸਵਾਰ ਹੋਕੇ ॥ ੫੦੬ ॥ਮਾ ਗਧ ਪਟਨਾ ਬੰਗੀਦੇਸ ਕਲੰਗ ਦੇਸ ਗੌਰ ਗੋਰਖੀ ॥ ੫੦੮ ॥ ਪਟਨ ਉਪਛਨ ਪੁਟਤਨ ਕੇ ਨਾਮ ਸਹਰਾ ਕੇ ਘੁਮੰਡ ਜੁਧ ॥ ੫੧੧ ॥ ਜੋਰੇ ਸੋ ਜੰਗ ਜੋਧਾ ਜੁਝਾਰ ਜੁਝਾਰ ਜੋਧਾ ਸੂਰਮੇ ਕੋ ਸਾਂਡੈ ਰੰਤ ਭਾਇ ਭਿੜਦੇ ਹੈਂ ਪ੍ਰੇਮ ਸੇ ਵਾ ਭੈ ਆਤ੍ਰ ਹੋਇ ਵਾ ਪ੍ਰੇਮ ਵਾਲੇ ਵਾ ਭਰਮ ਵਾਲੇ ॥ ੫੧੨ ॥ ਮੁਕਰੰਤ ਨਿਕਲਦੀਆਂ ਹੈਂ ॥ ੫੧੩ ॥ ਕ੍ਰਿੜੰਤ ਕ੍ਰੀੜਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਤਪਤੇ ਹੈਨ ਈਸ ਛਕ ਬਰਤ ਬਾਲ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਕੇ ਵਾ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਕੇ ॥ ੫੧੪ ॥ ਰੀਝੰਤ ਹੀ ਹਿਮਾਲੇ ਦੇਸਾ ਵਾਲੇ ਸ਼ਿਵਜੀ । ੫੧੫ । ਸਿਧ ਚੌਰਾਸੀ ਵਾ ਦੇ-

ਵਤਿਆਂ ਦੀਆਂ ਜਾਤਾਂ ਡੁਲੰਤ ਮੁਨੀਆਂ ਦੇ ਮਮ ਡੋਲਾਏ ਹੋਰਨਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਕੇ ।੫੧੬ । ਮਹਿੰਦ੍ ਪਹਾੜ ਵਾ ਰਾਜੇ ਮਹੀਧਰ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਦੇ ਧਰਨ ਵਾਲੇ ਖੜੇ । ੫੧੭ । ਮਰਮ ਛਾਤੀ ਸੁਬਾਹ ਸੂਰਮੇ ॥ ੫੧੮ ॥ ਸਰਖੰਤ ਖਿਜਦੇ ਹੈਨ । ੫੧੯ । ਹਰੜੰਤ ਸਬਦ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਟੀਕ ਟਿਕੇ ਪੁਰ ਗਏ ਝਰ ਝੰਤ ਝੋਲ ਝੁਕ ਕੇ ਝੋਲਾਂ ਖਾਇਐ ਹਰੜੰਤ ਹਾਸਾ ਹਸਤ ਮਹੰਤ ਹੜ ਹੜਾ ਕੇ ਹਾਸੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਪਰ ॥ ੫੨੦ ॥ ਸੁਬਾਸੰ ਛਿੜਾਲੰ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਪਰ ਉਸ ਦਾ ਵਾਸਾ ਹੈ ਪ੍ਰਭਾਸੰ ਜੁਆਲੰ ਪ੍ਰਕਾਸਦੀ ਹੈ ਜੁਆਲਾ ਦੇਵੀ ਵਾ ਅਗਨੀ ਵਾ ਲਾਟ । ੫੨੨ । ਮਨੋ ਜੁਆਲ ਬਾਲਾ ਜੁਆਲਾ ਦੇਵੀ ਹੈ ਮਾਨੋ ਜਾਨੋ । ੫੨੩ । ਭਰੌਸੋ ਜਮਾਨੰ ਭਰੀ ਹੋਈ ਹੈ ਵਾ ਭਰਨ ਵਾਲੀ ਹੈ ਲਹਰ ਨੀਲ ਵਾ ਮਾਨਨ ਨਾਲ । ੫੨੪ । ਸਥੋਈ ਸਰਬ ਸਾਥੀ ਕੀਤੇ ਹੈਨ । ੫੨੫ ।ਤਮੰਕੇਰਾਧਾਰੀਧਰਤੀਕੇਰਜੀਲੇਸੂਰਮੇ ਕਥ ਜੋ ਕਾਸਕਾਰੀ ਕੇ ਢਮੰਕੇ ਸਥਦ ਡਮੰਕੇ ਹੋਏ ਘਮੰਕੇ ਸਥਦ ਹੋਇ ਤਮੰਕੇ ਸਥਦ ਹੋਇ ਤਾਜਾ ਕੇ ਛਤ੍ਰਾਂ ॥ ੫੨੭ ॥ ਖਾਨੇ ਖਵਾਸ ਪਣ ਵਾਸ ਸੈਂਕੜੇ ਸੂਰ ਭੰਗ ਭਰੇ ਭੈ ਨਾਲ । ੫੨੯ । ਸਮਤ ਸਾਉ ਸ੍ਰਿਸਟ ਮੰਤ੍ਰੀ ਰਾਵਲੀ ਸੁੰਦਰ ॥ ੫੩੧ । ਉਝਰੇ ਉਰੜੇ ਧੁਕੰਤ ਧੈ ਗਈ ਧੰਧ ਜੁਆਲਾ ਜੁਧ ਰੁਪੀ ਅਗਨ ਮੈ । ੫੩੨ । ਘੁਮੰਤ ਘਵ ਵਾਲੇ ਵਾ ਘਾਏ ਘੁਮਦ ਘੁਮ ਕਰਕੇ ਘਾਇਲਾਇਦੇ ਹੈਨ । ੫੩੬ ਈਸਸੀਸੰ ਸੀਸਾਂ ਨੂੰ ਲੈਕੇ ਵਾ ਸਿਰੋਮਨੀ ਕਲਗੀ ਨੂੰ ਲੈਕੇ ॥ ੫੩੮ ॥ ਤਜੇ ਜੋਗ ਜੁਆਲਾ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ ਜੋਗਅਗਨੀ ਨੂੰ ॥ ੫੩੯ । ਉਠੀ ਧੁਰ ਧੁਮੀ ਧੁੜ ਪ੍ਰਿਥਵੀਮੈ ਵ ਧੁਮ ਧਾਮ ਰੇਤ ਖੇਤੰ ਰਣ ਭੂਮੀ ॥ ੫੪੧ ॥ ਥਿਜਈ ਫਤੇ ਰੇਤ ਖੇਤੰ ਖੇਤ ਮੈ ਰੇਤ ਦੀਨਿ ਆਈਂ ਰਤੀ ਰਤੀ ਹੋਇ ਸੋਭਦੇ ਹੈਂ ਵਾ ਖੇਤ ਮੈ ਚੁਰਨ ਹੋਇ ਸੋਭ

ਦੇ ਹੈਂ ਛਕੇ ਦੇਵ ਫਥ ਰਹੇ ਹੈਨ ਵਾ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈ ਨ ਕੜੀ ਬੋਲੀ ੫੪੨ ॥ ਲੜ ਖੜੀ ਕੰਥੀ ਭੁਲੰਗ ਇੰਦ੍ ਚੰਦ੍ਮਾ ਨੂੰ ਸੰਕੜੀਦਨ- ਨ ਗੜ ਪਰਥਤਾਂ ਨੂੰ ਭਜ ਗਏ ਵਾ ਗਣ ਭੈ ਖਾਕੇ ਚਕਿਓ ਗਇੰਦ ਔਰਾਵਤ ਵਾ ਦਿਗਪਾਲ ਧੰਧ ਕਤ ਚੰਦ ਚੰਦ੍ਮਾਂ ਨੂੰ ਧੜਕੀ ਪੈ ਗਈ ਸੁਕਰਾ ਸੁਕ ਗਏ ਵਾ ਸੁਕ ਜਾਨਗੇ ਸੰਭਗਥਿਰਾ ਸੰਪੂਰਨ ਵਾ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਥਿਰਾ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਸੁ ਡੋਲਦੀ ਹੈ। ੫੪੩ ਪਥ ਪ- ਹਾੜ ਭਿਗਰ ਵਾਲਾ ਡੋਲ ਹੋ ਗਿਆ ਵਾ ਭਗਮਗਾ ਗਇਆ ।੫੪੪ ਚਤਕ ਕਾਰ ਚਕ੍ਰਵੈ ਚਕ੍ਰਾਂ ਦੇ ਧਾਰਨ ਵਾਲੇ ਚਾਰਸੁੰਦਰ ਚਕ੍ਰਤ ਹੋਇ ਥਕਤ ਡੋਲਾ ਮਛ ਮਾਤ ਲੋਕ ਵਾ ਪਤਾਲ ਲੋਕ ਉਧ ਹੁੰਲੇਉਠੀ ਅਕਾਸ ਨੂੰ ਲੈਕੇ ਮਾਸ ਉਡੀ ਖੰਗ ਅਕਾਸ ਦਸਤ ਰਾਗਦਸਤਾ- ਨੇ ਤੁਰੀ ਘੋੜੇ ਦਾ ਢਾਜੇ ਮਾਧੇ ਛੰਦ ਦੀ ਚਾਲ ਹੈ ਥਨ ਮਾਧੋ ਨੇ ਅਸਚਰਜ ਕੌਤਕ ਕੀਤ ਹੈ ਭਾਈ ਜਨੋ ॥ ੫੪੬ ॥ ਜੁਝਾਊ ਲੜਾਈ ਵਾਲਾ ਵਾਜਾ ਵਾ ਫਤੇ ਵਾਲਾ ॥ ੫੪੭ ॥ ਉਤਰ ਦੇਸ ਦੇ ਰਾਜਾ ਡੰਕ ਨਗਰਾ ਸਹਨਾਦ ਸਬਦ ਵਾ ਨਗਾਰਾ ॥ ੫੫੨ ॥ ਫੁਲ ਗਗਨ ਸੋਹਿ ਫੁਲਿਆਹੋਇਆ ਫੁਲਦੀਨਿਆਈ ਸੋਭਨੀਕ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ॥ ੫੫੬ ॥ ਜੁਆਲੀ ਦੇਵੀ ॥ ੫੫੭ ॥ ਸੀਝਤ ਅਤ੍ਰੀ ਖੁਸੀ ਹੁੰਦੇ ਹੈਨ ਅਸਤ੍ਰਾ ਵਾਲੇ ॥ ੫੫੯ ॥ ਅਸੇਸ ਸੰਪੂਰ ਸੰਭੁਰ ਪੁਰੀ॥ ੫੬੦ ॥ ਜਗੈ ਸੁਆਰਥ ਅਰਥ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਅਪਨਾ ਪ੍ਰਜੋਜਨ ਬੇਦਾਂਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪੜ ਸੁਨਕੇ ਜੈਸੇ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜੁਧ ਦੀ ਰੀਤੀ ਸੀ ਤੈਸੇ ਜੁਧ ਕਰਤੇ ॥ ੫੬੧ ॥ ਅਰ ਦੈਤ ਦੰਦ ਡੈਤਾਂ ਵਿਚੋ ਦੈਤ ਥਭਾ ਸਰਦਾਰ ਥਿਸਨ ॥ ੫੬੨ ॥ ਛਾਜੈ ਮਹਾ ਜੋਤ ਕ੍ਰਾਂਤੀ ਮਹਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸੀ ਹੈ ਕਲਕੀ ਕੀ ਵਾ ਥਡੇ ਖੁਸੀ ਸੇ ਥਰਨ ਆਪ ਕਹ ਦੀਆ ਹੈ ਤਜਸੰਕ ਸੀਕਾ

ਤਿਆਗੀ ਕਲਗੀ ਦੀ ਵਾ ਬੇਦ ਸਾਸਤ੍ਰਾਦੀ ਜਗਆਨ ਸਰਮ ॥ ੫੬੫ ॥ ਅਛਰਹਲਾਜ ਅਪਛਰਾ ਵਾ ਇਸ ਲੋਕ ਦੀਆਂ ਵੇਸਵਾ॥ ੫੬੨ ॥ ਚਿਤੈ ਚਿਤ ਮੈ ਦੇਖਦੇ ਹੈਨ ਸਤ੍ਰ ਵਾ ਸਤ੍ਰ ਮੁਰਛਾ ਹੁੰਦੇ ਹੈਨ ॥ ੫੬੯ ॥ਅਜੈ ਈਸੈ ਨੈਨ ਥਨੇ "ਹੋਇ ਵਾ" ਅੰਜਨ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ॥ ੫੬੯ ॥ ਰੂਪੰ ਭਰੇ ਰਾਗ ਰੂਪ ਦੇ ਰਾਗ ਨਾਲ ਭਰੇ ਦੇ ਨਾਲ ਭਰੇ ਹੋਇ ਵਾ ਰੂਪ ਨਾਲ ਭਰੇ ਹੋਇ ਵਾ ਰਾਗ ਨਾਲ ਭਰੇ ਹੋਇ ਸੁਭੰਸੋ ਰਾਗ ਸੁ ਉਸ ਪੁਰਸ ਅਨੰਦ ਨਾਲ ਵਾ ਪਤੀ ਮਾਥ ਕਾ ਛੇ ਨਰੰ ਰਾਜ ਬਾਜੀ ਘਾਰੋ ਕਹਿ ਕਹਿ ਉਸਕੋ ਕਿਆ ਕਹੇ॥੫੭੦॥ ਕਿ ਕਾਛੇ ਕਛਾਂ ਧਾਰੀ ਹੈ ਜੋ ਥਨਾਦੇ ਬਨਾਵਨ ਵਾਲੇ ਧਾਰਨ ਕੀਤੇ ਕਿ ਭਾਗਕੇ ਸੁਹਾਗ ਹੈ ਭਾਗਾਂ ਨੂੰ ਵਾ ਭਾਗਾਵਾਲਿਆ ਪੁਰਸਾਂ ਨੂੰ ਅਨੰਦ ਦੇਨੇ ਵਾਲੇ ਕਿਆ ਜੋਬਾਨ ਬਾਨੀ ਸੋ ਨੇਤ੍ਰ ਬਾਨਾ ਬਨਾ ਵਨ ਸਰੀਖੇ ਰੰਗੇ ਹੋਏ ਹੈਨ ਕਿ ਕਾਲੀ ਕੇ ਭਿਖਾਰੀ ਕੇਹਨੁਮਾਨ ਵਾ ਦੇਵੀ ਕੇ ਉਪਾਸਕ ਸਾਰਾ ਸੰਸਾਰ ਅੰਤ ਨੂ ਕਲਗੀ ਦੇ ਸਮੇਤ ਕਾਲਦੇ ਵਸ ਹੋਨਗੇ ਇਤੀ ਕਲਗੀ ਜੇਰ ਨੀਚੇ ਵਾ ਤਲੇ ਵਾ ਅਧੀਨ ਨਿਦਾਨ ਮਹਿੰਦੀ ਨੂ ਵਾ ਮੂਰਖਾਂ ਨੂੰ ਚੈਨ ਚੰਗੀ ਐਨ ਘਰ ਮੈ ਸੋ ਤਿਸ ਪੁਰਸ ਨੂੰ ਇਕ ਕੀਟਕੰਨ ਖਜੂਰਾ ਤਿਸ ਤਿਸਨੂੰ ਜਿਮ ਜੈਸੇ ਨੀਚ ਨੀਵਾ ਪੁਰਸ ਜਿਤਦਾ ਹੈ ਵਾ ਨੀਚ ਪੁਰਸ ਨੂੰ ॥

ਇਤੀ ਨਿਹਕਲੰਕ ਅਵਤਾਰ ਸਮਾਪ੍ਰਤੰ ॥

੧ਓਸ੍ਰੀਵਾਹਿਗੁਰੂਜੀਕੀਫਤਿਹ

ਅਥ ਬ੍ਰਹਮਾ ਅਵਤਾਰ ਕਥਨੰ ॥

ਉਪ੍ਰਾਜ ਉਤਪਤ ਹੋਯਾ, ਕੋਪ ਕਰਾਲ ਭਿਆਨਕ ਤਲਵਾਰ

ਲੈਕੇ ਸਭ ਪੁਰਸ਼ ਸੋਇ ਉਸ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਦੀ ੪ ਚਲੰਤਕਾਮ ਆਦ ਮੈ ਏ ਜਗਜਾਨਲਹ ਜੀਉ ਮਹਿ ਜੀਵੋ ਜਾਨ ਲਵੋ ਜੀ ਵਿਖੇ ਵਾਹੇ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਜੀਵੋ ਪਾਨ ਆਗਿਆ ਵਾ ਪਾਨੀ ਬਾਰ ਸੰਸਾਰ ਦਰ-ਵਾਜੇ ਤੇ ॥ ੧੩ ॥ ਇਕ ਮਾਨ ਜੈਕਾਰ ਤਾਰ ਵਾ ਫਤੇ ਸੁਤ ਕਰੇ ਵਿਦਾਤ ਸੁਬਾਸ ਧੰਨਤਾ ਜੋਗ ਵਾ ਧੰਨਤਾ ਜੋਗਨੀ ਵਾ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਵਾਸਨਾ ਭੁਗਤੀ ਵਾਲੇ ਸੁਤ ਜੇਰੇ ਸੁਨਨੇ ਕੀਤੇ ਧਰੇ ਧਾਰਨਕੀਤੇ

ਦੁਤੀਆਂ ਅਵਤਾਰ ਸਮਾਪਤੰ

ਨੀਕੇ ਸੁਭਾਵ ਛਲੀਪ੍ਰਕਾਰ ਪ੍ਰੇਮ ਪੂਰਬਕ ਦੈਤ ਰੂਪ ਸੁਕ੍ਰ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਦਾ ਰਾਜਾ॥ ੧ ॥ ਵਡ ਪੁਤ੍ਰ ਜਾਨਕੀਨੀ ਸਹਾਹਿ ਨਿੰਦਜਾ ਬਿਆਪ ਨਿੰਦਿਆ ਦੋਨ ਨਾਲ ਮਿਲੀ ਹੋਈ ਛੀਨ ਨਾਸ ॥

ਤੀਸਰਾ ਅਵਤਾਰ ਸਮਾਪਤੰ

ਬਚੇਸ ਬ੍ਰਿਹਸਪਤ ਮਿਲ ਦੀਨ ਦੇਵਹੋਇ ਹੋਇ ਕੈਦੇਵਤਾ ਮਿਲਕੈ ਲਰੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨਗੁਰਦੇਵ ਬਿਸਨ ਵਾ ਬ੍ਰਿਹਸਪਤ ਧਰਨੀਚ ਨੈਨ ਕਰਦੂਰ ਗਰਬ ਜਿਨਾ ਗਰਬ ਧਾਰੇਆ ਸੀ ਸੋ ਨੈਨਨੀਚੇਕਰਗਏ

ਚੌਥਾ ਅਵਤਾਰ ਸਮਾਪਤੰ ॥ ੪ ॥

ਸੁਸਾਰਦਤੇਵ ਬ੍ਰਹਮਾਨੇ ਸੁਸਾਰਦ ਬਿਆਸ ਨੇ ਤੇਵ ਤੈਸੇ ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ਤੋਨ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਸੰਛੇਪ ਸੰਕੋਚਵਾਨ ਕੀਨਸੀ ਕਥਾ ਵਾ ਰੀਥ ਕਵਤਾ ਕਹਿਓ ਕਹੀ ਹੈ ਬਿਆਸ ਨੇ ਤਉਨੇ ਤਿਸ ਕਥਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਸ ਵਿਸਥਾਰ ਕਰਕੇ ਵਾ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਉਚਾਰਨ ਕਰਨੇ ਹਾਂ ॥ ੮ ॥ ਹੋਵਤ ਪੁਰਾਨ ਤੋ ਨਾਮ ਭਾਸ ਤਿਨਾ ਦਾ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨ ਕਰੀਏ ਤਾ ਪੂਰਨ ਬਨ ਜਾਂਦੇ ਹੈਨ ਵਾ ਉਨਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਪੁਰਾਨਾ ਸੈਂ ਪ੍ਰਕਾਸੇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਭੁਆਰ ਰਾਜਾ ॥ ੯ ॥ ਅਭਾਸ ਪ੍ਰਭਾਸੀ ਹੈ ਕ੍ਰਿਤ ਕੀਰਤੀ ਥਾਨੇ ਖਵਾਸ ਰਣਵਾਸ ॥ ੧੨ ॥ ਦੁਰਾਨੀ

ਬਿਅੰਤ ਵਾ ਖੋਟੇ ਮੁਖ ਵਾਲੇ ਘਮੁੰਡ ਜੁਧ ਦੀਹ ਬਡੀ ਮਾਨੀ ਸੁਮਾਨ ਸਰਨ ਮਨਰਾਜ ਮਨੂ ਰਾਜਾ ਜੋ ਰਾਜੇਆਂ ਦਾ ਰਾਜਾ ਵ ਪ੍ਰਕਾਸ ਵਾਲਾ ਮਨੂ ਰਾਜਾ ਬਿਧਵਤ ਬਿਧੀ ਪੁਰਬਕ ਜੋ ਹੁਤੀ ਲਿਖੀ ਹੈ ਬੇਦ ਮੈਂ ਜਗ ਦੀ ਰੀਤੀ ॥ ੧੬ ॥ ਦਤਦਿਤੇ ਵਾ ਦਾਨ ਨਿਰਖੇਦ ਦੁਖਾਂ ਤੇ ਰਹਤ ਹੋਕੇ॥ ॥ ੨੮ ॥ਅਨਸਾਰ ਘੋਰ ਘਸੀਅਸਤਗੁਲਾਬ ਕਪੂਰਨੂੰ ਘਸਾਕੇ ਰਲਾਂਵਦੇਹੈਨ ਘਸਬੀਰ ਘਾਸ ਕਿਸ੍ ਘੋਰਤ ਘੋਲਕੇ ਸੁਬਾਸ ਸ੍ਰਿਸ੍ਟ ਬਾਸਨਾ ਉਘਟੰਤ ਉਠਦੀ ਹੈ ਸੁਰੀਧੀ ॥

॥ ਇਤੀ ਮਨੂਰਾਜਾ ਸਮਾਪਤੰ ॥

ਬਾਘ ਸੇਰ ਤਹਿ ਤਿਥੈ ਜੋਗ ਜਟੀ ਜੁੜੀ ਹੋਈ ਸੀ ॥੨੫॥ ਖਰੀ ਘੜੀ ਵਾ ਚੰਗੀ ਰਸਰੀਤ ਭਰੀ ਕਾਮ ਭਰੀ ਰਸ ਦੀ ਰੀਤੀ ਸੈ ॥ ੨੬ ॥ ਲਖ ਭੌਲਤ ਹੈ ਆਪਸ ਵਿਚ ਦੋਵੇ ਤਬੇ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ ॥ ੨੭ ॥ ਕੌਨ ਜਈ ਕਿਸਨੇ ਜਈ ਹੈ ਰੂਪ ਰਾਸ ਵਾ ਖਾਨ ਛਕਿ ਓ ਪੂਰਨ ਹੋਏ ਚਿਤ ਚਾਇ ਚਕਓ ਚਿਤ ਸੈ ਚੋਦੀ ਖਾਇਕੇ ਚਕ੍ਰਤ ਹੋਇ ਗਇਆ ॥ ੨੯ ॥ ਭਜੀ ਭੌਗੀ ॥ ੩੦ ॥ ਰਸਰੀਤ ਰਚਓ ਪ੍ਰੇਮ ਰੀਤੀ ਸੈ ਰਾਜਾ ਰਚਆ ਸੁਖ ਰਾਸਨ ਸੇ ਸੁਖਾਂ ਦੀ ਖਾਨ ॥ ੩੧ ॥ ਲਲਤਾਸਨ ਚੌਰਾਸੀਆਂ ਵਿਚੋਂ ਲਲਨਾਆਸਨ ਹੈ ਲਲਾ ਪਿਆਰੀ ॥ ੩੩ ॥ ਜਵਨ ਜੇਹੜਾ॥ ੩੫ ॥ਸੰਗਲਾਇਓ ਪੁਤ੍ ਸਾਥ ਕਰ ਲਿਆ ॥ ੩੭ ॥ ਸੁਈ ਜੌਨ ਜੇਹੜੀ ਭਈ ਭਜੀ ਸੀ ਮਧ ਵਿਚ ਪਰਨ ਪਤੇਆਂ ਦੀ ਕੁਟੀਆਂ ਵਿਚ ਕ੍ਰੀੜਾ ਬਾਚ ਬਚਨ ਦਿਤਾ ਸੀ ॥ ੪੦ ॥ ਲਜੇਆ ਕਰਕੇ ਲਜੇਆ ਦਾਨ ਨਾ ਹੋਵੇ ਵਾ ਆਪਕੋ ਲਜੇਆ ਕਰਕੇ ਲਜੇਆਦਾਨ ਕਰਾਂਗੀ ॥ ੪੨ ॥ ਏਹੁ ਦੇਖ ਛਲੇ ਹੇ ਭਲੇ ਲੋਕ ਦੇਖ ਨ੍ਰਿਪ ਜਾਨ ਗੈਬਾਹਤਾ

ਸਾਰੀ ਤੌਨ ਤਿਸਨੂੰ ਬਹੁਭਾਤ ਭਰੀ ਪਦਾਰਥਾਂ ਕਰਕੇ ਵਾ ਭੋਗ ਕਰਕੇ ਰਜੀ ਪ੍ਰਕਾਸ ਵਾ ਪੰਗਤੀਆਂ ॥ ੪੭ ॥ ਜੋਟ ਕ੍ਰਾਤੀ ਕਸੈ ਖਿਚਦਾ ਹੈ ਛਕੀ ਮਸਤ ਹੁੰਦੇ ਹੈ ॥ ੪੮ ॥ ਲੀਕ ਚਕ੍ਰ ਰਥਾਨ੍ਤਰਥਾਂ ਦੇ ਪਹੀਆਂ ਦੀਆਂ ਲੀਕਾਂ ਨਾਲ ਜੋਤ ਜੋਤ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦੀ ॥ ੫੦ ॥ ਵਤਾਰ ਸ੍ਰਿਸ੍ਟ ਸਮ੍ਰਿਧ ਸਮਗ੍ਰੀਆਂ ਸੰਪਤ ਹਾਥੀ ਘੋੜੇ ਮਿਤ੍ਰਰਿਖੀ ਅਰਥ ਸੁਅਰਥ ਅਰਥ ਵਾਸਤੇ ਸੁਅਰਥ ਅਪਨੇ ਪ੍ਰਜੋਜਨ ਸੁਧਾਰ ਬਨਾਕੇ ॥ ੫੨ ॥ ਧਰੀਧਰਾ ਧਾਰਨ ਕੀਤੀ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਪਤ੍ਰ ਕਹਕੇ ਕਥੇ ਕਵੀ ਕਵੀਸ਼ਰ ਸਰਬ ਬਿਬੇਕ ਸਰਬ ਸ੍ਰੁਰਮਿਆਂ ਕੋਬਿਚਾਰ ਕਰਕੇ॥੫੪॥ ਅਜੀਹ ਅਜਿਤ ਭਨਾਇ ਕਹਾਇਆ ਆਨ ਕਰਕੇ ਜਾਨਦ ਮਾਨੋ ਦਾ ਜਾਨੋ ਦੁਤੀ ਕ੍ਰਾਂਤੀ ਵਾਲੇ॥੫੫॥ਸਬੈਸਿਰ ਸਭੈ ਹੈ ਜੋਹੜੇਰੋਹਕ੍ਰੋਹਤਨਮਨਮੈਗੁਸਾਕਮਾਵਨਾਕੀਤਾਵਾਕ੍ਰੋਧਮੈ ਇਸਥਿਤ ਹੋਕੇ ਕਮਾਵਦੇ ਹੈ ॥ ੫੬ ॥ ਅਰਥ ਬਾਸਤੇ ਅਰਥ ਪਾਪ ਅਪਰ ਥ ਬਹੁਤ ਵਾ ਅਪਾਰ ਸਮਰਥ ਹੋਕੇ ਅੰਤ ਹੋਤ ਚਟੀ ਜੋ ਕੁਛ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਠਟੀ ਹੈ ਅੰਤ ਨੂੰ ਸੋਈ ਹੋਤੀ ਹੈ ਗੁਰ ਦੇਵ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਵਾ ਨਾਮ ॥ ੫੭ ॥ ਪ੍ਰਭੂ ਭਲੀ ਠਟੀ ਅੰਤ ਨੂੰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਆਪ ਪ੍ਰਯੋਗ ਮੰਤ੍ਰ ਵਾ ਜਪ ਗੁਹ ਅਗੁਹ ਪ੍ਰਗਟ ਗੁਝ ਸੇ ਗੁਝ ॥ ੫੯॥ ਸਿਧ ਠੋਰ ਕਲਯਾਨ ਦੇਨ ਵਾਲਾ ਵੇਦ ਵਾ ਸਿਧੀਆਂ ਦੇਨ ਵਾਲਾ ਵਾ ਪ੍ਰਗਟ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰ ਦੀ ਠੌਰ ਦੇਨ ਵਾਲਾ ਜੁਧਾਨ ਸ੍ਰੁਰਮਾ ਅਕੋਕ ਕੋਕ ਸੇ ਰਹਤ ॥ ੬੦ ॥ ਕੇਲਹੀਨ ਕੁਮਾਰ ਕੁਮਾਰ ਅਵਸਥਾ ਵਾ ਬਿਨਾ ਕੇਲਖੇਲ ਨਾ ਨਹੀ ਹੁੰਦਾ ਦੀਪ ਅਦੀਪ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਾਲੇ ਵਾ ਅਪ੍ਰਕਾਸ ਵਾਲੇ ਯਿਉ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ॥ ੬੨ ॥ ਤਉਨ ਤੇਤੇ ਵਾਤਿਨਾ ਨੂੰ ॥ ੬੩ ॥ ਭਰਤ ਭਰਥ ਅਸੇਸ ਸਮੂਹ ਦਾਸ ਭਾਵ ਪਿਤਾ ਅਗੇ ਵਾ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਅਗੇ ਚੀਨ ਦੇਖਿਆ ਥੀਊ ਥੀਊ ਸਮੂਹ ਵਾ ਕਿਲੇ

॥ ੬੬ ॥ ਸੁਦੇਸ ਆਪਨੇ ਦੇਸ ਵਾਲੇ ॥ ੬੭ ॥ ਜਾਨਮਾਨੋ ਗੋਰਖ ਬਿਸਨ ਖਾਤ ਸਕਰ ਦੇ ਪੁਤ੍ਰਾਂ ਨੇ ਦੇਆ ਖੋਦਨੇ ਲਗੇ ॥੭੧॥ ਕੁਜ ਪਹੁਚੇ ਸਮਾਜ ਰੂਪ ਅਨੂਪ ਘੋੜੇ ਦੀ ॥ ੭੨ ॥ ਜੁਆਲ ਮਾਲ ਪੰਗਤੀਆਂ ਵਾ ਸਮੂਹ ॥ ੭੩ ॥ ਭਸਮ ਭੂਤ ਰੂਪ ਹੋਈ ਸਭ ਸੈਨਾ ਜੁਤ ਸੰਜੁ ਗਤ ॥ ੭੪ ॥ ਜੋਰ ਭਾਜ ਜੋਹੜੇ ਸੜਨ ਤੋ ਬਚੇ ਸੀ ਸੋ ਭਜ ਗਏ ॥ ੭੭ ॥ ਲਹ ਦੇਖੇ ॥ ੭੯ ॥ ਭੂਆ ਸਾਹੀ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਤੇ ਮਨ ਮਨ ਪਵਿਤ੍ਰ ਸਿਰੋਮਨੀ ਮੁਨੀ ਪਵਿਤ੍ਰ ਰਾਜਾ ॥ ੮੮ ॥ ਜੋਨ ਰਾਜੇ ਜੋਨ ਸੇ ਰਾਜੇ ਹੁਦੇ ਭਏ ॥ ੯੧ ॥ ਅਤੰਤ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਰਹੀ ਹੈ । ੯੪ ॥ ਸਾਸਤ੍ਰ ਸੁਧਾਰ ਸਾਸਤ੍ਰ ਦੇ ਗਿਆਤਾ ਪਵਿਤ੍ਰ ॥੧੦੦॥ ਚੰਚਕਤ ਚੌਂਕੀਖਾਕੇ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਚਕ੍ਰਤ ਹੋ ਗਿਆ ਧੰਧਕੰਤ ਧਕਧਕੀ ਇੰਦ੍ਰ ਨੂੰ ਪੈ ਜਾਂਦੀਹੈ ਭੂਧਰਭੁਜੰਤ ਪਹਾੜ ਵਾ ਪਹਾੜਾਂ ਦੀਨਿਆਈ ਸੁਰਮੈ॥ ੧੧੩ ॥ ਜਨ ਭੂਮ ਰਾਜ ਸਿਰਜੀਸੀ ਮਨੋ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਪਰ ਜਸ ਵਾਲੀ ਲਛਮੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਈ ॥ ੧੦੪ ॥ ਥਕਤ ਅਸਕਤ ॥ ੧੦੫ ॥ ਅਰਛੈਨ ਛੈ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸੰਕੇਤ ਕਰਕੇ ॥ ੧੦੭ ॥ ਨਾਮ ਕੋਨ ਸਕੇ ਤਿਨਕੇ ਗਿਨੇ ॥ ੧੧੦ ॥ ਯਾਬ੍ਰਿਤ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ॥ ੧੧੧ ॥ ਨਾਕਨਾ ਐਚੋ ਆਕੜਾਏ ॥ ੧੧੨ ॥ ਤਾਹਿ ਤਿਸੈ ਸੁਦ ਰਗ ਸੇ ਵਾ ਤਾਹ ਜੋ ਜਿਥੇ ਲਵਨਾਸਰ ਥਾ ਛਟਾ ਸੀਘ੍ਰ ॥ ੧੧੪ ॥ ਬਾਜਟਰਾਂ ਹਟੇਗਾ ਏਕ ਕੀ ਏਕ ਕਹੈ ਇਕਨਾ ਇਕਕੀ ਤਿਖਾ ਹੋ ਇਆ ਤੁਲ ਸਿਲਾ ਅਸਥਾਨ ॥ ੧੧੭ ॥ ਘਨ ਘਾਇਲ ਹੋਇ ਬਹੁਤੇ ਨਸੇ ॥ ੧੨੧ ॥ ਕਨਕ ਅਵਟ ਜਨਹਾਰਾ ਤਾ ੯ ਰਕੇ ਛ ਲਿਆ ਹੋਇਆ ॥ ੧੨੪ ॥ ਧਰਮਾਵਤੀ ਜਮਪੁਰੀ ਵਾ ਇੰਦ੍ਰਪੁਰ ੧੨੭ ਪ੍ਰਭਾਸ ਪ੍ਰਕਾਸ ਵਾਲਾ ॥ ੧੨੯ ॥ ਆਨ ਹੋਰਨਾ ਨਹੀਂ ਦੂਸਰਾ ੧੩੨ ਆਇ ਸਰਬ ਓਰ ੧੩੪ ਨਵੀਨਾ ਨਨ ਵਾਰੀ

ਸੁੰਦ੍ਰ ਵਾਨਵੀਨ ਰਾਜੇ ੧੩੬ ਨਿਸਾਤਾਤ ਤਿਸਕੋ ਅਵਰੇਖਾ ਦੇਖ-
ਆ ੧੩੭ ਪਰਮਤਤ ਸਿਧਾਤ ਰੂਪਵਾ ਵਿਸਨ ਰੂਪਵਾ ਪਰਮਤਤ
੧੩੮ ਮਾਹ ਜੋਗ ਸਿਵ ਬਡਾ ਜੋਗੀ ੧੪੩ ਹਰਨੀ ਏਕ ਰਾਜਾ
ਕਾਲਾ ਹਰਨ ੧੪੮ ਕੋਕਲਾ ਬਸੰਤ ਮਾਸ ਕੀ ਜਾਨੋ ੧੫੨ ਫਨੀ
ਅਰ ਸੇਸਨਾਗ ਫਨਾ ਕਾ ਪਤੀ ਜਾਨੀਓ ੧੫੫ ਤਉਨ ਤਿਸਨੇ
੧੫੮ ਗਵਾਲੰਭ ਮਾਸ ੧੬੧ ਪਾਵਰ ਛਬੀਲਾ ਬਨਾਵਨੀਅ
ਕੀਤੀਆਂ ਸਾਧਾ ਬਨਾਵਨਾ ਕੀਤਾ ੧੬੬ ਕੂਜਾ ਚਿਟਾ ਫੁਲ ਫਾ
ਕੂਜਾਪ੍ਰਿਥਵੀਦੇਸਭ ਫੁਲਜਿਤਨੇਹੈਜਾਇ ਹੋਇ ੧੭੦ਕੋਟੀਦ੍ਰਿਸਟ
ਖੋਟੀਦ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ੧੭੨ ਤਰੇਜਾ ਬਸਤ੍ਰ ਵਿਚੋਂ ਵਾਬੋੜਾ ਹੀਛਰੇਨਾ ਪਾਇ
ਜਮੇਆ ਰਹਿਦਾ ਹੈ ੧੭੬ ਗੜਵਾਰ ਟੁਕੜੇ ਟੁਕੜੇ ਵਾ ਬ੍ਰਛਿਆਂ
ਭਾਲੇ ਵਾ ਕਿਲੇਆਂ ਵਾਲੇ ਵਾ ਖੰਡ ਕਰਕੇ ਖੰਡੇ ੧੭੭ ਪਰਵੀਰ
ਸੂਰਮੇ ਖੰਡੇ ਅਖੰਡ ਕੀਨੇ ਘੁਮੰਡ ਅਖੰਡਾ ਨੂੰ ਖੰਡੇਆਂ ਕਰਕੇ ਜੁਧ

॥ ਇਤੀ ॥

ਸੂਰਾ ਸੁਬਾਂਹ ਜੋਧਾ ਪ੍ਰਚੰਡ ਸੂਰਮੇ ਸ੍ਰਿਸ੍ਟ ਬਾਹਾਂ ਵਾਲੇ ਵਾ ਬਾਹੁਨਾ
ਫਾਲੇ ਓਨਾ ਜੋਧੇਆਂ ਨੂੰ ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ੨ ਸ੍ਰੁਤ ਸੁਨੀਦਾ ਹੈ
ਸੁਨ ਲਹੋ ਮਿਤ੍ਰ ਸੰਛੇਪ ਕੰਤ ਹੇ ਮਿਤ੍ਰ ਸੁਨ ਕਥਾ ਕੱਹਤੇਹਾਸੰਛੇਪਦੇ
ਨਾਲ ੧੨ ਤਾਰ ਕੈਸੀਆਂਵਾਤਾਰ ਵਾਲੇ ਬਜੰਤ੍ਰ ਵਾ ਛਾਰੀਆ ਧਮਾ
ਰਧਗਾ ੧੫ ਸਾਜ ਸਮ੍ਰਿਗ੍ਰੀ ਵਾ ਪਦਾਰਥ ਸੋਭਤ ਸੋਭਾ ਸੋਭਨੀਕ
ਮਨੁਖ ਦੇਖਕੈ ਸੋਭ ਰਹੇ ਹੈ ਲੋਭਤ ਲੋਭਾ ਲੋਭਤ ਪਦਾਰਥ ਭੀ
ਲੋਭਵਾਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਭੁਲਾਇਮਾਨ ਪੁਰਸ ਲੋਭਤੇ ਹੈ ਵਾ ਲੋਭ ਵਸਤੁ
ਲੋਭ ਗਈ ਹੈ ੨੨ ਆਮਨ ਕੂਆ ਕਾਂਮ ਦਾ ਵਾ ਮੰਤ੍ਰਾ ਦਾ ਕਿਆ
ਟੂਨੇਆਂ ਦਾ ਉਨਤ ਨਾਸਾ ਉਕੀਆਂ ਵਾ ਤੋਤੇ ਦੀ ਨਿਆਈ ਤਾਕ
ਰੀਝਤਾ ਵਡੇ ਨ੍ਰਿਪ ਨਿਆਈ ਐਸੇ ੨੫ ਪੇਖਤ ਰੀਝਤ ਬੀਰ

ਰਸਾਲੀ ਸੁੰਦ੍ ਨੂੰ ਦੇਖਕੇ ਵਾ ਸੁਦ੍ਰੀ ਨੂੰ ੨੬ ਪ੍ਰਭਾਸ ਪ੍ਰਕਾਸਤੀ ਹੈ ਜੁਆਲਾ ਦੇਵੀ ਵਾ ਅਗਨੀ ਹੋਮਦੀ ਵਾ ਯੱਗ ਦੀ ॥ ੨੮ ॥ ਆਜਤ ਅੰਜਨ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਸਾਜਤ ਸਜੇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ੨੯ ॥ ਰੰਗਾ ਰੰਗਾ ਦੀਆਂ ਮਾਲਾ ਪਰੋਈਆ ਹੋਈਆਂ ਹੈਨ ਅੰਗਾਂ ਮੈਂ ਬਨ ਬਨ ਬਨਾਵਾ ਨੂੰ ਬਨਾਵਦੇ ਹੈਂ ਸਾਜਾ ਪਦਾਰਥਾਂ ਨੂੰ ॥ ੩੦ ॥ ਭਾਇਅੰਹਾਉ ਭਾਉ ਅੰਗ ਅੰਗਾਂ ਦੇਕਰ ਰਚਦੀਆਂ ਹੈਂ ਵਾ ਸੋਭਾ ਅੰਗਾਂ ਵਿਖੇ ਰਚਰਹੀ ਹੈ ਸੰਪੂਰਨ ॥ ੩੧ ॥ ਠਾਨੀ ਠਹਰ ਰਹੀ ਹੈ ਵਾ ਹੋਇ ਰਹੀ ਹੈ ਸੋ ਹੈ ਸੰਪੂਰਨ ॥ ੩੪ ॥ ਧਰਮੂਲੰ ਬ੍ਰਿਛ ॥ ੩੫ ॥ ਰਾਜ ਅਧਕਾਰ ਪੂਰਬ ਵਾ ਅਧਕਾਰੀ ਜੋ ਰਾਜਾ ਹੈ ਨਹੀਂ ਪਰਤ ਬੈਨ ਕਹ ਨਹੀਂ ਪਰਤਾ ॥ ੩੯ ॥ ਸਿਧ ਅਟਕ ਦਰਆਵ ਵਾ ਦੇਸ ਦਾ ਵਾ ਪਸਚਮ ਦਾ ਕਾਬਲ ਕੰਧਾਰ ਸਿਰੀ ਰਾਜ ਵਾ ਲਛਮੀ ॥ ੪੮ ॥ ਰਾਜ ਅਸਥਲੀ ਰਾਜ ਸਥਲੀ ਮਨੋ ਚਿਤ੍ਰਕਾਰੀ ਜੁਆਲਾ ॥ ੪੯ ॥ ਸਿਖਾ ਲਾਟ ਵਾ ਅਗਨੀ ॥ ੫੦ ॥ ਪੂਰਬ ਦੇਸ ਦਾ ਰਾਜਾ ਬਡਾ ॥ ੫੧ ॥ ਸਹੰਸਰੀ ਭੁਜਾਨੰ ਦੇਵੀ ਨੂੰ ॥ ੫੨ ॥ ਪੂਰਬੀਸੈ ਛਤੀਸੈ ਪੂਰਬ ਦੇ ਛਤ੍ਰੀਆਂ ਦਾ ਬਡਾ ਰਾਜਾ ਸਰੂਪੀ ਸੁਭਾਨੰ ਸੂਰਜ ਦੀ ਨਿਆਈਂ ਜਿਸਦਾ ਸ੍ਵਰੂਪ ਹੈ ॥ ੫੩ ॥ ਦਛਨੀ ਦਛਨ ਦੇਸ ਦੇ ਵਜੰਤ ਵਾਜੇ ਸਾਰੰਗ ਸ੍ਰਿਸ੍ਟ ਭਾਨੰ ਤੁਰੰਗ ਹੋਰਹਾ ਹੈ ॥ ੫੪ ॥ ਨਹੇ ਜਿਤੇ ਹੈਨ ਪਿੰਗ ਪੀਲੇ ॥ ੫੫ ॥ ਮਾਹ ਬਾਹਨੀਸੰ ਨਗੀਸੰ ਨਰੇਸੰ ਨਗਾਂ ਦਾ ਈਸ਼ਰ ਰਾਜਾ ਹੈ ਵਾ ਉਤ੍ਰ ਦੇਸ ਦਾ ਵਾ ਰਾਜੇਆਂ ਵਿਚੋਂ ਜੜਾਊ ਰਾਜਾ ਪਾਤੰ ਪਿਆਦੇ ਸੁਤੇਪਤ੍ ਭੇਸੰ ਪਤ੍ਰਾ ਦੀ ਨਿਆਂਈ ਸੋਭਦੇ ਹੈਂ ਉਚਸ੍ਰਵਾ ॥ ੫੯ ॥ ਕਹੋ ਕਹਨੇਹਾ ॥ ੬੦ ॥ ਇਲੰ ਉਤਕ੍ਰਿਸ੍ ਥਿਧਨੁਰ ਬਡਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਵਾਲਾ ॥ ੬੨ ॥ ਬਕ੍ਰੰ ਮੁਖ ਦਾ ਕਰਿਆ ਹੈ ਸਮੁਹ ਕਿਰ-

ਨਾ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਕਾਸ ਧਰਤੀ ਉਪ੍ਰ ਇਨ ਰਾਜੈ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਦਾ ਬਾਹਨ ਬਡਾ ਹਰਨ ॥ ੬੪ ॥ ਮਹਖੀਸੰ ਧਰਮਰਾਜਾ ॥ ੬੫ ॥ ਪਾਤ੍ਰ ਨਿਰਤਕਾਰੀ ਨਚਨ ਵਿਖੇ ਜੋ ਵੇਸ ਵਾ ਚਤ੍ਰ ਨਿਰਤਕਾਰੀ ਕਰਕੇ ॥ ੬੬ ॥ ਦਿਰਬਪਾਲੰ ਕੁਬੇਰ ॥ ੬੭ ॥ ਭੂਤਾਲੰ ਬਿਖੇ ਜਾਕੇ ਰੂਪ ਨਾਮ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ॥ ੭੦ ॥ ਭਟ ਮੰਡਲ ਅਸਥਾਨ ॥ ੭੧ ॥ ਨਵੀਨੇ ਆਇਗੇ ॥ ੭੨ ॥ ਛੇਦ ਪਰੇ ਉਰਮੈ ਰਿਸ ਮਾਰੇ ਰਿਸ ਦੇਆ ਕੀਤੀਆਂ ਹੋਇਆਂ ਚਿਤ ਚਿਰੀ ਚਿੜੀ ਹੋਈ ਭਾਨ ਸਮਾਨ ਤੇਜ ਵਾ ਪ੍ਰਭਾ ਪ੍ਰਮਾਨ ਸੁੰਦ੍ਰ ਵਾ ਨਿਸਚੇ ਕਰਦੀ ਹੈ ॥ ੭੪ ॥ ਸਾਤ ਸੁਭਾਵ ਵਾਲਾ ਵਿਸਨੂੰ ਸਰੂਪ ਹੈ ਦੇਵਨ ਦੇਵ ਇੰਦ੍ ਅਦੇਵਨ ਮੈਂ ਸਿਵ ॥ ੭੬ ॥ ਕਰੋਰਨ ਮੋਰਨ ਕਰੋੜ ਹੀ ਮਰਨੇ ਹੈਂ ॥ ੭੮ ॥ ਸਿਰਾਤ ਠੰਡੇ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ਘੀਟਤ ਹੈ ਪੀਵਤ ਹੈ ਜਨ ਅਛ ਕਹੀਕੇ ਹਿਰਦੇ ਕੇ ਅਖਰ ਕਿਆ ਖੁਸੀਆ ਜਨਾਵਦੀਆਂ ਹੈ ਗਾਗਰ ਡਾਰ ਪਾਂਵਦੀ ਹੈ ਪਤੀਆ ਲੈਨ ਵਾਸਤੇ ਮਾੜਾ ਰੰਗ ਦੇਖਨ ਵਾਸਤੇ ॥ ੮੦ ॥ ਜੋਨ ਜੈਸੀ ਨਹੀਂ ਕਵਤਾ ਪਾਈ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਕਿਸੇ ਅਸਥਾਨ ਪਾਵਦੇ ਐਸੀ ਮਹਾਰਾਜ ਕਹਤੇ ਹੈਂਲਿਖੇ ਨਾਉ-ਖੇ ਹੋਇ ਲਿਖਨ ਮਿਠੀ ਗੰਨਾਹੋਦੀ ਹੈ ਸੋਭਾ ਨਹੀਂ ਪੂਰੀ ਹੁੰਦੀ ॥ ੮੧ ॥ ਅਨਯਾਈ ਵਖਰੀ ਕਰ ਦਿਤੀ ॥ ੮੩ ॥ ਕਾਮਕੇ ਖਿਲੌਨਾ ਹੈ ਖਿਲਾਵੇ ਵਾ ਖਡਾਵਨੇ ਬਨਾਇ ਹੈ ਸੁਧਾਰਕੇ ਕਲਾਨ ਕਲੇਵਰ ਸੁਦੇਸ ਦੇਸ ਸਰਿਸ੍ ਦੇਸਾਂ ਦਾ ਰਾਜਾ ਹੈ ਵਾ ਸ੍ਰਿਸ੍ ਅੰਗ ਹੈ ਕੀਨੇ ਚੰਦ੍ਰਸਾਰਕੈ ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ ਸਰੀਖੇ ॥ ੮੪ ॥ ਮ੍ਰਿਗ ਬਾਰਨ ਬਡੇਆਂ ਸਰੀਖੇ ॥ ੮੬ ॥ ਤਿਸ ਰਾਜਾ ਦੇ ॥ ੮੯ ॥ ਤਾਨਾ ਦੇ ਕਾਰੰਗ ਨੋਵੈ ਹੈਜਿਨ ਜੀਤਆ ਰਨਰੁਦ੍ ਜੋਤਆ ਜੁਧ ਕਰਕੇ ਵਾ ਪੁਜਾ ਕਰਕੇ ਕਾਮ ਮਾਦ ਕਾ ਦੇਤਣ ਵਿਚੋ ਜੀਤਆ ਭਡੇਖ ਵਾ

ਜਗ ਕੀਨਾ ਹੈ ਤਿਸਨੈ ਤਿਲਤ੍ਰ ਵਾਲਾ ਮੁਖ ਦੇਖ ਚੰਦ੍ ਸੂਰ ਚੰਦ੍ ਮਾ ਦੀ ਨਿਆਂਈ ਸਰੂਪ ਚੁਗ ਲੈਦਾ ਹੈ ਵਾ ਚਿਤ ਵਿਖੇ ਰਾਜੇ ਚਿੜਦੇ ਹੈਨ ਵਾ ਚੰਦ੍ਮਾਂ ਰਾਜੇ ਦੇ ਮੁਖ ਦਾ ਸਰੂਪ ਦੇਖ ਕੇ ਚਿਤ ਸੋ ਖਿਜਦਾ ਹੈ ੯੬ ਪਸਾਰ ਗ੍ਰੰਥਾਂ ਦਾ ਪਸਾਰਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਧਰਮਦਾ ਸਮਾਜ ਲੈਕੇ ੯੮ ਜਗਾਅਪਨੈਅਜਮਾਨ ਅਜ ਰਾਜਾ ਨੇ ਆਪਨਾ ਜਗ ਦਾ ਸਮਾਨ ਕੀਤਾ ਕੋਪ ਕਰਵਾਲ ਕੋਪ ਰੁਪੀ ਤਲਵਾਰ ਲੈਕੇ ੯੯ਮਿਲਾਨ ਮਿਲਾ ਲਈ ਪਰਮੇਸਰ ਨੇ ੧੦੦ ਉਰਬਸੀ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਕ੍ਰਿਸਾਨ ਛੀਨ ਖੇਤੀ ਬਿਨਾ ਕਬਿਤ ਕਵਤਾ ਮਿਤ ਪਿ-ਆਨਾ ੧੦੨ ਉਦਾਰ ਦਲੇਰ ਜਿਮ ਬੁਧ ਬਾਝ ਬਿਚਾਰੀ ੧੦੫ ਅਬਿੰਦ ਬਿੰਦਆ ਸੇ ਰਹਤ ਸੁਬੁਧ ਸ੍ਰਿਸ੍ਟ ਬਿਧਆ ਇਤੀ ਬਿਆਸ ਜਗ ਦੇ ਆਗਮ ਮੈ ਹੀ ਇਹੁ ਜੋ ਬਿਆਸ ਹੈ ਵਾ ਅਗਲੇ ਕਲਜੁਗ ਮੈਂ ਕਰਵਾਲ ਤਲਵਾਰ ਜੁਆਲ ਬਿਸਾਲ ਤਿਸ ਨੂੰ ਸਾੜ ਸੁਦੇਆ ੨ ਸੁਡਾਰ ਪਾਵਨਾ ਕੀਤਾ ਨਿਹਾਰ ਅੰਤ ਭਏ ਕਾਲਿ ਹੋਏ ਕਾਲੀ ਦਾਸ ਜੀ ਬ੍ਰਿਕਮਾ ਗੁਣੈ ਨ ਗੁਣ ਵਾਲਾ ਤ੍ਰਾ ਬਜ ਗਿਰੰਥ ਸੁਧਾਰ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ॥ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੇ ਸਭ ਅਵਤਾਰ ਸਮਾਪਤੰ ॥

ਅਥਾ ਦਤਾ ਤ੍ਰੇ ॥

ਕਛ ਚਿਤ ਮੈਂ ਅਬਿਚਾਰ ਬਿਚਾਰ ਸੈ ਰਹਤ ਹੋਇ ਕਰਕੇ ਵਾ ਸੀਘ੍ਰਤਾ ਕਰਕੇ ਬਾਤ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਗਈ ੬ ਜੇਮ ਜਿਸਨੇ ਦਿਜ ਚਰਜ ਬ੍ਰਹਮ ਚਰਜ ੭ ਸੁਬਾਸ ਧੰਨਤਾ ਜੋਗ ਰਿਖ ਪੁਤ੍ ਏਸ ਤ੍ਰੈ ਰੁਦ੍ਰਦੇਵ ਅਭੇਵ ਭੇਦ ਤੇ ਰਹਤ ੮ ਸੇਵਆ ਰੁਦ੍ ਸੰਪਤ ਨਿਦਾਨ ੯ ਪ੍ਰਾਣ ਪ੍ਰਜੰਤ ਤੌਨ ਤੈਸ ੧੦ ਗਦਗਦ ਸੀਘ੍ ਵਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਸਮਤੁ-ਲ ਤੋਹ ਵੀਚਾਰੀਏ ਕਹਕੇ ਤਖਾ ਅਸਤ੍ ੧੨ ਪਰਚਿ ਤਤ ਸਿਧਾਂਤ

ਅਨਸੂਆ ਛਾਡ ਹੋਚ ਸਰੀਰ ਛਾਡਲੈ ਕਲਾ ਸਕਤੀ ਅਨਸੂਆਂ
ਦੇ ਵਿਚ ਆਗਈ ੧੪ ਜਨੰਤ ਜਾਨੀ ਸੁਰਾਗ ਅਨੰਦ ਦੇ ਭਾਗ
ਕਰ ਮਲ ਸੰਤ ਪ੍ਰਕਾਸੇ ਨੀਚ ਡ੍ਰੀਠ ਗਿਰਹੇਮ ਪੀਠ ਸਮੇਰ ਦੀ
ਪਿਠ ਹੇਠ ੧੭ ਲਾਜੇ ਸਿਰ ਨਾਲ ਕਵਲ ੧੮ ਭਾਸ ਤਿਸਨੇ
੨੦ ਤੋਨ ਤਿਸਨੂੰ ੨੧ ਮੁਖ ਬ੍ਰਹਮ ੨੩ ਹੁੰਜੋ ਹੋਵੇਗੀ ਕਮਾਰੀ
ਪੁਤ੍ਰ ੨੮ ਚਲਚਾਰ ਚਿਤ ਚਲਤੋ ਅਚੱਲ ਹੋਗਿਆ ਚਿਤ ਵਾ
ਚਲਾਏਵਾਨ ਹੋਗਿਆ ੩੪ ਸਿਮਰਤ ਸਾਤ ਸਤਾਈ ੩੫ ਪ੍ਰਿਥਮ
ਸੁਤਾਮ ਜੋ ਤਿਸ ਸਿਵਜੀ ਦਾ ਅਵਧੂਤ ਰੂਪ ਸੁਧ ਸਰਬ ਗਣ
ਦਾ ਭੂਪ ਹੈ ਸਿਵ ੩੫ ਬਪ ਸਰਬ ਜੋਗ ਸਰਬ ਜੋਗ ਨੇ ਬਪ
ਧਾਰਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ੩੮ ਅਜੋਬ ਅਜਿਤ ਰੂਪ ਹੈ ੪੪ ਚਕ ਰਹੀ
ਸਰਬ ਚਕ੍ਰਤ ਹੋਰਹੀ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ੪੭ ਬਿਵੇਕ ਵਿਚਾਰਨੇ ੫੦
ਖਿਭਰੰਤ ਭਰਮ ਸੇ ਰਹਤ ਹੋਨਾ ਏਹ ਬਿਭੂਤ ਲੰਗੋਟਾ ਖੰਧ ਇੰ-
ਦਰੀਆਂ ਰੋਕੀਆਂ ਰੋਹ ਇਸਥਤ ਹੈ ਸੰਨਯਾਸ ਚਰਜ ਕਰਤਬ
ਧਾਰੇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਆਸਨਕ ਸੁੰਨ ਆਸਨ ਇਕ ਅਚੁਰ ਮੈਂ
ਲਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਵਾ ਆਸਨ ਕਸਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਨ
ਥਿਕਤ ਸੂਖਮ ਮੁਨ ਚਰਜ ਵਾ ਮੁਨੀ ਮਿਤ੍ਰ ਦੇ ਮਨ ਕਰਕੇ ਚਰ-
ਨਾਂ ਮੈਂ ਲੀਨ ਹੋਇਆ ਹੈ ਛੰਦ ਬੰਦ ਬਨਾਉ ਸਨਆਸ ਦੇ ੫੪
ਸਿਧ ਵੇਦਾਂ ਦੇ ਦੰਡ ਵਤ ਨਮਸਕਾਰ ਵਾ ਦੰਡੇ ਸਮ ਲੰਮੇ ਪੜਕੇ
ਸਾਧਨਾਂ ਦੇ ਸਾਧਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ਅਦਰਗ ਦਰਗੇ ਤੇ ਬਿਨਾ ਲਗਾਵਨੇ
ਵਾਲਾ ਜੋਗ ੬੪ ਐਸੇ ਰੁਣਾ ਵਾਲਾ ਜੋਗ ਹੈ ਦਤਾਤ੍ਰੈ ਤਥਾ ਤਿਸ
ਕਾਲ ਮੈਂ ਕਾਲ ਕੋ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਕੇ ਉਚਾਰਤ ਭਯਾ ਅਡੇਵ
ਦੀ ਹੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਤੂੰ ਕੈਸਾ ਹੈਂ ਐਸਾ ਹੈਂ ਸਭ ਪਦਾਂ ਮੈਂ ਐਸੇ
ਜਾਨਨਾ ਅਨਭੂਤਾਂ ਤੇ ਰਹਤ ਹੈ ੬੫ ਜਿਹ ਜਿਸ ਆਪ ਦੀ ਏਕ

ਤੰਜ ਚੇਤਨਤਾ ਅਰੰਮ ਮਨ ਬਾਨੀ ਦਾ ਅਵਿਸ਼ਾ ਹੈ ੬੬ ਪੁਹਮੀ ਧਰਤੀ ਬਿਥਕ ਕਰਕੈ ਵਾ ਦੁਆਰਾ ਕਰਕੈ ਵਾ ਅਥਵਾ ਜਾਨ ਜਾਨੀਦਾ ਹੈ ੬੭ ਪਾਵਨ ਹੈ ਸੋ ਪਿਛੇ ਤੇ ਅਥ ਭੀ ਪੁਰਾਨ ਪ-ਰਾਚੀਨ ਹੈ ਵਾ ਪੁਰੀ ਪੁਰੀ ਸੈਂ ਆਯਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਭੋਗੀ ਹੈ ਸ-ਰਥ ਰੂਪ ਹੋਣੇ ਤੇ ਵਾ ਬਿਆਪਕ ਹੋਣੇ ਤੇ ੬੮ ਖੜਗਨ ਖਟਾ ਗੁਣਾ ਕਰ ਵਾ ਖੰਡੇ ਕਰ ਹੈ ਪ੍ਰਭਾਸ ਪ੍ਰਕਾਸ ਰੂਪ ਹੈ ਵਾ ਭਾਸਣੇ ਤੇ ਪਰੇ ਹੈ ਫਿਰ ਮੁੜ ਅਸਥਾਨ ਸੈਂ ਵਾ ਸਰੂਪ ਸੈਂ ੬੯ ਅਮੇਤ ਅਮਿਤ ਹੈ ਸਮ੍ਰਿਧ ਸਮਗ੍ਰੀਆਂ ਜਗਤ ਕੀਆਂ ੭੦ ਰੁਣੰ ਸੀਲ ਕੇ ਸਾਧਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਅਰ ਸ੍ਰੇਸ੍ਠ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਉਪਾਇ ਬਚਨੇ ਦਾ ਥਾਨ ਸੁਭਾਵ ਬਾਣਾ ਕੋਈ ਕੇਹ ਕੈਸੀ ਕਾਮ ਨਾ ਕਰਕੈ ਸੁਭ ਵਾ ਅਸੁਭ ਭਾਵੈ ੭੧ ਆਸਨ ਸਰੂਪ ਸੁਭ੍ਰ ਸੁਭ ਸੇਜਾ ਸ੍ਰੇਸ੍ਠ ਸੁੰਦ੍ਰ ਵਾ ਸਵੈਤ ਸੋਭਤੀ ਹੈ ਸੇਜਾ ੭੨ ਜਿਹ ਜਿਸਨੇ ਏਕ ਸਮ ਜਾਣੇ ਹੈਂ ੭੩ ਸੁਧਾਨ ਸੁਧ ਪਵਿਤ੍ਰ ਉਧ ਉਤਕ੍ਰਿਸ੍ਟ ਖਗ ਸਮ ਸੋਹਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਵਰ ਸ੍ਰਾਪ ਜਿਸਕੋ ਦੇਵੈ ਸਫਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ਮੋਹ ਮੂਰਛਤ ਹੋਜਾਤੇ ਹੈਂ ੭੪ ਪਸਰੀ ਪਸਰ ਰਹੀ ਹੈ ਰਸ ਖਾਣੀ ਵਾ ਪੂਜੀ ਵਾ ਪੰਗਤੀ ੭੬ ਕਾਲ ਦਾ ਜਾਲ ਮ੍ਰਿਤੂ ਕਉਨ ਕਿਸੇ ਕਾਲ ਸੈਂ ਪ੍ਰ-ਭਾਤ ਪ੍ਰਕਾਸਤਾ ਹੈ ਵਾ ਅਤਸੈ ਪ੍ਰਭਾ ਹੈ ੭੭ ਅਸਤੋਤ੍ਰ ਕਾ ਪਾਠ ਕਰਆ ਵਾ ਪੜ੍ਹਿਆ ਅਛਰਾ ਜਸ ਦਾ ਮੁਖੋਂ ਪੜ੍ਹਦੇਆਂ ਹੀ ੭੮ ਪਤ੍ਰ ਕਾਗਜ ਕਾਸਪੀ ਕਸਪ ਦੀ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਸੇਸਨਾਗ ਬਿਚਾਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇ ੭੯ ਤੇਜ ਪ੍ਰਤਾਪ ਦਾ ਮਾਯਤਨ ਪਾਸਕਤਾ ਵਾਯਤਨ ਕਰਤੋ ਭੀ ੮੦ ਨਿਰਾਤ ਅੰਤ ਆਵਤਾ ਮੁਖ ਸੈ ਵਾ ਮੁਖੀ ਸੈ ੮੨ ਅਨਕੰ ਸ੍ਰਿਸ੍ਠੀ ਅਬਿਯਕਤ ਬਿਅੰਤ ਤੇਜ ਹੈ ੮੩ ਅਨੂਪਮ ਜਗਤ ਦੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਵਾ ਜਗਤ ਕਾ

ਕਰਤਾ ਹੈ ਤੇ ਬਿਅੰਤ ਹੈ ੮੪ ਕਰਤੇਯਾ ਬੀਤ ਗਏ ਹੈ ਨਹੀ ਤਦਪ
ਤੌਨ ਤਰ ਗਏ ਚੀਤ ਤੌਨ ਪੁਰਸ ਵਾ ਤਿਸ ਹਰੀ ਨੂੰ ਤੌਭੀ ਚੀਤ ਮੈ
ਨਹੀ ਧਾਰਨ ਕਰ ਗਏ ਭਾਵ ਸਖਯਾਤ ਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੇਆ
ਤੇ ਅੰਤ ਨਹੀ ਤਾ ਸਕੇਯਾ ਨਹੀ ਪ੍ਰਤ ਧਿਆਨ ਧਿਆਨ ੯੭ ਬਿਧ
ਮਾਨ ਪ੍ਰਗਟ ਸਖਯਾਤ ਕਾਰਕੈ ਭਗਤੀ ਬਿਨਾ ਹੰਕਾਰ ਸੇ ਜੋ ਕਰਮ
ਕਰਤੇ ਹੈ ੯੮ ਸੂਰਤ ਮੂਰਤੀ ਵਾ ਸੁੰਦ੍ਰਯਤਾ ਅਨਵੈ ਬੁਧੀ ਕਰਕੈ
ਬਿਚਾਰ ਨਹੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਨਾ ਨਹੀ ਸਕਦੀ ਇਤਨੀ ਬੁਧੀ ਮੈ ਜੋ
ਕਰਨਾ ਕਰੇ ਬਿਚਾਰ ੯੯ ਚੇਤ ਚੇਤਨਤਾ ਹਤੋ ਹਤਯਾ ੯੦ ਇਕ
ਵਾਰੀ ਬੈਣ ਭਾਖੇ ਹੈ ਫਿਰ ਕਹੋ ਕਿਯਾ ਵਾਕ ਕਹੇ ਮਾਰ ਮਾਰਿਆ
ਹੈ ਜੋ ਸੋ ਫਿਰ ਡਾਰੇਯਾ ਹੈ ਫਿਰ ਭਾਵ ਓ ਬਚਯਾ ਨਹੀਂ ਜੋ ਬਚੇਤਾ
ਡਾਰੇ ॥ ੯੧ ॥ ਥਾਂਪ ਪੂਜਨੀਕ ਕਰਕੇ ਨ ਕੀਯਾ ਹੈਜੋ ਬਿਹਸੁਦੀਨ
ਕਿਆ ਹੁਆ ਫਿਰ ਨਹੀ ਕਰਨਾ ਐਸਾ ਕੰਮ ਤੀਯਾ ਮਾਯਾ ਵ
ਵੂਲੋ ਵਾ ਸ਼ੀਤਾ ॥ ੯੨ ॥ ਕੋਟ ਕਸਟ ਤਪਾ ਦੀ ਕੀਤਯਾ ਭੀ।
੯੪ ॥ ਯੋ ਐਵੇਂ ਨਹੀ ਹੋਤਾ।। ੯੫ ॥ ਸਤ ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇਹੈ ਵਾ
ਦਤ ਕਹਦਾ ਹੈ ਸਤ ਕਰਕੈ ਦੇਵਤੇ ਵਾ ਪੂਜਮਤ ਕੈ ਪ੍ਰਕਾਸ ਆਪ
ਣੇ ੨ ਮਤਾਂ ਕੇ ਮਤ ਵਾਲੇਆਂ ਨੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰੇ ਹੈ ਵਾ ਉਚਾਰਨ
ਕਰੇ ਹੈਂ ਵਾ ਮਤਾ ਕੇ ਕਰੇ ਏਕ ਹਰੀ ਦੀਆਂ
ਸਾਤੇ ਹੋਰ ਕਰਮ ੯੬ ਜਿਸਦੇ ਕਰਮੈ ਤਾ ਰਹੈ ਜੀਵਾਂਦੀ ਸਰਬ-
ਕਾ ਕਾਰਨ ਹੈ ਵਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਤੇ ਕਉਣ ਜਾਤੀ ਹੈ੯੭ਜਾਨੀ
ਜਾਣਿਆ ਰੂਪ ਰੰਗ ਦੀ ਕਰਾਤੀ ਕ੍ਰਿਤ ਕੀਰਤੀ ਅਸੰਤ ਹੈ ਵਾ
ਜਿਸਦੀ ਬਰਨੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਆਦ ਉਆਦ ਹੈ ਸਰਬਦਾ ੯੮
ਰੰਗ ਦੀ ਰੇਖਾ ਵਾ ਰੰਗ ਰੇਖ ਦੀ ਪੰਗਤੀ ੯੯ ਅਤ੍ਰ ਅਤ੍ਰ ਕੇ
ਪੁਤ੍ਰ ਨੇ ੧੦੧ ਕ੍ਰਿਤ ਕੀਰਤੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪ੍ਰਤਾਪ ਵਾ ਚਿੰਨ ਉਪਾਵ

ਜਤਨ ੧੦੨ ਅਨਵੈ ਚਨ੍ ਏਦ ਵੀ ਭੇਦ ਜਿਸਕਾ ਗਿਨਤਾ ੨
ਵਾਉਚਾਰਦਾ ੨੩ਵ ਤਦੀ੧੦੪ ਥਕ ਗਿਰਯੋਥਧ ਸਿਰਲਿਖਤ
ਕਿਤ ਸ੍ਰੋਮਣੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੀਰਤੀ ਲਿਖਤਾ ੨ ਥਕਪਿਯਾ ਭਾਵ ਲਿਖ
ਨੇ ਸੇ ਰਹਤ ਹੋਵਾ ਅੰਤ ਨਾ ਪਾਇਆ ਤੇਰੀ ਕੁਦਰਤ ਕਾ ਭੇਦ ਨਾ
ਜਾਨੇਆ ਵਾ ਸਿਰੋਮਣੀ ਕੀਰਤੀ ਲਿਖਤਾ ੨ ਥਿਧਯਾਚਲ ਡਿਗ
ਪੰਯਾ ਵਾ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਪ੍ਰਪੰਚ ਕੋ ਲਿਖਨਾ ੨ ਥਿਧਯਾਚਲ ਥਕ
ਕੈ ਸਿਰ ਤੇ ਭਾਰ ਡਿਗ ਪਿਯਾ ਤੇਰਾ ਅੰਤ ਨਾਪਾਏਆ ਬਾਲਖਿਲ
ਸਠ ਹਯਾਰ ਚਿਤ ਮੈ ਸ੍ਰੂਰਜ ਦੇ ਮੋਹਰੇ ਦੌੜਤੇ ੨ ਥਕਤ ਹੋਕੈ
ਹਠ ਅੰਤ ਲੈਣੇ ਦਾ ੧੦੫ ਮ੍ਰੂਰਨ ਚੀਤ ਨਹੀਂ ਮੋੜਿਆ ਜਪਨੇ
ਵਲੋਂ ਧਿਆਨ ਦੇ ਵਿਸੇ ੧੦੬ ਕੋਲ ਨਾਲ ਮੈ ਹੰਕਾਰ ਸੇ ਦਿਜ
ਥਰ ਦਜੇਸ ਸ੍ਰੋਸ੍ਰ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕਾ ਈਸ੍ਰਰ ਜੋ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮਾ ਵਿਚ ਰ ਅੰਤ
੧੦੭ ਪਗਛੋਰ ਆਨ ਹੋਰ ਦੇਵਤੇ ਆਕੇ ਚਰਨ ਵਾ ਆਨ ਦੀ
ਸਰਨ ਛਾਡਕੇ ਤਿਸ ਹਰੀ ਦੇ ਚਰਨਾ ਦੀ ੧੦੮ ਭਾਤਕਸੇ
ਭਰਾਂ ਸੇ ਬਿਅੰਤ ਦੇਸਾਂ ਮੈ ਭਵੰਤ ਫਿਰ ੨ ਕੈ ਕਰੈ ਵਾ ਤਰਾ ੨
ਸੇ ਦੇਸਾਂ ਵਿਚਰ ਕੇ ਬਿਅੰਤ ਕੀਰਤੀਏ ਉਚਾਰਦਾ ਭਯਾ ੁਜਗ
ਰਥ ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਸੇ ਹਰ ਸੇਵ ਹਰੀ ਕੀ ਮੇਵਹਰੀ ਕੀ ਉਸਤਤੀਅਕਸ
ਮਾਤ੍ਰ ਅਚਾਂਨਕ ਹੀ ਤਿਹ ਤਿਸ ਦਤ ਨੂੰ ੨੦੯ ਥਿਯੋਮ ਪ੍ਰਜ ਲੋਕ
ਕ ਪੇਜਾ ਉਰਜਾਵਾ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਾਪ ਜਾਵਾ ਪ੍ਰਜਾ ਪ੍ਰਗਟਇਸ
ਵਜਾ ਸੇ ਕਸਟ ਜਤਨ ਜਾਇਦੈ ਅਥ ਜਿਸੇ ਕੋ ੧੧੦ ਦਤ ਤਥ
ਸਤ ਸਰੂਪ ਸਤ ਸਰੂਪ ਦੇ ਤਿਸੀ ਕਾਲ ਮੈ ਦਤਜੀ ਨਦ ਦਰਆ
ਉ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸ ਕਾਲ ਦੀਪਾਨ ਚਰਨੀ ਤਤ ਦਾ ਿਚਾਰ ੧੧੧
ਥਿਰਚੈ ਭਾਵੈ ਯੋ ਐਵੇ ਰੁਚ ਉਪਦੇਸ ਥਿਨਾ ੧੧੨ ਪ੍ਰਥਮ
ਮੰਤ੍ਰ ਜੋਗ ਮੈਂ ਜੁੜਨੇ ਕਾ ਗੁਰ ਦੁਆਦੇਵਾ ਗੁਰ ਧਾਰਨੇ ਕਾ ਉਪ

ਦੋਸ ਜਿਨੈ ਜਿਸ ਅਕਾਸ ਬਾਣੀ ਨੇ ਜਾਨਕੈ ਵਾ ਜਾਨਨਾ ਕਰਆ
ਜੋਗ ਕਾਰਨ ਕੋ ਸਮਾਧੀ ਕਰਨੇ ਵਾਸਤੇ ਅਨਭੇਵ ਕਾਲ ਕੋਕਹਾ
ਦੇਖੀਏ ਕਾਲਹੀ ਹੈ ਘੋਰ ਸੰਘਣੇ ਨਿਯਾਸ ਸਾਧਨ ਵਾ ਮੰਤ੍ਰ ਵਾ
ਕਰਮ ਵਾ ਅੰਗ ੧੧੩ ਬੁਧ ਕੋ ਜੋ ਤੇਰੀ ਬੁਧ ਉਜਲ ਹੋ ਜਾਇ
ਗੀ ਬੁਧ ਨਿਧਾਨ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਜੀ ਉਜਲਬੁਧੀਕਾ ਵਰ ੧੧੪
ਬੁਧ ਅਨੰਤ ਹਰੀ ਨੇ ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਹਰੀ ਪਵਿਤ੍ਰ ਮਹੰਤ ਦਤ ਦੇਵ
ਕੋ ਕਰ ਗਏ ਅਤਸ ਮਾਤ੍ਰ ਸੁਭਾਵਕ ਵਾ ਥੋੜੇ ਸੇ ਦਿਸਾਨਕੀਬਾਤ
ਜਾਨਨੇ ਵਾਲੀ ਖਿਸਾਨ ਖਿਸਕ ਗਏ ਵਾ ਸ੍ਰਮਿੰਦੇ ਹੋਏ ੧੧੫
ਜਾਨ ਬਿਚਾਰਕੈ ਮਨ ਮੈ ੧੧੬ ॥

ਇਤੀ ਪ੍ਰਿਥਮ ਗੁਰੂ ਸਮਾਪਤੰ ॥

ਦੂਸਰੇ ਗੁਰ ਕੋ ਕਰਾ ॥

ਮਨ ਹੀ ਮਨਨਾਂਕਰਿਆ ਮਨਮੈਂ ਵਾਸਧਮਨਕੋ ਹੀ ਮਨੈ ਮਨ ਮਾਨ
ਦਤਾਤ੍ਰੇਯਨੇ ਦੂਸਰੇਗੁਰੂਕੋਸੁ ਮਨਕੋਗੁਰੂ ਰੂਪਮਨਆਮਨ ਗੁਰੁਕਾ
ਸਿਧਾਂਤਪਛਾਨਨੈਪਛਾਨੀਦਾਮਨਮਨਜਾਇਮਨਸੁਧਹੋਵੈਤਾਕਾਮਨਾ
ਪੂਰਨ ਹੋਤੀਆਂ ਹੈਂ ਲਾਲ ਪਿਆਰੇ ਦੀ ਸੁਧ ਹੋਤੀ ਹੈ ੧੧੭

ਇਤੀ ਦੂਸਰਾ ਗੁਰੂ ਸਮਾਪਤੰ ॥

ਜਟਾਂਕਾਜੂੜਾ੧੧੮ਅਨਵੈਲਖੈਲਖਕਰਕੈ ਮਹਮਾਨੀਕ ਮੋਨੀ ਭੀ
ਮਨ ਮੈਂ ਮੋਹਤਹੋਤੇ ਹੈਂ ੧੧੯ ਆੜਬੰਦ ਮੰਝ ਵਾ ਜੰਜੀਰ ਦਾ
ਏਕ ਛੰਦੈ ਏਕਕਾ ਜਸ ਵਾ ਏਕਤਾ ਕਰਕੈ ਬੇਦ ਮਹਾ ਮਾਨੀਕ
ਮੋਨੀ ਹੈ ਮਹਾ ਮਾਨ ਕੋ ਬੰਧਯਾ ਹੈ ਧਾਰ ਰਹਿਆ ਕਿਆ ਬਹੁਧ
ਬੋਲਣੇ ਵਲੋਂ ਸੰਕੋਚ ਰਹੇਆ ਹੈ ੧੨੦ ਸਰਬੰ ਸੁਭੰ ਸਮਾਧੀ
ਸਾਧ ਚੁਕਾ ਹੈ ਵਾ ਸਾਧ ਰਹੇਆ ਹੈ ੧੨੧ ਮਤੰ ਭੇਖ ਵਾ ਬੁਧੀ
੧੨੨ ਰਹੇ ਏਕ ਚਿਤੰ ਨਿਰਸੰਕਲਪ ਮਤੰ ਭੇਖ ਵਾ ਬੁਧੀ ੧੨੨

ਮੇਖਲਾ ਗੋਦੜੀ ਵਾ ਖਫਨੀ ਵਾ ਤੜਾਗੀ ਪ੍ਰਮ ਤਤੰ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ੧੨੩ ਆਤਮਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਕਾ ਇਕ ਆਸਨ ਮੈਂ ਇਸਥਤ ਹੈ ਮਹਾ ਉਰਧ ਰੇਤ ਅਤੀ ਮਸਤਕ ਬੀਰਜ ਪ੍ਰਕਾਸ ਚਮਕਤਾ ਹੈ ਮਨ ਕੇ ਰੋਕਨੇ ਸੇ ਸਤ ਸ੍ਰਿਸਟ ੧੨੪ ਕਾਨ ਨੇਸੰ ਥਡੇ ਥਨ ਸੈਂ ਸਪਾਤ੍ਰ ਸ੍ਰੋਸ੍ਰ ਪਾਤ੍ਰ ਹੈ ਹਰੀ ਦੇ ਜਾਨਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਵਾ ਉਦਾਸੀਨਤਾ ਕਾ ਸ੍ਰਿਸਟ ਹੈ ੧੨੫ ਏਕ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ੧੨੬ ਸੰਨਯਾਸੀ ਤਿਆਗੀ ਹੈ ਸਰਬੰ ਕਰਮੰ ਏਕ ਹਰੀ ਦਾ ਕਰਮ ਰਿਤੰ ਪ੍ਰੇਮ ਵਾ ਏਕ ਕੋ ਪ੍ਰੇਮ ੧੨੭ ਧ੍ਰੂਮੰ ਧ੍ਰੁਣੀ ਤਪਾ ਕੇ ਨਾ ਮੁਚੰ ਨਹੀਂ ਛੁਟਦਾ ਰੁਦ੍ ਪ੍ਰੁਰਣ ਕੇ ਵਾ ਸਿਵਜੀ ਦਤ ਕੇ ਪ੍ਰੁਰਨ ਪਰੀਪ੍ਰੁਰਨ ਪ੍ਰਾਗਿਆ ਬੁਧੀ ਕੇ ਖਜਾਨੇ ਹੈਂ ਰਾਜ ਭੋਗ ਵਿਸੇ ਭੋਗ ਵਾ ਕਰਨੇ ਵਾਸਤੇ ਸਭ ਰਾਜੇਆਂ ਨੇ ਜਕੇ ਸਲ ਹੋਗਏ ਚਕ੍ਰਤ ਹੋਗਏ ਦੋਨੋਂ ਪਦੋਂ ਕਾ ਅਰਥ ਭਾਵ ਏਕ ਹੈ ੧੨੯ ਬਿਦਆ ਨਿਧਾਨੰ ਜਛਾਂ ਦੀ ਵਾ ਦੇਵਤੇ ਵਾ ਹੋਰ ਭੀ ਸੁਰਾਨੰ ਹੋਰ ਭੀ ਦੇਵਤੇ ਛਕੇ ਮੋਹਤ ਹੋਗਏ ਲਖੇ ਦੇਖ ਕੈ ਗਰਬ ਰਾਜ ਆਦਕਾਂ ਦਾ ੧੩੦ ਭੇਖਤੇ ਦੇਸ ਵਾਲੇਆਂ ਦੀ ਬਾਤ ਕਹੇ ਹੈ ਜਾਮਨੀ ਜਮਨ ਵਤ ਜੰਤ੍ ਸਾਸਤ੍ ਵਾ ਲਿਖਨੇ ਵਾਲੇ ਪਰੀ ਦੇਸ ਦੇ ਪ੍ਰਬਤਾਂ ਮੈਂ ਰਹਨੇ ਵਾਲੇ ਥਲੀ ਬਲਖ ਦੇ ਬਾਲਖੀ ਬੁਖਾਰੇ ਦੇ ਜੰਤ੍ ਬਾਜੇਆਂ ਵਾਲੇ ਛਲਾਨੇ ਛਲਨੇ ਵਾਲੇ ਵਾ ਦੇਸ ਹੈ ਅਜੀਆਮਰੀ ਇਤ ਆਦੀ ਸਰਬ ਦੇਸਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਹੈਂ ਅਤੇਵ ਅਤਸੈ ਕਰਕੇ ਜੂਆ ਖੇਲਨੇ ਵਾਲੇ ਅਧੰ ਉਰਧ ਰੇਤੰ ਹੇਰਾ ਤੇ ਰੋਕ ਕਰ ਉਪਰ ਲਜਾ ਕਰਕੈ ਬੀਰਜ ਕੋ ਇਸਥਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਜੋ ਹੈਂ ਜਤੀ ਵਾ ਤਿਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਕੇ ੧੩੨ ਸੁੰਭੰ ਜਾਣਕੈ ੧੩੩ ਕਰੰ ਹਥੋ ਮੁੰਡਾਏ ਲਟ ਮਾਤ੍ ਵਾ ਮੁਡਾਏ ਕਰੰ ਨਿਵਾਰਨੇ ਕਰੇ ਜਟਾ ਕੇ ਜੂੜੇ ੧੩੪

ਰੁਸਿਰ ਮੌਰ ਸ੍ਰੋਮਣੀ ਜੋ ਹੈਨ ਮਤ ਵਾ ਔਰ ਮਤ ਨਏਪੁਰਸਮਤ
ਰਾਨ ਕਾ ਸੰਨਯਾਸ ਕਾ ਰਾਜ ਸਿੰਗਾਸਨ ਮੈਂ ਜੋ ਛਤ੍ਰ ਸੇ ਵਾ ਰਾਜ
ਸਿਘਾਸਨ ਦੇਖ ਜਾਨੇ ਛੋਡਕੇ ਆਏ ਸੇ ੧੩੫ ਸਸਤ੍ਰਾਂ ਸਸਤ੍ਰਾਂ
ਵਾਲੇ ਸਭੈ ਭ੍ਰਿਤਾਬ੍ਰ ਸ੍ਰਿਸਟ ਦਾਸ ਹੋਏ ਅਛੇਵ ਜਾਨ ਕਰ ਦੁਹੰਤ
ਕਠਨ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਜੋ ਹੈਂ ਅਮਿਤ ਬਿਅੰਤ ਹੈ ੧੩੬ ਬਿਮਾਨ
ਪਰ ਵਿਚਰਨੇ ਵਾਲੇ ਚਿਤ੍ਰਕਾਰੀ ਕੇ ਰੂਪ ਪੁਤਲੀ ਕੇ ਸਮਾਨ ਹੋ
ਰਹੇ ਸਭ ਨ੍ਰਿਪਤਾਈ ਕਾ ੧੩੭ ਚਉ ਕਉ ਚਕਰਤ ਭਏ ੧੩੮
ਦਿਸ ਕੁੰਟਾ ਵਿਸਾ ਕੋਣੇ ਪ੍ਰੀਤਮਾਨ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰਕੇ ਹੰਗਤਾ ਰਾਜ
ਦੀ ੧੩੯ ਅਨਵੈ ਅੰਗ ਉਜਲ ਮੁੰਡ ਬਿਭੂਤ ਸੀਸ ਅੰਗਾਂ ਮੈਂ
ਉਜਲ ਬਿਭੂਤੀ ਅਰ ਮੁੰਡ ਪ੍ਰਸਿਰੋਮਣੀ ੧੪੦ ਕਾਲੰਤ੍ਰ ਇਸਤ੍ਰੀ
ਭੇਸ ਲਿਯਾ ਉਦਾਸ ਕਰ ੧੪੧ ਪਾਤਵੈ ਸੁਣ ਸੁਣ ਕੈ ਦੇਖ ਕੈ
ਆਪਣੇ ਆਪ ਜੋ ਕਰਮ ਕਰਨੇ ਲਗਾਪਏ ਹੈਂ ੧੪੨ ਕਲਪ
ਬਹੁਤ ਕਾਲ ਵਾ ਕਲਪਨਾ ਤੋ ਰਹਤ ਹੋਰਹਾ ਹੈ ਉਤੰਗ ਉਤਕ੍ਰਿ-
ਸਟ ੧੪੩ ਨਿਰਾਧਾਰ ਨਿਰ ਆਸਰੇ ਲਕੜੀਆਂ ਦੀ ੧੪੪
ਕਸਟ ਸਾਧਨ ਕਰ ਧੂਪ ਪਾਨ ਹੂਏ ਕਾਪੀਣ ਕਰਕੈ ਵਾ ਸੁਵਾਹ
ਘੋਲਕੇ ਪੀਕਰ ਜੁਗ ਪ੍ਰਮਾਣ ਬੈਤਕਾਲ ਉਰਧਾ ਉਚੀਆਂ ਬਾਹਾਂ
ਕਰਕੈ ਖੜੇ ਰਹੇ ਹੈਂ ੧੪੫ ਉਰਧ ਉਤ ਕ੍ਰਿਸਟ ਜਲਾਇ ਕਰ
ਅਨਵੈ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਬਹੁ ਬਿਧੀਆਂ ਸੇ ਵਾ ਨਿਆਸ ਦੇ ਪ੍ਰ-
ਕਾਰ ਇਕ ਕੀ ਆਸਾ ਦੇ ਅਧਾਰ ਹੋਇਕਰ ੧੪੬ ਡੀਠ ਦ੍ਰਿਸ੍ਟੀ
ਨੀਚ ਨੀਵੀ ਗ੍ਰਹਨ ਆਕੜਾ ਕੈ ਰਖਤੇ ਹੈਂ ਖਰਜਾਰ ਪੀਠ ਭਲੀ
ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਾਲਤੇ ਹੈਂ ਪਿਠ ਚਰਜੇ ਬ੍ਰਹਮ ਚਰਜ ਵਾ ਕਰਮ ਕਰੇ
ਵਾ ਬ੍ਰਤ ਕਰਮ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤੇ ਨਿਧੀਆਂ ਦਾ ਖਜਾਨਾ ਹਰੀ ੧੪੭
ਕੋਈ ਧਰਤ ਜਾਇਲੈ ਪਿਸ੍ਰਪਾਨ ਕੋਈ ਪਿਠ ਪਰ ਪੈਰਾਂ ਕੋ ਲੈਜਾ

ਕਰ ਧਰਤੇ ਹੈਂ ਏਹ ਭੀ ਆਸਨ ਹੈ ਐਸੇ ਸਾਧਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ
ਕਰਮਕਾਂਡ ਕੀ ਖੋਹਬਾਨ ੧੪੬ ਪਰਮੰ ਈਸਰ ਕਾ ਪਥ ਪਹਾੜੋਂ
ਮੈਂ ਅਮੋਲ ਰਾਮ ਨਾਮ ੧੪੯ ਪਾਠ ਪੂਜਾ ਵਾ ਬੇਦਾਦਾ ਭਗ ਭਾਵ
ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤੀ ਸੇ ੧੫੦ ਮਨ ਚਿੰਤ ਖੋਲ ਮਨ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਦੂਰ
ਕਰਕੈ ਵਾ ਚੇਤਨ ਦਾ ਮਨ ਨੂੰ ਸੁਚੇਤ ਕਰਕੈ ੧੫੧ ਸਿਯਾਮ
ਲਛਮੀ ਦੇਵੀ ੧੫੨ ਇਕ ਨਰ ਏਕ ਧਾਰ ਰਹੇ ਹੈ ਕਥਨ
ਪ੍ਰਸੰਗ ਆਪਸ ਮੈਂ ਮੁਕਤ ਪਤ੍ਰ ਸਰਪ੍ ਮੁਕੜੀ ਪਾਵਨੇ ਵਾਸਤੇ
੧੫੩ ਦੁਆਰ ਦੀ ਬਿਅੰਤ ਮੁਤੀ ੧੫੪ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬ੍ਰਹਮ ਦੀ
ਕਰੇ ਸਾਧਾ ਦੀ ਵਾ ਸ੍ਰਿਸਟ ਰੀਤੀ ਮੈਂ ੧੫੫ ਨੀਤ ਨਿਤ
ਹੀ ਵਾ ਹੈ ਮੀਤ ੧੫੬ ਭੋਜਨ ਖਾਤੇਂ ਹੈ ਬਨਾ ਮੈਂ ਭਛ
ਭੋਜਨ ਕਾਠ ਫਰੀਦ ਸਮ ੧੫੭ ਕ੍ਰਿਤ ਕੀਰਤੀ
ਕਾਨੋ ਸੇ ਸ੍ਰਵਨ ਕਲਪ ਸਮਾ ੧੫੭ ਕੰਦ੍ਰੀ ਦੀਹ ਬਡੀਆ ਕੰਦ-
ਰਾ ਮਝੀਹ ਮਧ ਬਰੇਤੇਤੇ ਬੈਠਕੇ ੧੫੯ ਸਿਧਪ੍ਰਗਟ ਵਾ ਆਸਨ
੧੬੦ ਅੰਗ ਸਭ ਦਾ ਹਿਰਦਾ ਬਿਅਕਤ ਏਅੰਦਾਜਾ ਤੇਜ ੧੬੧
ਜੋਗ ਜੁੜਨੇ ਦੇ ਸਾਧਨ ਅਪਾਰ ਚੀਨੇ ਪਰ ਜੁੜੇ ਆਨਾਮਨ ਤਬ
ਕਿਸੀ ਰਿਖੀ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਕੇ ਤੁਮਨੇ ਗੁਰੂ ਕੌਨ ਕਰੇਆ ਹੈ ਤਬ
ਉਤ੍ਰ ਨਾ ਆਏਆ ਰਿਖੀ ਨੇ ਉਨਕੀ ਸਾਧਨਾ ਦੇਖ ਕੇ ਕਹਾ ਕਿ
ਗੁਰੂ ਬਾਝ ਵਾ ਜਥ ਮਨ ਨਾ ਜੁੜੇਆ ਤਬ ਆਪਸ ਮੈਂ ਬਿਚਾਰ
ਕਰ ਦੇਖਾ ਭਾ ਏਹ ਨਿਸਚਾ ਹੁਆ ਜੋਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਬਾਝੋਂ ਐਸ
ਤਰਾਂ ਆਪਨੇ ਆਪ ਤਪ ਆਦੀ ਸਾਧਨਾ ਕਰਨੇ ਤੇ ਕਹਕੈਤੇ ਹੈਂ
ਗੁਰ ਬਿਧਾਨ ਸਾਧਨ ਹਮ ਕੋ ੧੬੨ ਤਬ ਦਤਨੇ ਉਨ ਕੀ ਨਿ-
ਮ੍ਰਤਾ ਦੇਖਕੇ ਕਹਾ ਭਲਾ ਮੁੰਡੇ ਦਾ ਭਾਵ ਇਕ ਲਿਟ ਭੀ ਲਾਵ
ਤੈਸੇ ਪੈਲੇ ੨ ਏਹੀ ਚਲੀ ਸੀ ਸਭ ਭੁਖਾ ਮੈਂ ਹੋਰ ਭਾਵ ਜਿਨ ਕੋ

ਉਪਦੇਸ ਦੀਆ ਮੁੰਛਨ ਨਾਮ ਚਿੰਨ ਕਾ ਨੈ ੧੬੩ ਭਟੰਤ ਉਪ-
ਦੇਸ਼ ਦੇ ਉਚਾਰਨੇ ਤੇ ਵਾ ਭਾਰਥ ਗ੍ਰੰਥ ਪੜ੍ਹ ੨ ਕੇ ਜੋ ਭਏ ਹੈਂ
ਜਾਸ ਨੇਤੇ ਵਾ ਜਾਕਰਕੈ ੩ਉਨ ਤਿਨਾਂਦੇ ੧੬੪ ਕੀਨੇ ਬਿਸ
ਰਾਮ ਕੋਈ ਕਾਲ ਫਿਰਨੇ ਸੋ ਅਰਾਮ ਕੀਆ ੧੬੫ ਨਾਮ ਪ੍ਰਗਟ
੧੬੬ ਬਿਹਾਰ ਬਿਚਰਤੇ ਹੈਂ ਨਿਹਾਰ ਦੇਖਨੇ ਸੁਣਨੇ ਕੀਤੇ ਹੈ
ਤਪਸੀ ਤਹਾਂ ਤਿਸਨੇ੧੬੭ਭਏ ਇਛਾਵਾਨ ੧੬੮ ॥ਇਤੀ ਵਤ॥
ਅਨਭਉ ਆਪਨੇ ਬਿਚਾਰ ਸੇ ਰਾਗ ਤਸੇ ਭਾਵ ਕਿ
ਕੇ ਉਚਾਰ ਹੋਏ ਨਹੀਂ ਦੇਖੇ ਆਪਨੇ ਹਿਰਦੇ ਕੀ ਗਿਆਤ ਸੇ
ਬਿਆਸ ਦੇ ਕਹੇ ਹੋਏ ਪ੍ਰਤਾਸੇ ਉਚਾਰੇ ਹੋਏ ਹੈਂ ਸੰ ਦਾਸ ਭੇਖ ਦੇ
ਪਾਧਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪ੍ਰਤਾਪ ਵਾਲਾ ਹੈ ਅਨਭਉ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੇ ਜਾਨਨੇ
ਵਾਲਾ ਹੈ ੧੭੦ ਸੁਢਾਲ ਸੁੰਦ੍ ਵਾ ਸੈ੍ਸ੍ ਰੀਤੀ ਸੈ ਔਰ ਜਪਾਤਪ੍ਹਾ
ਦੇ ਰਾਜੇਆਂ ਨੂੰ ੧੭੧ ਇਕ ਦੀਵਾ ਇਕ ਚੇਤਨ ਦੀ ਜਹਾ ਜਿਸ
ਸਮੇ ਵਾ ਜਿਨਾਂ ਦੇਸਾਂ ਮੈਂ ੧੭੨ ਪਹਾਰ ਪਸਾਰੇ ੧੭੩ ਚੌਏਕ
ਜੋਗ ਇਕ ਮੈਂ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਹੈਂ ੧੭੪ ਰਾਜ ਪਾਟ ਰਾਜ ਸਿੰਘਾਸਨ
੧੭੫॥ਇਤੀਗੁਰੂ ੩ਸਮਾਪਤੰ॥ਮਕਰਕਾ ਥਥੋਆਕੈਣਾਮਕੜੀ ਵਾ
ਜੁਲਾਹਾਦ੍ਰਿਦੇਮੈਂਅਨਮਾਨਕਰਕੇ ਬਾਤਵਾ ਨਿਸਚੇਬਾਤ ਬਿਚਾਰਨਾ
ਕਰੀ ੧੭੬ ਅਨਮਾਨ ਬਿਚਾਰਕੈ ਜੈਸੇ ਏਹੁ ਹੇਠ ਉਤੇ ਆਵਦਾ
ਹੈ ਤੈਸੇ ਬ੍ਰਿਤੀ ੧੭੭ ਆਪਨਾ ਆਪ ਆਪਨੇ ਹ੍ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਦੇਖਲੇਤਾ
ਹੈ ਵਾ ਅੰਤ੍ਰਮੁਖ ਹੋਕੇ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਰੂਪ ਵਾ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਆਤਮਾ
ਨੂੰ ਪਰਸਦਾ ਹੈ ਅਨਤ ਦੇਵਤੇਆ ਕੇ ਪੂਜਨ ਨੂੰ ੧੭੮ ਏਕ ਜੋ
ਹਰੀ ਹੈ ਭਾਵ ਪ੍ਰਕਾਰ ਵਾ ਪ੍ਰਤਾਪ ਭਾਵ ਪ੍ਰੇਮ ਵਾ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਵ ਕੋ
ਪ੍ਰੇਮ ਸੈ ਇਕ ਕਾਲ ਕੀ ੧੭੯ ਤਿਹ ਦੇ ਅੰਗਾਂ ਮੈਂ ਰੰਗ ਕਰ ਵਾ
ਰਿਦਾ ਤ੍ਰਿਸਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਤਰਸੇਤੈਸੇਸੇਭਾਵਜਥ ਲੈਣਾ ਕਰੇਆਹਰਖ

ਵੰਤ ਹੋਕਰ ੧੮੧॥ਇਤੀ੪ ਗੁਰੂਸਮਾਪਤੰ॥ਮਛ ਚਾਸਖ ਰਾਮਛ ਦੀ
ਪੁਨਾਆਸ ਕਰਕੈ ਬੈਠਾ ਹੋ ਵਾ ਹੈ ਵਾ ਮਛ ਦੇਖਾਨੇ ਵਾਲਾ ਅੰਗ ਖੰਭ
ਲਗਾਰਹਾਹੈ ੧੯੨ ਬਕਲਾ ਨਾਵੈ ਨਿਵਾਰਦਾਹੈ ੧੯੩ ਜੈਸੇਇਸਨੇ
ਲਾਇਆਹੈਐਸੋ ਨਾਥਵਾਸਤੇ੧੯੪॥ਇਤੀ ਪ੍ਰਗੁਰੂ ਸਮਾਪਤੰ॥ਜਦਾ
ਕਹਾ ਜਟਾ ਕਾਛਕਾਈ ਫਬ ਰਹੇਆ ਹੈ ਅਨਮਾਨ ਬਿਚਾਰਿਆ ਹੇ
ਨਿਸਚਾ ਕਰਿਆਹੈ ੧੯੯ ॥ ਇਤੀ ੬ ਗੁਰੂ ਸਮਾਪਤੰ॥ ਐਨ
ਆਸਾ ਤੋਂ ਰਹਤ ਹੋਕਰ ਤਹਾਂ ਤਿਸਾਨੇ ਵਾ ਤਬ ਧੁਨਖ ਤੋਪਿਜਨ
ਵਾਲਾ ੧੯੯ ਹੇ ਮਨ ਇਹਾ ਇਸਨੇ ਜਾਤੀਗ੍ਰੀਵਾ ਨੀਚ ਗਰਦਾਂਸ
ਨੀਵੀਸੀ ਨੀਵੀ ਹੀ ਟਿਕੀ ਰਹੀ ੧੯੯ ਧੁਨਖ ਦੇ ਪਿਜਦੇਆ
੨ ਵਾ ਬਿਚਾਰਿਆ ਹੈ ੧੯੦ ਘਰ ਦੇਖਨ ਨੂੰ ਇਸਨੇ ੧੯੧
ਇਤੀ ੭ ਗੁਰੂਸਮਾਪਤੰਚੌਤਹਾ ਮਛਦੇਹਤਕਰਨਵਾਲਾ ਜਾਰਜਾਲ
ਇਕਮਨਹੋਕੈ ੧੯੨ਬਨਛੀਕੰਡੀਜਰੀਆ ਜਾਲੀਆਂ ਅੰਧਕਾਲੀ
ਵਾਵਟੀ ਹੋਈ ਵਾ ਅਧੀ ਕੰਧੇ ਪਰ ਅਧੀ ਲਮਕਦੀ ਹੈਆਸਾ ਮੈ
ਹੈ ੧੯੩ ਏਕ ਆਸ ਮੈਂ ਉਦਾਸੀਨ ਹੋਈਆ ਹੈ ੧੯੪ ਇਤੀ
੮ ਚੇਰੀ ਚੋਹਰਖਤ ਅੰਗ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਮਤਵਾਰੀ ਮਸਤ ਹੋਈ
੧੯੫ ਘਰ ਵਿਖੇ ਵਾ ਰਾਜਾ ਵਾਸਤੇ ਚਿੰਤ੍ਰੇਲੇ ਦੀ ਚਿਤ੍ਰੀ ਹੋਈ
ਪੁਤਲੀ ੧੯੬ ਜਾਤ ੨ ਤਿਸਦੇ ਅੰਗਾਂ ਸੇ ੧੯੭ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪ੍ਰਕਾਰ
ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਥ ਰਾਜਾ ਕੇ ਸੰਗ ਐਸੀ ੧੯੮ ਬਿਨਾ ਚਿਤ ਦੇ ਦਿਤਆਂ
ਅਭਯਾਸ ਮੈਂ ੧੯੯ ਇਤੀ ੯ ਚੌਜੋਗ ਰੂਪੀ ਜਟਾਂ ਕੇ ਖੰਡ ਟੁਕੜੇ
੨੦੦ ਟਾਡ ਕਰ ਸਮਦਾਹ ਗਾਵ ਬੈਲ ੨੦੧ ਤਿਨ ਤਿਸਨੂੰ
ਘਰ ਦਾ ਬਸਨਾ ੨੦੨ ਮਾਤ੍ਰ ਮਾਯਾ ਕੇ ਰਸ ਮੈਂ ੨੦੩ ਤਾਕਰ
ਤਿਸਨੂੰ ਦੇਖਾ ਦਤਨੇ ਲਛਮੀ ਭਗਤ ਜਿਸ ਲਛਮੀ ਕਾ ਰੂਪ
੨੦੪ ਇਤੀ ੧੦ ਬੇਤਾ ਗਿਆਤਾ ਕਾਛਨ ਆਸ ੨੦੫ ਪਾਗੀ

ਪਾਵਨੇ ਵਾਲਾ ਖਟਗੁਨ ਖਟ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਸੇ ਬ੍ਰਹਮ ਦੀ ਭਗਤੀ ਦੇ
ਰਸ ਲੈਗਏਆ ਵਾ ਪੰਜ ਕਾਮ ਆਦੀ ਤੇ ਛੇਵਾ ਮਨ ਇਨ ਦੇ
ਰਸ ਵਿਸੇ ਨੂੰ ਲੀਨ ਕੀਆ ਲੈ ਕਰਦਿਤੇ ਹੈਂ ੨੦੬ ਪਰਾਈ
ਪਲਜਾਤ ਹੈ ੨੦੮ ਕਾਛਨ ਮਿਲਆਰੀ ਰੈਣ ਸੋਆ ਚੁਕਪਾਲਕ
ਲੈਲਵੋ ਇਸਦਾ ਸਿਧਾਂਤ ੨੦੯ ਸੋਵੈ ਗਾਫ
ਲਹੋ ਜਾਇ ਮੂਲ ਚੇਤਨ ਰੂਪ ਵਾ ਹਰੀ ਦਾ ਪਾਵਨਾ ਜੇ ਜਾਗੇ ਸੁ-
ਚੇਤ ਰਹੇ ਗੁਰਾ ਦੇ ਉਪਦੇਸ ਮੈ ਸਭ ਬੋਲ ਸਚੀ ਬਾਣੀ ਹਮ ਨੇ
ਏਹ ਬਾਤ ੨੧੧ ਇਤੀ ੧੦ ਕਲਾ ਸਕਤੀਆਂ ਸਾਧਨਾ ਪ੍ਰਭਾਉ
ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਾ ਪ੍ਰਤਾਪ ਹਰਾਉ ਇੰਦ੍ਰ ਵਾ ਸ਼ਿਵਜੀ੨੧੧ਮਨਲਾਦੀ
ਸੋਮਣੀ ਲਾਧੀਦਾ ਹੈ ਇੰਦ੍ਰ ਦਾ ਆਸਨ ਵਾ ਆਸਨ ਪਰ ੨੧੨
ਅਧੀਨ ਭਗਤ ਹੈ ੨੧੩ ਰਾਜ ਦੇਵ ਪ੍ਰਕਾਸ ਮਾਨ੨੧੪
ਪੂਰਣ ਸਿਵਾ ਦੇ ਗੁਨਾ ਸੇ ਖੜਗੰ ਅਸੰਸ ਸੰਪੂਰਨ ਖਟਾ ਗੁਣ
ਵਾਲਾ ਹੈ ਵਾ ਗਿਆਨਰੂਪ ਖੰਡੇ ਕਰਕੈਪੂਰਨ ਹੈ ੨੧੫ ਉਦਾਰ
ਸ੍ਰੇਸ੍ਠ ਮਨਦਾ ਹੈ ੨੧੬ ਗਣ ਸਮੂਹ ਵਾ ਗਣੀ ਦਾ ਹੈ ੨੧੭ ਤਹ
ਤਿਥੇ ਤਿਸ ਰਸਤੇ ਮੈ ਸੰਮਤ ਸਮਾਜ ਪਾਸ ਰਖਕੇ ਸਮਾਜ ਕੋ ਅਖੰਡ
ਇਕ ਰਸ ੨੧੮ ਪ੍ਰਚੰਡ ਤੀਖਨਹੈ ਸਿਲਾ ਸਸਤ੍ਰਾ ਸੈ ਤੀਰ ਤੀਖੇਵ
ਤ ਹੈ ੨੨੦ ਭਵਾਨ ਦੇਵੀ ਕੇ ਨਿਧਾਨ ਚਤ੍ਰ ਜਾਨਕੈ ੨੨੧ ਮੰਤ
ਪੂਜ ਸਵਾਰ ਸਵੇਰੇ ਉਠਕੇ ੨੨੨ ਬਿਮਲ ਅੰਗ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇਵੀਦੇ
੨੨੩ ਇਹ ਤਿਸ ਨੂੰ ੨੨੪ ਚਿਤ ਫਾਸ ਬੀਝਾ ਤਿਸਕੀ ਪ੍ਰੇਮਰੂਪੀ
ਫਾਸੀ ਹੈ ਬਿਨ ਆਗਆ ਵਾ ਬਝ ਗਿਆ ੨੨੭ ਸੀਭ ਕਿ ਜੋ
ਸੁਰਥ ਰਾਜਾ ਕੋ ਐਸਾ ਕੋ ਐਸਾ ਪ੍ਰੇਮਵਾਲਾ ਸਾਜਾ ਵਾਸਜਿਆਹੋਵਾ
੨੨੮ ਰਤੋ ਸਰੂਪੰ ਰਤਿਆਹੈ ਸ੍ਵਰੂਪਮੈਵਾਕਾਮ ਮੈ ੨੨੯ ਜੋਗਿੰਦ੍ਰ
ਗਾਮੀ ਬਡੇ ਧਿਆਨਧਾਰੀ ਗਾਵਦੈ ਹੈ ਵਾ ਗਮਨ ਕਿਆ ਧਿਆਨ

ਧਾਰਤੇ ਹੈ ਧਰਨੇਧਰਧਾਮੀ ਬਡੇਰ ਧਰਮੀ ਆਂਦਾ ਘਰਹੈਵਾ ਪ੍ਰਕਾਸ
ਕਹੈ ੨੩੧ ਅਦੰਗ ਕਲੰਕ ਤੇ ਰਹਤ ਵਾ ੨੩੨ ਦੇਖਕਰ ਵਿਸੇਸ
ਸੋਹਤ ਹੁਆ ਰਾਂਵਲ ਸੁੰਦ੍ ੨੩੩ ਸੰਭਾਲ ਸੰਭਾਲ ਕਰ ਜਖਦੇਖਾ
ਵਾ ਨਿਰਨੇ ਹੋ ੨੩੪ ਦੈਖੀ ਵੈਰੀ ਗਾਮੀ ਗਮਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਵਾ
ਸੁਭ ਕਰਮਾ ਮੈ ਗਾਵਨੇ ਜੋਗ ਹੈ ੨੩੫ ਲੋਕਾਂ ਕਰਕੇ ਅਰੀਮ ਹੈ
ਲੰਗੋਟ ਬੰਧ ਜਤੀ ਹੈ ਮਧੰ ਵਿਚ ਵਾ ਵਿਚਾਰਦਾ ਹੈ ੨੩੭ ਪਰੰਗ
ਰੀਤਾ ਪਰਮ ਗਿਆਤ ਭਗਤ ਵ ਸੇਨਵਾਲਾ ੨੩੮ ਖੰਕਾਲ ਅ-
ਕਾਸ ਸੇ ਰੈਣੀ ਵਾਲੀ ਦੇਵੀ ਕਾਖੈ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ ਦੇਵੀ ਕਾ ਵਾ
ਪੂਰਨ ਬਿਆਪਕ ਕਾਲਦਾ ਦਾਸ ਹੈ ਭਾਸੰ ਪ੍ਰਕਾਸ ਵਾਲਾ ਨੈ ਸਾਜੰ
ਸਾਜਾ ਵਾਲਾ ਹੈ ੨੪੧ ਸੁਰੋਸੰ ਸੁਧ ਹੰਕਾਰ ਦੇ ਸੰਤ ਹੈ ੨੪੨
ਬ੍ਰਹਮ ਦੀ ਭਗਤੀ ਦੇ ਸਹਤ ਹੈ ਵਾ ਸ੍ਰੇਸ੍ਠ ਭਗਤ ਹੈ ਅਰੰਭ ਉਤ
ਪਤ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਜਗਤ ਕੇ ਵਾ ਜਗਾ ਕੇ ੨੪੩ ਕਿਕੈ ਜੋ
ਕਰਤਾ ਹੈ ਪੀਣਾ ੨੪੪ ਕੁਸਲੀ ਅਨੰਦ ਸਰੂਪ ਹੈ ਦੁਸਲੀ ਦੂਰ
ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ ਹੈ ੨੪੬ ਜਿਇਕਾਦ ਛੰਦੀ ਏਕ ਜੋ ਹਰੀ ਹੈ ਸਰ
ਬਕਾ ਆਦ ਤਿਸਕਾ ਜਸ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ੨੪੭ ਨਿਨਾਦ ਵਿਸੇਸ
ਕਰਕੇ ਨਾਦੀਆ ਸਿੰਗ ਵਾ ਸੰਖ ਬਜਤਾ ਹੈ ਪੰ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਅਦੇ
ਸ ਨਮਸਕਾਰ ਕਿਸੈ ਗ੍ਰੰਥ ਖੁਲੈ ਜੁਲੈ ਕਰਕੈ ਚਿਦ ਜੜ ਕੀ ਰੀਤ
ਖੋਲ ਦੇਵੈ ੨੪੮ ਏਸੀ ਅੰਗੋ ਵਾਲੇ ਹੈ ਕਿ ਧਰਮੇਦ੍ ਭੇਸੀ ਜੋ
ਧਰਮਦਾ ਰਾਜਾ ਸਰੂਪਹੈ ਕਿਆ ਜੋਤ ਵਦੰਨੇ ਸਰਥਓਰ ਤੇ ਕ੍ਰਾਤੀ
ਸੋਭਾ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ੨੫੦ ਅਚਾਰਾਲਅੰਗਅੰਗਚਲਨੇ ਤੇ ਅਚਲਹੈ ਵਾ
ਤ੍ਰਿਦੇ ਕੀ ਚਲਤਾ ਤੇ ਰਹਤ ਹੈ ੨੫੧ ਕਿ ਬੀਰਾਨਰਾਧੀ ਜੋ ਬੀਰ
ਕੇ ਅਰਾਧਨੇ ਜੋਗ ਹੈ ਵਾ ਅਰਾਧਤੇ ਹੈ ਸਾਧੀ ਸਾਧਨੇ ਵਾਲੇ ਹੈ
੨੫੨ ਅਧਾ ਖੰਡ ਰਰੰ ਅਖੰਡ ਪ੍ਰੇਮਵਾਲਾ ਹੈ ਵਾ ਅਖੰਡਅਸਥਾਨ

ਸੈਰੰਗਾ ਹੋਵਾ ਹੈ ੨੫੩ ਦਾਸੀ ਦਾਸ ਭਾਵ ਰਖਤੇ ਹੈ ਵਾ ਦਾਸ ਹੋ
ਰਹੇ ਹੈ ੨੫੪ ਜਾ ਜੋਗ ਕੇ ਸਾਧਨਵਾਲਾ ਹੈ ਕਿ ਜੋ ਤਨ ਨੂੰ ਰੋਗ ਨੇ
ਤਿਆਗੀਆ ਹੈ ਵਾ ਸੰਵ ਕੋ ਐਸੇ ਗੁਣੋ ਵਾਲੇ ਦਤਾ ਤ੍ਰੈਯ ਨੇ ਸੁਰਥ
ਰਾਜਾ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਗੁਣ ਲੀਆ ਜਿਸ ਤਰ ਵੋ ਇਕ ਰਸ ਪ੍ਰਜਨ ਕਰ
ਰਿਹਾ ਸੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗਾਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਸੈ ਤੈਸੇ ਹਰੀ ਸੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨੇ ਸੇ ਸੋਖ
ਹੋਵੈ ਹੈ ੨੫੫ ਇਤੀ ੧੧ ਬਾਲੀ ਲਟਕੀ ਘੋਰ ਇਕ ਰਸ ਵਾ
ਸਬਦ ਸੋਰ ਬੋਲਤੇ ਹੈ ੨੫੬ ਦੇਵ ਕਾਲ ਕੀ ਚਰਚਾ ਕਰਤੇ ਹੈ
੨੫੭ ਸੁਰਤੰ ਬੇਦਾ ਕੋ ਰਾਠੰ ਰਾਜਾ ਹੈ ਨਿਧਾਸੰ ਸਾਧਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ
੨੫੮ ਅਰਚਾ ਪੂਜਾ ਕੋ ਵਾ ਥਾਨੀ ਘਰ ਹੈ ਵਾ ਧਾਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹੈ
੨੫੯ ਧੰਨਯਾਧੰਨਤਾ ਜੋਗ ੨੬੦ਗੁਡੀ ਤਾਕੇ ਅਨਵੈ ਤਿਸਲਟਕੇ
ਹਾਤ ਸੈ ਸੁੰਦ੍ ਗੁਡ ਦੇਖੀ ੨੬੧ ਇਸ ਐਸਾ ਹੈ ਪੀਐ ਪਾਨ ਆਵੈ
ਏਕ ਨਕਾਰ ਅਧਾ ਹਾਰ ਸੇ ਪਾਣੀ ਪੀਨੇ ਸੇ ਬੀ ਨਹੀ ਆਵੈ ਹੈ
੨੬੨ ਨਾਗ੍ਬੇਲ ਅਕਾਸ ਬੇਲ ਹੈ ਅਮ੍ ਵੇਲ ਹੈ ੨੬੪ ਜਾਯੰ ਜਾ
ਕਰਕੇ ਤਿਸ ਨੂੰ ਮੰਤ੍ ਮਨ ਸੈ ਵਾ ਪ੍ਰੇਮ ਸੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾ ਹੋਵਾ ਹੈ
ਜੋਉ ਸੀਸਮੇਜਾਨੇਓਂਜਾਨੀਏਨਿਧਾਨੈਂਨਿਧੀਆਦੇਖਜਾਨੇ੨੬੬ਲਖ
ਦੇਖੀ੨੬੭ਪੋਖਾਦੇਖਾਤਿਸਕੀਤਰਫਲੇਖਾ ਬਿਚਾਰੇਆ ਜਾਨਾਂ ਜਾਨੇ
ਆ ਗੁਰੂਕਰਕੈ ੨੬੮ ਜਨ ਮੁਨਜੁਵਾਲਾਜਾਨਨਾ ਕਰੋਵਾ ਮੁਨੀ-
ਆ ਜਨਾਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰਕਾਸ ਰੂਪ ਹੈ ਚਤਮੁਨ ਸਿਰੋਮਣੀ ੨੬੯ ਇਤੀ
੧੩ ਭ੍ਰਿਤ ਤੋ ਅਤਭੁਤ ਅਸਚਰਜ ਪ੍ਰਭਾਤ ਸਵੇਰੇ ਉਠਕੇ ੨੭੧
ਸੁਭ੍ਰੇਤ ਸ੍ਰੇਸਟ ਟੈਲੀਆ ਪੈਰੇਦਾਰ ਠਾਢੇ ਖੜੇ ਹੈਂ ਦੁਹਾਰ ਬੰਦਾ
੨੭੨ ਬ੍ਰਿਕਮ ਬਲ ਵਾ ਪੁਰਥਾਰਥ ਮਹੰਤ ਦਤਨੇ ੨੭੩ ਓਲਾ
ਹੇਠ ਬੈਠਨ ਨੂੰ ਇਕ ਪਾਇ ਇਕ ਚਰਨ ਵਾ ਆਗੇਆ ਸੈਂ ੨੭੫
ਨਿਰਜਨ ਤ੍ਰਾਸ ਪੁਰਸਾਂ ਤੇ ਥਿਨਾ ਹੈ ਓਜਾੜ ਸਮ ਭੈਦਾਇਕ ਹੈ

ਵਾ ਜਨਾ ਕੇ ਭੈਤੇ ਰਹਤ ਹੈ ਉਦਾਸ ਹੈ ਸਭ ਦੀ ਤਰਫ ਸੇ ਕਿਸੇ
ਸੇ ਹਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰੱਤਾ ਸੁਆਮੀ ਦੀ ਆਗੇਆ ਬਿਨਾ ੨੭੬
ਭਜੰਤ ਭੂਪ ਨਿਧਾਨ ਭਜਤਾ ਹੈ ਕਿਆ ਸੇਵਦਾ ਹੈ ਵਾ ਭੂਪ ਦੀ
ਆਗੇਆ ਮੰਨਨੇ ਮੈਂ ਚਤ੍ਰ ਹੈ ਸੁਬਾਸ ਸੇਸਟ ਘਰਾਂ ਨੂੰ ਉਠ ਭਾਜ
ਤ੍ਰਾਸ ਉਦਾਸ ਪਾਲੇ ਕੇ ਭੈ ਸੇ ਉਦਾਸ ਹੋਕਰ ਫਿਰਨੇ ਤੁਰਨੇ ਨੂੰ
ਉਠ ਭਜੇ ੨੭੭ ਪਉਰਦਰ ਪਰ ਗਉਹਰ ਦੇਵੀ ਦਾ ਵਾ ਭਾਗ
ਰਾਜਾ ਦਾ ਵਾ ਤਲਵਾਰ ਦਾ ਹਥਾਂ ਮੈਂ ਫੇਰ ਰਹੇਆ ਹੈ ੨੭੮
ਜੁਵਾਲ ਪ੍ਰਕਾਸਜਨ ਮਾਨੋ ਕਿਸੀ ਕਾ ਮਿਤ੍ਰ ਨਹੀਂ ੨੭੯ ਸਾਦਤ
ਦਾਉ ਚੋਰਾਂਆਦਿਕਾਂ ਦੇ ਮਾਰਨੇ ਦਾ ਦਾਉ ਸਾਧਦਾ ਹੈ ਜੋ ਅੰਦਰ
ਨਾ ਕੋਈ ਚਲਾ ਜਾਵੇ ਵਾ ਟੈਹਲਦਾ ਹੈ ਕੇ ਨੀਦ ਨਾ ਆਵੇ ਅਨ
ਯਾਸ ਆਸਾ ਤੇ ਰਹਤ ਹੈ ੨੮੦ ਅਨਵੈ ਗ੍ਰਿਹ ਦੇ ਦੁਆਰੇ ਦੀ
ਭੀ ਓਟ ਨਹੀਂ ਲੇਤਾ ਦਿਸਾਨਾ ਦਿਸਾਦੇ ਦੇਸ ੨ ਥਾਹਂ ੨ ਨੂੰ
੨੮੧ ਇਕ ਸੇਵਾ ਦੀ ਆਸਾ ਕਰਕੈ ਇਕ ਪਾਨ ਇਕ ਚਰਨ
ਪਰ ਖੜੇ ਹੈਂ ਐਸਾ ਧਿਆਨ ਲਗਾਕੈ ਮਾਨੋ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਉਦਾਸ
ਹੋਵਾ ੨ ਹੈ ੨੮੨ ਭਾਵ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇਵਕੋ ਰਾਜਾ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਾ ੨੮੩
ਧਾਰਸ ਰਖਦਾ ਹੈ ਭਾਜਸ ਭਿਜਦੀ ਹੈ ਪੈਰਕੇ ਨਾ ਹਲਾਵਨੇ ਸੇ
ਮਉਨ ਅਸਚਰਜ ੨੮੪ ਅਵਲੋਕ ਦੇਖਾ ਲਜਆ ਦਾ ਸਾਜਤਜ
ਕਰਕੈ ਸਚਾਇ ਉਤਸਹਦੇ ਸੈਤ ੨੮੫ ਤਿਹ ਜਾਨਕੈ ਤਿਸਨੂੰ
ਜਾਣਕੇ ੨੮੬ ਇਤੀ ੧੪ ਪਤਿਬ੍ਰਤਾ ਇਸਤ੍ਰੀ ਲੇਖਾ ਵਿਚਾਰੇਆ
ਹੈ ੨੮੭ ਸਿਵਊ ਸਿਵਾਂਦੇ ਤੁਲ ਕੌਣ ਹੈਗਾ ਤਾਂਤੇ ਏਹੁ ਸਿਵ ਦਾ
ਅਵਤਾਰ ਹੈ ਇਸਦੇ ੨੮੮ ਮੈਨ ਕਾਮ ਦੇਖਲਿਆ ਹੈ ਕਿ ਆਓ
ਅਧੀਨ ਹੋਗਿਆ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਵਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ੨੮੯ ਤੇਜ ਧਾਰੀ
ਦੇਖਕੈ ਦਤ ਨੂੰ ਜੋ ਹੈਸਨ ਨਾਰੀਆਂ ਚੀਤਊ ਬਸਤ੍ਰ ਰਾਸ ਸਿਰ

ਦੇ ਭੀ ਐਸੀਆਂ ਮੋਹਤ ਹੋਈਆਂ ੨੯੦ ਬਾਲੈ ਲਟਕੀਆ ੨੯੧
ਆਗੇ ਦਤਤ੍ਰੈਯਨੇ ਲਹੀ ਦੇਖੀ ਨਿਰਨੇ ਸੇ ਏਸ ਭੀ ਉਪਮਾ
ਮਾਨੋ ਪਦਮ ਹੈ ਛੈ ਹੈ ਬਾਸ ਵੀ ਸਚੀ ੨੯੨ ਸ੍ਰੀਭ ਕਿ ਜੋ ਵਾਂ
ਅਥਵਾ ਰਾਜੇ ਸ੍ਰੀ ਛੈ ਰਾਜੇਆਂ ਕੀ ਈਸ੍ਰੀਣੀ ਲਛਮੀ ਹੈ ਵਾ
ਸੋਭਾ ਹੈ ਵਾ ਕਲਗੀ ਹੈ ਬਿੰਦੇ ਲਤਾਦੇਵੀ ਹੈ ਹਈਮਾ ਦਰਜਾ ਹੈ
ਹਿਮਾਲੇ ਕੀ ਪੁਤ੍ਰੀ ਪਾਰਬਤੀ ਹੈ ਪ੍ਰਭੂ ਰੂਪ ਹੈ ੨੯੩ ਰਾਮਾਨੁ
ਜਛੈ ਲਛਮੀ ਦੀ ਭੈਣ ਰੰਭਾ ਹੈ ਵਾ ਬਲਭਦ੍ਰ ਕੀ ਭੈਣ ਸੁਭਦ੍ਰਾ
ਹੈ ੨੯੪ ਕਾਛੈ ਹੈ ਵਾ ਪਹਾੜ ਕੀ ਜਮਨਾ ਹੈ ਦੇਵਾਨੁਜ ਦੇਵਤੇ-
ਆਂ ਕੀ ਪੁਤ੍ਰੀ ਹੈ ਦਈ ਤੇ ਸੁਰਾ ਹੈ ਦੈਤਾਂ ਕੀ ਸੁਰਨੀ ਦਿਤੀ ਹੈ
੨੯੫ ਕਾਛੈ ਹੈ ਆਛੈ ਹੈ ਗਾਇਤ੍ਰੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੀ ਹੈ ਦੇਵੇਸਰੀ ਹੈ
ਸਚੀ ਹੈ ੨੯੬ ਮੰਤ੍ਰਾਂ ਕੀ ਪੰਗਤੀ ਵਸ ਕਰਲੈਣੇ ਵਾਲੇ ਵਾਲੀ
ਹੈ ਹੰਸਸਰੀ ਸਾਰਸੁਤੀ ਹੈ ੨੯੭ ਜਾਜੁਲ ਕਾਛੈ ਬਿਜਲੀ ਹੈ ਵਾ
ਦੇਵੀ ਹੈ ਸੁਵਰਨ ਆਦ੍ਰਿਛਾਜੈ ਸੁਮੇਰ ਕੀ ਜਾਈ ਹੋਈ ਸੋਭਾ ਹੈ
ਵਾ ਪੁਤ੍ਰਲੀ ਹੈ ਸੁਧੰ ਕੇਵਲ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੇ ਆਪ ਰਚੀ ਹੈ ਤਿਲੋਤਮਾ
ਹੈ ੨੯੮ ਪ੍ਰਮੇਸਰਜਾ ਹੈ ਦੁਲੋਦੇਈ ਹੈ ਪਵਿਤ੍ਰਤਾਈ ਹੀ ਹੈ ੨੯੯
ਚੰਚਲ ਕਾਛੈ ਬਿਜਲੀ ਹੈ ਕ੍ਰਿਤਆ ਧੁਜਾਛੈ ਕੀਰਤੀ ਦੀ ਧੁਜਾ ਹੈ
ਵਾ ਜੋਧਆਂ ਦੀ ਕੀਰਤੀ ਹੈ ੩੦੦ ਗਉਰੀ ਰਾਗਨੀ ਹੈ ੩੦੧
ਭੁਪਾਲ ਕਾਛੈ ਭੂਪਾਲੀ ਰਾਗਨੀ ਹੈ ਟੋਡੀ ਜੈ ਟੋਡੀ ਬਾਲੈ ਰਾਗਨੀ
ਹੈ ੩੦੨ ਮੇਘ ਮਲਾਰੀ ਵਾ ਮੇਘਾਂ ਕੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਮਲਾਰੀ ਧਮਾਰੀ
ਰਾਗਨੀ ਹੈ ਅਕਾਸ ਉਤ੍ਰੀ ਅਪਛਰਾ ਹੈ ੩੦੩ ਪਰੰਗ ਪਰਮ ਵਾ
ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਭਗਤ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਹੈ ਇਕ ਚਿਤ ੩੦੪
ਰਾਜਨ ਜਾ ਰਾਜੇਆਂ ਦੀ ਪੁਤ੍ਰੀ ਹੈ ਸੰਭਾਲਕਾਛੈ ੩੦੫ ਸੰਭਾਲ ਹੈ
ਵਾ ਸੰਭਾਲਨ ਨਾਮ ਦੇਵੀ ਹੈ ੩੦੬ ਅਤਰ ਖਣੀਛੈ ਖਿਚਨੇ ਵਾਲੀ

ਹੈ ਸਭਦੇ ਚਿਤ੍ਤ ਸੁੰਦ੍ ਤਿਲਕਾਂ ਦਾ ਦੀਵਾ ੩੦੯ ਜਾਨਵੀ ਗੀਤਾ ਹੈ
ਗੋਦ੍ਦਾਵਾਕਾਛੈ ਗੋਮਤੀ ਹੈ ਵਾ ਦ੍ਵਾਰਕਾ ਦੀ ਸੋਭਾ ਰੂਪ ਹੈ ੩੧੦
ਕਾਮਨਾ ਦੇ ਪੂਰਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਲਛਮੀ ਹੈ ਵਾ ਕਾਮ ਦੀ ਇਸ੍ਤ੍ਰੀ
ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਵਾ ਚਤੀ ਇੰਦ੍ਰਾਨ ਜੈ ਹੈ ਲਛਮੀ ਦੀ ਭੈਣ ਦੱਸਾ ਹੈ
੩੧੧ ਖੰਡਾਵਤੀ ਦੇਵੀ ਉਠਨੇ ਵਾਲੀ ੩੧੩ ਪਿਛੜੇ ਦੁਖਦੇ
੩੧੫ ਛਤ੍ਰਾਲ ਕਾਛੈ ਛਤ੍ਰੀਆਂ ਦਾ ਆਲਾ ਘਰ ਹੈ ੩੧੭ ਸਸਵਾ
ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ ਦੀ ੩੧੮ ਪੰਚਾਲ ਪੰਜਾਂ ਦੀ ਦ੍ਰੌਪਤੀ ੩੨੦ ਪੁਤ੍ਰੀ ਪੁਤਲੀ
੩੨੨ ਨਗੌਸਜਤ ਛਕਦੀ ਪੁਤਲੀ ਹੈ ਨਲਨੰ
ਕੌਲਵਲ ਮਲਨੀ ਮਲਨੇ ਵਾਲੀ ॥ ੩੨੩ ॥ ਸ੍ਰੋਸ੍ਰ ਭਗਤੀ ਦਾ
ਰੂਪ ਹੈ। ੩੨੪। ਮੋਹ ਜੋ ਬਨਰੂਪੀ ਮਯਾ ਸ੍ਰਧਾ ਸੇ ਮੁਖ ਦਾ
ਨੂਰ ਪ੍ਰਕਾਸ ਪੂਰਨ ਉਜਲਾ ਕਰ ਰਹਿਆ ਹੈ ਭਿੰਨ ੨ ਚੰਚਲਾ
ਸਮ ਬਿਜਲੀ ਸਮ ਹੈ ॥ ੩੨੫ ॥ ਖੰ ਅਕਾਸ਼ ਬੈਣੀ ਗੁਣ ਸੁਦ੍
ਬਨਾਵਨੇ ਵਾਲੀ ਮੰਡਾਲੀ ਗੁਤ ॥ ੩੨੬ ॥ ਸੁਰੈਣੀ
ਅਪਛਰਾ ਹੈ ਵਿਧ ਕੋਇਲਸਮ ਹੈ ਦ੍ਰਿੜ ਹੈ ਧਰਮਾ ਕਰਮਾ ਹੈ
ਆਪਤੇ ਹੋਰਾਤੇ ਸਬਾਸ ਧੰਨਤਾ ਜੋਗ ਵਾ ਸ੍ਰੋਸ੍ਰ ਸੁਰੀਦੀ ਵਾਲੀ
ਹੈ ਚਖਤੇ ਨਾਸਨਾਕ ਬਾਰੀਅ ਇਸਤ੍ਰੀਕੇ ਚਾਰੀ ਸੁੰਦ੍ ਹੈ।੩੨੯।
ਬਾਂਰੰ ਚੰਚਾਲੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦੇਤੇ ਬਿਜਲੀ ਸਮ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੈ ਗਾਸਤ
ਸ੍ਰੋਸ੍ਰ ਧਰਮ ਕੇ ਕਰਮ ਸੈ ਸੰਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਚਲਨੇ ਵਾਲੀ
ਹੈ ਵਾ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਸੰਚਨੇ ਵਾਲੀ ਹੈ ਦੁਖ ਦੁਦੰ
ਦੁੰਦ ਦੁਖਾਂ ਦੇ ਰਾਗ ਦ੍ਵੈਸ਼ਾਦੀ ਹਰਿ ਚੰਦੰ ਹਰੀ ਕੇ
ਜਸਕੋ ॥ ੩੨੯ ॥ ਘਿਰਤਾਰੀ ਤੇ ਧ੍ਰਿਤਾਰੀਏ ਅਪਛਰਾ ਹੈ
ਮੋਹਨੀ ਹੈ ਤੇ ਨੇਤ੍ ਕੇ ਨਦਾ ਰਹੀ ਹੈ ਅਛੇ ਮੋਹਨੀਆ ਨੇ
ਰਾਚੀ ਨੇਤ੍ਰਾਂਦੇ ਨਚਾਕੇ ਵ ਸੁਰਮੇ ਕੋ ਪਾਛੈ ਮੋਹਨੀ ਹੈ ਚਖ

ਦੇਖਨੇ ਹੀਤੇ ਪ੍ਰਹਾਰ ਕਰ ਦੇਤੀ ਹੈ ਵਾ ਸਰਥ ਗਰਬ ਕੋ ਤਿਆਗ
ਕੈ ਨੀਚੇ ਲਜਤ ॥ ੩੩੦ ॥ ਦੇਵਾਨੀ ਅਧਪਤੀ ਲੰਕਾਨੀ
ਮਦੋਦ੍ਰੀ ॥ ੩੩੧ ॥ ਨਿਰਤੇਆ ਅਪਛਰਾ ਹੈ ਪਥਾਨੀ ਹੈ ਸੈਨਾ
ਹੈ ਭਿਕੁਰੀ ਦੇਵੀ ਹੈ । ਫਿ ਭਾਮਾ ਇਮਤ੍ਰੀ ॥ ੩੩੨ । ਥਰ ਥਰ
ਥਰਨੀ ਸ੍ਰੇਸ੍ਰ ਅੰਗਾ ਵਾਲੀ ਹੈ । ੩੩੩ । ਤਾਨੰ ਥਲ ਸੁਭਵੰਤੀ
ਸ੍ਰੇਸ੍ਰਤਾਈ ਥਨਮਾਲੰ ਥਨਦੇ ਫੁਲਾਂਦਾ ਵਾ ਮੋਤੀਆਂ ਦਾ ਸਿਖਰੰਜ
ਨ ਜੁਆਲੰ ਮਾਨੋ ਅਗਨੀ ਦੀ ਲਾਟ ਹੈ । ੩੩੪ । ਉਪਾਂਸਕ
ਦਾਸੀ ਹੈ ਵਾ ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਵਾਲੀ ਹੈ ਮਨੇਸੰ ਛੇਪੰ ਮਨਕੋ ਸੰਕੋਚੇਆ
ਹੋਵਾ ਹੈ ॥ ੩੩੫ । ਅਰਾਮੰ ਅਨੰਦ ਰੂਪ ਹੈ । ੩੩੬ । ਏਕਅੰਗ
ਸੈ ਖੜੀ ਰਹਤ ਹੈ ਪਤੀ ਕੀਭਗਤੀ ਸੇ ਇਕਾਤ ਦੀ ਆਸ਼ਾ ਹੈ
ਸੁਭਾਵ ਪਤੀ ਕੇ ਬਿਨਾ ਭਾਸ਼ੀ ਪ੍ਰਭਾਤੰ ਸਵੇਰ ਕੇ ਸੂਰਜ ਕੀ
ਨਿਆਈ ਪ੍ਰਕਾਸ ਵਾਲੀ ਹੈ ॥ ੩੩੭ ॥ ਅਨ ਨਿੰਦਰਾ ਨੀਦਤੇ
ਰਹਤਵਾ ਅੰਨਤੇ ਨੀਂਦ ਨੇਰਹਤਹੈਪਤੀ ਕੀ ਆਗਿਆਬਿਨਾ ਅੰਨ
ਨਹੀਂ ਖਾਤੀ ਥਰਤਾ ਥਰਤ ਚਾਰੀ ਹੈ ॥ ੩੩੯ ॥ ਸੁਭੰਗੀ
ਸੁਭਾਇਮਾਨ । ੩੪੦ । ਸਰਬੈਬਿਚਾਰੀ ਸਰਥ ਰਾਗਨੀ ਉਸਕਾ
ਰੂਪ ਹੈ ਏਕ ਕੇਵਲ ਇਸੀਕਾ ॥ ੩੪੧ । ਲਖ ਦੇਖਕੇ
ਦਤ ਜੀ ਰਸ ਸੈ ਲੀਨਾ ਆਗਿਆ ਸੈ । ੩੪੨ । ਇਤੀ । ੧੪ ।
ਭ੍ਰਮ ਫਿਰਕੈ ਤਕ ਦੇਖਕੈ ਵਾ ਦੇਖਨੇ ਨੂ । ੩੪੩ । ਚਿਤ੍ਰ ਪੁਰਨਾ
ਮਥਾ ਵਾ ਸੁੰਦ੍ਰ ਪੁਰ ਦੁਵਾਲੇਆ ਸਵਰਗ ਤਿਹ ਤਿਸ ਨਗਰੀ
। ੩੪੪ । ਅਲੀਸੈਨਾ ਜਰਾਵਸੈ ਜਰੀ ਹੋਈ ਹੈ ਸੈਨਾ ਤ੍ਰਿਦਸਾਲ
ਸੁਵਰਗ ਕੀ । ੩੪੫ । ਬਿਨਾ ਪ੍ਰਾਨਤੇ ਬੋਲਤੇ ਨਹੀ ਮ੍ਰਿਤਕ ਕੀ
ਨਿਯਾਈ ਤਹਾਂ ਤਿਥੇ ਗਣੰ ਸਮੂਹ । ੩੪੬ । ਦਲ ਨਾਥ ਰਾਜਾ
ਗੁਫ਼ ਸਮੂਹ ਵਾ ਸ੍ਰੁੰਦ੍ਰ ਗਲ ਗੰਜਤ ਸਮੂਹ ਗਜਦੇ ਹੈ ਵਾ ਲਜਤ

ਹੋਤੇਹੈਂ ਹਾਥੀ ਵਾਰੰਡ ਰੋਲੀਤਜਤੇ ਹੈ ਸੁਡਾਸੇ ਜਲ ਹਾਥੀ ।੩੪੭
ਗਾਹਤੇ ਦਲਕੋ ਜਲਪੁਨਾ ਜਲਦੀ ਧਾਰਾ ਸਿੰਚਤੇ ਹੈ ਪੇਟ ਪਰ
ਸਰੀਰ ਪਰਤੇ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਪਰ ਧਾਵਤੇਯਾ ਪੇਖ ਕਰਕੈ ਤਿਨਕੋ
ਪ੍ਰਭੁ ਰਾਜਾ ਵਾ ਸੋਭਾ ਕੋ ਅਵਲੋਕ ਦੇਖਕੈ ਰਾਜੇ । ੩੪੮ । ਚਪ
ਚਾਹਸੇ ਭਾਨ ਕਿਰਨਾ ਦੀ ਨਿਆਈ ਸ਼ੂਰਮੇ ਚਾਚਰ ਹੋਲੀਆਂ ਸੈ
ਨਯੰ ਨਹੀਆ । ੩੪੯। ਭੂਖਤ ਭੂਖਨ ਸੁਖੰ ਸੁਖ ਪੂਰਬਕ
। ੩੫੦ । ਮੁਖ ਪੋਛ ਧੋਵਤੇ ਹੈਂ ਸੁਭਸੇ ਸੋਭਤੇ ਹੈ ਛਕੇ ਮੋਹਤ ਹੋ
ਰਹੇ ਹੈ । ੩੫੧ । ਰਤ ਸੁੰਦ੍ ਕੇਸਰ ਦੇ ਤਿਲਕ ਅਨੰਖ
ਅਗਿਣਤ ਤਿਹ ਮਗਮੈ ਰਾਜਾ । ੩੫੩ । ਨੀਚ ਨੀਰੰ ਨੀਵੀ
ਗਰਦਨ ਤਿਸਨੂ ਕਹਾ ੩੫੪ । ਚਕ ਚਕ੍ਰਤ ਓ ਮੁਨੀ ਦਤ ਜੀ
ਕੈਸੇ ਹੈ ਪ੍ਰਭਾਸ ਪ੍ਰਕਾਸ । ੩੫੫ । ਤਨ ਕਰਕੇ ਭੀ ਹਨ ਸਮ
ਥਡੇ ਜਤੀ ਹੈ । ੩੫੬ । ਸਰੰ ਕਰੰ ਬਾਣ ਬਨਾਨੇ ਵਾਲਾ ਪਰੰ
ਪੈਰਿਆ । ੩੫੭ । ਰਾਹ ਹਠੀ ਜੋ ਕੋਈ ਵਾ ਕਰਨਾ ਕਰੇ ਭਵ
ਧਾਰ ਜਨਮ ਮਰਨੇ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਤੇ ਤਨਕਮਾਨ ਆਦੀ ਮਨਦੇ
ਸੋਕਾਂ ਦੀ ਭ੍ਰਮ ਪਾਸ ਧਰੇ ਦੂਰ ਕਰ ਦਿਤੇ ਹੈ ਇਤੀ । ੧੫ ।
ਏਕ ਰੁਬਿੰਦ ਅਨਵੈ ਪੂਰਬਕ । ੩੫੯ । ਸ਼ੂਰਤ ਨਾਦ ਨਾਦ
ਦਾਈ ਾ ਵਾ ਸ਼ੂਰਤ ਨਵੀਨ ਸੁੰਦ੍ਜਤਾ ਵਾਲੇਨਹੀਂ ਬੋਲਤ ਨਾ
ਚਿੰਤਨ ਸੈ ਥਿਨ । ੩੬੦ । ਚਾਵੜ ਇਲ ਗ੍ਰਿਹਆਲਨੇ ਨੂ ਪਲ
ਮਾਸ ਚਲੀ ਚਰ ਪ੍ਰਮਾਥ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮਥਨੈ ਵਾਲੀਆਂ।੩੬੧।
ਸੁ ਓ ਮਾਸਨੂ ਸੁਮੰਡੀ ਗਈਆ ਚੜ੍ਹਾ ਮਾਸਦਾ ਭਲਾ ਭਿਲਾ
ਟੁਕੜਾ ਓ ਇਕ ਇਲ ਲਹ ਦੇਖਕੇ ਚਿਤ ਮੈ ਜੋ ਓ । ੩੬੨ ।
ਸੋ ਚਾਂਰ ਇਲਾਂ ਤੇ ਮਾਸਕੋ ਦੇਖਨੇ ਲਗੀਆ ਤਾਸਕਾਕੋਤਕਕੈਹਨਾ
ਕੀਆ। ੩੬੩ ਧੰਨ ਤੇ ਧੰਨ ਦੀ ਇਛਿਆ ਪਦਾਰਥ ਕੀਆਸਾਤੇ

ਥਿਨਾ ਪੁਨਾ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਮਨ ਉਦਾਸ ਕਰਕੈ ਇੰਦ੍ਰੀਕੇ ਵਿਸੇ ਸ੍ਰੁਤ ਦੈਤਾ ਤਬ ਸੁਖੀ ਹੋਤਾ ਹੈ। ੩੬੪। ਇਤੀ। ੧੬। ਨਾਦ ਸੰਗ । ੩੬੫ । ਚਲ ਕਰਕੇ ਵਾ ਸੀਘ੍ਰਥਿਕਟੰ ਕਠਨ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਜਹਾ ਨਦੀਮੈ। ੩੬੬। ਥਰਕਤਾ ਡੋਲਤਾ ਹੈ। ੩੬੭। ਮਛਅਰੀ ਦਧੀਰਾ ਸ੍ਰੂਰਜ ਦਾਰਥ ਅਸਤ੍ਰਿਆ। ੩੬੮ । ਕਰਤਾ । ਕਹੇਆ ਤਿਸਨੂ ਇਸ ਸੇ ਭੀ ਧਿਆਨ ਗੁਣ ਲੀਆ। ੩੬੯। ਇਤੀ ।੧੭। ਮ੍ਰਿਗਹਾ ਅਤਿੜੀ ਮੜਾਂਲ ਲਸੈ ਮਖੀਰ ਮਾਖਓ ਪ੍ਰਕਾਸਤੇ ਹੈ ਐਸੇ ਸੰਘਨੇ ਤੇ ਉਚੇ ਹੈ। ੩੭੦ । ਜਿਹਾ ਜਿਥੇ ੩੭੧ । ਸੰਧਤ ਸਿਧਾਨ ਵਾ ਔਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਕਿਸਤੇ ਕੋਟਾਨ ਕੋਟ ਹੀ ਸਭ ਸੈਨਾ ਸੰਨਯਾਸੀ ੩੭੧ ਕਨਕੰ ਦ੍ਰੁਤ ਸੋਨੇ ਕੀ ਜਿਤ ਸੰਜੁਗਤ ਹੈ ਵਾ ਅੰਗੋ ਸੇ ਸਨਿਗਧ ਹੋਈ ਵ ਰਿਤਰਾਜ ਬਸੰਤ ਬਾਰਧ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਮਾਂਨੋ । ੩੭੩। ਘੋਰਤ ਬਜਦੇ ਹੈ ਕੁਲਾਹਲਾ ਸਬਦ ਰਿਖ ਮਾਲੀ ਪੰਗਤੀ । ੩੭੪। ਨਿਯਾਸ ਸਾਧਨ ਆਸਾ ਤੇ ਰਹਤ ਹੋਕਰ ਕਰਤੇ ਹੈ ਚਉ ਚਕਾਕੋ ਗਿਰਦਾਕਰ ਇਸ ਥਿਤ ਕੀਏ । ੩੭੫। ਦਦਸਭਦੇ ਸੈਤ ਅਨਭੰਗ ਨਾਸਤੇ ਰਹਤ ਇਕ ਚਸ ਅਨੰਗ ਸੁੰਦ੍ਰ ਜੋਗ ਜਟਾ ਜੋਗ ਰੂਪੀ ਜਟਾਵਾ ਜੋਗ ਕਲਾ ਹੈ ਦਤ । ੩੭੬। ਇਹੁ ਹੈ ਇਹ ਤਰ ਰੀਹੋ ਹੋਕਰ ਵਾ ਏਹੁ ਤਰੰਗ ਹੀ ਏਹੁ ਸਭ ਪਦੋ ਮੈ ਉਪਮਾ ਜਟਾ ਕੀ ਹੈ ਅਨੈ ਸੁਨੋ ਵਾ ਜੇਹੜੇ ਸੁਨੇ ਹੈ ਤਪ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜੋ ਐਸੇ ਤਪ ਕਰੰਤੇ ਹੈ ਛੀਨ ਲਏ ਭਾਵ ਸਭ ਬਿਧੀਆ ਆਪ ਕਰਨ ਲਗੇ । ੩੭੭ । ਜਾਨ ਮਾਨੋ ਵਾ ਜਾਨ ਕਰ ਭਾਸ਼ ਤਿਸਦੇ ਵਾ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ । ੩੭੮ । ਛਟਾ ਖਿਰਨਾ ਕਹੁ ਕਦਾਚਿਤ ਵਾ ਕਿਦਰੇ ਛਿਕ ਸੀਘ੍ਰ। ੩੭੯। ਨਿਵ੍ਰਰੇ ਛੁਟਦਾ ਨਿਕਲਦਾ ਨਰਕ ਨੂ

ਦੁਖਾਂ ਤੇ ਤੌਨ ਤਰਾਕ ਤੇ ਪੁਰਖ ਸੀਘ੍ਰ ਜਿਨਕੇ ਜਿਸ ਦਤਕੇ ਸਮਤਾ ਆਦੀ ਗੁਣੋਂ ਕੀ ਠਾਟ ਬਣਤ ਬਣੀ ਹੈ ਘਟੀ ਘਟਜਾਤੀ ਘੜੀ ਪਾਪਾਂਦੀ। ੩੮੦। ਇਤ ਇਸਤਰਫ ਪਤੌਨ ਪਤੇਆਦੀ ਕੁਟੀਆ ਛੇਰਨ ਭਿੰਮ ਭਿੜਹਾ ਬਕ੍ਰੀਆ ਕੋ ਭਿਆਨਕ ਬਘਆੜ ਤਿਹ ਤਿਸ ਅਹੇੜੀਨੇ ਦਤਕੋ ਰਿਖੀ ਨਹੀ ਜਾਨਿਆ ਸਸਾ ਸਸਯੋ ਸਵਾਸਨੁ ਸੰਕੋਚ ਲੇਆ ਜੋ ਜਾਨ:ਾ ਜਾਏ ਕਸਯੋ ਖਿਚਆ ਮਾਰਨੇ ਕੋ। ੩੮੧। ਸਰਕਸੇਆ ਹੋਵਾ ਹੈ ਵਾ ਹੋਰਏ ਮ੍ਰਿਗ ਨਹੀ ਨਹ ਪਾਨ ਤਜੇ ਤੋਭੀ ਹਥਾਂ ਤੇ ਨਹੀ ਮੁਟੇ ਦ੍ਰਿੜ ਧਿਆਨ ਵਾਲਾ। ੩੮੩। ਬਹੁਤੇਚਿਰ ਪਿਛੋਂਸੰਕਾਮਾਣ ਏਣੇਸੇਜਥ ਧਰੇਰਿਖ ਪਾਲਜਟਾ ਕਸ ਕੈਸੇਸਾਹਮਣੇ ਮੋਹਿਲਾਗਤਮੇਰੇਕੋ ਨਿਗਾ ਆਵਤੇ ਹੋ।੩੮੩। ਕਰੀਬਹੁਤ ਉਪਤਾਤਿਸਦੀਬਹੁਤ ਉਪਮਾ ਕਰੀ ੩੮੪ ਪ੍ਰਸੀਜ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਯਾ ਵਾ ਭਿਜ ਗਿਆਗਣ ਧਿਆਨ੩੮੫ ਭਾਰ ਦੁਖ ਮਲ ਅੰਦ੍ ਯਹਸ ਨਾਨ ਕਟੇ ਹਿਦੇਦੀ ਮਲਤਾ ਯਹ ਇਕ ਅਹੇੜੀ ਕੇ ਧਿਆਨ ਸਮ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੇ ਧਿਆਨ ਰੂਪੀ ਜਲ ਮੈ ੩੮੬ ਤਰ ਤਰ ਜਾਈਦਾ ਹੈ ਕਥਤਾ ਦੇ ਵਾ ਛੰਦਾਂ ਦੇ ੩੮੭ ਚਰਾਚਰ ਚੌਧਰ ਹੇ ਜੜ ਜੰਗਮ ਚਕ੍ਰਤਾ ਹੋ ਰਹੇ ਤਥਾ ਸਭੀ ਹੋਏ ਹੈਸੇ ਜੋ ਦੈਖੋ ਐਸੇ ਤਪੀਸਰ ਨੇ ਪਾਪੀ ਦੇ ਪੈਰ ਕਿਉਂ ਫੜੇ ਹੈ ਇਸਤੇ ਹੋਏ ਹੈ ੩੮੮ ਇਤੀ ੧੭ ਸੁਕ ਕ੍ਰਿਪਾਣ ਅਪਾਰਉਪਮਾ ਹੈ ਕਰਤਚਾਰ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ੩੮੯ ਸੁਰੰਗਸ੍ਰੋਸ੍ਰ ਰੰਗਵਾਲੀ ਵਾ ਅੰਗ ਦੀ ੩੯੦ ਕੁਮਾਰ ਰਾਜੇ ਵਾ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ੩੯੧ ਜਨਮਾਨੋ ਤਨਹੀਂ ਅਨੰਗਦਾ ਹੈ ੩੯੨ ਜੋਗ ਰੂਪੀ ਜੰਗ ਮੈ ਕਿਆ ਧਾਰਨੇ ਮੈ ਜੁੜ ਰਹੇ ਹੈ ਅੰਗ ਵਾ ਪਛ ੩੯੫ ਮੁਨ ਮਨਸੁਬਾਸ ਦਤ ਜੀ ਮੋਮਣੀ ਹੈ ਤੋ ਧਨਤ੍ਰਾ ਜੋਗਹੈਗੁਨਗਨਉਦਾਸ ਸਮੂਹ ਵਿਸਾਦ।

ਵਲੋਂ ਉਦਾਸੀਨ ਹੈ ਵਾ ਸਮੂਹ ਗੁਨੀ ਵਸੈਸ ਕਰਕੇ ਦਾਸ ਹੋ ਰਹੇ
ਹੈ ੪੯੬ ਅਧਿਯਕਤ ਥਿਅੰਤ ਬੇ ਅੰਦਾਜਾ ਕਉਨ ਕੋਈ ਭੀ
ਰਾਜ ਭੋਗ ਬਡੇ ਭੋਗ ਮੈ ਥਿਰਾਜਨਾ ਤਿਆਗਆ ਹੈ ਵਾ ਰਾਜੇਆਂਨੇ
ਤਜ ਦੀਏ ਹੈ ੪੯੭ ਮਨ ਕਰਕੇ ਵਾ ਸਿਰੋਮਣੀ ਹੈ ਕਰਾਲ ਕਠਨ
ਵਾ ਭਿਆਨਕ ੪੯੯ ਚੀਤਨ੍ਹ ਵਾ ਚਿਤ ਨ੍ਹ ੪੯੯ ਬਾਤ ਪਵਨ
ਜੈਸੇ ਪੀਆ ਰਾਤ੍ਰਗਾਤ ਸ੍ਰੀਰ ਪੀਲਾ ਹੋ ਰਹੇਆ ਹੈ ਵਾ ਪੀੜਾ ਵਾਲਾ
ਹੋ ਰਹੇਆ ਹੈ ਬਦਤ ਬੋਲਤੇ ਹੈ ਕਿਸੇਸੇ ੪੦੦ਕਾਛੀਕਛੰਤਬਨਾਵਾ
ਕੋ ਬਨਾਵਤੇ ਹੈ ਸਾਧਨਾ ਦੇ ਭਗਵਤ ਕੇ ਗੁਣ ੪੦੧ਮੁਨੀ ਅਭੰਗ
ਮਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ਚੰਗ ਗੁਡੀ ਤੈਸੇ ਮਨ ਹਰੀ ਦੀ ਤਰਫ ੪੦੨ ਹਾਇ
ਸਥਦਜੋਕਸਟਹੋਯਾਹੈ ੪੦੩ਮਉਨਸਮਾਧੀਮੈ ਧਾਮਦਾਰੌਨ ਜਾਣਾ
ਸੁਭਰਾਜ ਭੌਨਸ੍ਰੇਸਟ ਰਾਜਧਦਨਾਕਾ ਜਾਣਾਭੀ ਵਾ ਸੁੰਦਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼
ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਤੇਭਉਕਿਸੇ ਕਾਨਹੀ ਹੈ੪੦੪ ਮੁਨੀ ਦਾਮਨਅਭੇਵਹੈ ਵਾ
ਅਭੇਵ ਦੇ ਜਾਨਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਅਨਜੁਰ ਤਾਪ ਤੇ ਰਹਤਹੈ ਅਜੇਵ
ਅਜਿਤ ਹੈ ਅਭੇਵ ਕੋ ਅਭੇਵ ਕੋ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਹ੍ਰਿਦਾ ਅਭਿਜ ਹੈ
ਤਦਾਰਟਾਂ ਸੇ ੪੦੫ ਅਨਭੂ ਸੁਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੈ ਵਾ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਮੈ
ਜੈਸਾ ਕਿਸੀ ਕਾ ਨ ਹੋਵੇ ਐਸਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਹੈ ਮੁਨੀ ਦਾ ਅਨਾਸਆਸਾ
ਤੇ ਰਹਤ ਅਨਭਿਖ ਭਿਖਾ ਮੰਗਨੇ ਤੇ ਰਹਤ ਹੈ ੪੦੭ ਅਨਧਰ
ਆਸਾ ਤੇ ਰਹਤ ਹੈ ਪ੍ਰਮਾਥ ਮਥਨੇ ਤੇ ਪਰੇ ਹੈ ਵਾ ਮਾਯਾ ਤੇ ਪਰੇ ਹੈ
ਵਾ ਨਾਮ ਕੇ ਧਾਰਨ ਤੇ ਰਹਤ ਹੈ ਇਕ ਹਰੀ ਕੀ ਏਕ ਬ੍ਰਿਤੀ੪੦੮
ਗਨ ਗਣੀਦੇ ਹੈਂ ੪੦੯ ਥਿਖ ਵਿਸੇ ਤੇ ਪਰੇ ਹੈ ਅਭੇਖ ਹਰੀ ਕੋ
ਅਲੇਖ ਹੈ ਵਾ ਲਿਖੇ ਤੇ ਬਿਨਾਂ ੪੧੦ ਥਿਬਕਤ ਬੋਲਤੀ ਹੈ ਕਲ
ਧੰਸ ਕਿਤ ਸੰਕੇਤੀ ਵਾ ਧਧੇ ਦ੍ਰੁਵਾਰੇ ਕਹੇ ਦਿੰਤਾ ਹੋਈ ਇਸ ਛੰਦ
ਸੈ ਤੇਜ ਪ੍ਰਤਾਪ ਦੇਖਕੇ ਸਭ ਕੋ ਭੈ ਹ੍ਰੁਆ ਹੈ ਏਹ ਸਿਧਾਂਤ ਹੈ ਧ-

ਕੰਥਦਾ ਹੈ ਕਿ ਥਕਤ ਚਲਨੇ ਤੇ ਰਹਤ ਹੋ ਗਈ ਮੋਨ ਕੋਹੀ ਪੌਣ ਵਾ ਹੋਰ ਲੋਕ ਦੇਖਕੈ ੪੧੧ ਜਕਤ ਸਲ ਹੋ ਗਏ ਪਛ ਪਚਤ ਪੰਛੀ ਸ਼ੜਦੇ ਹੈਂ ਤੇਜ ਸੇ ਵਾ ਖਿਚਤੇ ਹੈਂ ਥੇਗ ਕੋ ਦੇਖਕੇ ਵਾ ਸ਼ਰ-ਮਿੰਦੇ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਧਕਤ ਧਕ ਧਕੀ ਹੋਈ ਵਾ ਉਛਲਦੇ ਹੈਂ ਬੰਧਕਤ ਬਿੰਦ ਬਿੰਧਆਚਲ ਜਸ ਉਚਾਰਦਾ ਹੈ ੪੧੨ ਸੰਸਕਤ ਸੰਕੋਚਤੇ ਹੈਂ ਅਸਕਤ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ਵਾ ਸੰਸੇ ਵਾਲੇ ਹੋਗਏ ਹੈਂ ਹਕਤ ਬੋਲਦੇ ਹੈਂ ਗਾਂਵਦੇ ਹੈਂ ਜਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਕੋ ਦੇਖਕੇ ਭੈ ਮਾਨ ਹੋਤੀਆਂ ਹੈਂ ਤ-ਕਤ ਦੇਖਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਲੋਭਦੇ ਹੈਂ ਅੰ ਅਕਿਤ ਭੇਵ ਇਕਾਂਤ ਮੈ ਭਿਜੇ ਹੋ ਵਾ ਇਕਾਂਤ ਕੇ ਦੇਵ ਕੋ ਜਾਨਨੇ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਵਾ ਕੀਰਤੀ ਦੇ ਭੇਦ ਤੇ ਰਹਤ ਹੈ ੪੧੩ ਜੋਗ ਕੇ ਲਖਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਵਾ ਸਮਾਧੀ ਲਖ ਕੇ ਭੰ ਭ੍ਰਮਤ ਭੋਗ ਭੋਗੀ ਭੈ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਭੋਗਾਂ ਕੇ ਭ੍ਰਮ ਰੂਪ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਬੈਨ ਬਚਨ ਜਸਦੇ ਲੋਕ ਨੈਨਾ ਸੇ ਦੇਖਕੇ ੪੧੪ ਅਤ੍ ਅਸਤ੍ਰਾਂ ਕੇ ਤਜਨੇ ਵਾਲੇ ਜੋ ਹੈਂ ਸੋ ਛਤ੍ ਛਕਤ ਅਸਚਰਜ ਹੋਕਰ ਪਾਨ ਚਰਨੀ ਭੰ ਭਰਤ ਭਾਨ ਸੂਰਜ ਭੀ ਭੈ ਸੇ ਪੂਰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ੪੧੫ ਬਾਦ ਬਾਜੈ ਨਾਦ ਸੰਖ ਵਾ ਸਿੰਗ ਬਜਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਅ ਜਿਤ ਸੰਖ ਬਜਤੇ ਹੈਂ ਉਫਟੰਤ ਸੁਹਾਗ ਉਤਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਨੰਦ ੪੧੬ ਸੂਰਜ ਵਾ ਜੋਧੇ ਭੀ ਛਕਤ ਮੋਹਤ ਹੋਤੇਹੈਂ ਭ੍ਰਮਤ ਡੋਲ-ਦੀਆਂ ਹੈਂ ਦੇਖਕੇ ਤਪਕੋ ਬਤ ਬਲ ਕਿਆ ਅਧੀਨ ਹੋ ਜਾਤੀਆਂ ਹੈਂ ਵਾ ਧਨ ਦੀ ਆਸ ਵਾ ਸਰੀਰ ਦਾ ਮੋਹ ਵਾ ਥਿਤੀ ੪੧੭ ਭੰ ਥਿਰਤ ਭੈ ਸੇ ਪੂਰਨ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਦਾਸ ਹੋ ਗਏ ਹੈਨ ਨਵੀਨ ਰਪ ਕੋ ਦੇਖਕੇ ਵਾ ਸੁੰਦ੍ ਰੂਪ ਦੇਖੀਦੇ ਹੈਂ ਜਿਨਾਂ ਦੇ ੪੧੮ ਚਰ ਚਾਲਤਿ ਗਲਤਾਨ ਹੈ ਵਾ ਲੀਨ ਹੋਏ ੨ ਹੈ ਦੇਸੰ ਦੇਸਾਂ ਸੇ ਵਾ ਅੰਗ ਹੈ ੪੧੯ ਅਖਲ ਸਮੂਹ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਵਾ ਕਰਮ ਲਿ-

ਖਨੇ ਤੇ ਰਹਤ ਹੈ ੪੨੦ ਕਰਮੰ ਰਜਾ ਹੈ ਸੁਥ੍ਰਿਤ ਧਰਮੰ ਸ੍ਰੇਸਟ ਥ੍ਰਿਤੀ ਹੈ ਸੁਗਤ ਰੀਤਾਂ ਸ੍ਰੇਸਟ ਗਤੀ ਕੇ ਗਿਆਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ॥ ੪੨੧ ॥ ਦ੍ਰੋਹੰ ਠਗੀ ਕੇ ਮੋਹ ਵਾ ਅਗਿਆਨ ਦੇ ਸਾਰੰ ਸਾਰ ਵਸਤੂ ਕੀ ਸੁਕ੍ਰਿਤ ਚਾਰੰ ਸੁੰਦਰ ਪੁੰਨਾਂ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਵਾ ਸ੍ਰੇਸਟ ਕੀਰਤੀ ਕੇ ਉਚਾਰਨ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ॥ ੪੨੨ ॥ ਸੁਹ੍ਰਿਦਤਾਈ ਹੈ ॥ ੪੨੩ ॥ ਸੂਰੰ ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਤਾਤ ਕੋ ਦੇਖ ਕੇ ਭੈ ਸੇ ਥਮਤੰ ਨੂਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼-ਤਾਹੈਭਾਵਚੇਹਰਾ॥੪੨੪॥ਰਾਜੰਰਾਜਕੋਰਾਜਿਆਂਨੇ॥੪੨੫॥ਥਿਦਤੰ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਾਪ ਵਾ ਤਾਪ ਤਿਨੇ ॥ ੪੨੬ ॥ ਧਕਤੰ ਚਿੰਤਾਪਈ ਵਾ ਧਕ ਧਕੀ ਪਈ ਭਗਤੀ ਕੇ ਭੇਵ ਕੋ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਭਗਤੀ ਮੈ ਭਿਜੇ ਹੋਏ ਹੈਂ ॥ ੪੨੭ ॥ ਭੂਤੰ ਜੀਵ ਵਾ ਸੂਰੇ ਚਾਰੰ ਚਾਰਨ ਵਾ ਚਾਰੋਂ ਥਰਨ ਵਾ ਆਸ੍ਰਮ ਵਾ ਦੇਸ ਸਾਰੰ ਸ੍ਰੇਸਟ ਸੁਹ੍ਰਿਦ ਹੈਂ ।੪੨੮ ਜਦੋਂ ਚਲਦਾ ਹੈ ਭ੍ਰਮੰ ਲੋਭਤੇ ਹੈਂ ॥੪੨੯॥ ਚਲਤਿਆਂ ੨ ਨਲਨੀ ਸੁਅੰ ਨਲਨੀ ਤੇ ਤੋਤਾ ਬੈਠਾ ਹੈ ਲਖ ਅਵਧੂਅੰ ਦੇਖਿਆ ਉਲਟਿ-ਆ ਹੋ ਵਾ ਝਟਦੇ ਛਟਾ ਝਟ ਛਡ ਦਿਤਾ ਭ੍ਰਮ ਤੋ ਜਟਾਂ ਪਾਸ ਫਿਰ ਦਿਆਂ ਹੋਯਾ ਦਤ ਸੇ ਸੋ ਛੂਟ ਗਿਆ ਜਾਨ ਕਰ ਦੁਖ ਰੂਪ ਵਾ ਭ੍ਰਮ ਕਰ ਜੋ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਕਿਆ ਪਕੜਿਆ ਹੋਯਾ ਸੀ ਤਕਤੰ ਦੇਵੰ ਦੇਖਾ ਦਤਾਤ੍ਰੇ ਨੇ ਥਕਤੰ ਭੇਵੰ ਭੇਦ ਕੋ ਉਚਾਰਤੇ ਹੈਂ ਦਸ ਨਉ ਉਨੀਸ ਵਾ ਸੀਸੰ ਸਿਰੋਮਣੀ ਸੁਕਦੀਯੰ ਤੋਤੇ ਕੋ ਗੁਰੂ ਕਰਿਆ ਦੇਖ ਕੇ ॥ ੪੩੧ ॥ ਥਧਤੰ ਥਧੇ ਹੋਏ ਹੈਂ ਗ੍ਰਿਹਤੰ ਗ੍ਰਸੇ ਹੈ ਥਾਮੰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦੇ ਵਾ ਥਾਮ ਮਾਰਗ ਕੋ ਗ੍ਰਹਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹੈਂ ਮੋਹੰ ਅਗ-ਯਾਨ ਕਰਕੇ ਭਟਕਦੇ ਹੈਂ ਜੀਵ ਜਗ ਜਗਦੇ ਮਮਤਾ ਕਰਕੇ ਧੀਆਂ ਪੁਤ੍ਰਾਂ ਮੈ ਵਾ ਵਿਖੇ ਮੋਹਤ ਹੈ ਜੀਵ ॥ ੪੩੨॥ ਮਮਤਾ ਵਾਲੀ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਸਿਹਤੰ ਲੋਗੀ ਦੁਖਾਂ ਕੋ ਸਹਾਰਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਸੋਭਾ ਮੁਖ ਕੀ

ਵਾ ਮਾਯਾ ਨੇ ਲੋਗ ਹਤ ਕਰ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਲਹ ਲਹ ਲੈਂਦੇ ਹੈਂ ਭੋਗਾਂ ਨੂੰ ॥ ੪੩੩ ॥ ਗ੍ਰਸਤੰ ਗ੍ਰਸੇ ਹੈ ੪੩੪ ਮੋਹ ਕਰਕੇ ਕਾਮੰ ਕਾਮਨਾ ਵਾ ਕਾਮ ਇਛਿਆ ਕੋ ਪਲਤੰ ਦਾਮ ਮਾਯਾ ਸੇ ਪਲਚ ਰਹੇ ਹੈਂ ਫਸੇ ਹੈਂ ਵਾ ਮੋਹ ਰਸੀ ਸੇ ॥ ੪੩੫ ॥ ਬੋਧ ਕਰਕੇ ਦਲੇ ਹੋਏ ਹੈਂ ਵਾ ਬੋਧਨੇ ਵਾਵ ਚੋਰੀ ਵਾ ਠਗੀ ਧਨ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਤਕਦੇ ਹੈਂ ਨਰ ਕ ਦੀ ਰੀਤਹ ਗਤੀ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪੩੬ ॥ ਤਜਤੇ ਹੈਂ ਜੀਵ ਸ-ਰਬ ਵਾਸਨਾ ਏਕ ਹਰੀ ਕੋ ਗ੍ਰਿਹਤੰ ਗ੍ਰਹਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਪ੍ਰਭਤੰਭਵੀ ਪ੍ਰਭੂ ਸੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦੇ ਹੈਂ ਵਾ ਦ੍ਵੈਖ ਕੋ ਜੋ ਭੀ ਤਜਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂ ਭਾਵਤੇ ਹੈਂ ੪੩੮ ॥ ਕਰਮੰ ਕ੍ਰਿਯਾ ਰੀਤੀ ਹੈ ਤਿਨਾਂ ਦੀ ਲਹ ਤੰ ਲੈਂਦੇ ਹੈਂ ਉਹ ਸਰਬ ਸੁਖਾਂ ਨੂੰ ੪੩੮ ਇਤੀ ੧੯ ਬਿਖਾਣ ਸਿੰਗਲਖ ਦੇਖਕੈ ਸਰੂਪ ਕੋ ਤੇਜ ਕੋ ਦ੍ਰਕ੍ਰਤ ਜੜ ੪੩੯ ਜਿਤ ੨ ਤਰਫ ਪਥ ਜਾਤ ਤਿਨ ੨ ਰਿਖ ਗਯੋ ਵਾ ਰਿਖ ਜਾਤ ਦਤਾਤ੍ਰੇਯ ਵਾ ਜਾਤ ਪਦ ਅਗੇ ਬਰਖਦਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ੪੪੦ ਜਹਾਂ ਤਿਸ ਰਸਤੇ ਸੇ ਜਾਂਦਿਆਂ ੨ ਨਿਧਾਨ ਖਜਾਨਾ ਵਾ ਚਤ੍ਰ ਜੋਤ ਕ੍ਰਾਂਤੀ ਵਾ ਬੁਧੀ ਅਪਨੇ ਹਾਥ ਸੇ ਹੀ ੪੪੧ ਬਿਕ੍ਰਯਾ ਬੇਚਨੇ ਖਰੀਦਨੇ ਸੋਦੇ ਸਾ-ਵਧਾਨ ਸ਼ੀਆਰ ਔਰ ਕਰਮ ਕੋਈ ਅਨਰੁਕਤ ਤਦਰੂਪ ਵਾ ਐਸਾ ਪ੍ਰੇਮ ਤਿਸਦਾ ਧਨ ਦੇ ਬਰਤਨੇ ਸੇ ਲਗਰਹੇਆ ਹੈਂ ਵਾ ਹੋਰ ਆਸਾਂ ਵਲੋਂ ਅਨਰੁਕਤਤੇ ਕੇਵਲ ਤੇ ਬਿਪਾਰ ਸੇ ਬ੍ਰਿਤ ਧਿਆਨ ਅਨਰਾਗ ਕਰ ਰਹਿਆ ਹੈ ੪੪੨ ਇਕਠੇ ਅਕਤ੍ ਹੋਕਰ ੪੪੩ ਕੈਸੀ ਧਨ ਦੀ ਆਸਾ ੪੪੪ ਤਹ ਤਿਸਮੈ ਹਰਸੈ ਸੰਕਾ ਸੰਸਾ ਵਾ ਕੁ ਤਿਹ ਤੇ ਸਾਹ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਰਿਖੀਆਂ ਨੇ ੪੪੫ ਪ੍ਰਭਾਉ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪ੍ਰੇਮ ਭਾਉ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਰਦਾ ਵਾ ਪ੍ਰੇਮ ਤਿਸ ਕਹਿਆ ਜੇ ੪੪੫ ਇਤੀ ੨੦ ਸੀਸੇ ਸਿਖੀਆਂ ਹੈਂ ਵਾ ਸਿਖਨੇ

ਵਾਸ਼ਤੇ ਕਲ ਰੀਤੀਆਂ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ੪੪੬ ਅਨਵੈ ਸੁਆ
ਤੋਤਾ ਲੈਕਰ ਇਕ ਪੁਰਸ਼ ਬੈਠਾ ਹੁਆ ਦੇਖਾਂ ਨ ਭਯੋ ਦੁਆ ਵਾ
ਭਯੋ ਨਾਤੇ ਹੁਆ ਹੋਇਗਾ ਤਾ ਕਹੁ ਨਾਥ ਤਿਸ ਤੋਤੇ ਕੋ ਮਾਲਕ
ਰਾਮ ਰਾਮ ੨ ਵਾ ਤਿਸਨੂੰ ਪ੍ਰੇਸਰ ਦੀ ਇਕਟਕ ਪਠਾ ਇਕ ਪ-
ੜਾਵਨੇ ਦੇ ਸੁਭਾਵ ਸੈ ਪੜ ਰਹਾ ਹੈ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗਾਇ
ਕੇ ਪੜ ਰਹਾ ਹੈ ੪੪੭ ਤਿਸ ਪੜਾਵਨੇ ਦੇ ਲਾਗੇ ੨ ਦੇਖਤਾ
ਭਯਾ ਵਾ ਦੇਖਤੇ ਭਏ ੪੪੭ ਇਨਾ ਰਿਖੀਆ ਕੋ ਨਿਠਰਤਾ ਹਠ
ਬ੍ਰਿਤੀ ਪੁਰਕਾਵਲੀ ਹੋਕਰ ਤ੍ਰਨ ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ੪੪੯ ਐਸੇ ਪੜਾਵਨੇ
ਮੋਲ ਲੀਆ ਨੈ ਰਿਖੀ ਨੂੰ ੪੫੦ ਇਤੀ ੨੧ ਆਂਸ਼ਾ ਇਛਾ ਪ੍ਰ-
ਸੰਨਤਾਦੀ ਵਾ ਪ੍ਰੀਤੀ ੪੫੧ ਭਤਾ ਚਾਵਲ ਦਾ ਓਗਰਾ ਪਾਨ ਹਥ
ਪਰ ਵਾ ਪਾਨੀ ਥੀ ਨਾਥ ਪਤੀ ਤੇ ਗ੍ਰਹ ਕੋ ਲਹਾ ਨਾ ਦੇਖਿਆ ਕਛੁ
ਥੋੜਾ ਜੇਹਾ ਨਾਥ ਪ੍ਰਿਤ ਪਤੀ ਦੀ ਤਰਫ ਰਹੀ ੪੫੨ ਪਛਾਪਿਠ
ਪਿਛੇ ਜਟ ਦੇ ੪੫੩ ਅਨੁਜਾਜੁਲੰ ਬਿਜਲੀ ਸਮ ਪ੍ਰਕਾਸਮਾਨ
ਅਨੰਤ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਕੇ ਮਨਕੋ ਸੁਅੰਬ੍ ਗੇਰੁ ਸੇ ਰੰਗੇ ਹੋਏ ਮਮੋਹ ਮੁਰ-
ਛਾ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਮੋਹਤ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ੪੫੪ ਪਪਾਤ ਗਿਰ ਪੈਂਦੀਆਂ
ਹੈਂ ਸੁਰ ਸੁਨਕੈ ਵਾ ਤੇਜ ਦੇਖਕੈ ਮਾਨਨੀ ਮਾਨ ਕਰਨੇ ਜੋਗ ਵਾ
ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਹੋਰ ਕੀ ੪੫੫ ਵਚਿਤ੍ਰ ਸੁੰਦਰ ਨਾਰੀਆਂ ਜੋ ਹੈਨ
ਚਿੰਤ੍ਰਨੀ ਜਾਤੀ ਦੀਆਂ ਪਵਿਤ੍ਰ ਚਿਤ੍ਰੰ ਤਿਲਕ ਲਗਾਏ ਹੋਏ ਹੈਂ
ਪਵਿਤ੍ਰ ਪ੍ਰਭਾ ਵਾਲੇ ਤਿਲਕ ਕੀਤੇ ਹੈਂ ਮੋਹਤ ਹੋਤੀਆਂ ਹੈਂ
ਰਗੀਸ਼ ਮੋਹਤ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਕਤੰਤ ਕੂਰ ਬੋਲਨਾ
ਝੂਠਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਰਨੀਆ ਦੁਖਸੇ ਭਿਆਨਕ ਬੋਲਨਾ ਕਰਦੀਆ
ਹੈ ਜੋ ਦਤ ਕੈ ਤੁਲ ਸਾਡੀ ਸੋਭਾ ਨਹੀ ਵਾ ਜਿਨਾਕੀ ਓਰਤੇ ਹੋਰ
ਕਾਮਨੀਆ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਸੇ ਹਾਸੇ ਕਰਕੈ ਹਸਤੀਆ ਹੈਵਾਕਾਮਨੀਆ

ਜਦੋ ਹਾਸੇ ਕਰਕੇ ਹਸਤੀਆ ਹੈ ਤਾ ਉਨਕੋ ਦੇਖਕੈ ਕਿੰਨਰਨੀ
ਆਖਿਜਦੀਆ ਹੈ ਕਰੜੀਆ ਕੇਆਸੀ ਭੀ ਐਸੀਆ ਨਹੀ ਹੈ
ਜੋ ਹਾਸੇ ਕਰਕੇ ਹਸਤੀਆ ਹੈ ਦੇਖ ੨ ਦਤਕੋ ਲਸੰਤ ਲਸਕਦੀ
ਆਹੈ ੪੫੬ ਦੁਭਰੰ ਬਡੇ ਵਾ ਕਠਨ ਭਾਰਗਵੰ ਭਗਵੇ ਉਫਣੰ
ਉਛਲਦਾ ਹੈ ਪ੍ਰਕਾਸਦਾ ਹੈ ਭੁਚਰੰ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਮੈ ਵਿਚਰਨੇ ਵਾਲੇ
ਦਤ ਬਲੀ ਪਾਪ ਵਾ ਬਲੀ ਨਰ ੪੫੭ ਦੋ ਰਾਜੇ ਸਿਕਾਰ ਮੈ
ਦਤਨੇ ਦੇਖੇ ਬੀਰਣੰ ਦਲੰ ਬੀਰਾਦਾਦਲ ਰਾਜੇ ਸੂਰਮੇ ਵਾਦੇਖਕੇ
ਬੀਰ ਦੋਨੋ ਤਰਫਾਕੇ ਅਰੁਝ ਫਸਗਏ ਛਤ੍ਰੀ ਕਰਮਾਮੈ ਵਾਅਰੁਝ
ਇਸਥਤ ਹੋਕਰ ਬਥੰਭ ਰੋਕ ਕਰਕੈ ਵਾ ਰੋਕ ਲਿਆ ਬਥੰਤ
ਵਗਦਾ ਹੈ ਲਹੂ ਵਾ ਉਛਲਤੇ ਹੈ ੪੫੮ ਚਕ੍ਰਣੋ ਚਕ੍ਰਾਕਾਰ ਵਾ
ਚਕ੍ਰਤ ਹੋਕਰ ਵਾ ਤਿਸ ਰਨ ਅਸਥਾਨ ਮੈ ਫਰੁਕਠੋਕਤੇ ਹੈ ਅਧ
ਬਧਤੰ ਅਧ ਮੁਏ ਕਮੰ ਬਧਤੰ ਕਟੈ ਲਕ ਧੜਸੈ ਕਟਸੁਟੇਮਾਰੂੜੈ
ਮਾਰ ੨ ਸਬਦ ਮੁਖਸੇ ਰਟਤੇ ਹੈ ੪੫੯ ਅਸਵੰ ਸਰਾਬ ਟਾਲ
ਵਾਛੜ ਵਾ ਸਮੂਹ ਮਰੂੜੋ ਮਾਰੂ ਸੁਰ ਭਜ ਕਰਕੇਨਹੀ ਦੁਧਰੰਭਿ
ਆਨਕ ਵਾ ਦੋਨੋ ਤਰਫਾਸੇ ੪੬੦ ਕਾਰਮੰ ਧਨਖ ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ
ਸੇ ਚਿੰਤ੍ਰ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਸਿਲੇਣ ਸਾਣ ਪਰ ਉਜਲ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਚਰ
ਕਕ੍ਰਤਿ ਭਮੰ ਚੌਧੀ ਖਾਕੇ ਚਕ੍ਰਤ ਹੋਏ ਮਮੋਹ ਮੁਰਛਾ ਆਸ੍ਰਮ ਮੈ
ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਏ ਸੂਰਮੇ ਸੁਧ ਦਤ ਦੇਖਕੈ ਰਿਸਸੇ ਡਿਗੇ ਵਾ ਦਤਜੀ
ਨ੍ਹ ਦੇਖਕੇ ਥਿਲੋਕ ਕੈ ਜੁਧ ਨ੍ਹ ਅਰਤ ਹਲ੍ਹ ਵਾਹਵਨੇ ਵਾਲੇ ਨ੍ਹ
ਦੇਖਕ ਮੂਰਛਾ ਅਸਥਾਨ ਨ੍ਹ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਏ ੪੬੧ ਭਾਰਗ ਭਗਵੈ
ਉਠਕਰ ਦੇਖਕੈ ਦ੍ਰਿੜ ਥ੍ਰਿਤੀ ਵਾਲਾ ਜਟਕੋ ਰਾਜੇਆ ਦੀ ਤਰਫ
ਸੇ ਨ ਦੇਖਨੇ ਕਰ ਸਧੰ ਸਾਧਨੇ ਵਾਲਾ ਜੋ ਹੈ ਆਸਾ ਜਿਸ ਕੋ
ਕਸੀ ਕੀ ਨਹੀਂ ਸੋ ਆਗਾਹਾਂ ਕੋ ਚਲਾ ੪੬੨ ਇਤੀ ੨੨

ਜਛਨੀ ਅਨ੍ਹੁ ਦੁਧਰੰ ਬਡੇ ਨਿਸਨੰ ਸੁਰੰ ਸਬਦਕੀਆ ਸੁਰ ਅਨੇਕ ਵਜਾਸੇ ਅਰ ਦਿਤੰ ਅਰੀ ਤੇਜਕੋ ਦੇਖਕੈ ਅਰੀ ਦੈਤ ਭੀਤੇ ਪਾਪ ਭੀ ਤਜੰਤ ਮਨੁਖੀ ਭੁਅਂ ਏਸ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ ਸੁਹਕ ਸੋਭਤੇਹੈ ਵਾਸੁਕ ਗਏਤਪਸੀਆਕੇਤਨਵਾਸਹਾਰਨਾਕਰਦੇ ਹੈ ਅਲੋਕ ਲੋਕਨੰ ਬਪੰ ਅਸਚਰਜ ਹੈ ਸਰੀਰ ਦੇਖਨੇ ਮੈ ਵਾਦੇਖਦੇ ਹੈਂ ਵਾ ਦੇਖਕੈ ਅਸਚਰਜ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ੪੬੩ ਅਥ ਤਿਸ ਜਗਾ ਕੌਤਕ ਦੇਖਨੇ ਕੇ ਦੁਇ ਭਾਵ ਹੈਂ ਏਕ ਤੋ ਏਹ ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਦੇਵਤੇ ਅਪਸ-ਚਰਾ ਮੁਨੀ ਕੋ ਦੇਖਨ ਕੋ ਆਏ ਹੈਂ ਹੋਰ ਇਸ ਜਗਾ ਕੋਈ ਉਤਸਾਹੁ ਹੋ ਰਹਾ ਸੀ ਇਸਤੇ ਇਕਤ੍ਰ ਹੋਏ ਮੁਨੀ ਭੀ ਉਸਜਗਾ ਜਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਏ ਸੋ ਅਥ ਕਹੇ ਸੈ ਬਿਧ ਕਾ ਧਰੀ ਦੇਵਤੇ ਵਾ ਕੰਨਜਾਂ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਤੇ ਬਿਨਾ ਜੋ ਹੈ ਸਰਪਣੀ ਸੋਭਵਾਨ ਵਿਸੇਸ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰੀਤੀ ਵਾਲੀ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਨਾਗਨੀ ਦੇਖ ਕਰ ਭੋਗਾ ਵਤੀ ਕਿਆਂ ਵਾ ਕਦ੍ ਬਾਸਵੀ ਸਚੀ ਤੇ ਸੁਰੀ ਆਸੁਰੀਆਂ ਬਸ ਰਹੀਆਂ ਹੈਂ। ਆਲਕਾ ਪਤੀ ਕੁਬੇਰ ਤੇ ਤਿਸਕੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਅਸਕਤ ਆਪਤੰ ਮਹਾਂ ਆਪ ਸਭੀ ਮੋਹਤ ਭਈਆਂ ਸੁਰਕੇ ਰਾਗ ਕੋ ਦਤ ਜੀ ਅਸਕਤ ਹੋਏ ੪੬੪ ਜਛਨੀ ਦੇਖੀ ਗਾਂਵਦੀ ਨਮੋਹ ਰਾਗ ਨੋ ਮਨੰ ਰਾਗ ਸੋ ਮਨ ਕੋ ਮੋਹਤ ਕਰਤੀ ਹੈ ਵਾ ਮੋਹਲੀਆ ਤਿਸਕੇ ਵਾ ਰਾਗ ਸੈ ਮਨ ਮੋਹਤ ਹੁਆ ਹੈ ਘੂਰਨੰ ਘੇਰਨੀ ਖਾ ਕੇ ਘੂਮਤੀ ਹੈ ਲਗੀਤ ਸਾਰੰਗੋਸਰੰ ਜੈਸੇ ਤੀਰ ਦੇ ਲਗਨੇ ਸੇ ਹਰਨ ਘੂਮਤਾ ਹੈ ਧਨਖ ਦੇ ਸਰ ਸਮ ਸੁਰ ਲਗਤੀ ਹੈ ਸਭ ਕੋ ਗੇਹ ਦਾ ਨੇਹੁ ਸਨੇਹੁ ਹੈ ਰਾਗ ਦਾ ਮਨਸੈ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ ਮ੍ਰਿਗੀ ਸ੍ਰੀਖੀ ਜਾਨ ਮਾਨੋ ਘੂਮਤੀ ਹੈ ਕ੍ਰਿਤਿਨ ਕ੍ਰਿਸ਼ ਕੀਰਤੀ ਸਰੰ ਕੀਤੀ ਹੈ ਨੂਨ ਕੀਰਤੀ ਸਾਰੀਆਂ ਕੀ ਤਥਾ ਔਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਰਥ ਕਥਨ ਵਾਲੀਆਂ ਕੀ ਵਾ ਜੈਸੇ

ਬਾਣ ਗਰਕੇ ਤਿਖੇ ਤੀਰ ਹੋਏ ਦੇਲ ਛਣੇ ਦੇ ਮ੍ਰਿਗ ਘੂਮਤਾ ਹੈ
ਐਸੇ ਜਛਨੀ ਘੂਮਤੀ ਹੈ ਇਹ ਕ੍ਰਿਤ ਕੀ ਸੋਭਾ ਹੈ ਤਿਖੇ ਕੀਤੇ
ਹੋਏ ਸ਼ਰਵਣ ਕਰਤੀ ਹੈ ਸੁਰ ਦਾ ਗਾਵਨਾ ੪੬੫ ਤੇ ਸੋ ਜਛਨੀ
ਵਾ ਚਿਤ ਮੈ ਰਾਗ ਪਰ ਰੀਝ ਕਰ ਉਚਾਰਦੀ ਹੈ ਆਸ੍ਰਮ ਕੋਪ-
ਪਤ ਹੋਤੀਆਂ ਹੈਂ ਸਿਤੰ ਤਿਖੇ ਤੀਰਾਂ ਸਮ ਨੇਤ੍ਰ ਕਪੰਤ ਕਾਮਣੋਕਲੰ
ਝੁਲਤੀ ਹੈ ਕਲੰ ਸੁੰਦਰ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਵਾ ਕਪਾਵਤਾ ਹੈਂ ਕਾਮੀਆਂ
ਕੋ ਭ੍ਰਮੰਤ ਫੇਰੀ ਆ ਲੈਂਦੀ ਹੈ ਭੁਰੰਤ ਭਾਮਨੀ ਦਲੰ ਭੋਗਤੀ ਹੈ
ਭਾਮਨੀ ਦਲਾਂ ਕੋ ਭਾਵ ਸਭਕੋ ਮੋਹਤ ਕਰਤੀ ਹੈ ਵਾ ਸਭ ਭਾਮ-
ਨੀਆਂ ਕੋ ਮੋਹਤ ਕਰਦੀ ਹੈ ਤਿਸ ਜਛਨੀ ਨੇ ੪੬੬ ਤੋ ਅਪਾਰ
ਸੀਲ ਵਾਲੀ ਹੈ ਤਲਾ ਅਸਥਾਨ ੪੬੭ ਤੋ ਇਕ ਰਾਗ ਕੋ ਹੀ
ਚਿਤ ਸੇ ਵਾ ਇਕ ਤੇ ਰਾਗ ਸੋ ਸੰਗੀਤ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਦੁਆਦੇ ੪੬੯ ਜੋ
ਬਨ ਮਾਨ ਵਾਲੀ ਹੈ ਵਾਕੋ ਮਾਣਦੀ ਹੈ ਬਾਨ ੧ ਸ਼ਾਕਾਂ ਹੈ ਵਾ
ਸੁਭਾਵ ਹੈ ਵਾ ਬਨਾਵਟ ਹੈ ਉਫਟੰਤ ਉਤਪਤਹੋਤਾਹੈ ੪੭੦ ਤਹਿ
ਿਸਨੂੰ ਦਤ ਨੂੰ ੪੭੧ ਅਨਭੰਗ ਇਕ ਰਸ ਹਰ ਲੋਕ ਬੈਲੁੰਠ
ਲੋਕ ੪੭੨ ਤੋਨਦੇ ਤਿਸ ਜਛਨੀ ਕੇ ੪੭੩ ਇਤੀ ੨੩ ਤੋ ਚੜ੍ਹ
ਕਰਕੇ ਮੇਰਦੇ ਸ਼ਮਾਨ ਟਿਲੇ ਪਰ ਭਾਰੀ ਉਗ੍ਰ ਵਾ ਕਠਨ ਪੁਰਨ
ਭਗਤੀ ਮੈ ਲੀਨ ਹੋਯਾ ੨ ਰੀਝ ਗਏ ਭਾਵ ਸ਼ਾਖਜਾਤ ਭਏ ਤਬ
ਦਰਸਨ ਕਰਨੇ ਸੋ ਦਤ ਦਾ ਿਦਾ ਸੁਧ ਹੋ ਗਿਆ ਇਨ ਜੀਵੋਂ ਕੋ
੪੭੫ ਚੀਨੀਏ ਪਛਾਨੀਏ ਪੂਰਨਸਫਲ ਵਾ ਗੁਰੁ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ
ਅਧਕਾਰੀ ਸਾਧਨਾ ਸੰਪੂਰਨ ਜਾਨਕੇ ਦੇਖਕੇ ਦੇਖਨ ਕਰ ਬਿਚਾਰ
ਕਰਕੇ ਆਪਨੇ ਮੈ ੪੭੬ ਗਿਆਨ ਕੈਸੇ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੋ ਕਹੇ ਤਾਂ ਉਤ੍ਰ
ਜਤ ਜੋਗ ਕਰਕੇ ਜਿਆ ਇੰਦ੍ਰੇ ਦਮਨ ਕਰਕੇ ਤਬ ਤਿਸਮੇ ਰੋਗ ਤੇ
ਅਗਿਆਨ ਆਦੀ ਰੋਗ ਤੇ ਰਹਤ ੪੭੭ ਅਰਜਾਹਿ ਜਿਸ ਹਰੀ

ਕੋ ਜਾਣ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਭਾਵ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ੪੭੮ ਫੋਕ ਨਿਸਫ-
ਲ ਹੈ ਗੁਣ ਭੀ ਭਾਵ ਜਥ ਤਕ ਪੂਰਨ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਵਾਲਾ ਗੁਰੂ ਨਹੀਂ
ਮਿਲਿਆ ਨਾਮ ਜਪਨਾ ਤੇ ਪੂਰਨ ਜਾਨਨਾ ਏਹ ਸਭ ਪਦਾਂ ਮੈ
ਲਾਈ ਜਾਣ ਰਸ ਮਾਣ ਅਨੰਦ ਭੋਗਿਆ ਹੈ ੪੭੯ ਰਸ ਲੀਆ
ਹੈ ਭਾਵ ਚੌਥੀ ਸਫਲੇ ਹੈਂ ਬੂਝ ਜਾਨਿਆ ਵਾ ਪੁਛਿਆ ਨਹੀਂ ਸੂਝ
ਗਿਆਟ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸੁਖ ਦੀ ਜੋ ਏਹ ਸਭੀ ਸੁਖ ਦਾਇਕ ਹੈ ੪੮੦
ਟਿਨ ਤਿਸ ਦੇ ਵਾ ਤਿਸਨੂੰ ੪੮੧ ਬਚਿਤ੍ਰ ਇਤਨਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਕੇ
ਦੂਸਰਾ ਦ੍ਵੈਤ ਦਉਰ ਉਸ ਸਮੇ ਮੈ ਵਾ ਚੌਤਰਫ ਦਤ ਕੇ ਬਜਾਏ ਚੇ-
ਲਿਆਂ ਕੇ ਵਾ ਬਰਜ ਆਏ ਥਾਂ ਥਾਂ ਪਰ ੪੮੩ ਤਾਂ ਪੁਨਾਂ ਪਹਲੀ
ਬਾਤ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਹ ਕੀਨੀ ਤਿਸ ਦਤ ਨੇ ਕੀਤੀ ਸੀ ਪੁਨਾ ਗੁਰ-
ਦੇਵ ਅਕਾਲਪੁਰਖ ਨੇ ਧਰ ਲੀਨੀ ਸੋ ਜਥ ਗ੍ਰਹਨ ਕਰ ਲਈ
ਦਤ ਨੇ ਨਾਥ ਸਨਾਥ ਹ੍ਵੈ ਹਰੀ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਕੇ ਕਿਆ ਸੁਧ ਉਪਦੇਸ਼ਾ
ਹੋਕਰ ਗਿਆਤ ਦੀ ਵਾ ਹਰੀ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਨੇ ਦੀ ਥਿਓਤ ਰੀਤੀ
ਜੁਗਤੀ ਦਸੋ ਤਿਸਦੀ ਸੂਝ ਸਮਝ ਬਨਾ ਦਿਤੀ ਵਾ ਗਿਆਤ
ਬਨ ਆਈ ੪੮੪ ਦਿਜ ਬ੍ਰਹ ਦੇਵ
ਮਣ ਗੁਰੂ ਦਤ ਤਿਹ ਤਿਸ ਦਤ ਨੂੰ ੪੭੫ ਪੁਨਾ ਓਹੀ ਪਿਛਲੀ
ਬਾਤ ਕਹੇ ਤਿਖ ਬਾਲਕ ਦਤ ਚੇਲਿਆਂ ਕੋ ਦਿਨਾ ਪ੍ਰਯੰਤ ਨ
ਛੋਰਸ ਨਾ ਛੋੜੇਆ ੪੮੬ ਗੂੜ ਸੁੰਦ੍ ੪੮੭ ਕਛਠਟੀ ਬਨਾਈ
੪੮੮ ਸਾਧ ਕੈ ਪਵਨਾ ਪ੍ਰਾਣਾ ਕੋ ਚੜਾਇਕੈ ਕਲਢੋਰ ਉਤਾਲ
ਕਪਾਲ ਕਲੀ ਦਸਵੇ ਦੁਆਰੇ ਕਾ ਸੁੰਦ੍ ਕੌਲ ਫੋੜਕੈ ਸੀਘ੍ ੪੮੯
ਕਲ ਕਾਲ ਪੁਰਖ ਸੀ ਕਾਲ ਰੂਪੀਲਸੈ ਪ੍ਰਕਾਸੀ ਹੈ ਕਸੈ ਤਾੜਤੇ
ਹੈ ਖਿਚਦੇ ਹੈ ਕਾਲ ਟਾਰਤੇ ਹੈ ਕਰਵਾਲ ਸੇਵਾ ਖਿਚਦੀ ਹੈ
ਕਢਦੀ ਹੈ ਕਾਲਹ ਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪੀ ਵਾ ਕਾਲ ਨੇ ਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪੀ ੪੯੦

ਜਗਤ ਦੀ ਸਰਬਤ ਰਾਜੇ ਬਾਤ ਕਹੇ ਹੈ ਸਭਕੋ ਸਫਲ ਨਿਫਲ
ਕੀ ਬਾਤ ਸੁਨੋ ਨਰੇਸਾ ਕੋ ਜੀਤ ਲਏ ਅਨੇਸ ਸੈਨਾਪਤੀ ਸਿਧ
ਸਿਧੀਆ ਮੁਖੀ ਭੀ ਸਮ੍ਰਿਦਨ ਸਮਗ੍ਰੀਆ ਸੋ ਬਹੁਤੈ ਬਹੁਤ ਹੋਵੈ
ਮਾਲ ਪਦਾਰਥਾ ਕਰਕੈ ਸੰਭਾਰੇ ਸੋ ਇਤਨੇ ਹੋਵੈ ਪਰ ਜੇ ਨਾਮ
ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਅਧੀਨ ਹੋਏ ੨ ਨਾਗੇ ਪਾਇ ਖਾਲੀ ਗਏ ੪੯੧
ਸਭਦੇ ਅਭਮਾਨ ਦੀ ਨਿਵਿਰਤੀ ਵਾਸਤੇ ਕਹੇ ਹੈ ਏਕ ਮੁਨੀ ਨੇ
ਪ੍ਰੁਛੀਆ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਸੇ ਚਲਤੇ ਨ ਚਲੀ ਰਾਉ ਚਲਿਤਆ ਮ੍ਰਿਤੁ
ਹੈਂਟੇ ਸੇ ਏਕ ਦਮ ਭੀ ਸਾਥ ਨ ਗਈ ਵਾ ਨਹੀ ਚਾਲੀ ਪ੍ਰੇਮ
ਕਰਕੈ ਨਾ ਸਾਥ ਦਿਯੋ ਤੇ ਨਾਲ ਭੀ ਨਾ ਚਲੀ ਸਾਚ ਕੈਤੀ ਹਾਂ
ਮੈਂ ਅਘਓਘ ਦਲੀਸਓ ਸਮ੍ਰੁਹ ਪਾਪਾ ਕੇ ਦਲਨੇ ਵਾਲੇ ਹਰੀ
ਕੀ ਸਹੁ ਹੈ ਮੈਨੂੰ ਭਾ ਤੇਰੇ ਅਚੇਤ ਪਸ ਚੇਤ ਹੀ ਚੇਤ ਮਨ ਬਾਣੀ
ਸੇ ਵਾ ਚੇਤਨ ਕੋ ਚੇਤ ਜਿਸ ਕਰ ਸਭ ਕੁਛ ਸਫਲ ਹੋਵੈ ਤੇ ਤ੍ਰੁ
ਭੀ ਮੋਖ ਹੋਵੈ ਅਰ ਜੇਹੜੇ ਅਭਮਾਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ਅਪਨੇ ਪ੍ਰਤਾਪ
ਕਾ ਵਾ ਘੇਰੀ ਬਾਤ ਕੋ ਯਾਦ ਕਰ ਗਾਫਲ ਨਾ ਹੋ ਹਰੀ ਤੇ ਇਸਤੇ
ਜੋ ਮੈ ਚਲੀ ਨਹੀਂ ਤੇ ਹਲੀ ਭੀ ਨਹੀਂ ਵਾ ਹਲ ਕਰ ਚਲੀ ਭੀ
ਨਹੀਂ ੪੯੨ ਸਭ ਵਾਸਤੇ ਉਪਦੇਸ ਕਹੇ ਹੈ ਨਾਮ ਤੇ ਬੇਮੁਖ
ਹੋਆ ੨ ਕਰ ਜੋ ਕਰਮਾ ਮੈ ਲਗਤਾ ਹੈ ਉਨਕੀ ਬਿਵਸਤਾ ਐਸੀ
ਹੋਤੀ ਹੈ ਕਹੇ ਕਹਤੇ ਹੈ ਕਰੋਧ ਆਧੀ ਵਾ ਕਰਮ ਅਨਵੈ ਧਨਕੇ
ਬਚਾਵਨੇ ਵਾਸਤੇ ਸਤ ਸ੍ਰੰਗਤ ਤੇ ਪੁਨ ਅਸਥਾਨ ਤੇ ਖਰਚਦੇ
ਡਰਸੇ ਨਿਲਾਜ ਭਜਦਾ ਹੈ ਇਸ ਕਰਕੇ ਲੋਕ ਸੁਖ ਭੀ ਪੜਿਓ
ਕਾਸੀ ਆਦਕੋ ਮੈਂ ਜਾਇ ੨ ਕੈ ਨਗੁੜੇਓ ਸਿਧਾਤ ਬਿਚਾਰਿਆ
ਜੜ ਨੇ ਜੋ ਮੇਰੇ ਕੋ ਕਿਆ ਕਰਤਬ ਕਰਨਾ ਜੋਗ ਹੈ ਅਰ ਕਿਆ
ਤਿਆਜਨਾਹੈਇਸਤੇਰਾਜੀਵਲੋਚਨਕਵਲਵਤਲੋਚਨਵਾਲੇਵਿਸਨੁ

ਕੋਲਾਜ੍ਞ ਬਿਹੀਨ ਅਧੀਨ ਗਿਹ ਜਥ ਜਮਨੇ ਪੜਿਆ ਤਾਲ ਜਾਤੇ
ਬਿਨਾ ਹੋਆ ੨ ਦੁਖੀ ਹੋਕਰ ॥ ੪੯੩ ॥ ਪੁਸ਼ਾਰ ਦੇਹਵਾ ਬਿਛੁਤੀ
ਬਸ਼ਤ੍ਰਾਂ ਸੇ ਤਜ ਲੈਗੀ ਵਾ ਜਲਦੀਹੈਗੀ ਇਮਰੀਤ ਭੇਖ ਧਰੀਆ
ਦੀ ਦੈਭ ਸੇ ਠਗਨੇ ਵਾਸਤੇ ਸਭਦਾ ਸਰਬਦਾ ਕਾਲ ਕਾਲਕੀ
ਕਰਾਲ ਜੋ ਛਲੈ ਗੀ ਮੁਨੀ ਦਤ ਵਾ ਸਭਕੋ ਸਮਾਨ ਹੋਵੈ ਸੜੀ
ਕਰਕੇ ੪੯੪ ਕਛ ਸੁਖ ਹਰੀ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦਾ ਭਗਵਾਨ ਕੀ
ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਪ੍ਰਾਨਕੈ ਨਿਸਚੈ ਕਰਕੈ ਵਾ ਵਿਚਾਰਕੈ ਸਭ ਧਰਤੀ ਨੈ
ਅਨੰਗ ਕੋ ਨੰਗ ਕਿਆ ਦਿਗੀਬ੍ ਵਾ ਜਤੀ ਵਾ ਜਾਲੇ ਹੋਏ ਕਾਮੋ ਦੇ
ਦਿਖਾਲੇ ਵਾਸਤੇ ਵਾ ਕਾਮ ਜਾਲਿਆ ਨਹੀਂ ਤੇ ਨੰਗਾ ਕਹਾਵਤਾ
ਹੈ ਅਰ ਪਦਾਰਥ ਕਾ ਸੰਗ੍ਰਹ ਕਰਤਾਹੈ ਜੋਪਦਾਰਥ ਕਹਾ ਜਾਇਗਾ
੪੯੫ ਜੋ ਕੋਈ ਏ ਪ੍ਰਸਨ ਕਰੇ ਜੇ ਦਤਾ ਤ੍ਰੇ ਜਗਤ ਕਾ ਆਸਰਾ
ਹੈਸੀ ਤੇ ਸੰਮਰਥ ਹੈਸੀ ਤਪੀ ਸੀ ਤਿਸਕੇ ਮਰਨੇ ਕਰ ਏਹ ਬਾਤ
ਉਲਟੀਆਂ ਉਂਨਾ ਹੋਗਈ ਦੂਖਆਂ ਇਸਦੁਆਰੇ ਸਭਸਿਖ ਕਹੇ
ਹੈਂ ਕੇ ਕੋਈ ਕਿਸੇ ਬਾਤ ਕਾ ਅਭਮਾਨ ਨ ਕਰੇ ਉਤ੍ਰ ਕਹੇ ਹੈਂ ਸੁਨੋ
ਦਤ ਕੇ ਮਰਨੇ ਸੇ ਕੂਟ ਪ੍ਰਬਤ ਸੁਕਾਨੋ ਸੁਕਨੇ ਮੈ ਆਏ ਗੰਗਾ
ਉਲਟੀ ਬਹੀ ਹੋਏਅਨਮਾਨ ਕਰੀਚਾਹੀ ਦੀ ਹੈ ਬਸੰਤ ਰੁਤ ਦਾ
ਅੰਤ ਜੇਠ ਹਾੜ ਤਪਯਾ ਹੋ ਵਾਰਵੀ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਸਮਾਨ ਕਿਉ ਨਾ ਹੋ
ਵਾ ਭਮ ਡੋਲ ਡਾਵਾਂ ਡੋਲ ਮੁਨਿਰਾਜ ਨਿਪਾਤਨ ਜਿਉ ਜਗ ਜਾਨੋ
ਜਿਉ ਜਗਤ ਦਾ ਨਾਸ ਜਾਨੀ ਦਾ ਹੈ ਤਿਉ ਹੀ ਦਤਾ ਤ੍ਰੇਯ ਦਾ
ਮਰਨਾ ਭਇਆ ਵਸੇਸਤਾ ਕੁਛ ਨਾ ਹੋਵਾ ਤਾਂਤੇ ਤੁਮ ਕਿਸ ਬਾਤ
ਪਰ ਅਭਮਾਨ ਕਰਤੇ ਹੋ ੪੯੬ ਇਕ ਦੀ ਦਤ ਦੀ ਕਿਆਬਾਤ
ਬ੍ਰਿਥਡੇ ੨ ਹੋਕਰ ਚਲੇ ਗਏ ਜਗਤ ਸੇ ਸਾਰਦਾ ਸੁਰਸਤੀ ਵਾ
ਹੈ ਹਸਪਤੀ ਮੁਨੀ ਭਏ ਕਿਹ ਦੇਸ਼ ਸਿਧਾਏ ਹੈਂ ਨਹੀ ਜਾਨੇ ਜਾਏ

ਨਹੀਂ ਜਾਂਨੇ ਗਏ ਕਿਸ ਦੇਸ ਗਏ ਹੈਂ ਮੰਤ੍ਰ ਸਾਸਤ੍ਰ ਆਪੋਆਪਨੇ ਬਨਾਕਰ ਚਲਾਏ ਹੈਂ ਮਹਾਮਤ ਬਡੇ ੨ ਭੇਖ ਤੇ ਇਸਟ ਬਨਾਵਨੇ ਕੀਏ ਭਾਵ ਕੋਈ ਸੁਧ ਮਨਕੇ ਮਨਨੇ ਵਾਲੇ ਕੋਈ ਮਾਯਾ ਸਬਲਕੇ ਕੋਈ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਕੇ ਕੋਈ ਤਿਨ ਦੇਵਤੇ ਕੇ ਐਸੇ ੨ ਲੋਕੋ ਕੋ ਸੁਣਾਏ ਹੈਂ ਪ੍ਰੇਮ ਸੇ ਚਿੰਤਨ ਬਿਨਾ ਇਸੀ ਤੇ ਫੇਰ ਮਿਲੇ ਪਰ ਫੇਰ ਨਾ ਆਏ ਕਾਲ ਚਕ੍ਰ ਮੈ ਚੌਰਾਸੀ ਮੈ ਮਿਲ ਗਏ ੪੯੭ ਬ੍ਰਹਮ ਨਿਰੰਦ੍ਰ ਦਸਵਾਂ ਦੁਵਾਰ ਪ੍ਰੀਤਰਸੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰਕੇ ਢਲ ਗਈ ਬ੍ਰਿਤੀ ਜਯਾ ਸ੍ਰੀ ਜਗ ਨਾਥ ਜੋ ਹੈ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਭੁਵੇਸ ਭੁਵਾਨੀ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਈਸਰੀ ਦੇਵੀ ਕੀ ਜੋ ਹੋਵੈ ਵਾ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੀ ਭੁਵੇਸ ਹੋਵਾ ਹੈ [ਦਤਾ ਤ੍ਰੈ ਸਮਾਪਤੰ]

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਰਾਮਕਲੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ੧੦

ਸਦਨ ਘਰ ਜਤ ਕੀਆ ਜਟਾ ਜੋਗ ਕਾ ਇਸਨਾਨ ਨੇਮ ਜੋ ਨਿਤ ਨੇਮ ਕਰਨਾ ਹੈ ਸੋ ਨਖ ਬਧਾ ਲਵੋ ਆਤਮ ਮਨ ਕੋ ਸੁਲਪ ਥੋੜੀ ਨਿਦ੍ਰਾ ਦਯਾਛਿਮਾਤਨ ਦਾਅਰਥ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤੀ ਬੀ ਕਰੋ ਤ੍ਰਿਗੁਨ ਰੂਪ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਹੈ ਤਿਸਦੇ ਵਿਸੇਆਸੀ ਅਤੀਤ ਰਹਤ ਹੋਵੋ ੧ ਅਕਪਟ ਕਪਟ ਤੋਂ ਰਹਤ ਹੋਨਾ ਏਹ ਕੰਠਲਾ ਮਾਲਾ ਪਾਵੋ ਤਾਤੀ ਤੰਦੀ ਪਕੜੋ ਆਤਮ ਬਸ ਜੋ ਮਨ ਨੂੰ ਬਸੀ ਕਰਨਾ ਹੈ ਬਾਜੇ ਪਰਮ ਤਾਰ ਬਜੇਗੀ ਪਰਮ ਤਾਰ ਤਤ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੀ ਉਪਜੇ ਰਾਗ ਰਸਾਰੰ ਉਤਪਨ ਹੋਵੇਗਾ ਰਾਗ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸਾਰੰ ਰਸਾਕਾ ਆਲਾ ਉਘਟੈ ਉਤਪਨ ਹੋਨਗੇ ਤਾਨ ਕਈ ਰਾਗਾਂ ਦੇ

ਤੁਰੰਗ ਰੰਗ ਜੋ ਪ੍ਰੇਮੇਸਰ ਦੇ ਰੰਗ ਵਿਚ ਰਹਨਾ ਹੈ ਬਿਧਾਨੰ ਬਿਧੀ ਮੰਜੁਗਤ ਚਕ ਚਕ ਚਕ੍ਰਤ ਹੋਨਗੇ ਦੇਵਤੇ ਤੇ ਦਾਨੋ ਛਕ ਛਕ ਪੂਰਨ ਹੋਨਗੇ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਨਾਲ ਅਕਾਸ ਮੈਂ ਬਿਬਾਨ ਆਤਮ ਅਪਨੇ ਆਪ ਕਾ ਜਿਸ ਕਾਲ ਮੈ ਉਪਦੇਸ ਹੋਇਆ ਸੰਜਮ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਕੇ ਰੋਕਨੇ ਕਾ ਭੇਸ ਧਾਰਨ ਕੀਤਾ ਅਜਪਾ ਜਾਪ ਸੁਵਾਸ ਸਾਥ ਕਾਇਆਂ ਬੁਧੀ ਕੰਚਨ ਵਤ ਸੁਧ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ ਕਾਲ ਜਨਮ ਮਰਨ ਨਾ ਹੋਵੇਗਾ ੨ ਕੇਵਲ ਕਰਮ ਵਿਸਿਓਂ ਕੇ ਭਰਮ ਮਾਤ੍ ਜਾਨੋ ਸਾਨਰੂਪ ਹੈਨ ਧਰਮ ਦੇ ਕਰਮਾ ਮੈ ਅਨਰਾਗੋ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਤਾਗੋ ਛੁਟੋਗੇ ਪਾਗੋ ਲਗੋ ੩ ਨੀਲ ਕੰਠ ਹੇ ਸਿਵ ਰੂਪ ਨੀਲ ਬਸਤ੍ ਧਾਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹੇ ਬਨ ਕੇ ਵਾਲੀ ਕ੍ਰਿਸਨ ਮਾਧਵ ਮਾਇਆ ਕੇ ਆਸਰੇ ਮਧੂ ਦੈਤ ਨਿਰਜੁਰ ਰੋਗਾਂ ਤੇ ਰਹਤ ਨਿੰਦ੍ਰਾ ਬਿਨ ਅਵਿਦਿਆ ਨੀਦ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਕੁਕ੍ਰਿਤ ਖੋਟੀ ਕ੍ਰਿਤ ਨੂੰ ਨਾਸ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ੪ ਬਿਨਾ ਕਰਤਾਰ ਤੋਂ ਕ੍ਰਿਤਮ ਕੀਤਿਆ ਹੋਇਆ ਨੂੰ ਨਮ ਨੋ ਅਸ ਤਲਵਾਰ ਦੇ ਜਖਮ ਤੇ ਜਗ ਤਾਗਾਰ ਜਗਤ ਦੇ ਜੋ ਪਹਲੇ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਪ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਦੁਇ ਸਹਜਾਦੇ ਸਰਹੰਦ ਮੈ ਰਹੇ ਹੈਨ ਉਸ ਵੇਲੇ ਵੈਰਾਗ ਨਾਲ ਹੋਕੇ ਉਚਾਰਿਆ ਹੈ ਹੇ ਸਹਜਾਦਿਓ ਮਿਤ੍ ਜੋ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਹੈ ਤਿਸਨੂੰ ਹਾਲ ਮੇਰਾ ਕਹਨਾ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਬਸਤ੍ਰਾ ਦਾ ਪਹਰਨਾ ਰੋਗ ਰਜਾਈਆ ਦਾ ਹੈ ਜੈਸੇ ਤਾਪੀ ਤੇ ਰਜਾਈਆਂ ਪਾਇ ਦੇਵੋ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਸੁਖ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਮੰਦ੍ਰਾਂ ਮੈਂ ਰਹਨਾ ਸਪਾਂ ਦੀ ਰੁਡਾ ਤੇ ਹੈ ਖਬਰ ਹੈ ਕੇਹੜੇ ਵੇਲੇ ਨਿਕਲਕੇ ਡੰਗ ਮਾਰਦੇ ਹੈਂ ਸੂਰ ਸੂਲ ਹੈਂ ਸਰਾਹੀ ਬੋਤਲ ਖੰਜਰ ਕਟਾਰ ਹੈ ਪਿਆਲਾ ਬਿੰਗ ਛੁਰੀ ਹੈ ਕਸਾਸੀਆਂ ਦੀ ਜੋਹੜਾ ਮਾਸ ਦਾ

ਥਾਵਨਾ ਹੈ ਧਾਰੜੇ ਦਾ ਪ੍ਰੇਸਰ ਦਾ ਸਥਰ ਕਿਆ ਏਕਤਾ ਅਸਥਾਨ ਚੰਗਾ ਹੈ ਭਠ ਪਇਆ ਖੇੜੇ ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਰਹਨਾ ਏ ਪਥ ਅਰਜਨ ਦਾ ਸਾਰਥੀ ਹੋਇਆ ਹੈ ਬਾਟ ਕੀ ਬਿਥਤਾ ਪਈ ਸੀ ੭ ਨੇਤਹ ਨੇਤ ਬਿਅੰਤ ਬਿਅੰਤ ੮ ਨਚਿਨਾਰਾ ਨ ਦੇਖੋ ਜੋ ਜੀਅ ਹੋ ਜੇ ਜਿਦ ਹੋਵੇ ਤਾ ਤੈਨੂੰ ਕੁਛ ਵਰ ਦੇਵੇ ਤੂੰ ਮਨ ਥਾਨੀ ਸਰੀਰ ਕਰਕੇ ਬਿਚਾਰ ਦੇਖ ੯ ਜੇ ਕਦੀ ਸਮਝ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਨ ਹੋਵੇਗੀ ਤੇਰੀ ਭੇਦ ਬਾਦ ਹੋਵੇਗਾ ਰਾਮ ਚੰਦ੍ ਅਵਤਾਰ ਨ ਕਲਯਾਨ ਕਰਨਗੇ ਅਰਥਾਤ ਹੋਰਨਾਂ ਮੈਂ ਵਿਰੋਧ ਹੋਵੇਗਾ ਕਰੇਗਾ, ਮੈ ਰਾਮਚੰਦ੍ ਦਾ ਉਪਾਸ਼ਕ ਹਾਂ ਰਹੀਮ ਮਹੰਮਦ ਆਦਿਕ ਮੁਸਲ ਮਾਨੋ ਕੇ ਭੀ ਮੁਸਲਮਾਨੋ ਕੀ ਕਲਯਾਨ ਕਰਨਗੇ ਭੇਦ ਬਾਦ ਕਰਨੇ ਸੇ ॥ ੧੦ ॥

੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਪਾਰਸਨਾਥ ਬਿਆਸ ਕਾ ਕਥਨ ਕੀਆ ਹੋਯਾ ਪਿਛਲਾ ਸੰਪੂਰ ਨ ਭਯਾ ਅਬ ਆਗੇ ਜੈਸੇ ਕਹਿਯਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਆਪਨੀ ਕਵਤਾ ਮੈ ਗੁਰੂਜੀ ਈਧ ਕਰਕੇ ਸਿਖਾਂ ਕੋ ਸੁਨਾਵਤੇ ਹੈਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਦਸਵੀਂ ੧੦ ਪਸਾਰਾ ਕੌਤਕ ਕੀਆ ਹੈ ਸੋ ਪਿਛੇ ਕਹ ਆਏ ਹੈਂ ਜੋਤ ਬਿੰਤੀ ਵਾ ਚੇਤਨਤਾ ਮਿਲਾਈ ਹੈ ਭਵਾਨੀ ਮਾਯਾ ਸਬ ਦੁਆ ਵਾ ਅਨਾਦੀ ਭੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈਂ ਏਕਲ ਤੇ ਦਸ ਬਰਸ ਦਤਾਤ੍ਰੇ ਪੀਛੇ ਸੰਨਜਾਸ ਮਤ ਚਲਿਆ ਯਾਰਵੇਂ ਬਰਸ ਪਾਰਸ ਨਾਥ ਹੋਏ੧ ਥਾਨਾ ਸੰਨਜਾਸ ਭੇਖ ਯਾਰਵਾਂ ਹੁਆ ਰਾਜਾ ਵਾ ਪੁਰਖਤ ਵਾਲਾ ਧਰਤੀ ਮੈ ੨ ਸੁਰ ਗਿਆਨੀ ਨੂੰ ਦਿਬ ਗਿਆਨੀ ਜਨਮੇ ਤੇਆਹੀ ਅਸ ਐਸਾ ਹੈ ਜੋ ਦੇਖ ਕਰ ੨ ਤੇਜ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਏਕ ਹੈ ਕਰ ਪਾਰਸ ਨਾਥ ਅਕਲਾਈ

ਕਾਹਲੇ ਹੋਏ ੪ ਅਭਮਾਨੀ ਮਸਤ ੬ ਪਹਿਲੇ ਦਿਓਜ ਜੰਮਦੇਆਂ ਹੀ ਵਾ ਜਿਸ ਦਿਨ ਬੁਲਾਇਆ ਓਸ ਦਿਨ ਹਰਖ ਪ੍ਰੀਨ ਭਏ ਧੜਕੇ ਵਾ ਤਦ ਹੀ ਹਰਖ ਧਾਰ ਕੇ ੭ ਜਟ ਧਾਰੀ ਮੰਨਜਾਸੀ ਮਤ ਸੰਨਜਾਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪ੍ਰਤਾਪ ਗਾਜਾ ਬੋਲਾ ਵਾ ਮਗਨ ਹੋਗਿਆ ੮ ॥ ਮਾਨੋ ਜਾਲ ਅਨੈ ਚੇਟੜ ਉਚਾਰਨ ਬਾਣ ਮਾਰਨੇ ਸੈ ਮੋਹਤ ਵਾ ਮੂਰਛਾ ਹੋਵੈ ੧੦ ਅਵ ਰੇਖ ਬਿਚਾਰਿਆ ਹੈ ਦੇਖਾ ਹੈ ਸਿਧੀ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਵਾਲਾ ਵਾ ਦੇਨੇ ਵਾਲਾ ਜੋਗਨ ਸਮਾਧੀ ਵਾ ਲਿਆਵਨੇ ੨੧ ਰਣਵਾਸ ਰਾਣੀਆਂ ਕਾ ਸਮਦਾਇ ਨ੍ਰਿਪਤ ਕਾ ਭੀ ਮਨ ਮਾਨਿਆ ਜੋ ਇਨਕੋ ਅਪਣੀ ਸੁਤਾ ਦੇ ਦੇਈਏ ੧੨ ਜਪ ਹੈ ਜਪਾਵੇਗਾ ਐਸਾ ਤੇਜ ਦੇਖੀਤਾ ਹੈ ॥ ੧੩ ॥ ਏਹਿ ਕ੍ਰਮ ਅਵਸਥਾ ਹੈ ਥਿਤਨ ਕਾਮ ਸਰੂਪ ਚਮਕ ਵਾ ਸੀਘ੍ਰ ਵਾ ਚੌਕੀ ਖਾਕੇ ੧੪ ਸਵੈ ਅਥ ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਕੀ ਉਪਮਾ ਕਹੇ ਹੈ ਮਠ ਜਹਰ ਸੇ ਜਿਹ ਜਿਸਦੀ ਤਰਫਾਂ ੧੫ ਸੁਧਾ ਦੇਸ ਦਰਸ ਸੁਧਾਰੇ ਬਨਾਏ ਹੋਏ ਹੈਂ ਵਾ ਉਸਨੇ ਧਾਰੇ ਹੋਏ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਕੋ ਦੀਵਾ ਬਾਲਤਿਆਂ ਐਸੇ ਬਿਆਸ ਜੀ ਕਹੇ ਹੈਂ ਲਖੇ ਨ ਨਿਹਾਰੇ ਤਿੰਨੇ ਕਾਲ ਲਾ ਲੈਣਾ ਪ ਰਥ ਅਰਜਨ ਦੇ ਹੈਂ ੧੬ ਜੋਤ ਕਰਾਂਤੀ ਐਸੇ ਰੰਗ ਸੇ ਚੰਗੇ ਹੋਏ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਸਰਾਬੀ ਦੇ ਮਦ ਸੇ ਲਾਲ ਹੁੰਦੇਹੈਂ ਸਹਾਬ ਕਸੁੰਭੇ ਦੇ ਜੋਰ ਚੰਗੇ ਬਲ ਵਾਲੇ ਵਾ ਜੋੜੇ ਘਾਤੇ ਦਾਵ ਮਾਧਰੀ ਮਿਠੀ ਮਨ ਭਾਵਨੇ ਵਾਲੀ ਸੂਰਤ ਅਕਾਰ ਹੈ੧੭ ਸੁਰੰਧ ਬਸਤ੍ਰ ਕੋ ਮਹ ਧਰਤੀ ਦੇ ਮਾਨਨ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਜੋ ਮੋਹਤ ਕਰਦੀਆਂ ਹੈਂ ਤਉਨਸੀਆਂ ਮੋਹਤ ਹੋਕਰ ਵਾਰ ਦੀਆ ਹੈ ੧੮ ਪੜੇ ਹੋਏ ਹੈਂ ਅਸਰਾਰ ਇੰਦ੍ਰ ਵਾ ਬਿਸ਼ਨ ਜਗ ਜਗਤ ਅਨਮਾਨਿਓਂ ਬਿਚਾਰਿਆ ਜੁਧ ਬ੍ਰਸ੍ਰਿਟ ਜੋਧੇ ਗੋਬਿੰਦ ਕਿਸ਼ਨ ਸਮਾਨ ੧੯ ਚਉਧਿਤ ਦੰਧੀ ਖਾਤਰ ਦੁਹੂ ਦੋਆਂ ਨੇ ਦੋਧਨ

बोधीआं ने बोध रूप गिआत वालिआं ने रानन रानीआं
ने वा रानिआं ने सवानन सवानीआं न साउ जवाई वा
पतोभवानपारबतीनेसिव रूपवा प्रेम वालिआंने प्रेम रूप
२०थितैबितीतहोएबरख दैतदो महीने वा दस बरस तै इक
महीना सु पूता स्रेसट पूता वाला पारस जपै जपने लगा
ठिंगलापाण देवी हथां मै सो टिके धारन वाली है देवी
२१ जसी जो होवै भ्रमावने वाली है सबदे वा भ्रमते कै दे
चला चल चंचल है जिसका वा चलने से अटल है झम
झम प्रकासते हैं असत्र हहा गीधरब झल झले प्रकासते हैं
२२ अटा अट टै टै हासा है वा बिजली सम उरध उन्
क्रिसू है सवछ सुंदर है गुरी समूह वा गुज २३ अलपात पंग
ती डोरेआं दी भ्रमावने वाली है भरवटे अधो अध दूने पासे
अराधने जोग जवालं प्रकासदी है २४ सुनै सुनवै आप
रसाल रूप है वा तिना लोकां मै बिआपत है तो जल प्रकास
वा सुंदर इखधी धनख परसधं कुहाड़ा २५ चक प्रेम रव
राजेआने अजोनी अजमै भीउनता है २६ गीहपकड़े अठ
भवं सुते सिध आपने आप २७ छु बिचाती २८ मुहिजे
भाखै २९ तिमै तिसनु ३१ निरं पारस नाथ रोह देस
मै आ मिले ३३ तंती वाले बजावन वाले ३४ अहे
हैसन भोज, भोजन अरघ दानं चरन दोते है अरघे से
दे वस थली, ईंद्र पुरी३५अपने२प्रकार गुण बिदिआ
टकंटकदिसी से दिसी सुतो सोई सेआ कर ३६ पुना कहा
पारस ने प्रकासे सुहाणंमुखानं मुख से निरभैता चितमैं३७

ਭਿੰਭਰੀ ਦੇਸ਼ ਕੇ ਕੈਕੇ ਦੇਸਕੇਕ ਲਖੀਦੇਸ ਕਸਲਏਸਸਰੂ ੪੮
ਅਰ ਆਰੇ ਅੜਨੇ ਵਾਲੇਦੁਨਜੈਕਠਨਪਰੰਭਲੀਪੂਕਾਰ੪੯ਬੀਰ
ਪਾਰਸ ਨਾਥ ਨੇ ਜੋਰ ਬਲੀ ਵਾ ਕਠੇ ਕੀਤੇ ਮਤ ਮਤਾ ਵਾਲੇ
ਤੇਦੈ ਦਿਤੇ ਰਾਜਿਆਂ ਕੋ ੪੦ ਕੈਸਾ ਹੈ ਪਾਰਸ ਜੋ ਅਵਧੂਤ
ਸੁਧ ਛਤ੍ਰ ਝੁਲਦਾ ਹੈ ਵਾ ਛਤ੍ਰੀ ਹੈ ਅਭੰਗ ੪੧ ਸਾਮ ਸਰਨ
ਦਾਮ ਪੈਸਾ ਦੰਡ ਦੇਨਾ ਭੇਦ ਲੈ ਲੈਨਾ ੪੨ ਜੈਜੀਤ ਪੜ੍ ਜੈਕਾਰ
ਬੁਲਾਏ ਵਾ ਫਤੇ ਨਾਮਾ ਨਿਸਾਨ ਬਜਾਇਆ ਨਗਾਰਾ ਮੋਹ ਡਾਰੇ
ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰ ਲਏ ਵਾ ਵਸੀ ੪੩ ਇਕ ਦਿਯੋ ਸਖੀਤ ਕੇ ਵਿਦਜਾ
ਕਰੇ ਤੇ ਆਪ ਉਤਿਸ੍ਰ ਖੜੋ ਕੈ ਵਾ ਉਤ੍ਰਿਸ੍ਟ ਦੇਵੀ ਕੋਪੂਜਤਾ ਭਯਾ
੪੪ ਮੋਹ ਅਸਤ੍ਰੋਤ੍ ਦੇਵੀਕਾ ਭਵਾਨੀ ਭਾਵਨੇ ਵਾਲੀ ਕਠਨ ਹੈ
ਜਿਸਕਾ ਦਬਾਵਨਾ ਵਾ ਪਕੜਨਾ ਕੇਸਰੀ ਸੈਰ ਕੁਮਾਰੀ ਕੁਮਾਰ
ਵਸਤਾਵਲੀ ਭੈਰਵੀ ਭੈਰੋ ਦੀ ਸਕਤੀ ਵਾ ਜੁਧ ਰੂਪ ਵਾ ਭਿਆ
ਨਕ ੪੫ ਰਕਤਾਗੀ ਸਾਰ ਸੁਤੀ ਸਾਵੀ ਲਛਮੀ ਵਾ ਸਾਵੇ ਨੇਤ੍
ਵਾਲੀ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰੀ ਵਾਲੀ ਉਤ ਕ੍ਰਿਸ੍ਨ ਅੰਸ੍ਰਰਜਤਾਵਾਲੀ ੪੬ ਭਭਾ
ਸੰਸਾਰ ਸੁਧ ਜੋ ਸਿਧ ਹੈ ੪੭ ਰੋਹਣੀ ਰੋਝੀਆ ਘੁਮਾਣੀਬਰਾਕੇ
ਦੇਨੇ ਵਾਲੀ ਹੈ ੪੮ ਭਿੰਭਰੀ ਭੈਸੇ ਕਰਨੇ ਵਲੀ ਬੰਸ ਕੇ ਉਚਾਰ
ਵਾਲੀ ਹੈ ਚੰਚਲਾਂਅ ਬਿਜਲੀ ਪ੍ਰਕਾਸ ਦੀ ਹੈ ੪੯ ਮਾਣੰਲੋਕਾਧੰ
ਲੋਕਾ ਦੇ ਭੋਗਨੇ ਵਾਲੀ ਹੈ ਭਾਵ ਮੋਹਤ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ ਹੈ ਸੰਤੀ
ਸੰਤਾ ਨੂ ੫੦ ਖੰ ਖੈਵਾ ਅਕਾਸ ਮੈ ਬਿਚਰਨੇ ਵਾਲੀ ਕਾਲਕਾ
ਰੂਪ ੫੧ ਪ੍ਰਿਗਾਛੀ ਪੀਲੇ ਨੇਤ੍ ਕਟ ਕਛੀਲਕ ਕਸੇਆਹੋਵਾ ਹੈ
ਬਣਿਆਬਨਾਵਨੇਸੇਸ੍ਰਛਸੁੰਦ੍ ਹੁਲਾਸੀ ਖੁਸੀਰਕਤਾਲੀ ਲਾਲਘਰ
ਵਾਲੀਸ੍ਰੀਰਧਉਪੁਨਾਲ ਲ ਰੂਪਹੈ ਵਾਮੰਦ੍ਰਵਾ ਗਿਰਪਹਾੜ ਮਾਈ
ਪ੍ਰਕੇ ਹੈ ੫੨ ਦੇਵਾਨੀ ਦੇਵੀ ਹੈ ਰੁਦ੍ ਰਕਤਾਗੀ ਸਿਵਾਂਦਾਅੰਗ

ਰੂਪ ਹੈ ਧਰਮਾਗੀ ਧਰਮ ਦੇ ਅੰਗਾਂ ਵਾਲੀ ਹੈ ੫੩ ਮਾਣੀ ਮਾਣ ਦੇਣੇ ਵਾਲੀ ਹੈ ੫੪ ਸਾਵਿਤ੍ਰੀ ਸੰਧਆ ਗਾਇਤ੍ਰੀ ਤਿਨੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੀਆਂ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਹੈਨ ਦੇਵਨੀ ਮਸਤ ੫੫ ਮੁਡੀ ਸੋਤ੍ਰੀ ਚੰਡ ਮੁੰਡ ਦੈਤਾਂ ਦੇ ਪਏ ਸੰ ਸਰਣੀ ਤਰਨੀ ਲੋਕਾਣੀ ਸੰਸੇ ਰੂਪ ਸੰਸਾ ਰਸੇ ਲੋਕਾਂ ਕੋ ਵਾਸੰ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਰਣ ਆਇਆਂ ਕੋ ਤਾਰਨੇ ਵਾਲੀ ਏਡੀ ਹੈ ਵਾਸੰਮਿਆਂ ਦੀ ਅਰੀ ਹੈ ਤੇ ਜੁਥਾ ਅਵਸਥਾ ਹੈ ਤਿੰ ਤੈਕੇ ਲੋਕਈ ਕਰਨ ਕਾਰਨ ਹੈ ੫੭ ਕੰਕੜੀਆ ਕਾਂਗੜੇ ਵਾਲੀ ਵਾ ਕਾਕੜਾ ਰੂਪ ਸਿੰਧਲੀਆ ਸਿੰਧ ਰੂਪ ਵਾ ਸਿੰਧ ਦੇਸ ਦੀ ਵਾ ਸਿਧਾਂ ਦੀ ਵਾ ਸਮੰਦ੍ ਦੀ ਸਕਤੀ ੫੮ ਚਿੰਤ੍ਰਾਂ ਟਿਕੇਆ ਵਾ ਚਿਤ੍ਰਾ ਤੇਰਾ ਬਾਹਨ ਹੈ ਰੂਪਾ ਨੁਆਲੀ ਜੁਆਲਾ ਰੂਪ ਹੈ ਵਾ ਜਜਵਾਲੀ ਬਿਜਲੀ ਰੂਪ ਹੈ ਮਾਈ ਪ੍ਰੇਰਕ ਹੈ ੫੯ ਛਤ੍ਰਾਲਾ ਛਤ੍ਰਾਂ ਵਾਲੀ ਲੰਕੜੀਆ ਹਨੂੰਮਾਨ ਵਾ ਭੈਰੋਂ ਛਤ੍ਰ ਲੈਕੇ ਅਗੇ ਹੈ ਭਿੰਭਰੀਆ ਨਾਮ ਦੇਵੀ ਹੈ ਭਿਆਨਕ ਹੈ ਭਉ ਹਾਲਾ ਭੂਪਾਲਾ ਰਾਜਾ ਹੈ ਭਉ ਦੇ ਭੈਹਾਲਾ ਪੀੜਾ ਦੇ ੬੦ ਸੰ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮੋਹਨੇ ਵਾਲੀ ਹੈ ਨਿਦ੍ਰਾਆਦੀ ਤਿਨੈ ਰੂਪ ਤੇਰੈ ਹੈ ॥ ਕਾਲ ਰਾਤ੍ਰੀ ਮਸਧਾ ਦੀ ਵਾ ਮ੍ਰਿਤ੍ਯੂ ਦੀ ਵਾ ਪ੍ਰਲੋ ਦੀ ਜੀਵਾਂ ਕੋ ਵਾ ਵੈਰੀਆਂ ਕੋ ਸੰਕ੍ਰਾਨੀ ਪਾਰਬਤੀ ਭਾਰੀ ਦੁਖਾਂਤੇ ਭਗਤਾਂ ਕੋ ੬੧ ਗਾਈ ਹੈ ਆਖ੍ਰਿਤਾਨੀ ਅਖੈਤਾ ਕੇ ਦੇਨੇ ਵਾਲੀ ਵਾਂ ਖੇਦਾਂ ਤੇ ਰਹਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ੬੨ ਅਚਾ ਸਾਕਣੀ ਸਾਂਗ ਖਾਨੀ ਵਾ ਸਾਕੇ ਪਾਣ ਵਾਲੀ ਸਿਧਣੀ ਸਿਧਾਂ ਦੀ ਵਾ ਸਿੰਧ ਰੂਪ ਵਾ ਸਿਧੀਆਂ ਵਲੀ ਸੁਭ੍ਰਮਾਂ ਅਤੀ ਸੁੰਦ੍ ਸੁਚਕਾ ਡਾਕੀਸਾਵਜਾ ਹਾਥੀਆ ਕੀ ਸਕਤੀ ਵਾ ਹਾਥੀ ਦੀ ਸਵਾਰੀ ਵਾਲੀ ਸੰਭਰੀ ਸੰਭਲਾ ਦੇਸ ਦੀ ਸਿੰਧਲਾ ਸਿੰਧ ਦੇਸ ਦੀ ਸੁਮਿਲੀ ਦੇਵੀ ਵਾ ਸੁਮਿਲਾ ਹੋਤੀ ਦੁਧਰੀ ਖੰਡੇ ਵਾਲੀ ੬੩

ਵੂਤਲੀ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਮੈ ਰਹਨ ਵਾਲੀ ਭੈ ਹਤਾ ਭੈ ਨੇ ਹਰੇ ਕਰਨੇ
ਵਾਲੀ ਟੋਕਨੇ ਵਾਲੀ ਵਾ ਕਟਨੇ ਵਾਲੀ ਸਤ੍ਰੂ ਕੋ ਝਾਕਲੀ ਇਲਦੀ
ਸਤਕੀ ਦੁਰਮੁਖਾ ਕਠਨ ਮੁਖ ਵਾਲੀ ਢਾਕੈ ਪਿਲਾਕੈ ਬਨਾਵਨੇ
ਵਾਲੀ ਸਤ੍ਰਆਂ ਕੋ ਜੰਪਲਾ ਜਿਤਨੇ ਜੋਗ ਵਾ ਜੁਧ ਲੈਣੇ ਵਾਲੀ
ਭਲੀਤ੍ਰਾਂ ਮਿਲੀ ਹੋਈ ੬੪ ਕਿੰਤੂ ਤਿਲਕ ਵਾਲੀ ਹੈ ਸੁੰਦ੍ਰ ਚਾਪ
ਵਾਲੀ ਹੈ ਚਾਰਨੀ ਚਾਰਨ ਦੀ ਹੈ ਵਾ ਸੁੰਦ੍ਰ ਚਛ ਵਲੀ ਪਰ-
ਗਣੀ ਕੁਹਾੜੇ ਵਾਲੀ ਵਾ ਗਡਾਸਾ ਪ੍ਰਾਸਨੀ ਕੁਠਾਰ ਵਾਲੀ ਗਡ
ਗਣੀ ਬੰਦੂਕ ੬੫ ਭੀਮੜਾ ਭਿਯਾਨਕ ਅਧਰਾ ਪਕੜੇ ਤੇ ਰਹਤ
ਹੈ ਵਾ ਆਸ੍ਰਾ ਮਾਰਤ ਪੌਣ ਕੀ ਗਿਗਲੀ ਗਿਆਤਾ ਹੈ ਸਭ ਦੀ
ਠਿਗਲੀ ਸੋਟੇ ਵਾਲੀ ਚਰਕਟਾ ਦੇਵੀ ੬੬ ਇਨਾਂ ਮੈ ਤੀਨ ਭੇਦ
ਹੈਂ ਪਹਲੇ ਤੇ ਦੇਸਾਂ ਵਾਲੀ ਤੇ ਸਨਤ੍ਰਾਂ ਵਾਲੀ ਪੁਨਾ ਬਯੋਵਤੀ ਪਦੋ
ਕਰ ਅਰਥ ਭੀ ਹੈ ਜਹਾਂ ਲੇਖ ਹੋਵੈ ਤਹਾਂ ਬਯੇਮਤੀ ਕਰਾ ਲੈਣੀ
ਐਸੇ ਸਭ ਛੰਦੋਂ ਮੈ ਅਖਰ ਸਮਝਨੇ ਸਕੇਤੀ ਹੈ ਅਭਰੈ ਬਦਲ
ਸਾਮਲਾ ਸੰਮਲ ਸੈਹੜ ਮੈ ਰਹਨੇ ਵਾਲੀ ੬੮ ਤ੍ਰਿਕਟਾ ਤਿਨਾਂ
ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਵਾ ਤਿਨਾਂ ਗੁਨਾਂ ਦੇ ਵਾ ਤਿਨਾਂ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੇ ਕਟਨ
ਵਾਲੀ ਜੰਭਰੀ ਦੈਤ ਵਾ ਸੈਹਰ ਜਾਲਪਾ ਜਾਬ ਦੇ ਪਾਵਨ ਵਾਲੀ
ਤੁੰਦਲਾ ਤੇਜ ਰੂਪ ਦੰਤਲੀ ਦੰਦਾਂ ਵਾਲੀ ੬੯ ਸ੍ਰੇਸ੍ਠ ਬੁਧ ਵਾਲੀ
ਬ੍ਰਹਮਾਨੀ ਅਤ੍ਰਤਾ ਸਸਤ੍ਰਾ ਵਲੀ ਵਸੇਸ ਚਮਤਾਨੇ ਵਾਲੀ ਅਜਟਾ
ਵਸੇਸ ਜੁਟਨੇ ਵਾਲੀ ਅਭਿਦਾ ਅਭੇਦ ਰੂਪ ਤੰਤਲਾ ਤਾਰ ਰੂਪ ਵਾ
ਵਾ ਸੈਹਰ ਵਾਲੀ ਅੰਤਲਾ ਅੰਤ ਕਰਨੇ ਢਾਲੀ ਭਾਵਜ਼ਾ ਸਿਵ ਕੀ
ਕਾਕੜਾ ਕਰੂਪ ਕਿੰਕੜੀ ਤੜਾਗੀ ਵਾਲੀ ਪਰਾਸਨੀ ਕੁਹਾੜੇ ਵਾਲੀ
ਕੰਨਕਾ ਕੰਨਆ ਰੂਪ ਅੰਨਕਾ ਅੰਨ ਰੂਪ ੭੧ ਝਿਗੜਾ ਝਗੜਨੇ
ਵਾਲੀ ਦੈਤਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲੜ ਪਾਲੇ ਨੇੜ ਵਾਲੀ ਚਾਚਰਾ ਤੁਲਵਾ

ਰ ਰੂਪ ੭੨ ਤੰਤ੍ਰੀ ਤੰਤ੍ਰ ਰੂਪ ਭਿੰਭਰੀ ਸ਼ਹਰ ਵਾ ਭੈ ਨਾਲ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ ਦੈਤਾਂ ਨੂੰ ਛਿਛਲਾ ਛਿਟਾਦੇ ਉਡਾਨੇ ਵਾਲੀ ੭੩ ਕੰਢਕਾ ਸ਼ਹਰ ਵਾ ਚੂੜੇ ਵਾਲੀ ਸੁੰਦ੍ ਚਾਪ ਵਾਲੀ ਚਿਚੜੀ ਜੰਗ ਵਿਚ ਖਿਜਦੀ ਹੈ ਚਿਪਲਾ ਚੰਚਲ ਰੂਪ ੭੪ ਪਰਜ ਛੰਦ ਦੀ ਚਾਲ ਹੈ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਆਪਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਭਾ ਉਚਾਰਾਂ ਮੈਂ ਮਾਨੋ ਨਿਪ ਟ ਅਤਸੈ ਅਘਟ ਇਕ ਰਸ ਅੰਮ੍ਰਤ ਕੇ ਸਮ ਭਬੇ ਹੈ ਸੁਰਮਤਾਈ ਬਿਚਾਰੀ ਹੈ ਮਾਤ੍ਰਕ ਮਾਤਾ ਦੀ ਆਸਤ ਕੁਲਾ ਚੌਧਾ ਕੁਲਾਦਾ ਉਦਾਰ ਕਰਾ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਜਪਕੇ ੭੫ ਪਾਰਸ ਨਾਥ ਕਹਦਾ ਹੈ ਚਿਤ੍ ਟਿਕਾ ਲਗਾਊਂਗਾ ੭੬ ਅਭਧ ਵਾ ਸਤਵ ਸਰੂਪ ਪਦ ਪਾਯੋ ਜੋ ਦਰਸਨ ਹੋਵਾ ਹੈ ੭੭ ਜਾਤਰ ਜਿਸ ਤਲਵਾਰ ਕੇ ਤਲੇ ਕਿਧਾ ਹਿਰਾਨੀ ਕੀਰਤੀ ਦੂਰ ਹੋਈ ਸੋਈ ਕ੍ਰਿਪਾਨ ਦਸਮ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਹਮਾਰੇ ਸਜੇ ਪਾਸੇ ਹਮੇਸਾ ਰਹੇ ੭੮ ਰਜਾਏ ਰਜੇ ਹੈ ਹੁਕਮ ਰੂਪ ਤਲਵਾਰ ਧਾਇ ਦੌੜਕੇ ੭੯ ਜਾਤਨ ਜਿਸ ਨਾਲ ਤਸ ਤੁਮਾਰ ਤਿਸ ਤੁਮਾਰੇ ਜਿਹ ਏਕ ਜਿਹਬਾ ਏਕ ਹੈ ਜਵਨ ਜਿਸਨੇ ਬਿਹੰਡੇ ਨਾਸ ਕੀਤੇ ਹੈ ੮੧ ਜਿਸ ਸਕਤੀ ਕਾ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੇ ਰੂਪਦੀ ਜੈ ਜੈ ਜੈ ਹੋਵੇਅਰੇਖ ਚਿਨਾ ਤੋ ਰਹਤ ਹੈ ਪਾਇ ਆਗੋਆ ਨੂੰ ਪਾਇਕੇ ਭ੍ਰਮਾਇਆ ਹੈ ਜਿਥੇ ਕਿਥੇ ਭੀਖ ਵਾਸਤੇ ਸ਼ਿਵਾ ਨੂੰ ਜਾਸਿ ਪਾਇ ਜਿਸਦੀ ਆਗਿਆ ਨੂੰ ਪਾਇਕੇ ਚੰਦ੍ਰਮਾਨੂ ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਤਨ ਸਾਥ ਕਲੰਕ ਲਗਾ ਹੈ ਦੇਵਤੇਸ ਇੰਦ੍ਰਨੂ ਅਨੇਕਹੀ ੮੨ ਕਾਲ ਪੁਰਖ ਇਕ ਆਨ ਕਾਲ ਹੈ ਕੈ ਜੋ ਭਯੋ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਵਿਸੇਸ ਕਰਕੇ ਵਾ ਇਕ ਰਸ ੮੩ ਤੈ ਭਰੋਸੇ ਮੋਹਦੇ ਪਰਆ ਹੈ ਕਿਥੇ ਹੈ ਆਪਤੇ ਜ੍ਰਾਵ ੮੪ ਅਬ ਹੈ ਤਿਨਾ ਕਾਲਾ ਮੈ ੮੫ ਸਦਾਈ ਸਦਾਹੀ

ਆਪਨ ਹੀ ਮਿਲੇ ਦੇਵ ਦੇਵੀ ਦਾ ਦਸਰਨ ੮੬। ਛਟਾ ਪ੍ਰਕਾਸ
ਤੇ ਹੈ ਨਿਰਤਤ ਨਚਰਹੇ ਹੈ ਕੁਹਕਤ ਬੋਲਦੀ ਹੈ ਕਾਵਨੀ ਦੇਵੀ
ਨਾਲ ਕੁਹਰਤ ਮਾਸਖਾਨ ਵਾਲੇ ਵਾ ਬੋਲਦੇ ਹੈ ਡਹਰਤ ਫਿਰਦੇ
ਹੈ ਕਠਨ ਮਸਾਨ ਘਹਰਤ ਕੰਬਦਾ ਹੈ ਸਘਨ ਇਕ ਰਸ ਰਿਖੀ
ਦਰਲਗਏ ਥਿਡਰ ਫਿਰਦੇ ਹੈ ਬਿਮਾਨ ਦੇਵੀ ਦਾ ਉਤਪਤ ਹੋਨ
ਕਰਕੇ ਦੇਵੀ ਜੁਧ ਕਰੇਗੀ ਸਾਧ ਸਾਧੁਆਂ ਕੇ ਚਰਿਤ੍ਰ ਤੇਰੇ ਦੇਖੇ ਹੈ
ਤਿਨਾ ਕਾਲਾ ਮੈ ਤੇਰੇ ਸਦਰਸਨਹੀ ਭਗਤ ਮੇਰਾ ਦੇਵਾਰ ਦੇਵਾਂਗੀ
ਸੁ ਨਾ ਮੰਗ ਆਪਨੇ ਆਪ ਸੈ ੮੯ ਪਾਰਸਨਾਥ ਡੰਡੌਤ ਕਰਕੇਫਿਰ
ਆਏ ਘਰ ਸੈ ਨਿਰ ਪਾਰਸਨਾਥ ਕੋ ਦੇਖਕੇ ਐਸਾ ਅਰੀਤੇਜ
ਨਹੀ ਸੀ ਅਮਰ ਪੁਹਪ ਕਲਪ ਵ੍ਰਿਛ ਦੇ ਮਾਨੋ ਪਾਰਸਨਾਥ
ਜੋਬਨ ਦੀ ਖਾਨ ਹੈ ਮਾਨੋ ਧਾਰਕੇ ਨਿਡਰ ਨੂ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਤੇ ੯੦
ਪਰਮ ਗਿਆਨ ਸਾਸਤ੍ਰ ਤੇ ਸਸਤ੍ਰ ਗਿਆਨ ਮਨਬਾਨੀ ਕਰ
ਕਠਨ ਧਿਆਨ ਲਗਾਇਕੇ ਤਤ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੂ ਹਰਾਏ ਸੀ ਜੋਪਿਛੇ
ਸੁਭਾਵ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਜਾਲ ਸਮੂਹ ਬਿਦਰ ਸਮੂਹ ਮਹੀਰ ਪ੍ਰਿਥਵੀ
ਮਿਲੰਤ ਮਿਲੀ ਦਿਤੀ ਭੂਮਕੈ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਦੇਕੇ ਜਗ ਕੀਤਾ ਥਜਾਇ
ਭਲੀ ਤ੍ਰਾ ੯੩ ਮਤਤੇ ਮਤਾ ਵਾਲੇ ਓਪਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ਵਾ ਉਚਾ
ਪਰਮ ਥਨਾਉ ਬਨਾਇਆ ਹੈ ੯੪ ਹੋ ਸੰਨਯਾਸੀਓ ਕੈ ਤੁਮ ਹੋ
ਜੋਗੀਓ ਜੇ ਜੋਗ ੯੫ ਪਾਰਸ ਨਾਥਨੂ ਗੁਰੂ ਦਤਾਤ੍ਰੇ ਨੇ ਥਦਤ੍ਰ
ਮੁਖੋ ਸੁਨ ਹਮ ਮਾਨੇ ਹੈ ਦਤਾਤ੍ਰੇ ਦੇਥਚਨ ਪਾਰਸ ਨਾਥ ਦੇ ਪਰਮ
ਤਤ ਦੇ ਜਾਨਨ ਵਾਲੇ ਹੋਏ ਸ ਨੂ ਕੀ ਕੰਹਦੇ ਹੋ ਜਾਨਕ ਮਾਨੋਪਰਮ
ਅੰਮ੍ਰਤ ਸੇ ਨਿਕਸਿਆ ਪਦੇ ਮੁਖੋ ਨੋਜੋ ਬਚਨ ਦੋਏ ਹੈ ਆਪਕੇ ਮੁਖੋ
ਸੋ ਅਸਾਨੇ ਮੰਨੇ ਹੈ੯੬ ਹੋ ਜੋਗੀਓ ਜਾਨ ਜੋਗ ਕੋ ਜੋਰਾ ਜੋਗਦੇ
ਜੋਰ ਨਾਲ ੯੭ ਭੁਖੀ ਜੋ ਜੋਗੀ ਹੈ ਕਰਆ ਹੀ ਕਰਦੇ ਹੈ ਇਸਨਾਨ

ਨੂੰ ਬਗਲਾ ਬਗਲੀ ਠਾਣਤ ਬਨਾਵਦੇ ਹੋ ਮਹਾਂ ਗਿਆਨ ਅਪ੍ਰੇਖ
ਪਯੂਹ ਅੰਮ੍ਰਤ ਕੋ ੯੮ ਮਨ ਬਾਨੀ ਸਰੀਰ ਕਰਕੇ ਜਲ ਸਮਾਏ
ਡੁਬ ਗਏ ਸਾਡੀਆਂ ਜਟਾਂ ਨੂੰ ਮੁੰਡ ਦੇਵੇ ੯੯ ਕਥਤ ਗੁਰੂ ਜੀ
ਕਥਨ ਕਰਦੇ ਹੈਂ ਤਰਨੀ ਅਪਸਰਾਂ ਤ੍ਰਸਾਏ ਡਰਦੇ ਹੈਂ ਮੇਖਨ
ਲਾਏ ਸੂਰਜ ਦੇ ਦੇਖਨੇ ਵਾਸਤੇ ਅਖੀਆ ਨਹੀ ਮੀਟਦਾ ਚਰਪਟ
ਝਟ ਪਟ ਚਟਕੇ ਚਟਾਕੇ ਨਿਕਲਦੇ ਹੈ ਦਾਝਤ ਸੜਦੈ ਹੋਏ
ਕੰਖ ਲਜਤ ਹੁੰਦੇ ਹੈਂ ਸਿਧਾਏਆਏ ਹੈਂ ਘਟੀ ਘੜੀਰਣ ਦੀ ਤ੍ਰੀਆ
ਲੈ ਤ੍ਰੀਮਤਾਂ ਦੇ ਘਰਾਂ ਮੈ ਤ੍ਰੀਮਤਾਂ ਦੇ ਭੇਸ ਧਾਰ ਕੇ ਗਾਜੀ ਸੂਰਮੈ
ਕਾਜੇ ਵਾਸਤੇ ਦੇਵ ਮੰਦ੍ਰ ਦੇਵ ਪੁਰੀ ਮੈ ਰਏ ਨਿਵਾਜੇ ਵਡਆਇਕੇ
ਸੂਰਮੇ ਸਸਤ੍ਰਾਂ ਨੂੰ ੧੦੨ ਬਸੰਤ ਟੋਲੀ ਦੇ ਖਿਲਾਰੇ ਹਨ ਰਜਵਾਰੇ
ਰਾਜੇਆਂ ਦੇ ਬੇਟੇ ਮੰਨਯਾਸੀ ਭੁਖ ਭੁਖ ਰਹੇ ਹੈ ਕ੍ਰੋਧ ਨਾਲ
ਬੀਰ ਗਜਾਇੰਦ ਗਦਾ ਆਦਿਕ ਸੜਦੇਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਦੇਵਤੇ
ਪੁਕਾਰਦੇ ਹੈਂ ਨਾ ਮਾਰ ਕਹੰਦੇ ਹੈ ਮੰਨਯਾਸੀ ਹਮ ਮਤ ਮੰਦ ੧੦੩
ਮਹਾਂ ਆਹਵ ਕੈਸੇ ਹੈ ਥਿਥਾਂਨ ਗ੍ਰੰਥਬਾਦਾ ਨਗਰ ਕ੍ਰੋਧ ਕਰਦਾ ਹੈ
ਬਨਾਉ ਨਾਲ ਬਨ ਬਨ ਕੇ ਕਾਛਨੀ ਘੋੜੀਆਂ ਤੇ ਚੜੇ ਹੈ ਕਵਤਕ
ਦੇਖ ਕੇ ਪਾਰਸ ਨਾਥ ੧੦੪ ਦੈਰੇ ਦੈਰੇ ਨਗਾਰੇ ਨੂੰ ਚੋਟ ਰਜਾਉ
ਪ੍ਰਮੰਨ ਕਰੂ ਰੁਹਰ ਲਹੂ ਅਰਧ ਉਰਧ ਪਤਾਲ ਅਕਾਸ ਮੈ ਜਿਥੈ
ਜਾਵੇਗਾ ਮਾਰੂ ਗਾ ਆਜ ਅਜਮੈ ਮੋਰ ਮਰੋਰ ਕੇ ਧਰਾਂਗਾ ਦਿਖਦੇਵੀ
ਨੇ ਛਾਮ ਛਾਹਆਂ ਨੂੰ ਥੀ ੧੦੬ ਪਤ੍ਰ ਚਲਦਾ ਪਿੰਪਲ ਦੇ ਪਤੇ ਹੈ
ਥਾਂਨਾਂ ਨਾਲ ਥੇਧ ਦਿਤੇ ਦੇਹ ਸਰੀਰ ਸੂਰਜ ਦਾ ੧੦੭ ਚੰਦਨਾ
ਸੈ ਚੰਦਨ ਬਾਵਨ ਚਿਤ੍ ਟਿਕੇ ਸਖੀਰੀ ਸਰਦਾਰ ਪਰੀ ਕਹਦੀ ਹੈ
ਪਾਰਸਨਾਥ ਮਰੇਗਾ ਐਸੇ ਸੂਰਮੇ ਨੂੰ ਬਰਾਗੀ ੧੦੮ ਬਾਨ ਬਨ
ਠਣਕੇ ਸਟ ਪਟ ਸੀਗਰ ਖਟ ਪਟ ਪੜਦੇ ਸਾਰੀ ਭੂਮੀ ਕੇ ਏਧ

ਕੇ ਨਾਗਨ ਸਤੁਵੇ ਲੋਕ ਨੂੰ ਗਏ ਜੇਹੜੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈ ਥਾਣ ਲਗਾ
ਵਦੇ ਹੈ ਸੇ ਰਸਤਾ ਦਿਖਾਂਵਦੇ ਹੈਂ ੧੦੯ ਜੇਹੜੇ ਕਾਇਰ ਸੋ ਜਮ
ਪੁਰੀ ਨੂੰ ਗਏ ਸੁਰ ਪੁਰੀ ਕੇ ਰਹਨੇ ਵਾਲੇ ਲਜਤ ਹੋਏ ਥਿਨਾ ਜਪ
ਤਪ ਤੋ ਆਏ ਹੈਂ ਪੁਹਪ ਬਸੰਤ ਜੇਹੜੇ ਬਸਤ੍ਰ ਤੇ ਸਸਤ੍ਰ ਤੇ ਸੀਸ
ਡਿਗੇ ਪਏ ਹੈਂ ਕੁੰਭ ਸਿਰ ਮੋਤੀ ਨਿਕਲੇ ਪਏ ਹੈਂ
ਮਾਨੋ ਸਿਰ ਨਹੀਂ ਹਾਥੀਆਂ ਦੇ ਅੰਮ੍ਰਤ ਦਾ ਕੰਡ ਹੈ
ਮੁਖ ਵਿਚੋਂ ਛੁਟੇ ਹੈਨ ਜਲ ਦੇ ਝਿਨਕੇ ਸੁਭ ਰਛਰੇ ਹੈਂ ੧੧੦
ਧਾਨ ਰੋਕ ਪਾਵਾ ਨੂੰ ਜਮਾਕਰ ਰੋਪ ਦੇ ਹੈਂ ਰਾਵ ਰਾਜੇ ਸੰਨਧਾਸੀ
ਤਾਨ ਤਾਨ ਥਲ ਥਲ ਦੇ ਨਾਲ ਮੰਧਾਨ ਸੁਥਾਹੁ ਸੂਰਮੇ ਥਾਹਨਾ
ਉਤੇ ਚਹਿ ਛਤ੍ਰੀ ਧਰਮ ਦੇ ਖੁਸੀ ਨਾਲ ਭੂਰ ਭਾਰ ਥਡੇ ਭਾਰੇ ਥਕੇ
ਵੇ ਨਾਲ ਸੋਏਆ ਨੈਤੀਰਾਂ ਦੀ ਸੇਜਾਂਤੇ ਭੋਖਮਪਤਾਮਾ ੧੧੧ ਤਿਲ
ਥਿਲ ਪ੍ਰਾਇ ਪ੍ਰਜੰਤ ਲਕਟ ਮੋਟੇਆਂ ਨਾਲ ਭੁਕ ਭੁਕ ਲਹੂ ਨਿਕਲਾ
ਹੈ ਭਿੰਭਰ ਭੈ ਨਾਲ ਧਰੇ ਭਤੇ ਹੋਏ ਭਿੰਭਹਾਰੇ ਭਿਆਨਕ ਹੋਏ ਹੋਏ
੧੧੨ ਅਡਾਨ ਛੰਟ ਦੀ ਚਾਲ ਹੈ ਚੋਪੜੇ ਹੋਏ ਸੁੰਦ੍ਰ ਕੇਸ ਹੈਨ ਜੀਵ
ਜੰਤਾਂ ਦੀ ਕੀ ਚਲਦੀ ਹੈ ਚਿਤ ਚੋਰਾ ਲੈ ਦੀਆ ਹੈ ਕਾਮਦਾ ਦੇਖ ਰੀ
ਸਖੀ ਏਸ ਕੁਮਾਰ ਈਂਦ੍ਰ ਨੂੰ ਆਜ ਬਰਾਗੀ ਸਭੰਗਨ ਸੁਭ ਅੰਗਾਂ
ਵਾਲੀਆਂ ਥਾਨ ਥਨਾਵਟ ਵਾਲੇਆਂ ਨੂੰ ੧੧੩ ਸੁਧਾਰ ਭਲੀ ਤਰਾਂ
ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੈ ਹੇ ਅਕਾਸ਼ ਪੁਰਖ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕੇ ਥਲ ਸੇ ਚੇਲੇ
ਕੀਤੇ ੧੧੪ ਦੇਵ ਦਤਾਤੇ ਦਾ ਜੇਹੜੇ ਬੇਖਾ ਏਖਾ ਦੇ ਪਰਮ ਲੋਕ
ਦੇਵ ਲੋਕ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਨਾ ਦੇ ਖੰਭ ਲਗਾ ਕੇ ਕਲਹ ਕਲੰਕ ਜੇਹੜੇ ਸਸਤ੍ਰ
ਬਸਤ੍ਰ ਟੁਟੇ ਹੈਂ ਇਹੀ ਕਲੰਕ ਦੂਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ੧੧੫ ਕਰਨਾਂ ਰਾਜੇ
ਕਰਨ ਦੀ ਤੇ ਅਰਜਨ ਦੀ ਮਹਾਂਭਾਰਥ ਹੋਇ ਬੀਤਿਆ ਹੈ ਬਾਂਣ
ਅੰਗ ਮੈ ਪ੍ਰਹਾਰੇ ਲਗੇ ਹੋਏ ਪਹਾੜ ਉਡੇ ਜਾਂਦੇ ਹੈ ਭਿੰਭਰਾਤ ਭਿ-

ਆਨਕ ਨਿੰਦਾ ਕਰਦੇ ਹੈਂ ਛਤ੍ਰੀ ਧਰਮ ਦੀ ਖਿਉਂ ਲੜਾਈ ਕੀਤੀ
੧੧੬ ਆਪਨ ਨਿਯਾਸ ਸਾਧਨ ੧੧੭ ਈਗਰ ਸੰਧੁਰ ਜਟਾਂ ਵਿਚ
ਸੋਏ ਮਲੰਗ ੧੧੮ ਕੈ ਕੈ ਕਰ ਕਰਕੇ ਰਾ
ਜਾ ਜੋਗ ਆਪਲਏਆ ਹੈ ਵਹੇ ਰਹ ਗਏ ਹੈ ਸੰਨਯਾਸੀ ਏਕਨਾਮ
ਲੈਬੇ ਕੋ ਏਕ ਐਸੇ ਨਾਮ ਲੈਨੇ ਮਾਤ੍ਰ ਰਹੇ ਹੈ ਮਾਨਸ ਮਨੁਖਯਾ
ਕੀ ਸੁਨਦਾ ਹੈ ਤੁੰਦੇਓ ਤੋੜਦਾ ਹੈ ਦਸ ਸਹੰਸ ਮੈਂ ਬਰਸ ਬਾਧਯੋ
ਕਠੇ ਕੀਤੇ੧੧੯ਕਰਗ ਰਿਤਜ ਕੀਤਾ ਹੁਤੀ ਪਾਵਨੇਵਾਲੇ ਆਂ ਭ
ਬਹੁਤ ਅਵਨੇਸ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਈਸ ਰਾਛੀਨੀ ੧੨੨ ਸੰਮਤ ਨੈਨ
ਸੰਮਤਾ ਨੂ ਨੇਤ੍ਰਾ ਨਾਲ ਪਾਰਸਨਾਥ ਹੋ ਮੰਤ੍ਰੀ ਆਜਤੁ ਜਗ ਦਾ
ਅਰੰਭ ਕਰ ਜੰਭ ਨੇ ਕੀਤਾ ਸੀ ੧੨੩ ਭਭਖੇਧ ਹੈ ਰਾਜਾ ਅਧਿ
ਚਾਸੀ ਗਰ ਜਗਦੇ ਪਹਲੇ ਅਸ਼ੰਭ ਬਿਅੰਤ ਗੁਣਾ ਵਾਲੇ ੧੨੫
ਕਛੁ ਕਰੋ ਨ ਚਿਤ ਚਿਤਮੈਹੇ ਮਿਤ੍ਰ ਮੰਤ੍ਰੀ ਅਵਤਾਰ ਰੂਪ ੧੨੬
ਮੈ ਜੋ ਸੁਨੀ ਹੈ ਗਾਥਾ ੧੨੭ ਪਰਮ ਰੂਪ ਹੋ ਪਾਰਸਨਾਥ ਐਸੀ
ਜਉ ਸੁਨ ਰੇ ਭੂਪ ਪਤ ਤਿਸ ਰਾਜਿਆ ਨੂ ਤੂ ਪੁਛ ਕੋਈ ਯਾਕੀ
ਹੈ ਮੇਰੇ ਕੋਲੋ ਤੈਨੂ ਕਹਦੇਨਗੇ ਮੈਨੂ ਕੀ ਪੁਛਦਾ ਹੈ ੧੨੮ ਯੋਕਹੇ
ਸ ਯੋ ਕਹਿਆ ਮੰਤ੍ਰੀ ਨੇ ਮੈ ਅੰਤ੍ਰਜਾਮੀ ਨਹੀ ਰਾਜਿਆਂ ਨੂ ਮੈ
ਗੁਸੇ ਨਾਲ ਰਾਜੇਆ ਦੇ ਰਾਜੇ ਨੇ ਬਿਚਾਰ ਉਤ੍ਰ ਕੋਈ ਨਹੀ ਦੇਦਾ
੧੩੦ ਤਾਹਿ ਤੇਰੇ ਕੋ ੧੩੧ ਜਟਾਧਾਰੀ ਸਿਵਨੇ ਹੈ ਰਾਜਾ
ਭਿਸੇਸ ਰੂਪਕੋ ਬਿੰਦ ਬੀਰਜ ਮਛੀ ਨੇ ਨਿਕਲ ਲਆ ੧੩੨
ਏਨ ਏਹ ਰਜੇ੧੩੩ ਮਛ ਸਤ੍ਰੁਕੀ ਨਾ ਪਵੇ੧੩੪ ਸਿੰਧ ਤੀਰ
ਵਿਚ ਗਏ ਏਕਬਾਰ ਬਾਹਰ ਆਏ ਹੈ ਮਤਸਾਰ ਹੋ ਬਧੀਵਾਨ
ਫਿੰਦੇ ੧੩੫ਅਨਯਾਸ ਲੀਨ ਰੋਕੇਨਉਨ ਜਿਸਦੇ ਲਭਨ ਵਾਲੇ
ਠੌਨ ਇਸ ਜਗਾ ਨਹੀ ੧੩੬ ਪੁਛਲੈ ਫੇਰ ਪੁਛ ਲਵੇ ਜੋਗੀ

ਕੋਲੋ ੧੩੭ ਲਾਖ ਲੰਗਕੇ ੧੩੮ ਸਭ ਬਾਰਸਿਵ ਦਾ ਬਾਲਕ
੧੩੯ ਸਬਾਸ ਨਾ ਵਾਲੇਨੂ ਜਾਲ ਨਹੀ ਪੋਹ ਸਕਦਾ ਜਿਸਨੇ
ਮਛਦ੍ਰਦਸੇਆ ਸੀਕੁਸਨੂੰਪੁਛਿਆਉਪਾਵਦਸਕਹਦਾ ਹੈ ਏਕਜਾਲ
ਨਵੀਨ ਸੁਨੇਆ ਹੈ ਅਬਿਚਾਰ ਸੀਗ੍ ਪਾਇ ੧੪੦ ਗਿਆਨ ਨਾਮ
ਸੁਨਾ ਹੈ ਸੈ ਗਿਆਨੀ ਬਨਾਵਨ ਭਰਤ ਰਿਖ
ਹੈ ਰਾਜਾ ੧੪੧ ਗਹੇ ਫਸਰਿਆ ਜਾਨੋ ਦੂਜਾ ਦਦੀਚਰਿਖੀ
ਹੈ ੧੪੨ ਬਜ ਬਧ ਗਿਆ ਦੇਖਕੇ ਬਿਸੰਭਾਰ ਮੂਰਛਾ ਹੋ ਗਏ
ਕਿ ਉਨ ਕਿਸੀ ਪਾਸੋ ਮਿਤ੍ ਉਸੀ ਮਿਤ੍ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਉਪਚਾਰ
ਕੈਹੜਾ ਜਤਨ ਕਰੀਏ ਦਿਸਟ ਦੇਖੀਏ ੧੪੪ ਗਿਆਨ ਗਰੂ
ਰਾਜਾ ਦਸਨੇ ਵਾਲਾ ੧੪੫ ਹੇ ਗਿਆਨ ਕੀ ਰੀਤੀ ਜਾਨਨਵਾਲੇ
੧੪੭ ਛੁਰੀ ਬਬੇਕ ਦੀ ਲੈ ੧੪੮ ਜਗਾਇ ਰਾਜੇ
ਨੇ ੧੫੦ ਕਿਸ ਰਾਜੇ ਨੇ ਕਹਾ ਸਤਾਧਾਤ ਦਾ ਪਤਲਾ
ਰਖੇ ਦਿਸ੍ਤਲੇ ਪ੍ਰਮਾਨ ਤੁਲ ਹੋਜਵੇਗਾ ੧੫੧ ਪ੍ਰੀਤੀ ਵਾਲੇਭਗਤ
ਨੂ ਕੁਜਨ ਹੀ ਕਹੈਗਾ ੧੫੨ ਜੈਸੇ ਅੰਧੇਰਾ ਰਸਮਾ ਨਾਲ ਦੂਰਹੁੰਦਾ
ਹੈ ਪੁਨ ਪੁਛੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਦੀ ਭਗਤੀ ਨਾਲ ਪੁਛੇਆ ੧੫੩ ਬੀਤਯੋਤ੍ਰਾਸ
੧੫੫ ਅਛਿਨ ਬਿਅੰਤ ਸਮਾਜ ਜੁਧਤੋ ੧੫੬ ਅਨੰਗ ਸੁੰਦ੍ ਰੰਗ
ਰੰਗਾ ਦੇ ੧੫੯ ਹਐਹੈ ਤਿਨਾ ਕਾਂਲ ਸੈ ੧੬੦ ਬੀਯੋ ਉਤਪਤ ਜੋ
ਦੇਹ ੧੬੧ ਭਾਰ ਦੁਖ ਅੰਤ ਦਾ ਭਾਰਥ ਜੁਖਦਾ
ਭਾਰਜਮਾ ਨਾਲ ਉਪਚਾਰ ਜਤਨ ਸਤਜਾਨ ਮ੍ਰਿਤ੍ਯੂ ਰੂਪੀ ਪਾਨੀਸੈ
ਮਸਾਨ ਮੁਰਦਾ ਕਹਨਗੇ ੧੬੨ ਮਹਾਰਾਜ ਰਾਉ ਰਾਜਾ ਦਸੋ ਸੈ
ਉਸਨੂ ਜਿਤਾਂ ਮਹਿ ਰਾਉ ਤਾ ਸੈਨੂ ਰਾਜਾ ਕਹਨਾ ੧੬੪ ਕਾਮ
ਬੀ ਹਿਰਦੋ ਸੈ ਹੈ ਜਿਸਨੈ ਬਲ ਨੂ ਜਿਸਨ ਅਰਜਨ ਨੂ ੧੬੬
ਜਿਸਦਾ ਸੈਨਾਪਤੀ ਕ੍ਰੋਧ ਹੈ ਬਬੇਕ ਤੋ ਬਿਨਾ ਤਿਸਦੇ ਸਾਮਨੈ

ਲੜਨ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਨਹੀ ੧੬੭ ਵਿਚਛਨ ਚੰਗੀ ਰਾਜੋ ਸੁਲਛਨ
ਪ੍ਰਿਸਟ ਨ ਛਨ ਵਨੇ ਧਨਰ ਦਨ ਖ ਦੀ ਅਕਦਨ ਕਥ
ਨ ੧੧੮ ਅਬ ਬਕਦਾ ਸਭ ਚੀਜ ਅਸਿਤ ਕਾਲੀ ਹੈ ਅਰਬਾਤ
ਪਾਪ ਦੂਤ ਹੋ ਕਹੀ ਨੈ ਦਨੇ ਵਾਲਾ ਮੰਨ ਕਿਹਨਾ ਤਜੋ ਕਿਸੇ ਨੂ
ਨਹੀਂ ਤਿਆਰਦਾ ਕਿਸਨ ਕਾਲ੍ਹ ੧੬੯ ਕਾਮ ਮੰਤ੍ਰੀਅਲਿ ਪਨਚ
ਭੋਹਿਆਂ ਦਾ ਚਿਲਾ ਨੈ ਮਤਸ ਮਛੋਦਾ ਰਿਨ ਧਜਾ ਵਿਰ ਹੈ ਅਬ
ਲਾ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਨਾਲ ਸੈਨਾ ਹੈ ਤਿਤ ਮੋਹ ਰਾਜੇ ਦੇ
ਨਾਲ ਕਾਮ ਚਲੇਗਾ ੧੭੦ ਕਾਮ ਪੁਤ੍ਰ ਬਸੰ
ਤਰੁਤ ਜਿਸ ਦੇ ਨਾਲ ਇਸਤ੍ਰੀ ਗਾਇਨ ਅਰ ਵਾਜੇ ਵਜਦੇ ਹੈ
੧੭੧ ਮਦਨ ਹੁਆ ਕਾਮ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ਬਸੰਤ ਰੂਪ ੧੭੨ ਦੂਸਰਾ
ਕਾਮ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ਉਲਾਸ ਭਉਦਤ ਕੁਧੇਗੀ ਬਿਜਲੀ ਸਘਨੇ ਬਾਦ
ਲਾਂ ਵਿਚ ਸਘਨ ਇਕ ਰਸ ਘੋਰਤ ਗਜਨ ਗੇ ਘਨ ਬਦਲ ਸਘਨ
ਇਕ ਰਸ ਬ੍ਰਿਹਨ ਪਤੀ ਦੇ ਵਿਛੋੜੇ ਵਾਲੀਆਂ ਸਗਨ ਝਿਲੀ
ਬਹੁਤੇ ਵਿਡੇ ਜਾਨਵਰ ਝਿੰਗਾਰਤ ਬੋਲਨਗੇ ਗੁਨਾਂ ਵਾਲ੍ਹੀਆਂ
ਇੰਸਤ੍ਰੀਆਂ ਪ੍ਰੀਤੀ ਨੂੰ ਹਾਰ ਦੇਨਗੀਆਂ ਕ੍ਰਿਅ ਪਰਮਨੁਖਾ ਨਾਲ
ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰਨਗੀਆਂ ਚਣਕ ਝਟ ਸਟਕਹੈ ਚਲੇਗਾ ੧੭੩ ਤੀਸ-
ਰਾ ਪੁਤ੍ਰ ਅਨੰਦ ਕਾਮ ਦਾ ਡਰੇ ਹੈ ਪ੍ਰੇਸਰ ਭੁਲ ਭੁਲ ਜਾਵੇਗਾ
ਦੁਰ ਧਰਖ ਕਥਨ ਹੈ ਕਾਬੂ ਕਰ ਨਾਂਮਿਕ ਮਿਲੇਗਾ ਸੁਨ ਹੇ ਰਾਜਾ
ਧੀਰਜ ਤੋ ਥਿਨਾਂ ਧਰਤੀ ਤੇ ਟਿਕੇਗਾ ਕੋਈ ੧੭੪ ਕਠਨ ਨ
ਸਖਤ ਮਹਾਤਮਾਂ ਦਾ ਮਦਨ ਜਾ ਜਾਏਆ ਅਨੰਦ ੧੭੫ ਚੋਥਾ ਪੁਤ੍ਰ
ਭਰਮ ਕਾਮ ਦਾ ਧੂਮ੍ਰ ਬਰਨ ਕਾਲ੍ਹ ਧੂਏ ਥਮਤ ਕਡਦਾ ਹੈ ਧੂਆਂ
ਮੁਹੋਂ ਸੁਵਨ ਪੁਤ੍ਰ ੧੭੬ ਹੋ ਰਾਜਾ ਕਲਾ ਇਕ ਨਾਰ ਹੈ ਕਲਹ ਨੂ
ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ ਭੈਸ ਭੇਖੀ ਸਾਧ ੧੭੭ ਹੇ ਰਾਜਾ ਬੈਰ ਨਮ ਇਕ

ਸੂਰਮਾ ਹੈ ਦੁਰ ਕਠਨ ਧਰਖ ਪਕੜਨਾ ਨੇਤ੍ਰ ਤੇ ਬਰਨ ਲਾਲ ਹੈ ਅਰ ਸੂਰਜ ਲਜਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ੧੭੮ ਧੂਮ੍ਰ ਧੂਏ ਦੇ ਰੰਗ ਦਾ ਛਕਯੰ ਛਏਆ ਬਾਨ ਧੂਏ ਦੇ ਰੰਗ ਦਾ ਹੇ ਰਾਜਾ ਆਲਸ ਹੈ ਜੋਧਾ ਉਦਮ ਲੜੇਗਾਂ ਹੇ ਰਾਜਾ ੧੭੯ ਹਰਤ ਹਰੇ ਰੰਗ ਦੀ ਬਘੁਲਾ ਦਾ ਵਰੋਲਾ ਭ੍ਰਮਦੇਆਂ ਨੂ ਦੇਖਕੇ ਮਧ ਨਾਮ ਜੋਧਾ ਹੈ ਹੇ ਰਾਜਾ ੧੮੧ ਆਜੈ ਜਾਨਦਾ ਹੈ ਆਪਨੂ ਗੁਮਾਨ ਜੋਧਾ ਸੀਲ ਤੋ ਬਿਨਾਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਠਹਰੇਗਾ ਧਰਹੁਕ ਧਰਤੀਤੇ ਹੂੰਕਨਗੇ ਹਾ ਮਰਗਏ ੧੮੨ ਕੜਗ ਕੜਕੇ ਗਾ ਚੜ ਕੇ ਭੜਕੇਗਾ ਕੁੰਦਵਜਿਯੋ ਸੰਖ ਦੀ ਤਰਾਂ ਗਜੇਗਾ ਸੜਕ ਚਲਾਵੇਗਾ ਤੜਕ ਬਿਜਲੀ ਦੀ ਤਰਾਂ ਗਜੇਗਾ ਤੜ ਭੜ ਝਟ ਪਟ ਰਣ ਨੂ ਸਜੇਗਾ ਲੜਕ ਲੜਕੇ ਲੋਥਾਂ ਬਿਸਬਾਚੇ ਗਾ ਅਪਮਾਨ ਜੋਧਾ ਭਨਜ ਕਹਤਾ ਭਾਈਹੈ ਗੁਮਾਨ ਦਾ ਰੁਦ੍ ਖੀਰ ਰਸ ਵਿਚ ਸੀਲ ਤੋ ਬਿਨਾ ਦੁਸੀਲ ਕਠਨ ਹੈ ੧੮੩ ਅਨਰਥ ਜੋਧਾ ਸਮਰਥ ਹੈ ਮਟਕ ਹੈ ਚਲਾਵੇਗਾ ੧੮੪ ਧੀਰ ਧੀਰਜ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ੧੮੪ ਖਤੇ ਰਣ ਏਪੇ ਸੂਰਮਾ ਗਿਆਨ ਤੋ ਬਿਨਾ ਕੌਨ ੧੮੫ ਬਾਣ ਕਾਲਾ ਹੈ ਬਾਵਨ ਚੰਦਨ ਗੰਧ ਸੁਗੰਧੀ ਲਾਈ ਹੈ ਸਤ੍ ਦੀ ਕੁਛ ਦਾ ਦੂਖਨ ਰੂਪ ਹੈ ਅਨਿਦਸੂਰਮਾ ਅਨਧਰਅਨਧੜਕ ਹੈ ਸੁਨ ਬੀਰ ਹੇ ਰਾਜਾ ੧੮੬ ਘੋਰ ਭਿਆਨਕ ਭਹਰਾਤ ਕੰਪਤੇ ਹੈਂ ਨਰਕ ਸੂਰਮਾ ਦੁਰ ਕਠਨ ਧਰਖ ਦੁਬਾਵਨਾ ਹੈ ੧੮੭ ਕਲਤ ਪੂਰਨ ਕ੍ਰੋਧ ਵਿਚ ਗਲਗਸਾਵਜ ਮਜ ਗਲਤ ਹੋਵਾ ਹਥੀ ਮਦ ਵਿਚ ਜੈਸੇ ਜੁਟਦਾ ਹੈ ਇਕ ਇਕ ਨਾਲ ਇਕ ਇਕ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਨਸੀਲ ਦੁਸੀਲ ਸੂਰਮੇ ਕੁਚੀਲ ਸੁਚਹਿਤੋਂ ਬਿਨਾ ੧੮੮ ਨ੍ਰਿਪਨ ਚਤ੍ ਹੈ ਨਿਗ੍ਰਹ ਸੰਜਮ ਸੂਰਮੇ ਤੋ ਬਿਨ ੧੮੯ ਛਬ ਸਾਵਜ ਹਥੀ ਕਾਲੇ ਦੀ ਨਿਆਈਂ ਬਿਜਲੀ ਦੀ ਤਰਾਂ ਕ੍ਰਿਤ ਹੈ ਕਪਟ

ਸੂਰਮਾ ਦੇਵ ਹੇ ਰਾਜਾ ਅਨਜੇਵ ਅਨਜੀਤ ਸਾਤ ਤੋ ਥਿਨਾਂ ੧੯੦ ਧਕਤ ਧ੍ਰਿਕਟ ਮ੍ਰਿਦੰਗ ਦੀ ਅਵਾਜ ਹੈ ਗਣ ਸਮੂਹ ਅਸਤਵ ਦਲ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਫੁਟ ਜਾਵੇਗਾ ੧੯੧ ਪ੍ਰਮਾਨ ਤੁਲ ਰਿਪ ਹਰਨੇ ਕਹ ਕਹੰਦਾ ਹੈ ਜਸੀ ਜਸ ਵਾਲਾ ਬਿਚਾਰ ਤੋ ਬਿਨਾ ਅਬਿਚਾਰ ਸੀਗ੍ਰ ਹੇ ਰਾਜਾ ੧੯੨ ਨਾਗਰ ਚਤ੍ਰ ਪ੍ਰਤਮਾਨ ਸੁੰਦ੍ਰ ਅਧਿਸਟਾਨ ਸਿਰੋ ਮਨੀ ਹੈ ਸੈਨਾ ਦਾ ਜਾਨ ਹੇ ਰਾਜਾ ਪਨਚ ਧਨਖ ਮਟਕ ਦੋੜਾਵੇ ਗਾ ੧੯੩ ਗਲਤਾਨ ਹਾਥੀ ਦੇ ਮਦ ਦੀ ਤਰਾਂ ਚੜੇਆ ਹੈ ਗਜ ਹਾਥੀਉ ਤਮ ਸਿਧ ਪ੍ਰਗਟ ਸਵੰਤ ਸਾਉ ੧੯੪ ਸੁਭਰ ਸੁੰਦ੍ਰ ਦੇਖਕੇ ਪ੍ਰਕਾਸ ਨੂ ਦਾਮਨੀ ਲਜਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ੧੯੫ ਤਬਲ ਥਜਦਾਹੈਭੇਦੇਆ ਤੇ ਕਟੇਆ ਨਹੀਂ ਜਾਦਾ ਭਰਮ ਸੂਰਮਾਂ ਬਿਚਾਰ ਲੜੇਗਾ ਅਬਿਚਾਰ ਸੀਗ੍ਰ੧੯੬ਨਗਲਗੇਹੈਂ ਸਰਪੇਚ ਚੀਰਾ ਖਚਤ ਕੀਤਾ ਸਿਰ ਤੇ ਸਤ ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਕੋ ਲਜਿਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਬਿਜਲੀ ਧਾਰਾਧਰ ਥਦਲਾਂ ਵਿਚ ਬ੍ਰਹਮ ਦੋਖ ਤੇ ਅਨਮੋਖ ਦੁਇ ਸੂਰਮੇ ਦਵਨ ਦਬਾਵਨੇ ਵਾਲਾ ਅਨੰਦ ਦੇਨੇ ਵਾਲਾ ਅਬ ਥਨੂ ਮਨਤੂ ੧੯੭ ਪਰੇ ਹੈ ਮਥਨੈ ਤੋਂ ਹੋਰਨਾਂ ਨੂੰ ਮਥਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ਬ੍ਰਿਦ ਬਹੁਤੇਆਂ ਨੂ ਅਨੰਦ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ੧੯੮ ਮੇਰ ਦਾ ਰੰਗ ਵਾਲਾ ਘੋੜਾ ਥਰਨ ਉਤਕ੍ਰਿਸ੍ਟ ਅਪਨਾ ਮਤਸ ਕੇਤ ਕਾਮ ਗੁਸੇ ਨਾਲ ਥ੍ਰਧਕ ਹੈ ਦੋੜਾ ਵੇਗਾ ਸਤ ਤੋ ਥਿਨਾ ਸਤ ਨਿਸਚਾ ਜਾਨ ੧੯੯ ਸ਼ਿਤ ਚਿਟੇ ਅਸਿਤ ਕਾਲੇ ਤਬ ਖੜਥੇ ਐਸੀ ਧੁਜਾਹੈ ਕੇਸ ਲੰਭੇ ਦੂਜਾ ਇੰਦ੍ ਹੈ ਮਿਥਆ ਸੂਰਮਾਂ ੨੦੦ ਬਾਗਾ ਥਸਤ੍ ਆਨਨ ਮੁਖ ਮੈਂ ਗੰਧ ਸੁਗੰਧੀ ਚਿੰਤਾ ਸੂਰਮਾਂ ੨੦੧ ਲਾਲਾ ਦੇ ਹੀਨੇਆਂ ਦੇ ਗਜ ਹਾਥੀ ਗਜ ਥਡਾ ਪ੍ਰਥਾ ਪਹਾੜ ਦੇ ਅਕਾਰ ਦ੍ਰਿਦ੍ ਸੂਰਮਾਂ ਹੇ ਰਾਜ ਸਰੂਪ ੨੦੨ ਜਰਕਸੀ ਕੇ ਜਰੀ ਥਾਫਤੇ ਦੇ ਅਰ ਪੁਨਾ ਥਾਜਾ

ਘੋੜੇ ਤੇ ਸੰਕਾ ਸੂਰਮਾਂ ੨੦੩ ਪਿੰਗ ਪੀਲੇ ਅਡਿਗ ਅਡਿਗ ਹੈ ਅਸੋਭ ਸੂਰਮਾ ਬਬੇਕ ਥੀ ਸੋਕ ਮਨੇਗਾ ੨੦੪ ਅਸੰਤੁ ਸਟ ਸੂਰਮਾਂ ਹੈ ੨੦੫ ਤੰਤ ਤਿਖਾ ਘੋੜੇਆਂ ਦੀ ਸਿਰਾਜੀ ਪੰਗਤੀ ਅਨਾਸ ਸੂਰਮਾਂ ੨੦੬ ਸਰਾਜੀਤ ਪੰਗਤੀ ਥਾਥਰੀ ਹਿੰਸਾ ਸੂਰਮਾਂ ੨੦੭ ਸੰਦਲੀ ਥਾਵਨ ਚੰਦਨ ਦੇ ਰੰਗ ਦੇ ਵਾ ਸੁਗੰਧੀ ਵਾਲੇ ਘੋੜੇ ਰਾਜੀ ਥਿਰਾਜਮਾਨ ਸਿਰਾਜੀ ਪੰਗਤੀ ਕੁਮੰਤ ਸੂਰਮਾਂ ਥਰਾਰੰ ਥਲ ਵਾਲਾ ੨੦੮ ਤਾਜੀ ਜਾਤ ਕੁਪੋਤ ਕਥੂਤ੍ ਦੀ ਗਰਦਨ ਸਿਧੀ ਅਲਜਾ ਸੂਰਮਾਂ ਥਰਾਰੰ ਥਲੀ ੨੦੯ ਦ੍ਰਿਦ੍ਰੀ ਹੈ ਫਾਟ ਫਟੀ ਹੈ ਉਪਦ੍ਰੀ ਹੈ ਚੋਰੀ ਸੂਰਮਾਂ ਕੁਤਾਲ ਜੇਆ ਵਾਂਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਥਿਸ੍ਮਤਾਈ ਨੂ ੨੧੦ ਜਾਰੀ ਪਗ ਅਧੀ ਜਲੀ ਹੋਈ ਥਿਭ ਚਾਰ ਸੂਰਮਾਂ ੨੧੧ ਸਰੰ ਸੇਤ ਏਕੰ ਇਕ ਸਿਰ ਚਿਟਾ ਹੈ ਨੇਹੰ ਜੋੜੇ ਹੈ ਖੋਤੇ ਅਨੇਕ ਸਰੰ ਤਲਉ ਲਾਲ ਇਕ ਨੇਤ੍ ਦੂਜਾ ਖੂਹਾ ਰੂਪ ਨੇਤ੍ ੨੧੨ ਨਾਸ ਵਿਚ ਦੂਆ ਨੇਤ੍ ਲਾਲ ਹੈਂ ੨੧੩ ਭਰਤਰਖ ਅਪਨੀ ਸੈਨਾਂ ਦੇ ਸੁਆਮੀ ਦੋ ਥਨ ਮਾਈ ਦੇ ਦੁਇ ਥਨਾਂ ਦੇ ਪੀਨ ਵਾਲਾ ਤ੍ਰਾਸ ਨਾਮ ੨੧੪ ਮਿਤ੍ ਦੋਖ ਤੋ ਰਾਜ ਦੋਖ ਅਨੀਤੀ ਦੋ ਸੂਰਮੇਂ ਝੜਝੋਲ ਲੈਂਦੇ ਹੈਂ ੨੧੬ ਥਿਜ ਥਿਜਲੀ ੨੧੭ ਅਮਰਖ ਤੇਜ ਖਿਚਨੇ ਤੇ ਅਪਾਰ ਚੰਦ ਸੂਰ ਅਗਨੀ ਜਲਕਰ ਥਜਲਾਂ ਕਰ ਖਿਚੇਆ ਜਾਂਦਾ ੨੧੮ ਨਿਨੰਗ ਨਿਰਾ ਨੰਗਾ ਹੈ ਕਦੀ ਥਲ ਕਲ ਪਰ ਹਰਦਾ ਹੈ ਪਾਸ ਫਾਹੀ ਤੇ ਸਤ ਥਾਣ ਸਾਧੇ ਹੈਂ ੨੧੯ ਕੂਰ ਕਾਇਰ ੨੧੯ ਭਾਨਸਰ ਸੂਰਜ ਕੇ ਭੇਦ ਹੋਏਗਾ ਸਦਰਸ ਤਪੈਗਾ ੨੨੦ ਸੁਸਾਤ ਕਡਦਾ ਹੈ ਧੂਆਂ ਪ੍ਰਜੁਲਤ ੨੨੧ ਘਮਕੰਤ ਸਥਦ ਹੋਵੇਗਾ ਸੁਖੇਦ ਸੂਰਮਾਂ ੨੨੨ ਕਲਾ ਦਾ ਰੂਪ ਭਿਆਨਕ ਜਲੰ ਪ੍ਰਕਾਸਦਾ ਹੈ ੨੨੩ ਕਡਦਾ ਹੈ ਅਗਆਨ ਨੂੰ ਗਲਾਨੀ ਸੂਰਮਾ ਹੈ ਮੁਖੀ ਹੈ ੨੨੪ ਥਾਹ

ਬਡਾ ਕਸਟ ਸੂਰਮਾਂ ਹੈ ਕਸਟ ਦੇਨ ਵਾਲਾ ਦਿਵ ਦੇਬਤੇ ਦੇਵ ਦੈਤ ੨੨੫ ਕਰਮ ਤੇ ਬਿਕਰਮ ਦੁਇ ਸੂਟਨੇਂ ੨੨੬ ਤਨ ਸਾਥ ਅਬੇ ਬਕਦੇ ੨੨੭ ਬਿਬੇਕ ਦਾ ਬਿਚਾਰ ਮੈ ਮਲੂਮ ਕਰਾਂ ੨੨੮ ਨਿਧਾਸ ਸਾਧਨ ਸੰਘਰਜ ਗਜਨ ਰੋ ਸਭ ਚਕ੍ਰਤ ਹੋਏਗਾ ੨੨੯ ਭ੍ਰਮਰ ਭੌਰੇ ਭਰਮ ਰਹੇ ਹੈਂ ਸੁਗੰਧੀ ਵਾਸਤੇ ੨੩੦ ਮਾਨ ਸਰੋਵਰ ਵਿਚੋਂ ਲਜਿਤ ੨੩੧ ਧੀਰਜ ਸੂਰਮਾਂ ੨੩੨ ਬੀਰਜ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕੈਰ ਨਹੀਂ ਬਿਕਟ ਬੁਧੀ ਹੈ ਦਾਤਾ ਕਲਪ ਬ੍ਰਿਛ ਹੈ ਕੁ ਬ੍ਰਿਤੀ ਨੂ ਤਲਵਾਰ ਹੈ ਤਿਲਕ ਸਿਰੋਮਨੀ ਜਸ ਹੈ ਸਰ ਅਗਨੀ ਕੇ ਬਾਨ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮ ਅਸਤ੍ਰ ਨੂੰ ਤੇ ਸਿਵ ਅਸਤ੍ਰ ਦੇ ਬ੍ਰਿਣ ਜਥਮ ਨੂ ਨਹੀ ਮੰਨਦਾ ਛਤ੍ਰੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਵਾਲਾ ੨੩੩ ਛੀਨ ਕ੍ਰਿਸ ਐਸੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਕੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ੨੩੪ ਸੰਜਮ ਨਾਲ ਸੁਬ੍ਰਿਤੀ ਸੂਸ੍ਰ ਬ੍ਰਿਤੀ ਕਰਕੇ ਲੜੇਗਾ ੨੩੪ ਦੁਨ ਬਾਨੀ ਸੂਖਮ ਹੈ ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਰੂਪ ਧਾਰਿਆ ਹੈ ਨੇਮ ਸੂਰਮੇ ਨੇ ਅਨਬਿਕਾਰ ਸੂਰਮਾ ੨੩੫ ਪ੍ਰਮਾਣ ਤੁਲ ਬਿਜਲੀ ਦੇ ਸਰ ਹੈ ਨਹੀਂ ਚਲਾਵੇਗਾ ਕੋਈ ਬਿਗਜਾਨ ਸੂਰਮਾ ਅਗਆਨ ਜਿਸ ਦੇਸ ਮੈਂ ਹੈ ੨੩੬ ਪ੍ਰਮਾਨ ਤੁਲ ਸਬਦ ਹੈ ਚਕ੍ਰਤ ਹੁੰਦੇ ਹੈਂ ਘਹਰਾਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਗਲ ਗਜਤ ਸਿਮਟ ਕਠੀ ਕਰਕੇ ਸੰਗ੍ਰਹਤ ਪਕੜੇਗਾ ੨੩੭ ਭਾਵਨਾ ਸਰਦਾ ਭਹਰਾਤ ਭਿਆਨਕ ੨੩੮ ਪੀਲਾ ਚਿਟਾ ਰੰਗ ਹੋਜਾਵੇਗਾ ਇਕ ਚਾਰ ਪੰਜ ਗਿਆਨ ਇੰਦ੍ਰੇਆਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਸੂਰਮਾ ੨੪੦ ਐਸੀ ਉਜਾੜ ਪਾਵੇਗਾ ਜੈਸੇ ਪਵਨ ਦੇ ਨਾਲ ਪਤੇ ਬਨਦੇ ਉਡਦੇ ਹੈਂ ਛਤੀ ਧਰਮ ਨੂੰ ਛਡ ਕੇ ਨਰਕ ਨੂੰ ੨੪੧ ਧਰਮ ਅਸਤ੍ਰ ਸੂਰਮਾ ੧੪੨ ਇਕ ਬਿਦਆ ਦੂਜੀ ਲਜੇਆ ਭੈਰੋ ਕੀ ਨਿਆਈ ਅਦਾ ਹਨ ਕੋਈ ਸਾੜ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਖਾਵੇਗਾ ਆਪ ਖਵਾਵੇਗਾ ਹੋਰਨਾਂ ਕੋਲੋਂ ੨੪੩ ਬਿਚਾਰ

ਕੀ ਕਰੀਏ ੨੪੪ ਮੰਡਲੀਕ ਰਾਜਾ ੨੪ ਥੰਭਰਾਮ ਸੁੰਦ੍ ੨੪੭
ਕ੍ਰੋਧ ਕਰਕੇ ੨੪੮ ਤੰਤ ਸਾਸਤ੍ ਪਰਮ ਸ੍ਰੂਰਮਾ ਅਮੋਘ ਨਮਰਨੇ
ਵਾਲੇ ਕਾਰਮਾਂ ਧਨਖ ਕ੍ਰੂ ਭਿਆਨਕ ਲਏਗਾਤੇ ਕਵਲਾ ਤੁਟਨ
ਗੀਆਂ ੨੪੯ ਕੁਰਕੈਇੰਰ ੨੫੦ ਏਥਨੀਸ ਸੈਨਾਂ ਦੇ ਈਸਰ
੨੫੨ ਅਮੰਡ ਅਮਲ ਰਾਜੇ ੨੫੩ ਅੱਭੁਤ ਅਸਚਰਜ ੨੫੪
ਅਠਾਦ ਕਿਸੀ ਦਾ ਠਟੇਆ ਨਹੀਂ ਸਾਖੀਏ ਜਾਨਦੇ ਹੈਂ ੨੫੫
ਸੁਸਿਛ ਸ੍ਰਿਸ੍ਰ ਘਟਾ ਥਦਲਾਂ ਦੀ ਤ੍ਰਾਂ ਥਾਜੇ ਥਜਦੇ ਹੈਂ ੨੫੬
ਜਹਾਨ ਸਾਰੇ ਮੈਂ ਸ੍ਰੂਰਜ ਸਾਖੀ ਹੈ ੨੫੭ ਦੇਸਾਂ ਦੇ ਅੰਤ੍ ਜਸ
ਛੋਲੀਏ ਫੈਲੇਆ ਹੈ ਥਰਿਯੋ ਵਿਵਾਹੇਆ ਹੈ ਨਿਰਾਸ ਤ੍ਰੀਮਤ ਨੂੰ
੨੫੮ ਸੂਰਮੇ ਥੀਰਾਂਦਾ ਅਰੀ ਰਨ ਉਤ ਵਿਚਰਣ ਦੇ ਧਰਮ ਨੂੰ
ਜਾਨਦੇ ਹੈਂ ੨੫੯ ਅਨਰੁਕਤ ਪ੍ਰੀਤੀ ਆਸਨ ਜਗ ਆਪਨੀ ਨੂੰ
ਥਲਹਾਰਕੇ ਹਰਾਇ ਦੇਂਦੇ ਹੈਂ ੨੬੦ ਪਤਰ ਗਉਰ ਮੋਹ ਪਤੀ
ਥਡਾ ੨੬੧ ਜਿਸਕੇ ਸਉਸਮ ੨੬੪ ਦਤ ਮਤ ਦਾਨ ਦੀ ਮਤੀ
੨੬੫ ਕ੍ਰੋਧ ਵਾਲਾ ਗਿਆਨ ਅਹੰ ਬ੍ਰਹਮੀ ੨੬੬ ਸੋ ਮੈਂ ਕਹਦਾ
ਹਾਂ ਮੋਹ ਥਬੇਕ ਦਾ ਜੁਧ ੨੬੭ ਹੁੰਕੇ ਬੋਲਦੇ ਹੈਂ ਧੁੰਕੇ ਸਬਦਹੁੰਦੇ
ਹੈਂ ੨੬੭ ਜਜ੍ਹਾਲ ਅਗਨੀ ਦਾ ਤੇਜ ੨੭੦ ਡੌਰੂ ਘੋੜੇ ੨੭੧
ਕਿਚਾ ਖਿਜਕੇ ਮੰਡ ਸਿਰਪਏ ਹੈਂ ਆਵੰਤ ਆਂਵਦੇ ਹੈਂ ੨੭੩
ਮਾਨੀ ਮੰਨਦੇ ਹੈਂ ਜੁਧ ਨੂੰ ਜੈਸੇ ਮਛ ਤਾਰੀ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਜੁਧ
ਦੀ ਵਿਦਆ ਜੀਅ ਦੀ ਜੀਤ ਚਾਹਦੇ ਹੈਂ ੨੭੪ ਸਰੰਗ ਘੋੜੇ ਤੇ
ਰੋਹੇ ਚੜ੍ਹੇ ਹੈਂ ੨੭੬ ਡਕਾ ਹੈ ਸਬਦ ਕਰਦੇਹੈਂ ੨੭੮ ਮੁ ਪਥਰ
ਪਥਰ ਹੋਜਾਂਦਾ ਹੈ ੨੭੯ ਹੰਸਾਂ ਦੀਆਂ ਪੰਗਤੀ ਹੋਜਾਂਦੀਆਂ ਹੈਂ
ਕਿ ਜੋ ਕਾਂ ਕਾਂ ਹੋਜਾਂਦੇ ਹੈਂ ਸੁਰ ਹੋਜਾਂਦੇ ਹੈਂ ੨੮੨ ਮਮਤਾ ਮੈਂ
ਮਸਤ ਹੋਈਆਂ ਬੋਲੀਦੀਆਂ ਹੈਂ ਹੂਰਾਂ ੨੮੩ ਅਵਰਤ ਘੋਰਾ

ਪਾਇਆ ਹੈ ਹੂਰਾਂ ਨੇ ਕਿ ਸਾਵਰਤ ਵਰਤ ਆਪਨੇ ਨੂੰ ਪੂਰਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਸੂਰਮੇ ਨੂੰ ਵਰਦੀਆ ਹੈ ਐਣਘਰ ਅਕਾਸ ਦਾ ੨੯੪ ਪਵੰਗ ਘੋੜੇ ਪੁਲੇ ਪੈਲ ਪਾਵਦੇ ਹੈਂ ੨੯੫ ਜਿਸ ਸਿਵ ਨੇ ਸੰਨ-ਯਾਸ ਤਿਆਗ ਧਾਰੇਆ ਹੈ ੨੯੭ ਬਾਦਾਸਤ੍ਰ ਬਾਜੇ ਅਸਤ੍ਰ ੨੯੦ ਝਕ ਝੋਰ ਦਿਤੇ ਬਿਬੇਕ ਦੇ ਸੂਰਮੇ ਨਿਸਰ ਨਿਕਲਕੇ ਰਾਜਾ ਬਿਬੇਕ ੨੯੧ ਅਘਾਤ ਬਿਅੰਤ ੨੯੩ ਨਾਮ ਤਿਨਾਂ ਬਸਤ੍ਰਾਂ ਦੇ ਕਹਦੇ ਹੈਂ ੨੯੪ ਸਿਰੀ ਕਲਗੀ ਚਿਲਤਾਪਟੀਆ ਵਾਲੀਸੰਜੋਇ ਰਾਗ ਦਸਤਾਨੈ ੨੯੫ ਨਿਸਾਂਨੇ ਘਾਉ ਨਗਾਰੇ ਤੇ ਚੋਟ ੨੯੬ ਸੁਧ ਚੰਗੇ ਸਾਉ ਭਵੰਤ ਭਾਂਵਦੇ ਭੂਤ ਸੂਰਮੇ ਪ੍ਰੇਤ ਭਿਆਨ ਰੂਪ ਵਾਲੇ ੨੯੭ ਫਿਰੀ ਫੜੀ ਹੈ ਧੋਮ ਪਾਇਕ ਪੈਆਂ ਦੇ ਆਨੇ ਭੂਤ ਭਿਆਨਕ ਤਤ ਤਿਖਆ ਘੋੜੀਆਂ ਪਲਟੇ ਡਿਗੇ ੨੯੮ ਮਟਕੇ ਢਾਲਾ ਸਿਰਾਜੀ ਪੰਗਤੀ ਸਿਧ ਘੇਰੀ ਜੋਗੀ ੨੯੯ ਕਲਿਕੀਕਮ ਖੇਆ ਦੇਵੀ ਚਵੀ ਬੋਲਦੀ ਹੈ ਬਾਲੰ ਜੋਗਨੀਆਂ ਜੋਗਨੀਆਂ ਅਗਨ ਰੂਪ ੩੦੦ ਛਿਪ੍ਰਸੀਗ੍ਰਮੰਡਦੇਹੈਂ ਰਣਨੂੰ ਸੋਭਦੇਹੈਂਸੰਦਲ ਚੰਚਨੂ ਰੰਗ ਦੇ ਘੋੜੇ ਬਹੇ ਚਲੇਂਦੇ ਹੈਂ ਬੋਰ ਬਰੋਜੇ ਰੰਗ ਦੇ ਪਿੰਗੀ ਘੋੜੇ ਸਮਾਇ ਕੰਧਾਰੀ ਘੋੜੇ ੩੦੧ ਉਠਦੇ ਹੈਂ ਕਛ ਦੇਸ ਦੇ ਹਛੇ ਕਛੇ ਬਨੇ ਹੈਂ ਅਰਬ ਦੇਸ ਦੇ ਮਾਨੋ ਖੰਬਾਂ ਵਾਲੇ ਪਹਾੜ ਹੈਂ ੩੦੨ ਦਤ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਕਾ ਦਮਨ ਅਨਾ ਵਰਤ ਨਾਵਰੇਤ ਰਖਨਾ ਦ੍ਰਤ ਪਰਗਾਸ ਨਚੇਤ ਨਚੇ ੩੦੩ ਭੂ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਅਸਮਾ-ਨ ਨਹੀਂ ਦੇਖਯਾ ਜਾਂਦਾ ੩੦੪ ਪਗਨੋ ਦੌੜਗਏ ੩੦੫ ਧੀਰੰ ਧੀਰਜ ਨੂ ੩੦੮ ਅਲੋਭ ਜੋਧੇ ਨੂੰ ਜਖਮੀ ਕੀਤਾ ੩੦੯ ਅਸੀ ਮਾਰੇ ਪਰਮ ਉਤਕ੍ਰਿਸ੍ਟ ਤਤ੍ਵਾਦ ਨੂੰ ਬਖ ਵਖੀ ਜੋ ਭਲੀ ਸਿਛਯਾ ਤਿਸਨੂੰ ਸੋ ਬਾਨ ਮਾਰੇ ੩੧੦ ਕਿਆ ਲੋਭ ਅਗੇ ਸ਼ਛ ਦੂਰ ਹੋ

ਕਾਂਦੇ ਹੈਂ ਦਾਨ ਦੂਸਰਾ ਗਿਆਨ ਬਾਣ ਲੈਕੇ ਜਵਾਨ ਨੂੰ ਜਾਨਕੇ
ਲੋਭ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਮੰਤ੍ਰ ਪੜਕੇ ੩੧੧ ਸਤਾਤੀਰਾਂ ਨਾਲ ਤਾਰੇਯੋ
ਦੂਰ ਕੀਤਾ ਕ੍ਰੋਧ ਨੂੰ ੩੧੨ ॥ ਅਨੰ ਨਿਯਾਸ ਨ ਸਾਧਨਕ ਨਾ
ਭਯੋ ਭੇਦ ਮਲੂਮ ਹੋਵਾ ਆਸਰੀ ਸੰਪਤਾ ਬੁਰੀ ਹੈ ਸਤਤਗ ਨਾ-
ਲ ਲੈਕੇ ਮਾਰੇ ਧੀਰਜ ਧਰਮ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਲੈਕੇ ਸਭ
ਆਸਰੀ ਸੰਪਤਾ ਨੂੰ ਤਾਰੇਆ ਨਾਸ ਕੀਤਾ ੩੧੩ ਤ੍ਰੂਤ੍ਰ ਤਿਸਕੋ
੩੧੫ ਪ੍ਰਨਾਸੀ ਵਸੇਸ ਕਰਕੇ ਨਾਸ ਕੀਤਾ ੩੧੬ ਸਿਖਯੋ ਖੋਟੀ
੩੧੮ ਬਿਸਵਾਸ ਭਰੋਸੇ ਵਾਲੇ ਮਿਤ੍ਰ ਨਾਲ ਮਾਰਨਾਂਦਿ ਬ੍ਰਿਧ
ਵਡਾ ਕਰਕੇ ਨਹੀਂ ਜਾਨੇਆ ਸੁਪਤ੍ਰ ਪਿਆਦੇ ਬਾਕ ਮੁਖ ਨਾਲ
ਤਤ੍ਰੇ ਜਿਸਦਾ ੩੨੦ ਖੋਟੀ ਕ੍ਰਮਨਾਂ ੩੨੧ ਅਪਮਾਨ ਅਪਮਾਨ
ਬਹੁਤੇ ਚਾਰ ਸੁੰਦ੍ ਬਾਨਾਂ ਨਾਲ ੩੨੨ ਤ੍ਰਪ ਨੇ ਮਾਰੇ ਅਜਪਨ੍ਹ
ਜਪਨੇ ਕਾਮਨਾਂ ਨੂੰ ਕਈ ਬਾਂਣ ਅਬਬੇਕ ਨੂੰ ਤੀਰ ਖਿਚਆ ਰੋਹ
ਇਸਥਤ ਹੋਕੇ ਕ੍ਰੋਧ ਨਾਲ ਸੰਜਮ ਕਹੰਦਾ ਹੈ ਹੇ ਅਬਬੇਕ ੩੨੩
ਬਰਣ ਦਾ ਵਾਸਪੁਰਬ ਸੈ ਹੈ ਮੁਖ ਪੂਰਬ ਵਲ ਹੁੰਦਾ ਧਸ ਜਾਵੇ
ਬਉਲਦ ਤਦਪ ਲੜੇ ਬਿਨਾ ਸੰਜਮ ਨਹੀਂ ਹਟੇਗਾ ੩੨੪
ਅਨਾਦ ਤਨ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਕਾ ਦਮਨ ਕਰਨਾ ੩੨੬ ਸੀ ਕਮਖੇਆ
ਕੇ ਰਹਣੇ ਵਾਲੀ ਕਾਲ ਕਾਨਚੀ ੩੨੭ ਥਪਯੋ ਬਨਾਇ ਹੈਂ
ਸਰਬ ਲੋਕ ਅਲੋਕ ਪ੍ਰਮਾਤ ਨੇ ਤਿਸ ਦੇ ਕੀਤੇ ਹੈਂ ਮਿਟੇ ਨਹੀਂ
੩੨੮ ਅਭੰਗ ਹੋਈ ਝਟ ਪਟ ਹੋਈ ਲੜਾਈ ਅਭੰਗ ਇਕ
ਰਸ ਲਟੇ ਸਰਮਿੰਦੇ ਹੋਕੇ ਹੁਨ ਤਕ ਅਦ ਪਟੀ ਨ ਮਿਟੀ ਜੰਗ
ਦੀ ੩੨੯ ਤਬ ਰਾਜਾ ਪਾਰਸ ਨਾਥ ਬਿਆਕੁਲ ਹੋਕੇ ਚਲਿੰਆ
ਗਿਆ ਨਕ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਫਿਰ ਆਇਆ ੩੩੦ ਲੜਾਈ ਛਡਾਵਦਾ
੩੩੧ ਜੁਝਾਵਤ ਲੜਾਵਦਾ ਜੁਝਾ ਆਪ ਮਰ ਕਿਆ ੩੩੨ ਧਰਾ

ਨਾਥ ਬਪ ਸਬਨਨ ਕਹਾ ੩੩੪ ਆਦ ਪੁਰਖ ਨੇ ਅੰਪਨਾ ਆਪ ਸੰਭਾਲਿਆ ਏਕ ਥੀਂ ਅਨੇਕ ਹੋਵਾ ਅਪਨਾ ਰੂਪ ਆਪ ਨਿਸੇਰਾ ਦੇਖਾ ਇਕ ਓਅੰਕਾਰ ਦੀ ਧੁਨ ਕੀਤੀ ੩੩੫ ਸਬਤੇ ਪਾਹਰੂ ਗਜੇ ਪਰਸ ਪਾਸੇ ੩੩੭ ਤਨੇ ਪੁਤ੍ਰ ਗਾਲਬ ੩੩੯ ਰਾਜ ਸਰਦੂਲ ਪਾਰਸ ਨਾਥ ਪਰਬੋਧ ਗਿਆਨ ਬਿਰੋਧੰ ਵਾ ਸਰਦੂਲ ਹੈ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਅਪਨਾ ਤਰਬੋਧ ਕਹਤਾ ਆਪ ਬਿਰੋਧ ਨਾ ਕਰਨਾ ਏਹੁ ਮੰਗਲ ਕੀਤਾ ਹੈ ੩੪੧ ਜੰਤ੍ਰਾਂ ਦੇ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਜਲ ਕੇ ਆਸਰੇ ਰਹਨ ਵਾਲੇ ਜਵੀ ਜਵਾਂ ਦਾਰ ਹਾਰ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਮਾਲੀ ਪੰਜ ਅਗਨੀ ਤਪਨੇ ਪਰਮ ਅਰਥੀ ਦਾਨੀ ਪਰੀ ਦੇਸ ਦੇ ੩੪੨ ਨਿਰਾ ਸੈਰ ਮੋਰ ਆਸਾ ੩੪੪ ਸੁਨੇਜੋਗੀ ਦੇ ਬਚਨ ਭਿਤਦਾਸ ਕਾ ਕੋਪੇਆ ਪਾਨੀ ਦੇ ਹੜ ਦੀ ਤਰਾਂ ਵਾ ਰੁੜ ਗੇਆ ਕ੍ਰੋਧ ਪਾਨੀ ਦੀ ਤਰਾਂ ਬਿਧੀ ਦੇ ਬਿਧਾਨ ਨਾਲ ੩੪੫ ਸਿਧ ਮੋਖ ਦੇ ਸਾਜਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਮੜੰ ਉਪਦੇਸ ਦੇ ਦੋਨੋ ਹਥ ਜੋੜ ਕੇ ਜੁਧ ਦੀ ਗਲ ਕਹਦਾ ਹੈ ਭਾ ਦੋਨੋ ਜੁਧ ਵਿਚ ਜੋਰ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ੩੪੯ ਸਭਨੂ ਕਹਦਾ ਹੈ ੩੫੦ ਜਿਸਨੇ ਜਿਸ ਨੇ ਏਹ ਬਾਤ ਕਹੀ ਹੈ ਤੂੰ ਬਲੀ ਹੈਂ ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਤੇ ਠਗ ਬੂਟੀ ਪਾਈ ਹੈ ੩੫੨ ਤਿਲੋਨਾ ਬਸੰਤੀ ੩੫੨ ਚਰਪਟ ਨੇ ਪਕਰੇ ਚਰਨ ੩੫੩ ਕਟਾਸ ਦੇ ਵਿਚ ਚਿਖਾ ਬਨਾਈ ੩੫੪ ਠੰਡੀ ਹੋਈ ੩੫੫ ਆਪਨੇ ਹਥਾਂ ਨਾਲ ਲਾਈ ਅਗ ਅਗਨੀ ਜੋ ਭਿਆਨਕ ਰੂਪ ਪੂਰਨ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਦੇਖਦੇਆਂ ੩੫੬ ਕਖਾਂ ਤੇ ਘੋਹੁ ਤੇ ਬਹੁਤ ੩੫੭ ਕਈ ਬਹਸ ਦਿਨ ਜਗੀ ਸਲ ਚਿਖਾ ਦੇ ਜੋਗ ਨਾਲ ॥

—+ਃ[ਸੰਪੂਰਣੰ ਪਾਰਸ ਨਾਥ]ਃ+—

—ਃ੦ਃ—

੧ਓ ਸਵੈਯੇ ਸਤ ਸਦਾ ਸਤ ਬ੍ਰਤ ਜੋ ਕਹਦਾ ਹੈ ਸੰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਏਹ ਅਬ ਹੈ ਅਭੈਹ ਦੇ ਜਪਨੇ ਨਾਲ ਸਫਲ ਹੈਨ ਜਰਾ ਦਾ ਅਰੀ ਹੈ ਤਿਨੇ ਕਾਲਾ ਹੈ ੨ ਪਟ ਅੰਤਰ ਕਰਨਾ ਸੈ ਤਤ ਸਮਾਧੀ ਹੈ ਜਿਸਕੀ ਸੁਭਾਵ ਸਰਿਸ੍ਰ ਜੋ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰੇਗਾ ਸੋ ਨਾਸ ਤੋ ਪਰੇ ਹੋਵੇਗਾ ਜੁਗਾਦੀਆਦਿ ਜੀਵ ਈਸਰ ਦੀ ਬੀਆਦਿ ਹੈ ੨ ਅਰੂੜ ਪ੍ਰਗਟ ਹੈ ੩ ਸਿਧ ਮੋਮ ਗੁਪਤ ਹੈ ਸੰਭੂ ਸੁਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੈ ਰੇ ਮਨ ਜੀਵ ਰੰਕ ਕੰਗਾਲ ਤੈ ਕਿਉਂ ਨਹੀ ਪਰਚਾਨ ਦਾ ੪ ਅਛਰ ਛਲ ਤੋ ਰਹਤ ਹੈ ਸਾਦ ਸਦਾ ਹੀ ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਵਾ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਔਰ ਅੰਤ ਕਛ ਨਹੀਂ ਸੁਬਹਾਨ ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਸਿਰਦਾਰ ਪ੍ਰਮੇਸਰਹੈ ਪਸਤ ਸਦਾ ਹੈ ਸਰੂਪ ਜਿਸ ਦਾ ਤੂਹੀ ਤੈਨੇ ਹੈ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਭੂਤ ਤਿਨਾ ਕਾਲਾਂ ਮੈ ਆਦ ਕਾਰਣ ਰੂਪ ਹੈ ਹੇ ਅਲੋਕਕ ਲੋਕਾ ਨੇ ਤੈਨੂ ਕਿਸ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ ਅਨਕੀ ਪੂਜਾ ਕਰ ਜਿਹ ਸੋ ਪ੍ਰਭ ਚਿਤ ਜਿਸ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਨੇ ਸਭਨਾਂ ਦੇ ਚਿਤ ਦੀ ਚੀਨੀ ਹੈ ਥਾਤਿਹ ਆਨ ਮੁਝੈ ਤਿਸ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਕਹਾ ਮੇਰੇ ਬਿਨਾ ਹੋਰ ਭੇਦ ਦ੍ਰਿਸ੍ਰੀ ਨ ਕਰ ੮ ਤਿਸੀ ਨਾਮ ਦਾ ਅਧਾਰ ਬਚਾਰਿਆ ਹੈ ਹਮਨੇ ੯ ਲੋਕ ਪਤਾਲ ਕਲੋਕ ਪਤਾਲ ਹੇ ਚਿਤ ਅਰੰਟਨੀ ਸੁ-ਜਨ ਸੁਯੰਭਤ ਕਿਸਕੀ ਕਟ ਕਰੇ ਕੋ ੧੦ ਠੌਕ ਘਟੇ ਕੇ ਗਲਾ ਪਾਇਆ ਹੈ ਦੇਵ ਮੰਦ ਮੈ ਹੈ ਹੋਰ ਅਵਤਾਰ ਮਛ ਕਛ ਨੂ ਮੰਨਿਆ ਹੈ ਫੋਕਟ ਧਰਮ ਹੈ ਜਦ ਤਕ ਭੇਦ ਦ੍ਰਸ੍ਰੀ ਹੈ ਮਤਾ ਸੈ ਫਸ ਕੇ ਰਾਮ ਹੋਰ ਹੈ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਹੋਰ ਹੈ ਅਸਤਾ ਕਰਤਾ ਰ ਨੂੰ ਜੀਅ ਵਿਖੇ ਜਾਨਿਆ ਹੈ ੧੧ ਕਾਲਹੁ ਕਾਲ ਰੂਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ

ਤਾਂ ਕਾਲ ਦੇ ਦੀਨ ਕਿਉਂ ਹੋਵਾਂ ਜੇ ਸਤ ਸਰੂਪ ਹੈ ਤੇ ਬਿਬੈਰ ਹੈ
ਕੌਰਵਾਂ ਨਾਲ ਵੈਰ ਕਿਉਂ ਕੀਤਾ ਪਛ ਅਰਜਨ ਦਾ ਜਿਸਦਾ ਭੇਦ
ਕਿਸੇ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ॥ ੧੨ ॥ ਏਸ ਪਰਮੇਸਰ ਦਿਜੇਸ ਬ੍ਰਹਮਾ ਰਾਮ
ਦਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਵਿਸ਼ਨ ਦਾ ਈਸ਼ਮ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਤੂੰ ਏਨਾਂ ਨੂੰ ਝੂਠੇ
ਕਹਨਾ ਹੈਂ ਇਕ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਏਨਾਂ ਕਥਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਸਾਂ ਨੇ ਏਕ ਕੋ
ਅਨੇਕ ਬਿਧ ਕਰਕੇ ੧੪ ਹਜਾਰਾਂ ਬਾਰ ਜਨਮ ਧਾਰੇਗਾ ਬਿਚਾਰ
ਤੂ ਹੇ ਜੜ ੧੫ ਗੁਰੂ ਪੂਜ ਗੁਰੂ ਨੇ ਮੁਝੇ ਬਤਾਏ ਹੈ ੧੯ ਆਜ
ਹੀ ਆਜ ਬਾਲਮੇ ਜੁਬਾਮੈ ਬ੍ਰਿਧ ਨੈਐਸੇ ਆਯੂ ਬੀਤ ਗਈ ੨੦
ਭੀਰ ਪੜੀ ਜਮਾ ਦੀ ਵਾ ਇਸ ਲੋਕ ਦੀ ਜਾਨਨੇ ਜੋਗ ਕੋ ਭਰਮ
ਧਰਮ ਨੂ ਗਵਾ ਦੇਨ ਗੇ ੨੧ ਤਿਨਾ ਕਾਲਾਂ ਮੈ ਉਤਪਤ ਕਰਦਾ
ਹੈ ਤੇ ਮਿਟਾਇ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਲੈ ਨਿਗਲੇਆ ਹੈ ਇਕੇਲ ਹੀ ਇਕੋ
ਕਾਲ ਨੇ ਧਾਇਕੇ ਪੈਰੀ ਕਿਉ ਨਹੀ ਪੈਂਦਾ ੨੨ ਕਾਲ ਸਮਾ
ਪਾਇਕੇ ਡੰਡਾਂ ਤੇ ਕਮੰਡਲ ਪਕੜ ਕੇ ਏਨਾਂ ਦੇ ਭੇਦ ਨੂ ਕੋਈ
ਕਿਸ ਨੂ ਕਹਦਾ ਹੈ ਕੋਈ ਕਿਸਨੂ ਮਾਨਿਓ ਅਸਾਂ ਨੇ ੨੩ ਕਾਮਨ
ਕੰਮਾਂ ਕਰਕੇਬਾਜ ਘੋੜੇ ਮੇਰੇ ਬਨੇ ਹਾਥੀ ਬਡੇ ਹੈਂ ਖਰ ਖਚਰਾਂ ਤੇ
ਚੜਨਾਂ ਬਿਚਾਰੇਆ ਹੈ ਲਾਜ ਹੀ ਲਾਜ ਮੈ ਧਰਮਸਾਲਾ ਜਾਵਾਂ ਗਾ
ਤਾ ਵਡਾ ਆਦਮੀ ਹਾਂ ਮੈਨੂ ਲਜਾ ਆਵਦੀ ਸੈ ੨੪ ਆਪਨੀ ਹੂੜ
ਮਤ ਮੈ ੨੫ ਜੋ ਜੋਗੀਆ ਦੇ ਪਾਸ ਜਾਈਏ ਵੈਰਾਗਵਾਨ ਹੋਕੇ
ਉਠਕੇ ਜਾਈਏ ਕਰਤਾ ਸਾਡੇ ਮਤਮੋ ਹੈ ੨੬ ਜੇ ਕਹੀਏ ਧਨ
ਸਾਡਾ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਨਿਮਿਤ ਕਰੋ ਮਸੰਦ ਆਪਨੇ ਮਤਦੇ ਭੇਟ ਅਰ
ਦਾਸਦਾ ਮਸੰਦ ਕਹਦੇ ਹੈ ਮੇਰਾ ਧਿਆਨ ਕਰੋ ਦੇਨੇ ਵਾਸਤੇ ਭਜ
ਜਾਂਦੇ ਹੈ ਰਾਤਨੂ ਕਥਾ ਮੈ ਨਹੀਂ ਆਵਦੇ ਕਥਾ ਵਾਲਾ ਲਏ ਤੇ
ਬਿਨਾ ਰਾਜੀ ਨਹੀ ਹੋਵੇਗਾ ੨੯ ੩੧ ਛਠ ਭੰਡਾਰ ਧਰਤੀ ਗੜ

ਕਿਲੇ ਪ੍ਰਾਨਾਤ ਥਿਨਾ ਏ ਥਗਾਨੈ ਕਹਾਵਨਗੇ ਵਾਤੁ ਹੇ ਪਸੁ ੩੨॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦ ॥

ਕੇਸੋ ਦਾਸਨੂੰ ਉਪਦੇਸ ਦਿਤਾ ॥

ਥਾਰੋ ਥਸਤ੍ ਜਰੀ ਥਾਫਤੇਦੇ ਨਿਹਾਲੀ ਝੁਲਾਈਆਂ ਹੁਨ ਛਤ੍ਰੀ ਸਭ ਸਿਖ ਹੋਕੇ ਕ੍ਰਿਤ ਬ੍ਰਹਮਣਾ ਦੀ ਕਰਨਗੇ ਕਥਾ ਆਦਕ ਪੂਜਾ ਦਾਨ ਲੈਨਾ ਦੇਨਾ ਏਹੁ ਸਭ ਮੇਰੇ ਸਿਖਾਂ ਮੈ ਹੋਵੇਗਾ ੩ ਸੁਨਕੇ ਚਿਤ ਮੈ ਚਰਪਟ ਸੀਰ੍ਹ ਤ੍ਰਿਨ ਘਾਸ ਕੀ ਤ੍ਰਾ ਤੜਾਕੇ ਫੜਾਕੇ ਨਿਕਲਦੇ ਹੈਂ ਅਖੀਆਂ ਲਾਲ ਹੈ ਹੋਠ ਫਰਕਦੇ ਹੈ ਰੋਜਦਾ ਖੋਜ ਜੋ ਸੀ ਕੇ ਮੇਰੀ ਮਾਨਤਾ ਸਾਰੇ ਸਿਖਾ ਮੈਂ ਹੋਵੇਗੀ ਇਸ ਥਾਤ ਵਿਚਾਰਕੇ ਰੋਇਪਏਆ ਹਜੂ ਕਿਰਪਏ ਗੁਰੂਜੀਨੇ ਵਰ ਦਿਤਾ ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ ਹੋਵੇਗਾ ਤੇ ਲਖ ਰੁਪਏਆ ਭੇਟਾ ਦਿਤੀ ॥

੧ ਓ ਸ੍ਰੀਵਾਹਿਗੁਰੂਜੀਕੀਫਤੇ ॥

ਸਸਤ੍ ਮਾਲਾ ਪੁਰਾਂਨ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਤੇ ਆਦਸਕਤੀ ਤੇ ਸਸਤ੍ਰਾ ਕੋ ਅਭੇਦ ਰੂਪ ਕਰਵਰਨਨ ਕਰਦੇ ਹੈਂ ਸਤ੍ਰਾਕਕ ਸਤ੍ਰਦਾ ਅੰਤਕ ਕਵਚਾਤਕ ਕਵਚਨੂ ਤੋੜਨ ਵਾਲੀ ਧਾਰਾ ਬਡੀ ਵਾਲੀ ੪ ਕਾਲ ਅਕਾਲ ਆਜਵਰਤ ਕਾਲਸੈ ੭ ਸ੍ਰੀ ਸੋਭਾ ਰੂਪ ਵਾ ਲਖਮੀਰੂਪ

ਜਗਤਕਾ ਕਾਰਨ ਰੂਪ ਉਧਾਰ ਲੈਕਰ ਲੈਨੀ ਹੈ ੮ ਤਿਨਾਂ
ਦੇਵ ਦੈਤਾਂ ਮੈ ੧੦ ਤੋ ਪਤ ਪ ਰਛਾ ਕਰੋ ਵਾ ਜੋ ਤੇਰਾ ਪਤੀ ਜੋ
ਤਿਸਦੇ ਪਦ ਜੇਹੜੇ ਲੈਂਦੇ ਹੈ ੧੩ਕਲਮਰਿਪ ਕਾਨ੍ਹ ਕਰਦਭਨ
ਬੁਗਦਾ ਛਰਾ ਨਾਇ ਨਾਮ ਅਰਧ ਅਰਾਧਨੇ ਜੋਗ ਵਾ ਵਿਸੇਸ
ਕਰਕੇ ਪੰਥ ਜੋਗੀ ਸੰਨਯਾਸੀ ੧੭ ਉਪਾਇ ਉਤਪੰਨ ਕਰਨੇ
ਵਾਲੀ ਜਰਥਕਤ੍ਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ੧੯ ਧਨਖਾਗ ਮੁਖੀ ਤਤਾਰੇ ਤੀਰਕਾ
ਨਾਮ ਹੈ ੨੦ ਤੈਣੀ ਗਲੇ ਭਥਾ ਜਿਸਦਾ ਘਰ ਹੈ ਕਿਆ ਤੀਰ
ਸਸਥਾਨ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਦੇ ਅਕਾਰਦਾ ਬਜਦੀ ਹੈ ਕ੍ਰਿਪਾਨ ਰੂਪ ਹੋਕੇ
੨੩ ਜਥਰ ਥਡਾ ਜੋ ਥਿਨਾ ਸਸਤ੍ਰ ਦੇ ਥਨੇ ਜਾਦੇ ਰਣਮੈ ੨੪
ਥਾਕ ਥਾਕਾ ੨੫ ਸਸਤ੍ਰ ਸੇਰ ਰੂਪ ਹੈ ਰਣਦਾ ਅੰਤ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ
ਹੈ ਮੁਕਤ ਜਮਾਕੇ ਜਾਲਤੇ ਹੋਏ ਹੈ ਸਰੰਗ ਹਰਨ ਵ ਧਨਖਇਤੀ।
ਸਭ ਹੀ ਕਵਚ ਸੰਜੋਇ ਐਸੇ ਜੋ ਨਾਮ ਹੈਂ ਤਿਨਾਂਕਾ ਅੰਤ ਕਰਨੇ
ਵਾਲੀ ੨੮ ਫੇਰ ਦੁਸ਼ਟਾਂ ਦਾ ਅਰੀ ਕਹੁ ਜਗੀਨਾਥ ਪਰਮੇਸਰ ਦੇ
ਹੈ ੨੯ ਸ੍ਰੀਸ੍ਰੀ ਏਸ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ੩੨ ਮੰਡਨ ਥਨਾਵਨੈ ਵਾਲੀ
ਖਲਸਤ੍ਰ ੩੫ ਭੂਤਾਤਕ ਜੀ ਆਦਿ ਅੰਤ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ ੩੯
ਮ੍ਰਿਗ ਗ੍ਰੀਵਾ ਸਿਰ ਫੇਰ ਅਰੀ ਕਹੋ ੪੦ ਕਰੀ ਹਾਥੀ ਦੇ ਸੁੰਡ
ਦਾ ਅੰਤ ਕਰਨੇਵਾਲੀ ਕਸਟ ਦੇਨੇ ਵਾਲੀ ਰਿਪ ਨੂ ਕਾਲਦਾ
ਆਯੁਦ ਕਰਾ ਚੋਲ ਹਥ ਨਾਲ ਜੋ ਚਲਾਇਆ ਜਾਵੇ ੪੧ ਕਸਕੇ
ਤਕੜੀ ਕੀਤੀ ਹਥ ਨਾਲ ਅਰੀ ਹਥਦੇ ਕਟਨ ਵਾਲੀ ਸਸਤ੍ਰ
ਰਾਜ ਨਾਮ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਮੇਰੀ ਸਹਾਤਾ ਕਰੇ ੪੨ ਹੇ ਖਾਲਸਾ ਜੀ
ਤੇਗ ਦਾ ਤੁਮ ਜਾਪ ਜਪੋ ੪੪ ਮਿਸਰੀ ਦੇਸ ਹੈ ਊਨਾ ਦੇਸਦਾ
ਨਾਮ ਹੈ ਹੇ ਸਸਤ੍ਰਾ ਦੇ ਪਤੀ ਤਲਵਾਰ ਰੂਮ ਅਰ ਸਾਮ ਉਦੇ
ਆਸਤ ੪੫ ਕਤੀ ਕਾਤੀ ਯਮਨ ਤੇ ਹਿੰਦ ਦੇਸਦੀ ਨਾਥ ਅਕਾਲ ।

ਪੁਰਖ ਵਾ ਭਗਵਤੀ ਵਾ ਤਲਵਾਰ ਨਿਹਕਲੰਕ ਲੈਕੇ ਨਿਕਲੇ ਗਾ ੪੬ ਬਸੇਖ ਸਕਤੀ ਹੋਰਨਾਮ ਬਰਛੀ ਕੇ ਏਹੁ ਨਾਮ ਸਭ ਸੈਹਥੀ ਕੇ ਹੈ ਜਿਤਨੇ ਇਛਾ ਹੈ ਬਨਾ ਲਵੋ ੪੯ ਕੰਭ ਹਾਥੀ ਦਾ ਸਿਰ ੫੧ ਯਸਟੀਸਰ ਵਡੀ ਸੋਟੀ ਬਾਂਸਦੀ ਬਚ ਬਚਨ ਅਰ-ਧੰਗ ਅਧਾ ਲੋਹਾ ਲਗਾ ਹੋਵਾ ੫੨ ਸਾਰਾ ਸਮਰਕਰ ਏਹ ਨਾਮ ਏਨ ਸਸਤ੍ਰਾਂ ਕੇ ਸਸ ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ ਕੇ ਅਕਾਰ ਵਾਲੀ ਥੀ ਬਰਛੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਸਹਤ ਬਲ ਕੇ ਸ਼ੂਰਮਾ ਹਾ ਹਤ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ੫੩ ਦਾਤ੍ਰੀ ਦਾਤ ਦੇਨੇ ਵਾਲੀ ਅਮਿਤ ਸਿਧੀਆਂ ਦਾ ਘਰ ਬਰਛੀ ੫੪ ਲਛਮਨ ਕਹੋ ਅਰ ਘਟੋ ਚਕਚ ਭੀਮਸੈਣ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ਸੀ ਸਕਤੀ ਨਾਮ ਨਿਕਲਨ ਗੇ ੫੫ ਗਾੜ੍ਹੀਆ ਭਸਡੀ ਭੈਰਵੀ ਭਾਲਾਏ ਨੇ ਜੇਦੇ ਨਾਮ ਹੈਨ ਦੇਸ ਭਾਸਾਸੈ ੫੬ ਥਿਸਨ ਸਸਤ੍ਰ ਚੜ ਹੈ ੫੭ ਮੁਰ ਦੈਤ ਪਦ ਕਹੈ ਮਰਦਨ ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ ੬੩ ਜਿਸਨ ਅ-ਨਜ ਇੰਦ੍ਰ ਦਾ ਭਾਈ ਥਾਵਨ ੬੪ ਥਜ੍ਰ ਅਨਜੁ ਥਾਵਨ ੬੫ ਥਿਪੰਛੀ ਰਹ ਰਹਨੇ ਵਾਲਾ ਉਪ੍ਰ ਵਿਸਨੂ ਵਾ ਥਿਰਹ ਮੋਰ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ ਮੋਰ ਮੁਕਟ ਵਾਲਾ ਦਾ ਸਸਤ੍ਰ ਕਹ ਦੇਵੋ ੭੧ ਅਘ ਪਾਪਾ ਦੇ ਨਾਸ ਵਾਲਾ ਅਘਾਸਰ ਦੇਹਾ ਹਤ ਕਰਣੇ ਵਾਲਾ ੭੨ ਸੀਤਾ ਕੇ ਉਪਦ੍ਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਰਾਮ ਜੀ ਅਗ ਵਿਚ ਸਾੜਿਆ ਥਨਥਾਸ ਦਿਤਾ ਵਾ ਸੋਭਾ ਵਾਲਾ ਉਪਦ੍ਰ ਥਾਵਨ ਵਾ ਰਾਵਨ ਦਾ ਸਤ੍ਰ ਉਚਾਰੋ ਪਹਲੇ ਭੇਦ ਕੋਈ ਨਹੀ ਏਨਾਂ ਨਾਮਾ ਵਿਚ ੭੪ ਧਨਜ ਭੁਨਖ ਵਿਚੋ ਜੇਹੜਾ ਜਾਵੇ ਏਹ ਤੀਰਾ ਕੇ ਨਾਮ ਹੈ ੭੭ ਨਿਖੰਗ ਥੰਸੀ ਭਥੇ ਵਿਚ ਰਹਨੇ ਵਾਲਾ ੭੯ ਪ੍ਰਮਾਨਨੀਕ ਹੈਨ ਏਹੁ ਨਾਮੁ ੮੦ ਛਾਦਨ ਛੈਦਨੇ ਵਾਲਾ ੮੩ ਪੰਖੀਆਂ ਕੇ ਪਰਾਂ ਫਾਲਾ ਤੀਰ ਪੰਛੀ ਪਰ ਸਪੰਖ ਧਰ ਪਛਅੰਤ ਏਹ ਨਾਨ ਤੀਰਕੇ

हैं ८४ सत अकाश के नाम गगन नभ खे चरपद विचरने वाला ८६ असमान सिपहह सदिवस गरदु एह नाम अकास के हैं ८७ चंद् केधर चंद्रमां के धारने वाला अकास है अकास मे विचरने वाला बाण ८८ चो मरीच किरना दे नाम हैं छटाधर प्रकास धर चंद् धर धारन वाला अकास चरपट विचरने वाला बान ८९ रजनीसर चंद्रमा दिनहा दिन दाहत करने वा चंद्रमा तिसके धारने वाला पद अंत नुं कहो अकास ९१ सस उपराजन चंद्रमां दे उतपत करन वाला अथास सुरज नु हरने वाला तिसके विचरने वाला नाम ले लेवो ९२ रैन अंधपर महा निस निस ईसर निह राज एह नाम चंद्रमां के हैं चत्रन इसत्री-आ ९३ धर धारने वाला अकास पुन धर धारने वाला अकास ९४ सत पुत् चंद्रमां पुन धर अकास ९५ जल लै जलां नु लैने वाला ९६ नीरा लै पाणी दा घर ९७ बिरी-आ आसरा कहलों पट एक सत पुत् धर अकास ९८ जल के जीवां का नाम लैके आसरा समुंद् ९९ धरी धारने वाला नगन पहाड़ां नुं धर धारने वाला समुंद् लुकेआ है १०२ मुहम धनख के नामकामकेतिसधाकेत आयुधकाम१०३आप् मात बहुत१०५ भलकन मुखी आकेनामआदि मैकहो अंत नुं धरधारन वाला कहो १०६जिहधर प्रिथमबखान तिह सतबहुर बखानीऐ जिह धर चिले दे धारन वाला धनख तिसदा सत पुत् बान १०७ बिख बिबे सेस कर खा खाने वाला तीर १०८ बा पहले फेर निकार पद बान बनदा

ਹੈ ੧੦੯ ਕਾਨੀ ਦੇ ਧਾਰਮੇ ਵਾਲਾ ਬਾਨ ੧੧੦ ਫੋਕ ਮੁਖੀ ਧਰ ਧਾਰਨੇ ਵਾਲਾ ਬਾਨ ੧੧੧ ਅਸਰ ਸਤ੍ਰ ਕਾਮ ੧੧੨ ਅਰ ਅਰਜਨ ੧੧੪ ਜਾਤ ਜਾਇਆ ਭਨ ਕਥਨੈ ਕ੍ਰਿਸਨ ਸੇਵਤ ਅਰਜਨ ਜਿਸਨ ਅਰਜਨ ਅਸਲੈ ਐਸੇ ਨਾਮ ਲਵੋ ਕੇਸ ਗੁਡ਼ ਨੀਦ੍ ਨੂੰ ਜਿਤਨ ਵਾਲਾਅਰਜਨ ਸਾਚੀ ਸਬਿਧ ਸਜੇ ਖਬੇ ਬਾਨ ਚਲਾਵਨ ਵਾਲਾ ਅਰਜਨ ੧੧੮ ਅਰਜਨ ਦੀ ਧੁਜਾ ਵਿਚ ਬਾਦਰ ਦਾ ਚਿਨ ਸੀ ਜੈਦਰਥ ਅਰ ਜੈਦਰਥ ਨੂ ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ ਸੂਰਜ ਦੇ ਜਾਏਦਾ ਸਤ੍ਰ ਅਰਜਨ੧੧੯ ਬਲ ਬ੍ਰਿਤ ਸੂਰਜ ਦਾ ਸ਼ਤ ਪੁਤ੍ਰ ਕਰਨ ਤਿਸ ਦਾਔਰੀ ਅਧੇਧਾਰੋ ਪਕਰ ਲੈਨਾ ੧੨੦ ਬਿਸਨ ਬਾਵਨਅਨੁਜ ਭਾਈ ਇੰਦ੍ ਤਨਜ ਪੁਤ੍ ੧੨੨ ਪਰ ਪੁਟਨੇ ਵਾਲਾ ੧੨੫ ਸੰਬਰ ਦਾ ਅਰੀ ਪ੍ਰਦੁਮਨ ਕਿਆ ਕਾਮ ੧੨੬ ਸ੍ਰੀ ਸੁਭਾਏਮਾਨ ਸਰੰਗ ਹਰਨ ਗਾਗਰ ਸਨੇ ਵਾਲਾ ਬਲਹਾ ਬਲੀਆ ਦਾਹਤ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਬਿਸੀ ਬਿਸ ਬਾਸੀ ਬਾਸ ਵਾਲਾ ੧੨੮ ਤਨੇ ਪੁਤ੍ ਧਰਪਦ ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ ਦੇ ਅਕਾਰ ਧਾਰਨ ਵਾਲਾ ਬਾਨ ੧੨੯ ਸਰਤ ਏਸ ਜਾ ਪੁਤ੍ ਧਰ ਅਕਾਰ ਧਾਰਨੈ ਵਾਲਾ ੧੩੦ ਬਧ ਕਸੁ ਨਾਸ ਕਹੁ ਬਿਖ ਨੂ ਅਗੇ ਧਾਰਨ ਵਾਲਾ ਕਹੋ ੨੩੨ ਕਸਟ ਕਰ ਜਾਹਰ ੧੩੫ ਖਪਰਾ ਨਾਲ ਕਨਾਲੀ ਵਾਲਾ ਸਤ ਨਿਸਚੈ ਕਰ ਕਮਾਨ ਸੈਂ ਲੈ ਹੋਨੇ ਵਾਲਾ ਸਕਰ ਕਾਨੇ ਵਾਲਾ ਵਾ ਸ਼ਡ਼ਕਨੇ ਵਾਲਾ ਨਰਾ ਬਚ ਨਾਂਦ ਕਾਨੇ ਵਾਲੇ ਤਿਨਾਂ ਕੇ ਧਾਰਨ ਵਾਲਾ ੧੩੬ ਜਿਸਦਾ ਅੰਕਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਬਦਲਾ ਵਰਗਾ ਹੈ ਬਦਲ ਨਹੀ ਬਾਨ ਹੈ ਬਿਖੀ ਜੋਰ ਵਾਲਾ ਮਾਰ ਕੇ ਬਿਸੋਕ ਕਰ ਦੇਂਦਾ ਹੈ ਸਤ੍ ਨੂ ਬਾਰ ਨਾਰ ਹਾਥੀਆਂ ਦਾ ਅਰੀ ੧੩੮ ਬੇਦਨ ਪੀਡ਼ਾ ੧੩੯ ਸੈਭ ਕਿਸਨ ਕੇ ਨਾਮ ਤਿਸ ਅਰੀ ਬਾਨ ਜੋ ਫੰਧਕ ਨੇ ਮਾਰਿਆ ਸੀ ੧੪੦ ਰੋਹਣੀ

ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ਰੇਵਤੀ ਦਾ ਪਤੀ ਬਲਭਦ੍ਰ ੧੪੨ ਤਾਲ ਕੇਤ ਧੁਜਾ ਮੈ
ਤਲਾਉ ਦਾ ਚਿਨ ਹੈ ਕ੍ਰਿਸਨ ਅਗੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਵਾ ੧੪੩ ਨੀਲੇ
ਕਪੜੇਆਂ ਵਾਲਾ ਰੁਕਮੀ ਨੂ ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ ਬਲਭਦ੍ਰ ਹੈ ਪੁਰਾਨਕ
ਨੂ ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ ੧੪੪ ਸਤ ਪੁਤ੍ਰ ਭੀਮ ਸੈਨ ਅਨੁਜ ਅਰਜਨ
ਸੁਤ ਅਭਮਨ ਤਿਸਦਾ ਅਰੀ ਬਾਨ ੧੫੬ ਘਨਾਤ ਬਦਲਾਂ ਦਾ
ਅਰੀ ਪਵਨ ੧੪੭ ਸਰਬ ਬਿਆਪਕ ਪਵਨਸਰਬਦਾ ਜਨਾਸਲ
ਨੇ ਵਾਲੀ ਕਿਆ ਰਿਦੇ ਮੈ ਬਸਨੇ ਵਾਲੀ ਪਵਨ ਤਿਸਦਾ ਤਨਜ
ਪੁਤ੍ਰ ਭੀਮ ਸੈਨ ਅਨੁਜ ਤਿਸਦਾ ਭਾਈ ਅਰਜਨ ਤਿਸ ਸਤ ਪੁਤ੍ਰ
ਅਭਮਨ ਤਿਸਦਾ ਅਰੀਬਾਨ ੧੪੮ ਜਲ ਦਾ ਅਰੀ ਪਵਨ
੧੪੯ ਅਗਨ ਤਿਸਦਾ ਅਰੀ ਜਲ ਦੁਸਰਾ ਅਰੀ ਅਧਯਾਰੋਪ
ਕਰ ਲੈਨਾ ਪਵਨ ੧੫੧ ਅਰ ਜਲ ਅਰ ਪਵਨ ਅਨੁਜ ਜਾਇਆ
ਅਭਮਨ ਅਰ ਬਾਨ ੧੫੩ ਹਿਮ ਕਹੁ ਬ.ਰ ਕਹ ਬਕਹਾਰਾ ਦੀ
ਨਾਮ ਜਲ ਦਾ ਹੈ ਭੀਮ ਸਬਦ ਭੈ ਦੇਨੇ ਵਾਲਾ ਤਵਨ ੧੫੪ ਅਰ
ਅਰਜਨ ੧੫੬ ਦਰਮਖ ਦਰਜੈ ਅਰ ਭੀਮ ਸੈਨ ੧੫੭ ਦਸਲਾ
ਭਿਖਾ ਦਿ ਨਾਮ ਹੈ ਅਰ ਭੀਮਸੈਨ ੧੫੮ ਤਟਜ ਕਨਾਰਾ ਅਗ੍-
ਜਾ ਅਗੇ ਜਾਇਆ ਹੋਵਾ ਭੀਖਮ ਪਤਾਮਾ ੧੫੯ ਤਨਜ ਤੀਖਮ
ਸਤ੍ਰ ਅਰਜਨ ੧੬੧ ਨਕਾਲ ਨਿਕਲਨੇ ਵਾਲਾ ਪ੍ਰਵਾਹ ਸਰਤਾ
ਦੀ ਈਸਰ ਸਤ ਪੁਤ੍ਰ ਭੀਖਨ ਅਰੀ ਅਰਜਨ ੧੬੨ ਸੰਤਨ ਰਾਜੇ
ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ੧੬੫ ਸਿਖ ਅਰਜਨ ੧੬੬ ਭਾਰ ਦੁਵਾਜ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ
ਦ੍ਰੋਨ ਤਿਸ ਜਾ ਜਾਇਆ ਅਸ ਅਸਥਾਮਾ ਪਿਤਾ ਦ੍ਰੋਣਾਚਾਰਯ ਤਿਸ
ਦਾ ਸਿਖ ਅਰਜਨ ੧੬੭ ਪੁਤ੍ਰ ਦਾ ਤੇ ਅਰੀ ਬਾਨ ਅਧਯਾ ਰੋਪ
ਕਰ ਲੈਨਾ ੧੬੮ ਜੁਧਿਸ੍ਰ ਭਯਾ ਜੁਧਿਸ੍ਰ ਪੰਚਾਲ ਪਤ ਜੁਧਿਸ੍ਰ
੧੭੦ ਸਲਰਿਪ ਕਾਲਜ ਜੁਧਿਸ੍ਰ ਦੇ ਨਾਮ ਹੈ ੧੭੧ ਬਲੀ

ਵ ਸਤ ਧਰਮ ਰਾਜਾ ਸਤ ਪੁਤ੍ਰ ਜੁਧਿਸ੍ਠਰ੧੭੩ ਉਚਰਿ ਸੁਤ ਅਭਮਨ ਦਾ ਅਧੇਯਾਰੇ ਪਕਰ ਲੈਨਾ ਅਰੀ ਉਚਰ ਵਿਚ ਕਰ ਲਵੋ ੧੭੬ ਭੀਮ ਅਗ੍ ਭੀਮ ਸੈਨ ਦੇ ਅਗੇ ਪੈਦਾ ਹੋਵਾ ਹੋਵਾ ੧੭੮ ਜ਼ਾਗ ਮੇਨ ਜਗਤੋ ਜੋ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਦ੍ਰੌਪਤੀ ੧੭੯ ਪ੍ਰਿਥਮ ਦ੍ਰੌਪਤੀ ਕਹੋ ਦ੍ਰਪ ਦੀ ਜਾਈ ਕਹੋ ੧੮੦ਧ੍ਰਿਸਟ ਦ੍ਰੁਮਨ ਜਾ ਦ੍ਰੁਮ ਅਨਜਾ ਭੈਨ ੧੮੧ ਦ੍ਰੁਪਦ ਕਹੋ ਦ੍ਰੋਣਾਚਾਰਯ ਦਾ ਰਿਪੁ ਹੈ ਤ੍ਰਿਸ ਨੇ ਮਾਰੇਆ ਸੀ ੧੮੪ਅਸਰ ਸਤ੍ਰ ਸਤ੍ਰਾਂਤ ਸਤ੍ਰਆਂ ਦਾ ਅਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਬਾਰਹਾ ਪਾਨੀ ਨੂੰ ਅਗਾਨ ਬਾਨ ਸੁ ਕਾਨੇ ਵਾਲਾ ਦਰਾਇਪਦ ਦਰਆਵਾਂ ਦਾ ਪਤੀ ਸਨਾਤਝਟ ਅੰਤਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਕਿਆ ਸੁਕਾਵਨੇ ਵਾਲਾ ਅਗਨ ਬਾਨ ੧੮੬ ਅਰੀ ਬਾਲੀ ਤਿਸ ਦਾ ਅਰੀ ਜੀਰ ੧੮੭ ਰਾਵਨ ਦਾ ਅਰੀ ਜੀਰ੧੮੮ਰਾਵਨ ਤਿਸਦਾ ਅਰੀ ਬਾਨ ੧੮੯ ਜਟਾਊ ਦਾ ਅਰੀ ਰਸ ਸਰ ਗੁਸੇ ਦਾ ਤਲਾਉ ਵਾ ਰਸ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਤਿਸ ਦਾ ਸਰ ਸਿਰੋਮਣੀ ੧੯੦ ਮੇਘ ਬਦਲਾ ਦੇ ਨਾਮ ਲਵੋ ਫੇਰ ਧੁਨ ਕਹੋ ਮੇਘ ਨਾਂਦ ਬਨੇਆ ੧੯੧ ਘਨ ਨਿਸਨ ਬਦਲਾਂ ਦਾ ਸਬਦ ੧੯੨ ਅਬੁਦ ਆਂਬ ਦੇਨੇ ਵਾਲਾ ਧੰਨ ਕਿਆ ਧੁਨ ਕੇਰਨੇ ਵਾਲਾ ੧੯੩ ਧਾਰਾ ਕੇ ਧਾਰਨ ਵਾਲਾ ਮੇਘ ੧੯੪ ਸਬਦ ਅਵਾਜ ਦਾ ਨਾਮ ਫੇਰ ਪਰ ਧਨ ਦੇਨੇ ਵਾਲਾ ਕਹੋ ਕਿਆ ਮੇਘ ਨਾਦ ੧੯੬ ਧਰ ਪਰ ਪਾਨੀ ਦੇ ਧਾਰਨ ਵਾਲਾ ਮੇਘ ਨਾਦ ੨੦੦ ਘਨ ਸੁਤ ਪਾਨੀ ਧਰ ਪਦ ਧਾਰਨੇ ਵਾਲਾ ਬਦਲ ਫੇਰ ਧੁਨ ਕਹੋ ਅਬੁਧ ਧੁਨ ਬਦਲਾਂ ਦੀ ਧੁਨ ਵਾਲਾ ਮੇਘ ਨਾਦ ਹੈ ਗੁਨੀਓ ਨਿਧਾਨੋ ਚਤਰੋ ਜਾਨੋ ੨੦੨ ਧਾਰਾ ਬਾਰ ਪਾਨੀ ਦੀ ਧਾਰਾ ਵਾਲਾ ਪਰ ਧੁਨ ਨੂ ਦੇਨੇ ਵਾਲਾ ੨੦੫ ਮਛੀ ਦੀ ਆਖੀ

ਦਾ ਅਰੀ ਬਾਨ ੨੧੨ ਬਕਤਾਗ੍ਰ ਮੁਖ ਦੇ ਅਗੇ ਜੋ ਨੇਤ੍ਰ ਹੈ ਮਛੀਦਾ ੨੧੩ ਮੀਨ ਕੇਤ ਕਹ ਦੇਵੋ ੨੧੪ ਸੰਬਰ ਦੈਤ ਦਾ ਅਰੀ ਪਰ-ਦੁਮਨ ਕਿਆ ਕਾਮ ਧੁਜ ਮੈਂ ਮਛੀ ਦਾ ਚਿਨ ਹੈ ਤਿਸਦੀ ਅਖੀ ਦਾ ਅਰੀ ਬਾਨ ੨੧੮ ਸਾਮ ਕਾਤਕ ੨੧੯ ਥਿਰਲ ਬੈਰੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚ ਥਿਰਲ ਕਿਆ ਰਸਤਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਪਾਨੀ ਨੂੰ ਸੁਕਾਨੇ ਵਾਲਾ ਬਹੁਲਤਾ ਕਰਕੇ ਧੁਜਾ ਦੇ ਚਿਨ ਵਾਲੀ ਮਛੀ ੨੨੦ ਪਾਨੀ ਦੇ ਧਾਰਨ ਵਾਲਾ ਸਿਵ ਗੰਗਾ ਨੂੰ ਅਰੀ ਕਾਮ ੨੩੩ ਸੁਰਾ ਕੇ ਨਾਰਨ ਵਾਲਾ ਵਾ ਸੁਰ ਗੰਗਾ ਵਾ ਦੇਵਤੇਆਂ ਕੀ ਧਿਰ ਆਸਰਾ ੨੨੫ ਸਤ੍ਰੂਆਂ ਮਾਨ ਨੂੰ ਖਪਾਵਨੇ ਵਾਲਾ ਸਸਤ੍ਰੀ ਨੂੰ ਭੰਨਨੇ ਵਾਲਾ ੨੨੬ ਸਿੰਭੁ ਸਿਵ ੩੨੭ ਅਰਦਨ ਨਾਸ ਕਰਨਾ ੨੨੯ ਕੁੰਭ ਕਾਨ ਨੂੰ ਤੀਰ ਨੇਮਾਰੇਆ ਹੈ ੨੩੦ ਕੁੰਭਜ ਅਗਾਸਤ ਅੰਤ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਬਾਨ ੨੩੨ ਅੰਤ ਨਾਸ ਸਿਰ ਕਾ ਅੰਤ ਨਾਸ ੨੩੪ ਪ੍ਰਿਸ ਢਾਲ ਦੇ ਦਰ ਦਲਨ ਵਾਲਾ ੨੩੬ ਰਣ ਵਿਚ ਸਨੇਹਾ ਦੇਨੇ ਵਾਲਾ ਬਰਨਿ ਖਤ੍ਰੀ ਆਦਿ ੨੩੭ ਬਰ ਬਲੀ ੨੩੮ ਸਖਨੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਖਾਣਾ ਦਿਤਾ ਹੈ ਰਾਮ ਨੇ ਤੀਰ ਨੂੰ ੨੩੯ ਰਿਸਗ ਕ੍ਰੋਧ ਮੰਡਨ ਵਾਲਾ ਕ੍ਰੋਧ ਨੂੰ ਖਿਸਰਾ ਬਿਸਾਰ ਦਿਤਾ ਹੈ ਰਾਵਨ ਦਾ ੨੪੦ ਧੜ ਧੜ ਕਰ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਭਾਈਆਂ ਦੇ ੨੪੧ ਬੰਧਰ ਢਾਲੀ ਅਰੀ ੨੪੩ ਈਸ ਸੁਗ੍ਰੀਵ

ਫਾਸੀ ਕੇ ਨਾਮ

੨੫੨ ਬਰਨ ਦਾ ਸਸਤ੍ਰ ਫਾਸੀ ਹੈ ਭਵ ਧਰਮ ਰਾਜਾਨੇ ਧਾਰਨ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜਲਧਰ ਬਰਨ ਨੇ ਬੀ ਧਾਰਨ ਕੀਤੀ ਹੈ ਫਾਸੀ ਹਥਆਰ ੨੫੨ ਏਸ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਏਸ ਬਰਨ ੨੫੯ ਕਰਤਹਾਪਾਪਾਂ ਦੇ ਹਤ ਵਾਲੀ ਈਸ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ੨੫੯ ॥ ਨਾਸ ਨੀਸ ਪਾਪ ਦੇ ਨਾਸ

ਨੀ ਦਾ ਦਾ ਈਸ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ੨੬੦ ਜਾ ਜਾਈ ਹੋਈ੨੬੧ ਤਉਸਾਰਾ
ਤਉਸ ਥਰਹਦਾ ਅਰੀ ਰੰਗਾ ਭਨਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਭੇਦਨੇ ਵਾਲੀ
ਗ੍ਰੰਥ ਰੰਡਾ ਪਹਾੜਾਂ ਨੂ ਲਗਦੀ ਹੈ ੨੬੨ਨਾਸ਼ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ
ਨਾਥ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ੨੬੩ ਫੋਕੀ ਨੋਕੀ ਪਾਖ ਧਰ ਪਤ੍ਰੀ ਪਰੀ ਪਛੀ
ਪਛ ਏ ਨਾਮ ਪੰਖੀਆਂ ਕੇ ਹੈਂ ਅੰਤਕ ਮਾਰਨੇ ਵਾਲੀ ੨੬੪
ਕਸਟ ਦੁਖ ੨੬੫ ਪਥਿਆ ਪਹਾੜ ਭਾਦਨ ਭਨਨੇ ਵਾਲੀ
੨੬੬ ਇੰਦ੍ਰਸੁਆਮੀ ੨੭੯ ਇਸ ਈਸ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸਤ੍ਰ ਤੀਰ੨੭੨
ਆਤਮ ਜਾ ਜਮਨਾ ੨੭੪ ਸੂਰ ਸੂਰਜ ੨੭੫ ਕਾਲ ਧਰਮ ਰਾਜਾ
੨੭੬ ਨਾਰ ਗਰਦਨ ੨੮੧ ਕਮੰਦ ਥਰਨ ਅਖਰਾਂ ਦਾ ਪਦ ॥
੨੮੨ ਅਕਾਲ ਜਮ ੨੬੦ ਨਿਸ ਅਰ ੨੬੩ ਬਣੀ ਵਸਤ
ਧਰਮ ਰਾਜ ੨੬੫ ਪਿਤਰ ਰਾਜ ਧਰਮ ਰਾਜ ੨੬੬ ਦੰਡੀ ਦੰਡ
ਧਰਮ ਰਾਜ ੩੦੧ ਘਾਇਕ ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ ੩੦੨ ਤਾਪਾਵਨੇ ਵਾਲੀ
੩੦੪ ਖਲ ਸਤ੍ਰ ਖੰਡਨ ਨਾਸ ੩੦੬ ਜਾ ਪਦ ਪੀਲੇ ਮੀ ਪਦ
ਪੀਛੇ ਜਾਮੀ ਬਨਿੰਆ ਨਾਮ ਫਾਸੀ ਕਾ ੩੦੭ ਦਿਸ਼ਾ ਬਹਨੀ ਪਸ
ਚਮ ਮੈ ਥਰਨ ਦਾ ਵਾਸਾ ਹੈ ਇਸਰਾਈਸਰ ਦਾ ਅਸਤ੍ਰ ੩੧੧
ਚੋਰ ਦਾ ਸ਼ਸਤ੍ਰ ਫਾਸੀ ਹੈ ਛਿਦ ਛੇਦਨੇ ਵਾਲ਼ਾ ੩੧੭ ਕਾਲ ਕਰ
ਨੇ ਵਾਲਾ ਚੋਰ ਦਾ ਜਾਲ ਫਾਂਸੀ ੩੧੯ ਚੋਰ ਦੇ ਡਰਤੇ ੩੨੦ ਬਿ-
ਖੀਆ ਧਰਮ ਰਾਜ ਦਾ ਚੋਰ ੩੨੧ ਬਿਖ ਦੇ ਦੇਨੇ ਵਾਲਾ ਚੋਰ
੩੨੨ ਪਤੀ ਥਰਨ ੩੨੪ ਸਤ ਸੌ ਪ੍ਰਵਾਹਿ ਵਾਲਾ ੩੨੬ ਸਾਵੀ
ਨਾਮ ਰਾਵੀ ਕਾ ਥੀ ਹੈ ੩੨੭ ਸਾਵੀ ਦਾ ਈਸਰ ੩੨੮ ਜਲ
ਸਿੰਧ ਅਰਕ ੩੨੯ ਬਿਹਤ੍ਰ ਜੇਲਮ ੩੩੧ ਸਿੰਘ ਨੀਲ ਅਸਿਤ
ਏਹ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਕੇ ਨਾਮ ਹੈਂ ੩੩੨ ਆਦ ਅੰਤ ਨੂ ੩੩੩ ਕਿਸ਼ਨ
ਕਾਲਾ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ੩੩੪ ਭੀਮ ਕਾ ਭਿਆਨਕ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ੩੩੫ ਤਪਤੀ

ਸਮੁਦ੍ ੩੩੬ ਬਾਰ ਰਾਜ ਸਮੁੰਦ੍ ਸਭਨ ਸਾਰੇ ਸਰਤ ਨਦੀਆਂ ਸਰ ਤਲਾਓ ਤਿਨਾਂ ਦਾ ਅਧ ਪਤੀ ਸਮੁੰਦ੍ ੩੩੭ ਬੀਰਾਂ ਨੂੰ ਹਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਬਰਨ ੩੩੮ ਤੀਸ ਈਸ ੩੩੯ ਬ੍ਰਹਮ ਪੁਤ੍ ਦਰੀਆਵ ੩੪੨ ਜਗਤ ਪਿਤ ਬ੍ਰਹਮਾ ੩੪੩ ਨਦੀ ਘਘਰ ੩੪੫ ਆਮੂ ਹਾਮੂ ਦਰੀਆ ੩੪੬ ਗਾਮਨੀ ਸਮੁੰਦ੍ ਮੈ ਪੈਨੇ ਵਾਲੀ ੩੪੮ ਨਿਧ ਦੁਧ ਦਾ ਸਮੁਦ੍ ੩੪੯ ਪਾਨਧ ਪਾਨੀ ॥ ੩੫੦ ਸ੍ਰੋਣ ਤ੍ਰੀਮਤ ਜਾ ਜਾਇਆ ਲਹੂ ਨਿਧ ਸਮੁੰਦ੍ ਲਹੂ ਦਾ ॥ ੩੫੧ ॥ ਛਿਤ ਤ੍ਰੀਮਤ ਜਾਇਆ ਲਹੂ ੩੫੩ ਨਾਰ ਤੋਂ ਜਾਇਆ ਲਹੂ ੩੫੫ ਜਾ ਜਾਇਆ ਲਹੂ ੩੫੯ ਅੰਜਨਾਨ ਇਸਤ੍ਰੀਅ ॥ ੩੬੩ ਨਰ ਜਾ ਤ੍ਰੀਮਤ ੩੬੪ ਨਰਾਂ ਦੀਆਂ ੩੬੫ ਢਨਜਾ ਸਪਾਂ ਦੀਆਂ ਜਾਈਆਂ ੩੬੭ ਏਸ ਸਮੁਦ੍ ਏਸ ਬਰਨ ੩੬੮ ਪੈ ਦੁਧ ਦਾ ਸਮੁੰਦ੍ ੩੭੧ ਜਲ ਦੇ ਧਾਰਨ ਵਾਲਾ ਤਲਾਉ ਤਿਸਦਾ ਈਸਰ ਬਰਨ ੩੭੮ ਮਘ ਜਾ ਮੇਘਾਂ ਤੋਂ ਜੋ ਹੋਵੇ ਪਾਣੀ ਧਰ ਪਦ ਧਾਰ-ਨੇ ਵਾਲਾਤਲਾਓ ੩੭੩ਬਾਰ ਧਰ ਤਲਾਉ ੩੭੬ ਅਬਰ ਬਦਲਾਂ ਦਾ ਜਾਇਆ ਪਾਣੀ ਧਰ ਤਲਾਓ ੩੭੮ ਨਿਧ ਤਲਾਓ ੩੭੯ ਨੀਰ ਧਰ ਤਲਾਉ ॥ ੩੮੦ ਰਿਦ ਤਲਾਉ ੩੮੧ ਹਰ ਪਾਨੀ ਦਾ ਤਲਾਉ ੩੮੨ਜਲਜ ਤ੍ਰਾਣ ਜਲਦੀ ਰਖਿਆ ਵਾਲਾ ਤਲਾਉ ੩੮੩ ਹਰ ਜਲਧ੍ਰਵ ਧਾਰਨੇ ਵਾਲਾ ੩੮੬ ਧਾਰਾ ਧਰ ਬਦਲ ੩੯੧ ਨਿਧ ਪਤਸਮੁੰਦ੍ ੩੯੨ ਧੁਰ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਧਾਰਨ ਵਾਲਾ ਪਾਨੀ ਨਿਧੀ ਸਮੁੰਦ੍ ੩੯੩ ਬਾਰਦ ਬਦਲ ਤਿਸਦਾ ਅਰੀ ਧੁੜੀ ਬਦਲਾਂ ਨੂੰ ਛਪਾਇ ਲੈਂਦੇ ਹੈਂ ੩੯੪ ਤ੍ਰੈਤ ਧਰਤੀ ਆਦ ਅੰਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਪਾਨੀ ਪਰਲੋ ਨੂੰ ੩੯੯ਬਾਰਜ ਪਾਨੀ ਤੋਂ ਜੋ ਜਾਏ ਹੈਂ ਜੰਤ ੪੦੨ ਕਮਲਾਂ ਕੀ ਰਖਿਆ ਵਾਲਾ ਪਾਣੀ ੪੦੫ ਖਲ

ਸ਼ਤ੍ਰ ੪੦੭ ਤਨ ਦਾ ਸ਼ਤ੍ਰ ੪੦੮ ਅਸ ਅਰ ਘੋੜੇ ਕਾ ਅਰੀ ਫਾਅ-
ਸਰੌਸਤ੍ਰ ੪੧੦ ਪ੍ਰਤਨਾ ਸੈਨਾ ਦਾ ਅੰਤਕਰਨਸਤ੍ਰ ਤਿਸਦਾ ਅੰਤ
ਫਾਲੀਫਾਸੀ੪੧੧ਅਰਸੈਨੌਂਦਾਹੋਰਸ਼ਤਰੂਤਿਸਦੀਅੈਰੀਫਾਂਸੀਐਸੇ
ਸਭਪਦਾਂਦੇਅਰਥਕਰਲੈਨੇ੪੧੫ਹੈਘੋੜਿਆਂਨੀਸੈਨਾ ੪੧੬ ਅੰਤ
ਦੂਜੀ ਸੈਨ੪੧੩ ਜੁਧਨੈ ਜੁਧ ਫਾਲੀ੪੧੪ਖਿਪ ਖਪਾਫਨੈ ਫਾਲੀ
ਫਾਸੀ ੪੧੬ਰਾਜਨ ਰਾਜਿਆਂ ਦੀ ਸੈਨਾ ੪੧੭ ਈਸਰਨੀ ਰਾਜਿ-
ਆਂਦੀ ਸੈਨਾ ੪੧੮ ਰਾਜੇ ਜਨਾਂ ਦੀ ਏਸਣੀ ਸੈਨਾ ੪੧੨ ਰਾਵਨੀ
ਰਾਜਿਆਂ ਦੀ ਸੈਨਾ ੪੨੯ ਧੁਜਨੀ ਝੰਡੀਆਂ ਫਾਲੀ ੪੨੭ ਦੈਤਨ
ਦੰਦਾਂ ਫਾਲੇ ਹਾਥੀਆਂ ਦੀ ਸੈਨਾ ੪੪੦ ਦਯਧਾਨਿ ਹਾਥੀਆਂ ਦੀ
ਸੈਨਾ ੪੪੧ ਸੈਨਾ ਦਰਦਨੀ ਹਾਥੀਆਂ ਦੀ ੪੪੨ ਸਾਫਜ ਹਾਥੀ-
ਆਂ ਦੀ ਨੀ ਸੈਨਾ ੪੪੭ ਸੁਰਦਨ ਮਾਰਨੇ ਫਾਲੀ ਫਾਸੀ ੪੪੮
ਪਦਮਨ ਹਾਥੀਆਂ ਦੀ ਸੈਨਾਂ ੪੪੯ ਬਾਲਾ ਹਾਥੀਆਂ ਦੀ ੪੫੧
ਇੰਭਣੀ ਹਾਥੀਆਂ ਦੀ ਸੈਨਾ ੪੫੪ ਸਿੰਧਰੀ ਹਾਥੀਆਂ ਦੀ ੪੫੫
ਅਨਕ ਪੀ ਹਾਥੀਆਂ ਦੀ ਸੈਨਾ ੪੫੭ ਹਰਨੀ ਸੈਨਾ ਹਰ
ਘੋੜਿਆਂ ਦੀ ੪੬੦ ॥

॥ ਤੁਪਕ ਕੇ ਨਾਮ ॥

ਬਾਹਨ ਸੈਨਾ ਤਿਸਦਾ ਰਿਪੂ ਤਲਫਾਰ ੪੬੧ ਸਿੰਧਫਨੀ ਹਾ
ਥੀਆਂ ਦੀ ਸੈਨਾ ਤਿਸਦਾ ਰਿਪੂਤਲਫਾਰ੪੬੪ ਅਰਥਨਘੋੜਿਆਂ
ਦੀ ਸੈਨਾ ੪੬੮ ਨਾਥ ਅਧਪਤੀਆਂ ਦੀ ਨਿਸੈਨਾ ੪੬੯ ਪ੍ਰਭਣੀ
ਰਾਜਿਆ ਦੀ ੪੭੨ ਸੁੰਡਨੀ ਹਾਥੀਆਂ ਦੀ ੪੭੩ ਸ਼ਸਤ੍ਰਣੀ
ਸ਼ਸਤ੍ਰਾਂ ਫਾਲੀ ਸੈਨਾਂ ੪੭੪ ਛਤ੍ਰਾਨੀ ਫਾਲੇ ਰਾਜੇ ੪੭੬ ਆਤ
ਪਤ੍ਰਣੀ ਅੰਤ ਕਰਨੇ ਫਾਲੀ ੪੭੮ ਛਿਤਪਤ ਰਾਜਾ ਆਫ ਅਧ
ਪਤੀ੪੭੯ ਰਉਦਨ ਰਾਜਿਆਂ ਨੂ ਆਦ ਉਚਾਰਕੇ ਤਿਸਦਾ ਅਰੀ

ਦੂਸਰਾ ਰਾਜਾ ਤਿਸਦਾ ਅਰੀ ਫਾਸੀ ੪੮੦ ਸ਼ਸਤ੍ਰਾਂ ਵਾਲੀ ਸੈ ਨਾ॥
ਸ਼ਤ੍ਰੂ ਵਾਲੀ ਸੈਨਾ ੪੮੩ ਮਥਨੀ ਦੂਸਰੀ ਸੈਨਾ ਮਥਨੀ ਮਾਰਨੇ
ਵਾਲੀਂ ਖੰਦੂਕ ੪੮੪ ਸਿੰਧਨੀ ਰਥ ਵਾਲੀ ਸੈਨਾ ੪੮੫ ਸਕਟਨੀ
ਗਡਿੱਆ ੪੯੦ ਤਨ ਤ੍ਰਾਨਣੀ ਤਨ ਦੀ ਰਖਿਆ ਵਾਲੀ ਸੰਜੋਆ
ਵਾਲੀ ਸੈਨਾ ੪੯੩ ਸਲਨੀ ਤੀਰਾਂ ਵਾਲੀ ਸੈਨਾ ੪੯੬ ਨੀ ਸੈਨਾ
ਘੋੜਿਆ ਦੀ ੪੯੭ ਨਿਸਤਿਸਨੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਭੈ ਦੇਨੇ ਵਾਲੀ ਤ-
ਲਵਾਰਾਂ ਵਾਲੀ ਸੈਨਾ ੪੯੯ ਸ਼ਸਤ੍ਰਾਂ ਵਾਲੇ ਰਾਜਿਆਂ ਦੀ ਸੈਨਾ॥
੫੦੨ ਰਾਦਨੀ ਸ਼ਸਤ੍ਰਾਂ ਵਾਲੇ ਰਾਜੇ ੫੦੭ ਖਲ ਸਤ੍ਰੂਆਂ ਦੇ ਖੰਡਨ
ਵਾਲੀ ੫੦੮ ਕਵਚ ਦੇ ਅੰਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਤਲੇਵਾਰ ੫੦੯
ਧਾਰ ਦੇ ਧਰਨ ਵਾਲੀ ਤਲਵਾਰ ੫੧੧ ਅਰ ਤਲਵਾਰ ੫੧੫
ਦਬਕਨੀ ਤਲਵਾਰ ੫੧੮ ਧਾਰ ਨੂੰ ਥਰਜਨੇ ਵਾਲੀ ਤਲਵਾਰ
੫੧੯ ਨੀ ਸੈਨਾ ੫੨੧ ਬਿਸਟ ਬਰਖਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਨੀ ਸੈਨਾ
੫੨੨ ਪਨਚ ਚਿਲੇ ਵਿਚੋਂ ਪ੍ਰਹਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸੈਨਾ ੫੨੬
ਬਾਣਾਂ ਦੇ ਅਗ੍ਰਜਨੀ ਅਗੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ ਸੈਨਾ ੫੨੯ ਤੀਰਾਂ
ਨਾਲ ਪਨ ਪ੍ਰਾਨ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ ਨੀ ਸੈਨਾ ੫੩੩ ਪਨ੍ਹਜ ਚਿਲੇ
ਵਿਚੋਂ ਪ੍ਰਹਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸੈਨਾ ੫੩੪ ਦਾਇਨੀ ਦੇਨੇ ਵਾਲੀ
ਤੀਰਾਂ ਨੂੰ ਸੈਨਾ ੫੩੬ ਪੜ੍ਹਲੀ ਤੀਰਾਂ ਵਾਲੀ ੫੩੭ ਪਛਨੀ
ਤੀਰਾਂ ਵਾਲੀ ੫੩੯ ਪਰਣੀ ਤੀਰਾਂ ਵਾਲੀ ੫੪੦ ਪੰਖਣ ਤੀਰਾਂ
ਵਾਲੀ ੫੪੨ ਨਚਚਰ ਅਕਾਸ ਸੈ ਵਿਚਰਨੇ ਵਾਲੇ ਤੀਰ ੫੪੪
ਸਕਟਨ ਗਡਿਆਂ ਵਾਲੀ ਸੈਨਾ ੫੪੭ ਪਟਨੀ ਬਸਤ੍ਰਾਂ ਵਾਲੀ ਵਾ
ਸ਼ਸਤ੍ਰਾਂ ਵਾਲੀ ਵਾ ੫੪੮ ਬਸਤ੍ਰਾਂ ਵਾਲੀ ੫੪੯ ਬਿਯੂਹ ਸੰਬੂਹ
ਸਸਤ੍ਰਾਂ ਵਾਲੀ ੫੫੦ ਬਜਰ ਸ਼ਸਤ੍ਰਾਂ ਵਾਲੀ ੫੫੧ ਬਲ ਵਾਲੀ
੫੫੨ ਦਲਾਂ ਵਾਲੀ ਮਲਨੀ ਮਾਰਣ ਵਾਲੀ ੫੫੩ ਨਾਦ ਨਗਾ-

ਰਿਆਂ ਵਾਲੀ ੫੫੭ ਨਾਦ ਨਗਾਰੇ ਨਾਦ ਸਬਦਾਂ ਵਾਲੀ ੫੫੯ ਧਨ ਅਵਾਜ ਵਾਲੀ ਨੀ ਸੈਨਾ ੫੬੦ ਘੋਖਨ ਸਬਦ ਵਾਲੀ ੫੬੧ ਨਾਦ ਨਗਾਰਿਆਂ ਦੇ ਨਿਸਾਨੀ ਸਬਦ ਵਾਲੀ ੫੬੫ ਅਨਿਕ ਢੋਲਾਂ ਵਾਲੀ ਸੈਨਾ ੫੬੪ ਛਛਨੀ ਛਛਾਂ ਵਾਲੀ ੪੬੫ ਸੰਖਾਂ ਦੇ ਨਿਸਾਨੀ ਸਬਦ ਵਾਲੀ ੫੬੭ ॥ ਨਾਦਨੀ ਸਬਦ ਵਾਲੀ ੫੬੮ ਨਾਦ ਸਬਦ ਨੀ ਸੈਨਾ ੫੬੯ ਪਿਲ ਮਾਸ ਦੇ ਭਛਨ ਵਾਲਾ ਸ਼ੇਰ ਨਾਦ ਸਬਦ ਨੀ ਸੈਨਾ ੫੭੦ ਬਿਯਾਗ੍ਰ ਸ਼ੇਰ ਨਾਦ ਸਬਦਨੀ ਸੈਨਾ ੫੭੧ ਹਰ ਜਛਨ ਸ਼ੇਰ ੫੭੨ ਪੁੰਡਰੀਕ ਸ਼ੇਰ ੫੭੩ ਹਰ ਸ਼ੇਰ ੫੭੪ ਸ਼ੇਰ ਦੇ ਸਬਦ ਵਾਲੀ ੫੭੬ ਮ੍ਰਿਗ ਅਰ ਸ਼ੇਰ ੫੭੭ ਪਸ਼ੂਆਂ ਕਾ ਪਤੀ ਹਾਥੀ ਤ੍ਰਿਸਦਾ ਅਰੀ ਸ਼ੇਰ ਧਨ ਸਬਦ ਨੀ ਸੈਨਾ ੫੮੦ ਗੁਜਰ ਹਾਥੀ ਦਾ ਅਰੀ ਸ਼ੇਰ ੫੮੧ ਅਰੀ ਸ਼ੇਰ ਧਨ ਸਬਦ ੫੮੨ ਦੰਤਯਰ ਸ਼ੇਰ ੫੮੩ ਅਨਕਪ ਹਾਥੀ ਦਾ ਅਰੀ ਸ਼ੇਰ ੫੮੪ ਸਿੰਧਰ ਹਾਥੀ ਦਾ ਅਰੀ ਸ਼ੇਰ ਧਨ ਸਬਦ ਨਆਂ ਸੈਨਾ ੫੮੫ ਅਰਿ ਸ਼ੇਰ ੫੮੬ ਹਾਥੀ ਦਾ ਅਰੀ ਸ਼ੇਰ ੫੮੮ ਅਰਿ ਸ਼ੇਰ ੫੮੯ ਰਿਪ ਬੰਦੂਕ ਧਨ ਗਜਨੇ ਵਾਲੀ ਨੀ ਸੈਨਾ ੫੯੨ ਥਰ ਹਾਥੀ ੫੯੪ ਦਧਿ ਹਾਥੀ ੫੯੫ ਪਦਮ ਹਾਥੀ ੫੯੬ ਥਲ ਹਾਥੀ ਰਿਪ ਬੰਦੂਕ ੫੯੭ ਇੰਭ ਹਾਥੀ ੬੦੦ ਪਤੇ ਆਂ ਦਾ ਅਰੀ ਹਾਥੀ ਅਰ ਸ਼ੇਰ ੬੦੧ ਤੁਰ ਰਿਪ ਹਾਥੀ ੬੦੩ ਹਯਨਿਯਰ ਘੋੜਿਆਂ ਦਾ ਅਰੀ ਸ਼ੇਰ ੬੦੫ ਧਾਤਕਸ਼ੇਰ ੬੦੮ ਅਰ ਸ਼ੇਰ ੬੧੧ ਬਾਹਨ ਘੋੜਿਆਂ ਕਾ ਅੰਤ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਸ਼ੇਰ ਨਾਦ ਸ਼ਬਦ ਅੰਨ ਮਾਤ੍ ਕਰ ਲੈਨਾ ੬੧੨ਸਰਜਜ ਦਰਿਆਈਵ ਘੋੜਾ ੬੧੪ ਸਿੰਧ ਦਰਿਆਈ ਘੋੜਾ ੬੧੫ ਬਾਹਨਾ ਦਾ ਅਰੀ ਸ਼ੇਰ ੬੧੭ ਅਰਭ ਘੋੜਾ ੬੧੯ ਕਿੰਕਨ ਘੋੜਾ ੬੨੦ ਘੁਰ

ਘੋੜਾ ੬੨੨ ਸ੍ਰਿੰਗੀ ਹਰਨ ੬੨੪ ਤ੍ਰਿਨਾ ਦਾ ਅਰੀ ਹਰਨ ਤਿਸਦਾ ਅਰੀ ਸ਼ੇਰ ੬੨੫ ਭੂ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਦੇ ਵਿਚਰਨ ਵਾਲਾ ਹਰਨ ੬੨੬ ਸ਼ਤ੍ਰੂੰ ਮਾਰਨੇ ਵਾਲੀ ੨੮੮ ਜੁਧਨੀ ਸੈਨਾ ੬੩੨ ਦੁਰਜਨ ਭਛਨੀ ਕਹਦੇ ਵੋ ੬੩੪ ਖਲ ਸ਼ਤ੍ਰੂ ੬੩੬ ਪਰ ਜੁਵਾਲ ਅਗਨ ਕਢਨੇ ਵਾਲੀ ਏਹ ਸਭ ਨਾਮ ਬੰਦੂਕ ਕੇ ਹੈਂ ੬੩੭ ਧਰਨੀ ਅਗਨ ਦੇ ਧਾਰਨ ਵਾਲੀ ਸੁਧਾਰ ਐਸੇ ਨਾਮ ਬਨਾ ਲਵੋ ੬੪੦ ਘਨ ਬਦਲ ਦੀ ਧਨ ਧੁਨ ਨੂੰ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ੬੪੧ ਘਨ ਬਦਲਾਂ ਦੀ ਨਿਆਈਂ ਨਾਦ ਗਾਜਨੇ ਵਾਲੀ ੬੪੩ ਧਨ ਗਾਜਨੇ ਵਾਲੀ ੬੪੪ ਬਕਤ੍ਰ ਮੁਖੋਂ ਕਹੋ ੬੪੫ ਆਲਯ ਘਰ ਗੋਲੇਦਾ ੬੪੭ ਅਸਤ੍ਰਣ ਆਸਰਾ ਗੋਲੇਦਾ ੬੪੮ ਲਯਣੀ ਲੈਣੇ ਵਾਲ਼ੀ ਗੋਲੇ ਦੇ ੬੪੯ ਅਵਸੇਸ ਕਰਕੇ ਲੈਣੇ ਵਾਲੀ ੬੫੧ ਕੇਤਨ ਘਰ ੬੫੫ ਨਈ ਵਾਸਨ ਨਿਵਾਸ ਦੇਨ ਵਾਲੀ ਗੋਲੇ ਨੂੰ ੬੫੭ ਮੁਕਤ ਛਡਨੇ ਵਾਲੀ ਗੋਲੇ ਦੇ ੬੫੮ ਦੰਤੀ ਦੇਨੇ ਵਾਲੀ ਗੋਲੇ ਨੂੰ ੬੬੦ ਅਗ ਦੇ ਛਡਨੇ ਵਾਲੀ ੬੬੧ ਅਗ ਦੀ ਸਕਤਨੀ ਮੁਖ ਤੇ ਕਹੋ ੬੬੪ ਦਾਹਿਨੀ ਅਗ ਦੇ ਦੇਨੇ ਵਾਲੀ ੬੬੫ ਬਕਤ੍ਰਨੀ ਮੁਖੋਂ ਅਗ ਕਢਨੇ ਵਾਲੀ ੬੬੬ ਪ੍ਰਗਟਾਹਿਨਅਗ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ ੬੬੮ ਦੁਰਜਨ ਸ਼ਤ੍ਰੂ ਦਾਹਿਨ ਸਾੜਨੇ ਵਾਲੀ ਬੰਦੂਕ ੬੬੯ ਦਰਰਨ ਦਲਨੇ ਵਾਲੀ ਸ਼ਤ੍ਰੂਆਂ ਨੂੰ ੬੭੧ ਦੁਸ਼ਟ ਸ਼ਤ੍ਰੂ ੬੭੨ ਕਾਸ਼ਟ ਦੇ ਪਿਠ ਵਾਲੀ ਭੂ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਦਾ ਜਾਇਆ ਕਾਠ ੬੭੩ ਦਮ ਜਾ ਦਰਖਤ ਦਾ ਜਾਸਿਆ ਬਾਸਨੀ ਲਕੜ ਵਿਚ ਬਸਨੇ ਵਾਲੀ ੬੭੭ ਪਾਨੀ ਦੇ ਜਾਏ ਨੂੰ ਲੈਨੇਵਾਲੀ ੬੭੯ ਘਨ ਬਦਲਾਂ ਦਾ ਜਾਇਆ ਪਾਨੀ ਤਿਸਦਾ ਜਾਇਆ ਕਾਠ ੬੮੦ ਜਲ ਤਰ ਜਲ ਤੇ ਤਰਨੀ ਵਾਲਾ ਕਾਠ ੬੮੧ ਖਾਰ ਪਾਨੀ ਤੇ ਤਰਨੇ ਵਾਲਾ ਕਾਠ ੬੮੩ ਹਰ ਪਾਨੀ ਦਾ ਜਾਇਆ ਕਾਠ

੬੮੫ ਭੂ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਦਾ ਰੁਹ ਪੁਤ੍ਰ ਕਾਠ ੬੮੬ ਤਰ ਰਹੁ ਦਰਖਤ ਪੁਤ੍ਰ ਵਡਾ ਦਰਖਤ ਟਾਲੀ ੬੯੦ ਦਰਖਤ ਦਾ ਜਾਇਆ ਵਡਾ ਦਰਖਤ ਟਾਲੀ ਸੀਸਮ ੬੯੩ ਉਤ ਭੁਜ ਦਰਖਤ ੬੯੫ ਪਤ੍ਰਪਤ੍ਰ ਵਾਲਾ ਦਰਖਤ ੬੯੩ ਧਰਾ ਧਰਤੀ ਦੇ ਧਾਰਾ ਧਾਰਨ ਵਾਲਾ ਬ੍ਰਿਛ ੬੯੮ ਧਰਾ ਧਰਾ ਧਰਤੀ ਦੇ ਧਾਰਨ ਵਾਲਾ ਬ੍ਰਿਛ ਨਾਇਕ ਵਡਾ ਬ੍ਰਿਛ ਟਾਲੀ ੬੯੯ ਧਰਾ ਧਰਤੀ ਨਾਇਕ ਟਾਲੀ ਆਦਿਕ ੭੦੦ ਧਰੀ ਧਰਤੀ ਪਟ ਲਿਖ ਡਾਰੋ ਰਾਵ ਰਾਜਾ ਵਡਾ ਦਰਖਤ ੭੦੧ ਧਰਤੀ ਦਾ ਪਤੀ ਬ੍ਰਿਛ ੭੦੨ ਧਰਾਨਾਦ ਧਰਤੀ ਦਾ ਰਾਜਾ ਦਰਖਤ ੭੦੩ ਜੋਵਹਿ ਦੇਖਤੇ ਹੈਂ ੭੦੪ ਧਰਾ ਤਰ ਧਰਤੀ ਦਾ ੭੦੫ ਇੰਦ੍ਰ ਸੁਆਮੀ ਧਰਤੀ ਦਾ ਬ੍ਰਿਛ ੭੦੬ ਪਾਲਕ ਰਾਜਾ ਦ੍ਰਖਤ ਧਰਤੀਦ੭੦੭ ਨਾਥ ਸੁਆਮੀ ਚੰਗਾ ਦਰਖਤ ੦੯੭ ਦ੍ਰਮਜਾ ਦਰਖਤ ਦਾ ਜਾਇਆ ਚੰਗਾਬ੍ਰਿਛ ਨਾਇਕ ਚੰਗਾ ਬ੍ਰਿਛ ਨਾਇਕਟਾਲੀ ੭੦੯ ਫਲਾਂ ਦਾ ਨਾਇਕਸੁਆਮੀਚੰਗਾ੬੭੧੦ ਤਰਜ ਬ੍ਰਿਛਰਾਜ ਚੰਗਾ ਬ੍ਰਿਛ੭੧੧ਜਾਜਾਇਆਬ੍ਰਿਛਰਾਣ ਚੰਗਾਬ੍ਰਿਛ ੭੧੩ਤਰਰਹੁਅਜਛੋਟਾਭਾਈਵਿਚਲੀਗੁਲੀ੭੧੫ਸੁਕ ਬੀਓ ਵਾ ਸੁਕੇ ਕਾਠ ਦੀ ਪਿਠ ਵਾਲੀ ੭੧੭ ਧਰਜੀ ਦਾਏਸਰ ਬ੍ਰਿਛ ਜਾ ਜਾਈ ਗੁਲੀ ੭੧੮ ਬ੍ਰਿਛ ਦੀ ਗੁਲੀ ਵਿਚ ਬਸਨੇ ਵਾਲੀ ੭੨੧ ਅੰਤ ਦਾ ਆਦ ਪਦ ੭੨੩ ਤਰਲੀ ਬ੍ਰਿਛ ਵਾਲੀ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਤਾ ਦਾ ਜਾ ਪਦ ੭੨੪ ਬਲੀਸ ਬਲੀ ਰਾਜਿਆਂ ਵਾਲੀ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਵਾ ਬਲੀਸ ਬ੍ਰਿਛ ੮੨੫ ਅਰੀ ਬੰਦੂਕ ਸ਼ੇਰ ਦੀ ੭੨੬ ਪੁੰਡਰੀਕ ਸ਼ੇਰ ੭੨੭ ਹਰਜਛ ਸ਼ੇਰ ੭੩੦ ਪਸ਼ੂਆਂ ਦਾ ਪਤੀ ਹਾਥੀ ਤਿਸਦਾ ਏਸ ਸ਼ੇਰ ੭੩੧ ਸਤ੍ਰ ਬੰਦੂਕ ੭੩੪ ਸ੍ਰਿੰਗੀ ਹਰਨ੭੩੫ ਪਤ ਸ਼ੇਰ ਛੰਦਾਂ ਸੈ ਕਥਿਤਾ ਸੈ ਐਸੇ ਪਦ ਦੇ ਦੇਵੋ

੭੩੯ ਕਿਸ਼ਨ ਕਾਲੇ ਆਜਨ ਖਲੜੀ ਵਾਲਾ ਹਰਨ ੭੩੯ ਨੈਨੋਤਮ ਨੈਨ ਉਤਮ ਵਾਲਾ ਹਰਨ ੭੪੦ ਸਵਤ ਸੋਕਨ ਦੀ ਸੋਕਨ ਹਰਨੀ ਪਤੀ ਹਰਨ ਅਰੀ ਬੰਦੂਕ ੭੪੨ ਸਿਤ ਅਸਿਤ ਚਿਟੀ ਕਾਲੀ ਆਜਨ ਖਲੜੀ ਵਾਲਾ ਹਰਨ ਪਤ ਸ਼ੇਰ ੭੪੩ ਚਿਤ ਚਿਟੇ ਖਲੜੀ ਵਾਲਾ ੭੪੫ ਚਾਰ ਸੁੰਦਰ ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਵਾਲਾ ਹਰਨ ੭੪੭ ਦ੍ਰਿਗੀ ਚੰਗੇ ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਵਾਲਾ ੭੪੯ ਅਧਮ ਹੀਰਾ ਹਰਨ ੭੫੧ ਇੰਦ੍ਰ ਸੁਆਮੀ ਹਰਨ ੭੫੪ ਜਾ ਸ਼ਾਏ ਸਭ ਹਰਨ ੭੫੬ ਮ੍ਰਿਗੀ ਅਨੁਜ ਮ੍ਰਿਗੀ ਦਾ ਛੋਟਾ ਭਾਈ ਹਰਨ ੭੫੯ ਮ੍ਰਿਗੀ ਰਵਨ ਹਰਨ ੭੬੨ ਤ੍ਰਿਨ ਚਰ ਘਾਸ ਚਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹਰਨ ੭੬੫ ਤ੍ਰਿਨਹਾ ਘਾਸ ਨੂੰ ਖਾ ਜਾਣੇ ਵਾਲਾ ੭੬੬ ਰਾਤ੍ਰੀ ਖਾ ਜਾਣੇ ਵਾਲਾ ੭੬੯ ਤ੍ਰਿਨਾ ਦੇ ਹਤ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਸ਼ਤ੍ਰੂ ਹਰਨ ੭੭੧ ਭੂ ਜਾਤਕ ਭੂ ਦਾ ਜਾਇਆ ਘਾਸ ਅੰਤ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹਰਨ ੭੭੨ ਜਾ ਘਾਸ ਅਰਿ ਹਰਨ ੭੭੩ ਭੂ ਸਤ ਘਾਸ ੭੭੪ ਉਰਵ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਦਾ ਜਾਇਆ ਘਾਸ ੭੭੫ ਬੈਸੁਧਰ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ੭੭੬ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ੭੭੭ ਦ੍ਰੀਪਨ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਚਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹਰਨ ੭੭੯ ਸ੍ਰਿਸ਼ਨ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ੭੮੨ ਦ੍ਰਮਨੀ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ੭੮੩ ਥ੍ਰਿਤ ਨਿਜ ਥ੍ਰਿਤਾਂ ਵਾਲੀ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਉ ਧਾਰਨ ਕਰੋ ੭੮੪ ਧਰ ਏਸਰਨੀ ਈਸ੍ਵਰਜ ਨੂੰ ਧਾਰਨ ਵਾਲੀ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ੭੮੫ ਰਾਜੇਆ ਨੂੰ ਧਾਰਨਵਾਲੀ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਨਾਇਕ ਸ਼ੇਰ ੭੮੬ ਥਾਰਧਨੀ ਸਮੁੰਦ ਵਾਲੀ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ੭੮੮ ਨੀਰ ਰਾਸ ਪਾਨੀ ਦੀ ਰਾਸ ਖਾਨ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ੭੮੯ ਨੀਰਾਲਯਨੀ ਪਾਨੀ ਦਾ ਘਰ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ੭੯੦ ਨੀਰਧਨੀ ਪਾਨੀਵਾਲੀ੭੯੧ ਥਾਰਾਪਾਨੀ ਦੇ ਆਲਨੀ ਘਰ ਵਾਲੀ ੭੯੩ ਕਿ ਪਾਨੀ ਦੀ ਨਿਧੀ ਪ੍ਰਿਥਵੀ

੭੯੪ ਅੰਬਜਨੀ ਪਾਨੀ ਵਾਲੀ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ੭੯੫ ਜਲਨੀ ਪਾਨੀ ਵਾਲੀ ੭੯੬ ਪਾਨਨ ਪਾਨੀ ਵਾਲੀ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ੮੦੧ ਮੇਘ ਜਨੀ ਪਾਨੀ ਵਾਲੀ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ੮੦੨ ਜਾ ਘਾਸ ਚਰਨੇ ਵਾਲੀ ਹਰਨੀ ੮੦੫ ਨਦਨੀ ਨਦੀਆਂ ਵਾਲੀ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ੮੦੧ ਮੇਘ ਦਾ ਜਾ-ਏਆ ਪਾਣੀ ਵਾਲੀ ਧਰਤੀ ੮੦੩ ਹਰ ਪਾਣੀ ਨੀ ਵਾਲੀ ਧਰ ਤੀ ੮੦੫ ਨਦਨੀ ਨਦੀਆਂ ਵਾਲੀ ੮੦੬ ਨਯਨੀ ਨਦੀਆਂ ਵਾਲੀ ੮੧੧ ਕਰਾਇਨ ਕਨਾਰੇਆਂ ਵਾਲੀ ਨਦੀ ੮੧੩ ਬ੍ਰਿਛਾਂ ਨੂੰ ਕਟਨੇ ਵਾਲੀ ਨ ਨਦੀ ਨੀ ਧਰਤੀ ੮੧੪ ਜਲਦੇ ਦਸ ਸਨ ਸੰਜੁਗਤ ਨੀ ਧਰਤੀ ੮੧੫ ਕ੍ਰਿਤ ਕਨਾਰੇਆਂ ਦੀ ਅਰੀ ਨੀ ਧਰਤੀ ੮੧੬ ਕਰਾਰਿ ਕਨਾਰੇ ੮੧੨ ਕਰਾਰ ਕਨਾਰੇਆਂ ਦੀ ਅਰੀ ਨਦੀ ੮੧੮ ਕਲ੍ਹ ਪਾਪਾਂ ਦੇ ਨਾਸ ਵਾਲੀ ਗੰਗਾ ੮੨੦ ਜਨਵ ਗੰਗਾ ੮੨੨ ਜਟਨ ਗੰਗਾ ਰਾਟਨੀ ਰਾਨੀ ਗੰਗਾ੮੨੬ ਰਜਨਨਰਾਨੀ੮੨੭ਨਿਨਦੀਨਵਾਲੀਧਰਤੀ੮੨੮ਬਰਸ੍ਰੋਸ੍ਰਨਦੀ ਆਂਦੀਗੰਗਾ੮੩੦ ਏਦ੍ਰੁਆਮ੮੩੪ ਜਮਨਾ ਕੇਨਾਮਆਦਉਰਾ ਰੋ੮੩੫ ਕਲਿੰਦ੍ਰ ਪਹਾੜ ਨਾਮ ਹੈ ਤਿਸ ਵਿਚੋਂਆਈ ਹੈ ਕਾਲੇ ਰੰਗ ਕਰਕੇ ੮੩੬ ਨ ਧਰਤੀ ੮੩੭ ਜ ਜਾਏਆ ਨ ਨਦੀ ਨ ਧਰਤੀ ੮੩੮ ਜਾ ਪੁਤ੍ਰ ਨੀ ਧਰਤੀ ੮੪੦ ਬ੍ਰਲਭ ਭਾਈ ਕ੍ਰਿਸ ਭਾ ਪਿਆਰੀ ਜਮਨਾ ੮੪੧ ਬਾਪੁਰ ਬੌਸੀ ਕੇ ਧਾਰਨ ਵਾਲਾ ਕ੍ਰਿਸਨ ੮੪੨ ਧਰਨ ਜਨਨਾ ੮੪੩ ਬਿਸਕਾਏਸ ਕ੍ਰਿਸਨ੮੩੬ ਏਸ੍ਰਣੀ ਜਮਨਾ ੮੪੮ ਦੁਆਰਕ ਏਦ੍ ਸੁਆਮੀ ਕ੍ਰਿਸਨ ੮੪ ॥ ਦੁਆਰਕੇਆਂਦੁਆਰਦਾ ਨੀ ਜਮਨਾ ਨ ਧਰਤੀ ੮੬੦ ਅਨਕੁੰਦ ਦਭ ਬਾਸਦੇਵ ਕਾ ਨਾਮ ਹੈ ਜਨਮੇਆ ਸੀ ਤਾ ਬਹੁਤ ਨਗਾਰੇ ਧਜੇ ਸੀ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਅਨਕ ਦੁੰਦਭ ਨਾਮ ਹੈ ਜਾ ਪੁਤ੍ਰ ਕ੍ਰਿਸਨ ੮੬੪

ਰੁਹਣੇਅ ਰੁਹਨੀ ਦਾ ਪੁਤ੍ ਬਲਭਦ੍ ਤਿਸਦਾ ਅਨੁਜ ਕ੍ਰਿਸਨ ਨ
ਜਮਨਾ ਤਿਸਦੀ ਨੀ ਧਰਤੀ ਤਿਸਦਾਜਾਇਆ ਘਾਸ ਚਰਨ ਵਾਲ
ਹਰਨ ੮੬੬ ਪ੍ਰਲਯ ਦੈਤ ਦੇ ਘਨ ਨਾਸ ਵਾਲਾ ਬਲਭਦ੍ ੮੬੫
ਕਾਮ ਪਾਲ ਸੈਨਾ ਦਾ ਪਾਲਕ ਬਲਭਦ੍ ੮੬੮ ਰਿਵਤ ਰਵਨ
ਬਲਭਦ੍ ਅਨਜ ਭਾਈ ਨਿਜਮਨ ਨੀ ਧਰਤੀ ੮੭੧ ਬਸਦੇਵ ਜਾ
ਜਾਇਆ੮੭੨ਪਲੰਬ ਦੈਤ ਦਾ ਅਰੀ ਬਲਭਦ੍੮੭੫ ਅਰੀਕ੍ਰਿਸਨ
ਕਮੰਤ੍ ਬੁਧੀਵਾਨੋਂ ੮੭੬ ਪਤ ਨਾਗਨ ਬਿਸਨੂ ੮੮੫ ਨਰਕਾਸੁਰ
ਦਾ ਹਨ ਨ ਵਾਲਾ ੮੮੦ ਇੰਦ੍ ਸੁਆਮੀ ਸੇਰ ੮੮੯ ਕ਼ਰਖਨ
ਖਿਚਨ ਵਾਲਾ ੮੮੬ ਬਾ ਸਦੇਵ ਦਾ ਈਸ੍ ਕ੍ਰਿਸਨ ੮੯੧ ਰਸਨੂ
ਨਰ ਕਸਨ ਵਾਲਾ ਕਿਆ ਲੈਨੇ ਵਾਲਾ ਕ੍ਰਿਸਨ੮੯੨ ਨਰਾਇਣ
ਕ੍ਰਿਸਨ ਨਿਜਮਨਾ ਨੀ ਧਰਤੀ ਰਾਜ ਸੇਰ ੮੯੩ ਬਾਰ ਪਾਨੀ ਦਾ
ਘਰ ਵਾਲੀ ਧਰਤੀ ੮੯੪ ਨਾਰ ਪਾਣੀ ਦੇ ਕੇਤਨੀ ਘਰ ਵਾਲੀ
ਧਰਤੀ ੯੦੦ ਗ੍ਰਿਹਨਘਰ ਵਾਲੀ ਧਰਤੀ ੯੦੨ ਸ਼ੰਕੇਤ ਘਰ
ਵਾਲੀ ੯੦੫ ਮੇਘ ਬਦਲ ਦਾ ਜਾਇਆਪਾਣੀ ਤਿਸ ਵਾਲੀਧਰਤੀ
੯੦੬ ਸਰਸਤੀ ਵਾਲੀ ਧਰਤੀ ੯੦੭ ਗੰਗਾ ਨਾਲ ਮਿਲਨੇ
ਵਾਲੀ ਧਰਤੀ ੯੦੮ ਅਰਨ ਬਾਰਨੀ ਲਾਲ ਪਾਣੀ ਵਾਲੀ ਸੁਰ-
ਸਤੀ ੯੧੨ ਅਰਕਤ ਲਾਲ ਜਲ ਵਾਲੀ ੯੨੧ ਸਪ੍ਵਹੀਕੇ
ਗਮਨਵਲੀਜਏਆਘਾਸ੯੨੫ਪਥਿਆਹਨਥਿਆਸਾ੨੯੬ਪਾਸਫਾਹ
ਦੀਸਕਤੀ ਕਟਨ ਵਾਲੀ ਥਿਆਸਾ ਫਾਸੀ ਪਾਇਕੋ ਵਸਿਸ੍ ਭੁਬਨ
ਲਗਾ ਸੀ ਥਿਆਸਾ ਨੇ ਤੋੜ ਦਿਤਾ ਸੀ ੯੨੮ ਬਰਣ ਦਾ ਆਧਯ
ਸਸਤ੍ ਫਾਸੀ ਤਿਸਦੇ ਨਾਸ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ ਥਿਆਸਾ ੯੨੯ਜਲਸ੍ਰਿ
ਜਲਾ ਦਾ ਈਸਰ ਬਰੁਨ ੯੩੧ ਰਾਵਨੀ ਰਾਵੀ ੯੩੫ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਦੀ
ਭੈਣ ਚੰਦ ਭਗਾਕ੍ਰਨਦੀ੯੩੫ਪਅਨਜਭੈਣ੯੩੮ ਸਹੋਦਰਭੈਣ੯੩੯

ਰਵ ਸੂਰਜ ਦਾ ਅਰੀ ਰਾਤ੍ਰ ਤਿਸਦਾ ਈਸਰ ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ ਤਿਸਦੀ ਨਿ
ਭੈਣ ਚੰਦ੍ਰਭਗਾ ਨਿ ਧਰਤੀ ੯੪੧ ਈਸਰਨ ਨਿਭੈਣ ਨ ਧਰਤੀ
੯੪੨ ਨੀ ਭੈਣ ੯੪੩ ਰਾਟ ਰਾਜਾ ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ ੯੪੩ ਨੀ ਭੈਣ
੯੪੫ ਸੂਨ ਪੁਤ੍ਰ ਘਾਸ ਉਚਾਰੋ ਪਦ ੯੪੯ ਧਨ ਰਾਤਦਾ ਧਨੀ
ਚਦ੍ਰਮਾਂ ੯੫੦ ਨਿਸਚਰ ਚੜਨੇ ਵਲਾ ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ ਸਤ ਪੁਤ੍ਰ ਘਾਸ
੯੫੧ ਚਰ ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ ੯੫੨ ਰਮਨ ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ ੯੫੩ ਨ ਭੈਣ ਨ ਧ-
ਰਤੀ ੯੫੪ ਰਵਨ ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ ੯੫੫ ਅਰ ਰਾਤ੍ਰ ੯੫੬ ਹਰ ਸੂਰਜ
ਜਾ ਦਾ ਅਰ ਰਾਤ੍ਰ ੯੫੮ ਹਰ ਸੂਰਜ ਦਾ ਅਰੀ ਰਾਤ੍ਰ ੯੫੯ ਰਵ
ਜਰ ਸੂਰਜ ਦਾ ਅਰੀ ਰਾਤ੍ਰ ੯੬੧ ਸੂਰਜਰ ਸੂਰਜ ਦਾ ਅਰੀ ਰਾਤ੍ਰ
੯੬੩ ਦਿਨ ਦਾ ਧੁਜ ਸੂਰਜ ਅਰੀ ਰਾਤ੍ਰ ਰਵਨ ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ ਨ ਭੈਣ
ਨ ਧਰਤੀ ੯੬੪ ਰਾਜ ਸੂਰਜ ਨੀ ਭੈਣ ੯੬੫ ਦਿਨ ਦਾ ਈਸ
ਪਤੀ ਹੈ ਨਿਸਚਾ ੯੬੬ ਤਮ ਅਰ ਸੂਰਜ ਅਰੀ ਰਾਤ੍ਰ ਦਾ ੯੬੭
ਜੋਨ ਗਰਭ ਤੋ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਤਿਸੀ ਤੋ ਨੀ ਭੈਣ ਹੋਈ ੯੬੮ ਉਪ
ਸਖਨੀ ਭੈਣ ੯੬੯ ਸ ਈਸ ੯੭੧ ਸ ਈਸ ੯੭੨ ਰਾਟ
ਚੰਦ੍ਰਮਾ ੯੭੩ ਰਾਵ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ੯੭੭ ਚਰ ਚੰਦ੍ਰਮ
੯੭੯ ਜੌਨ ਕਰਨ ਚਾਨਨੀ ਵਾਲੀਆ ਕ੍ਰਿਨਾ ੯੮੧ ਸਤਾ ਪੁਤ੍ਰ
ਘਾਸ ੯੮੨ ਮ੍ਰਿਗ ਬਾਹਨ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ੯੮੩ ਹਿਰਨ ਰਾਟ ਹਰਨਾ
ਦਾ ਰਾਜਾ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ੯੮੫ ਮ੍ਰਿਗਾ ਦਾ ਪਤੀ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ੯੮੬ ਪ੍ਰਜਾ
ਪਤ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਅੰਮ੍ਰਤ ਪਾਵਨੇ ਕਰਕੇ ੯੮੮ ਮ੍ਰਿਗਨਾਥ ਚੰਦ੍ਰਮਾ
੯੮੯ ਚਰ ਹਰਨ ਰਿਪ ਘਾਸ ਦਾ ਸਤ੍ਰ ਨਾਥ ਸੇਰ ਤਿਸਦਾ ਪਤੀ
ਕੇਹਰੀ ਰਿਪ ਬੰਦੂਕ ੯੯੦ ਨਦੀ ਰਾਟੋ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੁਤ ਚੰਦ੍ਰਮਾ
੯੯੧ ਜਹ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ੯੯੩ ਨ ਦਿਸ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ੯੯੫ ਸਰਤ ਈਸ
ਸਮੁੰਦ੍ਰ ੯੯੬ ਸਰਤ ਇੰਦ੍ਰ ੯੯੭ ਨਿਸ ਈਸਣ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਨ ਭੈਣ

ਈਈਦ ਚਰ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ੧੦੦੦ ਨ ਧਰਤੀ ੧੦੦੧ ਤਿਮਰਦਾ
ਅਰੀ ਚੰਦਮਾ ੧੦੦੩ ਰਦਨ ਨਾਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ੧੦੦੪
ਹਨੇਰੇ ਨੂੰ ਹਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਉਚਾਰੋ ੧੦੦੫ ਨਿਕੰਦਨ ਨਾਸ
ਵਾਲਾ ੧੦੦੬ ਮੰਦ ਨਾਸ ਵਾਲਾ ੧੦੦੭ ਘਾਤਕਹ ਅੰਤ
ਕਰਨ ਵਾਲਾ ੧੦੧੦ ਉਡਗਣੀਸ ਚੰਦ੍ਰਮਾ੧੦੧੬ ਭੂਪ ਰਾਜ
ਨੀ ਧਰਤੀ ੧੦੧੮ ਤਾਰਿਆਂ ਦਾ ਈਸਰ ੧੦੧੯ ਤਾਰਾ
ਆਲਣੀ ਘਰ ਰਾਤ੍ਰ ਈਸਚੰਦ੍ਰਮਾਂ ੧੦੨੦ ਗ੍ਰਹਣ
ਘਰ ਰਾਤ੍ਰ ਈਸਰ ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ ੧੦੨੧
ਨਿਕੇਤ ਘਰ ਰਾਤ੍ਰ ਏਸ ਚੰਦਰਮਾਂ ੧੦੨੫ ਆਸ੍ਰੈ ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ
ਰਿਖੀ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ੧੦੨੭ ਮੁਨਿ ਕਸਪ ਦਾ ਜਾਇਆ
੧੦੨੮ ਬ੍ਰਿਤੀ ਉਤਮ ਵਾਲਾ ਕਸਪ ੧੦੨੯ ਤਪਸਾ
ਕਸਪ ੧੦੩੧ ਜਵਨ ਚਾਨਨੀ ਦੇ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ੧੦੩੨
ਕ੍ਰਿਕਸਨਨ ਹਨੇਰੇ ਦੇ ਅੰਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਨ ਭੈਣ ਨਧਰਤੀ
੧੦੩੩ ਸ਼ਿਆਮ ਮੂਰਤੀ ਵਾਲੀ ਜਮਨਾ ੧੦੩੪ ਤਪਤ
ਜਮਨਾ ਨੀ ਧਰਤੀ ੧੦੩੬ ਆਤਨ ਜਾ ਪੁਤ੍ਰੀ ੧੦੩੭ ਮਾ-
ਨਨੀ ਜਮਨਾ ੧੦੩੮ ਅਭਮਾਨਨੀ ਜਮਨਾ ੧੦੩੯ ਸਜਾਮ
ਦੀ ਕਾਂਨ ਦੀ ਜਮਨਾ ੧੦੪੦ ਗਰਭ ਵਾਲੀ ਜਮਨਾ ੧੦੪੧
ਦ੍ਰਪਨ ਹੰਕਾਰ ਵਾਲੀ ਜਮਨਾ ੧੦੪੩ ਪੀਅਣੀ ਹੰਕਾਰਨ
ਜਮਨਾ ੧੦੪੪ ਧਿਖ ਬੁਧੀ ਵਾਲੀ ਨੀ ਸੈਨਾ ਰਿਪ ਈਦ੍ਰਵ
੧੦੪੫ ਮੇਧ ਬੁਧੀ ਵਾਲੀ ਟੀ ਸੈਨਾ ੧੦੪੬ ਸੋਮੁਖੀ ਬੁਧੀ
੧੦੪੭ ਆਦਮ ਬੁਧੀ ਨੀ ਸੈਨਾ ੧੦੪੯ ਵਾ ਸੋਭਾ ਵਾਲੀ ਨੀ
ਸੈਨਾ ੧੦੫੦ ਆਭਾ ਸੋਭਾ ਵਾਲੀ ਨੀ ਸੈਨਾ ੧੦੫੨ ਤਾਤੇ
ਉਤਰ ਉਤਰ ਪਦ ਦੇਕੇ ਕਿਆ ਨੀਚੇ ਨੀਚੇ ਪਦ ਦੇਕੇ ਤੁਪਕ

ਕੇ ਨਾਮ ਭਨੋ ੧੦੫੩ ਸ੍ਵਾਮ ਸੋਭਾ ੧੦੫੪ ਦਰਮ ਸੋਭਾ ਨੀ ਸੈਨਾ ੧੦੫੦ ਕ੍ਰਿਤਨੀ ਸੋਭਾ ੧੦੫੬ ਛਬੰ ਵਾਲੀ ਸੈਨਾ ੧੦੫੭ ਬਾਜ ਘੋੜਿਆਂ ਵਾਲੀ ੧੦੫੮ ਬਾਹਨੀ ਗ਼ੋੜਿਆਂ ੧੦੬੧ ਸੈਆ ਧਵਨੀ ਘੋੜਿਆਂ ਵਾਲੀ ੧੦੬੯ ਦਯਪਨੀਹਾਥੀਪਾਂ ਵਾਲੀ ਨੀ ਸੈਨਾ ੧੦੬੯ ਪਦਮ ਹਾਥੀ ਨੀ ਸੈਨਾ ੧੦੭੫ ਬਾਰ ਹਾਥੀ ਨੀ ਸੈਨਾ ੧੫੭੧ ਬਆਲ ਹਾਥੀ ਣੀ ਸੈਨਾ ੧੦੭੨ ਇੰਭ ਹਾਥੀ ਨੀ ਸੈਨਾ ੧੦੭੬ ਮਦਦਰ ਹਾਥੀ ਨੀ ਸੈਨਾ ੧੦੭੭ ਸਿੰਧਨੀ ਹਾਥੀਆਂ ਵਾਲੀ ੧੦੭੮ ਅਨਕ੫ ਹਾਥੀ ੧੦੮੦ ਹਰ ਹਾਥੀ ਨੀ ਸੈਨਾ ੧੦੮੨ ਸਾਂਵਜ ਹਾਥੀ ੧੫੮੫ ਇ੍ਰਛਾ ਦਾਅਰੀ ਹਾਥੀ ੧੦੮੭ ਫਲਧਰ ਬ੍ਰਿਛਅਰੀ ਹਾਥੀ ਨੀ ਸੈਨਾ ੧੦੮੯ ਧਰਾਧਰ ਇ੍ਰਛ ਅਰੀ ਹਾਥੀ ॥੫੯੦ ਧੁਰ ਧਰਤੀ ਰਾਟਜਾ ਬਿਖਅਰੀ ਹਾਥੀ ਨੀ ਸੈਨਾ ੧੦੯੨ ਛਲਾਦਾ ਈਸ ਬ੍ਰਿਛ ੧੦੯੪ ਧਰਤੀ ਕਾ ਈਸ ਇ੍ਰਛ ਅਰੀ ਹਾਥੀ ਣੀ ਸੈਨਾ ੧੦੯੫ ਬ੍ਰਿਛ ਅਰੀ ਹਾਥੀ ੧੦੯੬ ਰਦ ਹਾਥੀ ਨੀ ਸੈਨਾ ੧੦੯੭ ਰਦ ਦੰਦਾ ਨੂ ਛਾਦਨ ਵਾਲਾ ਹਾਥੀ ਕ੫ਨ ਵਾਲਾ ੧੦੯੯ ਣੀ ਰਾਜੇਆ ਦੀ ਸੈਨਾ ੧੧੦੧ ਸੁਆਮੀ ਰਾਜੇ ੧੧੦੨ ਅਧਪਤੀ ਰਾਜੇ ੧੧੦੩ ਧਰਤੀ ਕੇ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਰਾਜੇ ੧੧੦੫ ਪਤੀ ਰਾਜੇ ਨੀ ਸੈਨਾ ੧੧੦੬ ਅਰਣੀ ਮਾਰਣ ਵਾਲੀ ਬਦੂਕ ੧੧੦੮ ਬਧ ਮਾਰਨੇ ਵਾਲੀ ੧੧੦੯ ਕਿੰਕਰਣ ਦਾਸਾ ਵਾਲੀ ਸੈਨਾ ੧੧੧੧ ਅਨਗ ਦਸਾਥੀ ਬਦੂਕ ੧੧੧੨ ਮਥਨੀ ਮਾਰਨੇ ਵਾਲੀ ਬਦੂਕ ੧੧੧੩ ਪ੍ਰਭ ਫੌਜਾ ਵਾਲੀ ਸੈਨਾਂ ੧੧੧੫ ਬਾਹਨੀ ਘੋੜੇ੧੧੧੬ ਕ੫ਮ ਸੈਨਾ ੧੧੧੭ ਉਕਰਕੈ ੧੧੧੮ ਬਿਰਖਨ ਗਡੇਆਵਾਲੀ

ਸੈਨਾ ੧੧੨੦ ਧਨ ਧਨਖਾ ਵਾਲੀ ਸੈਨਾ ੧੧੨੩ ਦਿਖਯਾਕ
ਧਨਖਾ ਵਾਲੀ ਸੈਨਾ ਪਦ ਆਦਿ ੧੧੨੪ ਕਾਰਕਮ ਧਨਖਾ ਵਾ-
ਲੀ ੧੧੨੫ ਸਤ੍ਰੂਆ ਨੂ ਦੁਖ ਦੇਨ ਵਾਲੀ ੧੧੨੬ ਚ ਪੁਨਾ
੧੧੩੦ ਪ੍ਰੰਚ ਧਨਖਾ ਵਾਲੀ ੧੧੩੨ ਹਰ ਧਨਖ ਦੇ ਸਕਤ
ਖਿਚਨੇ ਵਾਲੀ ਸੈਨਾ ੧੧੩੫ ਖਾਨਾ ਵਾਲੀ ਸੈਨਾ ਭੁਲ ਕੇ ਕਹ
ਦੇਈਏ ਅਰਣੀ ਮਾਰਨੇ ਵਾਲਾ ਪਦ ਦੇ ਦੇਈਏ ਬਦੂਕ ਬਨ
ਜਾਵੇਗੀ ਕੋਈ ਸੰਕਾ ਨਹੀਂ ੧੧੨੬ ਪਨਚ ਧਨਖ ੧੧੩੭
ਜਤੀਰ ੧੧੩੮ ਇਖਯਾਸ ਧਨਖ ਜਤੀਰਾ ਵਾਲੀ ੧੧੩੯
ਕਾਰਮਕ ਧਨਖ ਜਟੀਰ ੧੧੪੨ ਪਨਚ ਕਿਲੇ ਦੇ ਧਰਨ ਵਾਲਾ
ਤੀਰ ੧੧੪੩ ਸੁਹਰਦਾ ਵਾਲੀ ਸੈਨਾ ੧੧੪੯ ਮਨੁਖਾਂ ਵਾਲੀ
ਨੀ ਸੈਨਾ ੧੧੫੦ ਮਰਦਾ ਵਾਲੀ ਅੰਤਕ ਮਾਰਨੇ ਵਾਲੀ ਬਦੂਕ
੧੧੫੫ ਰਾਟ ਰਾਜੇਆਂ ਦੀ ਨੀ ਸੈਨਾ ੧੧੫੬ ਛਿਤਪ੍ਰਿਥਵੀ ਕੇ
ਈਸਰ ੨੧੫੮ ਛਮ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਤਿਸਕੇ ਈਸਰ ਰਾਜੇ ਨੀ ਸੈਨਾ
੧੧੫੯ ਧਰਤੀ ਦੇ ਈਸਰ ੧੧੬੦ ਧਵਲ ਕੇ ਧਰਨੇ ਵਾਲੀ
ਧਰਤੀ ਤਿਸਦੇ ਈਸਰ ੧੧੬੧ ਬ੍ਰਿਖਭ ਧਰ ਧਰਨੀ ਈਸਰ
ਰਾਜੇ ੧੧੬੨ ਧਵਲ ਰਾਜੇ ੧੧ ੪ ਬ੍ਰਿਖਭ ਧਰਤੀ ਈਸ ਰਾਜੇ
ਨੀ ਸੈਨਾ ੧੧੬੫ ਗਵਸ ਧਰਤੀ ਈਸ ੧੧੬੬ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਕੇ
ਈਸਰ ੧੧੬੭ ਉਰਵ ਧਰਤੀ ਦੇ ਈਸ ਰਾਜੇ ਨੀ ਸੈਨਾ ੧੧੬੯
ਤਸਮਤ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਦੇ ਈਸ ਰਾਜੇ ੧੧੭੦ ਬੈਸੰਧੁਰਾ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਕੇ
੧੧੭੨ ਬਸਮਤ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ੧੧੭੩ ਸਮੁੰਦ੍ ਵਾਲੀ ਧਰਤੀ ਦੇ
ਈਸ ਰਾਜੇ ੧੧ ੭੫ ਅਚਲ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਕੇ ਈਸ ੧੧੭੬ ਵਿਪਲੀ
ਧਰਤੀ ਦੇ ੧੧੭੭ ਸਾਗਰਾ ਵਾਲੀ ਧਰਤੀ ਦੇ ਰਾਜੇ ਦਰਰ
ਦਲਨ ਵਾਲੀ ਬਦੂਕ ੧੧੭੮ ਅਰਣਵੀ ਸਤ੍ਰੂਆਂ ਦੀ ਪਤ ਰਾਜੇ

੧੧੭੯ ਸਿੰਧਨੀ ਸਮੁੰਦ੍ ਵਾਲੀ ੧੧੮੦ ਪਾਨੀ ਦੇ ਘਰ ਵਾਲੀ
੧੧੮੧ਜਲਾਆਲਣੀ੧੧੮੨ਪਾਣੀਵਾਲੀ੧੧੮੩ਧਰਾਧਰਤੀ
੧੧੮੪ਲੋਰ ਥਰ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਰਾਜਿਆਂ ਕੀ ਨੀਸ਼ੈ ਨਾ੧੧੮੫ਗੋਰਾਂ
ਧਰਤੀ ੧੧੮੬ ਅਛਨ ਧਰਤੀ ੧੧੮੭
ਦਿਗ ਜਨੀ ਧਰਤੀ ਰਦਨ ਮਾਰਨੇ ਵਾਲੀ ੧੧੮੮ ਕੁੰਭਨ
ਧਰਤੀ ਆਸਨ ਇਸਥੜੀ ਵਾਲੀ ੧੧੮੯ ਮੇਦ ਧਰਤੀ ਕੇ
ਈਸ ਪਧਾਰੀ ਨਾਸ ਵਾਲੀ ਥਵੁਕ ੧੧੯੧ ਥਸਧਰ ਧਰਤੀ
੧੧੯੨ ਅਧਪ ਰਾਜੇਆਂ ਦੀ ੧੧੯੪ ਮਨੁਖਾਂ ਵਾਲੀ ੧੧੯੫
ਦੇਸਾਂ ਵਾਲੇਆਂ ਈਸ ਰਾਜੇਆਂ ਦੀ ਨੀ ਸੈਨਾ ਅਰਵਨੀ ਮਾਰਨੇ
ਵਾਲੀ ੧੧੯੬ ਜਨਪ੍ਰਮਨੁਖਾ ਦੇਈਸਰਾਜੇਆਂਯੰਤੁਕਮਾਰਨੇ ਵਾ-
ਲੀ ੧੧੯੭ ਮਾਨਵਾ ਕੇ ਏਂਦ੍ ਸੁਧਾਮੀ ੧੧੯੮ ਲੋਕਾਂ ਕੇ
ਸੁਧਾਮੀ ਰਾਜੇ ਨੀ ਸੈਨਾ ੧੨੦੦ ਦੇਸਾ ਦੇ ਰਾਜੇ ਰਵਨ ਵਾਲੇ
ਨੀ ਧਰਤੀ ਨੂ ੧੨੦੧ ਧਰਾ ਧਰਤੀ ੧੨੦੨ ਕਸਪ ਵੀ
ਪ੍ਰਿਥਵੀ ੧੨੦੩ ਆਦਨੁ ਸਪਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਲਵੋ ਪਿਤਾ ਕਸਪ
ਸਪਾਂ ਦਾ ਣੀ ਧਰਤੀ ਤ੍ਰਿਸਦੇ ਈਸ ਰਾਜੇ ਣੀ ਸੈਨਾ ੧੨੦੫
ਇਦ੍ ਕਾ ਇੰਦ੍ ਕਸਪ ਣੀ ਧਰਤੀ ਹੋਰ ਪਦ ਉਤੋਂ ਕਥਨ ਕਰੋ
੧੨੦੬ਦੇਵਤਿਆਦਾਦੇਵਕਸਪਨੀਧਰਤੀਏਸਰਾਜੇ ਆਂਤ ਕਮਾਰ
ਨੇਵਾਲੀਥਵੁਕ੧੨੦੭ਸੱਕ੍ਰਤਾਤਕਸਪਹੋਰਪਦਐਸੇ੨ਉਤੋਂ ਲਾਵੋ
ਸਤ ਕਿੰਤ ਇੰਦ੍ ਈਸ ਕਸ਼ਪ ੧੨੧੦ ਸਕ੍ਰੰਦਨ ਇੰਦ੍ ੧੨੧੧
ਕਉਸ਼ ਕੇ ਕਸਪ ਦੀ ਧਰਤੀ ੧੨੧੨ ਥਾਸਵ ਇੰਦ੍ ਏਸ ਕਸਪ
ਣੀ ਧਰਤੀ ੧੨੧੩ ਥਰਹਾ ਇੰਦ੍ ਇਸ ਕਸਪ ੧੨੧੪ ਪਦਹਾ
ਐਸੇ ਐਸੇ ਪਦ ਉਚਾਰੋ ੧੨੧੫ ਨਾਤਲ ਇੰਦ੍ ਏਸ ਣੀ ਧਰਮ
ਤੀ ਏਸ ਰਾਜੇ ਣੀ ਸੈਨਾ ੧੨੧੬ ਜਿਸਨ ਇੰਦ੍ ੧੨੧੯ ਤੁਰਾ

ਖੜ ਇੰਦ੍ਰ ਪਿਤਾ ਕਸਪ ਨੀ ਧਰਤੀ ਏਸ ਰਾਜੇ ਨੀ ਸੈਨਾ
੧੨੨੦ ਇੰਦ੍ਰ ਏ ਕਸਪ ਨੀ ਧਰਤੀ ਇੰਦ੍ਰਾ ਰਾਜੇ ਨੀ ਸੈਨਾ
੧੨੨੧ ਉਚ ਸ੍ਰਵਾ ਘੋੜਾ . ਤਿਸਦਾ ਏਸ ਇੰਦ੍ਰ
ਹੋਰ ਏਸ ਰਾਜੇਆਂ ਦੀ ਸੈਨਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਵਾਲੀ ਬੰਦੂਕ ੧੨੨੨
ਹਯਣੀ ਏਸ ਉਚ ਸ੍ਰਵਾ ਘੋੜਾ ਏਸ ਰਾਜੇ ਨੀ ਸੈਨਾ ੧੨੨੩
ਗਾਜ ਘੋੜਿਆਦਾ ਰਾਜਾ ਤਿਸ ਦਾ ਰਾਜਾਇੰਦ੍ਰ ਨੀ ਸੈਨਾ ਪ੍ਰਭ ਨੀ
ਹੋਰ ਰਾਕਸਾਂ ਦੀ ਸੈਨਾ ਤਿਸਨੂੰ ਮਾਰਨ ਵਾਲੀ ਬੰਦੂਕ ੧੨੨੫
ਬਹਾਰਾਜ ਉਚ ਸਰਵਾ ੧੨੨੭ ਆਇ ਇਸ ਘੋੜਿਆਂ ਦਾ ਰਾਜਾ
ਪਤੀ ਇੰਦ੍ਰ ਪਿਤ ਨੀ ਕਸਪ ੧੨੨੮ ਪ੍ਰਭ ਨੀ ਇੰਦ੍ਰ ਪਿਤ ਨੀ
ਕਸਪ ੧੨੨੯.ਹਸਤੀ ਏਸ ਐਰਾਪਤ ਹਾਥੀ ਗ੍ਰਭ ਰਾਜੇ ਨੀ
ਸੈਨਾ੧੨੩੦ਦੰਤ ਰਾਟ ਐਰਾਪਤ ਸੁਤ ਰਾਕਸ ਨੀ ਸੈਨਾ ਤਿਨਾਨੂ
ਮਾਰਨੇ ਵਾਲੀ ਬੰਦੂਕ ੧੨੩੫ ਰਾਟ ਇੰਦ੍ਰ ਏਸ ਕਸਧ ੧੨੩੨
ਦ੍ਰਪ ਇਸ ਹਾਥੀਆ ਦਾ ਈਸਰ ਐਰਾਪਤ ੧੨੩੧ ਪਦਨਾਂ
ਹਾਥੀ ਏਸ ਐਰਾਪਤ ਰਾਦ ਕਸਪ ੧੨੩੩
ਇੰਦ੍ਰ ਕਸਪ ਨੀ ਧਰਤੀ ੧੨੩੫ ਬਾਲਹਾ ਹਾਥੀ ੧੨੩੬
ਇੰਭ ਹਾਥੀ ਏਸ ਐਰਾਪਤ ਇਸ ਕਸਪ ਨੀ ਧਰਤੀ ਹੰਤ੍ਰੀ
ਮਾਰਨੇ ਵਾਲੀ ਬਦ੍ਰੂਕ ੧੨੩੯ ਪਿਤ ਨੀ ਕਸਪ ਦੀ ਧਰਤੀ
੧੨੪੦ ਦਰਖਤਾ ਦਾਂ ਅਰੀ ਹਾਥੀ ਐਰਾਪਤ ਪ੍ਰਭਾ ਇੰਦ੍ਰ ਪ੍ਰਭ
ਕਸਪ ਪ੍ਰਭ ਰਾਜੇ ਨੀ ਸੈਨਾ ੧੨੪੧ ਸਉਡਇਸ ਐਰਾਪਤ
ਇਸ ਇੰਦ੍ਰ ਇਸ ਕਸਪ ਇਸ ਰਾਜੇ ਨੀ ਸੈਨਾ ੧੨੪੨ ਸਿੰਧਰ
ਏਸ ਐਰਾਪਤ ੧੨੪੩ ਅਨੰਕਪ ਹਾਥੀ ਇੰਦ੍ਰ ਐਰਾਪਤ ਇੰਦ੍ਰੀ
ਨੀ ਕਸਪ ਦੀ ਧਰਤੀ ੧੨੪੪ ਨਾਗ ਨਾਹਿ ਐਰਾਪਤ ੧੨੪੫
ਹਰਪਤ ਐਰਾਪਤ ਪਤ ਇੰਦ੍ਰ ਪਤ ਕਸਪ ਪਤ ਰਾਜੇ ਨੀ ਸੈਨਾ

੧੨੪੬ਨ੍ਰਿਪਣੀਇੰਦ੍ਰਨ੍ਰਿਪਣੀਕਸਪਦੀਧਰਤੀਨ੍ਰਿਪਰਾਜੇਣੀ ਸੈ
ਨਾ੧੨੪੬ਸਾਵਜਹਾਬੀਨ੍ਰਿਪਣਐਰਾਪਤਨ੍ਰਿਪਨ੍ਰਿਪ ਇੰਦ੍ਰ ਨ੍ਰਿਪ
ਕਸਪਨ੍ਰਿਪਰਾਜਣੀ ਸੈਨਾ੧੨੪੮ਚਾਰਬਾਰੀਨ੍ਰਿਪਪਦਕਹੋ ਇਕ
ਨ੍ਰਿਪ ਐਰਾਪਤ ਦੂਜਾ ਇੰਦ੍ਰ ਤੀਜਾ ਕਸਪ ਚੌਥਾ ਰਾਜੇ ਣੀ ਸੈਨਾ
੧੨੫੧ ਬਾਹ ਘੋੜਿਆ ਕਾ ਸ਼ਬਦ ਪਹਲੇ ਉਚਾਰੋ ਚਾਰ ਬਾਰੀ
ਨ੍ਰਿਪ ਸਬਦ ਕਹੋ ਉਚ ਸ੍ਰਵਾ ਇੰਦ੍ਰ ਕਸਪ ਹੋਰ ਰਾਜੇ ਨੀ ਸੈਨਾ
੧੨੫੪ ਥਰੀ ਦੇਵ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਨੂ ਆਦ ਮੈ ਕਰੋ ਚਾਰ ਬਾਰੀ
ਸਬਦ ਸਿਹੋ ਉਚ ਸਰਵਾ ਇੰਦ੍ਰ ਕਸਪ ਦੀ ਧਰਤੀ ਰਾਜੇਆਂ
ਦੀ ਸੈਨਾ ੧੨੫੫ ਦੇਵ ਸਬਦ ਕਹਕਂ ਤਿਨ ਵਾਰੀ ਨ੍ਰਿਪ ਪਦ
ਦੇਵੋ ਇੰਦ੍ਰ ਕਸਪ ਰਾਜੇ ੧੨੫੭ ਨਿਰ ਜੁਰ ਦੇਵਤੇ ਨ੍ਰਿਪ ਪਦ
ਤਿਨ ਵਾਰੀ ਉਚਾਰੋ ਇੰਦ੍ਰ ਕਸਪ ਰਾਜੇ ੧੨੫੮ ਬਿਬਧ ਦੇਵਤੇ
੧੨੫੯ ਸੁਰਪਦ ਦੇਵਤੇਆ ਦਾਪਦ ੧੨੬੦ ਸੁਮਨ ਫੁਲਾਂ
ਵਾਲੇ ਦੇਵਤੇ ੧੨੬੧ ਵਿਦਵ ਦੇਵਤੇ੧੨੬੨ ਇ੍ਦਾਰਕ ਦੇਵਤੇ
੧੨੬੩ ਗਤ ਜਾਨੇ ਵਾਲੇ ਬਿਬਾਨ ਤੇ ਦੇਵਤੇ ੧੨੬੪ ਅੰਮਰਤ
ਏਸ ਦੇਵਤੇ ੧੨੬੫ ਮਧ ਪਦ ਦੇਵਤੇ ੧੨੬੬ ਸੁਧਾ ਅੰਮਰਤ
ਕਾ ਸਬਦ ਪਹਲੇ ਮੁਖੋਂ ਕਹੋ ੧੨੬੭ ਆਸਦਾ ਮੁਰਦੇ ਨੂੰ ਜੁਵਾਵ-
ਨ ਵਾਲਾ ਅੰਮਰਤ ੧੨੬੮ ਪ੍ਰਾਣਾ ਨੂੰ ਦੇਨੇ ਵਾਲਾ ਅੰਮਰਤ ਪਦ
ਕਹੋ ਸ੍ਰਾਸਿਰ ਕਵੀਓ ਮੁਖੋਂ ਕਹੋ ਚਾਰ ਬਾਰ ਨ੍ਰਿਪ ਸਬਦ ਫੇਰ
ਕਹੋ ਅੰਮਰਤ ਵਾਲੇਦੇਵਤੇ ਨ੍ਰਿਪ ਇੰਦ੍ਰ ਨ੍ਰਿਪ ਕਸਪ ੨ ਨ੍ਰਿਪ
ਰਾਜੇ ੪ ਨੀਸੈਨਾ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਵਾਲੀ ਖੰਦੂਕ ਹੋ ਸੁਧਨ
ਸੁਧ ਪਦ ਹੈਨ ਏਹੁ ਸ੍ਰੈਯੇ ਵਿਚ ਨਿਡਰ ਹੋਕੇ ਰਖੋ ੧੨੭੦
ਜੀਵ ਦਤ ਜੀਵ ਦਾਨਾ ਦੇਨੇ ਵਾਲਾ ਅੰਮਰਤ ਚਾਰ ਬਾਰੀ ਨ੍ਰਿਪ
ਪਦ ਦੇਵੋ ੧ ਦੇਵਤੇ ੨ ਇੰਦ੍ਰ ੩ ਕਸਪਦੀ ਧਰਤੀ੪ ਰਾਜੇਣੀ

ਸੈਨ ਾ ੧੨੭੧ ਬਧਦਾ ਸਰੀਰ ਦੇਨੇ ਵਾਲ। ਅੰਮਰਤ ੧੨੭੨ ਦੇਹ ਦੇ ਦੇਨੇ ਵਾਲ। ਅੰਮਰਤ ਝੂਲਨੇ ਛੰਦ ਵਿਚ ਹਸ ਕਰ ਦੇ ਦੇਈਏ ਐਸੇ ਪਦ ੧੨੭੪ ਰਿਧ ਬੁਡੇਪੇ ਦਾਸਤ੍ਰ ਅੰਮਰਤ ਚਾਰ ਬਾਰ ਦੇਵਤੇ ਇੰਦਮਸਪ ਨੀ ਧਰਤੀ ਦੇ ਰਾਜੇ ੧੨੭੫ ਉਪਰਾਤ ਪੀਛੇ ਮਤ੍ਰ ਪਦ ਕਹੋ ੧੨੭੬ ਜਰਾ ਨੂੰ ਹਰਨੇ ਵਾਲ। ਅੰਮਰਤ ਚਾਰ ਪਦੌਂ ਉਤੋਂ ਕਥਨ ਕਰ ਕਰੇਨੇ ਵਾਲ। ੧੨੭੮ ਭਗਨ ਦੰਤ ਬੁਡੇਪਾ ਅਰ ਅੰਮਰਤ ਅੱਰ ਬਦੂਕ ੧੨੭੯ ਜੋਬਨ ਦਾ ਅਤ ਕਰਨੇ ਵਾਲ। ਅੰਮਰਤ ਅਰ ਬਦਕ ਮਾਰਨੇ ਵਾਲੀ ੧੨੮੦ ਤਰਨ ਦੰਤ ਬੁਡੇਪਾ ਹੈ ਸੁਧ ਕਵੀਓ ੧੨੮੧ ਜੋਬਨ ਕਾ ਅਰੀ ਬੁਡੇਪਾ ਤਿਸਦਾ ਅਰੀ ਅੰਮਰੰਤ ਚਾਰ ਬਾਰ ਪਦ ਰਾਜੇ ਕੇ ਦੇਵੋ ੧ ਦੇਵਤੇ ੨ ਇੰਦ੍ ੩ ਕਸਪ ੪ ਧਰਤੀ ਦੇ ਰਾਜੇ ਨੀਸੈਨਾ ਤਿਸ-ਨੂੰ ਮਾਰਨੇ ਵਾਲੀ ਬੰਦੂਕ ੧੨੮੨ ਚੌਥੀ ਅਸਥਾਦਾਅਰੀ ਅੰਮ-ਰਤ ੧੨੮੩ ਜੰਮ ਦੀ ਫਾਸੀ ਪਦ ਆਦ ਉਚਾਰੋ ਤਿਸਦੇ ਹਰਨੇ ਵਾਲ। ਅੰਮਰਤ ਹੋ ਭਾਈ ॥

ਏ ਸੁਧ ਪਦ ਹੈਨ ਸ੍ਰੈਯਾ ਵਿਚ ਦੇਵੋ ੧੨੮੪ ਆਰਥਲਾ ਦਾ ਅਰੀ ਬੁਡੇਪਾ ਤਿਸਦਾ ਅਰੀ ਅੰਮ੍ਰਤ ੧੨੮੫ ਆਰਜਾ ਦਾ ਅਰੀ ਬੁਡੇਪਾ ਤਿਸਦਾ ਅਰੀ ਅੰਮ੍ਰਤ ੧੨੮੬ ਦੇਹ ਮੈਂ ਥਸੇਨੇ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਾਨ ਤਿਸਦਾ ਅਰੀ ਬੁਡੇਪਾ ਤਿਸਦਾ ਅਰੀ ਅੰਮ੍ਰਤ ਐਸੇ ਪਦ ਉਚਾਰੋ ੧੨੮੭ ਥਪ ਥਾਪੀ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਬਸਨੇ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਾਣ ਤਿਨਾ ਦਾ ਅਰੀ ਬੁਡੇਪਾ ਚੰਚਰੀਆ ਚਾਚਰੀ ਛੰਦ ਮੈਂ ਪਦ ਦੇਵੋ ੧੨੮੮ ਤਨ ਥਾਸੀ ਪ੍ਰਾਨ ਅਰੀ ਬੁਡੇਪਾ ਤਿਸ ਨੂੰ ਹਰਨੇ ਵਾਲ ਅੰਮ੍ਰਤ ਅਰ ਕਹੋ ਸ਼ਤ੍ਰ ਬਦੂਕ ੧੨੮੯ ਅਸਰਦੈਤ ਪਿਤ ਕਸਪ ਨ੍ਰਿਪ ਪਦ ਹੋਰ ਰਾਜੇ ਧਰਤੀ ਦੇ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰਨੇ ਵਾਲੇ ਬੰਦੂਕ

੧੨੯੦ ਰਾਛ ਸਾਰਿ ਰਾਖਸਾ ਦਾ ਅਰੀ ਅੰਮ੍ਰਤ ਤੋਂ ਲੜੇ ਹੈਂ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਰਾਖਸਾ ਦਾ ਅੰਮ੍ਰਤ ਅਰੀ ਹੈ ਬਹੁਤ ਮਾਰੇ ਗਏ ਸੀ ੧੨੯੧ ਦਾਨਵਾ ਪਾ ਅਰੀ ਅੰਮ੍ਰਤ ੧੨੯੨ ਅਮਰ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੇ ਅਰੀ ਦੈਤ ਤਿਨਾ ਦਾ ਅੰਮ੍ਰਤ ਰਦਨ ਨਾਸ ਵਾਲੇ ੧੨੯੩ ਸਕ੍ਰ ਇੰਦ੍ਰ ਅਰ ਦੈਤ ਤਿਨਾ ਦਾ ਅਰੀ ਅੰਮ੍ਰਤ ਖਤ ਸੁਆਮੀ ਚਾਰ ਬਾਰ ਦੇਵੋ ੧੨੯੪ ਸਤਕ੍ਰਿਤ ਇੰਦ੍ਰ ਅਰੀ ਦੈਤ ਤਿਨਾ ਦੇ ਅਰੀ ਅੰਮ੍ਰਤ ੧੨੯੬ ਸਕਰੰਦਨ ਇੰਦ੍ਰ ਅਰੀ ਦੈਤਰਿਪ ਅੰਮ੍ਰਤ ੧੨੯੭ ਪੁਰਹੂਤ ਇੰਦ੍ਰ ਅਰੀ ਦੈਤ ਪਿਤ ਕਸ-ਪ ਣੀ ਧਰਤੀ ਈਸ ਰਾਜੇ ਦੀ ਸੈਨਾ ਅਰੀ ਬੰਦੂਕ ੧੨੯੮ ਬਾ-ਸਵਾਰ ਇੰਦ੍ਰ ਅਰੀ ਦੈਤ ਅਰੀ ਅੰਮ੍ਰਤ ਪਿਤ ਕਸਪ ਣੀ ਧਰਤੀ ਈਸ ਰਾਜੇ ਣੀ ਸੈਨਾ ਬਿਤਹਾ ਇੰਦ੍ਰ ਅਰੀ ਦੈਤ ਅਰੀ ਅੰਮ੍ਰਤ ਤੀਨ ਬਾਰ ਇੰਦ੍ਰ ਕਸਪ ਧਰਤੀਦੇਰਾਜੇਜੋ ਪੜੇ ਤਿਸਨੂੰ ਇਸ ਪਦਾ ਦਾ ਭੇਦ ਦਸ ਦੇਵੋ ੧੩੦੧ ਮਾਤਲ ਸ਼ੇ ਇੰਦ੍ਰ ਅਰੀ ਦੈਤ ਅਰੀ ਅੰਮ੍ਰਤ ੧੩੦੨ ਜਿਸਨਾਤਕ ਇੰਦ੍ਰ ਦਾ ਆਤਕ ਸਤ੍ਰ ਦੈਤ ਤਿ-ਸਦੇ ਜਾਤਕ ਅੰਮ੍ਰਤ ੧੩੦੩ ਪੁਰੰਦਾਰ ਇੰਦ੍ਰ ਦਾਅਰੀ ਦੈਤ ਤਿਨਾ ਦਾ ਅਰੀ ਅੰਮ੍ਰਤ ਇੰਦ੍ਰ ਤਿਸਦਾ ਪਿਤਾ ਕਸਪ ਦੀ ਧਰਤੀ ਦੇ ਰਾਜੇ ਤਿਨਾ ਦੀ ਸੈਨਾ ੧੩੦੫ ਤੁਰਾ ਖਾੜ ਇੰਦ੍ਰ ਅਰੀ ਦੈਤੁ ਅਰੀ ਅੰਮ੍ਰਤ ੧੩੦੬ ਰਿਪ ਪਾਕ ਇੰਦ੍ਰ ੧੩੦੭ ਇੰਦ੍ਰ ਦਾ ਆਤਕ ਅੰਤ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਦੈਂਤ ਤਿਨਾ ਦਾ ਆਤਕ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਅੰਮ੍ਰਤ ੧੩੦੮ ਦੇਵ ਸਬਦ ਮੁਖੋਂ ਕਹੋ ਆਦਮੈ ਦੇਵਤੇਆਂ ਨਾਇਕ ਇੰਦ੍ਰ ਤਿਸਦਾ ਕਲਪ ਤਿਸਦੀ ਧਰਤੀ ਦੇ ਰਾਜੇ ਅਰਦਨ ਮਾਰਨੇ ਵਾਲੇ ੧੩੦੯ ਦੇਵਤੇਆਂ ਦੇ ਅਰਦਨ ਮਾਰਨੇ ਵਾਲੇ ਦੈਤ ਅਰਦਨ ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਮਾਰਨੇ

ਵਾਲਾ ਅੰਮ੍ਰਤ ਭੇਦਾ ਭੇਦ ਭੇਦ ਅਭੇਦ ਦੇਖਕੇ ਜਿਥੇ ਪਦ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਉਚ੍ਚੇ ਰਖੋ ੧੩੧੦ ਨਿਰ ਜਰਾਹਿ ਦੇਵਤੇ ਤਿਨਾਂਦਾ ਅਰੀ ਦੈਤ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰਨੇ ਵਾਲਾ ਅੰਮ੍ਰਤ ੧੩੧੧ ਬਿਬਧਾ ਤਕ ਦੇਵਤੇ ਅੰਤਕ ਦੈਤ ਅੰਤਕ ਅੰਮ੍ਰਤ ਤਿਨ ਬਾਰ ਪਦ ਇੰਦ੍ ਕਸਪ ਧਰਤੀ ਦੇ ਰਾਜੇ ੧੩੧੨ ਸਪਰ ਬਾਣ ਪਰ ਦੇਵਤੇ ਅਰੀ ਦੈਤ ਅਰੀ ਅੰਮ੍ਰਤਚੰਚਰੀਆਚਾਚਰੀਛੰਦ੧੩੧੩ ਤ੍ਰਿਦਵੇਸ ਦੇਵਤੇ ਅਰੀ ਦੈਤ ਅਰੀ ਅੰਮ੍ਰਤ ਤਿਨ ਬਾਰ ਰਾਜਾ ਪਦ ਦੇਵੋ ਇੰਦ੍ ਕਸਪ ਦੀ ਧਰਤੀ ਤਿਸਦੇ ਰਾਜੇ ਨੀ ਸੈਨਾ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਮਾਰਨੇ ਵਾਲੀ ਬੰਦੂਕ ੧੩੧੪ ਬ੍ਰਿਦਾਰਕ ਦੇਵਤੇ ਸਤ੍ ਸਬਦ ਬੰਦੂਕ ਅੰਤ ਨੂੰ ਭਨੇ ਕਥਨ ਕਰੋ ੧੩੧੫ ਸਭ ਬਿਬਾਨ ਮੈ ਗਤ ਗਵਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੇਵ੍ਤਿਅਰ ਦੈਤਤਿਨਾਅਰੀ ਅੰਮ੍ਰਤ ਕਾਰ ਬਾਰ ਦੇਵਤੇ ਇੰਦ੍ ਕਸਪ ਰਾਜੇ ਧਰਤੀ ਦੇ ੧੩੧੬ ਅਗਨ ਜਿਵ ਦੇਵਤੇ ਆਦਿ ਮੈ ਉਚਾਰੋ ਅਰ ਦੈਤ ਅਰੀ ਅੱਮ੍ਰਤ ਚਾਰ ਬਾਰ ਨ੍ਰਿਪ ਪਦ ਦੇਵਤੇ ਇੰਦ੍ ਕਸਪ ਦੀ ਧਰਤੀ ਦੇ ਰਾਜੇ ਤਿਨਾ ਸੈਨਾ ਤ੍ਰਿਨਾ ਰਿਪੂ ਬੰਦੂਕ ਮਾਰਨ ਵਾਲੀ ੧੩੧੭ ਸਸਤ੍ ਨਾਮਾ ਸਮਾਤਤਮਸਤਹੈਸਮ ਸ਼ਤ ਹੈ ਸ਼ੁਭ

ਚਰਿਤ੍

੧ ਓ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ।

ਅਥ ਪਖਜਾਨ ਚਰਿਤ੍ ਲਿਖਜਤੇ ਚਰਿਤੋਕ ਗ੍ਰੰਥ ਅਗੇ ਸੀ ਰਾ-
ਜੇ ਚਿੰਤ੍ ਸਿੰਘ ਦੇ ਮੰਤ੍ਰੀਆਂ ਦਾ ਬਨਾਏਆ ਹੋਵਾਸੁ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਆ
ਪਨੇ ਸਿਖਾਂ ਨੂੰ ਸੁਨਾਏ ਆ ਹੈ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂਦੇ ਵਸ ਨਾ ਹੋਨਾ ਪਖਜਾ-
ਨ ਪ੍ਰਸੰਗ ਚਰਿਤ੍ਰਾਂ ਦੇ ਲਿਖਜਤੇ ੧੧ ਸੁਵਾਹਾ ਨਾਭ ਕਵਲ
ਰਾਜਾ ਕੀ ਪੁਤ੍ਰੀ ਸੀ ਕਿਸੀ ਕਹਾ ਏਹੁ ਦੇਹ ਸਡ਼ ਜਾਨੀ ਹੈ ਸੁਵਾਹਾ
ਬੋਲੀ ਮੈਂ ਸਾਡ਼ਨੇ ਵਾਲੇ ਨਾਲ ਵਿਵਾਹੁ ਕਰਨਾ ਹੈ ਅਗਨ ਦੇ-
ਵਤੇ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ੧੩ ਆਪ ਰੁਸਾ ਬ੍ਰਿਪ ਚਿੰਤ ਹੀ ਕੋ ਚਬੇ ਹੈ
ਨਿਹਕਲੰਕ ਹੇਕੇ ਤੁੰਹੀਕੁੰਭਰੀਸਾਕ ਕੋ ਪਾਰਬਤੀ ਸਾਗ ਖਾਕੇ ਤ-
ਪ ਕੀਤਾ ੧੬ਬਿਆਲ ਸਰਪ ੧੭ ਭੁਤਜ ਸੂਰਮੇ ਭਾਰ ਪਰੇ ਜੰ-
ਗਦਾ ਭਾਰ ਭੈਰਾਵ ਭੇਰੀਆਂ ਭੇਦ ਮਾਰੂ ਨਗਾਰਾ ਭਲਕਾਨ ਥਾਨ
ਦੇ ਮਾਰੇ ੧੯ਅੰਜਨ ਕਾਲੇ ਉਗ੍ ਬਡੇ ਉਦਾਯੁਧ ਉਦੇਹੁੰਦਾ ਹੈ
ਯੁਧ ਜਦੋਂ ਧੂਮਰੀ ਧੂਸਰੇ ਰੰਗ ਦੇ ਧੂੜ ਨਾਲ ਭਰੇ ਹੋਏਚਟਕੀਲੇ
ਜਾਦੂਆਂ ਵਲੇ ਅਰਥਾਤ ਅਨੇਕ ਰੁਪ ਧਾਰਨ ਵਾਲੇਧਾਵਤ ਤੇ ਧੂ
ਹਵਾ ਧਾਂਵਦੇ ਹੈਂ ਧੂਸਰੇ ਰੰਗ ਦੇ ਥਿਕਟੀਲੇ ਟੇਡੇਰਣ ਸਿੰਘ ਰ
ਜੀਲੇ ਰਣ ਵਿਚ ਸੇਰ ਪ੍ਰਕਾਸਦੇ ਹੈਂ ੨੧ ਰਾਮਭਨੇ ਦਸਮ ਗੁਰੂ
ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਰਜੀਲੇ ਸੂਰਮੇ ੨੨ ਚਟਕੇ ਚਟਕੀਲੇ ਜਟ ਦੇ ਝ
ਟਕਾਦਿਤਾ ੨੮ ਚਾਚਰ ਹੋਲੀ੩੦ ਲਪਕੈਲਾਟਾਝਮਕੈਨਿਕਲਦੀ
ਆਂਹੈਨ ਦਮਕੈ ਪ੍ਰਕਾਸਦੀਆਂ ਹੈਨ ਬਡ਼ਵਾਨਲ ੩੬ ਕਿਚਪਿਚ
ਇ ਖਿਜਕੇ ਧੁਕ ਧ਼ਕ ਪਰੈ ਦੌਡ਼ ਦੌਡ਼ ਕ਼ੇ ਪੈਂਦੇ ਹੈਨ ੩੭ ਫਿਕ-

ਰਤ ਬੋਲਦੇ ਹੈਨ ੪੭ ਕੁਅੰਡਲ ਧਨਖ ਇਤੀ ੧--੧੧ਪਵਨ ਉ
ਰਜਾਇ ਬਾਨ ਬਹੁਤ ਚਲੇ ਪਵਨਵਿਚੋਂਨਿਕਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ਨਿ
ਸਾਕੈ ਨਿਸਾਂ ਵਾਲੇ ਸੂਰਮੇ ੧੨ ਐਠਆਰੇ ਆਕੜ ਵਾਲੇ੧੪ ਹਾ
ਕ ਹਜਾਰ ਹਿਮਾਲਹ ਸੋ ਹਲਕਾ ਹਨਕੈ ਹਠਕੈ ਹਠਵਾਰਨ ਹੂੰਕੇ
ਹਾਕਾ ਹਜਾਰਮਾਰਦੇ ਹੈਂ ਹਿਮਾਲੇ ਪਹਾੜ ਸਦਰਸ ਹੈ ਸਰੀਰ
ਜਿਨਾਂਦੇ ਹਲਕਾ ਤੁਮਲਾਨੂ ਹਨਕੈ ਹਠ ਵਾਲੇ ਰਨ ਮੈ ਵਗਾਰਕੇ
ਹਿਰੋਲਾਕਠਕਰਕੈ ਹਾਸੀ ਮਾਨ੍ ਹਥਲਗੇ ਕਿਆ ਸੁਭਾਵਕ੧੫
ਪਠਨੇਟੇ ਪਠਾਨ ਵਾ ਪਠੇ ਤੇਟੇ ਸੂਰਮੇ ਭੇਟੇ ਮੇਲੇ ਅਪਸ੍ਹਾ ਨੂੰ
੧੮ ਏਕ ਮਾਸ੍ਤਾ ਕੋ ਕਹਿਆ ਰਾਨੀਨੇ ਬ੍ਰਹਮਨ ਤੂਹਨੂ ।ਸੀਘਾਂ
ਨੂੰ ਕਹੋ ਤਾਂ ਵਿਧਆ ਆਵੇਗੀ ਇਕ ਮਹੀਨਾ ਨਾ ਬੋਲ ਤੂੰ ੧੯ਪੜੋ
ਤੁੜਓ ਪੜੇਆ ਹੋਏਆ ਗੁਨ ਤੂੰ ਪੜ ੨ ਚਿਤ ਚੇਟਕ ਸਰੂਪ ਦਾ
ਜਾਦੂ ਚਿਤ ਮੈ ਚੁਭ ਗਏਆ ਹੈ ਇਤੀ ੨ ਏਕ ਮੋਟਾ ਆਧਾ ਖਸ-
ਮਸ ਮੋਟਾ ਦੂਸਰਾ ਮਿਤ੍ ਸੀਤਰਨ ਜਥਾ ਵਸ਼ਤਾ ਵਾਲੇ ਦੇ ਇਸਤ੍ਰੀ
ਵਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਇਤੀ ੩--ਮਹਾਨੰਦ ਨਾਮ ਸੀ ਮੁਰਦਾਰ ਜਾਤੀ ਵਾ
ਕੰਗਾਲਸੀ ੩ ਜਾਕੇ ਵਾ ਮਹਾ ਪ੍ਰਾਨ ਮਹਾਨੰਦ ਕੇ ਪ੍ਰਾਨ ਸੀ
ਇਸਤ੍ਰੀ ੬ ਕਾਨ ਦੋਊ ਗਰਰੇ ਕੰਨਾਂ ਦੋਵਾਂ ਤੇ ਚੰਗੀ ਤ੍ਰਾ ਹਥ ਦਿਤਾ
ਜੇ ਸੁਨੈ ਨਾ ਲਹੈਨ ਭੇਵ ਅਧੇਰ ਸਾ ਲਖ ਦਾ ਨਹੀਂ ਭੇਦ ਨੂ ਅਗ
ਆਨੀਆਂ ਦਾ ਇਤੀ ੨--੧ ਜਾਨਕ ਸੋਕ ਦੂਰ ਕਰਡਾਰੇ ਮਾਨੋ
ਪੁਤ੍ ਦੇ ਮਾਰਨੇ ਦਾ ਸੋਕ ਦੂਰ ਕਰਕੇ ਸੁਟਿਆ ਹੈ
੧੨ ਲੋਹਜ ਦੁਧ ਅੰਬ ਪੇਹਜ ਚਟਣੀ ਭਛ ਰੋਟੀ ਭੋਜ ਦਾਨੇ
ਇਤੀ ੫ ਏਕ ਬਧੂ ਸੋਲਾਂ ਵਰੇਆਂ ਦੀ ਵਿਵਾਹੀ ਮੂਰਖ ਨੇ ੨ ਮ-
ਧਕਰ ਸਾਂਰ ਨਾਮ ਸੀ ਰਾਜੇ ਦਾ ਨਾਲ ਮਤੀ ਜਰਿਯ ਮਾਲ ਮਤੀ

ਜਟੀ ਸੀ ਨਾਮ ੪ ਜਾਟਰੀ ਛਕੇ ਰੰਗ ਮਿਟੀ ਨਾਲ ਭਰੇਆ ਹੋਵਾ ਸੀ ਰਿਛ ਵਰਗਾ ਰੰਗ ਹੋਵਾ ਸੀ ੫ ਜਾਟ ਆਵਤ ਇਤੀ ੬ ਸਾ-ਹਜਹਾਨ ਬਾਦ ਮੈਂ ਦਿਲੀ ਮੇਂ ੪ ਟਰਆਗੇ ਵਧਕੇ ਅਗੇ ਮਿਲੀ ੭ ਦਾਦਰੀ ਭਡੀ ਮੂਰ ਮੂਲੀ ਗੁਦਾ ਮੈਂ ਧਸਾਈ ਘਨੀ ਛੇਰ ਨ ਚੁਗਾਈ ਜੁਵਾਰ ਦੀਆਂ ਘੁੰਗਨੀਆਂ ਚੁਬਾਈਆਂ ਇਤੀ ੭ ਅਕ-ਬਰਾਬਾਦ ਮੈਂ ਆਗਰੇਮੈਂ ਇਤੀ ੧੦ ਮਰਦਏਕ ਲਗਭੂਮਖਨ ਮ-ਨੁਖ ਜੇਡੀ ਡੂੰਗੀ ਜ਼ਮੀਨ ਪੁਟਕੇ ੧੦ ਏਕ ਸਾਧੂ ਘਰ ਦੇ ਚੁਬਾ-ਰੇ ਵਿਚ ਰੈਹੰਦਾ ਸੀ ੧੮ ਤੇਰੋ ਕਰਤ ਉਪਾਇ ਹੁਨ ਤੇਰਾ ਉਪਾਵ ਕਰ ਲੈਂਦੀ ਹਾਂ ਜੇ ਇਨ ਕਾ ਮਾਸ ਵਾਲ ਘਰ ਮੈਂ ਰਖੇਗਾ ਤਿਸ ਨੂੰ ਰਿਧੀਆਂ ਸਿਧੀਆਂ ਦੁਧ ਪੁਤ੍ਰ ਮਿਲੇਂਗੇ ਸਾਧ ਦੀ ਬੋਟੀ ਬੋਟੀ ਹੋ ਗਈ ਇਤੀ ੧੧ ਸੁਭਾਵ ਸੁਭ ਭਾਖਨਾ ਸਤਤਾ ਚਿਟਆਈ-ਖਸੈਲੀਨੀ ਅਖੀਆਂ ਮੀਟਨੀਆਂ ਰੁਦਨ ਰੁਨਾ ਪੁਤਲੀਆਂ ਪਾਤ੍ਰ। ਹੈ ਗੀਤ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਗੀਤਾ ਹੈ ੬ ਚੇਟਕ ਜਾਦੂ ਬੀਸਬਿਸੇ ਜਰੂਰ ਬਿਖ ਖਾ ਮਰਾਂਗੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸ਼ੁਭ ਕਹਣਾਂ ਸੁਹਾਗ ਅਨੰਦ ਨਾਲ ਭਰ ਹੈ ਬਿਧੂਪ ਗੁਲਾ ਦੁਪੈਹਰੀ ਦਾ ਫੁਲ ਵਾ ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ ਆਲੀ ਹੇ ਸਹੀ ਕਹੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਕੋਤੇਰੇ ਨੈਨ ੧੨ ਜਾਨਕ ਕ ਮਾਨੋ ਬਜ੍ਰ ਹੀਰੇ ਲਾਲ ਖਚਤ ਕੀਤੇ ਹੈਂ ੧੪ ਰੀਝ ਭਰੇ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਭਰੇ ਹੋਏ ਹੈਨ ਨੇਤ੍ਰ ਚਾਰ ਚਕੌਰ ਜੈਸੇ ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖ-ਤਾ ਹੈ ਸਰੋਰਹੁ ਕਵਲ ਸਾਰਖੇ ਸੁਹਾਗ ਭਰੇ ਅਨੰਦ ਦੇ ਭਰੇ ਹੋਏ ਹੈਨ ਮਨ ਮੇਰੇ ਨੂੰ ਮੋਹੰਦੇ ਹੈਨ ਨੇਤ੍ਰ ਤੇਰੇ ਹੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜਹਾਨ ਕੇ ਲੋਚਨ ਜੀਵਾਂ ਕੇ ਨੇਤ੍ਰ ਤੇਰੇ ਨੇਤ੍ਰ ਹੈਨ ੧੫ ਜੋਬਨ ਕੀ ਜੋਤ ਦੇ ਸਾਚੈ ਮੈਂ ਢਾਲੇ ਹੈਨ ਸਾਰਸ ਕਾ ਜੋਟਾ ਹੈ ਸੋਮ ਕੋਈ ਬੁਟੀ ਹੈ ਸੁਰਾ ਸ਼ਰਾਬ ਫਰਗੋਲਾ ਲਹਨ ਸਿਤ ਤਿਖੇ ਤੀਰ ਮਕਰੀ ਧੁਜ ਕਾਮਦੇਵ

ਵਰਗੇ ਨ੧੬ ਚਿਖਾ ਜੈਸੇਚਿਥਾਸਾਰਥਾ ਚੰਨਨ ਲਗਦਾ ਹੈ ਚਰਾ
ਚਿੰਤਾ ਵਰਗਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਚਿਤ੍ਰ ਚਾਰ ਚਿਤ੍ਰਕਾਰੀ ਚੇਟਕ ਜਾਦੂ
ਸਾਰਖੀ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਚੌਪ ਖਾਕ ਅਟਾਰੀਆਂ ਸੁਨੇ ਪਹਾੜਾਂ ਸਾ
ਰਖੀਆਂ ਹੈਨ ਚਿਤਘਾਸਸਾਰਖੇਚੀਰਕਪਟੈਹੈਨ ਕਪੜਿਆਂ ਨਾਲ
ਜੋ ਲਗਨ ਵਾਲਾ ਘਾਸ ਹੈ ਚਪਲਾ ਬਿਜਲੀ ਸਾਰਖਾ ਚਿਤਵਨ
ਹੈ ਚੀਰਬੇ ਸ੍ਰੀ ਚੀਰਨੇ ਵਾਲੀ ਚੌਪ ਥਾ ਚੌਲਟੀ ਮਾਲਾ ਹੈ ਰੁਚੈ—
ਲਸੀ ਰੁਚੀ ਨਹੀਂ ਲਗਤੀ ਚੰਗਲਾ ਚਪੇਟ ਸਾਰਖੀ ਚੌਪ ਸਰ
ਮੇਖ ਕੇ ਸਿਰਦਾ ਹੈ ਚਾਪ ਜੈਸੇ ਧਨਖ ਸਾਰਖਾ ਚਾਮੀ ਕਰ
ਸੋਹਨਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਸੀਰੀ ਲਾਗੇ ਸੈਲਸੀ ਮਿਠਤਾਈ ਸੈਲ
ਪਹਾੜ ਸਾਰਖੀ ਲਗਦੀ ਹੈ ਚਟਕ ਚਪੇਟ ਚੇਟਕਚਪੇੜ
ਸਾਰਖੀਆ ਲਗਦੀ ਹੈਨ ਚਿੰਤਾ ਮਨੋ ਚਾਬਕ ਦੀ ਨਿਆਈ ਹੈ
ਚੌਰ ਜੋਹੈ ਚਾਦਨੀਚੁੜੈ ਲ ਸਾਰਖੀ ਲਗਦੀਹੈ ਤੇਰੇ ਬਿਰਹ ਕਰਕੇ
ਹੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ੧੬ ਮਿਲਨੇ ਬਧਓ ਮਿਲਨਾ ਵਿਚਾਰਿਆ ੨੦ ਤੜਿ
ਤਾ ਕ੍ਰਿਤ ਜਾਕੋ ਸਖੀ ਕਾ ਨਾਮ ਸੀ ਚਤ੍ਰ ਤ੍ਰਿਆ ਸੀ ੨੧ ਬਡਿਯਾਛ
ਬਡੀਆ ਅਖੀਆਂ ਵਾਲੀ ਘਹਰੇ ਘਨ ਮੈ ਜੈਸੇ ਬਿਜਲੀ ਕੁਧਤੀ
ਹੈ ਤੈਸੇ ਤੂੰ ਕ੍ਰਿਸਨ ਮੈ ਬਿਜਲੀ ਵਤ ਕੁਧ ਜਾਮਨ ਜੁਬਾ ਵਸਤਾ
ਹਰੀਦੇ ਮਿਲਨੇ ਦੀ ਜਾਮਨ ਹੈ ੨੨ ਗੋਰ ਸਖੈ ਹੈ ਮਖਨ ਕਦੋ
ਮੰਗ ਕੇ ਖਾਨਗੇ ੨੫ ਗਜਰਾਨ ਕੀ ਹਥਾਂ ਵਿਚ ਹੈਨ ਗਜਰੇ
ਇਤੀ ੧੨ ਪਦੂਆ ਨਾਮ ਟਿਥੀ ਮੈਂ ਰਹਿੰਦਾਸੀ ਗੈਨੀ ਤ੍ਰਿਯਾ ਸੀ
ਮੰਤ੍ਰੀ ਕੈਹਂਦੇ ਹੈਨ ਸਾਡਾ ਨੌਕਰ ਸੀ ੨ ਅਨਤ ਮੰਤ੍ਰੀ ਕਹਦਾ ਹੈ
ਸਾਡੇ ਘਰ ਰਹਦਾ ਸੀ ੬ ਸਵਾਰੇਆ ਸੀਘਰ ਸੁਹਾਏ ਮਾਨ ਹੁੰਦੀ
ਹੋਈ ਇਤੀ ੧੫ ਛਜੀਆ ਨਾਮ ਜੀ ਵੇਸਵਾ ਦੀ ਧੀਆ ਤਿ-
ਸਦੀ ਗੋਲੀ ਸੀ ੨੬ ਹੋ ਘਨਵਾਰੀ ਨੈ ਬਦਲਾਂ ਵਾਲੀ ਸੰਘਨ

ਰਾਤ੍ਰ ਦੀ ਨਿਆਂਈ ਅਵਸਥਾ ਹੈ ਗੁਮਾਨ ਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਏ ੪੩
ਭਾਇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਇਤੀ ੧੬ ਸਜਨ ਪਤੀ ੪ ਜਾਰ ਪਤੀ ੭ ਉਤਰ
ਤਗੀਰੀ ਵੇਦੈਗੀ ਸੁਰਜਂ ਪਾਸੋਂ ਲੈ ਆਏ ਹੈ ਅਸਤ੍ਰ ਨੇ ਪ੍ਰਭਾਦਾ ਪ੍-
ਵਾਨ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤਾਰੇ ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ ਅਮੀਨ ਠਾਣੇਦਾਰ ਫਿਰੇ ਹੈਨ
ਬਿਤਾਲੀ ਸਪਾਹੀ ਇਤੀ ੧੭ ਬੰਧਨ ਨਸਿਤ ਕਥਾ ਕੇ ਉਚਾਰਨੇ
ਵਾਸਤੇ ਇਤੀ ੧੯ ਦੇਵ ਜਾਨੀ ਸੁਕ੍ਰਦੀ ਧੀਅ ਹੈ ੫ ਦਰਧ ਹੰ-
ਕਾਰ ਦੂਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ੧੦ ਆਨ ਆਇਕੇ ਤ੍ਰੀਮਤ ਨਾਲ ਇਤੀ ੨੦
ਹੈ ਚਤਰਨ ਚਤ੍ਰ ਪੁਰਸੋ ੨ ਨੇਤ੍ਰ ਤੁੰਗ ਨੈਨਾ ਦੇਵੀ ਤੁੰਗ ਉਤ ਖਿ-
ਸਟ ੫ ਮਗਨ ਦਾਸ ਰਾਜੇ ਦਾ ਨੌਕਰ ਸੀ ੬ ਮਨਾ ਮਨ ਮਨਨੈ
ਜੋਗ ਜੋ ਭਗਉਤੀਹੈ ਸੋ ਮਨਮੈਂ ਮਨਾਈ ਸੋਤ ਤਾਕੇ ਅਧੀ ਰਾਤ ਵੇਲੇ
੧੧ ਬਸਤ੍ਰ ਨੌਕਰ ਨਾਲ ਲੈਆਇਆ ਸੀ ਸੋ ਪਹਰੇ ਤਿਸਕੇ
ਪਲੰਗ ਪਰ ਬੈਠੇ ੨੪ ਧਰਮ ਅਰ ਧਰਮ ਰਾਜਾ ਸੰਤ ਕਰਕੇ ਪ-
ਕੜੇਗਾ ੫੨ ਹਰੀਫੀ ਚਤਰਾਈ ਲੇਡੀ ਕੇ ਰੋਲੇ ਹਥੋਂ ਮਰਦਾ ਹੈ
ਇਤੀ ੨੨ ਵਾਕੀ ਕਰਦਾਰੀ ਭਰਾਇ ਦੀ ਦਾਰੀ ਦਾੜੀ ਪਕੜੀ
ਪਨੀ ਜੁਤੀ ਪਾਮਰੀ ਫਰਦ ੪ ਤੈਂਡੇ ਰਾਹੁ ਵ੍ਰੈਕ ਮੁਤ ਹਰੀ ਦੁਇ
ਸੋਟੇ ਲਾਏ ਐਠ ਪਕੀਆਂ ਇਤੀ ੨੨ ਅਰ ਗਏ ੫ ਗਾਜਕੇ ਬ-
ਨਾਇ ਬੰਨਕੇ ੬ ਕਿਆ ਕਰੀਯੇ ਮਾਰਨਾ ਚਾਹੀਏ ੯ ਅਸੀ ਪੁਛ-
ਦੇ ਹਾਂ ਤੂੰ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਕਹੰਦੀ ਯਾਹੀ ਕੋ ਘਰ ਮਾਹਿ ਬੰਦੀ ਖਾਨੇ ਮੈ
ਪਾਇ ਦੇਵੋ ਇਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੋ ਸੁਖ ਪਾਇ ਸੁਖਪੁਛਕੇ ਤਾਹਿ ਸੁਨਾ-
ਈ ਤਿਸਦੇ ਚਰਿਤ੍ਰ ਦੀ ੬ ਨਿਹੋਰਿਓ ਤਾੜੇਆ ਇਤੀ ੨੩ --੨
ਜੇਬ ਸੋਭਾ ੫ ਭਰਨ ਸਾਚੇ ਵਿਚੋਂ ਸਨਆਰੇ ਕਾਮ ਨੈ ਕਡੀ ਹੈ ਫੂ-
ਲ ਮਾਲਤੀ ਚੰਬੇਲੀ ੭ ਜਾਨਕ ਰਾਸ ਮਾਨੋ ਖਾਨ ਰੂਪ ਵੋ ਹੈ ੧੦
ਮੁਖ ਫੀਕੇ ਬਾਹਰੋ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਭੋਗ ਫੀਕੇ ਕਹੰਦੀ ਹੈ ਪੇਟ ਸੈ ਪਿ-

ਆਰੇ ਕੀ ਪੀੜ ਹੈ ੧੧ ਦੁਸਅਲ੍ਹੂਟ ਦੂਸਰੇ ਪਾਸੇ ਨਿਕਲੇ ਹੈਂ ।
ਤਰਕ ਦੇ ਟੂਕ ਤੜਕ ਟੁਟ ਗਈ ੨੪ ਛੈਰਾ ਸੇਵੀਆਂ ਵ ਜੁਵਾਰ
ਦੀਆਂ ਘੁੰਗਨੀਆਂ ੩੬ ਚਤ੍ਰ ਨੈਨ ਕਾਨ ਜੀ ੩੭ ਨਵਲ ਨਵੀਨ
ਰੂਪ ਹੈਂ । ਕਾਨ ਕਾ ਨਵੀਨ ਗੋਪੀਆਂ ਹੈਨ ਮਵੀਨ ਗੁਵਾਲੇ ਹੈਨ
੪੪ ਗੋਸਟ ਗੁਰਮੰਤ੍ਰ ਲੈਦੀਹਾ ॥ ੪੯ ॥
ਚੰਚਲਾਨ ਤ੍ਰੀਮਤਾ ਦੇ ਇਤੀ ੨੫ ਬਿਹੰਗ ਪੰਛੀ ਦੇ
ਪੰਜੇ ਦੀ ਨਿਸਾਨੋ ਚਿਤੜਾ ਤੇ ੪ ਪਤਿ ਅਨੀ ਸੈਨਾ ਪਤੀ
ਜਰਨੈਲ ਹੈ ੧੨ ਛੁਰਕੀ ਛੁਰੀ ਦੇ ਨਾਲ ਰਾਮ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਦੇ
ਹੈ ਇਤੀ ੨੬—੨ ਕਪੂਰਖਾਨ ਵਾਲਾ ਮਾਰੇਆ ਹੋਵਾ ਕੰਕ ਪਰੋ-
ਹਤ ਸੀ ੫ ਭ੍ਰਮੀ ਹੈ ਕੁਜ ਖਾਦਾ ਨ ਹੋਵੈ ਹੇ ਮੇਰੇ ਪਤੀ ਸੂਰਮੇ
ਇਤੀ ੨੭ ੧ ਅਟਕੀ ਫਸ ਗਈ ੨ ਗਹਨਣ ਗੈਨੇ ਖੋਸ ਕੇ
ਬੇਚ ਲੈਂਦਾ ਸੀ ੪ ਗੋਰਸ ਗਊਆਂ ਭੈਸਾਂ ਦੇ ਚੋਨੇ ਵਾਸਤੇ ਤ੍ਰੀ-
ਮਤ ਨੂੰ ਲਿਆਂਵਦਾ ਸੈਂ ਇਤੀ੨੮ ਉਠਾਇ ਸੁਤ ੧ ਬੁਧ ਨਾਮ
ਮੰਤ੍ਰੀ ਦੂਜਾ ਕਥਾ ਕਹਦਾ ਹੈ ਵਾ ਬੁਧੀ ਵਾਨ ੬ ਥਿਹਾ ਹੈ ਥਿਰ
ਦੇ ਸੀ ਇਤੀ ੨੯ ਕੁਕ੍ਰਿਆ ਰਹੀ ਪੁਤ੍ਰ ਮਾਰਨੇ ਦੀ ਛਡ ਦਿਤਾ
੧ ਹੇ ਮੰਤ੍ਰੀ ਸ੍ਰੇਸ੍ਠ ੭ ਨਵ ਰੰਗ ਨਾਮ ਸੀ ਨਟ ਦਾ ੮ ਨਵਲਾਸਨ
ਫੁਲੋਂ ਵਾਲੀ ਛਿਟੀ ਚਣਰਨ ਤ੍ਰੀਮਾ ੧੨ ਕਿਸਰੀਯਾ ਕੇਸਫ ਦੇ
ਬਸਤ੍ਰ ਹੈ ੧੪ ਰਾਜਾ ਉਰਜ ਰਹਿਆ ਤੇ ਰਾਣੀ ਨਟ ਨਾਲ
ਅਟਕ ਫਸ ਰਹੀ ਅਸੀਰ ਕੈਦ ਹੋ ਗੇਆ ਹੈ ਇਤੀ ੩੦ ਚਰਿਤ੍ਰ
ਚਤ੍ਰ ਚਤਰਾਨ ਤ੍ਰੀਮਤਾਂ ਕੇ ੧ ਬਿਧ ਯਾ ਨਿਧ ਇਕ ਬਾਲ ਸ੍ਰੀ
ਤ੍ਰਿਸ ਨਾਲ ਨੇਹੁ ਬਢਾਇਆ ੬ ਧਨਕੇ ਬਿਧ ਯਾ ਨਿਧ ਟੂੰ ਮੁਰ-
ਵਾ ਛਡੇਆ ਇਤੀ ੩੧੦੨ ਨਸ਼ਾਲਾ ਬਾਲ ਕੇ ਆ ਗਏ ੧੦ ਹਸ
ਹਸ ਵਡਾ ਚੋਰ ਜੋ ਸੀ ਸੋ ਕੋਲ ਰਹੇਆ ਸੀ ਥਿਰਮਾਵੈ ਭੁਲਾਵ-

ਦਾਹੈ ੧੧ ਦਏ ਦਬਾਇ ਮੁਰਦੇ ਚੁਕਾਇ ਦਿਤ ਇਟੀ ੩੨ਆਗਮ
ਕੋ ਕਦੇਤੁਤ੍ ਹੋਵੈ ੭ ਤੇ ਵਾਕੀਤਿਨੌਕਰ ਸੋਕਨ ਕਰਾਈ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੈਂ
੧੯ ਜੋ ਜਿਤ ਇਕਤ੍ਰੀ ਜਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਨਾ ਚਾਹੀਏ ੨੩ ਦੈਨ ਹੀ
ਰਾਜਾ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ੩੬ ਟਕ ਇਕ ਸੁਭਾਇ ਖੋਟਾ ਪਇਆ ਹੈ
ਪਹਲਾ ਪੁਤ੍ ਜੋ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ ਉਸਦੇ ਮੰਜੇ ਦੇ ਦੁਵਾਲੇ ਮੈਂ ਪ੍ਰ-ਾ
ਕਰਮਾਂ ਕਰਦੀ ਹੈ ਰੋਜ਼ ਰੋਜ਼ ਜੋ ਫੇਰ ਮੇਰੇ ਘਰ ਪੁਤ੍ ਹੋਵੇ ਇਤੀ
੩੩-੩ਜੋਗੀ ਆਇਆ ਨਾਲ ਚੇਲਾ ਸੀ ਤਿਸਤੇ ਮੁਹਤ ਹੋਈ
ਗ੍ਰਿਸਤੀ ਦੇ ਆਵਨ ਦਾ ਵੇਲਾ ਹੋ ਗਿਆ ਇਤੀ ੩੪ ਪਿਆਰ-
ਪਿਆਰ ਮੁਖੋਂ ਸਭ ਕਹੰਦੀ ਹੈ ਇਤੀ ੩੫ ਪ੍ਰਕਾਸੋ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰੀ
ਨਾ ਹੈ ੨ ਅਟਕੀ ਫਸ੍ ਗਈ ਘਟਕੀ ਹਿਰਦੇ ਦੀ ਸੁਧ ਭੁਲਗਈ
੪ ਬਿਸੰਭਾਰ ਬਿਸੁਧ ਹੋਗਏ ਨਾਥ ਡੋਗਰ ਨੇ ੫ ਤਨਕ ਚੋਰ
ਜਿਹਾ ਤਤਾ ਲਹੂ ਲਗਿਆ ਤ੍ਰੀਮਤ ਦੇ ਜਾਗ ਉਠੀ ੮ ਸਾਪ ਨੂੰ
ਚਬਕੇ ਆਈ ਹੈ ਐਸੀ ਕ੍ਰੋਧ ਰੂਪ ਹੋਈ ਹੈ ਜਾਨਓ ਪਿਛਲੀ
ਗਲ ਜਾਨੀ ੧੧ ਦੁਖ ਮੋਕੋ ਗੁਸਾ ਮੇਰੇ ਕੋ ੧੨ ਪੈਠ ਵਡਗਈ
ਮਖਣੀ ਦੇ ਬਹਾਨੇ ੧੪ ਮਹਕ ਮਹੀ ਦੇ ਪਿਛੇ ਨਿਰਖ ਦੇਖਕੇ
ਤਨਕ ਬ੍ਰਿਣ ਥੋੜਾ ਜਖਮ ਇਤੀ ੨੬-੨ਵਾ ਉਸ ਤ੍ਰੀਮਤ ਨੂੰ
ਰਸੀ ਦੇ ਨਾਲ ਬਾਧੀ ਬਰੇ ਵਲੇ ਨਾਲ ਛਨ ਵਿਚ ਵਲਾ ਸੀ ੪
ਭੇਦ ਪਾਇ ਇਤਤਾਂ ਮਰ ਜਾਵੇਗਾ ਪਿਛੋਂ ਮੈਨੂੰ ਦੁਖ ਹੋਵੇਗਾ
ਇਤੀ ੩੭-੬ ਦਾਤਨਿ ਕਾਸਕਿਚ ਕਚਾਇਕੇ ੨੦ ਕਲਾਮ ਨਾਮ
ਅਲਾ ਕੀ ਆਨ ਸੋਗੰਧ ਹੈ ਦਾਵਨ ਗੀਰ ਪਲਾ ਪਕੜਾਂਗਾ ੨੮
ਨਰ ਨਾਹ ਰਾਜੇ ਦੇ ਪਾਸੋਂ ਇਤੀ ੩੮ ਸ੍ਨਾਨ ਕੁਤੇ ਦਾ ਭੇਸ ਗੋਪੀ
ਕਹੰਦਾ ਸੀ ਗੋਪੀ ਮਾਂ ਰਾਜ ਮਤੀ ਰਾਣੀ ਦੇ ਨਾਲ ਲਮਾਂ ਪਿਆ
ਸੀ ਤਗਿਯੋ ੨ ਅਡਾ ਛਨ ਦਿਤਾ ੬ ਹੋਡਰ੍ ਮਾਲ ਸਰਤ ਇਤੀ

੩੯ ਸਵੇਰ ਵੇਲੇ ਗਜਦੀ ਤੇ ਗੁਸੇ ਵਿਚ ਕੰਮਦੀ ਹੈ ਥਰਜਦੇ ਹੈ ਸਭ ਲੋਗ ਨਾਹਨ ਸੇਰਨੀ ਹੈ ਇਤੀ ੪੦ ਪਟੂਆ ਪਟਵਾਲਸੀ ੪੧ ਹੋ ਚੜਤ ਤਾਖਲਤ ਘਬਰਾਇ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਗਿਰਤ ਥੀਲਜ ਜਲਤੀ ਭਿਗਦਾ ਸੀ ਥਾਇ ਮੁਖ ਹੌਕਨੀ ਚੜਦੀ ਸੀ ਇਤੀ ੪੨ ਖਾਏ ਦਸ ਪਤਾਲੂ ਹੈਨ ਇਤੀ ੪੫ ਨਿਯਾਇ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਰਾਜ ਨੀਤੀ ਵਿਚ ਵਾ ਉਕਤੀਆਂ ਜੁਗਤੀਆਂ ਵਿਚ ੨ ਹਜਰਤ ਕਾਜ਼ੀ ਮੰਜੇ ਦੇ ਤਲੇ ਥੰਨ ਦਿਤਾ ਰਸੇ ਪਾਇਕੇ ੨ ਮੁਸਫ ਕੁਰਾਨ ਪੜ੍ਹਦੀ ਹੈ ਇਤੀ ਭਜਨ ਭੋਗਨ ਵਾਸਤੇ ਹਥ ਪਾਇਆ ਮੁਗਲ ਨੇ ਸਮੋਧ ਉਤ੍ਰ ਦੇਕੇ ਇਤੀ ੪੭-੭ ਝੂਮਕ ਝੁਕ ਝੁਕ ਕੇ ਦੇਹ ਦੇਖਦੀਅ ਹੈਨ ਕਰ ਜੋਰੇ ਦੀਨੋ ਹਥਾਂ ਨਾਲ ਹਥ ਮਿਲੇ ਹੈਨ ਥੰਦੂਕਾਂ ਸੰਜੁਗਤ ੧੭ ਜੋਧ ਥਾਯੰ ਰਾਨੀ ਦਾ ਨਾਮਦੀ ੨੬ ਤਿਸ ਦੀਆ ਥਾਤੋ ਨਿਰਾਸ ਹੋ ਗਏ ਡਰਦਾ ਜੇ ਮੈਨੂੰ ਨਾ ਮਾਰੇ ਜੋ ਧਰਾ ਯਿਰਾਨੀ ਇਤੀ ੪੯ ਸੋ ਜੜ ਪਰਾ ਹਮਾਰੇ ਸੋ ਮੂਰਖ ਹਮਾਰੇ ਘਾਰ ਮੈ ਪਇਆ ਰਹਦਾ ਹੈ ਐਸੇ ਮੰਤ੍ਰੀਰਾਜੇ ਨੂ ਕਹਦਾ ਹੈ ਇਤੀ੪੯-੧੧ ਚਮਕ ਖੜਕੇ ਧੜਕੇ ਮਹਿ ਨਹੀ ਰਹਦੇ ਇਤੀ ੫੧ ਤੁਮਲਥਹੁਤ ੧੧ ਤਿਲੋਨੈ ਹਰੇ ਰੰਗ ਦੇ ੨੧ ਸਫਾ ਜੰਗ ਰਣ ਭੂਮੀ। ਇਤੀ। ੫੧–੩੬ ਮੇੜ ਤੇਸ ਮੇਰਟ ਦਾ ਰਾਜਾ ੩੭ ਮੇਰਟ ਦਾ ਰਾਜਾ ਅਮਿਟ ਸਿੰਘ ੩੯ ਰਨਟ ਕੂਟ ਨਾਮ ਹੈ ਰਾਜੇ ਦਾ ਮਧੋਤਕਤ ਰਾਜੇ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ ੪੨ ਪਹਾੜ ਜਮਨਾ ਦੇ ਪਹਾੜ ਮੈ ਸਾਰਸੁਤੀ ਕੇ ਪਹਾੜ ਮੈ ਥੈਹਦੇ ਪਹਾੜ ਮੈ ਰਹਨ ਵਾਲੇ ਸ਼ੰਗਰੇ ਕੋਪੇ ੪੩ ਸਸਤ੍ਰਾ ਦਾ ਗਿਆਨ ਹੈ ਜਿਸਨੂ ੪੫ ਖਸਿਆ ਗੋਪੀਆਂ ੪੮ ਥਰਿਤ੍ਰ ਦੇਈ ਨੇ ੪੯ ਕਾਸੀ ਦਾ ਮਘਸੇਸ ਪਟਣੇ ਦਾ ਰਾਜਾ ਅੰਗ ਦੇਸ ਬੰਗ ਬੰਗਾਲਾ ਦੇਸ ਦੇ ਰਾਜੇ ੫੩ ਸਪਤਾ ਸਤਆਵਤ

ਆਏ ਰਾਜੇ ੯੦ ਘੋੜਿਆਂ ਦੀ ਬਾਜੀ ਸਰਤ ਲਗੀ ਹੈ ਦੌੜਨ ਦੀ ੯੧ ਹਕਾ ਹਕੀ ਇਕੋ ਇਕੀ ਵਾ ਵਗਾਰਕੈ ੯੫ ਟੂਕਤਨ ਟੁਕੜੇ ਹੋ ਗਏ ਸੰਜੋਵਾ ਦੇ ੯੯ ਖਲ ਮੂਰਖ ਅਖਲ ਚਤ੍ਰ੧੦੧ ਬਰੋਗੀ ਖਲ ਜਾਵਾਂ ਗੀ ਇਤੀ ੫੨–੧੨ ਕਹਯੋ ਕਿਯਹ ਨ੍ਰਿਪ ਬਧਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿਇਹਰਾਜੇਨੂਮਾਰਨ ਆਇਆ ਸੀ ਇਤੀ੫੩–੧੨ ਰਾਣੀ ਆਪਨੇ ਸੁਤ ਪਾਸੋ ਮਾਈ ਕਹਵਾਵਦੀ ਸੀ ਗੋਲੀ ਨੂ ਸੋ ਗੋਲੀ ਜੋਰਾਣੀ ਗਲਕਰਦੀ,ਹੈਸੋ ਗੋਲੀ ਰਾਜੇ ਨੂ ਕਹ ਦੈਦੀ ਹੈ ੧੯ ਭਲੋ ਬੁਰੋ ਮੈ ਤੈਨੂ ਬਹੁਤ ਕਹਾਂ ਗਾ ਰਾਣੀ ਦੇ ਸਾਂਮਣੈ ਬਾਹਰ ਸੈ ਰਾਣੀ ਨਾਲ ਮਿਲੀ ਰਹੋ ੨੩ ਨ੍ਰਿਪ ਨਾਰੀ ਰਾਜੇ ਹੋਦ ਤ੍ਰੀਮਤ ਨੂ ਦਰਬ ਦੇ ਕੇ ਚਿਠੀ ਥੀ ਤਿਸੀ ਨੂੰ ਦਿਤੀ ੨੩ ਰੋਜ਼ ਚਲਾਇ ਰੋਜ ਦੇ ਖਰਚ ਮੈਂ ਖਰਚ ਦਿਤਾ ੨੫ ਜੋ ਜਨ ਜੋਹੜਾ ਉਸ ਕੋਲ ਬੈਠਨ ਉਠਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ਉਸ ਕੋਲੋਂ ਦਰਬ ਮੰਗਵਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਇਤੀ ੫੪ ਭੋਂਦੂ ਨਾਰ ਜਡ ਨਾਰੀ ਨੇ ੨ ਇਤੀ ੫੬-੨ ਨਿਗੋਡੀ ਨਵੀਨ ੯ ਰਮਾਦਾ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਤ੍ਰੀਮਤਾ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰੋ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਇਤੀ ੫੭ ੨ ਸਉਅਨ ਮੰਤ੍ਰੀ ੫ ਤਾਹੂ ਕੋ ਰਾਣੀ ਕੋ ਮੰਤ੍ਰੀ ਨੇਇਤੀ ੫੯ ਰਾਜਾ ਜਨਥੰ ਭੋਰ ਸੈਹਰ ਕਾਂਸੀ ੪ ਸਮਸਦਾੜੀ ਤੇ ਬਿਨਾ ਇਤੀ ੬੪ ਰਾਇ ਕਰਾਨ ਜਾਤ ਸਹੋਬੇ ਨਗਰਮੈ ਰਹੰਦਾ ਸੀ ੧ ਜੋਲਿਡਯਾਇ ਕਾਇਰਾਂ ਨੂੰਲੁਟ ਲੈਂਦਾਸੀਐਠੇਜਸੂਰਮਾਂਨਰਾਜੇਨਾਲਭੇਟਾਹੋਈਸੂਰਮਾਂਨਧਰਯੋਅਡੇ ਪਕੜ ਲਿਆ ੨ ਕਲਾਪੀ ਨਰਸ ਭਾਇ ਮਾਰਨੇ ਵਾਸਤੇ ੪ ਚੁਨ ਚੁਨ ਗੋਹੇਆਂ ਨੂੰ ਚੁਗਕੇ ਘੋੜੇ ਤੇ ਪਾਵਦੀ ਹੈ ਇਤੀ ੬੫ ਰੋਸਨ ਪ੍ਰਕਾਸ ਵਾਲੀ ਰੋਸਨ ਰਾਇ ਨਾਮਸੀ ੨ ਸੂਰਤ ਵਾਲਾ ਸੀ ਸ਼ੀਰਤ ਜਿਹਬਾ ਦੀ ਮਿਠਤਤਾਈ ਵਾਲਾ ਸੀ ਜਨਕ ਮਾਨੋ ਆਪ

ਇੰਦ੍ਰ ਹੈ ੩ ਸੁਮਤ ਸੈਨ ਨਾਮ ੬ ਹੁਕਮ ਧਨੀ ਕੋ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕਾ
੮ ਪੁੜੀ ਪਾਨ ਦੀ ਬਨਾਇਕੇ ਖਾਦੀ ਸੀ ਤਾਕੋ ਸੋਕ ਸੋਕ ਦੂਰ
ਕੀਤਾ ਸਾਰਤ ਨਾਲ ਸਦ ਲੇਯਾ ੧੮ ਤਤ ਸਿਧਾਤ ਲਹਿਹੋ ਨ
ਦੇਖਾਂ ਗੀ ੨੫ ਬਾਰਨ ਵਾਲ ਬਾਕਿਓ ਤੋੜੇਆ ਨਹੀਂ ਇਤੀ ੬੬
ਚਛਨ ਚਤ੍ਰ ਵਾ ਚੰਗੇ ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਵਾਲੀ ੫ ਏਕ ਬਾਤ ਏਕ ਵਾਯੁਐਸੀ
ਵਰੋਗੀ ਲੌਡਿਆਨ ਰੋਲੀਆਂ ਨਾਲ ੯ ਬਾਤ ਵਾਯੁ ਇਤੀ ੬੭
੧੩ ਏਕ ਮੰਜਾ ਏਸਨੂ ਦੇਵੋ ਨਾਲ ਚੁਕੀ ਫਿਰੇ ਜਿਥੇ ਡਾਵਨਾ
ਹੋਵੇ ਡਾਹ ਲਵੇ ੧੬ ਜਿਥੇ ਥਕਰੀ ਕਹੇਗਾ ਜੁੜ ਜਾਵੇਗੀ ਤੈਨੂ
ਮਗਰ ਫਿਰਨਾ ਨ ਪਵੇਗਾ ੨੯ ਜਦਹਾ ਬੈਦ ਨੂ ਇਤੀ ੬੮
ਜਥ ਲਹੂ ਭਭਕ ਉਠਦਾ ਹੈ ਤਥ ਅਖੀਆਂ ਖੁਲਦੀਆ ਹੈ ਜਥ
ਹੇਠ ਨੂੰ ਸਵਾਸ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਮੀ ਇਤੀ ੬੯–੬੯ ਸੋ ਨਹੀ ਮਿਟੀ
ਨਾਲ ਮਿਲੀ ਕਹਿਓ ਨ ਸੁਤ ਤ੍ਰੀਮਤ ਕਹਦੀ ਹੈ ੯ ਤਾਂਤੇ ਮੈ ਹੋ
ਸੀ ਪਾਵਨੀ ਹੈ ਸੁਵਾਹ ਰਖ ਏਥੇ ੧੦ ਸਿਰ ਧਰੀ ਸਿਰ ਵਿਚ
ਰਖ ਲਈ ਇਤੀ ੭੫ ਸਾਰਮੋਰ ਦੂਨ ਦੋਸ ਜਨਕ ਮਾਨੋ ਅਲ
ਕੇਸ ਦੀ ਪੁਰੀ ਹੈ ਇਤੀ ੭੧ ੩ ਤਟਟੀਲਾ ਕਨਾਰੇ ਪਹਾਮ ਦੇ
ਪੈਰ ਤਟਦਾ ਕੋਈ ਨਹੀ ਸੀ ੧੧ ਗਜ ਬੈਰ ਕਾ ਕਪੜਾ ਝੰਡੇ
੩੧੧ ਘਘਰੇ ਤੁੰਬੇ ਤਰਨ ਨੂੰ ਇਤੀ ੭੩ ਜਨਕ ਮਾਨੋ ਤ੍ਰਿਦ
ਸੇਸੁਰ ਇੰਦ੍ਰ ਕੇ ਵਾਵ ਵਰਗਾ ਹੈ ਇਤੀ ੭੭ ਗੀਗੋ ਤ੍ਰੀਮਤ ੬
ਬੀਰਹ ਪਾਨਾਂ ਦੇ ਬੀੜੇ ੭ ਮੰਜ ਸਿਰ ਤੇ ਚੁਕੇ ਇਤੀ ੭੮ ਸੁਤ
ਪ੍ਰੇਮ ਸਿਧ ਵਾਲਾ ੫ ਕਹਨਾ ਤੋ ਮਿਲਨੇ ਨਾ ਤੇ ਅੰਗ ਵੇੜੇ ਵਿਚ
ਮੇਰੀ ਛਾਤੀ ਦਾ ਰਸ ਲਵੋ ਵਾ ਕ੍ਰਿਸਨ ਕਹਦਾ ਹੈ ਭੋਂਹਾ ਕਰਕੇ
ਕ੍ਰਿਸਨ ਨੇ ਕਹਾ ੮੦ ਲਾਜਾ ਸਭ ਨੂੰ ਪਿਆਰੀ ਹੈ ਓਹੁ ਲਜਾ
ਨਾਲੋਂ ਅਦਕ ਹੈ ੧ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ੧੨ ਭਿਭ ਭੇਖ ਹੈ ਕੇ ਜੀਵ ਹੈ

ਦੇਹ ਹੈ ਕਿ ਚਤੁਸ੍ਰੈ ਅੰਤਹ ਕਹੰਨ ਹੈ ੧੭ ਅੰਞ੍ਰ ਕਪੜੇ ਰਾਮਹੋਕੇ
ਰਾਵ ਰਾਵਨ ੨੦ ਰਾਜਾ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ੨੧ ਚਕਯੋ ਚਕੀ ਕੇ ਪੁਤ੍ਰ
੩੫ ਚੇਲੇ ਰਾਣੀ ਕਹਦੀ ਹੈ ੪੪ ਸੋਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ ੪੬
ਛੰਦ ਰਾਂਨੀ ਕਹਦੀ ਹੈ ੪੯ ਪਹਲੇ ਤੂੰ ਇਸੀ ਰਸਤੇ ਭਵ ਜਨਮ
ਲੀਆ ਹੈ ਫੇਰ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਨੂੰ ਪਾਇਆ ਹੈ ੫ ਦਾਰੂ ਬਚਨ ਪਥਨ
ਮੰਨਨਾ ਰਾਜੇ ਦਾ ਰੋਗ ਨ ਹੋਯਾ ੫੨ ਰਾਜਾ ਵਾ ਮੰਤ੍ਰੀਚਿਤ੍ਰਸਿੰਘ
ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈ੫੯ ਰੋਜਨ ਆਲਾ ੬੨ ਜੋ ਤਾਂ ਸੋ ਬਾਤਾਂਮੰਤ੍ਰੀ ਚਿਤ੍ਰ
ਸਿੰਘਰਾਜੇਨੂੰਕਹਿੰਦੇਹੈਂ ੬੪ ਲਾਜ ਧਰੇਲਜੀਆ ਨੂੰ ਧਰਛਡਾਗੀ
੬੮ ਬੋਰੇ ਡੁੱਬੋਗੀ ੬੯ ਲੇਸ ਮਾਤ੍ਰ ਨ ਹੀ ਧਨਦੀ ਚਾਹਿ ੭੩
ਭਵ ਕਲਿਆਨ ਰੂਪ ੮੩ ਸੋ ਮੈ ਕਹਤ ਮੰਤ੍ਰੀ ਕਹਦਾ ਹੈ ਤੇ
ਰਾਜਾ ਚਿਤ੍ਰ ਸਿੰਘ ੮੫ ਸਾਡੇ ਬਚਨ ਸੁਨਕੇ ਸਾਧ ਸਾਧ ਸਤ ਸਤੇ
ਤਿਨ ਵਾਰ ਕਹ ਦੋਵੇ ਫੇਰ ਚੁਪ ਰਹੇ ੮੭ ਤੀਰ ਪਾਸੋਂ ਅਪਨੇ
੯੫ ਸਹਲ ਹੈ ਤੁਛ ਹੈ ਇਤੀ ੮੭ ਕੁਨ ਸੈ ਸਲਾਮਾ ੫ ਹਕੀਫ
ਚਤ੍ਰਕਾ ਜਾਕੋ ਰਿਜਲ ਚੰਚਲ ਸੁਭਾਵ ਹੈ ੧੦ ਮੈ ਦੇਗ ਵਿਚ ਨਹੀ
ਬੈਠਦਾ ਗੋਲੀ ਕਹਦੀ ਹੈ ਛਤੀਯਾ ਛਟੀਦਾਰ ਉਰਦਾ ਖਬ੍ਰ
ਪੁਚਾਵਨ ਵਾਲਾ ਬੇਗਨੀ ਸੀਗਰ ਖੋਜੇ ਖੁਸਰੇ ਬੇਗਮਾ ਨੋ ਕਹ
ਦੇਨੇ ਵਾਲੇ ਹੈਨ ੧੧ ਭਾਗ ਕੇ ਭਾੜੇ ਮਰ ਜਾਵੇਗਾ ੧੪ ਬੇਗਮ
ਸੀਸ ਫੂਲ ਜਥ ਪਹਰਤੀ ਹੈ ਬੀਰੀ ਪਾਨਾਂ ਦਾ ਬੀੜਾ ੧੫ ਲਾਲ
ਪਿਆਰਾ ਬਿਸੰਭਾਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਪਾਂਸਾ ੨੩ ਬੇਗਮਤਾ ਕੋ ਦਰਦ
ਗੋਲੀਦਾ ਦਾਰੇਦ੍ ਦੂਰ ਮਾਰੇਆ ੨੬ ਇਤੀ ੯੪–੩ ਪ੍ਰਥਾ ਸੋਭਾ
ਕੋਊ ਨ ਪਾਵੈ ਦੇਖਦਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਰਨੀਯਹ ਰਾਨੀ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾਂਦਾ
੧੦ ਤਿਹਸੋਕਨ ਨਾਲ ਇਤੀ ੯੫ ਨਾਥ ਰਾਜਾਸੀ ੩ ਗਧੀ
ਅਤ੍ਰ ਵਾਲਾ ਇਤੀ ੯੬–੫ ਪਾਹ ਨਵਟਾਂਨਾ ਮਾਰ ਇਤੀ ੯੭

ਮੰਗਲਾ ਦੇਵੀ ਕਾ ੯ ਬਦ ਠਟ ਰਾਖੀ ਹੈ ੧੩ ਸਟੈਟ ਬਤਾਵਨ
ਕੀਤਾ ਇਤੀ ੯੯ ਭਾਤ ਤਰਾ ਛੇਜਾਦੀ ਪ੍ਰਭਾ ਸੋਭਾ ੧੦ ਕੰਚ ਚੋਲੀ
ਚੰਦਨ ਦੀ ਬਨਾਈ ਹੈ ੧੮ ਚਲੋ ਜਿਸ ਰਸਤੇ ਚਲਾਂਗੀ ਰਹੋਗੇ
ਜਿਸ ਗਾਉਂ ਰਹੋਗੀ ੧੯ ਸਿਵ ਪ੍ਰਜੁਲਤ ਹੋਇਆ ੨੭ ਖੰਡ
ਖੰਡ ਕੇ ਤੀਰਥ ੨੯ ਜੋ ਤੁਮਰੀ ਬਾਛਾ ਇਛਾ ਕਰਦੀ ਦੇ ਪ੍ਰਾਨ
ਜਮ ੩੦ ਬਰੀ ਸਤੀ ਹੋਈ ਜਰੀ ਬੂਟੀ ਜੜੀ ਅਪਨਾ ਨਾਮ
ਰਖਾਵਾਂਗੀ ਤਰਾ ਜੜੀ ਦੀ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਬਰੀ–ਵੜੀ ਹੋਈ ਛਿਗ
ਤੇ ਕਬਹੂੰ ਨ ਜਾਇ ੩੧ ਡਰੀਆ ਹੋਈਆਂ ਵਿਛੋੜੇ ਦੀ ਅਗ ਤੋਂ
ਲਕੜੀਆਂ ਦੀ ਅਗ ਨਾਲ ਸਤੀ ਹੁਦੀ ਹੈ ੩੨ ਜਸ ਦੀ ਧੁਨੀ
ਨੂ ਸੁਨ ਕੇ ਸਿਰ ਨੂ ਧੁਨ ਕੇ ਗਿਆ ੩੩ ਫਟਕ ਕੈਲਾਸ ਪ੍ਰਬਤ
੪੩ ਤਾਹਿਕੋ ਗਰਬ ਹੰਕਾਰ ਬ੍ਰਿਕਮ ਜੀਤ ਕਾ ਰਖ ਲਵੋ
ਖੰਡਿਨ ਬਘਲੇ ਧੰਧੇ ਲੇਪਵਾਰੇ ਗਹਰ ਵਾਰ ਚੌਹਾਨ ਗਹਲੌਤ
ਤਦੋਰੋ ਇਹੁ ਦੇਸਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਹੈਂ ੫੦ ਸੁਆਨੇਜਾ ਪਏ ਝਾਗ
ਸਹਾਰ ਮੇਰੀ ਸਹਤੀ ਨੂੰ ਫੇਰ ਆਪ ਜਥਮ ਕਰੇ ੬੩ ਬੈਤਾਲ
ਪੰਜ ਬੀਰ ਜੋ ਰਾਜੇ ਪਾਸ ਹੈਸਨ ਸੋ ਬੋਲੇ ਇਤੀ ੯੧ ਬਿਚ
ਛਨ ਬਸ਼ੀਸ ਕਰਕੇ ਚਟਨੇ ਵਾਲੀਆਂ ੬ ਤਾ ਮੈਂ ਤਵਾ ਇਕ ਦੀਨ
ਇਕ ਤਵਾ ਡੁੰਗਾ ਉਸ ਦੇ ਵਿਚ ਦੇ ਦਿਤਾ ਇਤੀ ੯੨ ੧੧ਅਵਾ
ਰੇ ਚਿਨਗਾਰੇ ੧੪ ਫਾਸ ਪਾਨ ਤਾਨੀ ਸੋ ਕਉਆ ਸੋ ਕਾਂਨੇ-
ਆਵਾਲੀਲੰਮੀਤਾਨੀ ੧੯ ਸੈਨਾਦਾਪਤੀ ਹੋਵਾਂਨਾਮ ਪਚਿ ਮਾਰ
ਹੋਵਾਂ ਸ਼ੇਰ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ ਇਤੀ ੯੩ ਬਿਹਾਰੇ ਤ੍ਰੀਮਤ ਬਿਚਾ-
ਰਦੀ ਹੈ ੨ ਅਟਕਤ ਮੋਹਤ ਹੋਈ ੪ ਨੈਨ ਕੀ ਕਾਲ ਕੋ ਨੇਤ੍ਰਾਂ
ਦੀ ਕਲੱਤਨ ਕੋ ਹਥਾਂ ਨਾਲ ਚੁਕਰੇ ਦਿਖਾਂਵਦੀ ਹੈ ਰਾਤ ਨੂੰ
ਆਵੇ ਹੀ ਲਖ ਪਾਇ ਲਗਾ ਦੇਖਣ ਅਵਾਸੀ ਲੈਕੇ ਚੁਟਕੀ ਮਾਰ

ਕੇ ਭੇਜ ਦਿਤਾ ਇਤੀ ੯੪ ਕੁਰਰਨ ਕੋਟ ਲੇਆਂਦੀ ੫ ਦਿਬਕੀ ਅਗ ਦੀ ਬਾਤ ਚਲੀ ਤਾ ਨਠੀ ਇਤੀ ੯੫ ਅਰਬ ਖਰਬ ਬੇ ਗਿਨਤ ਛਮਾਕਨ ਅਵਾਜ ੧੩ ਵਾਰ ਬਹੁਤ ਸ਼ਸਤ੍ਰਾਂ ਦੇ ਹੋਏ ਤ੍ਰਿ-ਨਾਰ ਅਗਨ ਗੁਹੀਏ ਖਲ ਮਹਮੰਦ ਲੇਜਾਕ ਦਓਜਈ ਅਫਰੀ ਤਿਏ ਲੋਦੀ ਏਹ ਪਠਾਣਾਂ ਦੀਆਂ ਜਾਤਾ ਹੈਨ ੧੬ ਸਾਚ ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ੨੭ ਭੀਰ ਭਾਰੀ ਜੰਗ ਦੀ ਭੀੜ ਾ ੨੮ ਗੁਰੀਯਾਖੇਲ ਮਹ-ਮਦ ਲੇਜਾਕ ਏਹੁ ਪਠਾਣਾ ਦੀਆਂ ਜਾਤਾ ਹੈਂ ੨੯ ਮੋਹਤ ਮੁਰਛਾ ਕਰਕੇ ਇਤੀ ੯੬ ਸੈਨਾਂ ਮਿਟੀ ਦੀ ਥਨਾਇ ਮੈਂ ਜਿੰਦ ਪਾਵਾਂਗੀ ੪ ਜਗੇ ਜਿਦੇ ਸੋਏ ੬ ਗਰਬਿਯਾ ਹੰਕਾਰੀ ੭ ਉਠਾਇ ਭਜਾਇ ਦਿਤਾ ੯ ਪ੍ਰਮਾਥਹੰਕਾਰੀ ਵਾ ਵਸ਼ੇਸ ਕਰਕੇਮਥੇ ੧੧ ਅਸੀਤ੍ਰੀਮਤ ਹਾਂ ਅਭੀਤਾ ਨੂੰ ਭੀੜ ਾ ਭਾਰੀ ਪਈ ਹੈ ੨੩ ਚਿਤ੍ਰ ਸੁੰਦਰ ੩੦ ਚਿਤ੍ਰ ਨਿਸਾਨੀ ਕਰਕੇ ਛਡ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ੩੬ ਡੰਡਕਾਰ ਥਨ ੩੯ ਦੈ ਫੇਰਾ ਭਜ ਇਕੇ ੪੨ ਤਥਾ ਚਿਤ੍ਰ ਆਸਕ ਹਰਨ ਹੋਵਾਂ ੪੩ ਸੰਖ ਅਟਕ ਦਾ ਰਾਜਾ ਗਹਲ ਯੋ ੫ ਕੜਨੇ ਵਾਸਤੇ ੬੦ ਝੂਟ ਬੂਟੇ ਵਿਚ ਸੀੜਨ ਪੌੜੀਆਂ ਵਿਚ ਲੁਕੇਆ ਇਤੀ ੯੭ ਜਾਂਦੀ ਮੰਜੇ ਤੇ ਮੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ੧ ਸਾਵਕ ਥਚਾ ਹਰਨ ਦਾ ੪ ਜੂਠ ਚੂਨ ਚੌਕੇ ਦੀ ਪ੍ਰਸਾਦ ਦੀ ਚੁਨ ਚੌਕਾ ੧੯ ਨੀਦ ਨੈਨਕ ਨਕ ਕਰ ਦਿਤੀਹੈ ੨੨ ਮ੍ਰਿਗੀਆਂਦੇ ਵਿਚ ਮ੍ਰਿਗ ਹੈ ੨੪ ਹਰਿਜਾ ਹਰਜਗਾ ਤੋ ਐਸੇ ਸੁਨਾਹੈਇਤੀ ੯੮ ਰੁਦ੍ਰਕਲਾ ਨਾਮਸੀ ਖੁਦਾਈਮੁਲਵਾਨੇ ਆਵਦੇ ਸੀ ਡਰਪਾਇ ਤੈਨੂੰ ਮੁਸਲ ਮਾਨੀ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ੧ ਕੁਰਾਨ ਦੀ ਸੋਰੁਪੇਸਰ ਰਾਜਾ ਸੀ ੩ ਮਹਲ ਛੜ ਇਤੀ ੧੦੦ ਆਵਾਂ ਗੀ ੨ ਹਾਨਤ ਗਾਲਾਂ ਦਿਤੀਆਂ ਹੈਨ ਨਬੀ ਮੁਹੰਮਦ ਨੂੰ ਤੈਨੇ ੧੦ ਕੁਰਰੇ ਕੋਟੜੇ ਇਤੀ ੧੯੯ ਛਤ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰੇਮ ਮੈ

ਹੋਈ ਹੋਈ ਹੈ ੪ ਜੁਵਾਲਾ ਲਾਟ ਹੈ ੯ ਰਾਵ ਦੈਤ ਰਾਜਾ ਇਤੀ ੧੦੧ ਕਾਮ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ ੨੦ ਲੇਡੀ ਕਾਇਰ ੨੯ ਛਿਪ੍ ਸੀਗ੍ ਪਤ੍ਰਾਂ ਦੀ ਨਿਆਈ ਛਤ੍ ਸਿਰ ਦੇ ਡਿਗਦੇ ਹੈਨ ੨੯ ਸਿ-ਧਾਮ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ੩੧ ਰੂਮ ਸਿਧਾਮ ਪੂਰਬ ਪਛ-ਮ ਇਤੀ ੧੦੨ ਤਰਲ ਚੰਚਲ ੧੦ ਜੈਸੇ ਰੋਲਕੇ ਸਰਦਾਰ ਨੂੰ ਮਾਰ ਲਏ ਗੋਲ ਪਰ ਭੀਰ ਨੌਕਰ ਪਰ ਭੀੜ ਪੈਜਾਂਦੀ ਹੈ ੧੮ ਬਡੀ ਭੂਖਨ ਮਨੁਖ ਦੇ ਹੈਨ ਸੋਲਾਂ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦੇ ਹੈਨ ੨੭ ਨਾਭ ਨਾਲੀ ਕਵਲੀ ਟੁਟੀ ਹੋਈ ਫੇਰ ਮਿਲੀ ਰਹੰਦੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ੩੪ ਕੇਸਰ ਦੇ ਬਸਤ੍ ੩੫ ਸੋਵਤ ਜਾਗਤ ਇਤੀ ੧੦੩ ਭਜਤ ਸੰਧ ਕਰਕੇ ਸੰਨ ਤਿਆਗ ਕੇ ਘਰ ਨੂੰ ਚਿਤ ਲਗਾਇਕੇ ਚੁਰਾਵਨਾ ਹੈ ਧਨ ਨੂੰ ਹੇ ਚੋਰ ੩ ਗਹ ਪਧਾਰੇ ਮੈਂ ਬੀ ਰਾਹ ਮੈਂ ਆ ਮਿਲਾਂਗੀ ਇਤੀ ੧੦੪ ਬਡ ਭਾਗੀ ਖੋਟੇ ਭਾਗ ਹੈਨ ੫ ਮੀਤ ਖਸਮ ਇਤੀ ੧੦੫ ਇਕੱਠਾ ਮਾਤਲੋਕ ਮੈਂ ਭੂਮ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦੀ ਭੂਮ ਮੈਂ ੨ ਸਿੰਧ ਅਕਟ ੪ ਸੰਖਯਾ ਨਾਮ ੯ ਕੇਹੜਾਹੈ ਪੁਨੂੰ ਸਥਜਧਨਖ ਵਾਲਾਹੈ ੧੦ ਛਥਯਾ ਅਰ ਪੁਨਾ ਹੋਈਹੈ ੧੨ ਛੈਲਨ ਤ੍ਰੀਮਤਾਂ ਛੈਲਪੁਰਸ਼ ਪਿਯਾਰੀ ਸੱਸੀ ੧੪ ਸਮੁੰਦ੍ ਕੇ ਸੰਖ ਇੰਦ੍ ਕੇ ਅਵਾਜ਼ ਨਗਾਰੇ ਮੋ-ਉਜਨ ਲਹਰਾਂ ਉਠਦੀਆਂ ਹੈਨ ਮਹੇਸੁਨ ਰਾਜਿਆਂ ਕੇ ਆਨਕਰ ਢੋਲ ੧੫ ਨ੍ਰਿਪਕੀ ਪੁੰਨੂ ਕੀ ੨੩ ਜ਼ਾਲਮ ਡਾਡ ਤਾਈ ਛਥ ਨਾਲ ਜਯੈ ਰਾਜਿਆਂ ਨਾਲ ਰਾਜਨੀਤੀ ਮੁਖ ਨੂੰ ਚੁਥਦੀ ਹੈ ੨੪ ਲਾਲਚੀ ਹੋਈ ਹੈ ਸਰੂਪ ਅਕਾਰ ਦੇ ਰੂਪ ਦੀ ਧਾਨੀ ਖਾਨ ਹੈ ੨੬ ਝਟ ਪਟ ਝਿਟਕ ਦੀ ਹਾਂ ਮਨ ਨੂੰ ੨੯ ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ ਦੇ ਵਰਤ ਨੂੰ ਭੋਗ ਨਹੀਂ ਕਰੀ ਦਾ ਇਤੀ ੧੦੬ ੨ ਪਾਤ੍ ਵੇਸਵਾ ੪ ਲਖ ਦੇਖਕੇਦਸ ਰੁਪਏ ਵਾ ਦਸਲਖਰੁਪੇਆ ਚਮਕਤੇਜ ਏ ਜ਼ੁਲਫਾਂਦੀਜੰਜੀਰੀਡਾਡੀ

ਹੈਂ ਜਰਾਉ੍ ੧੦ਅਜਾਇਬ ਅਸਚਰਜ ਹਰਨਾਂਵਿਚਹਰਨੀਦੇਕਜ-
ਰਾਰੇ ਕਾਲੇਨੈਤ੍ ਬ੍ਰਿਜਨਾਥਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰਨੇ੧੧ਸਤਸੁਧਾਧੀਰਜ ਵਿਚਾਰ
੧੨ ਸੁਨਾਰ ਸੁਨੈਹਰੀ ੧੪ ਅਸੇਖ ਬਹੁਤੇ ਮੁਖ ੧੫ ਕਲਾਨਿਧ
ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਕੋਕ ਚਕਵੀ ਦਾ ਪਿਆਰ ਲਿਆ ਹੈ ਕਲਪ ਬ੍ਰਿਛ ਦੀਭੈਣ
ਨੈ ਕੁਮਨੀ ਸ਼ੋਭਾ ਤੋ ਬਿਨਾ ਦਾਰਵ ਅਨਾਰ ਤੇ ਬਿਜਲੀ ਦੰਦਾਂ ਦੀ
ਸੋਂਭਾ ਨੂੰ ਦੇਖਕੇ ਥਿਕ ਗਈ ਹੈ ੧੭ ਮਨੋ ਜਵ ਕਾਮ ੧੮ ਜੈਲ
ਕੈਦ ਕਰੇਆਂ ਹੈ ੨੬ ਮੁਜਬਾ ਗਿਣਤੀ ਲਹਾਂਗੀ ੩੩ ਅਨੈਬੋ
ਨਾਂਵਨ ਵਾਸਤੇ ਅਰਧੰਗ ਸਿਵਦੇ ਅੰਤਕ ਮਾਰਨੇ ਤੇ ਸਸੀ ਕੇ ਰਸ
ਵਾਲਾ ਪੁਨੂ ਹੈ ੩੫ ਸਾਰੇ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਰੂਪ ਦਾ ਭੇਸ ਧਾਰੇਆ ਹੈ ੩੭
ਅਥਿਤੇਸ ਬਿਸਨੂ ਦਛਨ ਦੇਸ ਮੈ ਰਹਨੇ ਵਾਲਾ ਧਰਮਰਾਜਾ ੩੮
ਕੁਛ ਸਾਥ ਹੋਵੈ ਰਾਸਤੇ ਮੈਂ ਛਰ ਨਾ ਹੋਵੈ ੩੯ ਹਿਯਾ ਹਿਰਦੇਕੀਆ
੪੧ ਸੁਮਾਰ ਕਾਮ ਨੇ ਨਿਗੋਡੀ ਅਨੋਖੀ ਵਾ ਡਾਡੀ ੪੩ ਕਾਨ ਕੁਲ
ਦੀ ਕਨੋਟ ੫੧ ਚਕੋਆਦੀ ਚਟਕੀ ਵਾਸਲੀ ਲਿੰਗ ਵਰਗੀ
ਬਨਾਈ ਮੋਮ ਲਗਾਇਕਰ ਅਗੇ ਕਸੀ ਇਤੀ ੧੦੯ ਭੂਧਰ
ਇੰਦ੍ ਅਰਧੰਗ ਸ਼ਿਵ ਪਰਲੋ ਵਾਲਾ ਹੈ ੪ ਬ੍ਰਹਮਕੁਮਾਰ ਦਰ-
ਆਉ ੭ ਭੂਲਨ ਜਨਮਾਂ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਆਏ ੧੦ ਮਠਸਾਨ ਮੌਹਰੇਦੀ
ਸ਼ਾਨ ਤੇ ਤਿਖੇ ੧੧ ਸਾਇਲ ਗਿਦੜਾਂ ਦੀਭੀੜਨਜੜ ਬਨਾਏ ੧੨
ਜੀਤਤ ਰਨ੧੩ਸਤੀਦਾਰਾਜੇਨਾਲ ੧੯ ਸੋਸੋਮੇਰੇਨਾਲ ਸੜੀ ਹੈ
ਇਤੀ ੧੧੦ ਅਖਿਯਨ ਲੇਹੀ ਮੁਰਗਾਈਆ ਨੂੰ ਪਕੜ ਲੈਂਦਾ
ਹੈ ਹੁਸਨਾਕ ਮੀਰਸ਼ਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਦਿਤਾ ਹੈ ੩ ਦੁਹੁ ਹਾਥ ੪ ਰਾਜ
ਪ੍ਰਭਾ ਨਾਮ ਤਪਤੀ ਜਮਨਾ ਹੇਰਨ ਹਾਰਨ ਦੇਖਨ ਵਾਲਿਆਂ ਕਾ
੯ ਬਾਰੀ ਪਿੰਜਰਾ ੧੨ ਮੈਨ ਕਾਮ ਦੇ ਭਥੇ ਬਾਧੇ ਦੋਨੋ ਲਤਾਂ ੧੪
ਤਨੈ ਸਾਥ ਜਰਜੇਬ ਸੋਨੇ ਦੇ ਜੜਾਉ ਭੂਖਨਾਂ ਕੀ ਸੋਭਾ ਐਸੇ ਪ੍-

ਕਾਸਤੀ ਹੈ ੧੫ ਦ੍ਰਿਗ ਚਲ ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਦੇ ਪੜਦੇ ਝਿਮਣੀਆ ਅਨੀ-
ਆਰੇ ਕੁੰਡੀਆਂ ਵਾਲੇ ਬਾਣ ਕਜਰਾਰੇ ਕਜਲ ਵ ਲੇ ਭਾਲ ਮਥਾ
ਨੇਤ੍ਰ ਤੇਰੇ ਫੱਬ ਰਹੇ ਹੈ ੧੬ ਪਟ ਪੜਦਾ ਚਿਤ ਦਾ ਵਾ ਭੇਦ ਦਾ
੨੦ ਦਾਰੂ ਸ਼੍ਰਾਬ ਪਾਨ ਡਰਾਇ ਕਸੁੰਭੜੇ ਰੁਰੋ ਪਾਣੀ ਵਾਪਾਨ
ਪ੍ਰਤ੍ਰ ਪਾਕਰ ਨਿਕਾਲਯਾ ਹੁਆ ਕਸੁੰਭੜਾ ਸੁੰਦ੍ਰ ੨੧ ਆਰੂ ਅਫੀ-
ਮ ਥਰੀ ਗੋਲੀ ਨਮੁਚਯੋ ਪਾਤ ਨ ਹੁਆ ਬੀਰਜ ੨੨ ਤਰਨ ਪੁਰਸ
ਤੇ ਤਰਨੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਤੇ ਤਰਨ ਅਵਸਥਾ ਦੋਵਾਂ ਦੀ ਜੋਨ ਚਾਨਨੀ
੨੩ ਚਤ੍ਰਾ ਇਸਤ੍ਰੀਚਤ੍ਰ ਪੁਰਸ ੨੬ ਚੰਦਨ ਕੀ ਚੌਕੀ ਛੋਟੀ ਜੈਸੀ
ਹੈ ਦ੍ਰਮ ਬ੍ਰਿਛ ਥਡਾ ਚਤ੍ਰਾ ਕੋਚਿਤਯੋ ਚਤ੍ਰ ਪੁਰਸ ਕਾ ਦੇਖਨਾ ਚੰਗਾ
ਪਿਆਵਾਂ ਪਿਆਰਾ ਲਗਾ ੨੭ ਸੋਚ ਸੰਬੰਦੀਆਂ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਭਲੇ
ਬੁਰੇ ਦਾ ਲਾਲ ਕੇ ਲਾਲਚੀ ਲਾਲਕੇ ਪਿਆਰੇ ਕੇ ਲਲਚਾਵਨੇ
ਵਾਲੇ ਲੋਲ ਚੰਚਲ ਪਰਛਾਹੀ ਪ੍ਰਤਿਬਿੰਬ ੨੮ ਸੁਧਾਰਲੇ ਅੰਮ-
ਰਤ ਸਰੀਖੇ ਵਾਸੁਧ ਜਰਥੀਲੇ ਜਰਥ ਦੇਨ ਵਾਲੇ ਰੰਜਨ ਪ੍ਰਸਨ
ਗਰਥੀਲੇ ਮਦ ਵਾਲੇ ਚਟਕੀਲੇ ਸੁੰਦ੍ਰ ਵਚੇ ਟੇਕ ੨੯ ਮਾਰ ਸੁਮਾ-
ਰ ਕਾਮਨੇ ਜਖਮੀ ਕੀਤੇ ੩੦ ਨਿਕਾਰ ਦੇਹਲੀ ਦੀਪਕ ਨਿਯਾ-
ਈ ਥਰੁਧਾਥਰਹੈ ਥਰੁਤ ਹੀ ਅਸਤ ਥਿਅਸਤ ਹੋਈਆਂ ਥਾਥ ਕੀ
ਥਾਪਕੀ ਹਮਤੇ ਏਰਾਨੀ ਅਰ ਹੋਰ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਕਿਆ ਹੈ ਥਾ ਲਮ
ਹੇਤ ਪਿਆਰੇ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਥਿਯੋਮ ਕੀ ਥਾਮ ਅਪਛਰਾਂ ੩੧ ਮੰਦ੍
ਕੀ ਤਰਫ ੩੨ ਥਿਮਨ ਮੁਝਾਈ ਹੋਈ ੩੬ ਡਰਯੈ ਡਰੀਦਾ ਹੈ
੩੭ ਕੰਠ ਸਿਰੀ ਮਾਲਾ ਮਣੀਆਂ ਕੀ ੪੦ ਮੁਹਕਮਕੈ ਤਕੜੇ ਕੀਤੇ
੪੨ ਜੀਆ ਤੇ ਸਰੀਰ ਵਾਤੇ ਜੀਵਤੇ ੪੪ ਚਕ੍ਰ ਵਾਕ ਚਕਵੀ ਚਕਵਾ
ਅਨਵੈ ਧਨਖ ਤਾਨ ਖਿਚ ਕੇ ੪੭ ਪੈਰਤ ਤਰਦੇ ਹੈਂ ੪੯ ਪੋਸਤ
ਧਰੇ ਖਲੜਾ ਧਰੇਆਲਖੈ ਜਾਨਨਾ ਅਲਗ ਤਿਸ ਘਰ ਮੈਂ ੫੧

ਇਤੀ ੧੧੧ ਲਖ ਪਾਇਓ ਏਕਾਤ ਸਮਾਂ ਜਾਣਿਆ ਤਬ ੯ਅਨਵੈ ੧੨ ਚੰਡੋਲ ਪਾਲਕੀ ੧੩ ਕਹਬੇ ਹੁਤੀ ਕਹਨੇ ਵਾਲੀ ਗਲ ਇਤੀ ੧੧੧ ਪੁਰਸ ਪਿਆਰੇ ਕੇ ਘਾਤ ਦਾਵ ਦੀ ਜੁਗਤੀ ੧੫ ਉਗਾਓ ਪੁਕਾਰਿਆ ੧੯ ਉਰਤੇ ਉਗਲਿਆ ਉਛਲ ਕਰ ਇਤੀ ੧੧੨ ਲਲਨਾ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੇ ਨੇਤ੍ਰ ੫ ਘਾਤ ਦੀ ਜੁਗਤੀ ਦੇਖਕੇ ਕਰਨ ਕਰਮ ਮੈਂ ਇਕ ਕਰਤੀ ਹੂੰ ੬ ਚਿਤ ਤੇ ਚਿਤ ਮੈਂ ਵਾ ਕਿਖਾ ਕੀ ਨਿਯਾਈਂ ਸੀਸੋ ਸੀਸਾ ਵਾ ਸਿੰਗ ੧੨ ਛਕਿਓ ਪੂਰਨ ਮਸਤ ਹੋਂਵਾ ੨ ਸਕਲ ਧਰਨ ਤੇ ਸਰਬ ਅੰਗ ਅਪਨੇ ਹੇਠਾਂ ਟੁਕ ੜੇ ਹੋਏ ੨ ਸਰਬ ਅੰਗਾ ਸੋਲਹੁ ਚਲਨ ਸੇ ਅੰਗਾ ਮੈਂ ਵਾ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ੧੫ ਓਘਾਓ ਪੁਕਾਰਿਆ ੧੯ ਉਰਤੇ ਉਗਲਿਆ ਗਲੋ ਉਛਲ ਕਰ ਇਤੀ ੧੩ ਕੌਣ ਹੂੰ ਖਿਆਲ ਕਿਸੀ ਕਾਂਲ ਧਿਆਨ ਮੈ ਬੈਠੇ ਥੇ ਤਬ ਏ ਖਿਆਲ ਆਨ ਪੜਾ ਪੁਤ੍ ਬਿਨਾਂ ਜੀਵ ਕੀ ਕਲਯਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਇਸ ਖਿਆਲ ਸੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੋਈ ਨਾ ਮਿਲੀ ਬੁਧ ਲੈ ਸੁਧ ਕੋ ਠਹਰਾਇਓ ਉਪਦੇਧ ਲੈ ਕਰ ਤਪ ਧਾਰਨੇ ਕੀ ਵਾ ਗਿਆਤ ਕੋ ਪਾ ਕਰ ਸੁਭ ਬੁਧੀ ਕੋ ਈਸਰ ਕੀ ਤਰਫ ਇਸਥਤ ਕੀਆ ੨ ਤਹਾ ਸੁਨ ਪਾਏਓ ਤਬ ਲੋਕਾਂ ਤੇ ਰਾਜਾ ਨੇ ਸੁਨ ਪਾਇਓ ੪ ਮਾਨਸ ਦੂਤ ਕੌਨੈ ਕੋਈ ਦੂਤ ਪਠਾਵਨਾ ਕਰੀਏ ਕੌਨੈ ਕਿਸੀ ਬਿਹਰੀਏ ਬਿਚਾਰੀਏ ੫ ਹਾਇਲ ਕਾਲਾ ਭਯੋ ਵਾ ਬਿਆਕੁਲ ੬ ਦੁਧਾ ਕਰ ਦੁਇ ਭਾਗ ੭ ਪਾਤ੍ ਵੇਸਵਾ ਸਰੂਪ ਨਾਮ ਸੀ ਭੇਦ ਅਭੇਦ ਕੀ ਚਿਤਵੇ ਸਿਧਾਂਤ ਦੀ ਸਭ ਬਾਰਤਾ ਪ੍ਰਗਟਹੀ ਬਿਰਮਣੀ ਭੁਲਾਵਨੇ ਵਾਲੀ ਸੁਮੁਨੀ ਕੇ ਲਿਆਵਨੇ ਰੂਪੀ ਸੋਕੀ ਬਾਤ ਅਜਾਨ ਦੇਵਤਾ ੧੧ ਸੋਚ ਬਿਚਾਰ ਚਿੰਤਾ ਤੇ ਵਾ ਨਿਰਨਾ ਕਰਕੇ ਬਿਚਾਰਨਾ ਬਲਕੈ ਛਲਕੈ ਛਲਦਾ ਬਲ

ਕਰਕੇ ੧੩ ਇਨ ਫਲੋਂ ਸੋਰਿਹਓ ਚਿਤੈ ਕੈ ਦੇਖਨਾ ਕਰ ਕਿ-
ਆ ਹੈ ਮਹ ਭੂਖਨ ਪੈ ਬ੍ਰਿਛਾਂਕੇ ਉਪਰ ਮਹ ਭੂਖਨ ਕੋ ਮਨੋ ਭੂ-
ਖਤ ਕੈ ਕੈ ਭੂਖਨਾਸ਼ਮ ਬ੍ਰਿਛਾਂ ਕੋ ਸੁਭਾਇਮਾਨ ਕਰਕੇ ਵਾ ਫਲਾਂ
ਸੇ ਬ੍ਰਿਛਾ ਨੂੰ ਏਹ ਮੰਨਨਾ ਕਰੋ ੧੪ ਜਰੋ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਰਹੀ ਹੈ ਨੀਲ
ਨਰੋਲ ਸੇ ਨੀਲੋ ਕਵਲ ਸਮ ਨੇਤ੍ਰਪ੍ਰਕਾਸਤੇ ਹੈ ਕਲਾ ਨਿਧ ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ
੧੫ ਨਰ ਦੇਫ ਪਿਤ੍ਰ ਦੇਵ ਵਾ ਰਾਜਾ ਅਰ ਬ੍ਰਹਮਾਦੀ ਥਿਹੋਰੋ
ਥਿਚਾਰਾ ਭੀ ਭਾਵੈਂ ੧੬ ਥਾਮਹੁਤੀ ਥਨ ਮੈਂ ਸੋ ਤੁ
ਹੀ ਹੈ ਕਹੁ ਰਾਜ ਸਿਰੀ ਲਛਮੀ ੧੮ ਟਾਮਨ ਸੋ ਜਾਦੂ ਟੂਟੈ
ਸ੍ਰੀਖਾ ਵਾ ਸਾਥ ਮੋਹਤ ੨੧ ਕਾਖ ਵਿਚੋਂ ਬਗਲ ਵਿਚੋਂ ਜਰਾਵਕੇ
ਜੇਥ ਜਰੇ ਜੜਤ ਕੈ ਜੜੇ ਹੋਏ ਸੁੰਦ੍ ਨਿਯਾਸ ਸਾਧਨ ਮੰਤ੍ ੨੨
ਤੀਨ ਸੁਧ ਅਰਕਾਧੇ ਮੁਡੇ ਪਰ ਰਖਓ ਜਥ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ੨੫
ਅਸੇਖ ਸੰਪੂਰਨ ਕਿਆ ਥੇ ਅੰਤ ਜਲ੨੬ ਜਯੋ ਜਿਸ ਵਖਤ
ਗਿਰਤੇਗਾਵਜਲਕਰਥਿਤੀ ੨੮ ਥਤੀਤਹੋਗਈ ਸਾਰੀ ਨਿਸਰਓ
ਨਾ ਸਿਮਰਆ ਉਚਾਰਿਆ ਥੇ ਸੰਭਾਲ ਹੁਆ ੨ ਵਿਸੇਸ ਥਿਨ
ਥੇਦ ਕੇ ਥਾਦ ਥਿਦਾਤ ਥਰਓ ਥੇਦ ਕਹੇ ਮਤ ਰੀਤੀ ਥਿਨਾ ਕਿਆ
ਲਾਵਾਂ ਫੇਰਿਆਂ ਥਿਨਾ ਐਵੈ ਥੇ ਅਰਥ ਅਪਨੇ ਆਪ ਮੇਰੇ ਕੋ
ਥਰ ਲੀਆ ਹੈ ਥਹਕੈ ਥਲਕੈ ਕਾਮ ਦੇ ਥਲਕੈ ਥਹਕਦਾ ਹੈ
ਕਿਆ ਅਸਤ ਥਿਅਸਤ ਹੋ ਗਏ ਹੈ ਵਾ ਰੁੜ ਗਿਆ ਹੈ ਗ੍ਰਿਸਤ
ਮੈਂ ਥਿਝਕੈ ਥਿਝੜਕੈ ਹਰੀ ਤੇ ਰੁਝਕੈ ਫਸ ਰਿਆ ਹੈ ਵਿਸਆ
ਮੈਂ ਵਾ ਵਿਛੜ ਗਿਆ ਹੈ ਈਸਰ ਤੇ ਉਝੜ ਗਿਆ ਹੈ ਸੁਭ
ਕਰਮਾਂ ਤੋਂ ਅਥ ਤਾਂਤੇ ਦੇਖ ਲਾਜਹਿ ਕੁਕਾਜ ਕਰਓ ਲਜੀਆ
ਹੀ ਲਜੇਆ ਵਿਖੇ ਤਪੰ ਆਦਕਾਂ ਸੁਭ ਕਰਮਾਂ ਕੋ ਤਿਆਗਨਾ
ਰੂਪੀ ਖੋਟਾ ਕਰਮ ਕਿਆ ਹੈ ਵਾ ਐਸਾ ਖੋਟਾ ਕਰਮ ਕਰਿਆ ਹੈ

ਜਿਸ ਲਜਯਾ ਕੋ ਭੀ ਲਜਯਾ ਲਗਾਈ ੨੯ ਮੁਨਜ ਮੁਨੀਕੇ ਪੁਤ੍ਰ ਨੇ ੩੦ ਅੰਤ ਕੋ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਡਯਾ ਇਤੀ ੧੧ ਨਾਰ ਗ ਰਦਨਤ੍ਰ ਰਿਖੀ ਕੇ ਘਰ ਮੈਂ ਦੇਵਤੇ ਜੜ ਕੋ ਕਲਾ ਅਗਾਧਾਤ ਮੁਨੀ ਦੇ ਤੀਰ ੭ ਜੋਗ ਨੇ ਸਰੀ ਨਾਮ ਕਰ ਹਰ ਪ੍ਰਿਤ੍ਰ ਇੰਦ੍ਰ ਦੀ ਤਰਫ ਜਿਨ ਜਿਸਨੇ ਵਾ ਜਿਸ ਕਰ ਤਿਸ ਦਿਨ ਤੇ ਲੈ ਕਰ ਥਨ ਤਨ ਕੈ ਬੈਠ ਰਹੇ ਹੋ ਅਬ ੧੦ ਕ੍ਰੋਰ ਤਰਾਸੇ ਕਰਾਲ ਬ੍ਰਿਲਾਪ ਸਾਪਨ ਜਿਉ ਸਸਕੈ ਸ੍ਰਪਦੀ ਨਿਆਈ ਸਹਕਦੀ ਹੈ ਜੈਸੇ ਲਾਠੀ ਦੀ ਮਾਰੀ ਹੋਈ ੧੧ ਬਾਰ ਬਾਰ ਵਾ ਰੋਮ ੨ ਘਾਤ ਵਾਵ ਤਾਪ ਦੁਖ ਸੇ ਝੁਕੈ ਝਿਝਕਾਰੈ ਝੁਕਦਾ ਹੈ ਆਗੇ ਜਾਨੇ ਨੂੰ ਵਾ ਠਠੰਬ੍ਰ ਜਾਤਾ ਹੈ ਜਾਇ ਸਕੈ ਨਾ ਰਿਖੀ ਦੇ ਭੈਸੇ ਨਾ ਰਹੇ ਸਦਨੇ ਕਰਕੇ ਦੁਚਿਤੀ ਸੇ ਡਗੈ ਡਿਗ ਡਾਰੈ ਡਿਗ ੨ ਕਦਮ ਸੁਦਦਾ ਹੈ ੧੨ ਮੁਨ ਜਾ ਗੋਤਮ ੧੪ ਖਰਕੋ ਖੜਾਕਾ ਸਬਦ ਨਵੀਨ ਪੈਰਸ਼ ਕਾ ਚੌਕ ਚੱਕ੍ਰਤ ਵਾ ਉਛਲਾ ਕੁਕਾਜ ਖੋਟੇ ਕੰਮ ਆਯਾ ਹੈ ਤਬ ਤਿ-ਸਨੇ ੧੬ ਮਾਜਾਰ ਥਿਲਾ ਵਾ ਮਾਦਾ ਯਾਰ ਵਾ ਮੇਰਾ ਯਾਰ ੧੭॥ ਤੋ ਤ੍ਰਿਯਾ ਨੇ ਜੋ ਕਰਮ ਕੀਯਾ ਸੋ ਸਚ ਧੁਨੀ ਸੇ ੧੮ ਇਹ ਇਜ ਉਧਰ ਵਾ ਇਹ ਆਜਜ ਹੈ ਜੁਟ ਜਾਨ ਤੁਮਾਰਾ ਘਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸੰ-ਜੁਗਤ ਆ ਰਿਹਆ ਹੈ ਅਬ ਤੁਮ ਨਚਿੰਤ ਹੋ ਭੇਦ ਇੰਦ੍ਰ ਦੇ ਆਵਨੇ ਦਾ ਭਗਵਾਨ ਭਗਾ ਵਾਲਾ ਤਾਹਿ ਤਨ ਮੈਂ ਰਹਿਓ ਮਾਨ ਸਰੋਵਰ ਦੇ ਜਲ ਮੈਂ ਜਾਕੇ ਲੁਕ ਰਹਿਆ ੨੧ ਇਸਤੇ ਤੈ ਅਪ-ਵਿਤ੍ਰ ਪਾਹਨ ਕੀ ਖੁਸ਼ਕ ਪਥਰ ਹੋ ਇਤੀ ੨੧੫ ਬਡੇ ੨ ਸੂਰਮੇ ਸਭ ਲੋਕਨ ਕੋ ਚਿਤ ਤੇ ਬਿਸਾਰਓਆ ਤੁਛ ਜਾਣਕੇ ੨ ਇਹੈ ਇਸ ਸਾਸਤ੍ਰਾਂਤ ਕੋ ੪ ਸੋਇ ਐਸੀ ਰਚਨੀ ਕਰੋ ੬ ਅੰ-ਸਿਤ ਰੂਪ ਕਾ ਨਿਧ ਹੈ ਜਤੀ ਉਸਕੋ ਦੇਖਕੈ ਭ੍ਰਮਣੇ ਤੇ ਇਹ

ਟਿਲੋਤਮਾ ੧੦ ਬਿਹਰਤੀ ਬਿਚਰਤੀ ਹੋਈ ਮਾਡੇ ਇਸਥਤ ੧੪
ਜੁਝੇ ਜੁਝਾਏ ਕੇ ਬਜੇ ਜੁਧ ਬਾਜੇ ਬਜਕੇ ਆਕੇ ਜੂਝੇ ੧੫ ਪਰੀ
ਹੋਈ ਮਧਰੀ ਕੀਤੀ ੧੮ ਸਾਗਾੜ ਪਰੀ ਭੀੜਾ ਹੋਈ ਕਰਤਾਰ
ਬ੍ਰਹਮਾਂ ਇਤੀ ੧੧੬ ਆਸੰਖ ਦੇਵਤੇ ੩ ਦਰੀ ਕੰਦ੍ਰਾ ੪ ਸੰਕ੍ਰ
ਚਾਰਜ ਇੰਦ੍ਰ ਦਾ ਚਾਰਜ ਮੁਖੀ ਵਜੀਰ ਬ੍ਰਿਹਸਪਤ ੫ ਇੰਦਤ
ਇੰਦਦਾਰਾਜ ਤਾਂ ਕਹੈ ਖੋਜ ਕਵ ਕਾਕੈ ਹੈ ਤਿਸਨੂੰ ਢੂਢ ਕਰ ੮
ਜਿਉ ਹੋਵੈ ਸਰ ਨਤ ਸਿਤ ਜਿਸ ਕਾਲ ਮੈਂ ਥਕਤ ਹੋਕਰ ਆਂ-
ਸਥਾ ਲੈਣਾ ਜਿਯੋ ੨ ਮੋਢੇਆ ਤੇ ਏਧਰ ਉਧਰ ਇਤੀ ੧੧੭
ਪਾਗੀ ਰਪੇਆ ਹੈ ਤਾਸੀ ਥਿਨ ਪੂਛੇ ਤਿਹਨ ਨਸਰੀ ਤਿਸ ਦੇ
ਪੁਛੇ ਤੇ ਥਿਨਾ ਕੁਛ ਕਾਰਜ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸ਼ਕਦਾ ਕਿਆ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ
ਥਿਰਾਜਹੁ ਭੋਗੋ ਹਮਕੋ ਸੁ ਹੋਕਹੇ ਸੋ ਕਾਰਜ ਯਹ ਨਹ ਕਰ ਸਕੈ
ਸੋ ਬਾਤ ਮੈਂ ਕਹਾਂ ਇਸਕੋ ੧੦ ਚਿਤਯੇ ਬਿਚਾਰ ਕਰਕੈ ਜਥ
ਤਥ ਦੇਖਆ ਸੋ ਸਿਰ ਪਰ ਖੜੀ ਹੈ ੧੧ ਸਾਬਾਤ ਬਨਾਇਕਰ
ਅਨਵੈ ਬਿਸ੍ਵਾਸ ਨਿਸਚੇ ਭਰੋਸੇ ਨੇ ਬਨਾਈ ਹੈ ਝੂਲ ਘੁਮਨੀ ਖਾ-
ਕੇ ਇਤੀ ੧੧੮ ਤਿਹਰਤ ਜਨਕ ਪੁਰੀ ਪਕੇ ਸਾਤਕ ਰੋਮਾ ਦੇ ਨਾ
ਸ ਵਾਲੀ ੭ ਤਾਕੋ ਪਰਗਈ ਤਿਸਕੋ ਪਹਨਾਵਤੀ ਹੈ ੧੬ ਦਿਨ
ਕੋ ਹੀ ੧੭ ਚਟਕੇ ਚਟਕਾਵੈ ਧਕੇ ਲਗਾਵਤਾ ਹੈ ਤਕੜਾਈ ਸੇ
ਲਹੈ ਲਖਤੇ ਹੈ ਚਰੈ ਚੀਕਤੀ ਹੈ ੨੦ ਨਹ ਹੋਇ ਨਹੀਂ ਹੈਸੀ ਕਚ
ਅਰ ਰੋਮ ਨਾਸਨੀ ਇਤੀ੧੧੯ਹਰ ਸ਼ਿਵਜੀ ਕੇ ਘਰਕ੍ਰੀੜਾ ਬਨਮੈ
ਸੁਤੇ ਸਿਧ ਰੁਦ੍ ਭਿਆਨਕ ਨਗਨ ਸ੍ਰੀਰਸੋ ਦੋਨੋ ਕੋਸਪ੍ਰਸ
ਕਰਤਾ ਲਖਕਰ ਚਿਤ ਚਿਤਵਨੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਨਿਲਤਾ ਸੇ ਪੁਜ
ਹੋਕੇ੧ ਤਯੋ ਤਪ ਗਿਆ ੨ ਤੇਜ ਅਗਨੀ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਚੀਨੀ
ਦੇਖੀਤੀ੬ ਨਿਦਾਨ ਮੁਰਖ ੯ ਅਸਰੇਸ੍ ਦੈਂਤਾ ਕਾ ਰਾਜਾ ੧੧

ਸੁਰ ਜੋਦੇ ਵਾ ਸੁਰਜ ਸੈਨਾ ਲੈ ਆਏਆ ਆਛੈ ਭਲੀ ਤਥਾਂ ਆਯਾ ੧੨ ਭਭੂਕੇ ਮਵਾਰੇ ਚੁਆਤੇ ਅਗਨੀ ਕੇ ੧੩ ਹਠੇ ਹਠ ਕਰਤੇ ਭਏ ਵਾ ਇਸਥਤ ਹੋਏ ਅਰਕ ਕੈ ਕੈ ਮੇ ਹਰੈ ਕਰਨਾ ਕਰਿਯਾ ਲਖੇ ਦੇਖਕਰ ਸਰੂਪ ਛਬਕੋ੧੪ ਦਿਤੀ ਅਦਿਤੀ ਜੂ ਜਾਨ ਕੋ ਮਾਨ ਮੋਹੈਂ ਦਿਤੀ ਜੂਕਾ ਤੇ ਆਦਿਤੀ ਜੂਕਾ ਮਨ ਮਾਨੈ ਮੋਹਤ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਖਿੰਗ ਘੋੜੇ ੧੫ ਕੁਆਰ ਅਸੂ ਸੂਲ ਕੋ ਸੂਲ ਤ੍ਰਿਸੂਲੋਕੋ ਭਲੀ ਤਰਾਂ ਸੇ ਵਾ ਦੁਖ ਦੇਨੇ ਵਾਲੇ ਤ੍ਰਿਸੂਲ ਕੋ ਭਲੀ ਤ੍ਰਿਸੂਲ ਧਾਰੀ ਸਿਵ ਪਦ ਅਧਆਰ ਸੇ ਤਿਨ ਪਦ ਮੈ ਛਿਪ੍ ਛੈਕੇ ਸੀਘ੍ਰ ਵਾ ਸਮੂੰਹ ਛੈ ਕਰਯਾ ੧੬ ਯਕੀਨ ਨਿਸਚੇ ਸੇ ਹੋਨਾ ਕਰ ਗਏ ੧੭ ਡਿਮ ੨ ਸਬਦ ਕਰਕੈ ਡਿਮ ਕਹੀਏ ਡਗੇ ਆਗੇ ਡਮ ਕਹ ਬਜਤੇ ਹੈਂ ੧੮ ਲਹ ੨ ਕਰਤੀਆ ਹੈ ਕਹ ਕਹ ਸਬਦ ਮਸਾਨ ਵਾ ਗਿਦੜ ਭੂਤ ਜੁ ਝੋਆ ਬਾਜੇਕੇ ਬਜਨੇ ਤੇ ਹੈਂ ਜੁਆਨ ਨਚਤੇ ਫਿਰਤੇ ਹੈਂ ੧੯ ਅਸੇਖ ਬਡੇ ੨ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਜੂਝਤੇ ਭਏ ਵਾ ਬਹੁਤ ਮਰਹੀ ਗਏ੨੦ ਤ੍ਰੀਆ ਪਤੀਬ੍ਰਤਾ ਤੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦੇ ਸਤ ੨੨ ਸਬੈ ਸਭ ਪ੍ਰਕਾਰ ਭੇਸ ਬਿਲਾਸ ਸਰੂਪ ਆਪਨਾ ਸੁਭਾਇ ਸੁਤੇ ਵਾ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੈ ੨੬ ਜਾਨੇ ਨਹੀਂ ਜਾਤੇ ਜੋ ਕਹਾਂ ਚਲੇ ਗਏ ਜੈਸੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ੨੭ ਰਾਗ ਦਸਤਾਨੇ ਜਵਾਨ ਜੇਬੇ ਸੂਰਮੇ ਸੋਭਾਵਾਲੇ ੨੮ ਅਪਨੋ ਰਾਜ ਸਥਾਨ ਇਤੀ੧੨੦ ਜਬ ਜਿਸ ਵਖਤ ਆਕਰ ਸਭਾ ਮੈਂ ਬਹੁ ਪੁਰਖਨ ਕੇ ੧ ਸੋਚ੍ਯਿਆ ਆਈ ਹੋਈ ਜਾਨੀ ਮਤ ਠਾਨੀ ਸਲਾਹ ਠਹਰਾਈ ੨ ਕਿਯੋਚਾਰੀ ਕਿਯੋ ਆਈ ਹੈ ਏ ਬਾਤ ਉਚਾਰਨ ਕਰੀ ਉਸ ਪੁਰਸ ਨੇ ਪੁਨਾ ਕਮਰੀ ਬਿਸੁਧਾ ੪ ਜਾਨੀ ਬਾਤ ਜੋ ਇਸਕਾ ਪਤੀ ਹੋਵੇਗਾ ਇਤੀ੧੨੧ ਅਡੈਸਾਡ ਨਾਮਾ ਭਾਰੋ ਬਲੀ ਤਤਾਰਖਾਨ ਪਠਾਨ ਬਲੀ ਨਾਕਨ ਕੋ ਭਾਢ

ਬਹੁਤ ਮਾਰੇ ਸੇ ੧ ਅਨਵੈ ਸਭੈ ਹਾਰੇ ਛਜੂ ਗਜੂ ਦੋਇਨਾਮ ਮੰਤ੍ਰੀ
ਆਂ ਕੋ ਬਡੇ ਮੁਖੀ ਖਾਨ ਨੈ ਪਾਸ ਵ ਅਭੈ ਸਾਹ ਰਾਜਾ ਕੇ ਮੰਤ੍ਰੀ
ਸੀ ਮੁਖੀਖਾਨ ਬੈਰੀ ਨੇ ਪਾਸ ਬੁਲਾਇਓ ੨ ਤੁਮ ਕਾਖ ਤਿਨੋ
ਮੰਤ੍ਰੀਓ ਦੀ ਕਛ ਵਿਖੇ ਪਠਾਨਨੇ ਵਾ ਜੋ ਕਛ ਵਿਖੇ ਤੁਮ ਤਿਨ ਸੋ ਤਿਨ
ਮੰਤ੍ਰੀਆ ਸੇ ਖਾਲ ਨੇ ਐਸੇ ਕਹਾ ਜੋ ਤੁਮਨੇ ਜਾਕਰ ਐਸੇ ਕਹਨਾ
ਵਾ ਤਿਸ ਰਾਜਾ ਸਾਥ ੨ ਜੋ ਕੋਊ ਬੁਰਾ ਕਰੈ ਹੈ
ਤਾਕੋ ਤਿਸ ਬੁਰੇ ਕਰਨ ਕਾ ਪਾਪ ਮੂੰਡ ਇਹ ਪਰਹੈ ਇਸਦੇ ਸਿਰ
ਪਰੇ ਕਛ ਦੀ ਤਰਫ ਅੰਗੁਲ ਕਰਕੈ ਐਸੇ ਕਹੰਨਾ ਤੁਮਨੇ ਨ੍ਹੂੰ
ਮੰਤ੍ਰੀ ਮਾਨ ਕਰ ਗਏ ਰਾਜਾ ਪਾਸ ੪ ਭੇਦ ਨੂੰ ਅਭੇਦ ਪ੍ਰਗਟ
ਹੀਓ ਮੰਤ੍ਰੀ ਚੀਨ ਤੇਨ ਭਏ ਲੋਕ ਪਛਾਨਨੈ ਵਲੋਂ ਅਭੇਦ ਹੀ
ਰਹੇ ਤਵ ਦੇਖਨ ਕੋ ਹਮਾਰਾ ਵਾ ਪਠਾਨ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈਂ ਐਸੇ ਹੇ ਰਾ-
ਜਨ ਯਾ ਹੁਆ ਹੈ ਦੀਦਾਰ ਦੇਵੋ ਤਬ ਬਡੇ ਬਲੀ ਹੋ ੪ ਤਿਹਤਿਸ
ਸਭਾ ਮੈ ਆਇਆ ਚਾਰ ਡੇਵਡੀ ਭੀਤਰ ਚਾਰੇ ਚੌਕੀਆਂ ਆਪਨੀ
ਕਰਕੇ ਬੈਠਾਈਆਂ ਤਿਨਾਂ ਨੇ ਧਨ ਦੇਕਰ ਓਸ ਰਾਜਾ ਕੇ ਨੌਕਰਾਂ ਕੋ
ਭੀ ਤੇ ਆਪਨਿਆਂ ਕੋ ਭੀ ਓਦਰੋ ਓਦਰੀ ਆਪਸ ਮੈ ਦਿਖਾਂਵਦੇ ੨
ਕੀਮਤ ਸ਼ਸਤ੍ਰ ਪੁਨਾ ਭੁਲਾਵਾ ਦੇਕੇ ਤਿਨਾਂ ।ਤਸ ਛਜੂ ਗਜੂ ਨੇ
ਰਾਜਾ ਪਾਸੋਂ ਆਯੁਧ ਹਾਥੋ ਹਾਥੀ ੜਾਢ ਕੇ ਦਏ ਇਕ ਦੇ ਹਥ ਸੇ
ਦੂਸਰੇ ਨੂੰ ਦੂਸਰੇ ਸੇ ਤੀਸਰੇ ਕੋ ਐਸੇ ਹੀ ਲੈਂਦਿਆਂ ਦੇਂਦਿਆਂ ਤਿਨਾਂ
ਨੈ ਸਭਾ ਤੇ ਬਾਹਰ ਕਢਨਾ ਕਰ ਦਿਤੇ ਪ ਜੋਰੇ ਏਕ ਬਨਾਵਤ ਭਏ
ਪੁਸ਼ਾਕੇ ਏਕ ਐਸੀ ਕਿਸਮ ਕੇ ਬਨਾਏ ਹੁਏ ਨਾਲ ਲਿਆ ਕੇ ਲੀਨੀ
ਲਈਆਂ ਸੀਆਂ ਉਸ ਜਾਮੇ ਕੇ ਪੈਨਨੈ ਸੇ ਪੁਰਸ਼ ਰੁਕ ਜਾਤਾ ਹੈ
ਜਨ ਮਾਨੋ ਉਸ ਪੁਰਸ਼ਕੋ ਏ ਏਕਬਾਟ ਕੋ ਫਜੂ ਗਜੂ ਨੇ ਉਸ ਰਾਜਾ
ਕੇ ਛਲਨੇ ਕਾ ਭੇਦ ਬਤਾਯੋ ਲਬ ਦੇ ਕਰਕੇ ਧਨ ਦਾ ਜੋ ਤੂੰ ਐਸੇ

ਜਾਕਰ ਕਹੋ ਰਾਜਾ ਕੋ ਉਨਾਂ ਨੇ ਕੈਹ ਕਰ ਸਭ ਬਾਤ ਭੁਟ ਪਾਸੋਂ
ਦੈ ਮੁਝ ਡਾਰੈ ਮੇਰੇ ਕੋ ਦੇ ਦੇਵੈ ਹੇ ਰਾਜਨ ਅਨੈ ਹਮਾਰੇ ਜਾਨਨੇ
ਸੈ ਤੋ ਤੂੰ ਅਸਲੀ ਦਾਤਾ ਹੈਂ ਹਨ ਨਿਵਾਰੈ ਨਹੀਂ ਹਟਿਆ ਬਾਗੋ
ਪੁਸ਼ਾਕਾਂ ਗਲ ਦਾ ਓਹੀ ੮ ਤੀਰ ਪਾਸ ਜੋ ਖਾਨ ਖੜਾ ਹੈਸੀ ੯
ਸੁੰਦਰ ਠਾਂਮ ਕਰਕੇ ਡਾਰੋ ਡਾਰਾ ਬਲੀ ਖੜਾ ਸੀ ਪੀਛੇ ਤਿਸੀ
ਦੁਧ ਦੋ ਟੁਕੜੇ ੧੦ ਬਜਾਇ ਬੀਚ ਉਸ ਜਗਾ ਦੇ ੧੧ ਸੋ ਪਾਗਾ
ਰਾਜਾ ਦੇ ਆਯੋ ਪਾਗਾ ਨਾਮ ਘੋੜੇ ਕਾ ਭੀ ਹੈ ਈਹਾਂ ਪ੍ਰਸੰਗ ਸੋ ਸੋ
ਘੋੜਾ ਭਜ ਕਰਕੇ ਰਾਜਾ ਕੇ ਤਬੇਲੇ ਵਾ ਮੰਦ੍ਰਾਂ ਦੇ ਮੋਹਰੇ ਆ ਗਿਆ
ਵਾਸਤੇ ਖਬਰ ਦੇਨੇ ਦੇ ਚਰਵੇ ਦਾਰ ਚਰਾਵਨੇ ਵਾਲਾ ਸਈਸ ਦ-
ਰੋਗਾ ਤਿਸਕੋ ਮੰਦਰ ਸੈ ਰਾਨੀ ਪਾਸ ਭੇਦ ਰਾਜਾ ਦੇ ਮਾਰਨੇ ਦਾ
੧੨ ਕੁੰਕਮ ਦੇ ਰਾਜਾ ਕੀ ਰਾਨੀ ਘਨ ਸਾਰ ਦੇ ਸੁੰਦਰ ਕੀਰਾਨੀ
ਸਬ ਜੁਝ ਮਰਨੇ ਭਾਇ ਲੜਕੇ ਮਰਨੇ ਕੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੋ ਜੋ ਅਬ
ਲੜ ਕਰ ਮਰੀਏ ੧੩ ਸਤ ਭੰਗ ਹੋਣੇ ਕੇ ਭੈਸੇ ਦੋ
ਫਲੀਆਂ ਬਰਛੀਆਂ ਲਈਆਂ ਵਹੈ ਓਹੀ ਬਰਛੀਆਂ ਆ
ਪਸਮੈ ਇਕ ਦੂਈ ਨੂੰ ਤਿਹਕੋ ਝਾਗ ਤਿਨਾ ਬ੍ਰਛੀਆਂ ਕੇ ਘਾਵ ਕੋ
ਝਲਕੈ ਸਹਾਰ ਕੈ ਅਨਵੈ ੨੧ ਪਿਆ ਕੀ ਪੀਰ ਕਰ ਤ੍ਰਿਯਾ ਲਰ
ਕੈ ਮਰ ਗਈਆ ਇਤੀ ੧੨੨ ਸਭ ਵਿਸਨੂ ਲੈ
ਕਰ੧ਨਾਤਰ ਨਹੀ ਤਾ ਸੁਖ ਸੇ ਦੇਵਤੇਆਂ ਕੋ ਉਮਡੀ ਉਰੜੀ
ਲਹੁ ਛੋਟੇ ਭਾਈਆਂ ਪਾਸੋਂ ਬਨਾਇ ਬਨੇਆ ਹੁਆ ਵਾ ਭਲੀ ਤਰਾਂ
ਜੋ ਕੁਛ ਹਿਸੇ ਮੈ ਆਵਤਾ ਹੈ ਲਹੁ ਕੇ ਛੋਟੇ ਪਾਸੋਂ੨ ਤਹੀ ਤਿਸ
ਕਾਲ ਸੈ ਘੁਰੇ ਬਜੇ ਬਜਾਏ ਭਕੁਕੇ ਮੁਆਤੇ ਹੈ ਸਾੜਨੇ ਵਾਲੇ੪
ਮੰਡੇ ਇਸਥਿਤ ਹੁਏ ਪ ਟੀਕ ਟਾਕੇ ਮਥੇ ਦੇ ਟਿਕੇ ਲੋਹੇ ਦੇ
ਕਟੇ ਪੜੇ ਹੈ ਟੀਪ ਟਾਪੈ ਸੁੰਦ੍ ਬਨਾ ਬਨਾ ਕਰਕੈ ਸੁਰਮੇ ਟਾਕ

ਟੂਕੈ ਭਏ ਟਕੇ ੨ ਵ ਚਾਰ ੨ ਮਾਸੇ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ਹੋਏ ੨ ਪਏ ਹੈ
ਬਰੇਰੇ ਕਟੀਲੇ ਕਰੜੇ ਕਟਨ ਵਾਲੇ ਵਾ ਕਟ ਕਰ ਏ ਡੋਬ ਡੂਬੈ
ਲਹੂ ਨਾਲ ਡੁਬ ਗਏ ਵਾ ਜੈਸੇ ਡੋਬ ਪੜ ਜਾਤੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਗਸੀ ਪੈ
ਗਈ ਘਾਮ ਘੂਮੈ ਘਾਵਾ ਸੇ ਵਾ ਧੁਪ ਨਾਲ ਘੂਮਦੇ ਹੈ ਝੂਮ ਝੁਕ
ਕੈ ੭ ਕਿਤੇ ਚੋਦ ਓਟੈ ਕਿਤਨੇ ਹੀ ਚੋਟਾਂ ਨੂਢਾਲ। ਦੀ ਓਟ ਕਰ
ਕੈ ਬਚਾਤੇ ਹੈ ਲੂਟੈ ਲੋਟਤੇ ਹੈਂ ੮ਜੁਵਾਨ ਜੋਬੇ ਸੂਰਮੇਆਂ ਦੇ ਹਥ
ਕਟੇ ਪਏ ਹੈ ਵਾ ਜੂਵਾਨ ਭਾਵਾ ਸੋਲੇ ਪਏ ਹੈ ਡਾਰੇ ਪਏ ਹੋਏ ੯
ਕਾਲ ਧਰਮ ਰਾਇ ੧੦ ਬਚੇਸ ਬ੍ਰਹਸਪਤ ਤੰਤ੍ ਸਾਰੈ ਸਾੜਦਾਹੈ
ਵਾ ਸਵਾਰਦਾ ਹੈ ੧੧ ਉਭਾਰੈ ਚੁਕ ਕੇ ਮਾਰਦੇ ਹੈ ੧੨ ਝੋਕ
ਝੋਰੈ ਪਕੜਕੇ ਹਲੂਨਦੇ ਹੈ ਛਿਪੇ ਸੀਘ੍ ਛੇਕ ਦਿਤੇ ਹੈ ਛੈਲ ਸੂਰੇ
ਦਯਕੈ ਬਜੇ ਲੜਦੇ ਹੈਂ ਬੀਰ ਤੇ ਬਕਾਨ ਬਾਜੀ ਉਮੰਗੀ ਸੁੰਦ੍
ਘੋੜੇਆ ਨੂ ਉਛਾਲਦੇ ਹੈ ਵਾ ਬਨਾਕ ਵਲਾਇਤ ਦੇ ਘੋੜੇ ੧੪
ਦਾਨੋ ਸੰਭਾਰੇ ਰਾਖਸਾਂ ਨੇ ਸੰਭਾਲੇਆ ਸਸਤ੍ ਕੌ ਤੇ ਆਪਨੇ ਆਪ
ਕੋ ਪ੍ਰਬੋਧੇ ਕਿਸੀ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਕੀਆ ਭੀ ੧੫ ਕੌਨ ਭਯਾ ਦੁਹੁ ਸੈ
ਸੇ ਮਤਾਨ ਮਾਤਾ ੧੬ ਮਰੈ ਸਾਚ ਨਿਸਚੇ ਸੇ ਮਰ ਤੋ ਜਾਵਾਂਗੇ
ਮਹਾ ਲੋਹ ਭਾਰੀ ਜੂਧ ੧੭ ਸੋਡੀ ਸੂਰਮੇ ਛੰਡੇ ਛਡੇ ੧੮ ਕਨਾਈ
ਵਿਸਨ ਜੀਨੇ ਜਿਨੈ ਤਿਸਨੂ ਉਚਸ੍ਰੇ ਘੋੜਾ ਹਰਾਹਿ ਸੂਰਜਨੂ ੨੧
ਆਪਨ ਲਈ ਮੰਗਾਇ ਮੰਗਾਇ ਕਰ ਆਪਪਾਸ ਲੈ ਲਈਆ
ਦੋਨੋ ਵਸਤੂ ੨੨ ਤੀਨ ਰਤਨ ਕਾਮਧੇਨ ਅਰਨੰਦਗ ਖੜਗ ਤੇ
ਕਮੋਦਕੀ ਨਾਮ ਗਦਾ ਔਰਨਿਕਾਲੇ ਹੂਏ ਕਿਸਕੋ ਦੀਏਕਾਮਧੇਨਮਾ
ਲਕ ਇੰਦ੍ ਅਰ ਵਰਤਨ ਕੋ ਰਿਖੀਆਂ ਨੂ ਅਰ ਦੋਇ ਆਪ
ਲਈਆਂ ੨੩ ਛਥ ਮੋਹਨੀ ਦੀ ੨੪ ਇਨੈ ਇਨ ਦੇਵਤੇਆਂ ਕੋ
ਛੈਲੀ ਮੋਹਨੀ ਛਲੀ ਮੋਹਨੀ ਥਿਸਨ ਰੂਪ ਹੋਕੈ ਇਤੀ ੧੨੩

ਨਾਥ ਰਾਜਾ ਸੀ ੧ ਜਾਕੋ ਜਿਸ ਫੂਲ ਮਤੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਤੋਲੈਓ
ਤੋਲੀ ਦੀ ਸੀ ਭਾਵ ਫੁਲਵਤ ਕੋਮਲਸੀ੨ਤਰਮਕਲਾ ਨਾਮ ਔਰ
ਇਸਤ੍ਰੀ ਕਾ ਰਸਤੇ ਮੈ ਜਾਂਦੇਆ ੩ ਤਹਹੀ ਤਿਸ ਜਗਾ ਮੇਂ ਬੈਠ
ਕਰਕੇ ਓ ਤ੍ਰੀਯਾ ਸੋ ਭੀ ਲਲਚਾਨੀ ਅਰ ਉਪਰੋਂ ਅਗੇ ਜਾਕੈ ੪
ਤਾਕੀ ਨਾਸ ਘਾਤ ਅਟਕਿਓ ਤਿਸੀ ਕੀ ਮਿਤ੍ਰ ਕੀ ਦਾਵ ਬਨਾਵਨਾ
ਵਾ ਵਿਚਾਰਨਾ ਕੀਆ ੫ ਜਾਕੀ ਜਿਸ ਦੇਵਤੇਓ ਕੀਓ ਜਾਨਤੀ
ਭਈ ੬ ਮੁੰਡ ਕਾਟ ਅਸ ਤਲਵਾਰ ਨਾਲ ੧੧ ਧੰਨ ਏਹ ਦੇਸ ਹੈ
ਜਿਸਮੈ ਸਿਰ ਕਾਟੇਆ ਹੈ ੧੩ ਦਿਖਰਾਇ ਦਈ ਇਤੀ ੧੨੪
ਬੰਕ ਟੇਡਾ ਅਵੈੜਵਾ ਨਾਮ ਸੀ ੧ ਚੌਕ ਕਸੇ ਸੰਜੋਵਾ ਕੋ ਭੀ ਕ-
ਸਆ ਅਰ ਮਦ ਸੇ ਮਸਤ ਹੋਏ ੨ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨ ਭੀ ਲਈ ੨
ਏਕ ਪਰੇ ਭਭਰਾਤ ਭਟੋਤਮ ਏਕ ਉਤਮ ਸੂਰਮੇ ਭੈ ਸੇ ਹੀ ਭਰੇ
ਹੋਏ ਪੈ ਗਏ ਧੂਮ ਧੂੜੀ ਧੂਮੈ ਸੇਕ ਦੇ ਹੈ ੩ ਕਟਨੀ ਕਾਂਟੈ ਲਕ
ਮੈ ਸੁੰਦ੍ਰ ਵਾ ਨਿਕਟ ਵਾ ਕਟਨੇ ਵਾਲੇਆਂ ਨੇ ਲਕਮੈਂ ਨਿਖੰਗੀ
ਭੁਥੇ ਬਾਧ ਲਏ ੫ ਭਾਰਥ ਤੇ ਮਹਾ ਭਾਰਥ ਤੇ ਚੌਥੀ ਹੀ ਡਾਰੈ
ਚਿਥ ਹੀ ਸੁਟਦਾ ਹੈ ੬ ਹਾਥ ਹੀ ਮੈ ਮੁਠ ਤਿਸਕੇ ਹਾਥ ਮੈ ਹੀ
ਰਹ ਜਾਵੈ ੭ ਚਲੈ ਬਾਜ ਹੇਰੈ ਮਹਾ ਤਾਪ ਮਹਾ ਗੁਸੇ ਸੇ ਤਪੇ
ਹੋਏ ਕੋ ਹੇਰ ਕੈ ਵਾ ਚਲਦਾ ਹੈ ਬਾਜ ਦੀ ਨਿਆਈ ਮਾਸ ਕੇ ਮਹਾਂ
ਤਾਮੇ ਕੋ ਦੇਖਕੈ ਵਾ ਹੇੜੀ ਮਹਾ ਤਾਮੇ ਕੋ ਦੇਖਕੈ ੮ ਭਾਰੀ ਥਲੀ
ਲਖ ਕਰ ਮਹਾ ਤ੍ਰਾਸ ਕੇ ਤਾਪਸੋਂ ਮਹਾਂ ਭੈਕੇ ਦੁਖ ਸਾਥ ਪ੍ਰੇਮੀ ਹੋਏ
੨ ਨਾਰਿ ਗਰਦਨਾ ੧੧ ਨਪਤਨਾ ਨਾਸ ਕੀਤਾ ਸੰਘ੍ਰਤ ਭਯੋ
ਸੰਘਾਰਤਾ ਭਯਾ ਵਾ ਜੁਧ ਹੁਆ ੧੪ ਚੰਦ੍ਰਹਾਸ ਤਲਵਾਰ ੧੫
ਕ੍ਰਾਤੀ ਤਲਵਾਰ ੧੬ ਕਿਤਨੇ ਹੀ ਘੁਮਦੇ ਘੁਮਦੇ ਹੈ ਵਾ ਘੁਮਾ-
ਏ ਹੋਏ ਘੁਮਦੇ ਹੈ ਹੁੰ ਹੁੰ ਸਬਦ ਮੁਖ ਸੇ ੧੯ ਜੀਤ ਜੀਵ ਹਠੀ ਸੈ

ਹਠੀਲੇ ਹਠੀ ਖਗ ਕੁੰਟੇ ਜੇਹੜੇ ਹਠੀ ਹਠ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹਠੀ ਸੂਰਮੇ ਇਸਥਤ ਹੁਏ ਸੋ ਖੰਡੇ ਸੇ ਕਟ ਸੁਟੇ ੨੦ ਰਥਨ ਰਥਵਾ-ਹੀ ਤੇ ਰਥ ੨੧ ਜਏਨ ਕਾਖਤੇ ਗਰਬ ਤੇ ਨਹੀ ਉਤਪਤ ਹੁਏ ਵਾ ਪੇਟ ਤੇ ਉਤਪਤ ਹੋਕੇ ੨੩ਕਹ ਕਿਆ ਹਾਰੇ ਮਨਸੈ ੨੬ ਮਾਟਨ ਮੋਧਰ ਪਰ ਭਰਦਈ ਕੁੰਜੇਆ ਸੈ ਰਖ ਕਰ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪੂਰਨ ਕਰ ਦਿਤੀ ਸੋ ੨੮ ਪਾਤ੍ ਵੇਸਵਾ ॥ ੩੦ ॥

ਤਿੰਨੇ ਤਿਸ ਵੇਸਵਾ ਨੇ ੩੧ ਸਾਕਰ ਸੰਗਲ ਤਾ ਸੋ ਤਿਸ ਸੰਗਲ ਸਾਥ ਇਹ ਕੀਓ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀਆ ਹੁਆ ਸੀ ਤਨਕਾ ਮਾਤ੍ ਛੋਹਣੇ ਸੇ ਮੰਤ੍ ਸਾਥ ਸਰੀਰ ਬਾਂਧਾ ਜਾਵੈ ੩੨ ਛੈਲ ਬਲੀ ਦਾਨੋ ੩੪ ਜਿਨੈ ਜਿਸਨੇ ਭਏ ਤੇਜ ਮੰਤ੍ਰਾਨ ਕੇਤੇ ਬਿਚਾਰੇ ਮੰਤ੍ਰਾਂ ਕੇ ਬਲ ਸੇ ਸੂਰਮੇ ਅਧੀਨ ਹੋ ਗਏ ੩੫ ਇਹ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਐਸੋ ਇਤੀ ੧੨੫ ਸੰਨਜਾਸਨੀ ਗਜ਼ੀ ਕਾ ਨਾਮ ਸੀ ਪ ਉਤੈ ਅਟਾਰੀ ਤਰਫ ਕਾ ਜੁਧ ੭ ਬੂਝਓ ਜਾਨਿਆਂ ਕੇ ਪਤੀ ਮਰ ਗਿਆ ਚਕਮਕ ਤੇ ਕਡੀ ਚਿਨਗਾਰੀ ਬਕ੍ ਝਾੜਕੇ ਲੋਹੇ ਨਾਲ ਛਪਨ ਛਪਰ ਛੀਪ੍ ਸੀਪ੍ ੮ ਨਿਕਟ ਲਾਗ ਨਜੀਕ ਹੋਅਰ ਤਿਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ ੯ ਬਾਲਕ ਇਯਾਨਾ ੧੦ ਕਾਖ ਮੁਗਲ ਭਰੀ ਜਫੀ ਮੁਗਲ ਨੇ ਬਡੇ ਸਰਦਾਰ ਨੂੰ ਹਥਾਂ ਸੇਪਾ ਲਈ ਇਤੀ ੧੨੬ਰਹੈਹੈਸੀ ਖਾਨਖਵੀਨ ਖਵੀ ਖਾਨ ਕਿਆ ਤਕੜੇ ੨ ਖਾਨ ਤਹਾਂ ਤਿਸ ਰਸਤੇ ਸੈ ਤਾ ਕੋ ਤਿਨਾਂ ਕੋ ਚੰਡਾਲ ੨ ਲਹੈ ਨਿਸਾ ਇਕ ਜਥ ਭਯੋ ਜਥ ਤੀਰ ਆਦੀ ਸ਼ਸਤ੍ਰਾਂ ਤੇ ਰਹਤ ਹੁਆ ੨ ਲਖ ਲਏ ਤਬ ਵਹ ਚੰਡਾਲ ਆਪਨੇ ਛੁਹੇ ਕਾ ਤਿਸਕੋ ੭ ਏਕ ਹੋਸ਼ ਇਛਿਆ ਅਫਸੋਸ ਦੀ ਬਾਤ ਹੈ ਜਿਹ ਵਸਤੂ ਕੋ ਤੂ ੮ ਚੁਕਾਨੀ ਭੁਲਾਈ ਉਸ ਤਰਫ ਦਿਖਾਣੇ ਲਗਾ ਕੇ ਗਾਸੀ ਕਾਂਣੀ ਤਿਸਕੇ ਮਰਮ ਸਥਲ ਹਿਰਦੇ ਸੈ ੯ ਖਲ ਕੀ ਮੁਰਖ

ਬੈਰੀ ਕੀ ਇਤੀ ੧੨੭ ਕੋਪ ਜਗੇਕੋਪ ਹੋਨੇ ਦੇ ਸਮੇ ਪਾਵਕ ਐਸਾ ਲਾਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ਮਾਨੋ ਅਗਨੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤੀ ਹੈ ਅਰ ਕੋਪਤੇ ਪੀਛੇ ਨਦੀ ਕੇ ਜਲ ਵਤ ਸੀਤਲ ਸੁਭਾਇ ਹੋਤਾ ਹੈ ੧ ਧਰਵਾਰ ਨ ਧਾੜਵੀਆਂ ਨੇ ਤਿਸ ਰਾਜਾ ਕੋ ਧਨ ਗਊਆਂ ਭੈਂਸਾਂ ਰੂਪੀ ਲੁਟ ਲੈ ਗਏ ਪਾਲਕਨ ਚਰਾਵਨੇ ਵਾਲੇ ਗੁਜਰਾਂ ਨੇ ਬਾਜੇ ਬਜਾਏ ਰਾਜਾ ਨੇ ੨ ਜੁ ਝਾਊ ਲੜਨੇ ਕਾ ਬਾਜਾ ਸੁਰੰਗ ਸੋ੍ਸਟ ਰੰਗਵਾਲਾ ਕਿਆ ਬੀਰ ਰਸ ਵਾਲਾ ਕੁਰੰਗ ਹਰਨ ਵਤ ਕਠਨ ਵਾਲੇ ੩ ਛਿਪ੍ ਛੈਕੇ ਸੀਘ੍ਰ ਨਾਸ ਕਰਿਆ ੪ ਖਿੰਗ ਘੋੜਾ ਖਿਗੇ ਹਿਨਕਦੇ ਹੈਂ ਵਾ ਕੁਦਾਏ ਬੀਰਆਦੀ ਏਕ ਭੀ ਨਾ ਬਚਿਆ ਕੋਈ ੬ ਉਹ ਦਿਸ਼ਾ ਕੋ ਉਨ ਚੋਰ ਕੀ ਤਰਫ ਕਾ ਇੰਦ੍ ਦਤ ਨਾਮ ਰਾਜਾ ਸੀ ਥਭਾ ਹੰਕਾਰੀ ਥਾ ਸੋ ਭੀ ਉਗ੍ਦਤ ਕਾ ਹੀ ਦੂਸਰਾ ਨਾਮ ਬਿਸ਼ਨ ਦਤ ਥਾ ੭ ਸਿਧੌਰਾ ਸਿੰਧੜਾ ਜੁਧ ਮੈਂ ਤਿੰਨ ਰਾਗ ਬਜਤੇ ਹੈਂ ਮਾਰੂ ਸਿੰਨੜਾ ਕਾਨੜਾ ੮ ਭੀਤ ਕਾਇਰ ਮਨੋਗਨ ਗੋਰ ਨ ਜਨ ਓਰ ਨਮਾਰੇ ਮਾਨਣਾ ਕਰੋ ਸਮੂਹ ਸੂਰਮੇ ਗੋਰਆਂ ਕੇ ਮਾਰੇ ਸਿ ਜੈਸੇ ਗੜੇਆ ਕੇ ਮਾਰੇ ਹੋਏ ਪੰਛੀ ਕਾਂਪਤੇਹੈ ੯ ਭੀਤ ਭਏ ਕਾਇਰ ਹੋਏ ੨ ਸ੍ਵਾਸ ਭਰੇ ਠੰਡੇ ਉਭੇ ਸ੍ਵਾਸ ਲੇਤੇਹੈਂ ਰਾਜਧਾ ਰਜਕੈ ਰਜ ਪੁਤ ਪੁਰਨਹੋਕੇ ਗੁਸੇ ਸੇ ੧੦ ਕਰਤਾਰਨੇ ਵਾ ਹਥਾਂ ਦੀਤਾੜਨਾ ਸੇ ੧੧ ਰਾਜਾ ਉਗ੍ਦਤ ਸੋ ਭੀ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨਹ ਭਏ ਮੂਰਛਾ ਹੋ ਗਏ ੧੨ ਰਨ ਹਮ ਮਾਰੇ ਰਾਜਾ ਜੋਧਤ ਸੰਘਾਰੇ ਹੈ ਹੇ ਰਾਂਣੀ ਤਮਾਮ ਸੂਰਮੇ ਮਾਰ ਲਏ ਅਰ ਰਾਜਾ ਭੀ ਜੀਵਤੇ ਸੰਘਾਰ ਦੀਏ ਹੈ ਹਯ ਛੂਟੇ ਫਿਰਦੇ ਹੈਂ ਕਰਹਿ ਉਠ ਵ ਸੁੰਡ ਹਸਤੀਆਂ ਨੇ ਨਿਵਾਰੇ ਭਜਾਇ ਦਿਤੇ ਲੋਹ ਕੇ ਕਰਾਰੇ ਸਸਤ੍ ਚਲਾਵਨੇ ਕੇ ਵਾ ਜੁਧ ਕਰਨੇ ਕਰੜੇ ਹੈ ਉਹ ਉਨਾਂ ਨੇ ਹਮਾਰੇ ਕਿਤਨੇ ਘੋੜੇ ਮਾਰ ਦਿਤੇ

ਹੈਂ ਅਰ ਕਿਤਨੇ ਹੀ ਖੰਡ ਦੀਏ ਹੈ ਸੂਰਮੇ ਜਿਨਾਂ ਹਮਾਰੇ ਸੂਰਮੇਆਂ ਖੰਦੇਆਂ ਕਰਕੈ ਅਖੰਡ ਸੂਰਮੇ ਖੰਡ ਸੁਟੇ ਹੈਂ ੧੪ ਜੋਰ ਕਰਕੈ ਰਾਨੀ ਨੇ ਸੁ ਕਰਏ ਕਿਹ ਭਾਂਤ ਭਰੈ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੂਰ ਹੋਵੈ ਦੁਖ ਦੇਹ ਬਨਾਇਕ ਦਿਤੇ ਅਬੀ ਫਿਰ ਐਹੈ ਮੁੜ ਆਵੈ ਗੇ ਰਾਇ ਤਾ ਮਰ ਗਏ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਅਬੀ ੧੫ ਮਾਰੂ ਮੰਡੇਹ ਮਾਰੂ ਬਾਜਹ ਬਜਤਾ ਹੈ ੧੬ ਸੁਖ ਸੁਧ ਅਨੀਕੇ ਸੁਧ ਚਿਤ ਵਾਲੇ ਸੁਖਾਂ ਕੇ ਪਾਵਨੇ ਵਾਲੇ ਫੌਜਾਂ ਦੇ ਮਾਲਕ ਤਾਂ ਪਰ ਤਿਨਾਂ ਸੂਰਮੇਆਂ ਅਰ ਫੌਜਾਂਦੇ ਮਰਨੇ ਉਪਰੰਤ ਸੋਊ ਦੁਖ ਸਭ ਦੇ ਮਰਨੇ ਦਾ ਫੀਕੇ ਦੁਖ ਰੂਪ ੧੭ ਹਿਯੇ ਉਰਝਾਏ ਗਲਾਂ ਮੈ ਪ੍ਰਭ ਪ੍ਰਕਾਸ ਦੀ ਸੋਭਾ ਦਿਵ ਨਾਥ ਸੂਰਜ ਵਾ ਇੰਦ੍ ੧੯ ਚਲਿ ਸੀਘਰ ਵਾ ਅ-ਸਤ ਬਿਅਸਤ ੨੨ ਇੰਦ੍ ਦਤ ਬੈਰੀ ਰਾਜਾ ਨੇ ਜੁਧ ੨੭ ਲਗੇ ਹੋਏ ਅਪਨੀ ਦੇਹ ਤੇ ੨੯ ਅਨੈ ਰਨਜੀਤ ਕਰ ਵਾ ਉਗ੍ਦਤ ਰਾਜ ਪਤੀ ਕੋ ਜੀਵਤਾ ਹੀ ੩੦ ਘਰਨ ਸੂਰਮੇਆਂ ਸਤ੍ ਪਤੀ ਰਾਜਾ ਭੀ ੩੨ ਜੀਅਯੋ ਜੀਵਾਇਆ ਨਹੀ ਪੜਾ ਮਰ ਜਾਤਾ ਇਤੀ ੧੨੮ ਦੂਲੇ ਲਟਕਾ ਪਤੀਜੰਝ ਬਨਕੇ ਘਰ ਤੇ ਜਬਧਾ ਮਰਜਾਦਾ ਚਿਤ ਚਿੰਤ ਬਢਾਯੋ ਘਰ ਮੈ ਬੈਠੇਆਂ ੨ ਵਾ ਚਿਤ ਮੈਂ ਚਿੰਤਾ ਕੋ ਬਧਾਇ ਕਰ ਜਾਤਾ ਭਧਾ ਦਲੀਲ ਕਰਤਾ ੨ ਧਾਕੋ ਇਸ ਬਾਤ ਕਾ ਇਸ ਤਰਫ ਤ੍ਰਿਧਾ ਹੂ ਕੇ ਸਾਹਿਬਾਂ ਕੇ ਭੀ ਧਾ ਕੋ ਇਸ ਜੰਞ ਵਾਲੇ ਸਾਥ ਕਰਕੇ ਧਾਹੀ ਮਿਤ੍ ਸਾਥਐਸੇ ਕੈਹ ਤੇਰ ਪਤ੍ਰਕਾ ਪਰ ਲਿਖਤੀ ਭਈ ਐਸੇ ਹੇ ਮੀਤ ਮਿਰਜਾ ਗ੍ਰਿਹ ਕਰੇ ਮੈ ਬਸਨਾ ਚਾਹੁਤੀ ਹੈ ਬਿਆਹ ਦੂਸਰੇ ਸੇ ੪ ਮਾਇ ਨੂੰਵਾਰਨੇ ਕਰ ਸੁਟਾਂ ਤੇਰੇ ਤੋਂ ਭਾਵ ਤਿਆਗ ਦੇਵਾਂ ਏ ਬਰਾਤੀ ਜਨੈਤੀਆਂ ਸੈਹਤ ਜਮ ਲੈ ਜਾਇ ਤੋ ਜਾਇ ਲੈ ਜਾਇ ਸਕਤਾ ਹੈ ਲੈ ਜਾਇ ਬਿ-

ਰਾਜ ਹੋ ਬਿਚਾਰਾ ਹੀ ਹੇ ਮੀਤ ਹਾਲ ਸੀਘ੍ਰ ਸੁ ਦੇਤਾ ਹੈ ਅਬ ਤਿਨੋਂ
ਕੋ ਪੈਹਲੇ ਜੀਯ ਹੋ ਕੈਸੇ ਲਾਲਨ ਲਾਲ ਲਾਜੋਕੇ ਹੇ ਪਿਆਰੇ
ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜੀਵਾਂਗੇ ਲਜਿਆ ਕੇ ਲਜਾਇ ਹੁਏ ੮ ਮਾਨਨ
ਇਸਤ੍ਰੀ ਸਾਹਿਬਾ ਨਖ ਰੇਖ ਲਿਖੈ ਚਿੰਤਾ ਸੇ ਵਾ ਨਵਾਸੇ ਲੀਕਾ
ਲਿਖਕਰ ਭਾਵ ਲੀਕਾ ਦਾ ਫਾਲ ਪਾਇਕਰ ਦੇਖੈ ਜਬ ਕੁਸਨ
ਪਿਆਰੀ ਕੋ ਸਾਹਿਬਾ ਕੋ ਇਹੁ ਆਪ ਹੀ ਲਿਖਤੀ ਹੈ ਵਾ ਸਖੀ
ਆਂ ਕਹਤੀ ਹੈਂ ੯ ਰਮਨ ਸਪਰਸ ਕਰਨੇ ਮੈ ੧੦ ਨੈਸਕ ਰੰਚਕ
ਮਾਰੂ ਮੋਹਰੇ ਹੋਰ ਥੇ ਗਯਾ ਤੇ ਜੀਵ ਜੀਵਦਾ ਰਹੇਗਾ ਤੋ ਤਦੋਂ
ਇਨ ਕੇ ਇਸ ਮਿਰਜਾ ਕੇ ਪ੍ਰੀਤ ਬਧਯੋ ਪ੍ਰੀਤ ਕਾ ਬਧਾ ਹੁਆ ਕਾ
ਬੇਧਆ ਹੁਆ ੧੧ ਮੰਤ੍ਰ ਬਿਚਾਰ ਕੈ ਲਿਖਆ ਗਹ ਯਹ ਗ੍ਰਹਨ
ਕਰ ਲਵੈ ਫੂਲ ਸ੍ਰਾਹ ਸੰਕੇਤੀ ਨਾਮ ਹੈ ਕਾ ਕਰਹੋ ਕਿਆ ਕਰੇਗਾ
੧੪ ਤਬਾਪ ਤਬ ਆਪਨਾ ਤਿਹਕੋ ਤਿਸ ਤਰਫ ਕੋ ਸੁਬੇਸ ਸ੍ਰੋਸ੍ਰ
ਰੰਗ ਵਾਲੀਆਂ ੧੫ ਪਤ੍ਰਕਾ ਦੇਕਰ ੧੭ ਸੋਧ ਖੋਜ ਜਾਇ ਕਰ
ਕਹਨਾ ੧੮ ਬਹੁਰ ਮੁੜਕੈ ਤਿਹ ਤਿਸ ਸਾਹਿਬਾਂ ਦਾ ਭੇਦ ਬੈਠਨੇ
ਕਾ ਅਮਕੇ ਥਾਮੈ ਹੈ ਏ ਬਾਟ ਡੰਡੀ ੧੯ ਤਾਕੇ ਛੁਡਾਵਨੇ ਵਾਸਤੇ
੨੦ ਸੁ ਮਿਰਜਾ ਕੁਮਾਰ ਵਸਤਾ ਵਾਲਾ ੨੧ ਸਮ ਧਨ ਕੁੜਮਾ
ਨੇ ਸੌਰੇ ਪੇਕੇ ਕਿਆ ਜਾਣਾਂ ਸਾਹਿਬਾਂ ਕਾ ਤਹ ਕਹ ਤਿਸੀ ਤਰਫ ਕੋ
੨੨ ਦ੍ਰਿਗ ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਨੂੰ ਖੜਾਕੇ ਸੇ ਤਾਹਿ ਤਿਨਾ ਦੇ ਸੰਗ ਆਪਨੇ
ਕਰਨਾ ਬਹੇ ਨੈਨ ਕਜਰਾਰੇ ਸਾਹਿਬਾਂ ਦੇ ਕਜਲ ਵਾਲੇ ਨੇਤ੍ਰ ਕੀ-
ਰਨੇ ਕਰਕੈ ਵਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੈ ਜਲ ਛਡਤੇ ਹੈ ੨੪ ਖੋਜੇ ਹੁਤੇ
ਢੂੰਢਨੇ ਤੇ ਭੀ ਨਾ ਸਸਤ੍ਰ ਪਾਏ ੨੬ ਭੌਡੀ ਰਾਂਡ ਹੇ ਭੈੜੀ ਇਸਤ੍ਰੀ
੨੮ ਦੋ ਥਰੀਆ ਦੋਨੋ ਤਰਫਾਂ ਤੇ ੩੩ ਧਰਿਓ ਫੜ ਲਿਆ ਜੀਵ
ਦੇਆ ੩੭ ਥਰੀ ਸਟ ਗਈ ਅੰਤ ਕੋ ਇਸਤੇ ਇਤੀ ੧੨੯ ਗੁਨੀ

ਚਤ੍ ਪੜੀ ਹੋਈ ਸੀ ੧ ਬਿਸਨ ਦਾ ਸਿਖ ੨ ਚਮਤਕਾਰ ਧਾਮੇਂ
ਕਰਾਮਤ ਇਸ ਸਿਵ ਮੈਂ ੩ ਇਹ ਮਾਰਗ ਇਸ ਪੰਥ ਮੈਂ ਕਿਆ
ਏਨਾ ਦੇ ਜਪਨੇ ਮੈ ਚਰਿਤ੍ ਕੌਤਕ ਕਰਾਮਾਤ ਕਾ ਧੰਨ ਦੇ ਪ੍ਰਸਾਦ
ਮਦਤ ਤੇ ੪ ਰੁਦਰ ਨੇ ੭ ਕਿਨ ਧੈ ਕੈ ਕਿਸੇ ਪਕੜ ਕੈ ਵਾਸੀਪ੍
੮ ਇਤੀ ੧੩੦ ਬੀਰ ਦੇਵ ਨਾਮ ਰਾਨੀ ਕੇ ਪਤੀ ਰਾਜਾ ਨੇ
ਐਸੇ ਹਮਾਰੇ ਘਰਮੈਂ ੪ ਸਮਾਗਮ ਖੁਸੀ ਕਾ ੫ ਰੁਈ ਸੌ ਏਕ
ਸਦਨ ਸਾਰੋ ਸਖੀਆ ਕੋ ਕੈਕਰ ੬ ਤਾਹਿ ਸੋਉ ਕੀਜੈ ਤਿਸਦੇ
ਸਾਥ ਸੋਉ ਬਾਤ ਕਰੀਏ ੮ ਨਿਹਾਰੋ ਰਾਜਾ ਕੀ ਆਗਿਆ ਕੋ
ਭੀ ਨ ਦੇਖੋ ਸੀਪ੍ ਅਬ ਜਾਕੇ ਸੁਟ ਦੇਵੋ ੧੨ ਮਿਲੈ ਬਗਾਈ
ਸਿਟਨੈ ਮੈਂ ਮਿਲੇ ਪ੍ਰਾਇ ਪ੍ਰਮਾਨ ਲਾਯੋ ਦੇਖਆ ਜਾਇ ਇਤੀ
੧੩੧ ਜੋਤਸੇ ਵਾ ਤਿਸਤੇ ੧ ਗਰਬੀ ਰਾਇ ਨਾਮ ਵਾ ਮਸਤ ਹੋਈ
੫ ਤਿਹਨੇ ਜੀਤ ਸੁਯੰਬਰ ਵਿਚੋਂ ਲਈ ਹੈ ੬ ਅਲਿੰਗਨ ਸਪ-
ਰਸ ਅੰਗਾਂ ਦਾ ੭ ਰਾਜਾ ਤਵ ਹੇ ਰਾਜਾ ਤੇਰੇ ਕੌ ੮ ਤੈਂ ਮੰਤ੍ਰਨ ਕੇ
ਬਸ ਭਏ ਹੋਯਾ ੨–੧੦ ਸਵਰਨ ਸੁਨਨੀ ਕਰੀ ਏਕ ਸਖੀ ਨੇ
ਲਖ ਦੇਖ ਕਰ ਸੁ ਭੇਦ ਲਖ ਪਾਇਆ ਵਾ ਰਾਜਾ ਮਿਤ੍ ਦੇ ਮਾਰਨੇ
ਨੂ ਆਇਆ ਹੈ ੧੨ ਦੁਘਧ ਡਾਰਕੇ ਦੇਗ ਵਿਖੇ ਪਾਵਕ ਪਰ ੧੩
ਮਖਨੀ ਲੈ ਘੀਇਆ ਤੈ ਕਰਿਓ ਮਖਨ ਔ ਦੁਧ ਰਲਾਇ ਕਰ
ਘੋਲੂਆ ਤਿਸਨੇ ਕਰਲੀਆ ਰਿੜਕ ਕੈ ਦੋਨੋ ਕੋ ਹਛੀ ਤਰਾਂ ਸੋ
ਤਪਤ ਮਿਟਾਇ ਅਗਨੀ ਦੂਰ ਕਰਕੈ ਏਕ ਚੁਲੇਸੇ ਤਿਸਦੇਉਪ੍-
ਤਿਸ ਦੇਗ ਨੂ ਧਰਿਓ ੧੪ ਤਾਸ ਦੇਗ ਧੈਓ ਮ੍ਰਿਤਕਾ ਸੋ ਹੇਠੈਂ
ਲੀ ਪਲੀਓ ਪੈਲੇ ਫੇਰ ਥੋੜੀਸੀ ਹੇਠਾਂ ੧੫ ਦੁਗਧਣੀ ਫੇਨ ਝਗ
੧੮ ਕੈਹੋ ਕਰਾਗਾ ੨੦ ਹੇ ਰਾਜਾ ਜੀ ਹਮਨੈ ਜਬ ਆਪ ਆਵਤੇ
ਭੋਦਤ ਮਿਲੇਂਗੇ ਅਬ ੨੧ ਪਿਆਰੇ ਕੋ ਪਤੀ ਨੂ ੨੨ ਅਖਿਤਾਨ

ਮੰਗਤਿਆਂ ਫਕੀਰਾਂ ਕੋ੨੩ ਚਾਕਰ ਨਜੀਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪਯਾਦੇ ਸਪਾਹੀ ਤਾਹਿ ਡਰਾਇਓ ਤਿਸ ਮਿਤ੍ਰ ਕੋ ਡਾਲੇਆ ਸੀ ਜਿਸਮੈ ਸੋ ੨੩ ਹਤਨ ਵਾਸਤੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ੨੬ ਨਿਹਰਾਈ ਨੀਵੀਂ ਕਰਕੈ ੩੩ ਜੋ ਕਹੋ ਤੁਮ ਸਾਚੀ ਪਹੁਚਾਵੋ ਰਾਨੀ ਆਪ ਕਹੇ ਹੈ ਵਾ ਸਖੀ ਕਹੇ ਹੈ ਹੇ ਸਖੀ ਜੋ ਰਾਜਾ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ ਸੋ ਬਾਤ ਸਾਚੀ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਕੈ ਛਾਵੈਜਾਵੈਗੀ ਇਤੀ ੧੩੨ ਦਿਪਤ ਪ੍ਰਕਾਸ ਵਾਲੀ ੩ ਮਾਰ ਕਾਮ ਨੇ ੬ ਹਰਖੋਕਰ ਵਾ ਜਿਤ ਕਰ ੭ ਗਾਡੀ ਰੇਤੀ ਮਾਂਝ ਗਡੀ ਰੇਤ ਦੇ ਵਿਖੇ ੮ ਰਾਸਤਾ ਸਿਸਤਾ ਇਹ ਤੀਰ ਮਾਰੇਗੀ ੯ ਮੁਦਾਵੈ ਬੰਨਾਵਤੇ ਹੈ ਤਿਸਕਰ ਕਹੁੰ ੨ ਇਧਰ ਉਧਰ ਚੋਟ ਕੋ ਸਨਮੁਖ ੧੧ ਨਿਸ ਰਾਨਨ ਕੋ ਜਾਇ ਤਿਸ ਰਾਨੀ ਕੋ ਕੋਈ ਜਿਤ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ੧੨ ਦਿਜੈ ਹੈ ਦੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਦੇ ਜਾਨਗੇ ਭੂਧਰ ਪਰ ਧਾਰਿਯੋ ਧਰਤੀ ਪਰ ਰਖਕੇ ਤੀਰਾਂ ਸੇ ਪਾੜ ਦੀਆ ੧੬ ਉਚਾਰਤੇ ਹੈਯੋ ਉਚਾਰਨਾ ਕਰਨਾ ਬਗਾਵਨ ਮਾਰਨੇ ੧੭ ਐਸੇ ਏਹ ਕਹਤਾ ਹੈ ਜੋ ਇਸਨੇ ਮਾਰ ਨਹੀਂ ਸਕਨਾ ਤਾਂਤੇ ਮੈਂ ਧਾਕੀ ੧੮ ਹੈ ਕੋ ਚਾਬਕ ਹਨ ਕੈ ਤਾਲ ਹਥਾਂ ਦਾ ੧੯ ਤਰਾਕ ਲਗਾਵਨੇ ਇਨ ਤਹ ਇਸਨੇ ਤਿਸ ਕੁਪੀ ਕੋ ਬਾਕੋ ਸੁੰਦਰ ਵਾ ਉਸਕਾ ੨੦ ਭਯੋ ਢੂਕ ਸਜ ਗਇਆ ਸਹਰ ਮੈਂ ਮਦਾਨਮੈ ਹਾਰ ਦਈ ਸੈਤਾਨ ਭੂਤ ਨੇ ਬੇਹੋਸ ਕਰ ਦੀਆਹੈ ਸ੍ਰਮਿੰਦਗੀਸੇ ਝਿਮਕੈ ਝੁਕ ਕੈ ਘੂਮ ਕੈ ੨੧ ਪ੍ਰਭਾ ਹੋਸ ਨੈਕ ਮਾਤ੍ਰ ਪਾਈ ਪ੍ਰਾਨਾਂ ਕੇ ਨਿਖੁਟਨੇ ਤੇ ੨੪ ਮਰੁਰੋ ਮਰੋੜਾ ਕੀਆ ਆਕੜ ਕੈ ਤੀਸਰੇ ਹੋ ਪੁਰਖੋਤਮ ਪੂਰੋ ਤੀਸਰਾ ਸੈ ਪੁਰਖੋਂ ਮੈਂ ਉਤਮ ਪੂਰਾ ਹੈ ਤੇ ਪੂਣ ਕੀਆ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਇਸਨੇ ਵਾ ਪੂਰੇ ਪੁਰਖਾਰਥ ਵਾਲਾ ਹੈ ਕੈਸੇ ਜੋ ਕੂਰੋ ਕੂੜਾਨੈ ਕਿਆ ਥਿਰਥਹੈ ਇਤੀ ੧੩੩ ਦਾਰਯੋ ਹਟਾ ਦੀਆ

ਵਾ ਹਟਾਵਨੇ ਵਾਸਤੇ ੩ ਜਾਇ ਸੁਣਾਵੈ ਓ ਬਾਜ ਮਤੀ ਰਾਨੀ ੪ ਪ੍ਰਭਾ ਸੋਭਾ ਧਾਮੈ ਕਹੋ ਕਹਾ ਘਟ ਗਈ। ਇਸ ਬਾਤ ਮੈਂ ਕਹੋ ਹਮਾਰੀ ਕਿਆ ਬਾਤ ਘਟ ਗਈ ਹੈ ਕਿਤੁੰ ਨਹੀਂ ਘਟੀ ਜਾਨਨ ਮਾਨੋ ਭਿਟਉਨ ਮਿਲਾਵਨ ਵਾਲੀ ੬ ਤਾ ਸਾਥ ਉਚਯੋ ਕਹਯੋ ਜੋ ਆਵੋ ਹਮ ਤੁਮ ਆਪਸ ਮੈ ਬਿਚਰੈ ੭ ਪ੍ਰਭਾ ਬਡਆਈ ਤੁਮਰੀ ਨਿਜ ਤੇਰੀ ਆਪਣੀ ਨਾਰੀ ਭੋਗਨੀ ੯ ਉਪਜਾਇ ਗੁਸਾ ੧੨ ਬਿਹਾਰੋ ਬਿਚਰੇਆ ਹੈ ਪਰ ਕੁਛ ਵਾਧਾ ਹੀ ਕਰਾਂ ਤਾ ਸਾਂਤੀ ਹੋਵੈ ਗੀ ਵਾ ਹੇ ਤ੍ਰਯਾ ਤਾ ਸ਼ੰਗ ਬਿਚਰ ਤਾ ਸਾਂਤੀ ਹੋਵੈਗੀ ੧੩ ਛ-ਕਾਵੋ ਬਨਾਵੋਫਬਾਉ੧੬ਜੋ ਮੋਹਿ ਤਿਹਜਦੀ ਮੇਰੇ ਸਾਥਤਿਸਨੁ੧੬ ਰਾਵ ੧੯ ਭੋਗ ਭੈ ਤੇ ਭੋਗਾ ਹੋਵਾ ਤੇ ਇਤੀ ੧੩੪ ਹਜਰਾ-ਇਤ ਮੰਤ੍ਰ ਤੰਤ੍ਰ ਮੈ ਤਿਸਕੈਪਾਸ ਮੰਤ੍ਰਕੇ ਬਲ ਸੇ ੪ ਕਲਾਕੁਆਰ ਨਾਮ ਸੀ ਪ ਬਿਬੇਕ ਬਿਚਾਰ ਬਾਣੀ ਦੇ ੬ ਸ੍ਵਾਰੈ ਸਵੇਰੇ ੭ ਤ੍ਰਿਹ ਭਾਈ ਤਿਸ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਦੇਵਤੇ ਕਾਜੀ ਕੋ ਦੇਖ ੨ ਕਿਓਂ ਨਾਕ ਚੜ੍ਹਾਇ ਕਿਆ ਏ ਕਿਸ ਕੰਮ ਦਾ ਹੈ ਐਸੇ ਜਾਨ ਕਰ ੧੧ ਤਬ ਤਿਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ ਲਿਖ ਡਾਰੇਓ ਲਿਖ ਰਖਿਆ ਹੌਸ ਇੰਛਆ ੧੨ ਹੌਸ ਚੁਬੀ ਇਛਆ ਲਗ ਰਹੀ ਹੈ ੧੪ ਸਾਹ ਤੇ ਸਾਹ ਕੋ ਪੂਤ ੧੫ ਚਿੱਤ੍ਰ ਨਾਮ ਰਾਜਾ ਕਾ ਪੁਤ੍ਰ ਪਤਯਾ ਤਿਸਕੇ ਪਲਕਾਂ ਪਰ ੧੮ ਬਹੁ ਸਿਖ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਨੇ ਕਰੇ ੨੦ ਆਦਿ ਪਹਲੇ੨੧ ਚਤ੍ਰਾ ਇਸਤ੍ਰੀ ਇਤੀ ੧੩੫ ਧਰਮ ਖੇਤ੍ਰ ਕੁਰਖੇਤ੍ਰ ਕੋ ਧਰਮ ਕ-ਰਨੇ ਕਾ ਥਾ ਕੁਰੁ ਰਾਜਾ ਕੇ ਜਗ ਕਰਨੇ ਕਾ ਤੇ ਕੁਰਬੰਸੀਆਂ ਕੇ ਮਰਨੇ ਕੇ ਥਾ ੪ ਭਲੀ ਬਿਧ ਰਹੋ ਹਮਾਰੇ ਪਾਸ ਈਹਾਂ ਪ ਬਿਸਰੇ ਭੁਲਾਦੀਏ ਵਿਛੋੜੇ ਦੇਵਾ ਤਾ ਭ੍ਰਮਰ ਕਲਾ ਕੋ ਨਿਰਖ ਕਰ ਭਦ੍ਰ ਭੁਵਾਨੀ ਕੋ ਭੁਲ ਗਏ ਪੁਨਾ ਕਹਾ ਤੈਨੂ ਕਰਤਾਰ

ਸੁਖੀ ਕਰੈ ੬ ਪੁਨਾ ਰਾਣੀ ਨੈ ਸਮਝਾਵਨੈ ਵਾਸਤੇ ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਕੀ ਬਾਤ ਕਹੇ ਹੈ ਡਾਰੇ ਸਾਰੇ ਨੀਲ ਕੀ ਓਟ ਅਚੂਕ ਚਕੈਨ ਨੀਲੇ ਰੰਗ ਕੀ ਸਾੜੀ ਸ੍ਰੀਰ ਪਰ ਧਾਰੇ ਜੋ ਤਿਸਕੇ ਨੇਤ੍ਰਾਂਕੀ ਚੋਟ ਓਟ ਕਰਨੇ ਤੇ ਭੀ ਅਚੂਕ ਹੈ ਨਿਸਫਲ ਜਾਤੀ ਹੈ ਵਾ ਜਿਸਨੇ ਨੇਤ੍ਰਾ ਮੈ ਸੁਰਮੇ ਕੀ ਧਾਰੀ ਰੂਪੀ ਸਾੜੀ ਫੁਲਕਾਰੀ ਧਾਰੀ ਹੈ ਤਿਨਾਂ ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਕੀ ਚੋਟ ਦ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਰੂਪੀ ਤੇ ਬਚਾਵਨੇ ਵਾਸਤੇ ਅਪਨੇ ਆਗੇ ਕੋਈ ਓਟ ਭੀ ਕਰੈ ਤੌ ਭੀ ਅਚੂਕ ਹੈ ਚੋਟ ਖਾਲਨੀਹੀਂ ਜਾਤੀ ਭਾਵ ਤੇਰੇ ਨੇਤ੍ਰ ਐਸੇ ਮੋਹਨ ਵਾਲੇ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਸੋ ਅਟਕ ਕਰ ਵਾ ਜਿਸ ਕੇ ਇਨਾਂਦੀ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਲਗੇ ਸੋ ਠਾਂਡੇ ਰਹਤੇ ਹੈ ਤਾਤੇ ਏ ਨੈਨ ਬਡੇ ਬਿਰਹੀਆ ਪ੍ਰੇਮੀ ਹੈ ਪ੍ਰਸਨ ਕਿਸ ਕਾਰਨ ਤੇ ਕਹੋ ੭ ਉਤ੍ਰ ਬਿਰਹਿ ਹਮ ਬਰੇ ਵੈਰਾਗ ਰੂਪੀ ਅਗਨੀ ਕੇ ਜਲ ਤੇ ਹਮਨੈ ਭਾਵ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਵਾ ਕਾਮ ਕੇ ਬਚਨੇ ਵਾਸਤੇ ਹਮਨੈ ੮ ਦੇਖੋ ਜੀ ਆਪ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਗ੍ਰਹਨ ਕਰਤੇ ਬਡੇਆਂ ਨੇ ਗ੍ਰਹਨ ਕਰੇਆ ਹੈ ਸੋ ਸੁਨ ਰੀਤ ਸਬੰਦ ਕਰਨੇ ਕੀ ੧੦ ਸਤਹਿ ਦਰਾ-ਇ ਜਤਕੋ ਹਟਾਇ ਕਰਕੇ ਅਰ ਸਬੰਦ ਕੋ ਉਤਪਤ ਕੀਆ ੧੩ ਰੋਜ ਨਹ ਦੇਗਕੇ ਆਲੇ ਦੁਵਾਲੇ ਛੇਕਾ ਕੋ ੧੪ ਜਿਵਰਨ ਰਸੀ-ਆਸੇ੧੬ ਜਾਨੋ ਜਾਨ ਸਾਬ ਓ ਇਤੀ ੧੩੬ ਦੁਰਪਤ ਨਾਮ ਰਾਜਾ ੨ ਤੌਨ ਤਿਸ ਜਗ ਕੀ ਲਾਟ ਤੇ ੩ ਛੈ ਨਮਿਤ ਨਾਸ ਵਾਸਤੇ ੫ ਉਪ੍ਰ ਧੁਜਾ ਦੇ ਛਾਹ ਹੇਰ ਜੋ ਇਹ ਰਛ ਦਛਨ ਮਾਰ ਹੈ ੬ ਡੀਮ ਡਾਮ ਬਨ ਤਨ ਕੇ ੮ ਐਡੇ ਬੈਡੇ ਆਕੜ ਸੈ ਦੇਡੇ੬ ਖਿਸਲ ਕਰਾਹੇ ਤੇ ਪਰੇ ਡਿਗਦੇ ਹੈਨ ੧੦ ਭੁਜਕੈ ਭੁਨਨਾ ਕਰਦੇ ਹੈ ਬਰੇ ਜਿਉ ਪਕਾਵੈ ਮਹਾਂ ਨਾਰ ਪਤੀਬ੍ਰਤਾ ਇਸਤ੍ਰੀ ਘਰ ਸੋਂ ਬਰੇ ਪਕਾਤੀ ਹੈ ਵਿਨਕੈ ਉਲਟਾ ਪੁਲਟਾ ਕਰਕੈ ੧੨ ਜਿਹ

ਬਨਹਿ ਜਿਸ ਬਨਮੈਂ ੧੪ ਮਤਸਦੇਸ ਮੈ ਮਛਲੀ ਬੰਦ ਅਲਾਕੇ ਮੈਂ ੧੬ ਧਨੀ ਧਨੀਜੈ ਰਾਇ ਧਨਖ ਧਾਰੀ ਅਰਜਨ ਪ੍ਰਕਾਸ ਰੂਪ ੧੮ ਅਛ ਨੇਤ੍ਰ ਪਰਤੰਚਹ ਚਿਲੇ ਕੋ ਹੰਕਾਰੇਓ ਵੰਗਾਰਕੈ ਕਹਤਾ ਭੁਯੋ ਸਭ ਕੋ ਖੰਡਨ ਕੈ ਤਨ ਮੰਡਨ ਜੇ ਬਲਵੰਡਨ ਕੋ ਸਭ ਪੌਰਖ ਹਾਰੇਓ ਖੰਡ ੨ ਕੇ ਰਾਜੇ ਜੇਤੇ ਰਣ ਕੇ ਬਨਾਵਨੇ ਵਾਲੇ ਜੁਧ ਕੇ ਭੂਖਨ ਹੈਸਨ ਤਿਨਾਂ ਬਲ ਵਾਲੇਆਂ ਸ਼ੂਰਮੇਆਂ ਦਾ ਸਭ ਬਲ ਹਰ ਗੇਆ ਹੈ ਅਬ ਵਾ ਰਣ ਮੈ ਇਸਥਤ ਹੋਕੈ ਜੇਹੜੇ ਖੰਡਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸੇ ੧੯ ਪਾਰਥ ਧਰ ਕਰਖਤ ਭਏ ਅਰਜਨ ਕੇ ਧਨਖ ਖਿਚਦੇਆਂ ਹੋਵਾਂ ਅਕਾਸ ਤੇ ਹਠੀ ਰਾਜਾ ਇੱਛਆ ਵਾਨ ੨੧ ਕਟਨ ਲਕਾ ਤੇ ੨੨ ਛਿਕੇ ਵਜ੍ਰ ਸੁਟੇ ਕੇਤੇ ਹਾ ਕਿਸੇ ਮਾਰ ਡਾਲੇ ਅਰ ਕਿਤੇ ਸਸਤ੍ਰਾਂ ਸੇ ਵਾ ਕਿਤੈ ਇਕ ਦੂਏ ਨੂ ਹਾਕਾਂ ਮ਼ਾਰਤੇ ਹੈ ੨੩ ਅਨਵਰਤਨ ਨਿਵਰਤ ਕਰ ਜੋ ਨਹੀਂ ਕਿਸੇ ਪਾਸੋਂ ਹਟਾਏ ਜਾਂਦੇ ਅਰ ਨਹੀਂ ਮਾਰੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ ਉਨਾਂਕੋ ਮਾਰਕਰ ਹਟਾਕਰ ਸੁਕਪਧ੍ਵਜ ਹਨੂਮਾਨ ਕੀ ਧੁਜਾ ਵਾਲੇਅਰ-ਜਨ ਨੇ ਸੋ ਦ੍ਰੌਪਤੀ ੨੪ ਕਿਤੀ ਕਿਤਨੇ ਹੀ ਸੁਢੀਨ ਸ਼ੂਰਮੇਆਂ ਕੇ ਛਤ੍ਰ ਛੋਰੇ ਛਤ੍ਰ ਖੁਲੇ ਪਏ ਹੈਂ ਵਾ ਖੋਸ ਲਏ ਹੈਂ ੨੧ ਦ੍ਰੌਣਜ ਦ੍ਰੋਨਾ ਚਾਰਜ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ਅਸਅਸਥਾਮਾ ਕੁਰ ਰਾਇ ਦੁਰਜੋਦਨ ੨੭ ਸਾ ਦਰੁਪਤ ਇਸ ਦ੍ਰੌਪਤੀ ਕੋ ਰਥੋਤਮ ਮੈਂ ਰਥਮੈ ਨਿਦਾਨ ਅੰਤ ਕਰਾਂਗੇ ਕਰੀਏਅਖ੨੮ਜੀਤ ਜਿਤਕਰ ਵਾ ਜੀਵਦਾਬਾਗਨ ਪਸਾਕੇ ੨੯ ਕੁਵੰਡ ਤੇ ਧਨਖ ਸਾਥ ਭੀਮ ਭਿਆਨਕ ਦ੍ਰੋਨ ਜਾ-ਨੁਜ ਕ੍ਰਿਪੀ ਤਿਸਕਾ ਅਨੁਜ ਭਾਈ ਕ੍ਰਿਪਾ ਚਾਰਜ ੩੦ ਭੂਰ ਸ੍ਰਵਾ ਦੁਰਜੋਦਨ ਕਾ ਭਨੇਵਾਂ ਥਾ ਤੁਮਲ ਭਾਰੀ ੩੧ ਸਾਇਕ ਤੀਰ ੩੨ ਹਰਓ ਤੋੜ ਦੀਆਂ ਵਾ ਖੋਹ ਲੀਆ ੩੩ ਸੁਗੈਨ

ਫਿਰਾਇਕੈ ਸੋ ਦ੍ਰੌਪਤੀ ਨੇ ਅਕਾਸ ਮੈ ਫਿਰਾਵਨਾ ਕਰੇਆ ਪਾਖਰੈ ਘੋੜੇ ਕਾਠੀਆਂ ਵਾਲੇਜਾਤ ਲੈ ਲਈ ਜਾਤੈਹੈਂ ੩੯ ਥਨਾਂ ਵਾਲੀ ਥਾਨਾਂ ਕੀ ਪੰਗਤੀ ਭਾਵ ਦੁਵਾਲੇ ਥਾਨਾਂ ਦੀ ਦੁਵਾਲ ਥਨਾ ਲਈ ਹੈ ੪੦ ਦ੍ਰੌਪਤੀਸ ਦ੍ਰੌਪਤੀ ਈਸਰ ਨੇ ਵਾ ਪਤੀ ਨੇ ਠਟਕ ਠੰਠਥਰ ਰਹੇ ਕਿਆ ਖੌਫ ਸੇ ਹਟ ਗਏ ਇਤੀ ੧੩੭ ਆਭਾਵਤੀ ਨਾਮ ੪ ਸਹੇਟ ਰੀਤੀ ਵਾ ਜੁਗਤੀ ੬ ਮਨ ਮਾਨਤ ਮਨ ਭਾਂਵਦਾ ੭ ਦਿਨ ਕੋ ਦੇਖਦੇਆਂ ਪਤੀਕੇ ੮ ਮੁਖ ਥਾਏ ਮੁਖ ਟਤਕੇ ਭੇਦ ਸਪਰਸ ਕਾ ਇਤੀ ੧੩੮ ਉਠਤ ਉਠਤੇਆਂ ਹੀ ਬੁਲਾਇਆ ੨ ਤੁਮੈਂ ਮੈ ਪਿਆਰੋ ਮੈਂ ਤੈਨੂ ਪਿਆਰਾ ਹੈ ਘਰ ਜੁਗਤੀ ਸੋ ਮੈ ਹੇ ਰਾਜਨ ੩ ਥਾਨ ਥੜਾ ਘਾਤ ਦਾਵ ੫ ਤਹਾਂ ਤਿਸ ਮੂੰਦੇ ਪਲੰਗ ਪਰ ਔਧ ਖਾਟ ਮੂੰਦਾ ਪਲਗ ਜਾਨਨ ਗੋਡੇ-ਆਂ ਸਾਥ ੭ ਖਾਟ ਡਾਰ ਮੰਜਾ ਥਿਛਾਕੇ ੧੦ ਥਜਾਇ ਕਰ ਭੋਗ ਨਾ ਕਰੇਆ ੧੧ ਤਰ ਪਰੇਓ ਹੇਠਾਂ ਪੜਾ ਹੁਆ ੧੨ ਹੋ ਪੀਰ ਤੁਮਾਰੇ ਪਾਸ ੧੪ ਨ ਜੀਯਾ ਮੈਂ ਧਾਵੈਓ ਨ ਥਿਚਾਰੇਓ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਇਤੀ ੧੩੯ ਰਹੈ ਹੈ ਸੀ ਤਹਾਂ ਤਿਸਦੀ ਸੀ ੧ ਮਜਲਸ ਰਾਇ ਨਾਮ ਕਰਕੈ ਪੁਰਸ ਰੀਝ ਮੋਹਤ ਹੋ ਰਹੀ ਰਘਪਤ ਜਿਸ ਤਰਾਂ ਦੀ ਉਸਦੇ ਥਚਾਨੇ ਦੀ ਥਿਧੀ ਕਰੇਗਾ ਸੋਈ ਹੋਇਗੀ ਜਥ ਕਿਸੇ ਤੇ ਯੋ ਹਮਾਰੇ ਘਰਮੈ ਅਥ ਭਜਾ ਇਹ ਥਾਹਾਂ ਇਸ ਕੀਆਂ ਬੰਨ ਲਹਾਂ ਗਾ ਗਹਰੀ ਡੂੰਘੀ ਰੋਹ ਕੋ ਸਪ ਰੋਹ ਕੋ ਜੋ ਲੰਮੀ ਪੂਛ ਵਾਲੀ ਹੈ ਬਾਂਧ ਲਓ ਤਿਸਦੀ ਪੂਛ ਸਾਥ ਤਥ ਤਾਹਿ ਤਿਸ ਕੰਧ ਉਪ੍ਰੋਂ ਮੂਡ ਰਾਇ ਘਰ ਮੈਂ ਆਇ ਕੈ ਪ ਐਸੇ ਪੁਤ੍ਰ ਛਥੀਲੇ ਫੇਰ ਹਥ ਨਹੀਂ ਆਵੈਂਗੇ ਐਸੇ ਦਿਨ ਕੋ ਚਰਿਤ੍ਰ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰਕੈ ਰਾਤ੍ਰ ਕੋ ਚਲੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ੨ ਮੰਤ੍ਰ ਕੇ

ਕਹਨੇ ਸੁਨਨੇ ਕਰ ਰਾਜਾ ਕੋ ਨਿਸਚਾ ਆਗਿਆ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਝੂਠੇ ਚਰਿਤ੍ਰ ਬਨਾਇ ਲੇਤੀਆਂ ਸੋਈ ਸਿਧਾਂਤ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਿਖਾਂਕੋ ਸੁਨਾ ਕਰ ਜੋ ਇਨਾਂ ਚਰਿਤ੍ਰਾਂ ਕੋ ਪੜ ਕਰ ਧਾਰੇਗਾ ਸੋ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੇ ਧੋਖੇ ਮੈ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ ਇਤੀ ੧੪੦ ਭਾਸਕਰ ਸੁਰਜ ਕੀ ਸੁਧ ਸਮੇ ਕੇ ਵਿਖੇ ੧ ਬਰ ਰੁਪੀ ਦਾਨ ਲਗਾਵੈਗਾ ਵਾ ਲਗਨੇ ਮੈ ਆਵੈ ਤਾ ਪਾਸੋਂ ਕੋਈ ਕਹ ਦੇਵੈ ਜੋ ਭਸਮ ਤਿਸੀ ੨ ਚਿਤ ਚਿੰਤਵਨੀ ਕਰਕੈ ਨੈਨੋਂ ਸੇ ਮਲੀਨ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ੧॥੪ ਭਜਤ ਭਜਨੇ ਸੈ ਪੀਛੇ ੨ ॥ ੫ ਏਹ ਬਿਚਾਰ ਹੈ ਜੋ ਦੁਖ ਸੁਖ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹਉ ਜੂ ਬਿਸਨ ਜੀ ੭ ਮੂੜ ਹੇ ਰਾਖਸ ਤੈਨੇ ਜਾਨੇਆ ਹੈ ਜਾਨੀ ਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂ ਜੋ ਹਮਨੇ ਕਈ ਵੇਰੀ ਨਿਸਚਾ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ ਜੇ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੇਹੋ ਤਾਂ ਤੁਮ ਭੀ ਨਿਸਚਤ ਕਰ ਲਉ ੮ ਧਰ ਦੇਖੋ ਲਹਿਹੋ ਦੇਖ ਲਉ ਜਨੇਆ ਹੁਆ ਧਰਓ ਜਬ ਤਬ ਪਾਰਬਤੀ ਨੇ ਕਹਾ ੧੦ ਫਟਕਾਚਲ ਕੈਲਾਸ ਪਰ ਹਿਮਾਲੇ ਦੇ ਵਿਚ ਹੈ ਇਸ ਤੇ ਏਹ ਨਾਮ ਕਹਿਆ ਹੈ ਇਤੀ ੧੪੧ ਬੇਸਹਰ ਨਾਮ ਸੈਹਰ ਕਾ ਬਾਣਾਸੁਰ ਨਾਮ ਝੁਕੈ ਨਮਸਕਾਰਾਂ ਕਰਦੇ ਹੈਂ ਮਤਪਾਰ ਸੁੰਦਰ ਸੁਕਚ ਰੁਪੀ ਬ੍ਰਤ ਏ ਤਿਸ ਮੈ ਵਾ ਬ੍ਰਤ ਆਈ ਸਭ ਧਰਮ ਤਿਸ ਮੈਂ ਨਿਜ ਕਰ ਸੋ ਆਸ ੩ਤਾਂਕੇ ਰੁਪ ਤਿਸਕੇ ਅਕਾਰ ਕਾ ਕੋਰ ਤਿਸਦੇ ਨੇਤ੍ਰ ਦੇ ਕੋਨੇਆਂ ਦਾ ੪ ਬਢਆਰੇ ਬ-ਢਨੇ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਸੁਹਾਗ ਆਨੰਦ ਕਜਰਾਰੇ ਨੇਤ੍ਰ ਦਿਪਤ ਪ੍ਰਕਾਸ ਥਿਹੰਗ ਪਪੀਹਾ ਆਦੀ ਪ ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਦੀ ਉਪਮਾ ਥਾਡ ਸਾਣ ਪਰ ਤਟ ਤਿਸਦੀ ਸੋਭਾ ਦੇ ਪਾਸ ਕਿਆ ਹੈ ਰਾਤ੍ਰ ਕੇ ਜਗੇ ਲਾਲ ਤੇ ਘੂਰਮ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਐਸੇ ਹੋਇ ੨ ਹੈ ਤਿਨਾਂ ਕੋ ਹੋਰ ਹਰਜਾ ਹਰਨ ਭੀ ਦੇਖਕੈ ਵਾ ਪੁਤ੍ਰ ਬਾਲ ਤੁਹਾਰੇ ਨੈਨ ਹੈਂ ਮਤਵਾਏ

ਸਰਾਥੀ ਹੈਂ ਸਤ ਅਮਲ ਸੇ ੬ ਚਿੰਚਰੀਟ ਮਮੋਲੇ ਤਪਸਿਨ
ਤਪਸੀਆਂ ਨੇ ਜਥ ਨਾ ਮਿਲੀ ੮ ਬੀਰਜ ਬਲ ਪੁਰਖਾਰਥ ਹੈਸੀ
ਬਾਹੁ ਸੈਂ ਓ ਕਰਤਾਰ ਸੇਖ ਸਾਂਈ ਹੈ ਵਾ ਭੈਰੋ ੯ ਕ੍ਰੂਰ ਗਾਇ
ਸੌਦਾਇ ਬਹੁਤ ਸੈਕੜੇ ਗਾਇ ਵਾ ਬਡੀਆਂ ੨ ਗਊਆਂ ਵਾ ਪਿੰਡ
ਖੰਡ ਭਾਰਥ ਖੰਡ ਰਾਜੇ ਵਾ ਨਵਾਂ ਖੰਡਾਂ ਦੇ ੧੧ ਭਯੋ ਹੋਆ ੨
ਹੀ ੧੨ ਸੈਨ ਪ੍ਰਦੁਮਨ ਤੇ ਤਿਸਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ਅਨਰੁਧ ਦੋਨੋ ਕਾਮ ਦੇ
ਅਵਤਾਰ ਹੈਨ ਤਾਹਿ ਤਿਸ ਪ੍ਰਦੁਮਨ ਨੂੰ ਚਿਤਵਨ ਦੇਖਨਾ ਕਰ
੧੩ ਚਮਕ ਉਛਲ ਵਾ ਜਾਗ ਪਈ ਜਥ ਵਿਛੜ ਗੋਆ ਤਾਂ ਪ੍-
ਕਾਵਲੀ ਸੇ ਪ੍ਰਸੀਜਤ ਪ੍ਰਸੀਨਾ ਬਿਰਹ ਵਿਛੋੜੇ ਸੇ ੧੪ ਕਹਾਹੈ
੨ ਐਸੇ ਨਾ ਦੇਖੇ ਤਾ ਦਾਤਨੀ ਦੰਦਨ ਪੈ ਗਈ ਕਿਆ ਦੰਦ ਜੁੜ
ਗਏ ਸੁਨ ਪਾਈ ਸਖੀ ਸੇ ਜੋ ਐਸੇ ਹਵਾਲ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ੧੫
ਘੂਮਤ ਹੈ ਗੂੜ ਅਗੂੜ ਗੁਝ ਚਿਤਕੇ ਭੇਦ ਕੋ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਨਹੀਂ
ਤਪ ਤਪਤਤਾ ਚੜੀ ਹੋਈ ਹੈ ਪੀੜਾਸੇ ਥਲਾਇ ਲਯੋਂ ਤੇਰੀ ਸਖੀ
ਕਹਤੀ ਹੈ ਪੀਯਾਂ ਕੀ ਪੀਰ ਹੈ ਕਿ ਹੋਰ ਨਿਰਖੋ ਪਲ ਮੈ ਦੇਖੋ
ਸੀਘ੍ਰ ਪਲ ਮੈ ੧੬ ਪੀਯੈ ਪੀਤਾ ਹੈ ਵਾ ਪੀ ਲਵੈਗੀ ਦੁਖ ਸੇ
ਊਖ ਕਲਾਕੇਮਰਗੋਆ ਤੇਪਸਚਾਤਸਭਸਖੀਆ ਭੀ ਤੇ ਤ੍ਰੂਭੀ ਦੁਖ
ਪਾਵੈਗੀ੧੭ਹਿਤ੍ਰੂਹੇਤਸਖੀਕੇਪ੍ਰੇਮਸੇਐਸੀਸੀਘ੍ਰਚਲੀਮਾਨੋ੧੮ਯਾਹ
ਹੇ ਸਖੀ ਇਸਕੇ ਸਾਥ ਪਿਯਾ ਕੋ ਯੋ ਇਸਨੇ ਪਤੀ ਲਖਾ ਹੈ ਵਾ
ਲਿਆ ਹੈ ੧੯ ਜੋ ਉਸਾਰਿਆ ਹੁਆ ਹੈਸੀ ਤਹਾ ਤਿਸਮੈ ੨੦
ਰੋਹਣੇਹ ਥਲਭਦ੍ ਹਰ ਜਦਰਾਇ ਆਦਕ ੨੨ ਹੋ ਗਏ ਦੇਖਾਇ
ਕੁਲਹਿ ਸਮਦਾਇ ਕੋ ੨੪ ਲਾਗਈ ਥਲਭਦ੍ ਕੋ ਠਹਰਾਇ ਜਾਨ
ਕਰ ਨਾਰ ਲਾਜਿਆ ਸੇ ਸੋਕ ਗੰਮ ੨੯ ਸੋ ਮੈਨੂ ਅਥ ਤ੍ਰੂ ੩੧
ਤਹਾ ਤਥੀ ਵਾ ਤਿਸ ਜਾਗਾ ਤ੍ਰੇ ਵਾ ਤਿਸ ਊਖਾ ਪਾਸ ੩੨ ਆਥ੍-

ਤਦਸਾਕਹੋਪਿਹੋਪਾਯਾਹੈਵਾਪਾਵਾਂਗੀ ੩੪।ਕਰਹੋਕਰਾਂਗੀ।੩੬ਊਖ
ਕਲਾਸੁਰਜਕੀਕ੍ਰਿਣਾਉਦੇ ਹੋਨੇਕਾ ਸਮਾਊਖਾ ਨਾਮਕ੍ਰਿਣਾ ਕਾ ਹੈ
੩੭ ਮੀਤਹੀ ਕੋ ਘਰ ਅੰਦਰ ਗੁਪਤ ਸੰਭਾਲ ਕੈ ਧਾਦ ਕਰਕੈ
੩੯ ਅਲਿੰਗਨ ਸਪਰਸ ੪੨ ਬਿਕਟ ਸੂਰਮੇਆਂ ਨੇ ਜੀਤ ਧਾਹੀ
ਜੀਤ ੪੪ ਰਹਿ ਗਏ ਭਾਵ ਟੂਟ ਗਏ ੪੫ ਛੋਰ ਦਿਤੇ ਦਇਆ
ਸੇ ੪੭ ਇਤੀ ਇਤਨੀ ਘਾਵਾ ਕਰਕੇ ਘਾਇਲ ਹੋਏ ੨ ਅਨਰੁਧ
ਕੋ ੪੮ ਸਿਧਾਇਸ ਜਾਣਾ ਕਰੋ ਤੁਮ ੪੯ ਛੋਰਕੈ ਖੋਲ ਕਰ
ਤਿਸਕੋ ੫੦ ਆਪਨ ਕਹਾ ਆਪਨੇ ਆਪਕੋ ੫੧ ਕੇਸ ਯਹ ਕਿਸੀ
ਰਾਖਸ ਨੂ ਮਾਰੇਆ ੫੩ ਸਾਧਨ ਭਗਤ ਸੰਤਾਂ ਨੂੰ ੫੪ ਆ ਲਹੀ
ਲਖ ਲਈ ਸੁ ਉਸ ਥਣਾਸ੍ਰ ਨੇ ੫੫ ਭੀਰ ਕਿਸਨ ਦੇ ਮਾਰਨੇਦੀ
ਦੈਵ ਕੇ ਘਾਏ ਵਾ ਹਮ ਕਿਸਨ ਕੇ ਮਾਰੇ ਹੋਏ ੫੭ ਜੋ ਹੈ ਜੋੜਕੈ
ਵਾ ਥਲੀ ਲੈ ਕਰਕੈ ਅਨਵੈ ਸੋਏ ਸੋ ਗਏ ੬੦ ਕਰ ਦੀਨੋ ਹਥਾਂ
ਮੈਂ ਲਧਾ ਚਕ੍ਰ ਵਾ ਮਾਰੇਆ ਚਕ੍ਰ ੬੨ ਤਮਕ ਗੁਸੇ ਸੇ ਵਾ ਸੀਘ੍ਰ
ਵਾ ਉਛਲਕੈ ਕੁਰਰਾਇ ਜੁਧਿਸਟਰ ੬੩ ਧੁਜ ਸਹੰਸ੍ਰ ਬਾਹੁ ਕੀ
ਛਿਪ੍ ਛਟਾਕਰ ਸੀਘ੍ ਪ੍ਰਕਾਸ ਵਾਲਾ ਵਾ ਬਿਜਲੀ ਸਮ ਰਿਪਕਾ
ਚਰਮ ਭੀ ਵਾ ਤਲਵਾਰ ਅਦੀ ਸਸਤ੍ਰਾਂ ਸੇ ਤਿਲ ੨ ਪ੍ਰਮਾਨ੬੪
ਪ੍ਰਾਇ ਪ੍ਰਯੰਤ ਪ੍ਰਹਾਰ ਕੈ ਛੈਲ ਚਿਤ੍ਰਨਿਆਂ ਸੁੰਦ੍ ਚਿਕਨੇ ਅੰਗਾਂ
ਵਾਲਾ ੬੫ ਖਿਸ ਇਸਕਹ ਈਸਰ ਸਿਵ ਕੋ ਸੁਵਾਹਿ ਉਸਕ੍ਰਿ-
ਸਨ ਕੋ ਉਸ ਸਿਵਾ ਨੇ ਦੇਵ ਇੰਦ੍ ਵਾ ਕਿਸਨ ਦੇਵਨ ਅਦੇਵ
ਸਿਵ ਆਪਸ ਮੈ ੬੬ ਤਪਤ ਤਤਾ ਤਾਪ ਕਿਸਨਦੀ ਤਰਫ ਤਿਸ
ਤੇ ਤਪ ਦਾ ਗੌਰ ਸਾਹ ਗਾਹਿ ਪਾਰਥਤੀ ਕੋ ਪਤੀ ਕੋ ਗਣ ਗਣਾਂ
ਨੂ ਭੀ ੬੭ ਥਿਆਸ ਦੇਵ ਭੀ ਵਾ ਥਿਯਾਸ ਦੇਵ ਥਿਸਨਾਥ ਕਾਂ
ਹੈ ਤਾਂਤੇਸਮੂਹ ੬੮ ਆਗਾੜੇ ਗੜ ਵਾਰਨ ਤਕੜੇ ਥਰਹੇਆ

ਵਾਲੇਆਂ ਕੋ ਗਾੜ ਗਜਨ ਤਕੜੇ ਗਾਜੀ ਸ਼ੂਰਮੇ ਭੀ ਵਾ ਹਾਥੀਆਂ ਵਾਲੇ ਭੀ ਗਾਹਨੈ ਕਰੇ ਹਠੇ ਹਠ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹਠੀਆਂ ਨੂੰ ਦੰਤ ਬਕਰ ਕੇ ਸੰਗਾਰ ਏ ਸਿਸਪਾਲ ਕਾ ਮਿਤ੍ਰ ਸੀ ਏਂ ਕਨਾਈ ਕਿਸਨ ਨਾਰ ਮੈਂ ਗਰਦਨ ਮੈਂ ਧਾਰਾ ਚਕ੍ਰ ਕੀ ਕੋਪ ਕੂਟਯੋਕੋਪ ਲੇ ਕਟੀਆ ਹੂਆ ਸਾਤਵੋਂ ਬਡਾ ੭੧ ਪਠੇ ੨ ਤਕੜੇ ਜ੍ਞਾਨ ੭੨ ਬਨਾਸਰ ਕੀਆਂ ਬਾਵਾਂ ਛੈ ਕਰਕੈ ਹਰੀ ਕ੍ਰਿਸੋਂਦ੍ ਲਿਆਂਦੀ ਸ਼ੂਖਮ ਉਦ੍ ਵਾਲੀ ਇਤੀ ੧੪੨ ਅਪਾਰ ਸੁੰਦ੍ਰਤਾ ਸੀ ਤਿਸ ਸਰੀਖੀ ਨਰੇਸ਼ ਰਾਜ ਪਤੀ ਤਾਹੀ ਤਿਸੀ ਆਪਨੇ ੪ ਰਾਜਤਖਾਨ ਸਾਜ ਬਾਜ ਲੋਕਾਂ ਕਾ ਬੋਲੀ ਭਾਵ ਸਸਤ੍ਰਾਂ ਮੈ ਤੇ ਕਾਰਾਗਰੀ ਬਾਸ ਫਿਰਕੇ ਆਏਆ ਹੈ ਸਿਖੇਆ ਹੂਆ ਵਾਪ੍ਰਗਟਹੂਆ ਹੈ ਭਾਵ ਬਿਸਕਰਮਾਂ ਕਾ ਅਵਤਾਰ ਹੈ ਮਾਨੋ ਬਿਸਕਰਮਾ ਹੀ ਫਿਰ ਆਇਆ ਹੈ ਜਗਤ ਮੈ ਏ ਆ ਕਾਰਜ ਏਕ ਅਬ ਛੋਰ ਖੋਲਕੈ ਸੰਦੂਕ ਦੇ ਵਲ ਮਟ ਨੂ ਲੈਆਵਦਾ ਹੈ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਜੋ ਦੇਖੋ ਸਤਾਂ ਲਾਵਾਂ ਸੇ ਪਤੀ ਪਾਏਆ ਹੈ ਏ ਭੇਦ ਜੋਗੀ ਤੇ ਰਾਜੇ ਦੇ ਬੋਲੇ ਬੁਲਾਏਆ ੧੦ ਤਾਕੇ ਤਿਸ ਰਾਜਾ ਕੇ ੧੧ ਤਿਹਕੋ ਪਹਲੇ ਰੋਲੀਆਂ ਕੋ ਭੇਜ ਕਰ ਰਸੀਆ ਸਾਥ ਬੰਧ ਲੇਯਾ ਫੈਰ ਵੈਸੇ ਹੀ ੧੨ ਧਰਹੋ ਧਰ ਦੀਹਾ ਮੈਂ ਪੁਨਾ ਦੇਖਾਵੋਂ ਦੇਖਾਵਾਂਗੀ ੧੩ ਅਗੇ ਮਟ ਕੇ ਤਿਹ ਰਾਜਾ ਕੀ ਭਸਮ ਕਾ ਢੇਰ ਕੀਆ ੧੪ ਜਨ ਜਾਨਨਾ ਕਰਾ ੧੫ ਭੂਧਰ ਸਿੰਘ ਨਾਮ ਕਰ ਫੇਰ ਮੈ ਤੁਮ ਸੋਂ ਧੋ ਬਹੁੜੋ ਵਾ ਹੇ ਪਤੀ ੧੬ ਖੋਦਨ ਵਾਸਤੇ ਤ੍ਰੀਯਾ ਦਾਸੀਆਂ ਕੋ ਤਬ ਪਤਨੇ ਤ੍ਰਿਯਾਸਾਥ ਦਾਸੀ ਨੇ ਸੁ ਓ ਜੋਗੀ ੧੯ ਝਾਈ ਸ੍ਰੀਰ ਕੀ ੨੦ ਦੂਰ ਸੇ ਦੇਖ ਕੈ ਫੇਰ ਪਾਸ ਜਾ ਬੈਠੇ ਦੋਨੋ ਆਪਸ ਮੈਓਦ੍ਰੋਓਦ੍ਰੀਪੂਛਿਆਤਬਫੇਰ ਜਾਨਵੀ ਗੰਗਾ ਥਾਰੇ ਤੁਮਾਰੇ ਸੰਸਾਰ ਮੈ ਵਾ ਦੇਖਦਿਆਂ ੨੧ ਆ

ਇਸ ਜੋਗੀ ਨੇ ੨੩ ਯਾ ਮੈਂ ਇਸ ਮਟ ਮੈ ੨੪ ਤਬ ਤਿਸ ਤੇ
ਉਪਰੰਤ ਹਾਹਾ ਬੁਰਾ ਹੁਆ ੨ ਕਸਟਹੈ ੨ ਤਿਹ ਤਿਸ ਕਲਜੁਗ
ਕੀ ਦ੍ਵਾਰੇਆਂ ਕੋ ੨੬ ਅਨੈ ਕਿਉਂ ਮੁੰਦਨਾ ਕਰ ਲਈਏ ੨੯
ਡਾਹਿ ਕੋ ਸਿਧੀ ਸਪੰਨ ਇਤੀ ੧੪੩ ਡਾਰੋ ਬਡਾ ਸੁੰਦ੍ ਤੇ ਬਲੀ
ਸਿੰਗਾਰ ਵਤੀ ਨਾਮ ਹੈ੧ਮਹਤਾਬਰਾਇਨਾਮਸੇਅਨੈਲਖਕ ਰਕੈ
ਤਿਸ ਕੇ ਰੂਪ ਕੋ ਰਾਨੀਕਾ ੩ ਮਰਾਹ ਵਸਤ੍ ਸੌਗਾਤ ਹੀਰੇ ਮੋ-
ਤੀਆਂ ਦੀ ਪਾਇ ਲੈਕਰ ਪੈਨ ਕਰ ੬ ਬਨਾਯੋ ਬਨਾ ਰਖੇਆ ਹੈ
ਪੈਲੇਹੀ ਹਮਕੋ ਇਹ ਇਸ ਇਧਰਲੇ ਦਰਵਾਜੇ ਕੇ ੮ ਸੁਨੇਆ
ਰਾਜਾ ਨੈ ਜੋ ਹਮਰੀ ਕੁਰਾਇ ਕੁੜ ਕਰਕੈ ਖਿਜ ਕਰਕੈ ਜੁ
ਜਬ ਅਥਕ ਬਹੁਤ ਦਮਕ ਵਾਲੀ ੧੦ ਤਹਾ ਤਿਸ ਮੰਦਰ ਪਰ
੧੧ ਇਹ ਇਦ੍ਲੇ ਜਾਂਦੇਆ ਕੇ ਦੁਤੀਆ ਮਾਰਗ ਯਾਰ ਤੇ ਰਾਨੀ
੧੨ ਉਤਮ ਬਹੁਤ ਦਮ ਵਾਲੀ ਮਾਰਨਾ ਕਰ ਗਏ ੧੬ ਛੈਲਨ
ਸੁੰਦ੍ ਚੰਚਲ ਅਬਲਾ ਕੇ ਛਲਾਂ ਕੋ ਕੁਛ ਜਾਣੇਆ ਜਾਤਾ ਹੈ ਛਿਦ੍
ਭੇਦ ਲਖ ਛੀ ਸਮਝ ਬਿਚਾਰ ਕੈ ਭਲਾ ਬੁਰਾ ਉਪਾਉ ਇਤੀ
੧੪੪ ਭਾਗਵਤੀ ਨਾਮ ਸੇ ੧ ਲਾਗਤ ਠੈਹਰਦੀ ਭਈ ਇੰਦ੍ ਹੈ
ਉਚਸਰਵਾ ਨੇ ੨ ਸੁਕ੍ ਬਰਨ ਸੁਕਲ ਸੁ ਬਰਨੀ ਤਾਂਤੇ ਸੁਪੈਦ
ਰੰਗ ਤਿਸ ਘੋੜੇਕਾਚਮਕਿਆ ਉਤਸਾਹਿਸੇ ਵਾ ਸੀਘ੍ਰਉਛਲ ਕਰ
੩ ਸਾਹ ਕੇ ਬਾਦਸਾਹ ਕੇ ਮੈ ਸ੍ਵਾਰੇ ਸੁਵੇਰੇ ਦੇ ੪ ਟਕਾ ਰੁਪੈਆ
ਮੋਲ ਕੀਮਤ ਪਾਵਨੀ ਕਰੀ ੬ ਹਿਯਾ ਇਸੀ ਜਗਾ ਚੜੇ ਆਏ੭
ਪਠੈ ਭੇਜੇ ਹੋਏ ਪਹੁਚਨੇ ਵਾਸਤੇ ਲਰੇ ਚਲੇ ਗਏ ਹਾਥ ਨਾ ਆਈ
ਪਕੜ ਨਾ ਸਕੀ ਰਹੇ ਸਿਰ ਮਾਰ ਕੈ ਸਿਰ ਮਾਰਨਾ ਕਰ ਰਹੇ
ਭਾਵ ਸਿਰ ਠੋਕਦੇ ਹੈ ਅਫਸੋਸ ਕਰਦੇ ਹੈ ਦੇਖੋ ਏਨੇਆਂ ਸ੍ਵਾਰਾਂਤੇ
ਏਕ ਸੂਰਾ ਨਿਕਲ ਗਿਆ ਐਸੇ ਰਾਜਾ ਪਾਸ ਆਕੇ ਕਹਾ ਹੈ ੯

ਮੈਨੇ ਮੁਲ ਛਰ ਲਿਯਾ ਭਾਵ ਤੁਮਾਰੀ ਸੁਰਮਤਾ ਦੇਖ ਲਈ ੧੦
ਚਰਿਤ੍ਰ ਦੇਖਦਾ ੨ ਲੈ ਜਾਣਾ ਪਕੜਾਈ ਨ ਦੇਨੀ ਇਤੀ ੧੪੫
ਅਪਾਰ ਸੁੰਦਰ ਥਿਜੇ ਨਾਮ ਸੀ ੩ ਤਾਂਤੇ ਅਬ ਤੇਰੇ ਸੇ ਲਛਨ
ਅਨੋਖੀ ਲਰੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਸੁੰਦ੍ ਵਾ ਨਵੀਨ ਅਨਡਿਠ ਭਾਵ ਡਾਡੀ
ਲਗੀ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਅਥਵਾ ਲਗੀ ਹੋਈ ਨ ਸਿਰਾਤ ਸਾਂਤੀ ਕੋ ਨਹੀਂ
ਪਾਵਤਾ ਪੁਨਾ ੨ ਚਾਹੁਤਾ ਹੈ ਸੁਥਿਧ ਬਤਾਇ ਹੈ ਜਗਨ ਜਾਗਾ
ਕਰਨੇ ਵਾਸਤੇ ਆਵਾਂਗੀ ਬਹਾਨਾ ਕਰਕੈ ਉਆ ਜਗ ਤਰ ਜਾਨੀ
ਜਗਰਾਤਾ ਕਰਨੇ ਕੋ ਗਈ ਜੋਰ ਜੋੜ ਕੇ ਵ ਬਲ ਵਾਲਾ ਲੈਕਰ
੯ ਸੁਖਪਾਲ ਪਾਲਕੀ ਝਪਾਨ ਮੈ ਲੋਗਾਂ ਕੇ ਸੁਨਤੇ ਯਾ ਵਾ ਸੁਨਾ
ਕਰ ਦੁਆਰੇ ਦੇਤ ਭੀ ਅਸੀਸਾਂ ਦੇਤੀ ਭਈ ਕਿਆ ਜੋ ਬਹੁਤ
ਹਡਾ ਕੰਮ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਇਤੀ ੧੪੬ ਸਵਤ ਸੋਕਣ ਤਿਸਦੀ
ਭਾਰੋਸੁਰਾ ਥਾ ੧ ਹਜਰਤਬਾਦਸਾਹ ਨੇ ਕਿਸੀ ਕਾਰਨ ਸੇ ਤਿਸ
ਫਤੇਖਾਨ ਕੋ ਮੁਹਮ ਚੜਾਈ ਕਰੀ ਸੈਦ ਖਾਨ ਨਾਮ ਬਾਦਸਾਹ
ਤਾਹਿ ਤਿਸ ਫਤੇਖਾਨ ਥਿਲੋਚ ਕੋ ਪੈਲੇ ਸੁਲਾ ਵਾਸਤੇ ਮਿਲਾਇ
ਕਰ ਛਲ ਕਰਕੈ ੨ ਬਾਲ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਦੋਆਨੇ ੫ ਬਾਨਾਨ
ਬਾਨਾਂ ਨੂੰ ਵਾ ਬਾਨੇਆਂ ਨੂ ਵਾ ਗਾਨੇਆਂ ਨੂ ੬ ਤਾਜ ਡਾਰੇ ਛਤ੍
ਡਿਗ ਪਏ ਹੈਂ ਪਾਕ ਸਹੀਦ ਜੋ ਨਿਰਛਲ, ਲੜੇ ਮੈਦਾਨ ਜੁਧ
ਭੂਮੀ ਮੈ ੮ ਸਾਖਰਾ ਪਰੇ ਹੈ ੧੦ ਹਥਯਹ ਹਾਥੀਆਂ ਕਾ ਜੰਜੀਰ
ਡਾਰ ਦੀਆ ਹੇਠਾਂ ਜਬ ਖੜਾ ਹੋਗਿਆ ਤਬ ਤਿਸਦੇ ਪਾਸ ਜਾਕਰ
੧੧ ਖੁਨਸਾ ਗੁਸੇ ਸੇ ਖੰਡਾ ਖਤ੍ ਯਹ ਸੂਰੇਨੂ ਕਰੀਕੇ ਕਰ ਸੁੰਡ
ਕੋ ਨਾਕ ਪਰ ਆਈ ਨਾਕ ਉਪਰ ਲਗੀ ੧੨ ਨਾਕ ਕੀ ਹਡੀ
ਮੈਂ ਦੇਵ ਨੇਤ ਸੇ ਛੂਟ ਗਏਆ ਹਥਾ ਸੇ ਬਜੀ ਜਾ ਲਗੀ ਬੰਗਰੀ-
ਆ ਹਥਾ ਤੇ ਛੂਟ ਗਈਆਂ ਵੰਗਾਂ ੧੪ ਓਤਾਰਿਓ ਅੰਬਾਰੀ ਤੇ

੧੫ ਫਾਧ ਕੈ ਫਸਾਇ ਕਰ ਜੰਜੀਰ ਸੋ ਵਾ ਉਛਲ ਕੈ ੧੭ ਖੇਦ
ਦੇਕਰ ਬਜੀ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਈ ਇਤੀ ੧੪੭ ਅਧਕ ਸੁੰਦ੍ ੨ ਬਿਸਨ
ਸਿੰਘ ਨਾਮ ਕਰ ਮਿਤ੍ ਮੁਖੀ ਇਕ ਰਾਨੀ ਨੇ ਹਿਤੂ ਮਿਤ੍ ਕੀ ੪
ਸੋਉ ਬਿਸਨ ਸਿੰਘ ਭੀ ੫ ਦੇਸੀ ਰਾਜਾ ਦੇ ਅਗੇ ਫੇਰੀ ਲੈ ਕਰ
ਤਾਲ ਨਾ ਤੋੜ ਏਵ ਨਿਰਤ ਕਰਦੇਆਂ ੨ ਹਾਵ ਭਾਵ ਕਰਕੈ
ਹਥੋਂ ਸੇ ਤਾਲ ਤੋੜਨਾ ਸਨਮੁਖ ਜਾਕੇ ਨਿਹਾਕੋਕੀਜੀਏ ਇਸਕੀ
ਤਰਫ ਫੇਰਾ ਨਹੀ ਕਰਨਾਂ ੬ ਭੇਦ ਵੇਸਵਾ ਦਾ ਇਹ ਭਈ ਇਸ
ਕੇ ਸਾਥ ਹੋਈ ਹੈ ੮ ਤਾਕੈ ਰੁਚੈ ਤਾਂਤੇ ਤਿਸ ਸੇ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰਦੇਆਂ
੯ ਪਤ ਅਥਰੋਹ ਥਰਾਗ਼ਨ ਸ੍ਰੇਸ੍ ਬਿਆਹ ਕਰਕੈ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੋ
ਜੀਤਾ ਜਿਤੀ ਦਾ ਹੈ ਖਰਚਤਾਹੈ੧੦ਪ੍ਰਤੀਤ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਕਿਆ ਪ੍ਰੀਤੀ
ਹੈ ੧੧ ਹੋਰ ਸੁਨੋ ਜੋ ਲੀਕ ਕਲੰਕ ਡੰਡ ੧੨ ਤੁਥ ਉਸਨੇ ੧੩
ਆਪਨੇ ਚਿਤ ਕੋ ਕਹਿਆ ੧੫ ਕੇਲ ਰਾਣੀ ਦੇ ਮਿਤ੍ ਸੇ ਲੜ-
ਕੇਆਂ ਸੇ ਜੋਰਾ ਬਜੋਰੀ ਭੋਗ ਕਰਾਕੈ ਤੁਝਾ ਦੀਆ ਪੇਸਨੀ ਵੇਸਵਾ
ਇਤੀ ੧੪੮ ਸੁਨ ਪਾਇਯੋ ਅਮਲ ਸੇ ਦੁਖੀ ਕਛੂ ਅਮਲ ਵਾ
ਧੰਨ ਪੈਸਾ ਟਕਾ ੨ ਸੋ ਦੁਖੀ ਹੋਵਾ ੩ ਪਾਯਾ ਏਸ ਕੋ ਗਾਡਨੇ ਲੈ
ਚਲੀਏ ਏ ਸਭ ਨੇ ੩ ਡੰਡ ਕਾਰ ਉਜਾੜ ਬਨ ਮੇਂ ਗਾਡਹਾ ਗਹ-
ਰੋ ਡੂੰਘਾ ਦੋਆ ਬਦੋਆ ਰਾਹੀ ਊਠਾਂਵਾਲਾ ਸੋ ਦੋ ਨਫਾ ੪ ਸਬਬ
ਸਭੇ ਆਬ ਜਨਾਜੋ ਮੁਰਦਾ ਸ੍ਵਾਰੀਏ ਕਲ ਮੇ ਪੜਕੇ ਦਬੀਏ ੫
ਨੀਤ ਖੈਰ ਕੀ ਫੈਤਯਾਦੇਤ ਉਹਾ ਭਏ ਕਲਮਾ ਉਸਦੇ ਪਾਸ ਜਾਕੇ
ਪੜ ਦੇਤੇ ਭਏ ਹਥ ਖਲੇ ਕਰਕੈ ਵਾ ਸੁਖਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੀ
ਨੀਤੀਕਰਕੈ ਅਪਣੇ ੨ ਪੁਨ ਅਰਪਨ ਕਰ ਦੇਤੇ ਭਏ ਉਸਕੋ
ਉਸ ਜਗਾ ਜਾਕੇ ਕਲਮੇ ਪੜ ਕਰ ਵਾ ਹਾਥ ਪੈਰ ਧੋ ਕਰ ਤਿਸ
ਦੇ ਨਮਿਤ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਅਗੇ ਨੀਤ ਸੁਆਲ ਕਰੇਆ ਤੇ ਫਾਤਯਾ

ਕਲਮਾ ਪੜ੍ਹੇਆ ਸੁਖਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਵਾਸਤੇ ਉਆ ਦੇਤੇ ਭਏ ਪੁੰਨ
ਸੁਮਾਰ ਪੁਨ ਪੜ੍ਹਾ ਹੁਆ ਤਿਸ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ੬ ਤਾਪੈ ਤਿਸ ਦੋਏ
ਪਾਸ ੭ ਆਫੂ ਅਫੀਮ ਕੋਸਕ ਕੋਸ ਪ੍ਰਯੰਤ ਫਾਸੀਆ ਕਰਕੇ
ਪਤੀ ਹਨੇ ਹੋਏ ਕਹਕਰ ੮ ਤਿਨ ਪਤੀਆਂ ਦੇ ੯ ਹੇ ਦੈਵਅਬ
ਐਸੇ ਵੈਣ ਕਰਦੀਆਂ ਹੈਂ ੧੦ ਧਾੜ ਪਈ ਹੈ ੧੧ ਪਾਰਖਤੀ
ਕੁਟਵਾਲ ਪਾਸੋਂ ਤੇ ਕਾਜੀ ਪਾਸੋਂਪਾਲੇਆਹੈਅਬਕੋਈਦਾਵਾਨਹੀਂ
ਰਹਾ ੧੨ ਏਦੋਵਾ ਪਾਰਖਤੀਆਂ ਕਾ ਲਿਖਆ ਹੈ ਸਭ ਹਵਾਲ
ਕੁਪਾਇ ਵਿਚੋਂ ਕੁਛ ਨਹੀ ਲੇਆ ਹਮ ਕੋ ਸਭ ਧਨ ਮੋੜ ਕਰ
ਦੀਆ ਹੈ ੧੪ ਦੁਸ੍ਰ ਅਰਿਸ੍ਰ ਭਾਰਾ ਜੋ ਵੈਰੀ ਸੀ ਅਪਦ੍ਰੀ ਅਮਲ
ਦਾ ਦੁਖ ਇਤੀ ੧੪੯ ਗਰਬ ਵਤੀ ਨਾਮ ਕਰ ਨਹੀਂ ਹੁਆ ੧
ਗਰਭ ਵਾਲੀ ਪੁਤ੍ਰਆਨ ਕੋ ਆਨ ਜਿਵਾਯੋ ਹੋਰ ਗਰਭ ਵਾਲੀ
ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੋ ਆਪਨੇ ਘਰ ਮੈ ਆਨ ਕਰ ਪੁਤ੍ਰ ਉਤਪਤਕੀਆ ਵਾ
ਔਰ ਪੁਤ੍ਰ ਲਿਆ ਕਰ ਪਾਲਾ ਭੇਦ ਜੇ ਰਾਜਾ ਕਾ ੨ ਤਾਹਿ ਤਿਸ
ਰਾਣੀ ਆਪਨੇ ਉਦ੍ਰ ਤੇ ਦੁਹਨ ਕੋ ਲਾਂਬੇ ਲੈਜਾ ਕਰਕੈ ਤੇ ਬਾਲ-
ਕ ਪਾਲੇ ਹੋਏ ਕੋ ਬਿਖ ਦੇ ਦਿਤੀ ਮਾਰਾ ਪ੍ਰਾਇਆ ਜਾਨ ਕੈ ਨਿ-
ਰਖ ਦੇਖ ਕੈ ਤਿਸਕੀ ੩ ਅਕਥ ਹਰੀ ਕੀ ਜੋ ਕਥਾ ਹੈ ਤਿਸ
ਕਥਾ ਭਾਵੀ ਕੋ ਵਾ ਕਥਨੇ ਤੇ ਅਕਥ ਕਾਲ ਦੀ ਭਾਵੀ ਕੋ ਜੀ
ਮੈਂ ਜਾਨ ਕਰ ਜੋ ਮੌਤ ਸਭ ਕੇ ਸਿਰ ਪਰ ਆਵਨੀ ਹੈ ੪ ਤਾਂਤੇ
ਏ ਮੰਗ ਹਰੀ ਤੇ ਜੋ ਉਨ ਕੋ ਉਸ ਇਸ ਕਾ ਨਾਹ ਪਤੀ ਹੋ ਰਹੋ ਜਾ
ਇਹੀ ਬੋਧ ਵ ਸੋਧ ੫ ਦੋਊਨ ਕੈ ਸੁਖ ਕਾ ਮੰਗ ਅਰ ਉਸ ਇਕ
ਕਾ ਅਥਵਾ ਇਨ ਦੋਨੋ ਕੇ ਸੁਖ ਵਾਸਤੇ ਤੁਮ ਵਾ ਦੋ ਅਰ ਉਨ
ਕੋ ਉਸ ਇਕ ਕਾ ਅਬ ਇਤੀ ੧੫੦ ਸੌਦਾ ਸੀਲ ਸਸੀਲਤਾ ਦਾ
ਸੌਦਾ ਕਰਨਾ ਸੋ ਤਿਸਦਾ ਹੈਸੀ ਵਾ ਤਿਸ ਦੇ ਚਿਤ ਮੈ ਸੀਲ ਸੁ-

ਭਾਵ ਰੈਹਦਾ ਸੀ ਅਤੀ ਰੋਹ ਗੁਸਾ ੧ ਵਾਕੋ ਉਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੋ ਪ੍ਰਾ-
ਨਾ ਤੇ ਭੀ ੨ ਰਨ ਬਨ ਕਾਹੂ ਆਵੈ ਜੁਧ ਕਰਨਾ ਕਿਸੀ ਅਸਥਾ-
ਨ ਮੈ ਕਿਸੇ ਸਾਥ ਹੋਈ ਆਵੈ ੪ ਜਾਤਹ ਜਾਤਧਾ ਹੀ ੫ ਅਰ
ਰਾਇ ਕੈ ਗਜ ਕਰਕੈ ੬ ਪਠੈ ਤੜਕੇ ੨ ਵਾ ਭੇਜੇ ਹੋਏ ਜੁਝੈਆ
ਲੜਾਈ ਦਾ ਮਾਰੂ ਦਾ ਸਾਮਣੇ ਲੜ ਕਰ ਟੁਕੜੇ ੨ ਹੋਗਏ ੭
ਕਟ ੨ ਕਰਕੈ ਵਾ ਲਕਾਂ ਕੋ ਕਟ ਕਰਕੈ ਖੰਡ ਖੰਡ ਕੀਤੇ ਅਖੰ-
ਯਨ ਖਹ ਖੰਗਨ ਮਾਰੇ ਕਿਤਨੇ ਹੀ ਅਖੰਡ ਸੂਰਮੇ ਖੰਡੇਆਂ ਸੇ ਖੈ
ਕਰਕੈ ਲੜ ਕਰ ਟੁਕੜੇ੨ ਹੋਕਰ ਮਰਤੇ ਹੈ ਵਾ ਟੁਕੜੇ ੨ਕੀਤੇ
ਅਖੰਡ ਸੂਰੇਆਂ ਕੇ ਪੁਨਾ ਖਹਕੈ ਖੰਡੇਆਂ ਸੇ ਮਾਰਤੇ ਹੈ ਅਨੈ ਸੋ
ਬਿਧਾਤਾ ਨੇ ਪੁਨਾ ਜਨਾ ਕਾ ਪ੍ਰਲੈ ਕਾਲ ਕੀਆ ਹੈ ੮ ਦਛਨ
ਸਜੇ ਪਾਸੇ ਮਾਰਤੇ ਹੈ ਅਦਿਤ ਸੂਰਜ ਅਦ ਦਿਨ ਦੁਪਹਰ ਕਾ
ਹੜਯੋ ਗਜੇਆ ਹੈ ਉਛਲੇਆ ਹੈ ੧੧ ਤਬਹੀ ਇਤਨੇ ਮੈ ਰਾਣੀ
ਦੇ ਪਤੀ ਨੂ ਨਾਥ ਪਤੀ ਕੋ ਦੋਨੋ ਭੁਜਾਂ ਕੀ ਜਫੀ ਭਰ ਕਰਕੈ
੧੨ ਨਿਜ ਕਰ ਸੇ ਰਾਜਾ ਕੇ ਕਰਨ ਨੂ ਦਲ ਆਪਨੇ ਨੂ ਲੜਨੇ
ਦੀ ੧੩ ਤੌਨ ਤਿਸ ਪ੍ਰਤਿ ਪਖੀ ਰਾਜਾ ਕੋ ਸੈਨਾ ਦੇ ਸੈਤਹੀ ਬਜੇ
ਬਜਾਏ ੧੪ ਸੁ ਘਰੀ ਚੌਘਟ ਕਾ ਅਡੰਬਰ ਬਣਾਉ ਸਮਗ੍ਰੀ
ਇਕਤ੍ਰ ੧੬ ਸਤ੍ਰ ਨਾਥ ਵੈਰੀ ਦਾ ਰਾਜਾ ਵਾ ਨਾਥ ਦਾ ਸਤ੍ਰ ਰਾਜਾ
ਇਤੀ ੧੫੧ ਤਿਸਕੇ ਤ੍ਰਾਨਾ ਕੋ ੨ ਤਾਤੇ ਹੋਤ ਤਿਸ ਤੇ ਹੋਤੋ ਸੀ
ਨਚਿੰਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਰਹਦੇ ਹਰ ਪਰ ਇੰਦ੍ ਪਰ ਵਾ ਇਹ ਪਰ
ਮਾਲ ਜਨ ਜਨਾ ਕੀਆਂ ਪੰਗਤੀਆਂ ਬਿਰਾਜਦੀਆਂ ਹੈਨ ਵਾ ਪ-
ਦਾਰਥ ਵਾਲੇ ਜਨ ੪ ਲਏ ਲੈ ਕਰਕੈ ਸਸਤ੍ ਧੀਰਜ ਵਾਨ ਬੀਰ
੫ ਥਾਨੋ ਥਾਨਾ ਨੂ ਵਾ ਗਾਨੇ ੬ ਹਠਨ ਹਠੀਆਂ ਨੇ ੭ ਲਏ ਕਰ
ਸਾਥ ਦਸੂਲ ਤਰਾ ਸੇ ਕੋਪ ਕਰ ਵਾ ਬਿਸਨੂ ਇੰਦ੍ ਕਾ ਦੁਖ ਦੇਖ

ਕੈ ਚਿਤ ਮੈ ਕੁਅਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੂੰ ੯ ਓਹ ੧੦ ਉਸ ਦੂਸਰੀ ਤਰਫ ਵਾ ਉਸਕੋ ਘਾਇ ਕਰ ਗਏ ਉਤਮ ਬਿਸਖ ਤਛਜਾ ਤਛਕ ਸ੍ਰੂਪ ਦੇ ਬਚੇ ਛੁਟੇ ੨ । ਹੌਹੁ ਮੈਹੀ ਇਕ ਲਿਆ੧੧ ਠਾਢ ਕੈ ਖੜਾ ਕਰਕੈ ਆਪ ਐਸਾ ਕੈਸਾ ਕੀਆ ਅਮਿਤ ਸੁੰਦਰ ਓਤੇ ਮੋਹ ਕਰ ਖੜਾ ਰਿਹਾ ਤੇ ਲਛਮੀ ਨੇ ੧੨ ਮਿਸਹੀ ਬਹਾਨੇ ਸੇ ਕਹਆ ਜੋ ਹੇ ਭਾਈ ਤੂ ਅਬ ਇਸ ਕੋ ਪਿਛੋਂ ਆਕੈ ਬਹੁਰ ਫੇਰ ੧੩ ਹਰ ਮਿਤ੍ਰ ਬਿਸਨ ਮਿਤ੍ਰ ਕੋ ਵਾ ਲਛਮੀ ਨੇ ਮਿਤ੍ਰ ਪਤੀ ਕੋ ਇਤੀ ੧੪੨ ਅਟਕੀ ਆਸਕ ਚੌਦਹ ਦਹਸਤ ਖਾਕੈ ਤਿਸਕੀ ੧ ਛਕਾ ਮੋਹਤ ਹੋ ਚਹੀ ਚਾਹੁਦੀ ਭਈ੨ ਛਿਤ ਮੈ ਯਾਦ ਆਵੇ ਤਾਂ ਚਕਿ ੨ ਚਕ੍ਰਿਤ ੨ ਹੋਕਰ ਵਾ ਉਛਲ ੨ ਕੈ ੨ ਵੈ ਸਮਰਥ ਪਦਾਰਥ ਵਾਲਾ ਹੈ ਜੋ ਚਾਹੇ ਸੋ ਕਰ ਲਏ ਅਸ ਸਮਰਥ ਨਿਰਧਨ ਸਨਾਥ ਰਾਜਾ ਛਤ੍ਰ ਪਤੀ ਅਨਾਥ ਨੂ ਨ ਜਾਤ ਵ ਵਿਧਵਾ ਪ ਸ਼ਾਹ ਅਗਨੀ ਉਨ ਉਸ ਰਾਜਾ ਕੀ ੬ ਸਖੀ ਸਹੇਲੀ ੯ ਕਹਿਜੈ ਕਹੀਏ ਔਖੀ ਰਹਜੈ ਰੈਹ ਜਾਈਏ ੧੦ ਹਮਰਿਨ ਤੇ ਹਮਰੇ ਹੈ ਇਨ ਤੇ ਇਕ ਕੋ ਤੌ ਮਾਰ ਕਰ ਵਾ ਹਮਾਰੇ ਦੋਆਂ ਸਤ੍ਰੂਆਂ ਤੇ ਇਕ ਕੋ ਮਾਰ ਕਰ ਸਸਤ੍ਰ੧੧ਬਧੀ ਮਾਰੀ ਹੋਈ ਵਾ ਬੇਧੀ ਹੋਈ ਮਰਾਇ ਕੈ ਮੋੜਾ ਖਾਇ ਕੈ ੧੨ ਤਿਹਕੋ ਤਿਸ ਤਰਫ ਕੋ ਬਾਜੀ ਘੋੜੇ ਕੋ ਪਿਛਾ ੧੩ ਸੁਬੀਰ ਸ੍ਰੀ ਬੀਰ ਬੁਲਾਕੈ ਪਾਸ ਤਿਸ ਦੁਵਾਰੇ ਦੂਜੇ ਦੂਜਾ ਰਾਜਾ ਬੁਲਾਇਆ ਉਸਕਾ ਮਿਤ੍ਰ ਸੀ ਜਿਸਕੀ ਨੌਕਰੀ ਹੁਈ ਸੀ ਵਾ ਓਹੀ ਬੀਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪਾਸ ਬੁਲਾਕੈ ਉਸੇ ਦੁਆਰੇ ਚੜਿਓ ਏ ਕਹਾ ੧੪ ਸਰ ਤੀਰ ਪਰ ਅਪਨੇ ੨ ਨਾਮ ਲਿਖ ਦੀਏ ੧੫ ਸਕਹੈ ਬਿਚਾਰਦਾ ਹੈ ੧੯ ਉਹ ਰਾਜਾ ਕੋ ਬਾਨ ਲੈ ਉਸ ਅਪਨੇ ਰਾਜਾ ਕਾ ਬਾਨ ਲੈ ਕਰ ਇਹ ਇਸ ਦੂਸਰੇ ਰਾਜਾ

ਕੋ ਵਾ ਉਸ ਦੂਸਰੇ ਮਿਤ੍ ਰਾਜਾ ਕਾ ਇਹ ਇਸ ਆਪਣੇ ਨ੍ਰਿਪ ਕੋ
੧੯ ਉਸਕੋ ਮਾਰੇਆ ੨੦ ਰੈਬਾਰੀ ਵਿਚੋਲਗੀ ਵਕੀਲਗੀ
ਕਰਕੈ ਸਖੀ ਨ੍ਹੂ ੨੨ ਤਾਤੇ ਤਿਸ ਰਾਜਾ ਤੇ ੨੪ ਲੈ ਲਯਾ ਕਰ
ਵਾ ਪ੍ਰੇਮ ਸੇ ਸਖੀਕਰਕੈ ਫੇਰੇ ਲਏ ਇਤੀ ੧੫੩ ਸਪੂਤ ਲਾਇਕ
੨ ਅਪਾਰ ਸੁੰਦਰ ੪ ਕਹੂੰ ਕਿਸੀ ਜਗਾਂ ਤੇ ਤਿਨ ਤਿਸਨੇ ਪਾਈ
ਇਸਤ੍ਰੀ ਐਸ ਪਹਿਚਾਨੀ ਮਾਨੋ ਆਪਨੀ ਹੀ ਹੈ ਪ ਆਨੀਤੀ ਕਹੇ
ਖੂੰਨ ਕਰਿਯਾ ਹੂਆ ਤੇ ਖਰਾਇਤ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਪ੍ਰਮਾਨਏ ਨਿਸਚੇ
ਕਰੋ ਕਸ ਕੈਸਾ ਜਤਨ ਭੀ ਕਰੇ ਨਿਦਾਨ ਅੰਤ ਨ੍ਹੂ ਓੜਕ ੭ ਉ-
ਪਾਇ ਬਚਾਉਨੇ ਕਾ ੯ ਮੈ ਉਸ ਪਾਸੋਂ ਸਿਖਤਾਸੀ ਫੇਰਤੇ ਲੜਕਾ
ਫੈ ਦਰਪ ਕਲਾ ਕੇ ਦਸੇ ਹੂਏ ੧੦ਜਾਪੈ ਜਿਸਦੇ ਪਾਸ ਬੈਠਾਇਆ
ਹੂਆ ੧੧ ਤਾਕੋਤਿਸਦ੍ਰੂਪਕਲਾਕੋ੧੨ ਮੁਹਿਕੋ ਤੇ ਇਸ ਲੜਕੇ ਕੋ
ਏਕਠੇਇਕਾਦਸ ਯਾਰਵਾਂਲਖਲਵਾਂਗੀਆਯਾਹੂਆ੧੩ ਯਾਇਸ ਜ
ਗਾ ਮਰਨੇ ਕੀ ਚਿੰਤਾ ਸੇ ੧੬ ਕਾਲ ਕਲਕੇ ਦਿਨਕਾ ਸੁਖ ਦੁਖ
ਹੋਨਾ ਰਮ ਲਵਾ ੧੭ ਬਿਸਯੋ ਜਿਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਰਸ ਕਾ ਬੀਰਜ
ਪ੍ਰਸਥਾਨ ਮੈਂ ਤਾਹਿਕੋ ਇਹਾ ਇਸ ਜਗਾ ਕਲਧੌਤ ਸੋਨਾ ੨੧
ਠਟਕ ਅਸਚਰਜ ਹੂਆ ਬਿਭਚਾਰੀਨਹੀ ਹੋ ਭਾਵ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸਾਥ
ਸਪ੍ਰਸ ਨਹੀਂ ਕਰਯਾ ਜੋ ਅਸੁਖ ਦੁਖਾਂ ਨ੍ਹੂੰ ੨੩ ਮੁਖਮੂਦਨਾਂ ਚੁਪ
ਅਸਚਰਜ ਦੇਖ੨ ਚਰ ਚਲ ਕਰ ੨੪ ਇਨਾ ਸਭਨਾ ਜੋ ਨ੍ਰਿਪ
ਹਮ ਦੋਨੋ ਕੋਭੀ ਮਾਰਦਈਏ ਬਿਨਸੇ ਬਿਨਾ ਬੀਰਜਕੇ ਗਿਰਨੇਤੇ
ਬਿਨਾ ਕੋਈ ਨਰਭੀ ਛਮ ਬਖਸਨਾ ੨੬ ਨੀਤੀ ਰਿਤ ਰਾਜ ਬ-
ਸੰਤ ਰੁਤਕੇ ਊਚ ਨੀਚ ਬ੍ਰਿਛ ਜੈਸੇ ਜੁਬਾ ਰੂਪੀ ਬਸੰਤ ਰੁਤਕੇ
ਬੇਗ ਪਵਨ ਕਾਮ ਰੂਪੀ ਪਵਨ ਕਾ ਝੁਲਨਾ ਕਾਪੈ ਇਛਆ ਹੋਨੀ
ਤੇ ਬ੍ਰਿਛ ਪੁਰਸ ੨੭ ਨਿਹਾਲ ਦੁਖਾ ਤੇ ਰਹਤ ਕੀਨਾ ਭਾਵ ਛਡ

ਦੀਆ ਸਾਹਕੇ ਸੁਤਕੋ ਬਿਆਹੁ ੨੮ ਛੈਲ ਸੁੰਦ੍ ਚਤ੍ ਚੰਚਲ ਇਤੀ
੧੫੪ ਤਿਨ ਰੋਕਯੋ ਤਿਸਕੇ ਤਾਈ ਰੋਕਲਿਆ ਖਾਣੇ ਪੀਣੇ ਤੇ
ਮੁਰਛਾ ਕਰ ਸੁਟਆ ੧ਕੇਲ ਕਰਨੇ ੨ ਲਖ ਜਾਇ ਹਮਰੇ ਪਾਸ
ਬੈਠਾਯਾ ੩ ਤਿਹ ਤਿਸਦੇ ਮਾਰਨੇ ਦੀ ਆਪ ਸਖੀ ਨੇ ੪ ਦਿਯੋ
ਕੀਯਾ ਹੈ ਛੋਟਬ ਮਾਰਨੇ ਦਾ ਘਾਉ ੫ ਅਰਧ ਬਾਹਰ ਬ੍ਹ ਭਤ ੨
ਬੁਭ ਗਿਆ ਮੈਂ੨ ਉਬਾਰਯੋ ਕਡਕੈ ਇਤੀ ੧੫੫ ਅਨਿਰੂਪ ਵਾ
ਦੋਨੋ ਨਾਥ ਪਤੀ ਚੋਰਾਸੈ ਬਰ ਪਦਾਰਥ ੨ ਅਪ੍ਰਿਤਮ ਸੁੰਦ੍ ੪
ਪਾਂਚ ਚੌਤਰੋ ਪੈਚ ਵਾਲਾ ਥੜ੍ਹਾ ਜਹਾ ਬੈਠਕੇ ਕਚੈਹਰੀ ਕਰਤਾਸੀ
ਤਿਸਕੋ ਛੋਰਕੈ ਘਰਨੂੰ ਵਾ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਚੌਧਰ ਪਨਾ ਛੋਡਕਰ ਤਿਹ
ਤਿਸ ਮਿਤ੍ਰਕੋ ਮੂੜ ਪਤੀ ਸੋਕ ਦੈ ਇਕਸੋ ਮਾਰਨਾ ਕਰੀ ਪਸੁਧੰ-
ਬਰ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਬਸਤ੍ਰਾਂ ਵਾਲੀ ਸਵਾਰ ਕਰਕੈ ਧਨਭੀ ਨ ਦੀਆ ਮੇਰੇ
ਕੋ ਖਾਨੇ ਵਾਸਤੇ ਵਾ ਦਰਬ ਦੇਕਰ ਤੈ ਸਦਨ ਭੀ ਭੋਗ ਚੰਗੇ ੨
ਫਲਾ ਪਦਾਰਥ ਦਾ ਖਾਨਾ ਪੈਨਣਾ ਬਿਪ੍ਰਨ ਕੋ ਭੀ ੬ ਦਰਬ ਚੁ-
ਰਾਇਕਰ ਤੋ ੭ ਨੀਤੀ ਸਿਖਾ ਤਾਂਬ੍ ਤਾਂਬੈ ਦੇ ਦੁਗਨ ਦੂਨੇ ਫਲ
ਵਾਲਾ ਦਾਨ ਰੁਕਮਚਾਂਦੀਨਿਸਚਾਕਰੋਵਾਪ੍ਰਮਾਨੀਕਹੈ ਚਾਰਬੇਦ ੯
ਕੋਠੀ ਵਾ ਭੜੋਲੀ ੯ ਭਟੋਅਨ ਮਿਤ੍ਰਦੇ ਮਿਲਾਨੇ ਵਾਲ੧੦ ਬਾਤ
ਚਲਦੀ ਚਰਿਤ੍ਰਮਿਤ੍ ਕੇ ਨਿਕਾਲਨੇਕਾ੧੧ ਭਿਨਿਤਸਬਾਮਨੀ ਨੇ
ਖਾਯਾ ਯਾਰ ਕੋ ਤਬ ਦੇਖਕਰ ਇਤੀ ੧੫੬ ਜਰੇ ਅੰਬਾਰੀ ਮੈ
ਜੜੇ ਹੁਏ ੨ ਤਿਹ ਤਿਸਕੋ ਨਿਕਟ ਹਟਾ ਕਰਕੈ ਫੇਰ ੩ ਹਰੇ
ਲਏ ਹੈ ਦਾਰਮ ਅਨਾਰ ਕੇ ਦਾਣੇ ਕੀਰ ਤੋਤੇ ਕੀ ਜੰਗਨ
ਤਿਹਾਰੇ ਪਟਾ ਕੋ ਦੇਖ ਕੈ ਹਾਰ ਗਏ ਜਲਜ ਕਵਲ ਤਿਹਾਰੇ ਹੇ
ਰਾਜਨ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰਤੀ ਐਸੇ ਸੁਨਾਇਆ ਤੋਤੇ ਭੀ ਹਾਰੇ ਹੋਏ ੨ ॥੫
ਪਾਛਨ ਪੰਛੀਆਂ ਚਾਲ ਟੋਰ ਤਬ ਪੂਛਿਆ ਪ੍ਰਕਾਸੋ ਉਚਾਰ ਦਾ

ਹੁੰ ੮ ਭ੍ਰਮ ਸੁੰਦ੍ਰਜਤਾ ੯ ਬਿਚਾਰ ਦੇਖੇ ੧੦ ਧਨੀ ਇਕ ਜਗਤ
ਸੈ ਹਮ ਨੇ ਰਾਜਾ ਇਕ ਇੰਦ੍ਰਾਹੀ ਸੂਰ ਬਿਸ ਇਸਹ ਬਿਸਨੂ ਕੋ
ਇਕ ਸੂਰਮਾ ਹਮ ਨੇ ਸੁੰਦ੍ਰੀ ਸੁੰਦ੍ ਇਸਤ੍ਰੀ ੧੧ ਚਹੁ ਹੇ ਹੰਸ
ਐਸੇ ਜਾਕੇ ਤੈਂ ਕਹਨਾ ੧੨ ਬੈਲ ਕੈ ਕਰਕੈ ਮੈ ਆਪਨਾ ੧੪
ਦੂਤ ਹੰਸ ਮੀਤ ਨਲ ਕੋ ਵਾਕੇ ਅੰਗ ਉਸ ਪਤ੍ਰਕਾ ਕੇ ਅਖ੍ ੧੬
ਦੇਵਉਂ ਦੇਵਤੇ ਭੀ ੧੭ ਹਰ ਇੰਦ੍ ਅਪਨਾ ਦੂਤ ਕਰਕੈ ਤਿਹ
ਭਏ ਤਿਸ ਦਮਵੰਤੀ ਕੇ ਪਾਸ ਭੇਜਤਾ ਭਯਾ ਹਟੇਓ ਰੋਕਆ ੧੮
ਕਰ ਪਾਇਹੋ ਪਾਵਨਾ ਕਰਾਂਗੀ ਮੈ ਘਰੀ ਕੇ ਸਹਤ ਮਿਤ੍ ਪਰ
ਵਾ ਤਿਸ ਘੜੀ ਕੇ ਸਹਤ ਦਿਨ ਉਪ੍ਰੋ ੧੯ ਬੈਠੇ ਹੋਆ ਮਾਨ
ਵਾਸਤੇ ਸਖੀ ਕਹੇ ਸਭ ਕੋ ਭੀਮਜ ਦਮ ਵੰਤੀ ਨੇ ਹੇ ਰਾਜਯੋ ਤੁਮਾਰੇ
ਸੈ ਜੋੜਾ ਅਸਲੀ ਨਲ ਰਾਜਾ ਹੈ ਸੋ ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਹੁਆ ਮੈਨੇ ਪਤੀ
ਕਰਕੈ ਬਰ ਲੀਆ ਹੈ ਉਸਕੋ ਸਰਤ ਪੂਰੀ ਕਰੀ ਤੇ ਬਿਨਾ ੨੦
ਢੂਕ ਬਦਨ ਸੜੇ ਹੋਏ ਸਰਮਿੰਦਗੀ ਸੇ ਕਿਆ ਕੁਮਲਾਏ ਹੁਏ
ਨਿਮਾਝੂਣੇ ਮੁਖ ਵਾਲੇ ਹੋਕਰ ੨੧ ਪੁਹਕਰ ਨਲ ਕਾ ਭਾਈ ਸੀ
ਛੋਟਾ ਹਿਤੂ ਤਿਸਕਾ ਰੂਪ ਕੁਸੇ ਸੇ ਧਾਰਕੈ ਕਿਆ ਤਿਸ ਮੈ ਪ੍ਰਵੇਸ
ਕਰਕੈ ਨਲ ਦੀ ਸਭਾ ਮੈ ਹਰਾਇਓ ਜੀਤ ਲਯਾ ਤਿਸ ਨਲ ਕਾ
ਸਭ ਕੁਛ ਛਲ ਸੇ ਰਾਜ ਪਾਟ ਰਾਜ ਸਿੰਘਾਸਨ ੨੨ ਅਯੁਧਆ
ਕੇ ਰਾਜੇ ਪਾਸ ਆਕਰ ਨੌਕ੍ ਹੁਆ ਘੋੜੇਆਂ ਪਰ ਬਿਰਹਨ ਬਿਛੜ
ਕੈ ਦੁਖੀ ੨੪ ਤਿਨਹ ਤਿਨਾ ਦੋਆਂ ਦੇ ਢੂਢਨੇ ਵਾਸਤੇ ਪਠਾਵਤਾ
ਭਯਾ ਬਹਰ ਮੋਹ ਕਰ ਅਨ੍ਹੈ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮਨ ਇਹ ਇਸ ਦਮਵੰਤੀ
ਕੋ ਲੈ ਗਯਾ ਸੀ ਵਹੈ ਓਹੀ ਦ੍ਵਿਜਕੋ ਨਲਕੇ ਖੋਜਨੇ ਵਾਸਤੇ ੨੫ ਸੁ
ਯਹਿਉਸਬ੍ਰਹਮਨਨੇਇਸਨਲਕੋਦਮਵੰਤੀਕੋਸੋ ਉਸਨੇਮੇਰੇਕੋਭੇਜਾ
ਹੈ ਤਾਹਿ ਤਿਸ ਨਲ ਨੇ ਇਸ ਦਾ ਵਾ ਤਿਸਦਾ ਇਸ ਨਲਨੇ ਤਬ

ਤਿਸੀ ਤੇ ਰੂਪ ਖਰਾਬ ਹੋਯਾ ੨ ਸੀ ਇਸਤੇ ਭ੍ਰਮ ਚਿਤ ਪਛਾਨਿਆ
ਜੋ ਏਹੈ ਪਰ ਅਸਲੀ ਨਹੀਂ ਪਛਾਨੈਆ ਇਸਤੇ ੨੬ ਤਿਨੈ ਤਿਸ
ਦਿਜਨੇ ੨੭ ਰਾਜਾ ਨਲ ਵਾ ਨਲ ਕੋ ਹਰਾਏ ਜੀਤ ਲੀਆ
੩੦ ਇਹ ਚਰਿਤ੍ਰ ਤੇ ਦੂਸਰੀ ਵੇਰੀ ਸੁਯੰਬ੍ ਕਰਨਾ ਰੂਪੀ ਸਥ
ਕਰਤਥ ਤੇ ਕੋਊ ਕੋਈ ਰਾਜਾ ਭੀ ਵਾ ਤਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜੂਆ ਭੀ
ਹੇਰਾਏ ਇਤੀ ੧੫੭ ਰਹੈ ਹੈਸੀ ਤਿਨ ਦੋਆ ਸਾਥ ਇਸਕੀ ਸ-
ਪਰਦਾ ਈਰਖਾ ਵਾ ਲੜਾਈ ਹੋ ਪਰੀ ਕਹੂ ਕਿਦ੍ਰੇ ਪਏ ਹੈ ਵਾ
ਕਿਸਦੇ ਪਏ ਹੈ ਖਪ੍ ਸੋ ਖਪ੍ ਸਾਥ ਵਾ ਸਿਰ ਦੇ ਖਪ੍ ੨ ਟੋਪਿਯਾ
ਟੋਪੀਆਂ ਉਪਰ ਪੁਟੀਆ ਹੋਈਆ ੩ ਕਾਪੈ ਕੰਪਤੇ ਹੈ ਕੁਤਕਾ ਕੇ
ਥਜਨੇ ਤੇ ੪ ਅਨ੍ਹੈ ਨਿਕਲ ਕਰ ਨਸਨਾ ਕਰ ਗਏ ੮ ਚੌੜ
ਭਰਥਰ ਕੇ ਚੇਲੇ ਤੇ ਔਰੇ ਮੁਰਾੜੇ ਚੁਆਤੇ ਥਲਦੇ ੨ ਓਰੜੇ
ਹੋਰ ਚੇਲੇ ਆਏ ੯ ਝਰਯੋ ਡਿਗਾ ਵਾ ਛਰਓ ਛਡਆ ਹੋਵਾ
ਜੁਤੀਆਂ ਸੇ ਡਿਗਾ ਬਿਜਲੀ ਕਰ ਪ੍ਰਿਥੀ ੜੇ ੧੨ ਉਦਿਤ ਖੜੇ
੧੪ ਤਾਬ੍ਰਕਲਾ ਉਸ ਦੇਸ ਦੀ ਰਾਣੀ ਸੀ ਵਹੈ ਓਹੀ ਥਾਤ ਸਾਰੀ
ਜਾਨਕੈ ਚਿਤ ਮੈ ਧਾਰਨ ਕਰੋ ੧੬ ਤਾਤੇ ਤੁਮ ਦੋਨੋ ਇਕਦਿਵਸ
ਖੋਵਹੁ ਵਿਤਾਵੋ ਜੁ ਤੁਮਕੋ ਕਹੈ੧੭ ਕੇ ਅਥਤੇ ੧੮ ਦੋ ਛੈਲੀ ਚੰ-
ਚਲ ਚਾਤ੍ਰ ਸਿਮਰ ਸੁਨਕੈ ਮਨਨ ਕਰਕੈ ਇਤੀ ੧੫੮ ਰਹਈ
ਹੈਸੀ ਭੇਦ ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਨਾ ਸੁਹਾਵਈ ਨਾ ਸੋਭਨੀਕ ਕਰੈ ੧ ਰਾਵ
ਦੇ ਥਸੀਕਰਨ ਕੋ ੨ ਪਿਆਰੇ ਰਾਜਾ ਜੀ ੩ ਉਨਸੋ ਉਨਦੇ
ਸਾਥ ੪ ਕਸਨ ਮਹ ਪਰੀ ਕੰਨਾ ਸਾਥ ਮੁਖ ਲਗਾਵਤੀ ਭਈ
ਐਵੇਂਹੀ ਕਹਨੇ ਬਿਨਾ ਹੀਪ ਕੋਪ ਕਰੀ ਖਟਪਟੀ ਇਤੀ ੧੫੯
ਤਮਹਰ ਮੁਰਜ ੨ ਸਭਨਾ ਤਿਨ ਹਰੀ ਸਭਨਾ ਦੀ ਤਿਸਨੇ ਹਰ
ਲਈ ੩ਸੋ ਯਾ ਰਾਜਾ ਪਰ ੬ ਆਸਨ ਤਨ ਧਾਰੀ ਆਸਨ ਸਾਥ

ਫੜਕੈ ੮ ਗਨਨਾ ਗਿਣਤੀ ਆਸਨਾ ਦੀ ਯੋ ਕਿਤਨੇਕ ਲਏ ਹੈ
੯ ਬਰਿਯੋ ਗੋਲੀ ਵਾ ਬੂਟੀ ਖਾਕੈ ਪੀਤ ਪੀ ਕਰਕੈ ਕਿਆ ਖਿਚ
੨ ਕੈ ਇਕ ਰਸ ਭੋਗੀ ੧੩ ਆੜ੍ ਕਾਹਲੇ ਇਸ ਕਰ ਖੁਲੇ ਹੈ ਤੇ
ਛੁਟੀਆ ਹੈ ਲਟਾ ਅਰਨਾਈ ਲਲਆਈ ਬਡਆਈ ਰਾਜਾ ਕੀ
ਅੰਬਰ ਬਸਤ੍ ਓੜਿਆ ਹੈ ਏ ਅਲੀ ਪ੍ਰਤੀਤ ਕੌ ਨਿਸਚੇ ਵਾਸਤੇ
ਤੇਰੇ ਪਾਸ ਓਹਾਤੇ ਤਾਤੇ ਲੈ ਲੇਹੁ ੧੪ ਛਿਦ੍ ਭੇਦ ਬਰਨਾਰ
ਸ੍ਰੇਸਟ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੂ ਇਤੀ ੧੬੦ ਨਰਵਰ ਨਾਮ ਸਹਰ ਕਾ ੨
ਗਰਭਿਤ ਗਰਭ ਵਾਲੀ ੪ ਨਵ ਕੋਟੀ ਕ੍ਰੋੜ ਨੌਵਾਂਦਾ ਵਾ ਨਾਮ
ਸਹਰ ਮਾਰਵਾੜ ਮੈ ੫ ਦੋਊ ਪਛ ਭੀਤਰ ਸਹੁਰੇ ਪੇਕੇ ਮੈ ਭੁਜਨ
ਭੁਜਾ ਦੀਆ ਜਢੀਆਂ ਸੋਕ ਵਿਛੋੜੇ ਦਾ ੮ ਦੁਅਨ ਕੋ ਹਰੀ ਜਿਸ
ਕਾਲ ਮੈ ਹਯ ਇਸੀ ਜਗਾ ਮੈ ਕਲਨੁ ੨੧ ਬਿਤਏ ਕਈਕ ਬ੍ਰਖ
ਤਿਸ ਰਾਜ ਢੋਲਾਨੇ ਰਾਜ ਕਾ ਕਾਰਜ ਖੜੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਕੋ ੧੩
ਔਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਅੰਗਾ ਮੈ ਰਿਸ੍ ਪੁਸ੍ ਸੁੰਦ੍ ਬਲਾਈ ਕੀ ਤਗੀਰੀ
ਆਈ ਬਾਲਕ ਪਣੇ ਦੀ ਵਦਾਇਗੀ ਆਈ ਦ੍ਰੁਰ ਹੋਆ ੧੪ ਬਸ
ਬਾਮਨ ਕੋ ਇਨਾਂ ਪਿਛਲੀਆਂ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਕੇ ਬਸੀ ਹੋ ਵਾ ਅਬ-
ਬੇਕ ਕਿਆ ਇਨਕੋ ਘਰਮੈਂ ਤਿਆਗ ਕੇ ਉਸਕੋ ਨ ਲਿਆਵਨਾ
ਕੀਆ ਵਾ ਅਗਆਤ ਸੈ ਬਿਚਾਰ ਸੁਭ ਅਸੁਭ ਦਾ ਨ ਸੰਭਾਰੇਓ
ਕਿਆ ਸਮੀਸੇ ਨ ਮਿਲਾ ਮੈਨੇ ਐਸੇ ਏ ਬਿਚਾਰ ਕੈ ਤਿਹ ਤਿਸੀ
ਸਿਕਾਰ ਦੇ ੧੫ ਅਡੰਬਰ ਬਨਾਵਨਾ ਕੀਆ ੧੬ ਆਗਮਨੇ
ਅਗੋਂ ਲੈਨੇ ਵਾਸਤੇ ੧੭ ਛੈਲਹ ਸੁੰਦ੍ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੋ ੨੦ਨਾ ਹਾਥ
ਚਲਾਕੈ ਪ੍ਰਿਆ ਪਿਆਰੀ ੨੧ ਨੀਤੀ ਢੋਲ ਪਤੀ ਨੇਹ ਕੇ ਗਾਢ
ਪ੍ਰੇਮ ਕੇ ਗਾਉ ਮੈਂ ਬਸੇਯਾ ਹੈ ਢੋਲਾ ਪਿਆਰਾ ਕਰਕੈ ੨੩ ਏਕ
ਅੰਗ ਟੁਟਨੇ ਸੇ ਭੀ ਕਸਕੈ ਕਰੋ ਅਨੇਕ ਵਾਰੀ ਭੀ ਕਸਨਾ ਕਰੋ

੨੪ ਚਤ੍ਰ ਪੁਰਸ ਤੇ ਆਸਨ ਸਪਰਸ ੨੬ ਬਿਧਾਹਤ ਬਿਆਹ
ਕਰਨੇ ਕਾ ਦੂਤ ਪਹਲੀ ਤ੍ਰਿਯਾ ਤਾਂਈ ਧਾਇਆ ਜੋ ਨਾਲ ਖਬਰ
ਨੂ ਆਇਆ ਸੀ ਸੋ ਦੂਤ ਧਾਯਾ ੨੮ ਸ੍ਰਗਮਤੀਬਿਆਹੀਹੋਈਨੇ
ਪਤੀ ਪਿਤਾ ਕੋ ੩੦ ਏਸਕੇ ਏਸ ਰਾਜੇਆਂ ਕੇ ਰਾਜੇ ਵਾ ਪਤੀ ਕੇ
ਪਿਤਾ ੩੧ ਦੇਸ ਨਿਕਾਰਾ ਦੇਹੁ ੩੨ ਯਾਕੋ ਕਹੋ ਜਾਕਰ ਵਜੀਰਾਂ
ਨੂ ੩੪ ਪਲਟ ਮੁੰਦੇ ੩੭ ਸੁੰਦਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸੰਮਸ ਭੀ ਅੰਤਰ ਸ-
ਰੀਰ ਘਟਤਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਵਾ ਮਨ ਦੁਖੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ੩੯ ਤ੍ਰਿਦਸ ਤੇ-
ਰਵੇਂ ਇਸਮੈ ਚਰਿਤ੍ ਸੁਰਗਮਤੀ ਕਾ ਭਯਾ ਜਿਸ ਕਉ ਉਸਨੇ
ਦੇਸਨਿਕਾਲਾ ਦੁਵਾ ਦੀਆ ਹੈ ਇਤੀ ੧੬੯੧ ਬਿਚਾਰ ਜਾਨ ਨਹੀਂ
ਸਕਦਾ ੧ ਤੇ ਤਸਕਰ ਦੁਅਰ ਏਦੁਵੈ ੨ ਭਨ ਉਚਾਰੈ ਸੁਨਕੈ
ਬਚਨਾ ਹੀ ਦੁਵਾਰਾ ਸਾਰਤ ਇਸਾਰਾ ਫਰੋਟੀ ਜਾਹਿ ਬਿਚਾਰ ਬਿ-
ਚਾਰ ਕੈ ਬਨ ਮੈ ਚਲੀ ਜਾਵੈ ਵਾ ਸਮਝ ਜਾਈਏ ਬਾਤ ੩ ਨਰ
ਆਇਆ ਹੈ ਏ ਅਬ ਦਾ ਮੰਗ ਧਨ ਹੈ ਇਸਦੇ ਲਕ ਨਾਲ ਬਿੰਦ੍ਰਾ
ਬਨ ਸੰਘਨੇ ਬਨ ਮੈ ਇਸਕੋ ਲੈ ਜਾਇ ਕਰ ਬਨ ਤਨ ਕੈ ਵਾ
ਬਨ ਮੈ ੪ ਚੁਰਾਵੈ ਲੈਲਵੋ ੫ ਤਿਸੀ ਕੋ ਭੀ ਸੁਮੈ ਕਹਤਾ ਹੋਂ ਮੰਤ੍ਰੀ
ਕਹਤਾ ਹੈ ਹੇ ਰਾਜਨ ਜੋ ਉਸਨੇ ਕਹਾ ਹੈ ੬ ਸਰਖਤ ਚਿਠੀ ਟੋਲ੍ਹ
ਪਰਵਾਨਾ ਰਸੀਦ ੭ ਕਾਗਜ ਕਿਉਂਨਹੀ ਛੇਤੀ ਮਗਵਾਲੈਂਦੀਆਂ
ਤੁਸੀ ੮ ਚਿਤਵਨੀਏ ਉਹਾਕੋ ਉਸ ਜਗਾ ਇਸਕੇ ਘਰਕਾ ਇਤੀ
੧੬੯੨ ਤਿਹ ਤਿਸਦੇ ਬੈਰੀਆਂ ਨੇ ਘਾਤ ਦਾਵ ਇਕਲਾ ਜਾਨ ਕਰਕੈ
੩ ਕਵੀ ਕਹੈ ਚੋਪਈ ਵਿਖੇ ਮੈ ਅਗੇ ਕਹ ਦੇਤਾ ਹੈ ੪ ਸੁਤ
ਬਾਲਕ ਅਵਸਥਾ ਕਾ ਇਹਾ ਐਸਾ ਪ ਸੂਰਜ ਕਲਾ ਨਾਮ ਮੇਰੀ
੭ ਸਾਉ ਕੁੜਮ ਵਾ ਵਜੀਰ ਵਾ ਸੂਰਮਾ ਆਪਨ ਆਪ ਭੀ ਪਰੀ
ਹੋਈ ਹੈ ਰੀਤ ਥਡਿਓ ਕੀ ੯ ਡਾਰਕਰ ਦੀਜੈ ਸੁਟਨਾ ਕਰ ਦੇਤੀ

ਹੈ ਅੰਦ੍ ਭੋਜਨ ਸਰਦਖਾਨੇਆ ਮੈ ੧੩ ਰਾਜ ਪਰ ਭੇਟਾ ਭਯੋ ੫
ਸ਼ਸਤ੍ ਸਾਫੇ ਸਾਥ ਇਤੀ ੧੬੬੩ ਉਦੇਪੁਰੀ ਸੇ ਨਾਰੀ
ਬਿਯਾਹ ਕੈ ਲੈ ਆਂਦੀ ਖੁਰਮ ਖੁਰਮੇ ਸ਼ੈਹਰ ਸੇ ਪੇਕੇ ਸੇ ਦਿਲੀ
ਸਹੁਰੇ ਸੇ ਹਜਰਤ ਪਾਤਸਾਹ ੧ ਸਤ ਸਉ ੩ ਕਸ ਕਨੌਡ ਅਬਧਾ
ਮੈ ਜਿਤੋ ਦਿਗੰਬ੍ ਨਗ੍ ਬ੍ਰਿਥਾ ਪੀੜ੍ਹਾ ਹੇ ਸਖੀ ਬਿਧਾਤਾ ਨੇ ਮੇਰੇ
ਕੋ ਪੰਖ ਦਿਤੇ ਸੋ ਲਖ ਲ੍ਹਏ ੍ ੪ ਤਿਹ ਤਿਸ ਮਿਤ੍ ਸਾਥ ਪੀਰ
ਪੀੜ੍ਹਾ ਮਿਤ੍ ਦੀ ਧਾਰਨ ਕਰੈ ਤੇ ਉਹ ਉਸ ਮਿਤ੍ ਕੀ ਪੀੜ੍ਹਾ
ਰੂਪੀ ਅਗਨੀ ਕੋ ਆਪਨੀ ਪੀੜ੍ਹਾ ਰੂਪੀ ਜਲ ਕੇ ਸਾਥ ਦੂਰ ਕਰ
ਦੈਵੈ ਭਾਵ ਮਿਤ੍ ਕੇ ਦੁਖ ਸੇ ਦੁਖੇ ਤ ਮਿਤ੍ ਕੇ ਦੁਖ ਕਾ ਉਪਾਵ
ਕਰੇ ਲਹੈ ਲਏਗੀ ਮੇਰੇ ਤੇ ਵਾ ਜਾਨ ਭੀ ਹੈ ਤ੍ਹ ਮੇਰੇਕੋ ਤਾਂਤੇ
ਅਟਕੀ ਫਸ ਰਹੀ ਹਾਂ ਅਤੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸੇ ਮੁਹ ਕੋ ਕਿਸੀ ਤਰਾਂ ਸੇ
ਨਿੰਦਿਆ ਦੀ ਭਾਵੇ ਜੋ ਏ ਖ੍ਾਬ ਹੈ ਬਡੀ ਹੋ ਹੋਉ ਮੈਹੀ ਜਾਵਾਗੀ ੫
ਜੋ ਜਬ ਤ੍ਹ ਵਾ ਜੇ ਕੋਈ ਭਾਵਨਾ ਰਹੇਗੀ ਭ੍ਖ ਭਰੇ ਹੋਏ ਹੈ ਹੇ
ਸੁੰਦ੍ ਜਾਨਤ ਹੀ ਯਾਮੈ ਏ ਤਾਹਿ ਤਿਸ ਰਾਣੀ ਕੋ ਦੁਖੀ ਵਾ ਤਿਸਦੇ
ਮਿਤ੍ ਕੋ ਪਛਾਨ ਕਰ ਮਿਲੀ ਸਾਇਤ ਏਕ ਥੋੜ੍ਹਾ ਚਿਰ ਮੈ ੧੦
ਮਤਨ ਮਤਾਕੋ ਉਪਬਨ ਕੀ ਬਗੀਚਿਆਂ ਫਲਾਂ ਫੁਲਾਂ ਸਹਤ ੧੩
ਕੀਰਨੇਆ ਸੇ ਕਹਤੀ ਹੈ ਵਾ ਸਨਮੁਖ ਜਾਕੇ ਤ੍ਹ ਤਬ ਮੈ ਇਸ ਬੇਗਮ
ਨ੍ਹ ਜਹਾ ਬੈਠੇ ਥੇ ੧੪ ਉਦੇਪੁਰੀ ਭੀ ਸੁਨਕੈ ਤਿਹ ਮਿਤ੍ ਕੋ ਬਾਗ
ਦੇ ਬਾਹਰ ਪੁਕਾਰ ਮਹਲ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਦੁਆਰੇ ਪਰ ੧੫ ਸਮਸਰ
ਬਿਚਾਰ ਕੈ ਚਰਿਤ੍ ਹੋਨ ਦੇਤ ਇਹਨਾਹ ਇਸਨ੍ਹ ਲੋਕ ਸਤੀ ਨਹੀ
ਹੋਨੇ ਦੇਤੇ ੧੭ ਨੀਤੀ ਭਾਵ ਸੋਕਨ ਨ੍ਹੰ ਇਤੀ ੧੬੬ ਅਨੇਕ ਤਰ
ਸੇ ਭੇਟਾ ਲੈ ਲੈ ਕਰ ੪ ਦਿਜਬਰ ਨਾਮ ਸਿੰਘ ਤਾਕੇ ਸਹਰ ਮੈ ਸੀ
ਕੋਬਿਦ ਚਤ੍ ਹੁਨਰ ਬਿਦਆ ਆਦਕ ਵਿਵਹਾਰ ਮੈ ੪ ਮਠ ਮੰਦ੍

ਹੈ ਤਿਸਪਰ ਤਾਹਿ ਤਿਸ ਧੁਜਾ ਕੇ ਬਸਤ੍ਰ ਕੀ ੬ ਅਕਸਮਾਤ੍ ਅਚਾਨਕ ਇਹ ਇਸ ਥਾਂ ਕਾ ੮ ਮੰਗਲ ਦੇਵੀ ੯ ਬਾਟ ਡੰਡੀ ਰਾਵ ਬਚ ਜਾਇ ਐਸੇ ਕਹਕਰ ਤਾਹਿ ਖੰਡੇ ਕੋ ੧੨ ਦੇਹ ਸ੍ਰੀਰ ਆਪਨਾ ਭੀ ਇਹ ਹਮਾਰੇ ਰਾਜਾ ਕਰਨੇ ਕੋ ਧ੍ਰਿਗਾਕਾਰ ਹੈ ੧੩ ਤਾਹਿ ਤਿਸ ਭਵਾਨੀ ਕੇ ੧੪ ਸਤਤਾਈ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਧਰਮ ਦੀ ਤਿਹ ਤਿਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਵਾ ਰਾਜਾ ਕੇ ਜਾਤ ੧੭ ਦੁਖਕਰ ਕਠਨ ਸਭਨਾ ਕਾ ਮਰਨਾ ਰੂਪੀ ਇਤੀ ੧੬੫ ਸ੍ਰੁਰਤ ਬੰਦ੍ ਕੋ ਨਾਮ ਸੈਹਰ ਕਾ ੧ ਇਹ ਭਿਰੜੀ ਏਕ ਬਗਿਆੜੀ ਤਾਂਤਿਬਘਿਆੜੀ ਨਹੀਏਕ ਜੋਗੀ ਬਘਿਯਾੜੀ ਦਾ ਰੂਪ ਬਨ ਕੇ ਆਏਆ ੧ ਇਹੈ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ੨ ਤਾਪ ਦੁਖ ਪੁਤ੍ ਕੇ ਮਰਨੇ ਕਾ ੩ ਏਕੈ ਸੋਊ ਬਚਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਕੋ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਬਚਾਵੈ ੬ ਅਪਾਰ ਬਹੁਤੇ ਵਾ ਸੁੰਦ੍ ਕੁਮਾਰ ਵਸਤਾ ਵਾਲੀ ੭ ਆਸਾ ਭਏ ਆਸਾ ਸਾਥ ਵਾ ਹੋਆ ੨॥ ੯ ਬੋਲ ਲੈਕਰ ਸਕਲ ਜੁਗਤੀ ਕੈਸੇ ਜੋ ਨੈਨੇ ਐਸੇ ਕਹਨਾ ਰਾਜਾ ਸੋ ਸਾਮਣੇ ਜਥ ਮੈਂ ਪੂਛਾਂਗੀ ਕਵਨ ਕਾ ਸੁਤਹਾਂ ਮੈ ਤੇ ੧੧ਜੋ ਬਾਲਕ ਅਵਸਥਾ ਕਾ ਖੋਜਤੇ ਢੂੰਢਤੇ ਵਾ ਤਿਸਦਾ ਖੋਜ ੧੩ ਰਾਜ ਦੇਸ ਕਮਾਵਨਾ ੧੪ ਕਛੂ ਨਹੀ ਸੀ ਮੈ ਜਾਨਤਾ ਜੋ ਕੁਛ ਜੋਗੀ ਨੇ ੧੬ ਬਕਲੀ ਕੁਛ ਖਾਕ ਅਵਰ ਕੁਛ ਮੇਰੇ ਵਾਸਤੇ ੧੭ ਅਵਰ ਕੋਊ ਖਾਜਮੋਹਿ ਮੇਰੇ ਕੋ ਤਬ ਵਾ ਮੈਨੇ ਤਬ ੧੮ ਯਾਰ ਕੋ ਸੁਤ ਕਹਕਰ ਇਤੀ ੧੬੬ ॥ ਧਨਰਾਵ ਨਾਮ ਕਰ ਬੀਰ ਰਾਜਾ ਵਾ ਸ੍ਰੁਰਮਾ ਰਾਜਾ ਹੈ ਸੀ ॥ ਸਾਹ ਪਰੀ ਨਾਮ ਸੋ ਭਾਵ ਆਦ੍ ਫ਼ ਪ੍ਰੇਮ ੧ ਪਾਤ੍ ਵੇਸ੍ਯਾ ਰਾਜਾ ਕੇ ਪਾਸ ਸੁਹਾਈ ਸੋਭ ਰਹੇ ਹੈਂ ਵਾ ਸੋਭ ਰਹੀ ਹੈ ੨ ਤਾਂ ਯਾਰ ਕੋ ੫ ਮਨ ਬੀਸਕ ਇਕ ਏਕ ਬੀਹਮਣ ਵਾ ਏਕ ਬੀਹ ਸੇਰ ਵਾਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ਇਕ ਮਣ ਆਨਆਇ ਕਰ

ਜਬ ਭੋਜਨ ੭ ਨ੍ਰਿਪ ਕੋ ਦ੍ਰਿਗ ੮ ਘਰਕਿਕ ਘਰੀਕ ਵਿਖੇ ਮੌਤਸੇ
ਕੁਮੌਤ ਵਾ ਘਰ ੨ ਕੈ ਵਿਖੇ ਸੇ ਕੁਮੌਤ ੯ ਹਾਥ ਠਾਂਡ ਜਿਸਨੇ ੧੧
ਖਿਲਾਰ ਖੇਲ ਕਰਕੈ ਵਾ ਖੇਲਨੇ ਵਾਲੀ ਹੈ ਹੇ ਰਾਜਾ ਇਤੀ ੧੬੭
ਪੂਜਤਾ ਕਿਆ ਆਗਮਨ ਤੇ ੧ ਬਲਭਾ ਪਿਆਰੀ ਇਸਤ੍ਰੀਸੀ ਸੁਭ
ਕਰ ਸੁਭਕਰਮਾਂ ਵਾਲੀ ਸੀ ਪਤਿ ਬ੍ਰਤਾਆਦੀ ੫ ਅਟਕਾ ਪ੍ਰੀਤੀ
ਠਾਨੀ ਆਪਨੀ ੮ ਤਾਹਿ ਰਖਿਵਾਰੀ ਤਿਸਦੀ ਰਖਆ ਪ੍ਰਿਤਪਾਲ
੯ ਇਕ ਦਿਨ ਰਾਜਾ ਨੇ ਤਿਨ ਵੇਸਸ੍ਨ ਤੇ ੧੨ ਇਨਤੇ ਇਨ
ਵਿਚੋਂ ੧੩ ਨਦਦਰਯਾਵਾ ੧੪ ਨੀਕੀ ਸੁੰਦ੍ ਨਵੀਨ ਬੇਰੀ ਬੁਰੀ
ਟੂਟੀ ਫੁਟੀ ਹੋਈ ਪੁਰਾਨੀ ੧੬ ਭਰਵਨ ਵੇਸਵਾ ਦੀਆਂ ਟੈਹਲ-
ਨਾ ੧੭ ਗੁਚਅਨ ਗੋਤੇ ਖਾਤੀਆਂ ਠੌਰ ਬਚਨੇਦੀ ੧੮ ਕੁ ਕੁਆ
ਦੁਕੜੇ ਭਰਅਨ ਦਾਸੀਆਂ ਵਾ ਵੇਸੇਵਾ੨੦ਕੁਰਆ ਭੜਵੇ ਕੰਜਰ
ਭੋ ਸਾਥ ਐਸੀ ਮਾਰ ਮਚੀ ਜੈਸੇ ਕਰੀਚਕਪਰ ਮਚੀਸੀ੨੧ਧਾੜ੨
ਸਬਦ ਵਾ ਪਕੜ ਲਵੇ ੨ ਹਮਕੋ ੨੪ ਤਿਲਕਾ ਜਾਮੇ ਭਿਜ ਗਈ
ਸਾਥ ਭਰਕਰ ਇਜਾਰ ਸੁਥਣ ੨੭ ਸਾਸ ਸਤ ਇਕਸੌ ਸੱਠ ਇਤੀ
੧੬੮ ਉਹਾ ਉਸਕੈ ਸਾਥ ੨ ਤਾਸੋ ਤਿਸਦੇ ਸਾਥ ਅਪਣਾਦਾਵਾ
ਮਿਲਨੇਦਾ ਸੈਨ ਆਸ਼ਰਾ ਦੀਨੋ ਦੇਕਰ ਬੁਲਾਇਆ ਤ੍ਰਿਯਾ ਨੇ
ਦੇਖ ਲਿਯੋ ਮਿਤ੍ਰਕੋ ਇਕ ਖਾਰੀ ਸਾਹਮਨੇ ਪਈਸੀ ਸੋਪਕੜ
ਮੰਗਾਈ ਮਿਤ੍ਰਹੀ ਕੋ ਕਹ ਕਰ ਵਾ ਦਾਸੀਕੋ ਕਹ ਕਰ ਮੰਜੇ ਸਾਥ
ਇਕੋ ਜਹੀ ਵਿਛ ਕਰ ੪ ਪਿਯਾਕੇ ਪਤੀ ਕੇ ਸਾਥ ਅੰਗਾਂ ਕਾ
ਜੋੜਨਾ ਕਰਕੈ ਅਲਿੰਗਨ ਸਪਰਸ ਜਹੋ ਜਹੀ ਕਰ ਰਖਿਆ
ਮਿਤ੍ਰਕੋ ਇਕ ਖਾਰੀ ਸੋਤ ਸੁਤਾ ਕਸਕੈ ੬ ਉਰ ਹ੍ਰਿਦਾ ਵਾ ਪਿਠੂ
ਇਤੀ ੧੬੯ ਪਲਵਲ ਸੈਹਰ ੧ ਸਾਤ ਸਤਾਕੋ ੩ ਤਹਾ ਤਿਸਜਗਾ
ਮੀਤ ਰਾਣੀ ਕਾ ਤਿਹ ਦਾਸੀ ਪਰ ਚੇਰੀਕੋ ਰਸਤੇ ਮੈਂ ਸੋਭ ਨੀਕ

ਕਰਤਾ ਭਯਾ ੬ ਮੋਰੇ ਕੋ ਸੁਧ ਭੂਲ ਗਈ ਹੈ ਵਾ ਉਸਕੋ ਮੇਰੀ
ਤਰਫ ਆਵਨੇ ਕੀ ਧੌ ਅਥਵਾ ੭ਚਲਕਰ ਮੈਂ ਦੇਖਾਂ ਤਾਂ ਸਹੀ ਰਏ
ਰੁਪਦੇ ਘਰ ਵਾ ਖਾਣ ਮਿਲਜਾਂਏਗੇ ਏ ਕੀਰਨੇਆਂ ਕੇ ਬਚਨ
ਹੈਨ ਸੰਸੇ ਰੂਪ ਬਾਰ ਲਗ ਦੇਰੀ ਤਕ ਆਕਰ ਲਗ ਰਹੀ ਰਸਤਾ
ਦੇਖਨੇ ਕੋ ੯ ਘਰ ਖੋਏ ਘਰ ਲੁਟਾਊ ਦੋਨੋ ਆਂਖ ਖੋਲਕੈ ਚਲ
ਕਰ ਦੇਖਾਂ ਭਏ ਸਾਥ ਇਤੀ ੧੭੦ ਰੰਗ ਰਾਰੀ ਸੈਹਰ ਮੈ ਰਘ
ਰੋ ਰੰਘੜ ਜਾਤੀ ਕਾ ਰਾਜਾ ਸੰਤਾਵੈ ਸੰਤਾਂਵਦਾ ਹੈ ੧ ਯਾਰਨੀ
ਯਾਰ ਵਾਲੀ ਹੈ ਕਿਆ ਦੁਰਾਚਾਰਨ ਹੈ ਤੁਮੈ ਤੇਰੇ ਵਾਸਤੇ ਵਾ ਤਬ
ਮੈਂ ੨ ਕਹਯੋ ਕੈਕਹਰ ਧਾਮਕੇ ਇਕ ਕੋਨੇਸੋ ੩ ਤਹਕੋ ਅਚਾਨਕ
ਚਰਿਤ੍ਰ ਕਰਨਾ ੪ ਕਿਯੋਂਕਿ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੇਰ ਤਾਤੂ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪੜੀ
ਪ ਉਠਾਇ ਕਡ ਦਿਤਾ ੬ ਇਨ ਇਸਪਰ ਪੁਰਸ ਨੇ ੭ ਧਰਮ
ਪਤਿਬ੍ਰਤਾ ੧੧ ਯਾਰ ਜੋਰ ਬਜੋਰੀ ਭੋਗਕੈ ਇਤੀ ੧੭੧ ਐਡੇ
ਗਏ ਨਾਮ ਸੀ ਭਾਟ ਭਟ ਜਾਤੀ ਕਬਿਤ ਪੜਨੇ ਵਾਲੇ ਬੀਰਮਦੇ
ਨਾਮ ਸੇ ਬੀਰ ਸੂਰਮਾਂ ਤਿਸ ਰਾਜਾ ਗੀਤ ਕਲਾ ਨੇ ਭਾਟ ਪਤੀ੪
ਯਾਗਦ ਕੋ ਇਸ ਰੋਗ ਕੋ ਹੇ ਬੈਦ ਕਿਆ ਇਲਾਜ ਦਾਰੂ ਕੋਈ ਕਹੋ
ਆਪ ਜਿਸਤੇ ਏ ਬਡਾ ਰੋਗ ੬ ਤਬ ਭਾਟ ਕਹਾ ਕਹੋ ਉਤ੍ਰ ਬਾਂਧੇਤੁਮ
ਰਹੋ ਤੁਮ ਅਪਨੇ ਤਨਕੋ ਬਨਾਕਰ ਰਹੋ ੭ ਬੁਲੈਹਾ ਬੁਲਾਵਾਗਾ ਮੈਂ
੯ ਬਪ ਔਧੋ ਪਤੀਨੇ ਅਪਨੇ ਸਰੀਰ ਕੋ ਮੂੰਦਾ ਉਲਟਾ ਮੂੰਦ ਮੀਟ
ਵਾ ਬੰਧਾ ਕਰ ਯਾਰਦੇ ਸਹਤ ਮੰਜੇ ਪਰ ਤ੍ਰਿਯਾ ੧੦ ਭਾਟ ਹਮਾਰੇ
ਘਰ ਮੈਂ ਹੇਠਾਂ ਪਰਿਆ ਹੈ ੧੨ ਉਤਾਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ੧੩ ਭਾਵ ਭੇਦ
ਇਸਤ੍ਰੀ ਇਤੀ ੧੭੨ ਚੋਪਰੋ ਚੋਪੜਾ ਜਾਤੀ ਦਾ ਸੀ ਅਨੂਪ ਸੁੰਦ੍ਰ
ਸੀ ੧ ਬਹਲੋਲਪੁਰ ਸ਼ੈਹਰ ਨਾਮ ਸੀ ਇਕ ਖਾਨ ੨ ਸੰਗੀਤਕਲਾ
ਨ੍ਰਿਜਨਕੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਹੈ ਤ੍ਰਿਯਾ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੂੰ ੩ ਬਨਕ

ਕਲਾਤਿ ਬਨਜ ਕਲਾ ਦੁਹੇ ਨਾਮ ਇਕਦੇ ਹੈਂ ੪ ਤਿਤ ਤਿਸ ਜਗਾ
ਤਿਸਦੇ ਘਰ ਆਈ ਉਪਮਾ ਧਨੀ ਹੈ ਰਿਸਟ ਪੁਸ੍ਰ ਹੈ ਰਸੀਆ ਹੈ
ਅਤੀ ਐਸੇ ਢਰੀ ਢਰਗਈ ਨਰਮ ਹੋਗਈ ਮੰਨਗਈ ਜਾਕੇ ਮਿਲ-
ਨਾ ਪ ਇਨਾਂ ਉਪਮਾਂ ਕੀਆਂ ਬਾਤਾਂ ਕਰਕੇ ਚਿਤ ਮੈਂ ਚਰਿਤ੍ਰ ਕਰਨਾ
ਬਿਚਾਰਕੇ ਇਹੈ ਇਹ ਬਾਤ ਜਾਣੇਕੀ ਜੁਗਤੀ ਸੋ ਪਿਆ ਕੋ ਸੁਨਾ
ਕਰ ਸੋਭਨੀਕ ਕਰੀ ਕਿਆ ਉਚਾਰੀ ਹੇ ਪਿਆ ਏ ਇਸਤ੍ਰੀ ਐਸੇ
ਕਹਤੀ ਹੈ ਜੋ ਮੈਨੇ ਮੁਹਿ ਲੈ ਸੰਗ ਹੇ ਨ੍ਰਿਜਨਕੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਮੇਰੇ ਕੋ
ਸੰਗ ਲੈਕਰ ਤੁਮ ਵਾ ਏ ਕਹਤੀ ਹੈ ਜੋ ਤਾਂਤੇ ਤੁਮਭੀ ਕਬੀ ਚਲਕੇ
ਦੇਖੋਤਾਂਸਹੀ ਕੈਸਾ ਹੈ ਓਹਤਬ ਮੈਂ ਇਸਕੋ ਕਹਾ ਜੋ ਮੇਰੇ ਕੋ ਸੰਗ ਏ
ਤਬ ਮੈ ਏਕਲੀ ਘਰਤੇ ਬਾਹਰ ੯ ਤਹਾਂ ਤਿਸ ਜਗਾਮੈਂ ਪਾਈ
ਦੇਖੀ ਸੰਕਾ ਕਰਕੇ ਧਰੀ ਕੀਤੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪਰ ਤੇ
ਪਤੀ ਪਰਤਬ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇਉਸ ਨਿੰਦਿਆ ਥੋਟ ਕੈਨੀਕਿਉਂਜੋ ਮੋਹ
ਕੋ ਜਾਣਾ ਫੇਰ ਜਾਣੇਕੋ ੧੬ ਅਲਿੰਗਨ ਛਾਤੀ ਸਾਥ ਛਾਤੀ ਕਾ
ਲਗਾਵਨਾ ੨੦ ਮੁਸਕਾਇਕਰਕੈ ਇਤੀ ੧੭੩ ਮੋਕਲ ਨਾਮਰਾਜਾ
ਸੀ ਏਸਰਤਾਂ ਰਖੀਆ ਜੋ ਕਾਸਟ ਦੇ ਤੁਰੇ ਪਰ ੨ ਸਤ ਗਾੜਨ ਕੋਂ
ਥਲ ਸੋ ਗਢਾਂ ਵਾਲਾ ਵਲਾ ਲੈਕਰ ਪੁਨਾ ਰਸਤੇ ਮੈਂ ਆਵਦੇਅ
੨ ਲੀਕ ਏਕ ਥਡੀ ਤੇ ਏਕ ਲਹੁ ਛੋਟੀ ਕਰ ਛੁਆਏ ਬਿਨ;
ਪਾਵਨਾਕਰੇਧਰਤੀਪਰ ਰਸਤੇਦੀਮੈਜੋਨਾ ਧਰਤੀ ਕੋ ਹਥ ਲਗਾਏ
ਤੇ ਨਾ ਜਿਸਸੇ ਪਾਏ ਉਸਸੇ ਹਥ ਲਗਾਏ ਆਪੇ ਪੈਂਦੀਆ ਆਵਨ
ਲੀਕਾ ਦੋਨੋ ੨ ਪੈਰੋ ਨਾਮ ਕਰਕੈ ਮੋਨਹੀ ਭਈ ਹਜ਼ਰਤ ਮੇਰੇ ਪਾਤ
ਸਾਹ ਕੀ ਭ੍ਰਮ ਕਿਆ ਸੀ ਜੋ ਇਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ ਜੋ ਕਿਆ ਸਰਤ
ਲਗਾਈ ਹੈ ਜਾਣੀ ਜਾਤੀ ਸੋ ਪੁਨਾ ਕੈਸੇ ਕੋਈ ਇਸਕੋ ਥਰੇ ਗਾ ੪
ਥਰੋ ਵਲਾ ਹਥ ਮੈਂ ਫੜਨੇ ਵਾਲਾ ਤਿਸ ਜੜਕੋ ਉਸਨੇ ਕੀਆ

ਖੋਦ ਖੁਦਾਕੈ ਉਸ ਦੇਸਹਰ ਤਕ ਬੇਰਯਾ ਮੁਹਾਣਾ ਬੁਲਾ ਕਰਤੁਰੰ-
ਗ ਬੇੜੀ ਰੂਪੀ ਘੋੜਾ ਲੀਆ ਤਿਸ ਪਰ ਚੜ੍ਹਕੇ ਪੁਨਾ ਬੇੜੀ ਸਾਥ
ਦੋ ਵਲੇ ਬੰਧੇ ਏਕ ਲੰਬਾ ਤੇ ਏਚ ਛੋਟਾ ਉਨਸੇ ਰਸਤੇ ਮੈਂ ਲੀਕਾ
ਕਨਾਰੇ ਆਪੇ ਹੋਤੀਆਂ ਆਵੈ ਐਸੇ ਕਢੀਆਂ ਵਲੇਆਂਸੇ ਇਸ ਸਰ-
ਤ ਤੇ ਪੂਰੇ ਕਰਨੇ ਸੇ ਪੇਰੋ ਕੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ ਆਪ ਐਸੇ ਸਰਤ ਸੇ
ਜੀਤ ਕਰਲਿਆ ਦਿਤੀ ਇਤੀ ੧੭੪ ਸਾਰਸ ਕਠੇ ਰਹਤ ਹੈ ਤੈਸੇ
ਨੇਤ੍ਰ ਕਠੇ ਰਹਤੇ ਹੈ ਖਿੜੇ ਹੋਏ ੧ ਤਹਾਂ ਦੁਰਗ ਦੁਰਗਤ ਕਠਨ
ਤਹਾਂ ਤਿਸਮੈਂ ਜੋਨ ਚਾਨਨੀ ਫੂੰਘੇ ਹੋਨੇ ਤੇ ੨ ਦੁਲਾਰੀ ਪੁਤ੍ਰੀ ਸੀ
ਵਾ ਖਿਲਾਨੇ ਵਾਲੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸੀ ੩ ਜੋਬਨ ਖਾਨੇ ਤਿਹ ਰਾਜਾਕੇ ੪
ਤਹਾਂਬੀਰ ਖਾਨਨੇ ਤਿਸ ਕਾਲ ਮੈਂ ਆਪਨੇ ਪਾਸ ਇਕ ਬੀਰ ਸੂਰ-
ਮੇਕੋ ਵਾਬੀਰਾਂ ਕੋ ਅਨੈ ਤੇ ਲੋਗਤਿਸ ਬਲ ਵੰਡਦੇਸ ਪਾਈ ਸੂਰਮੈ-
ਆਂ ਨੇ ਗੜਕੇ ਪਾਸ ਜਾਇਕਰ ੭ ਛੋਹ ਬਾਲ ਵਸਤਾ ਕੈ ਹੈ ਵਾਛਿਕ
ਕੇਛੋਰਦੀਏਹੈਂਛੈਲਾਦੇਮੁਖ ੯ ਮੰਡੇਇਸਥਤਹੋਏ ਜੁਧ ਮੈਂ੧੩ਔਰ
ਜੋਹੜੇ ਉਹ ਕਿਤਨੇਹੈਂਬਹੜੋਂਜੋਮੂਏਹੈਂਭਟਮੂਏਹੈਭਟਆਪੇਹੀਭੈਸੇ
ਓ੧੪ਮੂਏਮਾਰੇਆਸੁਨਕੇਮੰਕਤਹੋਸਯਾਰੇਸਿਯਾਲਦੀਰੁਤ ਪਾਲੇਤੇ
ਬਿਨਾਹੀ ਓ ਭੈਸੇ ਮਾਨੋ ਕੰਪੁਰ ਖਾਕੇ ਠੰਡੇ ਹੋ ਗਏ ਹੈ ਸੰਨਸੇ ਮਰ
ਗਏ ਹੈਂ੧੫ ਧਨਜਤੀਰਸਾਧ ਸੰਧਾਨੇਆ ੧੬ ਐਸੇ ਲਿਖਾ ਸੁਨੋ ਹੇ
ਦਿਉ ਬਤਾਏ ਭੇਦ ਤਿਸਤੇ ਜੀਤ ਕਰ ਮੇਰੇ ਸੇਹਤ ਠਹਰ ਗਈਏ
ਨਿਸਚਾ ਕਰੀਏ ਪੀਛੇ ਮੈਨੇ ਜੈਸੇ ਤੀਰ ਸਾਥ ਭੇਜੀ ਹੈ ਪਤ੍ਰਕਾ
ਤੈਸੇ ਤੁਮ ਭੀ ਅਪਨਾ ਹਾਲ ਲਿਖਕੈ ੧੭ ਬਗਾਇਓ ਚਲਾਇਆ
ਅੰਕ ਅਖ੍ਰ ਤਿਸ ਪਤ੍ਰਕਾਦੇ ੧੮ ਮੀਤਕਾ ਮਿਤ੍ਰਕਾ ਅੰਗ ਉਸ
ਪਤ੍ਰਕਾ ਕੇ ਅਖਰ ਬਿਯਾਹ ਕਰਨਾ ਬਦਾਯੋ ਕਹਯਾ ਵਾ ਠਏਆ
ਸੁਖਾ ਪਾਇਕਰ ਪਤ੍ਰਾ ਵਿਖੇ ਤਿਸ ਪਤ੍ਰਾ ਕਾਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਚੰਪਲ

ਕਿਲੇਦਾ ਵਾ ਜਲ ਏਹ ਜੋ ਬਾਹਰੋਆਵਦਾਹੈ ਸੋ ਬੰਦ ਕਰਲਈਏ ਤਾ ਫੇਰ ਜੁਧ ਕਰਕੇ ਲੀਜੈ ਲੈਲਹਾਗੇ ੨੧ ਹਯਾਤੇ ਇਸ ਕਿਲੇ ਤੇਜਲਨੂੰ ਬੰਦ ਕੈਦ ਪਕੜਕੇ ੨੪ ਦੁਹਨ ਕੇ ਬੀਚ ਆਪਸਮੈ ਔਰਪੈਲੀਆਂ ਘਰਦੀਆਂ ਹਸਦਆਰੇ ਪਤੀ ਕੈ ਸੁਨਾਕੇ ਰਾਵਾ ਪਤੀਕਾਤ੍ਰਿਯਾ ਚਪਲ ਇਤੀ ੧੭੫ ਮਦ੍ਰ ਪੰਜਾਬ ਪ੍ਰਭਾਂ ਦੇਹ ੨ ਉਪਾਇ ਮਗਵਾਵਨੇ ਦੇਤ ਜਾਟੂ ਜਾਤੀਕਾ ਰਸਤੈਮਾਰਨੇ ਵਾਲਾ ਜੋ ਕੁਛ ਪਦਾਰਥ ਕਰਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਆ ਸੋ ਰੰਚਕ ਮਾਤ੍ਰ ਕੰਚਨ ਆਦੀ ਪਦਾਰਥ ਇਸਦੇ ਪਾਸ ੪ ਹਯਾ ਇਸ ਜਗਾ ਮੈ ਨਹੀ ਰਹੋ ਆਬਾਤ ਲੁਟਨੇ ਦੀ ਮੈ ਜਾਨਤੀ ਹੂੰ ਅਬ ਤੁਮਰੋ ੮ ਬਠਾਏ ਕਰਪੈ ਨੇ ਕਸਸ ਖਿਚ ਦੇਕੈ ਪੈਰ ਕਰੋ ਚੀਕਰੜੀ ਕੀਤੀ ਕਿਆ ਚੜ੍ਹਾਪੀ ਲਈ ਦੀਨੋ ਦਿਤੀਆਂ ੧੦ ਉਠਵਨੀ ਦੌੜਨੀ ੧੨ ਤੀਰਾ ਰੂਪ ਪਵਨ ਕਰ ਤਤ੍ ਸਰੀਖੇ ਸੂਰਨੇ ਝਾਰ ਸੁਟੇ ੧੩ ਡਾਰੇ ਸੁਟਦਿਤੀ ਹੈ ਚੰਪਲ ਚੰਪਲ ਲਤ੍ ਚਲਾਕ ਤਿਸਕੇ ਤਿਨਕੋ ੧੪ ਝਮਕੈ ਪ੍ਰਕਾਸ ਮਾਤ੍ ੨ਕਾਰ ਸੇ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੀਘ੍ਰਤਾ ਕਰ ਬਖਤਰ ਬੜੀਆਂ ਫਟੀਆਂਦਾਰ ਸੰ ਜੋਧ ਜੇਬ ਸੋਭਾ ਭੀਤੀ ਵਾ ਬਗਲ ਜੇਬ ਜਿਰੇ ਛੋਟੀਆ ਸੰਜੋਆ ਜੰਜੀਰੀਦਾਰ ਏ ਸਭ ੧੬ ਤਿਸਤ੍ਰਫ ਤਿਸ ਜਾਟੂ ਕੋ ਤਾਨਾ ਮਾਰਿਆ ਬਾਨਪਰ ੧੭ ਬੁਗਚਾ ਚੁਚਾਇ ਦੀਏ ਜਹਤੋ ਲੁਟਕੇ ਜੁਧ ਕਰਿਆ ਨਾਰੀਨੇ ੧੮ ਛੋਰ ਖੋਲਕੈ ਘੋੜਾ ਅਪਨਾ ਦਾਸ ਕਰ ਲਿਆ ਚੋਰੀ ਬ੍ਰਿਤ ਧਰਮ ਕੋ ਇਤੀ ੧੭੬ ਬਹੁ ਗੁਨੀ ਬਹੁਤ ਬਿਚਾਰਨੇ ਵਾਲੀ ਸੀਵਾ ਗੁਣਾ ਵਾਲੀ ਸੀ ਪਟਤ੍ ਸਦਰਸ ਕੌਨ ਹੈ ੧ ਡਰਾਇਓ ਰਖਵਾਇਆ ਜਿਸ ਤਰਫ ਪਤੀ ਜਾਤਾ ਸੀ ਸੌਦਾਗਰੀ ਕੋ ਤਿਤ ਕੋ ਲੀਨੇ ਲੈ ਕਰਕੈ ਸੁਭ ਸੁੰਦਰ ਆਕਯਾ ਕਾਰ ੧ ਬੈਰਕ ਝੰਡੀ ਬਸਤ੍ ਵਾਲੀ ਅੰਚ-

ਰਾ ਬਸਤ੍ਰ ਜਲਕੇ ਜੀਅਨ ਕੋ ਵਯੋਂ ਉਤਪਤ ਹੁਆ ਹੈ ੨ ਤਾਕਹ
ਤਿਸ ਜਹਾਜ ਨੂੰ ਤਹਾ ਤਿਸਤੇ ੪ ਬਹਾਇਕਿ ਚਲਾਇਆ ਫਲ
ਰੂਪੀ ਅਗਨ ਕੋ ੫ ਜੋਧਏ ਜਥ ਜੋਰ ਸੇ ਆਏ ਬਲ ਸੋਂ ਉਛਾਲੇ
ਸਾਥ ਅਗਨ ਕੋ ਚਕਰਤ ਹੋਕਰ ੬ ਠਠਕਤ ਥਠਮ੍ਹਨੇ ਸੇ ਬਿਆਠ
ਹਰਨੇ ਸੇ ਅਟਕਨੇ ਸੇ ਤਹਾ ਤੇ ਪੀਛੇਚਲਾ ਗਿਆ ਜੋਰ ਤਨ ਪਾ-
ਟੀ ਕੇ ਜੋਰ ਸੇ ਅਗਾਨੂ ਆਵਤੇ ਸੇ ਸੋ ਉਹਾਂ ਹੀ ਠਹਰ ਗਏ
ਜੀਵ ਭੀ ਤਹੀ ਥਾ ਜਲਕੇ ਚਲੇ ਜਾਨੇ ਸੇ ਤਹਾ ਤਿਨਾਂਕੋ ੭ ਕੋਟ
ਦ੍ਵਾਰ ਮਤਸ ਦ੍ਰਿਗ ਕਿਲੇ ਕਾ ਦਰਵਾਜਾ ਮਛ ਕੇ ਨੇਤ੍ਰ ਕਾ ਬਨਵਾ
ਕਰਕੈ ਬੀਚ ਕਿਲੇ ਕੇ ਤਾਹਿ ਤਿਸ ਜਗਾਕੇ ਸਹਰ ਕੋ ਪਾਸ ੮
ਖੋਜ ੨ ਪੁਟ ੨ ਕਰ ਦੁਰਬਲ ਕੰਗਾਲ ਇਤੀ ੧੭੭ ਖਰਨਾਰੀ
ਪਟਰਾਨੀ ੧ ਜੋ ਰਾਨੀ ਸੁਮੇਰ ਦੇਵ ਜਰਯਾ ਖੇਲ ਚੂਕ ਜਥਦੀ
ਸੋਬੁਟੀ ਦੀ ਖੇਲਮੈ ਖੇਲਕੈ ਜਬਆਵਜਦੇਨੀ ਤਾਂ ਐਸੇ ਜਛੀ ਖਾਏ
ਹੋਏ ਪੁਰਸ ਇੱਸਤ੍ਰੀ ਬੀਮਾਰ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਮੰਤ੍ਰ ਸੇ ਖੇਲਾ-
ਵਨੇ ਵਾਲੇ ਏ ਵਸਤੁ ਅਮਕੇ ਦਿਨ ਵਕਤ ਮੈ ਦਿਤੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਤੂੰ
ਖੇਲਕੈ ਮਤੋਈਦਾ ਨਾਮ ਲਵੇ ਅਰ ਪਹਲੇ ਕੋਈ ਦਿਨ ਬਿਮਾਰ
ਕਰ ਰਖੀ ਸੀ ਪੀਛੇ ਐਸਾ ਕੰਮ ਕੀਆ ਸੋ ਕਹੈ ੩ ਬੋਲ ਸਵਾਰੀ
ਬੁਲਾ ਕਰਕੈ ਸਵਾਰੀ ਮੰਤ੍ਰ ਵਾਲੇ ਕੋ ਦਿਰਾਈ ਦਿਵਾਈ ਸੁਤਾਕੇ
ਮੁਖ ਤੇ ਸੁਨ ਕੈ ਜੋ ਮੇਰੇ ਪਰ ਇਸਨੇ ਬੂਟੀ ਪਾਈ ਹੈ ਸਭ ਬੀਚ
ਰਾਨੀ ਚੜਕੈ ਮਾਰਨੇਵਾਸਤੇ ਗ੍ਰਹਨ ਘਰ ਕੋ ਘਰਵੇ ਸਹਤ ਆਪ
ਭੀ ਦੁਸਟ ਵੈਰਨ ਨਿਵਾਰ ਕਰ ਇਤੀ ੧੭੮ ਸੰਭਾਰੋ ਯਾਹ
ਕੀਆ ੧ ਸਮਾਨਨ ਕੀ ਗਤ ਵੇਸ੍ਯਾ ਕੀ ਗਤੀ ਧਾਰਨ ਕਰ ਲਈ
੩ ਦੂਤ ਯਹ ਦਲਾਲਨ ਕੋ ਵਾਕੀ ਉਸ ਹੀ ਕੀ ਨਾਰ ਸਾਹ ਜਬੈ
ਤਿਨ ਬਾਲ ਪਛਾਨਯੋ ਇਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ ਜਥ ਆਪਨੇ ਪਤੀ ਸਾਹ

ਕੋ ਪਛਾਨ ਲੀਆ ੪ ਹੇ ਪਤ ਮੇਰੇਧਾਮ ਮੈ ਤੇਰੇਬਿਛਰੇ ਸੇ ਇਤੀ
੧੭੯ ਨੈਨ ਉਤਮ ਨਾਮ ਸੀ ਜਬ ਜਾਨੇਓਂ ਘਰ ਦੇ ਢਿਗ ਅਬ
ਭੁਦ ਸਹਤ ਭੇਦ ਪਾਇ ਕਰ ਬਯੰਗ ਰੀਤੀ ਸੇ ਸੁਨਾਕਰ ਮਿਤ੍ਰੋ
੧ ਪੁਤ ਰਹੇ ਸਿਸ ਬਾਲਕ ਬੁਧ ਪੁਤ੍ ਘਰ ਹੈ ਨ ਅਰ ਮੇਰੇ ਅਰ
ਖੋਉਘਰ ਪੁਤ੍ਰ ਬੈਦ ਹਕੀਮ ਭਾਵ ਹੇ ਮਿਤ੍ਰਅਬ ਨਿਲਨੇ ਕਾ ਤੁਮਉ
ਪਾਇ ਕਰੋ ਸਾਂਤੀ ਦੇਨਾ ਕਰੀਏ ਮਿਲਜੈਆਧਰੀ ਸਾਸ ਨਿਵਾਸਨ
ਕੋਉ ਸਸ ਭੀ ਅੰਧੀ ਹੈ ਅਰ ਅਬ ਹੋਰ ਭੀ ਘਰਮੈ ਨਹੀ ਕੋਈ
ਤਾਂਤੇ ਮੈ ਅਬ ਕਾਹੇ ਮਿਲਨੇ ਕਾ ਸੀਘ੍ਰ ਆ ਕਰ ਮਿਲੋ ੨ ਤੇਰੇ
ਨਿਲੇ ਤੇ ਪਸਚਾਤ ਭੇਸ ਹਾਰ ਸਿੰਘਾਰ ਤੇ ਸਿਰਦੇ ਕੇਸ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾ
ਦਿਸਾ ਮੈ ਪੂਰਬ ਦਿਸਾ ਮੈ ਮੇਰੇ ਭਾਣੇ ਮਿਲੇ ਬਿਨਾ ਏਸ ਧਤੀ
ਮੇਰੇ ਠੀਕ ੨ ਜਾਣ ਜੋ ੩ ਪਤੀ ਦੇ ਬਿਛੋੜੇ ਦੁਆਰੇ ਮਿਤ੍ ਕੋ
ਪ੍ਰੇਮ ਆਪਨਾ ਸੁਣਾਵੈ ਹੈ ਮਿਲੇ ਬਿਨਾ ਐਸਾ ਦੁਖ ਹੋ ਰਹੇਆ ਹੈ
ਏ ਜੋ ਪ੍ਰਤਾਕਾਲ ਹੈ ਏ ਪ੍ਰਾਸਸੋ ਗਡਾਂਸੇ ਵਾ ਕਰਵਤ੍ ਸਰੀਖਾ
ਲਗਤਾ ਹੈ ਪਿਆਰੀ ਪਰੀ ਪੀਲਤਨ ਪੈਗਈ ਹੈ ਨਾ ਮਿਲਨੇ
ਕੀ ਪੀੜਾ ਸੇ ਪ੍ਰਸੇ ਪ੍ਰਿਤ ਪਾਰੇ ਪ੍ਰਿਤਪਾਲਨੇ ਵਾਲੇ ਕੁਹਾੜ ਸ-
ਰੀਖੇ ਦੁਖਦਾਈ ਲਗਤੇ ਹੈਂ ਪਾਸ ਸਰੀਖੇ ਲੋਕੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਲ-
ਗਤੀ ਹੈ ਕੁ ਪ੍ਰਯੋਗ ਸੀ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਜਿਨਸੇ ਕਿਸੇ ਕਾ ਬੁਰਾ ਹੋਵੈ
ਤਿਨਾ ਖੋਇਆ ਜੰਤ੍ਰ ਮੰਤ੍ਰ ਸਰੀਖੀ ਬਾਣੀ ਕਿਆ ਬੋਲਨਾ ਲ-
ਗਤਾ ਹੈ ਸਭ ਕਾ ਪਾਨ ਹਥ ਅੰਨਾਦੀ ਵਾ ਪਾਨੀ ਕੇ ਵਾ ਪਾਨ
ਬੀੜੇ ਕੇ ਦੇਨੇ ਵਾਲੇ ਪਾਸ ਪਰੋਸਨ ਪਾਸਦੀ ਗੁਵਾਡਨ ਪਾਰਥ-
ਸੀ ਹੇੜੀ ਸਮ ਲਗਤੀ ਹੈ ਪਿਆਰੇ ਘਰ ਦੇ ਪਦਾਰਥ ਵਾ
ਪਯਾਲੇ ਪੀਨੇ ਪੌਨ ਘਰ ਮੈ ਵਾ ਸਰੀਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਦੁਖਦਾਈ
ਪਿਆਰੇ ਪਤੀ ਭਾਵ ਤੁਮ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇ ੪ ਪ੍ਰਤ ਵਾਸਤੇ ਜਕ ਕੈ

ਹਠ ਸੈ ਮੰਤ੍ਰ ਕਰ ਰਹੀ ਹਾਂ। ਵਾ ਮੰਤ੍ਰ ਕਰ ੨ ਸਲ ਹੋ ਰਹੀ ਹਾ। ਪ੍ਰਮਿਲੇ ਨਾ ਪਲਕਾ ਨਹੀਂ ਲਗਤੀਆਂ ਪ੍ਰਭਾ ਪਸ਼ਚਾਤਾਪ ਕਰਤੀ ਹਾਂ। ਉਸ ਰਸਤੇ ਵਲ ਪਤਿ ਕੋ ਤਕ ੨ ਕੈ ਜਬ ਨਹੀਂ ਦਿਸਦੇ ਅਰ ਨਹੀਂ ਆਵਤੇ ਤਾ ਪ੍ਰਭ ਪ੍ਰਾਤ ਪਖਾਰਸ਼ ਭੈ ਤਨ ਧਰ ਕੈ ਐਵੇ ਪਿਆ ਪਿਆ ੨ ਵਾ ਖੜਯਾ ੨ ਥਕਨਾ ਕਰਗਏ ਅੰਗ ਭਾਵ ਉੜੀਕਦਿਆਂ ੨ ਜਬ ਰਾਤ੍ਰ ਤੇ ਉਲਟ ਕੈ ਕਿਆ ਦਿਨ ਹੁਆ ਇਸਨਾਨ ਕਰਕੈ ਸਾਰੇ ਸਰੀਰ ਦਾ ਪਾਕ ਪਕਾਵਨ ਕਾਜ ਚਲੀ ਘਰ ਸੇ ਬਾਹਰ ਵਾ ਭੋਜਨ ਪਕਾਵਨ ਵਾਸਤੇ ਚਲ ਬੈਠੀ ਇਤਨੇ ਮੈ ਪਤੀ ਦੇ ਪ੍ਰਤੱਖ ਪਾਵਕ ਤੇ ਬਿਨਾ ਤਿਸ ਪਤੀ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਅਗਨੀ ਸੇ ਪਕ ਭੋਜਨ ਪਕਨਾ ਕਰ ਗਓ ਏ ਤਾਕੋ ਤਿਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦਾ ਅਰ ਤਿਸ ਪੁਰਖ ਕੇ ਆਵਨੇ ਕਾ ਜੋ ਏ ਕੈਸੇ ਆਇ-ਆ ਹੈ ਇਤੀ ੧੮੦ ਜੁਹਾਰ ਨਮਸਕਾਰ ਕਿਆ ਮਲੌਨੀ ਹਮੇਸਾ ਕੀ ਐਸੀ ੧ ਮਦਨ ਜੁਤ ਕਾਮ ਇਛਆ ਸੈਤ ਸੁਬੋਲ ਉਕੈ ਕਰ ਕੈ ਮੁਖ ਸੇ ਉਸ ਕੋ ਆਨਕੈ ਬਖਾਨੈ ਜੋ ਜਿਸ ਕਰ ੨ ਸਹਿਤ ਸੋਕਠ ੨ ਮੁਖ ਬੋਲੈ ਭੈ ਧਾਕੇ ਜੋ ਮੈ ਮੁਖ ਸੇ ਕਹੇ ਤੇ ਬਿਨਾ ਵਾ ਤੇਰੇ ਮੁਖ ਤੇ ਕਹਨੇ ਤੇ ਬਿਨਾ ਭ੍ਰਾਤਾ ਦਜਦੀ ਤਾਕੀ ਹੁਆ ਮੈ ਤੇਰੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਘਟ ਤੋ ਨਹੀਂ ਵਾ ਹੋਪਤੀ ਕਹੋ ਧਾਮੈ ਇਸ ਜਾਨੇ ਮੈ ਤੁਮਾਰੀ ਕਹਾਂ ਘਟਤੀ ਭਈ ਕਿਆ ਨੂਨਤਾ ਹੋਈ ਖ ਜਾਕੋ ਕਹ ਜਿਸਨੂ ਕਹ ਕਰ ਮਾਨਿਯੈ ਮੰਨੀ ਦੀ ਹੈ ਕਿੰਤੂ ਨਹੀਂ ਵਾ ਸੋਕਣ ਦੇ ਉਪ੍ਰ ਨ ਮੰਨਨਾ ਕਰੀਏ ਸਪਰਧਾ ਈਰਖਾ ਬਖੀਲੀ ਨੀਤੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਜੋ ਹੇ ਪਤੀ ਸੁਯਾਰ ਉਚਾਰਯੋ

लहौ लखो अरकी बात कही होई सच करकै न आन
सै ना लजाईऐ किआन मंनीऐ ६ धा मै इस जाणें मै
दूसना हे सवत ७ आइओ है मेरे घर मै अब ना ब्रिथा
उचारीऐ पर झूठ न कहीऐ काई नहीं आखना चाही दा
८ ऐ मूरख राव इन बात का मेरी रिप की बात कही
होई बात सुन कै मेरे को रिपू बैरन करकै मंनआ राजा
ने मंने तो साच २ ही अब पर मूरख नाहि पती राजा ने
वा ऐ दोनों पंगडीआ मंत्री कहे है ९ राजा ने मुड़ाके उस
सौकण से कही जो देखा इह साथ इस इंस्त्री साथ कै
तह कीक अथवा सची बात दिखा कर अब इस लीजै
लैला घर वा लइेगी १० पुना निसस प्रभा कैती है भुला-
वा दोनों के हे राजा सुन इह इसकों अब लाहिजै लखिजै
भाव इसि ने ही झूठ कहा है मेरे को साची लख कर
बिहाहिओ बिचरो मारजो इसकों वा मेरे को झूठी जानो ता
निसंक मानना १२ जिसने राजा कों कहजा सी सो सजानी
रानी सुनके सुधर हो इना बाता नू कहू अब बनाइ हौं
बना करकै इती १८१ वहै ओजो झूठी होई २ भान कुमार
भान नला दे मुख दी छब ५ छारहु झुलावो तब तिसदे
पास इती १८२ अगजान बावरा १ तीज को इंस्त्रीओं
कै साह जाका झूलत झुलती है पीया २ घोर भिआनक
वा बोल करकै घन दीआं घटा घुहरावें बोलदीआं है
दसन दंद ३ राज दुलारन राज पुत्री रजपूतकी सी ५
आही हुती बन एक बाला अमके थामै आई हैसी बन

ਤਨ ਕੈ ਏਕ ਬਾਲਕ ਸੁੰਦਰ ਮੇਰੇ ਹਿਰਦੇ ਰੂਪੀ ਗ੍ਰਿਹ ਮਾਂਝ
ਦੀਪਸਾਲਾ ਜਨਵੈ ਗਈ ਦੀਵਅਾਂ ਦੀ ਪੰਗਤੀ ਮਾਨੋ ਜਗ ਗਈ
ਹੈ ਜਗਾਇ ਗਈ ਹੈ ਐਸੇ ਮੁਖ ਆਦੀ ਅੰਗਾਂ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੈਸੀ
ਬਿਛੂਆ ਕੀ ਬਿਸ੍ਰੁਕ ਜੋ ਪੈਰਾਂ ਕੇ ਬਿਛੂਆ ਨਾਮ ਭੂਖਨ ਕੀ ਕੋਨੇ
ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਸਾਥ ਰਵਥੋਰਕ ਚਿਲਚਿਲਾਤ ਐਸਾ ਉਸਕਾ ਗਾਤ
ਚਿਲਕਤਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸਕੇ ਤੇਜ ਅਗੇ ਸੂਰਜ ਭੀ ਥੋੜਾ ਹੀ ਪ੍ਰਕਾਸ
ਤਾ ਹੈ ਐਸੇ ਦੇਖੇਆ ਹੈ ਪੁਨਾ ੬ ਤਿਹ ਤਿਸ ਕੋ ਤੁਰਿਤ ਰਾਜ ਤੇ
ਰੁਤਸ ਪ੍ਰਭਾ ਇਕ ਕੇਹੀ ਕ੍ਰਿਤਮ ਨਾਮ ਹੈ ਦੋਨੋ ਸੁੰਦ੍ਰ ਹੋਨੇ ਤੇ
ਤਨ ਕੈ ਸਾਥਅਥਵਾ ਸੈ ਵਾਖਿਚਕੈ ਵਾ ਬਲਕੈ ੮ ਕਹਪਰੈ ਕਹੀ
ਜਾਤੀ ਹੈ ਜੀਭ ਸੁਧਰ ਮਿਠੈ ਹੋਵੈ ਜਾਤ ਹੈ ਭਾਵ ਖੁਡੀ ਥਕਤ ਹੋ
ਜਾਤੀ ਹੈ ਵਾ ਸੁਰਿਸਹੋਜਾਤੀਹੈ ਬਰਨ ਤਉਚਾਰਤੇਅਾਂ ੨ ਐਸੀ ਉ
ਸੁੰਦ੍ਰ ਹੈ ਮੇਰੇ ਜਾਨਨੇ ਸੈ ਜੋ ਉਸਕੀ ਆਖਕਾ ਰਸ ਜਲ ਟਪਕ ਕੈ
ਜਬ ਕਹੀ ਸਰਦਾਲੂ ਰਹਿਯਤੁ ਹੈ ਖੁਰਮੇ ਰਹਦੇ ਹੈ ਬੀਜੀਦੇ ਹੈ
ਕਿਆ ਹੋਆਵਤੇਹੈ ਮਧ ਪਾਨ ਅੰਮ੍ਰਤ ਚਾਖੇ ਪੀਵਨੇ ਤੇ ਨਿਸਚਾਟ
ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਜੋਨ ਚਾਨਨੀ ਦਾਖ ਅੰਗੂਰ ਤੇ ਅਨਾਰ ਹੂਆ ੨ ਅਧਰ
ਹੋਠਾਂ ਤੇ ਜੇ ਊਖਰੀਨਾ ਵਾ ਰਸ ਗੰਨੇ ਕਾ ਤਬ ਤਹਿਕੋ ਚਕਚਿਤ
ਚਿਤ ਸੈ ਚਕ੍ਰਿਤ ਹੋਕੈ ਜੋ ਏਹ ਕਿਆ ਹੂਆ ਪੁਨਾ ੧੧ ਏਹੀ ਇ-
ਸੀ ਤੁਮਾਰੇ ਸੈ ਮਿਲਨੇ ਦੇ ਵਾ ਤੁਮਰੇ ਪਾਸ ਇਸੀ ਵਾ ਤੁਮਰੇ
ਨਮਿਤ ਇਸ ਜਗਾ ਪਰ ਕਿਆ ਸੈ ਅਬਰੀ ਹੂਲਨ ਰਿਤ ਆਈ
ਹੈ ਪਰਸੋਂ ਤੀਜੇ ਦਿਨ ਬੁਲਾ ਕੈ ੧੨ ਸ੍ਰੈ ਹੋ ਸਵਾਗੀ ਸੈ ਆਕਰ
੧੩ ਸੋਕਰ ਬੋਲ ਇਸ ਪਰ ਬੋਲਨੇ ਕਰਕੈ ਵਾ ਬਚਨ ਨਿਜ
ਮਕਰਕੇ ਜਬ ਲੋਗ ਸੋਏ ਗਏ ਤਬ ਓ ਸਿਮਰਤ ਚਿਤਵਤੀਆਂ ੨
ਥਾਨਕੋ ਯਾਦ ਭਈ ਤਿਹ ਕਰ ਜਗ ਵਾਯੋ ਤਿਸਨੇ ਕੈ ਕਰ ਮੇਰੇਕੋ

ਜਗਾਵਨਾ ਕੀਆ ਹੈ ਅਬ ਤਕਮਿਲਆ ਈ ਤੋ ਹੋਗੀ ਐਸੇ ਜਾਨਾ
ਖੋਜਤ ਤਾਹਿ ਤਿਸਕੋ ਢੂਢਦਿਆਂ ੨ਅਪਣੀ ੧੫ ਦੁਹਤਾ ਲਖਧਰ
ਜਾਂਨਕਰ ਅਪਨੀ ਪੁਤ੍ਰੀ ਫਜ਼ ਲਈ ਮਦ ਪੀਏ ਤੇਜੋਗ ਅਜੋਗ
ਬਾਤ ੧੬ ਤਿਹ ਜਾਨ ਤਿਸ ਪੁਤ੍ਰੀ ਕੋ ਜਾਨ ਕਰ ੧੭ ਨਾਮ ਜਿਸਕਾ
ਹੈ ਵਾ ਅਨੈ ਸ਼੍ਰੀਰੁਤ ਰਾਜ ਕੁਮਾਰ ਛਤ੍ਰੀ ਕੀ ਜਾਈ ਹੋਈ ਪੁਤ੍ਰੀ ਕਾ
ਧਰਮ ਸਤ ਹਿੰਦ ਧਰ ਧੰਨ ਹੈ ਮੁਝੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਸੁਤਾਕੈ ਸੰਗ ਕਰਕੈ
ਅਪਣਾ ਮਦੀ ਸ਼ਰਾਬੀ ਇਤੀ ॥ ੧੯੩॥ ਨਹ ਰਾਇਧੋ ਕਹਯਾ
ਕ੍ਰੀਚਕ ਨੇ ਵਾ ਸੰਕੇਤ ਕੀਆਂ ਭੈਣ ਨੇ ਕਹਾਮੈਂ ਮਿਲਾਦੇਵਾਗੀ ਮੁਦੇ
ਸਨਾ ਸਨੇਹਾ ਦੇਨੇ ਕੋ ਦ੍ਰੋਪਤੀ ਪਠੀ ਰਾਣੀ ਭੈਣ ਨੇ ਨਾਇਨ ਰੂਪ
ਹੋਈ ੨ ਦ੍ਰੋਪਤੀ ਪਠਾ ਦਈ ਕਿਸੇ ਬਹਾਨੇ ਸੇ ਜਨਕਰ ਜੈਸੇ ਕਯੋ
ਕੀਆ ਪੰਡਜਨ ਪੰਡੂ ਰਾਜਾ ਦੇ ਜਾਏ ਹੋਇਆਨੇ ੯ ਸੁੰਨ ਸਾਲ
ਅਮਕੇ ਸੁੰਨੇ ਘਰ ਸੈ ੧੦ ਕ੍ਰੀਚਕ ਕੇ ਸਭੇਭਾਈ੧੨ ਕੰਨਯਾ ਸੌ
ਕਛ ਥਿਖੈ ਸਾਰੈ ਪਕੜਕੈਸਹਸ ਪਾਚ ਇਕਸੌ ਪਾਂਚ ਵਾ ਇਕਭੀ
ਸੌ ਪਾਚ ਵਾ ਇਕ ਰੰਗਾ ਬਲੀ ਬਡਾ ਭਾਈ ਕ੍ਰੀਚਕਤੇ ਹੋਰ
ਸੋਭਈਇਤੀ ੧੯੪ ਅਕਬਰਬਾਦ ਆਗਰਾ ਸ੍ਰੀ ਰਨ ਰੰਗਕੁਮਾਰ
ਨਾਮ ਜਿਸਕਾ ਥਾ ੪ ਡਾਰ ਲਘ ਆਊ ਚੀਤਾ ਛਡ ਆਵਾ ਐਚੇ
ਕਿ ਵਰਿਯਾ ਦਈ ਖਿਚਕੈ ਤਕੜੀ ਕਿਭਾੜ ਦੇ ਦਿਤੀ ਭਾਵ
ਦਰਵਾਜੇ ਕੋ ਖਿਚਕੈ ਕੁੰਡਾ ਬਾਹਰੋਂ ਲਗਾ ਦੀਆ ੬ ਭੋਹਰੇ
ਦਿਯੋਤ ਖਾਨੇ ਸੁਟ ਦਿਤਾ ਵੈਸਹ ਉਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪਹਲੇ ਸਰੀਖੇ
੭ ਐਸ ਅਕਬਰ ਸਰੀਖਾ ਪਾਗੈਰਪੈ ਸਬੰਧ ਧਰੈ ਪਨਹੀ ਇਹਾ
ਇਸ ਲੋਕਮੈ ਅਕਬਰ ਸ੍ਰੀਖਆਂ ਜੁਤੀਆਂ ਪੜਤੀਆਂ ਹੈ ਅਰ
ਵਸ਼ੇਸ ਫਲ ੧੧ ਕਸਟ ਹਾਸੀ ਸੇ ਤੇ ਤਨ ਉਪ੍ਰ ਦੁਰਾਚਾਰ ਪਰ
ਇਸਤ੍ਰੀ ਸੇ ਗਮਨ ਇਤੀ ੧੯੫ ਛਤਜ ਛਤ੍ਰੀ ਕੀ ਪੁਤ੍ਰੀ ਤਾਕੇ

ਪਾਸ ੨ ਜੀਵ ਕੋ ਜੀਵਨੇ ਕਾ ਦਾਨ ੪ ਮਹਾਬਤ ਖਾਨ ਧਨ ਰਾਖ
ਗਇਆ ਹੈ ਮੇਰੇ ਕੋ ਦਿਖਾਕੈ ਤੇ ਸੁਧਨਤਾ ਕਹ ਤਿਸ ਧਨ ਨੂ ਪ
ਅਨੈ ਬਚਨ ਤਸਕਰ ਸੁਨਤੇ ਹੁਏ ਤਹੀ ਜਾਇ ਤਿਸੀ ਜਗਾ ਸੇ
ਧਨ ਏ ਤਾਤੇ ਤਿਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੈ ਬਾਨ ਸਾਥ ਬਾਂਧ ਕੈ ਤਾਸੈ ਤਿਸਕੋ
ਕੋਠੇ ਸੈ ੭ ਅਗਾਰੇ ਭਭੂਰੇ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਪਰ ਵਿਚਰਨ ਵਾਲੇ ੧੦
ਘਾਈ ਮਾਰ ਕਰ ਇਤੀ ੧੮੬ ਤਿਸਕਾ ਇਕ ਪੁਤ੍ਰ ੧ ਕਬੁਧ
ਮੰਦਤਈਆਂ ਸੈ ਗੁਡਨ ਸਾਥ ਹਰਾਮੀਆਂ ਚੋਰ ਵਿਸਈਆਂ ਸਾਥ
ਓ ਕੁਬਿਰਤ ਵਿਸੇ ਭੋਗਨ ਆਦੀ ਖੋਟੇ ਕਰਮ ਤੇ ਮਦ ਪਾਨ
ਸੁਭ ਕਰੀ ਸ੍ਰਿਸਟ ਕਰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸੀ ਜੁਧ ਰਹਤ ਲੜਾਈ
ਗੁਸੇ ਤੇ ਰਹਤ ਸੀ ਯਾ ਕੋ ਇਸ ਖਰਾਬ ਕੋ ੨ ਟਟਿਆਂ ਦੁਵਾਚੇ
ਆਗ ਦੇ ਦਈ ਦਰਵਾਜੇ ਕੀ ਖਿੜਕੀ ਕੋ ਇਤੀ ੧੮੭ ਜਾਟ
ਜਾਰ ਹੈ ਜਟ ਦੀ ਪੁਤ੍ਰੀ ਹੈ ਸੀ ੧ ਮਰਓ ਮਾਰ ਦੀਆ ੨ ਨਾਇਕ
ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੈ ੨ ਕਰਮ ਕਾਲ ਦੇਵ ਨੇਤ ਸੈ ਵਾ ਕਰਮਾ ਦੇ ਤੇ ਸਮੈਂ
ਦੇ ਅਨਸਾਰ ਜਾਨ ਜਗਤ ਲੋਕਾਂ ਨੈ ਜਾਨ ਕਰਕੈ ਤਿਸਕਾ ਕਰਮ
ਤਿਸਕੋ ਪ ਸਿਧੌਰੇ ਨਿਲੇਰ ਇਤੀ ੧੮੮ ਮਿਸਰੀ ਕਾ ਹੀਰਾ
ਬਨਾਕਰ ਬਹਲ ਪਰ ਬੈਠ ਕਰ ਲਗਾਇਓ ਚਲਾਵਨ ਵਾਲਾ
ਬਲ ਕਰ ਹਿਲੋਰੇ ਉਛਾਲੇ ਤੁਰਨੇ ਸੈ ਉਛਰੇ ਲੋਟ ਪੋਟ ਹੋਏ ਤੇ
ਬਿਨਾ ਗਾਡੀ ਕਰ ਮਾਰੈ ਬੈਹਲ ਚੀਕਾਂ ਮਾਰਤੀ ਹੈ ਤੁਰਨੇ ਸੈ
ਵਾਸਤਭ ਸਪਰਸਕਰਨੇ ਕਾਭਾਖਬੈਨ ਚਲਾਵਨੇਵਾਲੇ ਕੋ ਏ ਇਹ
ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ੭ ਹਾਜਰ ਸਾਮਣੇ ਦਿਖਾਨਾ ਇਤੀ ੧੮੯ ਤਹਾਹਿ
ਤਿਥੇ ਸਹੇਲੀਆਂ ਸੈ ਬੈਠੀ ਸੀ ਉਹ ਉਸ ਕੋ ਅਗੇ ਉਹ ਭੀ ਬਡੀ
ਚਤ੍ਰ ਸੀ ਚਰਿਤ੍ਰੋਂ ਸੈ ਕਹਾ ਜੋ ਤੂ ਇਸ ਰਾਜਾ ਸੇ ਏ ਕਾਰਜ ਕਰ-
ਵਾ ਲਵੇ ਕਿਆ ਪਾਨੀ ਭਰਵਾਵੇ ਤੇ ਝਾਟਾ ਮੁਨਾਵੈ ਤਾਂ ਅਸੀ

ਤੇਰੇ ਕੋਚਤ੍ ਜਾਣਾਗੀਆਂ ੧ ਜੋਜਦੀ ਮੈ ਹੋਡ ਸਰਤ ਹਾਰਹੁ ਗੀਆਂ ਮੈ ਜੀਤ ਲਹਾਂ ਗੀ ਮੈ ਨਿਹਾਰਹੁ ਦੇਖ ਲਵੋ ਤਾਂ ੨ ਰਾਜਾ ਜਬ ਉਸੀ ਰਸਤੇ ਤੇ ਆਇਆ ਤੇ ਬਚਨ ਚੰਚਲ ਨਿਸ ਰਾਜ ਪ੍ਰਭਾ ਨੇ ੩ ਰੂਪ ਤਰ ੪ ਮੁਰਛਤ ਹੋ ਗਈ ਕਿਆ ਚਰਿਤ੍ ਐਸਾ ਜੋ ਕੀਆ ੫ ਪਾਨੀ ਕੋ ਰਾਜਾ ੭ ਮੁਡੀ ਨਹੀ ਜਾਤੀ ਸੁਨ ਪਾਈ ਹੈ ਏ ਬਾਤ ਠਾਨਿਓ ਕਹਿਆ ੯ ਰਾਵਨੇ ਚਲਾਇਓ ਫੇਰ ਝਾਟਾ ਪਰ ਦੇਕੈ ਬਜਾ ਕਰ ਤਾਰੀ ਇਤੀ ੧੯੦ ਪ੍ਰਬੀਨ ਰਾਇ ਨਾਮ ਸੀ ਦੇਵ ਜਨਨ ਦੇਵਤਿਆਂ ਕੀ ਕੰਨਿਆ ਕਾ ੧ ਬਿ-ਰਹ ਕਾਮ ਤੀਰ ਪਠੈ ਦਿਯੋ ਭੇਜ ਦੀਆ ਹੈ ੪ ਮਿਲਬ ਮਿਲਨਾ ਸੁਤਾ ਨੇ ੫ ਤਾਕੋ ਤਿਸ ਪ੍ਰਥੀਨ ਰਾਇ ਕੋ ਮਾਤਾ ਦੇ ਨਾਮ ਸੇ ਲੈ ਕਰ ਸਾਥ ਮੇਰੀ ਛਤ੍ਰੀ ਧਰਮਾ ਲੋਪਭ੍ਰਿਸਟਾ ਭਿਟਯੋ ਲਗੋਗਾ ੮ ਬਨਾਉ ਘਰ ਮੈ ਜਾਕਰ ਬਨਾਵਾ ਮੈਂ ੧੦ ਜਾਂਦੇਆ ੨ ਤਿਸ ਮੁਗਲ ਕੇ ਇਤੀ ੧੯੧ ਸਖੀ ਦਾਸੀ ਤਿਲ ਚੁਗਨਾ ਨਾਮ ਦਾਸ ੪ ਜੀ ਹੈ ਜੀਵਾਂ ਗੇ ਤਾਤੇ ਧਨ ਅਬ ਸਾਥ ਇਸ ਜਗਾ ਤੇ ੫ ਸੁ-ਵਾਨ ਕੀ ਮ੍ਰਿਤ ਕੁਨੌਤ ਮਰਦਾ ਹੈ ੬ ਮਾਰਗਮੈਚਲਨਾਕੀਤਾ ਭ੍ਰਮ ਭ੍ਰਮ ਤੇ ਹੀ ਪੁਰਆਵ ਹੀਫਿਰ ੨ ਮੁੜ੍ਹ੨ ਤਿਸੇ ਪੁਰਸਮੈ ਆਵਤੇ ਹੈ ਅਧੇਰੀ ਰਾਤ ਸੀ ਇਸਤੇ ਤੁਮ ਪਰੇ ਸੁਬੁਰ ਆਪਨ ਕਰੋ ਤੂੰ ਆਪਧੇ ਚਿਤੜ੍ ਪਰੇ ਕਰ ਅਬ ਮੈਨੂ ਲੋੜ੍ ਨਹੀਂ ਭੁਖ ਲਗ ਰਹੀ ਹੈ ਤਾਤੇ ਖਰ ਕੋ ਖਲ ਕਾ ਟੁਕੜ੍ਹਾ ਹੀ ਰੋਟੀ ਦਾ ਖਾਨੇ ਕਾ ੯ ਹਰ ਜਛ ਸੇਰ ਨੇ ੧੦ ਤਿਹ ਪ੍ਰਿਆ ਕੋ ਨਿਰਖ ਕੈ ਰਾਜਾ ਨੇ ੧੩ ਫਿਸਲਿਯੋ ਖਿਸਕੇਯੋ ਤਿਲਕੇਆ ੧੪ ਨੀਤੀ ਕਹੈ ਮੀਤ ਕੁਮਾਰ ਫਸਤਾ ਵਾਲੇ ਧੋਡ ਪੁਛ ਸਮ ਨੀਚ ਕੀ ਸੰਗਤ ਹੈ ਭਾ ਦੋਨ ਦੀ ਸਮ ਕੋ ਗਹ ਉਤ੍ਰਯੋ ਪਾਰ ਭਾਵ ਕੌਣ ਪਤ ਸੰਜੁਗਤ ਤੇ ਅਨੰਦ

ਸਜੁਗਤ ਹੁਆ ੧੬ ਜਛਨ ਸੇਰ ਨੇ ਇਤੀ ੧੯੨ ਹੀਂਗ ਲਗਾ-
ਇ ਤਹਾਂ ਤਿਸ ਜਾਗਾ ਪਰ ਨਿਸਾਨ ਵਾਸਤੇ ਚੋਰਾਂ ਪਾਸ ਭਾਵ ਜੋ
ਇਹ ਜਗਾ ਵੇਲੀ ਹੈ ਸੰਨ ਲਗਨੇ ਨੂ ੧ ਸਹੁਕਾਰ ਅਧਯਾਰ
ਸਾਹੁਕਾਰ ਪਰ ਦਾਹੁ ਕਿਸੇ ਤਰਾਂ ਨਾ ਪੜਿਆ ਜਥ ਤਥ ਸਾਹ
ਸਾਥ ਅਤੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਲਗਾ ਕੇ ਤਾਹੂ ਸੇ ਬਿਆਹੀ ਅਰ ਬਿਚਾਰਤੇ-
ਆਂ ੨ ਸਾਹ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਯਾਦ ਆਇਆ ਵਾ ਕੇਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ
ਸਾਹ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਤਾਤੇ ਏ ਬਿਚਾਰ ਜੋ ਅਬ ਏ ਮਿਤ੍ਰ ਹੋ ਚੁਕਾ ਹੈ ਤਾਂ
ਤੇ ਇਸਕਾ ਸਮਗ੍ਰ ਧਨ ਨਹੀਂ ਲੁਟਨਾ ਚਾਹੀਏ ਐਸੇ ਬਿਚਾਰ ਕੇ
ਤਾਸੋ ਤਿਸ ਸਾਹ ਸਾਥ ਮਾਤ੍ਰ ਹਰੀ ਮਾਯਾ ਹਰ ਲਈ ਹੈ ਚੋਰਾ ਨੇ
ਖਬ੍ਰਦਾਰ ਹੋ ਭਾਵ ਚੌਰਾਸੇ ਅਧਾ ਚੁਕਾ ਹੁਆ ਸੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕਾ
ਇਸਤੇ ਐਸਾ ਕੰਮ ਕਰਾਂਵਦੀ ਸੀ ੩ ਦੁਹੂ ਅਨਤਾਹਿ ਦੋਆ ਚੋਰਾਂ
ਤੇ ਸਹੁਕਾਰਨ ਤਿਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੂ ਕਾਹੂ ਮੂਰਖ ਨੇ ਭੀ ਇਸਤ੍ਰੀਦਾ
ਏ ਸਿਧਾਮ ਬਿਸਨ ਇਤੀ ੧੯੩ ਹੈ ਡਰ ਦੇਸ ਕਾ ਨਾਰਾਂ ਕੋ
ਜਤ ਬ੍ਰਤ ਕਾ ਹੋਛਾ ਕਚਾ ਭਾਵ ਕਾਮੀ ਸੀ ੧ ਦਿਸਾਰਨ ਛਾਬੇ
ਦੋਕਰੇ ਪਠਿਆਂ ਕੇ ਬਨਾਵਨੇ ਵਾਲੇ ਕੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸਾਥ ੧ ਤਿਸਕੇ
ਧਾਮ ਕੈ ਆਪਣੇ ਆਪ ੨ ਜਥ ਆਧਾ ਹੋਇਆ ੩ ਬਨੀ ਨਾ ਤਾਸੋ
ਬਾਤ ਤਥ ਗੁਸੇ ਹੋਕਰ ਤ੍ਰਾਸ ਬਿਚਾਰ ਭੈ ਧਾਰ ਕਰ ਇਤੀ੧੯੪
ਨੌ ਕੋਟੀ ਨੌ ਕ੍ਰੋੜ ਦੀ ਆਮਦਨ ਵਾਲਾ ਮਾਰਵਾੜ ਕਾ ਸੀ ੨
ਕਾਥਲਦਰੋਖੰਦਕਾਥਲਕਾਦਰਾਖੈਬ੍ ਬੰਧਮੁਲਕਈਆਂ ਧਾੜਵੀਆਂ
ਕਰਕੈਤਥਮੀਰਖਾਂਸੂਥੇਨੇਕਾਥਲਤੇ੩ਹੰਡੀਆਤੇਥੇਗ ਸਤਾਨ ਪ੍ਰਗ-
ਲਾ ਕੇ ਨਾਮ ਹੈਂ ਵਾ ਜਾਤੀਆ ਹੈ ੪ ਜੀਵ ਅਨਮਨੋ ਸ੍ਰੀਰ
ਬਿਮਾਰ ਭਯੋ ਰਾਜਾ ਜਸਵੈਤ ਸਿੰਘ ਤਾੜੇ ਤਿਸ ਰੋਗ ਤੇ ਦ੍ਰਮਤ
ਦਹਨ ਤੇ ਅਧ੍ਰਮ ਪ੍ਰਭਾ ਨਾਮ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਏ ਦੁਰਗ ਦਾਸ ਮੰਤ੍ਰੀ

ਸੁਨਕੈ ਜਲਨੇ ਕੀ ਗਤੀ ਤਿਸੈ ਤਿਸ ਦੁਆ ਨੂੰ ੭ ਮੇੜ ਤੇਸ
ਥਾਰੇ ਉਦ੍ ਮੇੜਤ ਸਹਰ ਕੇ ਰਾਜੇ ਜਸਵੰਤ ਸਿੰਘ ਕਾ ਬਾਲਕ
ਰਾਜ ਲਾਇਕ ਤੁਮਾਰੇ ਪੇਟ ਮੈ ਤੁਮ ਗਰਭ ਵਤੀਆ ਹੋ ਐਸੇ
ਏ ਮੰਤ੍ਰੀ ਨੇ ਕਹਾ ਤਬ ਰਾਨੀਆਂ ਨੇ ਜਾਸਾ ਜਾਵਾਗਾ ਤੁਮ੍ਹਾਰੇ
ਸਹਤ ੮ ਰਜਪੂਟਨਾ ਏ ਰਜਪੂਤਾਂ ਦੀ ਸੰਗਯਾ ਜਾਤੀ ਹੈ ਲਰ-
ਕੇਆਂ ਕੇ ਉਤਪਤ ਹੋਨੇ ਕੀ ੯ ਸੋ ਅਨਮੰਤ੍ਰੀਆਂ ਨੂੰ ਮਨਸਬ
ਮੁਰਾਤਬਾ ਖਿਤਾਬ ੧੦ ਰਣ ਛੋਰੈ ਰਨਛੋਹ ਸਿੰਘ ਇਕ ਮੰਤ੍ਰੀ
ਸੀ ਉਸਨੈ ਰਾਣੀ ਕੋ ਕਹਾ ੧੧ ਪ੍ਰਲਾਦ ਨਾਮ ਸਮ ਕਰੜੇ ਔ-
ਰੰਗ ਦੇ ਭੇਜੇ ਹੁਏ ਹਮੈ ਨਰਾਜ ਸੈਨਾ ਮੈ ਦੀਜੈ ਹਮਾਰੇ ਕੋ ਗਦਾ
ਆਦੀ ਸਸਤ੍ਰਾ ਵਾਲੀ ਵ ਹਮਾਰੇ ਕੋ ਸੈਨਾ ਮਲੇਛੀ ਕੋ ਨ ਦੇਈ-
ਏ ਗਜਕੈ ਲੜੋ ਵਾ ਸਾਨੂ ਪਰਾਨਾ ਕੀ ਸੈਨਾ ਵਿਖੇ ਨ ਫਸਾਈਏ
ਇਨਾ ਤੇ ਹਮਾਰਾ ੧੨ ਨਾਵਨ ਕੋ ਸੁਭ ਵਾਰੋ ਦਿਯੋ ਉਨਾ ਕੇ
ਭੁਲਾਵੇ ਦੀਆਂ ਜੋ ਨਾਵਨੇ ਵਾਸਤੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਤੁਮ ਨੇ ਹਥ ਨਹੀਂ
ਡਾਲਨਾ ਇਨਾਂ ਕੋ ਇਸੀ ਤੇ ਕਿਸੀ ਪਠਾਨ ਨੇ ਭੀ ਤੁਪਕ ਤਲੇ
ਤੇ ਬੰਦੂਕ ਦੀ ਗੋਲੀ ਲਗਾਵਨੇ ਦੇ ਹੇਠੋਂ ਜਬ ਬਚੇ ਕੇ ਨਜੀਕ
ਆਏ ੧੪ ਜੇਬੋ ਜੇ ਹਥ ਵਾ ਸੋਨੇ ਕੀ ਝਾਲ ਵਾਲੀ ਸੰਜੋਇ
ਬਖਤਰ ਨਾਮ ਭੀ ਸੰਜੋਇ ਦਾ ਹੈ ੧੫ ਬਾਨੀਨ ਕੇ ਬਕਤ੍ਰ ਬਾ-
ਣ ਵਾਲੇਆਂ ਕੇ ਵਾ ਬਣਿਆ ਹੋਆ ਕੇ ਮੁਖ ਜੁਝੈ ਪਰੇ ਹੈ ਬੁਝੇ
ਨਹੀਂ ਜਾਤੇ ਭਾਵ ਪਛਾਣੇ ਨਹੀ ਜਾਤੇ ਅਰ ਬਿਚਾਰੇ ਨਹੀਂ
ਜਾਤੇ ਜੋ ਕਿਤਨੇ ਕੇ ਮਰੇ ਹੈਂ ੧੯ ਟਾਕੇ ਆਢੁਐ ਚਾਰ ੨ ਮਾਸੇ
ਅਫੀਮ ੧੯ਰਣ ਛੋਰਹਿ ਕੋ ਮਿਤ੍ ਹੋਆ ੨੦ ਤਾਂਤੇ ਤਿਸ ਗੁਸੇ
ਸੇ ੨ ਧਾਬਹੀ ਧਾਵਨਾ ਕਰਨ ਤਾ ਬੰਕ ਟੇਡਾ ਉਡਾ ਕਰੜਾ੨੧
ਠਲਾਇਣੀਘਸਾਘਸੀਕਿਆਮਾਰਣਾਕਹੀਕੜਾਕੜੀਕਾੜ੨ਸਬ-

ਦ ਮੈ ਦਸ ਮਾਰ੨ਸਬਦਮੈ ਬਜਾਇ ਨੈ ਕਰੇ ੨੨ ਤੁਮਲ ਭਾਰੀ
ਖੇਤ ਮੰਡਿ ਜੁਧ ਬਨਾ ਕਰ ਵਾ ਜੁਧ ਮੈ ਇਸਥਤ ਹੋਕੈ ੨੩ ਜਾ
ਪਰ ਦੋਇ ਕਰ ਧਰ ਧਰੈ ਜਿਸਦੇ ਉਪਰ ਦੋਆ ਹਥਾਂ ਮੈ ਫੜ
ਕਰ ਸਸਤ੍ਰ ਮਾਰਦੇ ਹੈ ੨੪ ਜਾਕੇ ਅੰਗਾਂ ਮੈਂ ਕੁਹਕਤੋਂ ਸੁਕਤਾ
ਨਲੀ ਵਾਲਾ ਬਾਣ ੨੫ ਰਾਠੌਰਨ ਕੇ ਪਾਲੇ ਪਰਹੀ ਰਜਪੂਤਾਂ
ਕੇ ਪਲੇ ਕਿਆ ਵਸ ਪੈ ਗਏ ਹਾਂ ਅਸੀ ਅਬ ਕਿਆ ਕਰੀਏ
ਐਸੇ ਆਪਸ ਮੈਂ ਪਠਾਨ ਚਹਿੰਦੇ ਹੈਂ ੨੬ ਰਠੌਰ ਰਜਪੂਤ ਹਲ
ਕਾ ਤੁਮਲ ਝੁੰਡ ਹਯਨ ਕੇ ਸਮਦਾਇ ਘੋੜਿਆਂ ਕੇ ਕੰਬਰ ਕੇ
ਬਹੁ ਟੰਬ ਅੰਬਰ ਅੰਬ ਛੀਨ ਦਿਗੰਬ ਕੀਨੇ ਦੁਸਾਲੇਆਂ ਕੇ
ਭਹੜੇ ਬਨਾ ਬਨਾਏ ਹੂਏ ਭੀ ਤੇ ਹੋਰ ਬਸਤ੍ਰਾਂ ਵਾਲੇਆਂ ਕੇ ਬਸੀ
ਤ੍ਰ ਭੀ ਲਾਹਿ ਕਰ ਨੰਗੇ ਕਰ ਦਿਤੇ ਭਾਵ ਐਸੇ ਖਰਾਬ ਕਰ
ਮਾਰੇ ਪਠਾਨ ੨੭ ਸ੍ਰਮ ਕਾਜਕੇ ਪੁਨਹਿ ਨਿਬਾਹਿਯੋ ਰਾਜਾ ਰ
ਕਾਰਜ ਮੰਤ੍ਰੀ ਪਣੇ ਕੇ ਅਰ ਰਾਣੀਆਂ ਕੇ ਬਚਾਵਨੇ ਕੇ ਪ੍ਰਣ ਕੇ
ਪ੍ਰਣਾ ਪ੍ਰਯੰਤ ਪੂਰਾ ਕਰ ਦੀਆ ਪ੍ਰਾਣ ਤੋ ਦੇ ਦਿਤੇ ਪਰ ਹਨੁ
ਯਹ ਰਜਪੂਤਨਾ ਰਾਣੀਆਂ ਕੇ ੨੮ ਭਾਰੀ ਸੂਰਮਾ ਅੰਗ ਹ੍ਰਿਦਾ
ਤਿਸੀ ਕਾਲ ਮੈਂ ਵਾ ਕਥਾ ਕਾ ਵਾ ਕਥਾ ਕੇ ਪ੍ਰਸੰਗ ਕਾਸਮਾ ਇਸਿ
੧੯੫ ਆਪ੍ਰਤਿਮ ਕਲਾ ਨਾਮ ਸੀ ਅੰਜਨ ਰਾਇ ਨਾਮ ਪੁਰਤ
ਜਿਨਾਂ ਤੋਂ ਸੈਨੁ ਤੇਰਾ ਮਿਤ੍ਰ ੪ ਮੁਕ ਮੰਤ੍ਰ ਕੁਛ ਯਾਹਿ ਜੋ ਉਚੀਨ
ਉਚਾਰੀਏ ਭਾਵ ਕੰਨਾਂ ਮੈਂ ਫੂਕ ਕਰਕੈ ਚੁਪੀਤ ਯਾਹੀ ਕੁਛ
ਇਸ ਮੇਰੇ ਪਤੀ ਕੋ ਤੁਮਨੇ ਗੁਪਤ ਮੰਤ੍ਰ ਕਹਾਵਹੁ ਕਹਨੇ ਮੈ
ਆਵੋ ਪ ਆਪਨ ਤਾਕੋ ਆਪਨੇ ਆਪ ਕੋ ਤਿਸ ਰਾਜਾ ਕਾ ੬
ਅੰਤ੍ਰ ਪੁਰ ਰਾਣੀ ਪਾਸ ਹੋ ਰਾਜਨ ਗੁਰ ਜੁ ਜਦੀ ਤੇਰੇ ਕੋ ਜਿਸੇ
ਪੁਕਾਰ ਸੁਛਯੈ ਖਿਮਾ ਭਾਵ ਸਹਾਰ ਲਈਏ ਸੋ ਬਾਤ ੭ ਦਰਬ

ਭੀ ਸੋਕ ਸੋ ਵਾ ਪ੍ਰੇਮ ਸੇ ਤੁਮਾਰੀ ਜੋ ਸਿਖ ਭ੍ਰਮਤ ਲਹੈ ਸੋ ਮਾਰ
ਜੋ ਸਿਖ ਗੁਰੂ ਕੋ ਕਿਸੇ ਤਰਾਂ ਦਾ ਕਰਮ ਕਰਤਾ ਲਖਕੈ ਭ੍ਰਮ
ਜਾਵੈ ਸੋ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈ ਮਾਰੀ ਦਾ ਹੈ ੯ ਸਭਾ ਪਰਥ ਮੈ ਮਹਾਂ
ਭਾਰਥ ਮੈ ਜਮ ਧਰਮ ਰਾਇ ਕੀ ਥਜਾਸ ਸਨ ਸੁਨ ਦਕਤ੍ਰ ਤੇ
ਥਿਯਾਸ ਕੀ ਗਦੀ ਤੇ ਥੈਠੇ ਹੁਏ ਸੁਕਦੇਵ ਜੀ ਕੋ ਮੁਖ ਸੇ ਜੈਸੇ
ਹਮਨੇ ਕਥਾ ਸੁਨੀ ਹੈ੧੦ਐਵੇਂ ਕਹਨੇ ਸੁਨਨੇ ਕੀ ਬਾਤ ਠੀਕ੨
ਨਹੀ ਹੋਤੀ ਥਿਨਾ ਦੇਖੇ ਤੇ ਤਥ ਧਰਮ ਰਾਜਾ ਨੇ ਭਿੰਨ ੨
ਰਿਖੀਓਂ ਕੇ ਰੂਪ ਧਾਰ ਕਰ ਏਕ ਰਿਖੀ ਕੇ ਆਗੇ ਰਿਖੀ ਘਰ
ਸੇ ਬਾਹਰ ਗਇਆ ਹੋਵਾ ਸੀ ਬਾਲ ਸੋ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸੋ ੧੧ ਧਰਮ
ਥਿਚਾਰ ਆਪਨੇ ਧਰਮ ਕੀ ਪ੍ਰਤਗੇਆ ਥਿਚਾਰ ਏ ਪੁਰਸ ਮੇਰੇ
ਘਰ ਮੈ ਪਰਦੇਸੀ ਆਗੇਆ ਹੈ ਇਸਮੈ ਮੇਰਾ ਕਿਆ ਘਟਤਾ ਹੈ
ਉਲਟਾ ਤਿਸਕੇ ਪਗੋਂ ਪਰ ੧੨ ਅਨ੍ਹੈ ਚਰਨਾਂ ਮੈ ਸਿਰ ਛੁਆ
ਕਰ ਕਾਲ ਧਰਮ ਰਾਜ ਧਰਮ ਪ੍ਰਣ ੧੩ ਅਪਰਿਖੇਓ
ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਪ੍ਰਤ੍ਯਖ ਹੀ ੧੪ ਸਤਤਾ ਸਤ ਪ੍ਰਤਗਤਾ ਜੈਸੇ ਕਹਨਾ
ਤੈਸੇ ਵਰਤਨਾ ਨਿਜ ਮੁਕਤ ਸਰੀਰ ਦੇ ਹੁੰਦਿਆਂ ੨ ਮੁਕਤੀ ਕਾ
ਸੁਖ ਕਾਲ ਦਾਨ ਥਰਦਾਨ ਥਰ ਦਾਇ ਧ੍ਰਮ ਰਾਜਾ ਨੇ ਥਰਦਾਇਕ
ਹੋਕਰ ਤਿਸ ਰਿਖੀ ਕੋ ਥਰਦਾਨ ਦੀਆ ੧੫ ਨ੍ਰਿਪ ਕੋ ਆਪਨੇ
ਪਤੀ ਕੋ ਐਸੇ ਸਾਖੀ ਸੁਨਾ ੧੬ ਤਥ ਲੌ ਇਤਨੇ ਕਥਾ ਧ੍ਰਮਰਾਇ
ਤੇ ਰਿਖੀ ਦੀ ਤਿਨਕੋ ਤਿਸ ਪੁਰਸ ਕੋ ੧੭ ਤਥ ਯੋ ਐਸੇ ਕਰਮ
ਕਰਕੈ ਤਥ ਘਰ ਤੇ ਰਾਜਾ ਮੁਰਖ ਇਤੀ ੧੯੬ ਰਾਨੀ ਸ਼ੁਦ੍
ਲਖੀ ਦੀ ਨਹੀਂ ਵਾ ਚਾਤ੍ ਵਿਹਾਰੋਂ ਮੈਂ ਤਕਾਯੋ ਨਿਗਾ ਮੈਂ ਕੀਆ
੨ ਪੁਰਸ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਆਪ ਕਛੂ ਆਪਨੇ ਆਪਕੋ ਸਤ੍ ਕਾ ਜੋ
ਸਾਨ੍ਹੁ ਅਥ ਸਤ੍ ਕਾ ਛੈ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਐਸੇ ਸਿਖਾ ਕਰ ਦੁਗਰੌ ਕਿਲੇ

ਕੇ ਰਾਜੋਂ ਪਾਸੋਂ ਹੋਰ ਕਬੀਲਨ ਕੋ ਹਿਯਾ ਪਾਉ ੨ ਤੇ ਕਿਲੇ
ਵਾਲੇ ਏਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਬੈਨ ਕੋਟਕੇ ਦ੍ਵਾਰ ਅੰਦ੍ਰ ਡੇਰੇ ੪ ਤਿਨਸੈ
ਤਿਨਾ ਡੋਲੇ ਵਾਲਿਆਂ ਸਾਥ ਦੁਰਗਤ ਕਠਨ ਵਾ ਕਠਨ ਪ੍ਰਾਪਤ
ਹੋਨੇ ਵਾਲਾ ਇਤੀ ੧੯੭ ਸ੍ਰੀਦ੍ਰਕਿ ਇਸਤ੍ਰੀ ਰਹਿਜੈ ਰਹੰਦੀ ਸੀ
ਕਿਆ ਮਿਤ੍ਰਤਾ ਸੀ ਰਾਜੇ ਨੇ ਏਕ ਸਖੀ ਬੁਲਾ ਕਰ ਅਗੇ ਸੁਤੀ
ਹੋਈ ਸੀ ਜਾਤ ਜਾਂਦਿਆਂ ਹੀ ੧ ਤਾਹਿ ਜਗਤ ਤਿਸਕੇ ਜਗਾਵਨੇ
ਸੇ ਜਗਾਈ ਜਗਾ ਕਰ ਯਾਹਿ ਸੋਂ ੨ ਮੇਰੇ ਨਾਥ ਜਨਾਨੇ ਗਏ
ਹਮਾਰਾ ਬਾਦਸਾਹ ਕੇ ਮਹਲਾ ਮੈਂ ਗਏ ਹੈ ਜੇ ਪੂਛੇ ਕਿਉਂ ਗਏ
ਹੈ ਚੌਕੀ ਹਿਤਹ ਚੌਕੀ ਕਰਨੇ ਵਾਸਤੇ ਰਾਜਾ ਨੇ ਬੁਲਾਇਆ ਹੈ
ਅਰ ਇਕਲੀ ਹਾਂ ੩ ਇਤੀ ੧੯੮ ਰਾਨਾ ਰਹੈ ਛੋਟਾ ਸਾ ਰਾਜਾ
ਹੈਸੀ ਤਾਹਿ ਤਿਸੀ ਤੇ ਤੈਨੂੰ ਹੀ ਵਾ ਕਿਸੇ ਦੇ ਹਥ ਤਹਤੇ ਤਿਸ
ਜਗਾ ਤੇ ਤੈਨੇ ਰਾਜਾ ਕੀ ਉਪਮਾ ਸੁਨ ਕਰ ੨ ਪੀਕ ਥੂਕ ਲਾਲ
੨ ਦੇਖੀ ਦੀ ਉਪਰ ਮਦਮਨੀ ਕੇ ੩ ਸਕਤ ਮੋਹਤ ੪ ਐਸੋ
ਕੀਯੋ ਬਿਚਾਰ ਜੋ ਮੂਰਤੀ ਪਦਮਨੀ ਕੀ ਰਾਜਾ ਕੋ ਲਿਖ ਦੇਈਏ
ਅਨਭਵ ਸੇਪ ਅਦਭੁਤ ਦੇਖੇ ਤੇ ਬਿਨਾ ੭ ਕਾਜ ਬਿਗਾਰਿਓ ਭਾਵ
ਮਿਤ੍ਰਾਨਾ ਕੀਆ ਕਤ ਹੋਈ ਕਹਾ ਸੇ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ਐਸੇ ਸੰਪੂਰਨ
ਅੰਗਾ ਕੇ ਚਿੰਨ ਕੇ ਲਕਰੇ ਬਿਨਾ ੮ ਸਾਹ ਤਨੈ ਤਿਸ ਦਿਲੀ ਕੇ
ਪਾਤਸਾਹ ਤਿਨਾਂ ਮੰਤ੍ਰੀਆਂ ਨੇ ਗਿਰਦ ਕਰ ਘੇਰਾ ਕਰਕੇ ਜੈਨ
ਲਾਂਵਦੀ ਦਿਲੀ ਕਾ ਪਾਤਸਾਹ ੧੦ ਆਬ ਤਿਨ ਖਾਯੋ ਭਾਵ
ਬਾਰਾ ਵਰੇ ਜੁਧ ਕੀਆ ਪਰ ਲਿਖੋ ਪ੍ਰਵਾਨਾ ਦ੍ਰੁਤ ੧੧ ਮੈਂ ਅਤਸੇ
ਕਰਕੇ ਹਾਰਿਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਉ ਮੈਂ ਇਸ ਕਿਲੇ ਕੋ ਦੇਖਨ ਵਾਸਤੇ
ਆਵਾਂ ਜੇ ਕਹੋ ਤਾਂ ਪੁਨਾ ੨ ਤਾਂਕੋ ਤਿਸ ਰਾਜਾ ਕੋ ਭੀ ਸੰਗ ੧੨
ਜੋ ਗਜਦੇ ਦੁਵਾਰੇ ਆਕਰ ਉਤ੍ਰਤਾ ਹੈ ਤਹੀ ੨ ਤਿਥੇ ੨

ਡੇਵੜੀ ਵਾਲਿਆਂ ਕੋ ਆਪਣੀ ਤਰਫ ਸੇ ਸਪਤ ਸਤਵੇ ਨਰਾਧਪੰ
ਰਾਨਾ ਕੋ ੨੬ ਗੌਰਾ ਬਾਦਲ ਲੁਹਾਰ ਕਹੇ ਹੈ ਪਰ ਬਨਤਾ ਨਹੀਂ
ਏਹ ਅਰਥ ਲਗਤ ਹੈ ਕਿਉਂ ਜੋ ਲੁਹਾਰ ਅਰੋ ਨਿਆਰਾ ਆਵਨਾ
ਹੈ ਅਰ ਏਹ ਪਦ ਭੀ ਦੁਇ ਬਚਨ ਕਹੇ ਹੈ ਇਸਤੇ ਇਕਾ ਗੌਰਾ
ਨਾਮ ਤੇ ਦੂਜਾ ਬਾਦਲ ਨਾਮ ਦੋਆਂਮੰਤ੍ਰੀਆਂਨੂੰਪਦਮਨੀ ਨੇਅਪਨੇ
ਜਬਾਬ ਉਤ੍ਰ ਮੇਰੇ ਕਹਨੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜੈਸੇ ਮੈਂ ਕਹਾ ਪਰ ਪਹਲੇ
੧੭ ਅਸਟ ਸਹਸ ਭਾਵ ਅਠ ਸੌ ਭਟ ਸੂਰਮੇ ਡਾਰੋ ਗੜ ਲਗ
ਕਿਲੇ ਦੇ ਦਰ ਪ੍ਰਯੰਤ ਤੁਮ ਤਿਨ ਸਭਨਾ ਪਾਲਕੀਆਂ ਕੋ ਧਰ
ਦੇਹ ਐਸੇ ਉਚਰੋ ਜੋਇ ਤਨੀਆਂ ਸਹਤ ਪਦਮਨੀ ਬਾਹਰ ਆਵਤੀ
ਹੈ ੧੮ ਪੁਨਾ ਆਕਰ ਏਕ ਬਸਤ੍ਰ ਰੁਮਾਲ ਪ੍ਰਿਥਮ ਸੋਹਰਲੀ ਜੇਹੈ
ਜਾਨਗੇ ੧੯ ਗੜ ਕੇ ਲਹਤ ਕਿਲੇ ਪ੍ਰਯੰਤ ਲਿਆ ਕਰ ਉਨਾ
ਨੇ ਪਦਮਨੀ ਕੇ ਬਸਤ੍ਰ ਵਾਲੀ ੨੦ ਪਦਮਨੀ ਆਂਵਦੀ ਰਾਜਾਂ
ਪਾਸ ਬਸਤ੍ਰਾਂ ਦੀ ਮਹਤਤਾ ੨੧ ਤਾਂ ਮੈਂ ਤਿਸ ਸੋਹਰਲੀ ਪਾਲਕੀ
ਮੈਂ ਮੰਤ੍ਰੀਆਂ ਨੇ ਤਾਕੋ ਤਿਸ ਪਦਮਨੀ ਕਾ ਬਸਤ੍ਰ ਤਵਲ ਲੁਹਾਰ
ਧਰਲਏ ਭਾਵ ਲੁਹਾਰ ਦੋਨੋ ਕੰਮ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਇਸਤੇ ਦੋਇ ਨਾਮ
ਕਹੇਹੈ੨੨ਦੂਤਨੇਜਾਕਰਐਸੇਅਰਏਹਕੈਤੀਹੈਜੋਅਪਨੇਰਾਜਾ ਸਾਥ
ਅੰਤਕੇਵਕਤਬਡੀਖਾਨ ਤਿਸਰਾਣਾ ਪਾਸਤਾਕੀਤਿਸਰਾਣਾਕੀਤਿਹ
ਤਿਸਕੋਪ੍ਰਿਥਮਸੋਹਲੀਪਾਲਕੀਮੈਂਇਹਤੇਇਸਪਹਲੇਤੇ੨੪ ਤਹਾਂਤੇ
ਅੰਤ ਮੈਂ ਤਹਾਂ ਤਿਸ ਕਲਾ ਮੈਂ ਬਧਾਈ ਕੀ ਭੇਰੀ ਬਜੀ ਵਾ ਪ੍ਰਗਟੀ
੨੫ ਸੋ ਅਠ ਸੂਰਮਿਆਂ ਨੇ ੨੬ ਧੁਕ ਉਛਲ ੨ ੨੭ ਰਾਜਾ
ਗਏ ਗਾੜ ਮੈਂ ਇਤੀ ੧੯੯ ਏਸ੍ ਬਹੋ ਬਡੀ ਬਿਥ੍ਰਤੀ ਵਾਲਾ ੭
ਭਜੈ ਮੁਖ ਜਾਸ੍ ਪਿਯਾ ਮੁਖ ਸੋ ਪਤੀ ਕਾ ਜਸ ਉਚਾਰਤੀ ਸੀ
ਭਾਵ ਜਿਸ ਪਿਆਰੇ ਦਾ ਮੁਖ ਦੇਖਦੀ ਸੀ ਅਰ ਉਹ ਨਹੀਂ ਸੀ

ਆਵਤਾ ੨ ਇਹ ਕੇ ਇਸ ਥਾਨ ਪ੍ਰਭਾ ਕੇ ਘਰ ਮੈਂ ੪ ਉਮੜੇ ਓਰੜੇ ਜੁਝੋਆ ਲੜਨੇ ਕਾ ਨਗਾਰਾ ਨਿਸਾਨ ਧੌਂਸੇ ਅਧਾਰ ਹੀ ਏ ਸਿਵਾ ਗਿਦੜੀਆਂ ਫਿਕਰਹ ਬੋਲਦੀਆ ਹੈਂ ਰੋਹਰ ਲਹੁ ਅਮਿਖ ਮਾਸ ਕਹ ੨ ਬੋਲਦੇ ਹੈਂ ਜਬਕ ਗਿਦੜ ਕਛ ੨ ਬੁਨਾ ੨ ਕਰਭਭਕਕਹ ਭਕ ੨ਕਰਦੇ ਹੈਂ ਰੁੰਡ ਧੜ ਏ ਠਿਲਾ ਠਿਲੀ ਧਕਾ ਧਕੀ ਕਢਾ ਕਤੀ ਕਢੋਤ ਧੁੰਨੀ ੧੦ ਬਰ ਬਰ ਸ੍ਰੋਸ੍ਰ ਬਲੀਆ ਕੋ ਪਤੀਕਰ ਭੈਰਵਾਦ ਬਵੰਜਾ ਬੀਰ ੧੧ ਮਸਾਨ ਮਸਾਨੀਏ ਬੀਰ ੧੨ ਭਾ ਭਾ ਸਬਦ ਸੇ ੧੩ ਓਸਠ ਹੋਠਾ ਨੂ ਹੋਤ ਨਿਕ੨ ਲਗ ਗਏ ਹੇ ਭਾਈ ਜਰਾ ਜਰਾ ਮਾਤ੍ ਟੁਕੜੇ ਹੋਗਏ ੧੪ ਤਰ-ਫਰਾਇ ਤੜਫ ਦੇ ਦੇਖੀਦੇ ਹੈਂ ੧੬ ਐਨ ਚੰਗੇ ੧੭ ਸਦੇਸਸਨੇ ਹੇ ਘਰਮੈਂ ਅਸਦਏ ਐਵੇ ਝੂਠੇ ਦਿਤੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰਕੇ ਚਕਗਈ ਚਕ੍ਰਤ ਹੋਗਈ ੧੮ ਮਰੇ ਪਤੀ ਧਾਇ ਹੌ ਮਰ ਕਰਕੇ ਤੋ ਪਤੀ ਨੂੰ ਪਾਵਾਂਗੀ ਸ੍ਵਰਗ ਮੈਂ ਜਾਕਰ ੨੦ ਜਬ ਕਿਸੇ ਪੁਰਸ ਦੁਵਾਰੇ ਉਡਗੰਦ ਪ੍ਰਭਾਕੇ ਜਾਲਨੇ ਕੀ ਹੇ ਰਾਜਨ ਤਿਹਾਰੇ ਬਿਰਹ ਕਰਕੇ ਤਰਲ ਤੁਰੰਗ ਕੋ ੨੧ ਜੀਯਤ ਅਰ ਮਰੇ ਹੋਏ ਪਤ ਕੀ ਰਾਨੀਨੇ ਭੀ ਅਰ ਲੋਕਾਂਨੇਭੀਰਾਜਾ ਕੀ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੇ ਸਚ ਕੇਆ ਹੈ ਕਿਸੇ ਝੂਠ ਕਿਹਆ ਹੈ ੨੨ ਬਰਤ ਜਲਤੀ੨ ਹੋਈ ਇਸ ਥਾਲ ਕੋ ਹੇ ਲੋਕੋ ੨੪ ਖੜਗ ਕਾਢ ਡਰਾਵੇ ਵਾਸਤੇ ੨੫ ਤਿਸੀ ਜਗਾ ਪਤ ਰਾਜਾ ਗਯੋ ਤਰਨ ਰਾਜਾ ਨੇ ੨੬ ਤਿਨੈ ਤਿਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕਾ ਹੋਤਾ ਵਾ ਤਿਨ ਦੋਹਾਂ ਕਾ ਹੋਤਾ ਜੀਵਤ ਬਾਚ ਪੁਰ ਜੀਵਦੇਆਂ ਬਾਣੀ ਪੂਰੀ ਕਰ ਦਿਖਾਈ ਇਛਾ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਦੁਆਂ ਦੀ ੨੭ ਮਰਤ ਹੁਤੀ ਜੋਹੜੀ ਬਿਛੋੜੇਕੇ ਦੁਖ ਸੋ ਮਰਤੀ ਸੀ ਜੀਵਤ ਹੁਤੀ ਅਨੰਦ ਜੋਹੜੀ ਭੋਗਦੀ ਸੀ ਸੋ ਮਾਨੋ ੨੮ ਬਿਸਨਾਥ ਪ੍ਰਭਾ ਕਹਤੀ ਹੈ

ਜੋ ਚਿਤ ਮੈਂ ੨੯ ਜੋ ਇਸਤ੍ਰੀ ਲੈਕਰ ਜਰੀਸੀ ਬਹਾਨਾ ਕਰਕੈ
ਇਸ ਕੈਦੇਤੇ ਪਹਲੇ ਇਕਮੂਰਤ ਬਣਾਕੈ ਪੁਰਸ ਕੀ ਤਿਸ ਚਿਖਾ
ਮੈਂ ਪਾਇਆ ਸੀ ਇਤੀ ਬਾਤ ਮਰਨੇ ਪ੍ਰਯੰਤ ੩੦ ਯਹ ਏਹ
ਇਸਤ੍ਰੀ ਅਬ ਭੀ ਪਰੀ ਹੋਵੇਗੀ ਜੋ ਤਾਕੋ ਜਦੀ ਤਿਸ ਚਿਖਾ ਕੋ
੩੧ ਭਹ ਕਾਯੋ ਭ੍ਰਮਾਯਾ ਹੈ ੩੨ ਜਿਹ ਤ੍ਰਿਯਾ ਪਾਸੋ ਜੀਯਤ ਹਮੈ
ਛੋਰ ਕਰ ਛਾਡੈ ਜੀਵਤੇਆਹੀ ਹਮਾਰੇ ਕੋ ਛੁਟੜ ਕਰਕੈ ਛਡ
ਦੇਵੇਗਾ ੩੪ ਨਿਦਾਨ ਅੰਨਤ ਨੂੰ ਵਾ ਮੂਰਖ ਜਾਨਕੈ ਇਤੀ ੨੦੦
੩ ਮਿਸਰ ਦੇਸਕੇ ਸਾਹ ਬਾਦਸਾਹਕੋ ਇਕਜੋਅਥਲਾ ਤਿਹ ਯੂਸਫ
ਕੋ ਫਾਰੈ ਪਾੜਨਾਕਰਦੇਤੀ ਹੈਕਿਆ ਤਿਆਗਦੇਤਾ ਹੈ੪ ਅੰਬ੍ਰਤਿਸੇ
ਅਕਾਸਕਾਦੇਵਤਾਤਿਸਯੂਸਫਨੂੰਵਾਪੈਕੰਬ੍ਰੀਦਾਬਸਤ੍ਰ ਪੈਨਨੋਵਾਲਾ
ਈ ਜਬ ਤਾਹਿ ਯੂਸਫ ਕੋ ੭ ਸੋਕਾ ਖੇਦ ਪਯਾਸ ਕਾ ੯ ਸਕਲਬਨ
ਮੈਂ ਹਮ ਯੂਸਫ ਕੋ ਖੋਜ ੨ ਕਰ ਹਾਰ ਗਏ ਅਸੁਖ ਭਏ ਸੁਖਾਂ ਤੇ
ਰਹਤ ਦੁਖੀ ਹੋਏ ਹੈ ਤਿਸਦੈ ਨਾ ਲਭਨੇ ਕਰ ਹਮਨੇ ਵਾ ਪ੍ਰਾਣਾ
ਖੈ ਹੋਏ ਜਾਨਕੈ ਹਮਨੇ ਇਸ ਤਰਫ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਕੈ ਰੋਇ
ਪੀਟਕਰ ਚੁਪ ਕਰ ਗਏ ਤਹਾਂ ਤਿਸ ਕੂਪ ਪਾਸ ਕੂਪਦੇ ਵਿਚੋਂ
ਤਾਕਹ ਤਿਸ ਯੂਸਫ ਨੂੰ ੧੦ ਰੂਮਕੈ ਸ਼ਾਹਕੈ ਸਹਰ ਮੈਂ ਅਧਕ
ਮੋਲ ਕਰੈ ਲਟਕੈ ਕਾ ਕਿਆ ਜੋ ਸਕਲ ਧਨ ਦੇਵੈ ਸੋ ਲੇਵੈ
ਇਸਤੇ ੧੧ ਜਥੈ ਜਲੇਖਾਂ ਨੇ ਝਰੋਖੇ ਮੈ ਬੈਠਯਾ ਹੋਇਆ ਜਾਂਦਿਆਂ
੨ ਬਸ ਅਸਦੈ ਧਨ ਪ੍ਰਾਨ ਤੇ ਮਨ ਦੈਕਰ ਤਿਸਯੂਸਫ ਮੋਲਸੰਕ-
ਲਪ ਸੋਹੀ ਪਹਲੇ੧੨ ਅਨੈ ਅਮੋਲਕ ਯੂਸਫ ਭਾਂਤ੨ ਤਰਾਂ੨
ਸੋਤੀ ਖੁਲਾ ਪਲਾ ਪੈਨਾ ਖੇਲ ਕਰ ਬਡੋ ਭਯੋ ਜਥ ਤਥ ਚੰਚਲ।
ਮੰਦ੍ਰਮੈਂਕਰੀਏ੧੩ਚਿਤ੍ਰਮੂਰਤੀਆਂ੧੪ਰਤਚੇਸਟਾਹਿਯਾਇਸਜਗਾ
ਕੌਨ ਆਨਕਰ ੧੫ ਭੈ ਕਤ ਜਕ ਰਹੈ ਕੁਮਾਰ ਹੇ ਕੁਮਾਰ ਵਸ੍ਰਥਾ

ਵਾਲੇ ਕਿਆ ਸੰਕਾਮਾਨ ਚਕ੍ਰਤ ਮਾਨ ਹੋ ਰਹੇ ਹੋ ੧੬ ਆਧਰ
ਅੰਧੇ ਸਾਖੀ ਸਾਧ ਸੰਗਕੇ ਲਹ ਹੈ ਸੰਤ ਉਗਾਹੀ ਦੇਨ ਵਾਲੇ ਸੰਗਾ
ਹੀ ਹਰ ਵਖਤ ਦੇਖਤੇ ਹੈ ਜੇ ਪੂਛੋਓ ਕੇਹੜੇ ਹੈ ਤਾਂ ਸੁਣ ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ
ਸੂਰਜ ਚਾਰ ਤਤ ਚਿਤ੍ਰ ਮੁੰਢੇ ਪਰ ਏਹ ਸਤੇ ਸਾਖੀ ਹਮਕੋ ਦੇਖਤੇ
ਹੈਂ ਐਸੇ ੧੭ ਇਨ ਬਾਤਨ ਕੋ ਇਠ ਭੋਗੋ ਕੀਆ ਬਾਤਾ ਕੋ ਕਹਾਂ
ਬਿਚਾਰ ਹੀ ਕਿਆ ਸੁਖ ਰੂਪ ਬਿਚਾਰਭੀ ਹੈ ਨਹੀਂ ਏ ਦੁਖ ਰੂਪਹੈ
ਤਾਂਤੇ ਤੂ ਮੋਕੋ ਨ ਸੁਟ ੧੭ ਏਸਭ ਯੂਸਫ ਦਾ ਕਹਣਾ ਹੈ ਕੇ ਜਲੀ-
ਖਾਂ ਸੁਨ ਇਸ ਕਰਤਬ ਦਾ ਫਲ ਜੈਸੇ ਹੁਆ ਅਰ ਹੁਤਾ ਹੈ ਸਾਲਗ
ਰਾਮ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰ ਏਹੀ ਗਤਤੇ ਭਏ ਅਨ੍ਹੈ ਇਹੀ ਬਾਤ ਵਿਸਆਕੀ
ਇਛਿਆ ਤੇ ਯਾਚੀਤੇ ਇਸੀ ਭੋਗਨਤੇ ਮਦਨ ਅਨੰਗ ਅੰਗਤੇ
ਰਹਤ ਇਨ ਬਾਤਨ ਤੇਕਿਆ ਕਾਮ ਭੋਗਤੇ ਸ਼ਿਵ ਜੀ
ਕੋ ਭ੍ਰਮਾਨੇ ਤੇ ੧੯ ਕਲੰਕਤ ਕਲੰਕ ਵਾਲੇ ਭਾਵ
ਰੌਤਮ ਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਵਾਸਤੇ ਮਾਰਵ ਕੇ ।੫ ਸੇ ਵਾ ਰਿਖੀ ਕੀ
ਇਸਤ੍ਰੀ ਆਦੀ ਭੋਗਨਤੇ ੨੦ ਬਾਲ ਠਾਂਡੀ ਲਹਿਯੋ ਇਸਤ੍ਰ ਨੇ
ਖੜੇਆਂ ਹੋਕਰ ਦੇਖਆ ਜੋ ਏ ਅਬ ਜਾਤਾ ਹੈ ਐਵੇ ਗਹਰੇ ਤਕੜੇ
ਦਾਮੰਨ ਪਲਾ ਖਿਚਕੈ੨੨ ਬਾਪ ਬਛਨ ਕੀ ਬਢ ਜਾਨੇ ਕੀ ਬਾਰਤਾ
ਕਰਕੈ ਬ੍ਰਿਧ ਬ੍ਰਿਧ ਅਵਸਤਾ ਵਾਲੀ ਰੀਤਕੀ ਲਹ ਗਈ ਕਾਮ
ਚੇਸ੍ਟਾ ਕੀ ਨਾ ਨਿਵਰਤ ਹੋਈ ੨੩ ਤਾਹਿ ਤਿਸ ਜਲੇਖਾਂ ਕੇ ਪਾਸ
ਬਾਹਰੋ ਅਗੇ ਉਸਨੇ ਗੁਲ ਖਾ ਲਏ ਸੇ ਤਿਸਤੇ ਜੋ ਐਵੇ ਤਾ ਨਹੀ
ਪਾਸ ਆਵਤਾ ਇਸ ਦੁਖ ਕੋ ਦੇਖਕੈ ਤਾ ਜਰੂਰ ਹੀ ਆਵੇਗਾ ਜਬ
ਆਊ ਤਬ ਪ੍ਰੀਤੀ ਬੀ ਹੋਜਾਊ ਗੁਲ ਖਾਕਰ ਡੇਵਢੀ ਦੇ ਰਸਤੇ ਮੈਂ
ਪੜ ਰਹੀ ਮਿਸ ਬਹਾਨੇ ਜੋ ਅਬ ਕਿਆ ਹਾਲ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਖਾਜ
ਭਾਜ ਜੁਤ ਬਸਤ੍ਰ ਬਿਰਹ ਬਾਲਾ ਜਰਓ ਅਨ੍ਹੈ ਜੁਲੇਖਾ ਕੀ ਬਿਛੋੜੇ

ਰੂਪੀ ਅਗਨੀ ਕੇ ਤੇਜ ਸੇ ਯੂਸਫ ਕਾ ਘੋੜਾ ਜਿਗਾ ਸਜੁਗਤ ਹੋ
ਰਾਜਨ ਜੇ ਤੂ ਕਹੇ ਯੂਸਫ ਕਿਉਂ ਨ ਜਲੇਆ ਤਾ ਸੁਨ ਹੇ ਰਾਜਨ
ਜੋ ਯੂਸਠ ਜਲੇਖਾਂ ਦੇ ਹਿਦੇ ਅੰਤ੍ਰ ਬਸ ਰਹੇਆ ਸੀ ਸੋ ਇਸਤੇ
ਜਲਨੇ ਤੇ ਬਚ ਗਿਆ ਹੈ ਜੈਸੇ ਰਾਵਨ ੨੪ ਵਹੈ ਤਾਕੋ ਭਯੋ ਓਹੀ
ਤਿਸ ਜਲੀਖਾ ਕਾ ਪੂਰਨ ਭਯਾ ਭਾਵ ਯੂਸਫ ਨੇ ਪੂਰਨ ਕੀਅ।
ਮਨਜੂਰ ਕਰ ਲੀਆ ਬਰਨੀ ਇਤੀ ੨੦੧ ਆਤਮ ਜਾ ਪੁਤ੍ਰੀ ੩
ਛੈਲ ਯਹ ਚੰਚਲ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪਾਸੋ ਏਕੈ ਸਦਨ ਮਾਝ ਛਪਾਇ ਪ
ਛੋਰ ਖੋਲਕੇ ਸੰਦੂਕ ਮੈਂ ਪਾਇਆ ਸੀ ਯਾਰ ਕੋ ਤਥ ਏ ਕਾਮ ਰਸ
ਕੀ ਰੀਤੀਕੋਕ ਅਨਸਾਰ ੮ ਐਸੇ ਐਵੇ ਬਲੀ ਭੋਗ ਸ਼ਕਤੀ ਬਿਨਾ
੧੧ ਪਰੇ ੨ ਦਿਹ ਨਾਥ ਤਕਈ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੋ ਭੀ ਪਾਯਾ ਹੋਵ।
ਇਕੇ ਪਲੰਗ ਪਰ ਲਹੀ ਪਯਾਹੋਵਾਇਕੇ ਥਾਨ ਪਰ ਦੋਨਾ ਕੋ
ਕੇਸ ਛੁਟੇ ਲਹ ਲਹੇ ਜਥ ਦੇਖ ਲਏ ਸਿਰਦੇ ਰੋਮ ਯਾਰਦੇ ਖੁਲੇ
ਹੋਏ ਤਥੀ ਸੀਘ੍ਰ ਆਕਰ ਪਕੜ ਲੀਏ ਗਾਰਰੂਹੇਗਹੈ ਮੰਤ੍ਰ ਵਾਲੇ
ਨੇ ਪਕੜਿਆ ਹੈ ੧੩ ਕਛ ਮਾਰਨੇ ਦਾ ਭੇਦ ਯਾਰਦਾ ਤਾਕੋ ਤਿਸ
ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੂੰ ੧੪ ਅਜ ਭਕ੍ਰੇ ਜਥੈ ਹਲਾਲ ਥਾਰਦਹਨ ਜਲਾਇਕੇ
ਦੋਆਂ ਨੂੰ ਘਰ ਸਮੇਤ ੧੬ ਸੀਦੇਵਾਂਗੀ ਭਾਵ ਅੰਧੀ ਹੋਜਾਵਾਂਗੀ
੧੭ ਭੂਲੇ ਭੁਲਾਏ ਹੋਏ ਇਤੀ ੨੦੨ ਨਰਕਾਸ੍ ਭੂਮਾਸ੍ ਨਾਮ
ਗੁਆਹਟੀ ਕੋ ਗੁਆਹਰਟੀ ਸੈਹਰ ਕਾ ਜੀਤ ੨ ਕੈ ਰਾਜੇਆਂ ਨੂੰ ੧
ਥਿਵਤ ਜਗ ਕੋ ਭੂਪ ਮੇਧ ਜਗ ਕਰਨੇ ਕਾ ਬਨਾਵ ਅਰੰਭ ਏਕ
ਲਛ ਰਾਜਾ ਪਕੜਲੀਆ ਤਿਨ ਰਾਜੇਆਂ ਕੇਮ ਸਕੀਆ ਅਹੁਤੀਆਂ
ਸੋ ਜਗਕਰਕੈ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਕੋ ਤਾਬਾਰਾਗਾਇਕਠੀਆਂ ੩ ਰੁਦਾਚਲ
ਸਿਵਜੀਕੇ ਕੈਲਾਸਨੇਭੀ ਰੁਕਮਾ ਚਾਦੀ ਬ੍ਰਹਮ ਪੁਰ ਬ੍ਰਹਮਾਂਨਗਰ
ਕਿਆ ਹੈ ੪ ਆਨ ਭੂਮਾਸ੍ਕੀ ਜੋਮਾਨੇਨਾ ਜੋਜਦੀ ਇਕ ਨ੍ਰਿਪ

ਘਾਵੇ ਘਾਵੇਤਾ ਪ ਸੋਰਹ ਸਪਤ ਸੋਲਾ ਹਜਾਰ ੬ ਏਕ ਰਾਨੀ ਨੇ
ਜੋ ਪਕੜ੍ਹਕੈ ਲਯਾਦੀਆ ਸੀਆਂਉਨਾ ਮੈਂਸੇ ਉਗ੍ਰੇਸੁ ਜਿਯਾਰਾ
ਉਗ੍ਰੇਸੈਨ ਨਾਮ ਰਾਜਾ ਹੈ ਪ੍ਰਕਾਸ ਵਾਲਾ ਤਬਧ
ਹ ਹੋਨ ਜਗ ਨ੍ਰਿਪ ਪਾਵੇ ਤਬ ਇਨਾਂ ਰਾਜਿਆਂ ਕੇ ਮਾਸ ਕਾ ਜਗ
ਹੋਨਾ ਪਾਵੇਗਾ ਤੂੰ ਵਾ ਹੇ ਨ੍ਰਿਪ ਤਬ ਤੂੰ ਏਹ ਜਗ ਸੰਪੂਰਨ ਕਰਨਾਂ
ਪਾਵੇਂਗਾ ੮ ਬੈਠੇ ਕਹਾਂ ਕਿਆ ਬੈਠੇ ਰਹੇ ਹੋ ਡਾਰ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਕਿਆ
ਪ੍ਰੀਤੀ ਹੇ ਨ੍ਰਿਪ ਇਸ ਭੂਮਾਸ੍ਰ ਰਾਜਾ ਕੋ ਸਭ ਨ੍ਰਿਪਾਂ ਨੂੰ ਆਕੇ ੧੧
ਲਾਗਯੋ ਆਕਰ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ੧੨ ਖਿੰਗ ਘੋੜੇ ਖਾਗੰਸਕੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ
ਕੇਜਿਸਕੋ ਅਤਹੀ ਜਗੇ ਹੋਏ ਸੇ ਜਿਨਾਂ ਕੋ ਬਾਢਵਾ ਰੀਨ ਕੋ ਤਲ-
ਵਾਰਾਂ ਨੂੰ ਲਕ ਮੈ ੧੪ ਹਾਕ ਹੂੰਕੈ ਹੰਕਾਰ ਕੈ ਪੁਕਾਰਤੇ ਹੈਂ ਹੁਹ
ਸਬਦ ਸੇ ਛਿਪਰ ਸੀਘ੍ਰ ੧੫ ਬਾਢ ਦੇਕੈ ਤਿਖਾ ਕਰਕੇ ਚਲੇ ਹੈਂ
ਬਿਣਤ ਘਾਵਾਮੇ ੧੬ ਕਲਧੋਤ ਕੋ ਸੋਨੇ ਕਾ ਦਰਗਤ ਕਠਨ
੧੭ ਫਾਸੇ ਫਸਾਵਦੇ ਹੈਂ ਛੁਛ ਖਾਲੀ ਸਵਾਰਾਂ ਤੇ ਬਿਨਾਂ ੧੮
ਬਰਤ ਬਰ ਦੀਆ ਹੁਰਾਂ ਸੂਰਮਿਆਂ ਨੂੰ ਬਰੰਗਨਾ ਕੋ ਜੋ ਹੋਰ
ਨਰ ਜੋਧੇ ੨੦ ਸਭਹੂ ਕਰੈ ਸਭਨਾਂ ਨੇ ਕੀਆ ੨੨ ਮੰਡਤ ਹੈ
ਖੇਲਤੇ ਹੈਂ ਫਾਗ ਹੋਲੀ ਬਾਲਕ ਕਹੂ ਬਨਾਵਤੇ ਹੈਂ ਬਨਾ ੨ ਕਰ
ਪੈਨਤੇ ਹੈਂ ਸੁਭ ਚਿੰਤਨ ਚਿਤ੍ਰ ਸੁੰਦ੍ਰ ਤਿਲਕ ਕੋ ਲਗਾ ਕੇ ਸੋਭਤ
ਰਹੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੇਸਟ ਥਿਰਤੀ ਕੋ ਹਰਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਜੀ ਇਸਤ੍ਰੀਆ
ਚਿਤ ਰੂਪੀ ਧਨ ਕੋ ਹਰਤੇ ਹੈਂ ਇਤੀ ੨੦੩ ਜੁਧ ਕੀ ਬਿਧ ੧
ਰੂਪ ਬੇਸ ਸੁੰਦਰ ਰੂਪ ਵਾਲਾ ੨ ਸਾਹ ਕੇ ਦਿਲੀ ਕੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਏ
ਰੋਜ ਹੀ ਏਕ ਜਹਾਜ ਭੀ ਸਮੁੰਦਰ ਮੈ ਲੁਟਨੇ ਬਿਨਾਂ ੩ ਅਨੈ
ਦਿਵਾਨ ਕੇ ਲਗਿਆ ਸਭੈ ਹੀ ੪ ਕਹੋ ਨਾਮ ਉਸਕਾ ਤੁਮ ਲੂਟ
ਸੁਨਾਇ ਉਚਾਰੀਏ ਤਾਂਪੈ ਤਿਸ ਤਾਂਤੇ ਤਿਸ ਪਾਸੋਂ ਪ ਕਮਖਿਆ

ਦੇਵੀ ਕਾ ਹੈ ੬ ਤਹਾਂ ਤਿਸ ਪਰ ੭ ਮਾਨੋ ਬਿਮਾਰ ਰਾਵਜੀ ਕੁਛਕ
ਚੁਦਿ ਦਿਨ ਦੇਹੋ ਰਾਜੇ ਦਾ ਸਾਜਰਾਜ ਦਾ ਲੈਕੇ ਪੁਨਾ ੮ ਨਾਇਨ
ਸ਼ਨਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਦਾ ਸ਼ਨਾਨ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਭਾਵ ਰਾਜੀ
ਹੋਕਰ ਤਖਤ ਪਰ ਨਹੀਂ ਬੈਠਤਾ ਜਾਤੀ ਹਾਂ ਮੈ ਜੁਧ ਕੋ ਮਚਾਇਕੇ
ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਕਚ ੯ ਬੈਰੀ ਦੇ ਦਲ ਨੂੰ ਦਿਖਾ ਕੇ ਆਪਨੇ ਪੀਛੇ ਲਗਾ
ਕੇ ਲਿਆਏ ਆਪਨੀ ਫੌਜ ਮਹਿ ੧੦ ਪੈਲੇ ਦਿਨ ਦਲਹਿ ਬੈਰੀ
ਦੇ ਦਲ ਨੂੰ ਬੈਲ ਕ੍ਰੀਚਕਾ ਵਾਲੀ ਮਾਰ ਕੀਤੀ ੧੧ ਗੋਨੈ ਛਟਾ
ਬੈਰੀਦੀ ਫੌਜ ਦੇ ਲੋਗ ਸੂਰੇ ਧਨ ਜੁਤ ਹਰੇ ਖਰਚ ਭੂਖਨ ਆਦੀ
ਧਨ ਦੇ ਸੰਜੁਗਤ ਲੁਟ ਲਏ ਵਾ ਮਾਰ ਕੈ ਲੁਟ ਲਏ ਤਬ ਦੁੰਦਭ
ਬਜਾਇਜੋ ਤਬ ਬੈਰੀ ਕੀ ਫੌਜ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਜਾਨੇਆ ਜੋ ਜਹਾਂ
ਨਗਾਰਾ ਬਜਤਾ ਹੈ ਤਹਾਂ ਫੌਜ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਅਬ ਜੁਧ ਹੋਵੇਗਾ ਓ ਮਰ
ਨੇ ਕੇ ਭੈ ਕਰ ਦੂਨੇ ਰਸਤੇ ਲੋਗ ਦਰਬ ਲੈਕਰ ਤਿਹ ਰਸਤੇ ਮੈ
ਅਗਾੜੀ ਫੌਜ ਗੁਪਤ ਬੈਠੀ ਸੀ ਤਿਸਨੇ ਓ ਇਕ ਭੀ ਜਾਣਾ ਨ
ਪਾਏਆ ਖਾਲੀ ੧੨ ਲਾ ਗਏ ਲਗ ਪਏ ਜੋ ਨ੍ਰਿਪ ਰਹੇ ਹੋਏ ਪੀਛੇ
ਪਾਏ ਸੋ ਅਬਲਾਨੇ ੧੪ ਪਿਤਾ ਨੇ ਪੁਤ ਦੇ ੧੫ ਮਾਰਜੋ ਜੁਧ
ਦਾ ਖਜ਼ ਕਿਜਾ ਲੋਆ ੧੬ ਸੁਮਾਰ ਜਖਮਾ ਕਰਕੈ ੧੮ ਗਾਡ
ਸੂਰੀ ਸੂਲਾਂ ਲੋਹੇ ਦੀਆਂ ਗਾਡ ਕਰ ਬਦਿਓ ਠਟਿਆ ੧੭ ਪਰਾਂ
ਬੰਧ ਕਰ ਪੰਗਤੀ ਚਿਰਲੋ ਦਈ ਚਿਰ ਤਕ ਕਰਤੀ ੨ ਅਗਾ
ਚਦੀ ੨੨ ਆਰ ਪੈਨਤੇ ਜਬ ਰਹ ਚੁਕੀ ਤਬ ਰਾਜਾ ਕੇ ਸਰਕ ੨
ਖਿਚ ਖਿਚ ਕੇ ਦੁਰ ੨ ਕੇ ਝੁਮ ਝੁਕ ਕੈ ਬਾਂਧ ਕਰ ਬੰਨਨਾਂ ਕਰੇਆ
ਵਾ ਬੰਨੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਥਾਂ ਮੈ ੨੩ ਅਨੈ ਇਤੀ ੨੦੪ ਬਡੀ ਗੁਜ-
ਰਾਤ ਦਖਨ ਦੀ ਦਾ ਇਕ ੨ ਤਾਂਕੋ ਨ੍ਰਿਪ ਤਿਸਕਾ ਪਤੀ ਰਾਜਾ ਪ
ਅਹ ਮੈ ਹੋਏ ਮੈ ਉਪ੍ਰ ਤਖਤਾਦੇਕਰਤਿਸਪਰ ਹੋ ਰਾਵ ਚਲਿਜੋ

ਏਕਹਿਜੋ ਨੌਕ੍ਰਾਂ ਸਾਥ ਜੋਇਆ ਇਸਕੋ ੯ ਤਬ ਰਾਜਾ ਨੇ ਹਥਾਂ
ਕੋ ਜੋੜ ਏ ਮੁਖਤੇ ਬੁਰਾ ਭਲਾ ਨਹੀ ਬਚਨ ੧੧ ਚਰਤਜਾਂ ੨
ਏ ਕੀਤੀ ਖੁਨਾ ਬੋਲ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦਾ ਭੀ ਅਨ੍ਹੈ ਸੋ ਕੋਊ ਨ੍ਰਿਪ ਸੋ
ਬਾਤਾਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਤਿਆਂ ੨ ਖੋਈ ਬਿਤਾਈ ੧੩
ਤਰ ਹੇਠਾਂ ਪਤਾਲ ਸੈਂ ਅਬ ਗਏ ੧੬ ਡਾਂਕੀ ਬਾਤ ਨ ਤਿਸ ਜੋਗੀ
ਕੀ ਬਾਤਾਂ ਕੋ ਇਤੀ ੨੦੫ ਨੌ ਜੋਬ ਨਰਾਇਨ ਨਾਮ ਇਕ ਸ਼ਾਹੂ
ਕਾਰ ਕਾ ਸੁਤ ੪ ਲਾਲਤਾ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪਤ ਜੋਬਨ ਜੋਬਨ
ਰਾਇ ੬ ਪੌਢ ਭ੍ਰਿਜਾ ਕੇ ਪ੍ਰਜੰਕ ਲਲਾ ਕੋ ਲੈ ਪਿਆਰੇ ਕੋ ਲੈਕੇ
ਜਛੀ ਮੈ ਪਲੰਘ ਕੈ ਉਪਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਬਿਰਾਜ ਕੈ ਇਸਤੇ ਅਨ੍ਹੈ
ਤ੍ਰੈ ਤਿਨਾ ਲੋਕਾਂ ਕੇ ਲੋਕਾਂ ਕਾ ਸੋਕ ਛੈ ਛਾਡ ਕੈ ਆਪਸ ਮੈ ੭ ਸਿਤ
ਤਿਖੇ ਬਾਨ ੮ ਨੌਖੋ ਨੇਹ ਨਿ ਗੋਡੇ ਲਾਗੋ ਨਵੀਨ ਸੁੰਦਰ ਪ੍ਰੇਮ ਵਾ
ਸੁੰਦਰ ਅਟੁਟ ਪ੍ਰੇਮ ਆਪਸ ਮੈ ਲਗ ਗਿਆ ਦੋਨੋ ਕਾ ੯ ਸੋਤ
ਸੰਗ ਸਾਥ ਸੁਤਾ ਹੋਵਾ ਸੋਕਨ ਨੇ ਦੇਖ ਲੇਆ ਰਛ ਪਾਲਨ ਡੇਵਢੀ
ਧੈਰੇਵਾਲੇਆਂਕੋ੧੧ਰਾਜਾਕਾਮਰਨਾਹੋਜਾਏਗਾ੧੨ਦੁ ਕੁਕੜ ਦੁਇ
ਕੁਕੜੀਆਂਦਾਸੀਦੇਹਥੋਂਪਾਸਮੰਗਾਈਪ੍ਰੀਖਿਆਂਦੇਵਾਸਤੇਬੋਲਕੈਕਰ
ਤਿਨੈ ਦੁਆ ਇਕ ਕੁਕੜੀ ਤੇ ਇਕਕੁਕੜ ਕੋ ੧੩ ਬਿਨ ਬਧ
ਬਿਨਾ ਮਾਰੇ ਤੇ ਅਨ੍ਹੈ ਜਬ ਕੁਕੜੀ ਕਾ ਨਾਲ ਭਜੋ ਤਾਂ ਬਾਬਹੁਰੋ
ਕੀਕਾ ੧੫ ਹੋਸੈ ਅਰ ਏ ਰਾਜਾ ੧੭ ਅਨ੍ਹੈ ਏ ਰਾਜਾ ਕੇ ਮਰਨੇ
ਕਾ ਡਰ ਜੜਾ ਕੋ ਦਿਖਾ ਕੈ ਪ੍ਰਿਯ ਮਿਤ੍ਰ ਦੇ ਸਹਤ ਆਪਨੇ ਪ੍ਰਾਣ
ਕੋ ਉਬਾਰ ਲੀਆ ੧੯ ਭੇਦ ਵਾਣੀ ਕਾ ਇਤੀ ੨੦੬ ਕੌਚ ਬਿਹਾ-
ਰ ਨਾਮਦੇਸਕਾਇੰਦ੍ਰਪੁਰਨਾਮਸੀ੨ ਜੋਜਿਸਪੁਰਸਕੋਲੁਟਨਾ ਚਾਹੈ
ਮੁਸਬਮਤੀ ਤਦਲੀ ਨਾਮ ਦੇਸ ਪਹਾੜ ਕੇ ਹੇਠਾਂ ਕਾ ਅਤੀ
ਕੋਪ ਹੈ ਕੈ ਅਨਤ ਟਰ ਅਬਦਾ ਔਰ ਦੇਸ ਕੋ ਚਲਾ ਜਾਇ ਕੋ

ਏ ਬਾਧ ਕਰ ਨ੍ਰਿਪ ਪਤੀ ਕੋ ਆਪ ੭ ਤੇ ਤਿਸ ਨੇ ਸੈਨਾ ਕਿਤੇ
ਕਿਤਨੇ ਹੀ ੮ ਦਲ ਦਲ ਜਿਲਨ ਖੋਭਾ ਏਕ ਦੇਖਕੈ ਜਿਸ ਪਰ
ਪਾਨੀ ਫਿਰ ਕੈ ਆਪਣੀ ਮਿਟੀ ਸੁਟ ਜਾਵੈ ਓਥੇ ੯ ਤਰਨ ਰਾਣੀ
ਤਰਨ ਗਹ ਗਹ ਲਏ ੧੦ ਤਿਨ ਕੋ ਤੁਮ ਜਾਕੈ ਧਸੇ ਹੋਏ ਨਿਰਖ
ਕੈ ੧੧ ਤੁਮੈ ਤੁਮਾਰੇ ਕੋ ਮੈਂ ਸੁਖਾਲਾ ੧੨ ਧਸਿਯਾ ਹੁਆ ਸਾਰਾ
ਜਥ ੧੩ ਬਿਮਨ ਦੁਖੀ ਹੋਏ ਹੋਏ ੧੪ ਇਕਠਾ ਇਕ ਜਗਾ
ਇਕਠੇ ਸਾਰੇ ਉਤਰਤੇ ਭਏ ੧੫ ਹਮੈ ਹਮਾਰਾ ਮੰਤ੍ਰ ਭੀ ਮਿਲ
ਕੈ ਕਹਾ ਹੈ ਅਰ ਮੈਰੇ ਮਨ ਭੀ ੧੬ ਹੋ ਅਪਨੀ ਬਾਹਾਂ ਸੇ ਇਨ
ਕੋ ਹਜਰਤ ਸਾਥ ੧੭ ਭੂਮ ਕੇ ਉਪਰ ਤਰੈ ਪੈਲੇ ਥਾਰੁ ਆਹਿ
ਰੇਤੇਨੂੰਸੋਥਰੁਦ ਜਲਤਾਜਾ ਵੈਪਲੀਤੇਸੇਪਰਨੈਕਮਾਤ੍ਰ ਨਿਹਾਰਨੇ ਮੈ
ਨਾ ਆਵੇਐਸਾਖਿਲਾਂਰੇਆਵਾਸੋਥਰੁਦਕੀ ਅਗਸੇਜਲਤਾਜਾਵੇਪਰ
ਉਨਕੇ ਦੇਖਨੇ ਮੈ ਨਾ ਆਵੇ ਐਸੀ ਜੁਗਤੀਕਰੀ੧੮ਲੌਂਡਿਯ'
ਦਾਸੀ ਕਹਕਰ ਆਪਨੀ ਸੁਤਾ ੧੯ ਜੜ ਮੂਰਖ ਖਾਨ ਅਬ
ਦਾਰੁ ਦੇ ਉਪਰ ਇਤੀ ੨੦੭॥ ਭਾਇ ਭਾਇ ਲੋਕਾਂ ਕੇ ਜਾਣੈ
ਮੈ ਭ੍ਰਾਤਾ ੨ ਅੰਤ ਰੋਇ ਪਿਆਰਾ ੨ ਕੈ ਕੈ ਕਾਮ ਕੇਲ ਕਾਮ
ਕ੍ਰੀੜਾ ਪ ਤੋ ਭੀ ਨ੍ਰਿਪ ਕਾ ਪੁਤ ਹੀ ਦੇਸ ਥਸੇ ਗਾ ਹਮਰਾ ਦੁਖ
ਪੁਤ੍ਰ ਨਾ ਹੋਨਾ ਏ ਨ੍ਰਿਪ ਕੀ ਥਾਤ ਭੈ ਵਾਲੀ ਏ ਹਿਰਨ ਬਿਲੋਕ
ਬਨਾਇ ਕੈ ਭਲੀ ਪਰਕਾਰ ਹਰਨੀ ਕੋ ਜਥ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਐਸੇ ੭
ਦਿਵ ਕੇ ਮ੍ਰਿਤੁ ਕੇ ਆਕਲ ਦੁਖੀ ਮਿਤਵਾਕੋ ਮਿਤ੍ਰ ਨੂ ਵਾ ਉਸ
ਮਿਤ੍ਰ ਨੂਕਹੈ ਕਰੇਗਾ ਰਾਜਾ ਫਰੈ ਫਲਾਵੈ ਏ ਇਹ ਮੇਰੇ ਭ੍ਰਾਤ
ਰਾਜਾ ਕੋ ਅਤ੍ ਪਤ੍ ਚੋਰ ਛਤ੍ ਸਭ ਕਹੈ ਸਭੀ ਕਮਾਵਨਾ ਤਹਤੇ
ਜੈ ਹੈ ੧੦ ਰਾਜ ਸਾਜ ਦੈਕਰ ੧੧ ਆਪਨ ਆਪ ਕਰ ੧੪
ਤਰਨੰਗ ਜੁਥਾ ਵਾਲੇ ਕੇ ਪੁਸਟ ਅੰਗ ਹੇਰ ਕਰ ਤਾਤੇ ਤਿਸ ਰੀਝ

ਨੋ ਤੇ ਹੇ ਰਾਜਨ ਦੇਖ ਬੀਚਾਰ ਕਰਕੈ ਜੋ ਕੈਸੇ ੨ ਏ ਚਰਿਤ੍ਰ
ਕਰਤੀਆਂ ਹੈਂ ਇਨਾ ਕੈ ਦਾਵ ਮੈ ਅਰ ਇਨਕੇ ਮਿਠੇ ਬਚਨ
ਕਹਨੇ ਪਰ ਰੁਦਨ ਕਰਨ ਹੀ ਭਰਮਣਾ ਕਦਾਚਿਤ ਏ ਜੈਸੇ
ਕੈਸੇ ਏ ਚਰਿਤ੍ਰਕਰਤੀਆਂ ਹੈਂ ਏਤੈਨੇਭਲਾਕੀਆਜੋਪੁਤ੍ਰ ਲਾਇਕ
ਕੋ ਮਾਰ ਨਹੀ ਦੀਆ ਭੁਰਮ ਕੈ ਅਰ ਅਗੋਂ ਭੀ ਨਹੀਂ ਭੁਰੋਸਾ
ਕਰਨਾ ਇਨਾਂ ਪਰ ਐਸੇ ਰਾਜਾ ਕੀ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਕਰਕੈ ਅਰ ਪ੍ਰਸੰਗ
ਕੀ ਸਮਾਪਤੀ ਕਰਕੈ ਇਤੀ ੨੦੮ ਰਹੈ ਹੈਸੀ ਦੋ ਦੁਆਦਸ
ਚੌਦਾ ਨਿਪਨ ਚਤ੍ਰ ਸੀ ੧ ਕੋ ਹੈ ਕਿਆ ਉਸਕੇ ੨ ਸਮਾਇ ਰਹੀ
ਭਾਵ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਗਾਇਨ ੩ ਲਖੀ ਦੀ ਹੈ ਗਾੜ ਕੇ ਇਕ ਫੇਰ
ਹੋਰ ੪ ਬਿਚਾਰਾ ਬਿਚਾਰ ਕੀਆ ਜੋ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਕੀ ਪ੍ਰੀਖਾ
ਲਈ ਏ ਜੋ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰੇਮ ਕਿਸ ਕਾ ਹੈ ਵਾ ਨਹੀਂ ਕਿਸਕਾ
ਘਟ ਹੈ ਕਿਸਕਾ ਵਧ ਹੈ ਕਹ ਯਹ ਐਸੇ ਰਾਣੀਆਂ ਕੋ ਜਾ ਕੇ
ਕਹਨਾ ੫ ਉਦਤ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਆ ਆਜ ਉਤਸਾਹ ਕਰਤੀ ਭਈ
ਰਾਨੀ ਬਡੀ ਭਾਨ ਮਤੀ ਤੇ ਦੂਸਰੀ ਪਿਆਰੀ ਹਾਇ ਸਬਦ ਕੋ
ਹੀ ਏ ਨੀਤੀ ਕਹੈ ਭਉਨ ਸੋ ਜੋ ਪਜਾਨ ਪ੍ਰਵੇਸ ਬਧਤ ਮਰ ਜਾਤੀ
ਹੈ ਬਿਛੋੜੇ ਦੇ ਬਾਨ ਕਰਨ ਹਾਇ ੨ ਸਬਦ ਮਰ ਗਈ ਹੋਏ
ਮੋ ਸੋ ਨ ਲਹੈ ਅਫਸੋਸ ਹੈ ਸਮਾ ਨਹੀਂ ਹਥ ਆਂਵਦਾ ਏ ਸੁਹਾਹਿ
ਸੋਭਦੇ ਸੇ ੧੦ ਬੀਨ ਬਾਜਾ ਦੁਖ ਰੁਪ ਨਿਗਾ ਆਵਤਾ ਹੈ
ਐਸੇ ਸਭ ਪਦੋਂ ਮੈਂ ਲਾਵਨਾ ਅੰਤ ਮੈਂ ਬਾਕ ਸਸਤ੍ਰ ਚੰਦ੍ਰਾਕਾਰ
ਹੋਤਾ ਹੈ ਸਿੰਗ੍ਰਾ ਬਸਤ੍ਰ ਤਨਦਾ ਸਵਾਰਨਾ ਸੁਰਮਾਂ ਕੰਗੀਆਦੀ
ਅੰਗਾਰ ਅਗਨੀਜੋਨ ਚੰਦਕੀ ਚਾਨਨੀ ਜਵਾਲਾ ਸ੍ਰੀਖੀਜੁੜਾਈ
ਪਾਲੇ ਸ੍ਰੀਖੀ ਸਰੀਰ ਸਖੀ ਹੇ ਪਿਆਰੀਓ ਘਨਸਾਰ ਕਪੂਰ੨
ਕਾ ਧੁਖਾਵਨਾ ਸੁਗੰਧੀ ਸਾਰ ਲੋਹੋ ਕੇ ਜੋ ਹੈ ਰਾਰੀ ਗਾਵਨਾਵਾ

ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਦਾ ਹਸਨ। ਬੋਲਬ ਖੇਲਣ। ਬੋਲ ਕਰਏ ਬੈਰਾਗ। ਉਦਾਸੀਨਤਾ ਬਿਸਾਰੇ ਵਿਹ ਵਾਲੇ ਬੈਨ ਬਚਨ ਬੋਲਨੇ ਖੁਸੀਦੇ ਏ ਭਲਾ ਜਾਤੀ ਕਾਤੀਰ ਹੈ ਵਾ ਨੈਜੇ ਹੈਨਹੋਹਿ ਨਹੀਂ ਹੈ ਏਹੈ੧੧ ਬਾਚਨ ਬਾਲਕਿਆਂ ਕਾ ਬਲਾਸ ਵਾਹਾਬੀਆਂ ਕਾਬੋਲਨਾ ਚੜ੍ਹਨਾਂ ਬਾਸ ਬਿਆਰ ਬਹੀਰੀ ਏਸੋ ਸੁਗੰਧੀ ਵਾਲੀ ਪਉਨ ਚਲਰਹੀ ਏਰੋਗਅਨੈਹੈਏਹਰੋਗਕੋਕਲਕਾਜੋਕੂਕਅਵ'ਜ ਬੋਲਨਾਹੈਮ੍ਰਿਨਾਲ ਕੀ ਡੰਡੀ ਭੋਰ ਬਿਆਲਸ੍ਰੂਪ ਏ ਜੋ ਘਰੀਂ ਬਿਤੀਤ ਹੋਤੀ ਹੈ ਸੋ ਛੁਰੀ ਸ੍ਰੀਖੀ ਕਟਤੀ ਜਾਤੀ ਰੀ ਸਖੀ ਭਾਰ ਭਟ ਜੋਨਕੀ ਜੁ ਵਾਲ ਸੋ ਜਾਤ ਜਰੀ ਚਾਂਦਨੀਂ ਕੀ ਜੋ ਪ੍ਰਕਾਸਤਾ ਹੈ ਸੋ ਮੇਰੇ ਕੋ ਜਲਾਵਤੀ ਹੈ ਰੀ ਓਹ ਬਾਲ ਉਸ ਪਿੰਗਲਾਂਦੇ ਮਿਲਨੇ ਦੇਖਨੇ ਤੇ ਬਿਨਾ ਬਸੰਤ ਰੁਤ ਕੋ ਅੰਤ ਜੇਠ ਹਾੜ ਹੈ ਕੇ ਮੇਰੇ ਅੰਤਕਾਸ਼ਮਾਂ ਹੈ ੧੨ ਬਿਆਰ ਪਉਨ ਸੀਤਲ ਏ ਦੁਖ ਰੂਪ ਬ੍ਰਿਥਾਰੇ ਪੀੜਾ ਰੂਪ ਹੈ ਵਾ ਬਿਅਰਥ ਦੁਖ ਰੂਪ ਹੈ ਜੰਗ ਜੁਧ ਕੀ ਭੀੜਾ ਜੰਗ ਜੰਗ ਵਾਜਾ ਘੁੱਘਰੂ ਹੈ ਦੁਖੰਗ ਭਖੇਸਮ ਵਾ ਅੰਗਾ ਨੂੰ ਵਾਹ੍ਰਿਦੇ ਨੂੰ ਦੁਖ ਰੂਪ ਹੈ ਅਨੈ ਅੰਕ ਅੰਗਾ ਮੈਂ ਅਨੰਗ ਆਏਆ ਹੈ ਜੋ ਸੋਵਾ ਕਾਮ ਸਮ ਜੋ ਸੁੰਦ੍ਰ ਅੰਗਹੈ ਸੋ ਸਭ ਆਕੋਕੋ ਕਿਆਰੇ ਖੇਤ ਦੁਖ ਦਾਈ ਲਗਤੇ ਹੈ ਮਾਨੋ ਵਾਸੋ ਕਟਨੇ ਵਾਲੇ ਆਰੇ ਲਗ ਤੇ ਹੈਚਿਤਾ ਸਮ ਹੁਕਸੀ ਮਾਰੇ ਹੁਕਦੀ ਪੀੜਾਸੀ ਬਖੀ ਸੈਂਮਾਰ ਦੀ ਹੈ ਮਾਨੋ ਭਾਰ ਭਠ ਏ ਫੁਲ ਨਹੀ ਫੁਲੇ ਹੋਏ ਮਾਨੋ ਫਨੀ ਸ੍ਰੂਪ ਹੈ ਤਿਹ ਤਿਥੇ ਅਦੇਸ ਨਮਸਕਾਰਈਸ੍ਰੂਕੋਹੈਭਾਵਸੁਖੀ ਰਹੋ ਨਾਦ ਸਿੰਙੀ ਰਾਜਾ ਸੋ ਪੁਛੇਆ ਕੇ ਰੁਦਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਰਾਜਾ ਨੇ ਕਹਾ ਇਸ ਰਾਨੀ ਕੋ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕਰ ਸਭ ਬਾਤ ਜਾਨਕੇਨਾਥ ਨੇ ਰਾਨੀ ਪਿੰਗਲਾ ਦੇ ਅਨੇਕ ਸ੍ਰੂਪ ਵਾਲੀਆ ਓਹ ਜੋਹੀਅ

ਉਤਪਤ ਕਰ ਧਰੀਆਂ ਪੂਨਾ ਕਿਹਿਆ ਏਕ ਆਪਨੀ ਪਛਾਨ
ਕਰ ਗਹ ਲੇਹੁ ਇਨ ਮੈਂਸੋ ੧੫ ਪ੍ਰਭਾ ਰੂਪ ੧੬ ਧੋਕਹ ਹੋਰਾ
ਕੋ ਅਲੋਪ ਕਰਕੈ ਕਹਾ ਜੋ ਇਸਕੋ ਪਕੜ ਲੈ ਏ ਤੇਰੀ ਹੈ ਤਾ
ਸ਼ਾਂਤ ਕਰ ਵਾ ਐਸੇ ਕਹ ਕਰ ਜੋ ਧੀਰਜ ਰਖਤੇ ਰਾਜ ਨੀਤੀ
ਵਾ ਰਾਜ ਕਰ ਸਮਾਂ ਪਾਕੈ ਚਿਤਾਰ ਇਕ ਇਕ ਚੰਡਾਲ ਨੇ ਜੋ
ਘੋੜੇਆ ਪਰ ਤੇ ਹਾਥੀਆ ਪਰ ਸੀ ਨੀਚਕੇ ਰੂਪ ਪਰ ੧੯
ਤਹਤੇ ਫਿਰ ਆਈ ਟਿਸ ਮਿਤ੍ ਕੇ ਪਾਸ ਤੇ ਬਾਤ ਚੀਤਪ੍ਰੀਤੀ
ਦੀ ਕਰਕੈ ਸਭ ਭੇਦ ਲੈ ਦੇ ਕਰ ਧੰਨ ਦੇ ਲੈਣੇ ਵਾਸਤੇ ਮੁੜ
ਆਈ ਐਸੇ ਪੂਛਤੀ ਹੈ ਤਿਸ ਦਾਸੀ ਨੂੰ ਜਾਇਕੈ ਵਾ ਰਾਣੀ
ਤਿਸ ਦਾਸੀ ਨੂੰ ਜੋ ਜਾਆਈ ਸੀ ਤਾਤੇ ਹੇ ਅਲੀ ੧੯ਕਬ ਐਹੈਂ
ਕਵਨ ਦਿਨ ਕਵਨ ਆਵੇਗ ਵਾ ਕਥੀ ਤਿਸੀ ਦਿਨ
ਮੈ ਆਵੇਗਾ ੨੧ ਬਾਰ ੨ ਰੋਮ ੨ ਮੈਂ ਗ੍ਰੋ
ਗੁੰਦਨ ਕਰਪ੍ਰਿਯਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਸਾਥ੨੧ਚਟਕ੨ਦੈਛੇਤੀ੨੨ਜੋਐਸੇ
ਝਰ ਜਦੀ ਐਸ ਸਮੇ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲ ਜਾਇ ਨਛੋਰੈ ਨਿਆਰਾ ਕਰਕੈ
ਹੇ ਸਖੀ ਪਚਾਸ ਮਹੀਨੇ ਮਿਤ੍ ਸਾਥ ਮਿਲਕੈ ਬੀਤਆ ਹੋਆ ਕੋ
ਏਕ ਦਿਨ ਦੀ ਗਿਨਤੀ ਸੋ ਨ ਜਾਣਾਗੀ੨੩ ਮਚਕ੨ ਠਹਰਾਇ
੨ ਕਰ ਕਿਆ ਧੀਰੈ ੨ ਮਿਠੇ ੨ ਲਚਕ ੨ ਲਿਫ ੨ ਕੈ ਉਚਲ
੨ ਕੈ ਮੈਂਡੀਲਪਟ ੨ ਜਾਉਗੀ ਤਾਹਿਤਿਸਨੂੰ ਮਨਦੇ ਵਾ ਤਿਸਦੇ
ਭੀਤਰ ਮਨ ਨੂੰ ੨੪ ਐਸੇ ਬਚਨ ਮੇਰੇ ਦੁਆਰੇ ਜਾਕੈ ਕਹੋ
ਬਿਰਹ ਵਾਲੇ ਖੰਜਨ ਹੁਨ ਦਿਯੋ ਮਮੋਆ ਕੋ ਭੀ ਨਹੀ ਜਾਨਦੇ
ਵਾ ਨਹੀ ਜਾਣਿਆ ਤੇਰੇ ਨੇਤ੍ਰਾਂਨੇ ਕਹਾ ਕਿਆ ਕਰ ਸੁਟਿਆ ਹੈ
ਭਾਵ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ਵਾ ਕਿਆ ਹੈ ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਅਗੇ ਪਿਛੇ ਡਾਰਨੋ
ਕਰਦੀਏ ਹੈ ਸਾਰਸ ਜੋੜੇ ਸੁੰਦ੍ਰਜਤਾਮੈਂਤੇ ਜੁੜਕੇ ਰੈਣੇਸੋਚਾ

ਦੇਅੰਤਕਰਨੇਵਾਲੇਹੈਧੀਰਜਦੇਮੋਚਨਕਟਨੇਵਾਲੇਹੈਂਥਿਰਆਕਰਦੇ
ਤੇਹੈਲਾਲਚੀਲਲਚਾਨੇਵਾਲੇਹੈ੨੫ਚਾਤ੍ਰਤਾਬੇਲਨੇਤੇ ਥਿਚਰਨੇ ਦੀ
ਤਿਹ ਤਰ ਹਾਣੀਨੇ ੨੭ ਦਿਜਮ ਇਕ ਸੋਮ ਨਾਮ ਬ੍ਰਮਨ
ਨੇ ਲੈਕੇ ਲਿਆ ਕਰਕੈ ਜਿਯੋ ਜੀਵਤੇ ਰਹੋਗੇ ਇਸ ਪਲ ਕੇ
ਖਾਨੇਤੇ ੨੮ ਦੁਰਗਦਤ ਦੇਵੀਬਾ ਦਿਤਾ ਹੋਵਾ ਕਰਸੈ ਪ੍ਰਾਪਤ
ਭਯਾ ਆਪਸੋ ਸ੍ਰੀ ਖੇਵਾ ਮਿਤ੍ਰ ਕੀ ਜਯੇ ਕਰਾਂਗੇ ੨੯ ਰਹੈਤਰਨ
ਕੇ ਲਭ ਕਰਕੈ ਵਾ ਲਭਯਾ ਹੋਵਾਏ ਵਾ ਇਸ ਲਭਤੇ ਅਨ੍ਹੈ ਸੋ
ਤਰਅ ਵੇਸ੍ਹਾ ਰੀਝ ਰਹੀ ਹੈ ਅਨ੍ਹੈ ਅਮੋਲਕ ਸਰੂਪ ਰਾਜਾ ਕਾ
ਲਖ ਕਰ ਕਾਰ ਕਿਏ ਚੁਖ ਰਹੈ ਸੁੰਦਰ ਨੇਤ੍ਰ ਲਗ ਰਹੇ ਹੈ ਕਿਆ
ਲਗਾ ਰਹੀ ਹੈ ਵਾਚਾਰ ਚਸਮ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ ਵਾ ਰੁਚ ਸੁੰਦਰ ਚਿਤ
ਥਿਚਾਰਨ। ਐਸਾ ਦ੍ਰਮਜਹ ਬ੍ਰਿਛਦਾ ਫਲ ਹੈ ੩੩ ਸੋਤ ਥਿਚਾਰ
ਲੀਆ ਕਿਆ ਦੇਖ ਲੀਆ ਰੰਗ ਰੂਪ ਵਜਾ ਨਿਕਾ ਮੋਟਾ ਲਹਯੋ
ਲਭਯਾ ਵਾ ਲਿਤਾ ਹੈ ੩੪ ਤਵਨ ਸੋ ਤਵ ਤੇਰੀ ਤ੍ਰਿਆਨੇ ੩੫
ਬਧੀ ਬੇਧੀ ਹੋਈ ਹੈ ਵਾ ਮਾਰੀ ਸੋਈ ਹੈ ਤਰਨ ਤਾਕੋ ਜੁਬਾਕੈ ਕਰਨੇ
ਵਾਲ੍ਹਾ ੩੬ ਤਿਹ ਤਿਸ ਤ੍ਰਿਯਾਕੋ ਦਹੀ ਦਗਧ ਹੋਈ ੨ ਨੇ ਸੰਗਯਾ
ਸੰਕਾ ਵਾ ਗਿਨਤੀ ਸੰਭਾਲਨੇ ਦੀ ਵਾ ਭਲੇ ਬ੍ਰੁਰੇ ਦੀ ਘਾਟਿ ਨਫੇ
ਦੀ ਅਮਰ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਤੇ ਅਜਰ ਬ੍ਰਡੇਤੈਤੇ ਰਹਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ
੪੦ ਲਾਲ ਪਿਆਰਾ ਰਾਜਾ ਐਸੇ ਬੌਤੇ ਨਹੀਂ ਜੈਸੇ ਹੋਤੇ
ਹੈ ਜਰਾਰ ਜਰਾਂਦਾ ਅਰੀ ਫਲ ਇਸਤੇ ੪੧ ਥਿਝਕੋ ਤੜਫਕੈ
ਬਰੜਾਵਤੀ ਹੈ ਵਾ ਬਰੜ ੨ ਕੈ ਉਠਤੀ ਹਾਂ ਸੁਤੀ ਹੋਈ ਭੀ
ਧਿਆਨ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਤਦਾਕਾਰ ਹੋਈ ਹੈ ਬਹਾਉ ਸੁਣਦੇਵਾਂਪ੍ਰੇਮ ਸੇ ੪੨
ਦਿਜਤੇ ਤੇਫਲ ਦਿਜਨੇ ਦੇਵੀ ਸੇ ਕੋਟਾਹੀਸੋਊ ਫਲ ਤੇਰੇਤੇ ਲੈਕਰ
ਰਾਣੀ ਤਨ ਕੋ ਤਨਕੈ ਸਰੀਰਕਾ ਤਨਕ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀਤਾਪ ਦਰਦ ਦੁਖ

ਨਹੀ ਕੀਆ ਹਮਨੇ ਤਾਂਤਿ ਅਥਵਾ ਤਨ ਨੂੰ ਖਿਚ ਕਰਕੈ ਸੁਖਦੇ ਹੋ
ਤਬ ਰਾਜਾ ਨੇ ਦਿਤਾ ਸੁਖ ੪੩ ਹਿੰਦ ਧਰਮ ਤਾਕੋ ਤਿਸ
ਚੰਡਾਲ ਕੋ ਤਿਸਨੇ ੪੪ ਰੂਪ ਸਤੀ ਨਾਮ ਉਸੀ ਵੇਸ੍ਯਾ ਕਹ ਯਾਰ
ਚੰਡਾਲ ਭਿਟਯਾਰ ਮਿਲਾਵਨੇ ਵਾਲੀ ਜੋ ਨਾਰੀਸੀ ਤਿਸਨੂੰ ਭੀ
ਤੇ ਰਾਨੀ ਮਹਲ ਤੋਂ ਭੀ ਟੁਟਕੇਮਰਗਈ ਬਿਸਰ ਤਿਆਗ ਕੈ ੪੫
ਅੰਮ੍ਰਤ ਗਿਆਨ ਸੁਖ ਰੂਪ ਨਾਥ ਸੇ ੪੬ ਪ੍ਰਸਨ ਕਿਸ ਰੀਤੀ
ਰਾਜਾ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕੈ ਗਿਆ ਕਿਸ ਭਰਾਂ ਗਿਆਨ ਲਯਾਸੋ ਕਹੀਏ
ਉਤ੍ ਜਥ ਤਿਆਗ ਕੇ ਚਲੇ ਤਥ ਐਸੇ ਹਵਾਲ ਹੁਆ ਸੋ ਕਹੋ
ਸੋ ਲੋਕ ਬੌਰੇ ਹੋਕਰ ਵਾ ਭਿੰਨ੨ ਬਿਸਭਾਲ ਭਈ ਬਿਸੁਧਹੋਈ
੨ ਕਰਨੈਨਨ ਤਾਰੈ ਹਥਾਂ ਸੇ ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਕੋ ਤਾੜ ਦੀਆ ਹੈ ਕਿਆ
ਮਾਰਤੀਆਂ ਹੈਂ ੪੭ ਨਿਹਾਰਕੈ ਜੋ ਦੇਖਨਾ ਕਰੀਏਸੰਭਾਲ ਸੁੰਧ
ਹੋਸ਼ ਤਨ ਆਦਕਾਂ ਦੀ ਬਿਸਾਰ ਦੁਖਾਂ ਸੇ ਛਕੀ ਪੂਰਨ ਹੋਰਹੀਆ
ਹੈ ਮਨੋ ਮੰਨਨਾ ਕਰੋ ਦੀਪਕੇ ਭੇਦਸੇ ਕਿਆ ਥਾਲੀ ਦੇ ਹੇਠ
ਰਖਿਆ ਹੋਆ ਜਾਨ ਮਾਨੋ ੪੮ ਅਨੇਕ ਤ੍ਰਿਯਾ ੪੯ ਠਹਰਾਇ
ਬਣਾਇਆ ੫੦ ਕਵਨ ਵਸਤੂ ਜਰਾ ਜਿਤ ਬੁਢੇਪੇ ਦੇ ਅਧੀਨ
ਹੋਤਾ ਹੈ ੫੧ ਭਰਥ ਹਰਰਾਜਾ ਹੇ ਭਰਥਰੀ ਰਾਜ ਕੋਤਿਆਗਕੈ
ਆਵਨੇ ਵਾਲੇ ਸਤ ਨਿਸਚੇ ਸੇ ਮੁਓ ਮਰਤਾ ਹੈ ੫੨ ਕਾਲ
ਧਰਮ ਰਾਇ ਵਾ ਸਮਾਂ ਮਰੈ ਮਾਰਤਾ ਹੈਵਾਸਤਵ ਸੇ ਕਾਲ ਹੀ
ਸਰਬ ਰੂਪ ਉਚਾਰ ਕਰੀਤਾ ਹੈ ਜੀਭੈ ਜੇਹਥਾ ਕਰਕੇ ਬੋਲਨ
ਰੂਪੀ ਗੁਨ ਹੋਕਰ ਸ੍ਰਵਨ ਵਾ ਕੰਨਾਕਰਕੈ ੫੩ ਨੈਨਰੂਪਹੋਕਰ
ਕਾਲਹੀ ਮਾਚਤਾ ਹੈ ਭੂਲਾ ਲੋਗ ਭਰਮ ਬੀਚਾਰੈ ਭੂਲਾ ਲੋਗ
ਈਸਰ ਵੱਲੋਂ ਭਰਮ ਕਰਕੈ ਔਰ੨ ਤਰਾਂ ਜੋਆਪਨੇ ਮੈਂ ਤੇ ਜੀਵ
ਮੈਂ ਕ੍ਰਿਆਏ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ਕੇ ਮੈਂ ਹੀਸਭ ਬਾਤ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ੫੪

ਕਲਪਾਇ ਕਾਲਕੀ ਆਗਿਆ ਪਾਇਕਰ ੫੫ ਭ੍ਰਮ ਭ੍ਰਮ ਦਾ
ਭੁਰਮਾਇਆ ਪਿੰਡ ਸਰੀਰਾ ਮੈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਤਾ ਮੂੰਓ ਮਰਤਾ ਹੈ
੫੬ ਆਸਾ ਅਨੇਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਕਰਤਾ ੨ ਮਰਈ ਮਰਤਾ ਹੈ ਕੌਨ
ਕਿ ਤੂ ਨਹੀ ਵਾ ਕੋਈ ਪੁਰਖ ਥੀ ਨਹੀਂ ਆਸਾ ਸੁਖਾਂ ਦੀ ੫੭
ਆਸਾ ਕੀ ਆਸਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਕੀ ਆਸਾ ਭਾਵ ਜਿਨਾ ਕੋ
ਕਾਮਨਾ ਲਗੀ ਹੋਈ ਹੈ ਐਸੇਆਂ ਕੀ ਆਸਾ ਕਾ ਭੇਦ ਸੂਖਮ
ਹੋਵੈ ਹੈ ਅਥਵਾ ਅਸਥੂਲ ਹੋਵੈ ਹੈ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਵਾ ਦੇਹਤੇ ਨਿਰ
ਇਛਤ ਹੋਕੇ ਧਰਮ ਪੁਰੀ ਬੈਕੰਠ ਵਾ ਸਰੂਪ ੫੮ ਧਾਰਕੇ ਸਾਜ
ਧਾਰਾ ਸਾਜਕਰਕੈ ਕਿਆ ਵਾਹੜੇ ਥਨਾਕਰ ਰਿਖ ਰਾਜ ਗੋਰਖ
ਸਿਉ ੫੯ ਥਨਾਇਕੈ ਉਚਾਰ ਲੇਹੁ ਆਗੇ ਪੀਛੇ ਪ੍ਰਸੰਗ ਨੂੰ
੬੦ਜਲ ਦੀਜਯੋ ਨਯਾਈ ਹੋਕਰ ਗੁਰਖ ਰੂਪੀਜਲ ਮੈਂ ਵੀ
ਮੁਛ ਮੁਨਾਂ ਗੁੰਛਕ ਪੈਰ ਵਿਚੋਂ ਫੇਰਨੇ ਕਰਕੈ ਘੋਉ ਨਿਕਲੇਅ
ਦੇਖਆ ਤਬ ਰਾਜਾ ਨੇ ਹਸ ੨ ਕਰ ਹੇ ਮੁਨੇ ਜਿਨਕੋ ਇਸਤ੍ਰੀਅ
ਤੇ ਰਾਜ ਤੇ ਖੋਵਹੀ ਤੇਰਾਜਤਿਆਗਦੇਤੈ ਹੈ ਭੁਹ ਤੇਰੇ ਕੋਕਰਲਾਗੇ
ਹੈ ਖੁਦ ਤਾਤੇ ਤੂੰ ੬੨ ਚੀਨਤਾਪਛਨਤੀ ਭਈ ਕੋਈ ਉਸ ਸਹਰ
ਕੀ ੬੪ ਸਭ ਰਾਨੀਆਂ ਕਹੇ ਤੇਰੇ ਵਿਛੋੜੇ ਸੇ ਹੇ ਰਾਜਾ ਮਾਸਾਭਰ
ਉਸਾਸਉਭੇਸਾਸ ਦੁਖਦੇ ਹਾਂ ਕੇ ਐਸੇ ਹਮਾਰੇ ਸੁਵਾਸ ਨਹੀ ਉਡੇ
ਕਿਉਂ ਜੋ ਲਗ ਰਹੀਸੀ ੬੫ ਹਮ ਸਭਨਾ ਕੋ ੬੬ ਰਾਜਾ ਮਨ ਮੈਂ
ਕਹਤਾ ਹੈ ਵਾ ਰਾਨੀਆ ਕੋ ਸੁਨਾਕਰ ਹੇ ਰਾਨੀਓ ਦੇਖੋ ਸਮੇਂ ਕੀ
ਰੀਤੀ ਗਰਬਾਹਿ ਗਰਬ ਕਰਤੀਆ ਸਨ ੬੭ ਅਬਲਾ ਬਾਲ
ਅਵਸਤਾ ਜੋ ਲਹੀ ਦੇਖੀਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੀਆ ੬੮ ਭਈ ਜਰਾ
ਧਰੀ ਬੁਡੇਪੇ ਕੀਆਂ ਫੜੀਆਂ ਹੁਈਆਂ ਹੈਨ ੭੦ਠੌਰ ੨ ਅੰਗ੨
ਔਰ ਰੂਪ ਜਨਟ ਜਟਾਤੇ ੭੨ ਕੀਏ ਕੀਤੇਸੇਭਏਸਾਥਸੇਤਹੋਏਹੈ

੭੩ ਛਬਹੁਤੇ ਸੋਭਾ ਵਾਲੇਸਿਯਾਮੁ ਹੈ ਸੋਅਬਰੁਕਮਚਾਂਦੀਕੇ ਸਮ
ਸੈਤ ੭੪ ਧੌ ਅਥਵਾ੭ ਪਏੜਿਯਾਜੀਵਤੀਆਂਹੈ੭ ਏਕੁਰਨਾਕ੍ਰਿਪਾ
ਉਤਪਤ ਤਿਨਾਂ ਰਾਨੀਆ ਕੇ ਪਾਲਨੇ ਪੋਸਨੇ ਸਾਤੀ ਦੇਨੇ ਕੇ
ਇਤੀ॥੨੦॥ਏਮਗਧ ਮਗਾ ੨ ਪ੍ਰਿਯਾ ਇਸਤ੍ਰੀ ੭ ਨੀਤੀ ਕਹੈ
ਹੇ ਰਾਨੀ ਕਿਯੋਹੂ ਕਿਸੀ ਜਗਾ ਤੇ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਪਾਲਏ
ਹੇ ਸਾਥ ਰਾਖ ਰਖੀ ਏ ਸੰਮਾਲ ਕੈ ਭਾਵ ਮੈਂ ਰਾਣੀਰਤਨ ਨਿਧੀ
ਆਵਤ ਤੇਰੇ ਕੋ ਮਿਲਗਈਹੈਅਬ ਐਵੇਂਨਛਡੀਏਅਨੰਦ ਲਈਏ
ਏਸੁਧਖਾਨਪਾਨਦੀ੧੦ਬਾਤਅਪਨੇਸੁਖਦੀਮਾਨਹੋਤਮਨਨਦੈ ਹੇਤੁ
੭੩ ਤਿਹ ਤ੍ਰਿਤਨ ਸੁਨੋ ਪਿਆਰੇ ਹੈ ਰਾਜਨ ੧੪ ਰਾਜਾ ਕਹੈ
ਲਿਖੀ ਹੋਗੀ ਉਪਾਇ ਬਚਾਵਨੇ ਦਾ ਇਤੀ ੨੧੦ ਸ਼ੂਰ ਜਿਸਕੋ
ਅਪਨੇ ਪਰਾਇ ਦੀ ਹੋਸ ਰਹੇ ਜੁਧ ਮੈ ਬੀਰ ਜਿਸ ਕੋ ਨ ਰਹੇ ਜੋ
ਅਗੇ ਖੜਾ ਹੋਵੈ ਉਸ ਨੂੰ ਮਾਰੀ ਜਾਣਾ ੧ ਅਧਕ ਤਮ ਪ੍ਰਭ ਨਾਮ
ਹੈ ਸੀ ਅੰਸ ਚਾਨਨੀ ਕ੍ਰਿਨਾ ਦੀ ਸੋਭਾ ੨ ਛੈਲ ਕੁਅਰ ਨਾਮ
ਲੜ ਕੇ ਕੌ ਪਰਾਕ ਕੰਗਾਲ ਵਤ ਇਨ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਪਾਈ ਹੈ ੬
ਬਹੁਤੀ ਵਾਓ ਤਿਹਕੇ ਕਰਮੈ ਦੀ ਆਉ ਠਾਕਰ ਅਪਨੇ ਚਿਤ ਨੂੰ
ਕਿਆ ਸਪ੍ਰਸ ਅਤੀ ਕਰਨੇ ਤੇ ਉਸ ਕੇ ਅਧੀਨ ਹੋ ਗਈ ੭ ਫਾਸ
ਜਿਉ ਫਾਸੀ ਦੀ ਨਿਆਈ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਫਾਸੀ ਮੈ ਫਸ ਗਈ ੮
ਆਗਨ ਵੇੜੇ ਮੈ ਚਮਕ ਸੀਘ੍ਰ ਵਾ ਉਛਲ ੨ ਕਰ ੧੦ ਜਾਨੁਕ
ਮਾਨੋ ਵਾਜਾਨਨਾਂ ਕਰਕੈ ਰਾਵ ਪਿਤਾ ਨੇ ਮੈਨੂ ਰਾਕ ਰੰਰਲ ਨੂ
ਦੀਆ ਹੈ ਹੇ ਪਿਤਾ ਤਾਂਕੇ ਤਿਸਕੇ ਤੈਨੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ੧੨ ਕੋਊ ਜਨ
ਕਹੇ ਭਾਵੇ ਵਾ ਮਤ ਕੋਊ ਕਹੇ ਪ੍ਰਾਨਨ ਲਗ਼ਤ ਪ੍ਰਾਨਾ ਕਾ ਅੰਤ
ਭੀ ਹੋ ਜਾਵੇ ਤੌ ਭੀ ਹੋਰ ਕੋ ਨਾ ਬਰਾਗੀ ੧੫ ਮਰਹੋ ਮਰਦੀ ਹਾਂ
੧੬ ਧਾਇ ਦਾਈ ਭੀ ਆ ਪਰੀ ਉਪ੍ਰ ਵਾ ਧਾਈ ਜੋ ਕਿਆ ਹੁਆ

ਹੈ ੧੭ ਪਸਾਰ ਖੋਲ ਕੈ ਚਹ ਦੇਖਾ ਕਹਬੇ ਕੋ ਕੈਣੇ ਨੂ ਤਿਆਰ ਭਈ ਪਰ ਗਈ ਨਾ ਤਾਹਿ ਕਹਿ ਤਿਸ ਬਾਤ ਕੋ ਕਹਨ ਗਈ ਫੇਰ ਭਿਗ ਪਈ ਵਾ ਸੋ ਬਾਤ ਤਿਸ ਪਾਸੋਂ ਕਹੀ ਨਗਈ ਐਸੇ ਫਰੇਬ ਮਾਨ ਕੈ ਮਨਨਾਂ ਕਰ ਵਾ ਮਨ ਕਰਕੈ ਵਾ ਆਦ੍ ਕਰ ਕੈ ੧੯ ਵਹੈ ਸੋਈ ਲੜਕਾ ਬੁਲਾ ਕੈ ਤਿਹ ਲੜਕੇ ਕੋ ੨੧ ਛੈਲ ਸੁਦ੍ ਲੜਕੇ ਕੋ ਛੈਲਨੀ ਨੈ ਸੁਧਾਰ ਸੋਧਾ ਭੇਦ ਚਰਿਤ੍ ਚਿਤ ਮੈ ਧਾਰਕੈ ਨਿਰਨਾ ਕਰਕੈ ਜੋ ਏਹ ਕਿਆ ਬਾਤ ਹੈ ਪਰ ਤਾਂਤੇ ਲਈ ਏਹ ਕਿਸੀ ਰੀਤੀ ਸੇ ੨੨ ਬਾਇ ਟਡਿਆਰਹਿਆ ਮੁਖ ਕਿਆ ਚਕ੍ਰਤ ਹੋ ਰਹੇ ਇਤੀ ੨੧੧ ਸੁੰਦ੍ ਜਤਾ ੧ ਅਪਾਰ ਸੁੰਦ੍ ਸੁਭ ਕਾਰ ਥਰੌਰ ਰੀਤੀ ਸੇ ਖੋਦੀ ਕਾਰ ਵਾਲੀ ਸੀ ਵਾ ਸੁੰਦ੍ ਕਾਇਆ ਵਾਲੀ ਸੀ ੫ ਤਾਂਤੇ ਤਿਸ ਹੁਸਨ ਜਹਾ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਸੁਭ ਕਰਨ ਨਾਮ ਕਰ ਸਰਸ ਅਧਕ ੩ ਨੇਕ ਚਲਨ ਸੀ ਤੇ ਚਤ੍ਰਾਈ ਕੇ ਲਿਖੇ ਪਰ ਥੀ ਨ ਸੀ ਚਿੰਤ੍ਰੀ ਪੁਤ੍ ਕਾ ਚਿੰਤ੍ ਕਾਰੀ ਕੀ ਪੁਤਲੀ ਸੀ ੪ ਸਉਨ ਮੰਤ੍ਰੀ ਨੇ ਰਾਗ ਕਰੋ ਰਾਜ ਕਰੇਗਾ ੬ ਸੁਤ ਸੁੰਦ੍ ਵਿਹਾਰਕਾਰ ਸੈਂ ੭ ਨਹੀਂ ਮਨੁਖ ਕੀਆ ਇਸਤ੍ਰੀਆ ਅਗੇ ਸਭ ਬਾਤ ਲੋਕੋਂ ਕੀ ਕਹੇ ਹੈਂ ਦੇਖਕੈ ਲੋਕ ੯ ਹੇ ਸਖ ਏ ਸਭਇੰਸਤ੍ਰੀਆ ਦੇਖਕੈ ਕੈਤੀਆ ਭਏ ਸਾਥ ੧੦ ਤਰਨ ਬਾਹਰ ਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਤੇ ਜੁਬਾ ਵਸਤਾ ਵਾਲੀ ਅਬੀ ਉਤ੍ਰ ਕੈ ਲਪਟ ਜਾਇ ਇਸਕੇ ਛੈਲ ਚਿਕਨੇਆ ਸੁੰਦ੍ਰ ਚੀਕਨੇ ਅੰਗਾਂ ਵਾਲਾ ਰਾਜਾ ੧੨ ਕੂਰ ਤੁਛ ਹੈਂ ਝੂਠੀ ਹੈ ਜੇ ਕਹੇ ਮੈ ਨਹੀਮੋਹਤ ਹੋਤੀ ਲਖਮੀ ਤੇ ਆਦ ੧੩ ਰੀਝਵ ਮੋਹਤ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ੧੪ ਤਾਂਕੀ ਰਾਜ ਕੁਮਾਰ ਤਿਸ ਰਾਜ ਕੁਮਾਰ ਕੀ ਦੇਖਕੈ ਅਧਧਾਰ ਸੋ ਵਾ ਦੇਖਤੀ ਭਈ ਇਕ ਦਿਨ ਰਾਜ ਕੁਮਾਰ ਅਪਨੇ ਭ੍ਰਾਤ ਕੀ

੧੪ ਭ੍ਰਾਤਾ ਲਾਜ ਧਰੈ ਕਿਅ ਜੋਏ ਲਇਕ ਨਹੀਂ ਲੋਕ ਕਿਆ
ਕਹੇਗਾ ੧੬ ਚਲਾਵੈ ਲਲਚਾਵੈ ਮਿਲਨਾ ਸਪ੍ਰਸ ਅੰਤ੍ਰ ਟਾਰੇਓ
ਵਾ ਟਾਰਦੇਵਾ ਵਾ ਟਲਾਨੇ ਵਾਸਤੇ ੧੭ ਤਾਰੇ ਭੂਖਨ ੧੮ ਚਬਾ
ਤ ਚਬਕੈ ਵਾ ਖਾਦੀਅ ਭ੍ਰਾਤਾਂ ਤੀ ੨੦ ਅਭੇਦ ਹੀ ਰਹਿਆ ਹੈ
ਭੈਣ ਵਲੋ ੨੨ ਨਿਦਾਨ ਅੰਤ ਕੋ ਵਾ ਮੂਰਖ ਕੋ੨੩ ਲਹੇ ਨ
ਕੋ ਰਾਜਾ ਕੋ ਕਰਈ ਲਖਨਹੀ ਸਕਤਾ ਰਾਜਾ ਕਿਆ ਕਰਮ
ਕਰਤਾ ਹੈ ਇਤੀ॥੨੧੨॥ ਸਮਤਾ ਵਾਲੀ ਰੂਪ ਮੈ ੨ ਸ੍ਰੀ ਮ੍ਰਿਗ
ਨੈਤ੍ਰ ਨਾਮ ਅਤੀ ਸਰੂਪ ਵਾਲੀ ਲਹੀਨਹੀ ਗਈ ਵਾ ਦੇਖੀਨਹੀ
ਗਈ ਕਿਸੇ ਪਾਸੋਂ ਉਸਕੇ ੩ ਚਛ ਮਤੀ ਬੀਉਸੀਕਾਨਾਮਹੈ ੪
ਲਗੈਯੈ ਲਗਾਕਰ ਕਰੀਏ ੬ ਪਾਨ ਪੀਣਾ ਕਿਆ ਚੁਸਕੈ ੭
ਜਰਕੈ ਖਾਟ ਪਲੰਘ ਚੀਕਤਾ ਹੈ ਸੁਘੰਟ ਓ ਇਸਤ੍ਰੀ ਤੇ ਮਿਤ੍ਰ ਤੇ
ਏਕ ਹਥ ਸੈ ਘੰਟਾ ਜੜ ਰਾਜਾ ਘੰਟੇ ਦੀ ਧੁਨ ਕਰਕੇ ਭੇਦ ੮
ਪੂਜਤ ਪੂਜਨੇ ਵਾਸਤੇ ੯ ਰਾਜਾ ਨਾਲਦੇਆ ਲੋਕਾ ਕੋ ਕਹਤਾ ਹੈ
ਪੂਜਹਗੇ ਅੰਦਰ ਹਮ ਬੈਠ ਜਾਈਏ ੧੨ ਇਨ ਇਨਾਦਾ ੧੫
ਨੱਹਕ ਮੁਹਿਨਾ ਅਜਾਏ ਕੀਜੈ ਐਵੈਂ ਮੇਰੇ ਕੋ ਥਾ ਇਨ ਮਰਵਾਨਾ
ਕਰੀਏ ੧੬ ਤਰਨ ਹੇ ਪੁਰਸ ੧੮ ਤਹਤਾਹਿ ਤਿਥੇ ਸਿਵਾ ਪਾਸ
ਤਿਸ ਲੜਕੇ ਕੋ ਆਪਨੂੰ ਇਨਾਹ ਕਰਵਾਉ ਕਰਾਗੀ ਵਾ ਕਰਨੇ
ਸੈ ਆਵਾਗੀ ਆਨ ਕਰ ਅੰਦ੍ ਪਿਤਾ ਕੋ ਸੋਧਾਰ ਵਾ ਸੋਧਾਰਨੇ
ਆਕਰ ਇਤੀ ॥੨੧੩ ॥ਸੁਚਬ੍ਰਤ ਵਾਲਾ ੪ ਮੁਖ ਯਾਰਦਾ ੫
ਪਿਤਾ ਤੇ ਭੀ ਅਤੀ ਪਿਯਾਕੋ ਕਹਿਯੋ ਲੜਕੀਨੇ ਜੋ ਹੇ ਪਿਆਰੇ
ਮੁਹਕੋ ਆਪਨੇ ੬ ਹ੍ਰੈ ਹੈ ਹੋ ਜਾਈਏ ਜਹੈ ਲੈ ਲਵਾਂਗੀ ਭਲੀ
ਬਾਤ ਹੈ ਏ ੮ ਲੇਖਤ ਲਿਖਤੀ ਭਈ ਭਵਨ ਦੇ ਦਰ ਸੈ ੯
ਛੁਧਰ ਉਦਲ ਗਈ ਇਤੀ॥੨੧੪॥ਔਰੰਗ ਸੁਤਾਸੋ ਸੋ ਔਰੰਗ

ਤਿਸ ਦੇ ਸਾਥ ਵਾ ਤਿਸ ਔਰੰਗੇ ਸਾਥ ਸਦੀਵ ਸੋ ਸੰਭਾਰਣ ਧੀਰ ਲੜਤਾ ਰਹਤਾ ਸੀ ੧ ਕਲਸ ਨਾਮ ਕਰਕੈ ੨ ਤੋਰੋ ਭੋਗਾ ਮੈ ਕੈਸੇ ਕਹਾ ਜੀਓ ਬ੍ਰਹਮਨੀ ਹੈ ਐਸੇ ਜੋਗ ਨਹੀਂ ਉਤ੍ਰ ਹਮ ਨ ਕਛ ਛੋਰੇ ਜਦਪਹੈ ਤੌ ਭੀ ਮੈ ਕਦੀ ਨਾ ਛੋਡ੍ਹੂੰਗਾ ੩ ਤਹਾਂ ਤਿਸ ਦੇ ਪਾਸ ਤਰਨ ਕੁਅਰ ਬ੍ਰਹਮਨੀ ਤਨ ਸਾਥ ਸਚਰੀ ਸਭ ੪ ਧਰਮ ਕੀ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮਨ ਪੁਣੇ ਕੀ ਹਾ ਜੋ ਮੈ ਚਲੋਗੀ ਐਸੋ ਜੇਘਰ ਤੇ ਵਾ ਮੈ ਪ ਨਾਹਿ ਜੋ ਓ ਨਹੀਂ ਐਸੇ ਆਂਵਦੀ ੬ ਹੇ ਸਹਚਰ ਸੁਨ ਮੁਨ ਸਿਵ ਕੋ ਪੂਜਨਾ ੭ ਦੁਸਮਨ ਸਭਾ ਕੇ ਵੈਰੀਆਂ ਨੂੰ ਉਸ ਲੜਕੀ ਨੇ ਆਪਨੀ ਤਰਫ ਤੇ ਭੇਦ ਦਸਕੇ ਸੰਭਾ ਸਤ੍ ਏਕ ਮੁਗਲ ਸੀ ਸੰਭਹ ਮੁਗਲ ਨੇ ੮ਚਿਤ ਮੈਂ ਭਾਯਾ ਕਿਆ ਚਾਏਆ ੯ਤਰਨ ਕਲਾ ਬ੍ਰਹਮਨੀ ਨੇ ਉਸੇ ਆਤਮਾ ਮਨ ੧੦ ਕੈਫ ਸ੍ਰਾਬ ਸੋਏ ਗਏ ਅਬ ਮਿਲ ਗਈ ਹੈ ਐਸੇ ਜਾਨਕਰ ੧੧ ਧਰਮ ਭੋਗਨੇ ਤੇ ਇਤੀ॥੨੧੫॥ਤਾਂਤੇ ਤਿਸਦੇ ਪਾਸੋਂ ਤ੍ਰਾਸ ਰਹਈ ਹੈਸੀ ਕਹਣੀ ਉਚਾਰਨੇ ਵਾਲੀ ਸੀ ਕਿਆ ਪੜੀ ਹੋਈ ਸੀ ੪ ਥਲ ਦੇਨੇ ਕੀਪ ਭੋਜ ਚਬੀਨਾ ਆਦੀ ੭ ਆਜ ਦਿਨ ਦੇ ਸਮੇ ੯ ਭਰ ਭਰਾਇ ਸੀਘ੍ਰ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਸੇ ੯ ਤਾਹਿ ਤਿਸ ਜੋਗੀ ਕੌ ਤਹਾ ਤਿਸ ਕੜਾਹੇ ਮੈ ਇਤੀ ॥੨੧੬॥ਫੈਲ ਕੁਸ ਨਾਮ ਪਛਮ ਕੇ ਸਿਕੰਦ੍ ਨਾਮ ਸੂਰਮਾ ਪੂਤਸੀ ਸੀਰਤ ਮਿਠੇ ਬੋਲ ਨੇ ਮੈ ਸੂਰਤ ਸ੍ਰੀਰਾਂ ਵਾ ਸੁੰਦ੍ ਜਤਾ ਮੈ੧ਜੰਗਨ ਸੌ ਜੰਗ ਦੇਸ ਵਾਲੇਆਂ ਨਾਲ ਅਨੈ ਆਪਨਾ ਨਾਮ ਕੀਆਂ ਕਿਆ ਸਿਕਾ ਤੋਰਆ ੨ ਸਾਹਦਾਰਾ ਕੋ ਦਿਲੀ ਮੈ ਆਕੇ ਕਨਕ ਥਜ ਦੇਸ ਕੇ ਏਸ੍ਵਰ ਰਾਜਾ ਕੋ ਭਨਯੋ ਜੀਤ ਲੀਆ ਹੈ ੩ ਰੁਮਨ ਕੀ ਰੁਮਦੇਸ ਵਾਲੇ ਰਾਜਾ ਕੀ ਕੰਨਯਾ ਸਾਥ ਕਨੌਜਸ ਕਨੌਜ ਦੇਸ ਕੇ ਰਾਜਾ ਕੀ ਨਾਗਰ ਸੈਹਰ ਵਾ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ੬ ਝਾਰ ਖੰਡ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਝਾਰ ਮਾ-

ਰਕੈ ਚਮਕ ਸੀਗ੍ਰ ਵ ਗੁਸੇ ਹੋ ਕਰ ਬਾਰ ਸਾੜ ਮਾਰ ਕੈ ਖੇਤ ਖੁਨਸ ਖੰਡਸਨ ਜੁਧ ਮੈ ਗੁਸੇ ਸੇ ਖੰਡੇ ਸਾਥ ਸੂਰ ਧਾਕੋ ਵਾਖੰਡਾਂ ਕੋ ਈਸਰ ਕੋ ਨਾਸ ਕੀਆ ਮਰਾਸਦ੍ ਮਰਹਟੇਆਂ ਕੋ ਦੇਂਡ ਆਦੀ ਦੇਸੋ ਕੋ ਮਹੀ ਦਈ ਮਹ ਇਸਨ ਗਹ ਪ੍ਰਿਥੀ ਦੇ ਰਾਜੇਆਂ ਨੂੰ ਪਕੜ ਕਰ ਈਨ ਮਨਾ ਕੈ ਫੇਰ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਦੇ ਦੇਤੀ ਪਟਾਨ ਉਪ-ਟ ਸਹਰਾ ਕੋ ਪੁਟ ਕਰਕੈ ਕਿਆ ਅਧੀਨ ਕਰਕੇ ਪੁਨਾ ਸੁ ਉਸ ਨੇ ੭ ਥਰ ਥਰੀਨ ਦੇਸ ਕੋ ਅਰਥ ਵਾਲੇਆਂ ਕੇ ਅਰਥ ਕੋ ਦਾਹਿ ਕਰ ਦੀਆ ਤੇ ਦਰਥ ਵਾਲਿਆਂ ਕੋ ਚੰਡਯੋ ਦੰਡ ਅਰਥ ਖਰਥ ਅਗਿਣਤ ਚਰਥ ਚਥ ਸੁਟੇ ਕਿਆ ਮਾਰ ਲਏ ਜਰਥ ਦੁਖ ਦੇਕਰ ਹਰੇਵ ਆਦੀ ਦੇਸਾਂ ਕੇ ਨਾਮ ਹੈਂ ਥਹੁਸ ਲੀਨ ਨਾਮ ਦੇਸ ਕਾ ਹੈ ਪ੍ਰਤੀਚੀ ਪਸਚਮ ਦਿਸਾ ਕੋ ਜੀਤ ਕੈ ਦੁਦਥ ਜੈਤ ਕਾ ਦੀਓ ਥਜਾਇਆ ੯ ਸਭ ਦੇਸਾਂ ਕੇ ਰਾਜੇ ਜੀਤ ਲਏ ਸੋ ਸ੍ਰੀਖੀ ਵਾ ਸਾਥ ਚੜੇ ਸਰਸ ਅਧਕ ਵਾ ਸਹਤ ਰਸਤ ਦੇ ਸਭ ਐਨ ਚੰਗੇ ੨ ਵਾ ਘਰਾਂ ਤੇ ੧੧ ਉਤ੍ਰਦੇਸ ਕੇ ਪੰਥ ਕੋ ਠਾਗ ਹਸਤੀ ਥਹੁਲਤਾ ਕੀਆਂ ਥਾਤਾਂ ਹੈਂ ਮਾਨੋ ਪਦ ਸੋਰ ਡੰਡ ਰੌਲਾ ੧੬ ਕੁਥਜ ਅਧੀਨ ਜਿਤ ਕੇ ਕਥੋਜ ਆਦੀ ਦੇਸ ਹੈਂ ੧੪ ਸ੍ਰੁੰਦ੍ ਪੁਤ੍ਰੀ ਕੇ ੧੫ ਮਾਪਨ ਅੰਤ ਲੈਨੇ ਵਾਸਤੇ ੧੭ ਮਾਪ ਫਿਰਕੈ ਅੰਤ ਲਧਾ ਤਲਾ ਹੇਠਾਂ ਕੋ ਰਸਾਤਲ ਪਤਾਲ ਇੰਦ੍ ਪਾਸੋਂ ਭੀ ਹਾਲਾ ਲੇਆ ਤਲ ਅਸਥਾਨ ੧੯ ਰੂਸ ਦੇਸ ਕ ਵਾ ਰੂਸੀ ਜਾਤ ਕਾ ਸੋ ਮਹਾ ਰੁਦ੍ ਭੀ ਅਗਮ ਨੈ ਅਗੋ ਹੀ ਦੇਸ ਦੇ ਨੇੜੇ ਆਣ ਨਹੀਂ ਦਿਤਾ ੨੦ ਹਾਰ ਪਰੇ ਰੂਸੀ ਜਥ ੨੧ ਕਹਨ ਥਡੀ ਪੁਸਤੀਨ ਤਨ ਪ੍ਰਧਾਰ ਕੈ ਓ ਵਾ ਪੁਰਾਨਾ ਥ੍ਰਿਧ ਦੈਤ ਸੀ ਪੁਸਤੀਨ ਖਲੜੀ ਦੀ ਥਨੀ ਹੋਈ ਤਾੜ ਕੈ ਗਲ ਸੇ

ਪਾਕੇ ਬਜੰਗ ਬੀਚ ਜੁਧ ਦੇ ਲਹਰ ਉਛਲਤੇ ਹ ਨਿਹੰਗ
ਸੰਜਾਰ ੨੨ ਕਰ ਕੋ ਹਥਾਂ ਕਾ ਭੁਏ ਸਾਥ ਕੋਪ ਸੋ ਕੂਦ ਛਾਲਾਂ
ਮਾਰ ਕਰ ਲੋਕਾਂ ਕੋ ਮਾਨੋ ਤਿਸੀ ਜਗਾ ਮੈ ਕੂਪ ਬਨ ਜਾਤੇ ਹੈ
ਸਨ ੨੩ ਤਾਂਕੋ ਤਿਸ ਕਾ ਤ੍ਰਾਸ ਭੈ ਤੇ ੨੫ ਇਨ ਨਾਮੋ ਕਾ ਹੀ
ਭਰ ਜਾਤਾ ਹੈ ਇਤਨੇ ਮੈ ੨੭ ਰਾਵ ਛੋਟੇ ਤੇ ਰਾਜਨ ਬਡੇ ਕਾਪ
ਭਰ ਕੈ ਮੰਤ੍ ਬਿਚਾਰਤਾ ਭਯਾ ਅਬ ਕਿਆ ਕਰੀਏ ਏਤੇ ਮਾਰੀ
ਆਵਤਾ ਹੈ ਐਸੇ ਚਿੰਤਾਤਰ ਬੈਨ ਸੁਨ ਕੇ ਰਾਜਾ ਕੇ ੨੮ ਵੀਨਜੋ
ਫਾਸੀ ਦਿਤੀਸੀਲਿਆਕਰ੨੯ ਤਵਨਦੈਤਕੋਤੀਰਮਾਸਤੀਤੀਭਈ
ਤਮਕਗੁਸੇਸੇ ੩੧ਤਾਕਹਤਿਸਇਸਤ੍ਰੀਨੂੰਉਦਤ ਉਛਲ ਕੇ ਆਵਤਾ
੩੨ ਕਸੇ ਕਸ ਕਰਕੈ ਕਟਮੈ ਜੋ ਭਾਰੀ ਭਾਰੀ ਸਸਤ੍ ਸੇ ਭਰ
ਕਰ ਲੜ ਦੇ ਸੇ ਨਹ ਭੀਰ ਭੇ ਨਹੀ ਕਾਇਰ ਹੋਏ ਸੈ ਜੇ ਭਲਾ
ਤੀਰ ਚਾ ਨੇਜਾ ਅਡ ਸੇ ਜੋ ਬ੍ਰਛੇ ਤੇ ਬੀਰ ਇਨ ਦੈਤ ਨੇ ਹਾਕ
ਵੰਗਾਰ ਕੈ ੩੩ ਬੋਲ ਅਰ ਸਤ੍ ਬੁਲਾ ਕੈ ਅਫ ਲਾਤੂ ਕੋ ਤੂੰ
ਸਲਾਹਿ ਕਰਤਾ ਭਜਾ ਥਲੀ ਨਾਸ ਭੀ ਮੰਤ੍ਰੀ ਸੀ ਜੋਤਸ਼ਲਗਾਵਨੈ
ਵਾਲਾ ਉਪ ਜਾਜੋ ਉਤ ਪਤ ਕਰਕੈ ਸਿਕੰਦਰ ਨੇ ਕਹਾ ੩੪
ਭਾਜਜੈ ਭਜ ਜਾਈ ਏ ਜੇ ਕਹੋ ਤਾਂ ਵਾ ਗੋਲਥ ਦਾਨੀ ਨਾਮ ਦੈਤ
ਕਾ ਥਾ ਸੋ ਏ ਦਿਸਾ ਆਵਤਾ ਹੈ ੩੫ ਕਮੰਦਹ ਫਾਸੀ ਤਿਸਕੇ ਗਲ
ਮੈ ਡਾਰੋ ਤਬ ਜੀਤ ਹੋਵੇ ਗੀ ਔਰ ਕੋਈ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਮਿਲ-
ਕੇ ਪਾਵੋ ਭਾਂਵੇਂ ੩੮ ਬੰਧਨ ਫਾਸੀ ਵਾਲੇ ਪਹਲੇ ਏ ਬਾਤ ਕਹ
ਲਈ ਜੋ ਏਕ ਤੋ ਵੋ ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿਆ ਦੇਹ ਔਰ ਹਮਰੀ ਤੁਮਰੀ
ਸੁਲਾ ਭਈ ਅਬ ਏ ਮਨਜੂਰ ਕਰੋ ਛਡ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਐਂਵੇ ਨਹੀ
ਐਸੇ ਮਨਾ ਕੈ ਫੇਰ ਸਲਾਹ ਵਾਸਤੇ ਭਜਜੋ ਭਜ ਕਰਕੈ ਜਿਸ
ਜਗਾ ਲੌਂਡੀ ਕੇ ਸੌਂਆ ਸੀ ਓਹ ਰਾਜਾ ਬੈਠਾ ਸੀ ਰੁਸੀ ਕਾ

ਲੌਂਡੀ ਅਹ ਦਿਜੋ ਓਹੀ ਦਾਸੀ ਜੋ ਚੀਨ ਵਾਲੇ ਨੇ ਦਿਤੀ ਸੀ ੩੯
ਤਾਂਕੋ ਤਿਸ ਦਾਸੀ ਕਾ ਲੈ ਕਰਕੈ ਓਦਾਸੀ ਦੈਂਤ ਸੇ ਕਾ
ਨਿਜੀਕੀ ੪੦ ਚੇਰੀ ਪਦਤੇ ਗੁਣ ਜਾਨ ਕਰ ਸੁੰਦ੍ ਜਤਾਨੂ ਦੇਖ
ਕਰ ਆਪਨੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕਰ ਲਈ ੪੧ ਬੈਰੀਆਂ ਸਾਥ ਕਰਨ ਔਰ
ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੋ ਚਿਤ ਯਾਦ ਵਾ ਮੈਂ ਲਿਆਵਨਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ੪੨ ਜਾਨੀ
ਪਿਆਰੀ ਕਰੀ ਅਬ ਹਯਾਤ ਅੰਮ੍ਰਤ ੪੩ ਮਕਰ ਕੰਟ ਮਰਛਕੀ
ਕਿਆ ਬਾਤਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਮਛੀ ਕਾ ਇਕ ਕੰਡਾ ਭੀ ਜਿਸਮੈਂ ਹੋ ਜਾਤੀ
ਹੈ ਬਨਾਇ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਮਛਲੀ ਕਾ ਅਕਾਰ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ੪੪
ਮੰਤ੍ ਬਤਾਯੋ ਇੰਦ੍ ਨੇ ਦੇਵਤਿਆ ਕੋ ਇਕਮੰਦ੍ ਦਸਿਆ ਕਹਿਆ
ਜੋ ਵਾ ਇੰਦ੍ ਕੋ ਦੇਵਤਿਆਂ ਸੈਤ ਤਬ ਆਪਣੇ ਰਾਜ ਕੇ ਪਦਾਰਥ
ਕੀ ਖਬਰ ਰਖਨੇ ਮੈਂ ਪੈਰੇ ਦਾਰ ਨੇਏਆਨਕੇ ਮੰਤ੍ ਦਸਿਆ ਜੋ
ਆਪਕੋ ਤਾਂ ਖਬ੍ ਨਹੀਂ ਪਰ ਜਾਣੋ ਪਾਯੋ ਪਾਇ ਲਇਆ ਹੈ ਅਬ
ਮਨੁਖੋਂ ਕਾ ਰਾਜਾ ਜਬ ਸਿਕੰਦ੍ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ੪੫ ਯਾਕੋ ਇਸਕੇ
ਹਟਾਵਨੇ ਕਾ ਜੜਕਾ ਤਰ ਜਰ ਕਰ ੪੬ ਖਰਾ ਕੋ ਕਊਏ ਕਾ
ਜਾਜਿਸਤਨਕੋਲਹਯੋਦੇਖਿਆਨਹੀਂਜਾਦਾਤਾ ਘ੍ਰਿਣਜੀਯਾ ਜਾਨੀਏ
ਕ੍ਰਿਪਾ ਜੀਆ ਮੈਂ ਧਾਰੀਦੀ ਹੈ ਦੇਖ ਕਰ ੪੭ ਪਹਲੇ ਪੀਛੇਸੇ
ਹੁਕਾਰਾ ਭਰੇਆ ਜੋ ਹਾ ਹਾਜਖ ਮੁਖ ਅੁਪਰ ਕੋ ਕਰਕੇਸੁੰਕੰਦ੍ ਨੇ
ਦੇਖਾ ਤਬ ਹਸ ਪੜਾ ਪੰਛੀ ੪੮ ਵਹੁ ਓਸਨੇ ਕੀਤਾ ੪੯ ਅਨੈ
੫੦ ਚੌਰੰ ਯਹਪੀਓ ਏ ਧੀਵੇਗਾ ਜਲ ਤਾਤੂ ਜੀਵੇਗਾ ਤਾਤੇਸੰਗੀ
ਮੇਰਾ ਹੋਵੇਗਾ ਮਧ ਅੰਮਰਤ ਪਰ ਏ ਸੁਨਕੇ ੫੧ਅਛਲ ਛੈਲ
ਸਕੰਦ੍ਰਾ ਛੈਲੀ ਰੰਭਾਨੇ ਕਥਾ ਦੇ ਪ੍ਰਸੰਗ ਦਾ ਕਾਲ ਸਮਾਂ ਇਤੀ
॥੨੧੭॥ਬੀਰਰਾਜੇ ਪੜਾ ਰੈਣਕਿਆ ਹੈ ੧ ਠਏ ਠਰਾਵਨੇਕਰ੍ਰੀ
ਤੇਤਯੋਕੇ ਤਿਨਾਕੇ ਵੇਖਨੇ ਵਾਸਤੇ ਵਾ ਮੋਹਤ ਹੋਕਰ ਤਿਨਾਕੇ ਉਧ-

ਮੰਡਰਾਇ ਇਸਥਤ ਰੈਤੇ ਹੈ ਤ੍ਰ ਔਰ ਕੋਈ ਦੋਸਤ ਵਾ ਕੁਮਾਰ
ਇਸਤ੍ਰੀ ਠਿਜ ਤ੍ਰਿਯਾ ਘਰਦੀਆਂ ਵਾ ਹੋਰ ਇਕ ਇਸਤ੍ਰੀਨਿਆਹੀ
ਹੋਈ ਪੀਛੇ ਸੇ ਨਿਜ ਤ੍ਰਿਯਾ ਨਜੀਕੀ ਇਸਤ੍ਰੀਓ ਪਟਰਾਣੀ
ਦਿਨ ਕੇਤ ਮਤੀ ਵਾ ਝਾਕੀ ਦੇਖੀ ਔਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪ ਸੋਵਤ
ਸੁਤੇਆਂ ਹੋਏਆ ਦੋਸਤ ਸੇ ਜੀਯ ਮਾਰੀ ਜੀਵਤੇ ਮਾਰਦਿਤੀ
ਰਾਜ ਕਹ ਜਾਰੀ ਜੋ ਰਾਜਾ ਮਰਜਾ ਹੈ ਐਸੇ ਕਹਕਰਜਾਲ ਦਿਤੀ
ਏ ਰਾਜਾ ਕੈਸੇ ਛੈਤੀ ਮਰਗਿਆ ਚੰਦ੍ ਕੇਤ ਸਸ ਧੁਜਕੋ ਪੀਛੇ ੮
ਸਵਤ ਸੌਕਣਜਲਾ ਦਿਤੀ ਠਕਰਾਈ ਰਾਜਧਾਨੀਇਤੀ॥੨੧੮॥
ਮੁਲਤਾਨ ਕੇ ਅਲਾਕੇ ਸੈ ਖੁਡਾਗਡ ਕਿਲਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਪਾਸ
ਰਹੀਮਾ ਬਾਦ ਨਾਮ ਗ੍ ਾਮਓ ਥਸਤਾਸੀ ੧ ਸਿਖਕੀ ਮੁਰੀਦਕੀ
ਮਗਵਾਇਕੈ ਕਿਆ ਕੁੜਮਾਈ ਕਰਕੈ ਫਿਰ ਥਿਆਹ ਕਰਬਚੀ
ਰਹ ਗਈ ਪਾਛੈ ਜੀਵਦੀ ਪ ਰਹਗਯੋ ਠਹਰਗਿਆ ਪੇਟ ਸੁਜਾਨ
ਚੜ੍ਹਯੋ ਇਸਤ੍ਰੀ ਏ ਤਾਤੇ ਤਿਸ ਪੀਰਤੇ ਜੋ ਹਾਥ ਜੋਰੀ ਤਿਸਕਾਲ
ਵਿਖੇ ੭ ਅਬਲਾਹਿ ਖਾਦਮਚਾਰਿਓ ਮੁਲਾਨੇ ਆਨੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੋ
ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੈ ਭੀੜੇ ਮੁਲਾਨੇਆ ਨੇ ਭੀ ਕਹੇਆ ਧੰਨ ਹੈ ੯ ਜਨ
ਕੀਸ ਮਾਸੋ ਈਸਨੇ ਵਾ ਨਲ ਨੀ ਪਨੇ ਇਹ ਤ੍ਰੀਆ ਰੋਸਨ
ਜਿਹਾਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇਜਾਨਹੇਤਕੀਕੈ ਹਿਤਕਰਨੇ ਵਾਲੀਜਾਨਕੈ ਜਾਨ
ਕਾ ਮਿਤ੍ ਦੇਖਦੇਆ ਰਹਨਾ ੪ ਥਿਖੀ ਬਾਣ ਵਾ ਸ੍ਰਪ ਵਿਖ ਵਾਲੇ
ਹੈ ਅਥਵਾ ਕਜਰਾਰਨ ਕੇਸਮ ਹੈ ਏ ਦੋਊ ਨੈਨਾ ਸੋਸੈ ਬਾਤ
ਆਨੰਦ ਵਾਲੀ ੭ ਜੇਮਰ ਜਾਂਵਾ ਤੋ ਮਰਕੈ ਭੀ ਲਲਾ ਪਿਆਰੇਕੋ
ਹੀਸਥਦਰੂਹਨਕੋਜੀਵਾਕੋਅਲਾ ਜੋ ਮੈਇ ਕੋ ਲਵਾਗੀਪਗੀਰਪੀ
ਹੇ ਈਊਹਾਭੀਕੁਛਕਨੇਤ੍ਰਨਧਰਾਗੀ ਅਬਭੀ ਰਪੀਹਾ ਮੈ ਬਹੁਉ
ਜਆਮ ਕੋ ਦੂਰ ਕਰਾਗੀ ੧੦ ਮਾਨਨੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੋ ਲਯਾਕਰ

੧੧ ਤਾਂਕੇ ਤਿਸਕੇ ਭੋਗਨੇ ਕੇ ਭਰਨੇ ਕਰਕੇ ਤਾਂਕੀ ਹੋ ਗਈ
ਦਾਸੀ ਇਤੀ॥੨੧੯॥ਤੁਮਨ ਸਮਾਦਾਹ ੪ ਇਹਾ ਚਿੰਤਾ ਕਰੀ
ਏ ਚਿਤ ਨੈ ਚਿਤਵਨੀ ਕਰੀ ਜੋ ਅਬ ਇਸਕੋ ਮਾਰ ਦੇ ਵਾ ਤਬ
ਬਚਾਗੀ ਮੈ ਪ ਦਈਓਦਾਇਕੈ ਜਗਾਵਨੀ ਕਰ ਦਿਤੀ ਵਾ ਪਕਾਨੇ
ਕੋ ਜਗਾ ਦਿਤੀ ਭੇਦ ਦਾਇਕ ਭੇਦ ਦੇਨੇ ਵਾਲੇ ਕੋ ੬ ਛਲ ਛਿਦ੍
ਲੋਕ ਕਬੋਲੀ ਵਾ ਛਿਦ੍ ਵਾਲੀ ॥ ਇਤੀ ॥ ੨੨੦॥ ਦਿਮਾਗ
ਮਗਜ ਵਦਿਲਲ੨ਆਸਰੇਸ ਸੁਭਿਵਾਬਲੀਰਾਂਜਾਏਬਿਚਾਰਕੀਆ
ਜੋ ਮਿਲਨੇ ਕੇ ਸੁਖ ਹੋਗਾ ਹਿਤੂ ਸਖੀ ੮ ਆਪਨੇ ਮੈ ਸਵ ਮੈ ਏਕ
ਇਕ ਬ੍ਰਿਛ ਦੇ ਸੇਠਾ ਸਉ ਕਤੁਕੈ ਐਵੇਂ ਆਪਹੀ ਫੈਰ ਮੈ ਆਪਨੇ
ਆਪਕੋ ਤਿਸੀ ਨਿਕਲ ਨਿਕਾਲ ਲੈਨਾ ਆਕੇ ਮੈਨੂ ੯ ਕੁਨਕ
ਕੁਨਸੋ ਐਸੀ ੧੦ ਛਲਹ ਛਲ ਵਸਤੂ ਭੀ ਨੂ ਭੀ ਭੇਦ
ਚਰਿਤ੍ ੧੧ ਜਾਨਕ ਜਾਨ ਕਰਕੈ ਚਿਨਾਰ ਬ੍ਰਿਛ ਜਰੀ ਜਾਗਤੀ
ਨਹੀਂ ੧੨ ਆਪੇ ਆਪ ਭੀ ਹੈ ਮੈ ਤੋ ਭੀ ਈਹਾ ਹੀ ਸਤੀ ੧੩ ਚਲਾ
ਈ ਸੁਟੀ ੧੪ ਗਡਹ ਦੋਆ ਉਕਰਕੈ ੧੫ ਬਰਸ੍ਰੂ ਵਾ ਬਡਾ ਅ-
ਸਚਰਜ ਇਤੀ॥ ੨੨੨॥ਹੀਰਾ ਮਨ ਨਾਮ ਸੋ ਭੀਤਰ ਵਿਖੇ ਬੀਚ
ਮੈ ਵਾ ਵਿਚ ਦਿਖਾਈ ਅਤੀ ਵਾ ਭੀਥੋੜੇ ਅਤਸੈ ਕਰਕੈ ੩ ਛਕੀ
ਮੋਹਤ ਹੋਗਈ ਛੈਲ ਛਲ ਹਰੇ ਜਮਾਨ ਸੁੰਦਰ ਛਮਕ ਜੈਸਾ ਪਤ
ਲਾ ਜੁਵਾਨ ਪੁਰਸ ੪ ਸੰਕਾ ਭੈ ਪ ਜੌ ਬਚਨ ਪਾਇ ਪਰ ਭੀ ਪਰ
ਰਹੀਤਿਯੇ ਭੀ ਮੂੜ ਰਾਨੀ ਕੋ ਵਾ ਆਪਨੇ ਭਲੇ ਬੁਰੇ ਕੋ ੬ ਕਰਮਾ
ਦੇ ਕਾਲ ਸਮੇ ਅਨਸਾਰ ੭ ਹਿਤਮਾਨ ਹਿਤਕਰ ਮਨਦਾ ਤਿਹਨੇ
ਤਿਸਦੇ ਸਾਥ ਨਹ ੨ ਹੀ ਸਬਦ ਸੋ ਨਾਸਤਕੀ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਣਾ
ਵਾਲਾ ਤਿਥੇ ਧਰੀ ਫੜ ਲਈ ਤਮਕ ਗੁਸੇਸੇ ਵਾ ਸੀਘ੍ ੯ ਭਛ
ਖਾਨਾ ਸਲੂਨਾ ਹੈ ਏ ੧੦ ਮਦਰਾ ਮਾਝ ਪਾ ਕਰ ਕੁਛ ਮਾਸ ਕੋ

ਤਿਸਕਾ ਮਦ ਚੁਆਇਕਰ ਬਾਰਨ ਸ੍ਨਾਬ ੧੧ ਹਾਡੀ ਹਡੀਆ ਤੇ ਗਿਲੋਲਕੈ ਓਜਰੀ ਇਕਠੀ ਕਰਕੈ ਦੀਨੀ ਡਾਰ ਚਲਾਇ ਉਛਾਲ ਕਰਕੈ ਹਾਥ ਬਾਹਰ ਸੁਟ ਦਿਤੀਆਂ ਗੁਲੇਲ ਮੈ ਡਾਰ ਕਰ ਚਲਾਇ ਦਿਤੀਆਂ ਸਭੇ ਰਹਤਾ ਮਾਸ ਬਾਕੀਦਾ ੧੨ ਜਿਨ ਜਿਸਨੇ ਜਾਨ ਕਰਕੇ ਮੈ ਦੁਖੀ ਹੋਗਾ ਫੇਰ ਵਾ ਜਾ ਕਰਕੇ ਇਤੀ ੨੨੩ ਸੋ ਸ੍ਰੀ ਖਾ ਰਾਜਾ ਹੈ ਧੌ ਅਥਵਾ ਜਗਦੀਹ ਵਿਸਨ ਸਮ ਹੈ ੧ ਕੁਮਾਰ ਵਸਤਾ ੨ ਪ੍ਰੀਤਮ ਜੁਤ ਕਾਮਰੀਤ ੭ ਦੈ ਬਖਾਕਰ ੯ ਸਭਾਗ ਸ੍ਰੇਸ੍ਠ ਭਾਗਾ ਵਾਲਾ ੧੧ ਪਲਯੋ ਬਡਾ ਹੀ ਪਰੋਸੋ ਸਜੇਆ ਹੁਆ ੧੩ ਦਿਯੋ ਬਜਾਇਆ ਸੁਨਾਇਸ ਸੁਨਆ ਜੋ ਅਬ ਹੇ ਲੋਕੋ ਆਇਸ ਆਏਆ ਹੈ ੧੬ ਪੀਠ ਪਿਠਦੇਕਰ ੧੮ ਭਾਵ ਮਿਤ੍ ਨੂ ਅਪਨਾ ਇਤੀ ॥ ੨੨੪ ਬਰਾਣਸੀ ਕਾਸੀ ਬਰਾਨ ਤੇ ਅਸੀ ਦੋ ਨਦੀਆ ਦੋਵਾ ਪਾਸੇ ਵਗਦੀਆਂ ਹੈਨ ੧ ਸੁਤਨ ਕੁਮਾਰਨਾਮ ਇਕ ਰਾਜਾ ਸੁਤ ਸੀ ਬਰਸ੍ਰੇਸਟ ਤੇ ਬਲੀ ਤੇ ਸੁੰਦਰ ਓ ਦੇਵਨੇਤ ਸੇ ਕਾਸੀ ਸੈ ਆਯਾਸੀ ਤਿਹ ਤਿਸਕਾ ੨ ਪੁਤ੍ਰਕਾ ਪੁਤ੍ਰੀਹੈ ੫ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਵਾ ਇਛਆ ਸੈ ਭਈ ਸਾਥ ਵਾ ਹੋਏ ਤੇ ਕਰੋਰ ਕਿਓ ਰਕੈ ਕਰੋੜਾ ਹੀ ਇਕ ਤਰਫ ਕਰਦੇ ਵਾ ਲਜਆਨੂ ਇਕ ਤਰਫ ਕਰਕੈ ੬ ਮਗਨ ਤਦਾਕਾਰ ਹੋ ਗਈ ਭਾਵ ਡੁਬ ਗਈ ੭ ਹੌ ਹੂ ਮੈ ਭੀ ਅਰ ਸਭ ਰਾਜਨਾ ਕੋ ਜੋ ਮੈ ਤੁਹਿ ਕੋ ੯ ਇਹ ਬਡ ਸ੍ਰੂਰਜ ਹੈਗਾ ਏ ਚਾਹਤਾ ਹੈ ੧੦ ਰਾਜਾ ਕਹੈ ਏ ਕੌਨੇ ਸੂਰਜ ਹੈ ਉਤਰ ਪ੍ਰਤਗੇਯਾ ਕੋ ਕਰਾਮਾਤ ਦੇਖ ਇਹ ਇਸਕੇ ਪਤੀ ੧੧ ਇਹ ਇਸ ਹਮਰੇ ਘਰ ਮੈ ਰਹੇਗਾ ਤਬ ਲੌ ਤਹਾ ਤਿਥੇ ਵਾ ਤਬ ਚੜਨੇ ਸੇ ੧੨ ਰਾਜ ਕੁਮਾਰੀ ਨੇ ਦੁਇ ਦਿਨ ਪ੍ਰਯੰਤ ੧੩ ਅਬ ਮੰਤ੍ ਕਰ ਮੰਤਰ ਸੰਜੁਗਤ ਏ ਚੌਫ ਵਾ ਪੂਜਨ ਕਰਕੈ ਇਕ ਕਾਸੀ ਦੀ

ਥਾਲੀ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਜੋ ਰਾਤ ਹੀ ਨਿਸਚੇ ਹੋਣੈ ਲੋਕਾ ਕੋ ਰੰ ਮਾ
ਹੀ ਜਾਣੀਦਾ ਹੈ ਕਹ ਗਇ ਇਸਥਤ ਹੋ ਅਰ ਸੂਰਜ ਦੈ ਅਗੈ
ਧੁੰਧ ਪਾ ਦਿਤੀ ਮੰਤ੍ਰ ਸਾਥ ਇਤੀ ੨੨੫ ਧਾਮ ਖਜਾਨੇ ਕਾ ੩
ਲੋਗ ਮੁਨਸੀ ਹਸਤੇ ਹੈ ੪ ਚੜਾਵੈ ਖਾਨ ਪੀਨ ਕਰੈ ੫ ਸਾਹਨੇ
ਇਨ ਸਧ ਕਾ ਧਣ ਸੌਂਫਨ ਕੋ ਮੂਰਖਾ ਕਾ ਧਰਮ ਦੀਆ ਥਾ
ਮੂੰਡ ਧਨ ਮੂਡਿਕੈ ਹਰ ਕਰਕੈ ਖਾਇ ਜਾਵਾਗਾ ੬ ਰੋਹਰ ਅਮਾਨਤ
ਜਮਾ ਖਗਾਨੈ ਮੈ ਬਨੀ ਲਗੀ ਹੋਈ ਠਿਰਰੀਆ ਕੀਆ ੮ ਤਹਾ
ਤਿਥੇ ੯ ਤਬ ਘਟ ਘੜਾ ਫੋੜਦੀਆ ਤਿਸਤੇ ਨਿਰਖ ਤ੍ਰਾਕੋ ਲਿ
ਯੋ ਤਿਸ ਠੀਕਰੀ ਕੋ ਦੇਖਲੀਆਸ੍ਰਾਪਤਰਨੀਅਥਿਤਨੇ ਦੀਆ
੧੦ ਹਜਰਜ ਭੀ ਲੋਕਾ ਕੇ ਸਹਤ ਹੀ ਕੁਛ ਧੰਨ
ਥੀ ਨ ਪਾਵੇਗਾ ਅਨੈ ਜਥ ਗਯੋ ਦੇਖਹ ਤਬ ਆਪ ਸਮੈ ਸਭਨੇ
ਕਹਯੋ ੧੧ ਦੈਭਯੋ ਦੇਤਾਂ ਭਯਾ ਵਾ ਰਖ ਦੇਤਾ ਭਯਾ ਮਸਲ
ਨਕਲ ਬ੍ਰਿਤਾਂਤ ਪ੍ਰਸੰਗ ਮਧਰੂਹ ਪ੍ਰਗਟ ੧੨ ਵਾਕੇ ਖਾਨਾ ਨੇਉਸ
ਦਿਵਾਨਕੇ ਪਿੰਡ ਵਾਲੇਆ ਸੂਬੇ ਸਹਤ ਵਜੀਰ ਮੁਨਸੀਆਂ ਨੇ
ਇਤੀ ੨੨੬ ਪਹਲੇ ਤਿਸਕੋ ਗੜਕੈ ਫੇਰ ਤਾਸੋਂ ਤਿਸ ਸ੍ਰੀਖਾ
ਰਾਜਾ ਬਿਧਾਤਾ ੨ ਤਹਾ ਤਿਸ ਸਹਰ ਮੈ ਹੈਸੀ ਖੂਬ ਚੰਗਾ ਸੁੰਦ੍ ੩
ਤਰਨ ਰਾਇ ਮਹਬੂਬ ਕਾ ਤਾਕੀਸਮਤਾ ਵਾਲਾ ੫ ਲਹ ਜਾਨ
ਸਮਤਾ ਵਾਲਾ ੫ ਲਹ ਜਾਨਕਰਕੈ ਇਕ ਹਿਤੂ ਸਹਚਰੀ ਪਾਸ ੬
ਸਮਝਾਇ ਕੈ ਲਿਆਦਾ ੭ ਲੋਲ ਚੰਚਲ ਸੁੰਦ੍ ਤਰਨ ਵਸਤਾ
ਵਾਲੇ ੮ ਭਰਤਹ ਸੀਘ੍ ਤ੍ਰਿਯਾ ਨੇ ੯ ਮਦ ਛਕੈ ਅਮਲ ਕਰ
ਮਸਤ ਹੋਏ ੨ ਰਾਜੈਨੇ ਪਸਵਾਰੇ ਪਸਲੇਟੇ ਆਕੜਾ ੧੦ ਛੈਲੀ
ਛੈਲਾ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸੁੰਦ੍ ਚੰਚਲ ਇਤੀ ॥ ੨੨੭ ਕੁਅਰਕੋ ਰਾਜੇ ਕੇ
ਪੁਤ੍ ਕਾਰਤਪਤਰਤੀ ਕੀਭੀਤਿ ਕਾਮ ਕੀਭੀ ਦੇਖਕਰ ਲਾਜਰੂਪੀ

ਸਾਜਕੋ ੨ ਨਿਯਾਇ ਚਲਤ ਸਿਰ ਝਾਰ ਮਥਾ ਠੋਕਕੈ ਸਿਰ ਕੋ
ਨਿਵਾਇ ਚਲਦਾਸੀ ਕੇ ਮੈ ਕਿਆ ਹੈ ਇਸਕੇ ਅਗੇ ੩ ਠਾਢ ਖੜਾ
ਹੋਇ ਕੁਅਰੀਨੇ ਤਰਨ ਵਸਤਾ ਵਾਲੀ ੪ ਤਹੀਠਾਂਢ ਤਿਸ ਜਗ
ਖੜਆ ੨ ਹੀ ਬਣਾਇਆ ਡੋਰ ਬੜੀਕੀ ਭਾਰੀਤੇ ਪਕੀ ਡੋਰੀ
ਬਧਕੇ ਬਡੀ ਡੋਰੀ ਵਾਲੀ ਗੁਡੀਕੋ ਝਕਾਇਆ ਤਾ ਮੈ ਤਿਸ ਗੁਡੀ
ਸਾਥ ਚਿਠੀ ਮੈ ਲਿਖਕੈ ੫ ਤਾਜੀ ਘੋੜੇ ਕੋ ਉੜਾ ਤਰਫ ਕੇ
ਰਸਤੇ ਪਾਵਨਾ ਜਾਲਮ ਜਵਾਲ ਡਾਡੀ ਪੀੜ ਦੇਦੇਨ ਵਾਲੇ
ਮਾਰਨੇ ਵਾਲੇ ਡਾਡੇ ਤੇ ਪੀੜਾਂ ਦੇਨਵਾਲੇ ਵਿਛਿੜੇਸੇ ਦਿਵਾਇ
ਪਾਕਰ ਵਾ ਪਾਇਆ ਹੈਜਿਨਾ ਮੈ ਮਾਨੋ ਬਾੜੋਪਰ ਜੋ ਚੜਾਵਨ
ਕਯੇ ਹੋਏ ਹੈਨ ਨੇਤ੍ਰ ਰੂਪੀ ਤੀਰ ਵਾ ਭਰਵਟੇ ਧਨਖ ਤੇ ਨੇਤ੍
ਬਿਜਾਖ ਤਿਨਾਨੂੰ ਅੰਜਨ ਰੂਪੀ ਬਾਤ ਕਾਮ ਰੂਪੀ ਸਾਨ ਪਰਚੜ
ਵਨਾ ਕਰੀ ਹੈ ਕੈ ਛਾਨੂ ਅਮਲ ਅਫੀਮ ਬਦਨ ਮੁਖ ਅਪਨਾ
ਆਕਰ ਜੋੜਨੇ ਆਵੇਹਾ ਐਸਾ ਜੋ ਕਥਨ ਕਰਿਆ ਹੈਮੈਰੀ
ਮਿਲੇਬਿਧਾ ਮੇਰੇ ਮਿਲੇ ਬਿਨਾ ਬਿਧਾ ਦੂਜੇ ਪਾਜ ਨਹੀਜਾਣਾਨੈ
ਸਾਈਰਖੇ ਆਕਰਨੇਵਾਲੇਰਾਜੇਸਾਈਧਾਰੋਹੈਪਿਆਰੇਮਿਤ੍ਰਜੀਜਰੂ
ਰ੭ ਪਿਯਾ ਕਹ ਪਿਆਰੇ ਨੇ ਜੋ ਕਹਿਆ ਲਿਖ ਕੈ ਉਹ ਉਸ
ਜਗ ਤੇ ਵਾ ਉਸਨੇ ਐਸੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਚਿਤਾ ਨਾ ਕਰੋ ਇਸ
ਗੁਡੀ ਉਪਰ ਚੜਨੇ ਕਰ ੮ ਡਰ ਕਰ ਜਾਵਹੁ ਹੇਠੋਂ ਲੰਘਜਾਣਾ
ਕਰੋ ਬਾਸ ਬਸਨ ੯ ਪਛ ਕੁਲਾ ਸੁਇ ਕੁਲਾ ਦੋਨੋ ਪਤਨ ਭਿਗ
ਨਾ ੧੦ ਸਗੁਆ ਕੈ ਸੰਗਲ ਵਾਲਾ ਬਾਲ ਬਿਘਨ ਵਾਲ ਕੋ ਭੀ
ਦੁਖ ਦੇਖ ਲੈਤੂ ੧੪ ਤੁਹ ਭੇਰੈ ਤੇਰੇ ਸੇ ਮਿਲਨੇ ਕਾ ੧੫ ਹੇ ਨ੍ਰਿਪ
ਸਾਹੁ ਕੀ ਬਾਕਨ ਵਿੰਗਾ ਹੋਨਾ ਨ ਪਾਵੈਗਾ ਹਸਤ ੨ ਗ੍ਰਹ ਕੋ
ਜਾਵੈਗਾ ੧੬ ਹਿੰਡੂਆ ਛਤ੍ ਤਿਹ ਰਾਜੇ ਯਾਰ ਕੋ ਮੇਖ ਭੋ ਕਿਲੇ

ਸਾਥ ਸੁਦੇਸ ਗੁਡੀ ਰੂਪ ਕੀਆ ਵਾ ਗੁਡੀ ਪਰ ਚੜਨਾ ਕੀਆ
੧੭ ਤੈਸੋ ਸੁੰਦ੍ ਸ੍ਰਾ ਗੁਡੀ ਰੂਪ ਵਾ ਸਵਾਰ ੧੮ ਸਾਹ ਪਤੀ ਕੇ
ਨਿਰਖ ਤੇਆਹੀ ਬਧੇ ਹੋਏ ਥੇ ੧੯ ਪ੍ਰਿਯਹ ਪਿਆਰੇ ਕੋ ਪਹੁਚਾਇ
ਕਰ ਫੇਰ ਕਹਿਆ ਹੇ ਰਾਜਾ ਏ ਸਾਹ ਰਾਜਾ ਹੈ ਜੋ ਦਏ ਬਜਾਇ
੨੦ ਨਿਜ ਪਤ ਉਸਕੇ ਪਤੀ ਨੇ ਬਾਤੁਕਾ ਕਬ ਮੰਤ੍ਰੀ ਨੇ॥ਇਤੀ॥
੨੨੮ ਛਤ੍ਰਨੀ ਛਤ੍ਰ ਵਾਲੀ ਇਕਾ ਤਾਹਿਤਿਸਕੇ ਬੜੇਪਾ ਆਇਆ
੧ ਏ ਸੰਦੂਕ ਮੁਹਰਨ ਕੇ ਭਰੇ ਹੈ ਕੁਲ ਸਭ ਲੋਗਾ ਸੁਨਯਾਂ
ਉਚਾਰਿਆ ਉਸਨੇ ਤਾਕੇ ਤਿਸਕੇ ਸਭੀ ਉਦਤ ਬਡੇ ਵਾ ਤ੍ਰਿਆਰ
ਪ੍ਰਸੰਨ ਵਾਕੇ ਉਸ ਬਤੀਆਂ ਪਾਸ ਪ ਕਹਨੇ ਕੋ ਗਈ ਮੇਰਾ ੭
ਕੈਰੇ ਹੈ ਕਰੀਏ ਇਸਕੇ ॥ ਇਤੀ ॥ ੨੨੯ ਠਠਕੇ ਠੰਠਬ੍ਰਹ
ਨਾਸੀ ੨ ਗੁਨਨ ਵਿਦਿਆ ਵਿਹਾਰ ੪ ਪਰੈ ਭੋਜ ਕਰ ਤਾਹਿਕੋ
ਰਸ ਰੀਤੀ ਕੀ ਪ ਇਕ ਦਿਨ ਤਰਨੀ ਕੇ ਪਾਸ ਤੇ ਉਠਤਿਯਾਂ
ਖੜਕੇਸੇ ਕਹ ਕਿਥੇ ੬ ਕੈਫ ਅਫੀਮ ਤਬੈ ਤਿਸ ਕਰਕੈ ਪਸ
ਵਾਰਨ ਪਸਲੇਟੇ ਆਕੜਾਹ ੭ ਨਿਸਾ ਕਰ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਪ੍ਰਤੀਤੀ
ਕਰਕੈ ॥ ਇਤੀ ॥ ੨੩੦ ਗਵਾਰ ਜਟ ਇਰਘ ਲੰਬਾ ਸ੍ਰੀਰ ਪੁਸ੍ਟ
ਮੋਟੇ ਤਕੜੇ ਔਰ ਹੈ ਨਹੀਂ ਸੀ ੨ ਫੌਜ ਦਾਰ ਕੁਮੇਦਾਨ ਘਾਮ ਸੈਂ
ਪਯਾਸਤੇ ਪਾਨੀ ਪੀਨਾ ਚਾਹਿਆ ਤਿਨ ਤਿਸ ਜਟੀ ਨੇ ਤਵਨ ਕਾ
ਤਿਸ ਜਟੀ ਕਾ ੨ ਭਜ ਕੈ ਇਸ ਕੋ ਭੋਰਾ ਕੈ ਉਪਜਾਵਨਾ ਕਰੀਏ
ਸੋ ਬਾਲਕ ਜਾਨਯਾ ਜਾਨੇਗਾ ਡੀਲ ਅਕਾਰ ਸ੍ਰੀਰ ੪ ਭੇਦ ਚਿਤਕਾ
ਤੈਂ ਜਟੀ ਸੇ ਮਿਲਨਾ ਪ ਤਾਹ ਤਰਨੀ ਕੋ ਤਿਸ ਪਾਸੋ ਪਲਟਕੈ
ਪਿਆਰੇ ਕੋ ਸੁਹਾਤੀ ਸੋਭਨੀਕ ਵਾ ਸੋ ਰਾਤ ਨੂੰ ੯ ਫੂਲ ਅਨੈ ਫੁਲਾ
ਈ ਸੁਭ ਸੇਜਾ ਸੋ ਉਸਨੇ ਐਸੀ ਰਤੀ ਕੋ ਮਚਾਇਆ ਵਾ ਓ ਐਸੇ
ਰਤੀ ਮੈ ਮਚਯਾ ਥਾਇ ਭਈ ਮੁਰਗਾਯੋ ਬਾਈ ਰੋਗ ਹੋਣੇ ਤੇਸੜਾਂ-

ਵਦਾ ਹੈ ਮੋਡੇ ਮਾਰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਭਾਗਤਾ ਹੈ ਏ ਬਾਤ ਉਡਾਵਨੀ ਕਰ
ਦਿਤੀ ਰਾਖਤ ਰਖਤੀ ਹਾਂ ਕਹਾਂਊ ਕਿਆ ਏ ਵਾ ਕਿਆ ਊ ਏ
ਜਿਯੋ ੨ ਓਹ ਚਾਹਤਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਤਿਉ੨ਤਿਸੀ ਵਖਤ੧੦ ਸਾਸੀ
ਸੋ ਬਿਆਕੁਲ ਹੋਆ ੨ ਆਨ ਕਰ ਹੋ ਗਿਆ ਅੰਖਾ ਸੇ ਬਰਯੋ
ਫੜਿਆ ਹੋਆ ਕਛਕ ਜੀਵਣਾ ਜਾਨ ਕਰ ਫੇਰ ੧੧ ਹਾਹਾ ਹਾਇ
੨ ਬਡਾ ਕਸਟ ਹੈ ੨ ਐਸੇ ਕਹਨਾ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ ਦਈ ਹੋ ਰਹ
ਵਾ ਰਖਕ ੧੨ ਨ ਬਿਚਾਰਿਯੋ ਨ ਜਾਣ ਸਕਯਾ ਲੋਕਾਂ ਕੋ ਦਿਖਾਕੇ
॥ ਇਤੀ ॥ ੨੩੧ ਤਰਨੀ ਤਰਨ ਵਸਥਾ ਵਾਲੀ ਮਦਨ ਨਾਮ
ਕੁਮਾਰ ਕੋ ਏਕ ਦਿਨ ਦੇਖਨਾ ਕਰ ਗਈ ੪ ਤਰਨ ਜੁਥਾ ਵਾਲੀ
ਜਨਾ ਜੈਸੇ ਹਰਾਏ ਚਲਦਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਤਨ ਮਨ ਹਾਰ ਦੀਆ ਤਿਸ
ਅਗੇ ਏ ਅਬ ਹੋ ਕਿਉਂ ਕੇ ਜੋ ਅਖੇਟ ਸਕਾਰ ਅਗੇ ਖੇਲਤੇ ਹੈਸੇ
ਅਬ ਤਿਸਤੇ ੨ ਬਿਆਪਕ ਬਿਆਪਤਾ ਝੰਖਾਤ ਬਾਰਾ ਸਿੰਗੇ ॥
ਇਤੀ ॥ ੨੩੨ ਬਿਰਛ ਕਾਇ ਸ੍ਰੁੰਦ੍ ਸ੍ਰੀਰ ਸੀ ਵਾ ਬੁਧੀ ਚਤ੍
ਸੀ ੧ ਜਹਾ ਜਿਸ ਜਗਾ ਸਰਵਤ ਤਲਾਵ ਤੋਂ ਕੂਪ ਹੈ ਫੁਲਵਾਰੀ
ਫੁਲਾਂ ਦੀਆ ਫੁਲ ਰਹੀ ਹੈ ਬਾਇ ਬਾਵਲੀਆ ਵਾ ਪੌਣ ਅਨੰਦ
ਦਾਇਕ ਹੈ ੨ ਆਵਤਹੁ ਆਵਤਿਆ ੨ ਕਹੁ ਕਿਸੀ ਜਗਾ ਖੜੀ
ਹੋਈ ੨ ਵਹੁ ਓਹ ਬਿਖ ਭਾਨਕਲਾ ਐਰ ਬਰਿਯੋ ਗਹਕੈ ਬਹੀਆ
ਬਰ ਲੀਆ ਤਿਨ ਤਿਸ ਕੋ ਤਿਸ ਪਹਲੀਰਾ ਜਦ ਲਾਰੀ ਨੇ ਇਸ
ਦੂਸਰੇ ਬਿਆਹ ਕੀ ਬਾਤ ਸੁਨੀ ਜਰੀ ਜਲ ਗਈ ਨਾਰੀ ਗਰਦਨ
ਵਾ ਇਸਤ੍ਰੀ ਤਿਸ ਤ੍ਰਿਯਾ ਕੇ ਧਾਮ ਮੈਂ ਪ ਨਾਥ ਜਾਨ ਕੈ ਭੀ ਮੈਂ
ਪਾਨੀ ਪੀਨੇ ਕੋ ਏ ਗੁਡਾਨ ਗੋਡਾ ਜਾਦੂ ਕਾਮ ਕਰੀ ਕੀੜਾ ਜਾੜੀ
ਖਾਵਨੀ ਕਰੀ ਰੀਝ ਰਿਝ ੨ ਸੜ ੨ ਚੁੜ ੨ ਕੈ ਨਾਥ ਨੂੰ ਜਾਲ
ਬਾਲਕੈ੭ ਇਨੇਇਸਨੇਰਾਜਾਕੇਉਪ੍ ਰੁਚਯਨਕਿਆ ਉਘਾਰ ਰਹੋ

ਕਰਤੂਤ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਤੀ ਹੂ ਸਭਨਾ ਕੇਰਖਾ ਦੇਲਹੇ ਦੇਖਦੇਆ ੨
ਗੁਡੇ ਭੂਮੀ ਵਿਚੋ ਇਤੀ॥੨੩੩॥ਪ੍ਰਭਾ ਕ੍ਰਾਤੀਕੋ ੨ ਤਰਨ ਵਸ-
ਤਾ ਵਾਲੈ ਭਟਕਾ੨ ਤਰਨੀ ਤਰਨ ਵਸਤਾ ਵਾਲੀ ਨੈ ਸੋ ਨਰ
ਭਟ ਲਹਾ ਦੇਖਲਯਾ ੪ ਝੂਲਨ ਪੀਘ ਯਾਹੀ ਇਸੀ ਪੀਘ ਦੀ
ਪੀੜੀ ਪਰ ਚੜਾਕਰ ਤਾਹਿ ਥਹਾਇਯੋ ਤਿਸ ਨੂੰ ਭੇਜ ਦੇਵਾਗੀ
ਵਾ ਘਰ ਕੇ ਜਾਨੇ ਵਾਸਤੇ ਤਿਸਕੋ ਮਹਲ ਦੇ ਹੇਠਾ ਉਤਾਰਦੇਆ
ਕਰਾਗੀ ੮ ਰਾਵਨ ਲਹਯੋ ਰਾਜਾ ਨੇ ਦੇਖਯਾ ਚੋਰੀਆ ਨੇ
ਤੇ ਮੀਤ ਤਸਕਰ ਕਹਕਰ ੯ ਮਿਤ੍ਰ ਭਾਵ ਹਿਤ ਤਿਆਗ
ਕਰ ਦੀਆ ੧੪ਜਿਯਾ ਮੈ ਲਜਾ ਕਾ ਤ੍ਰਾਸ ਕਰਕੈ ਇਤੀ॥੨੩੪॥
ਸੇਵਾ ਧ੍ਰਮ ੨ਸੁਮਾਰ ਜਖਮੀ ਵਾ ਕਾਮ ਕੀ ਖੁਮਾਰੀ ਸੇ ਮੂਰਛਾ
੩ ਲਹ ਗਈ ਲਖ ਗਈ ੪ ਹੇ ਕੁਮਾਰੀ ਪੀਰ ਪਿਆਰੀ ਗੂੜ
ਪਿਆਰੇ ਕੀ ਪੀੜਾ ਗੁਜ ਛਪਕਰ ਥਿ ਰਹਸੇ ੬ ਪ੍ਰਾਨ ਲੇਤਪ੍ਰਾਨਾ
ਪ੍ਰਯੰਤ ਚਹੈ ਇਛਆ ਹੈ ਵਾ ਭਾਯਾ ਹੈ ਪੁਰਸ ਗਵਾਇਐ ੮
ਆਖਨ ਕੀ ਤਿਪਆ ਏ ਅਤੀ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ਬਾਤ ਹੈ ਭਾਵ ਅਖਾਸੇ
ਦੇਖ ਦੀ ਰਹਾ ਗੀ ੯ ਸੌਤਾਂਹਿਕੋ ੧੦ ਲਵਾਇਆ ਸਾਥ ੧੧
ਛੈਲ ਕੁਮਾਰ ਲੜਕੇ ਕੋ ਨਿਧਨ ਕੰਗਾਲ ਰੂਪ ਰਾਨੀ ਕੇ ੧੨
ਕੁਅਰ ਰਾਨੀ ਸੋਕਨ ਨੇ ੧੩ ਏਕ ਸਖੀਕੋ ਕਹਾ ਰਾਣੀ ਕਹਾਜੋ
ਤੁਮਨੇ ਰਾਜਾ ਕੀ ਪਾਗ ਉਤਾਰ ਕੈ ਦੂਰ ਸੁਦਦੇਨੀ ਏ ਸਹੀ
ਅਬ ਦੇਖ ਰਾਜਾ ਦੌੜ ਗਈ ਹੈ ਬਹੁਰੋ ੧੪ ਤਾਰਹੀ ਸੁਟ ਦੇਤੀ
ਆਹੈਂ ਲਹ ਹਾਇਲ ਲਖ ਕਰਕੈ ਕਾਹਲਾ ਬਯਾਕਲ ੧੫
ਉਨਕੋ ਵਾ ਉਸਕੋ ਨ੍ਰਿਪ ਕੇ ਚਿਤ ਕੀ ਤੇ ਆਪਨੇ ਚਿਤਕੀ ਭੀ
੧੬ ਮੁਹਭੀ ਮੈਰੇ ਤੇ ਵਰਤ ਗਈ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਅਬ ਇਨਕੋ ।ਇਤੀ
੨੩੫ ਸੁ ਛਲਨ ਵਾਲਾ ਵ ਨਾਮ ਕਰ ਕਾਬਕੀ ਕਥਤਾ ਕੋ।

ਬਿ੍ਛਨ ਚਤ੍ ਸੀ ੧ ਤਹਾ ਤਿਸ ਕ੍ਯਾਲ ਮੇ ੫ ਦੀਵਾਨ ਸਭਾ ਸੁਨ ਪਾਵੈ ਪ੍ਰੇਮ ਆਸ ਕੀ ਜਿਯੋਂ ਨਿਰਬਾਹੀ ਆਸਕਾਂ ਕੀ ਨਿ-ਆਈਂ ਪ੍ਰੇਮ ਪੂਰਨ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ੬ ਪ੍ਰਭਾ ਸੋਭਾ ਕ੍ਰਾਂਤੀ ਮੇਰੀ ੮ ਸਾਤ ਗੁਲਨ ਲੋਹੇ ਕੋ ਤਾਕਰ ਤਿਸਤੇ ਸਾ੩ ਦਾਗਾ ਕੋ ਹਾਇ ੨ ਕਿਆ ਹੂਆ ੨ ॥ਇਤੀ॥ ੨੩੬ ਕਮਾਊ ਗਡਕੇ ਵਿਖੇ ਸੇਵਾ ਅਨਾਮ ਦੇਨਾ ੧ ਨਗਰ ਸ੍ਰੀ ਪਹਾੜਦਾ ਕੌਨ ਉਪਾਇ ਕਰਕੈ ੩ ਬਿਰਮਾਇ ਹੋ ਮੋਹਨ ਕਰ ਲਵਾ ਮੈ ਐਚ ਖਿਚਕੇ ਕਢ ਕੈ ਦੌਨ ਮੈ ਦੂਨ ਦੇਸ ਮੈ ਕਿਆ ਮੈਦਾਨ ਮੈ ਲੈ ਆਵਾਂ ਗੀ ੫ ਮੇਦਨੀ ਸਾਹ ਨਾਮ ਰਾਜਾ ਕਾ ੬ ਯਾਰ ਹਿਯਾ ਬਾਤ ਜੁੰਧ ਦੀ ਇਤੀ॥੨੩੭ ਸੋ ਤਿਹ ਕੇ ਤਨ ਕੋ ੪ ਤਾਜ਼ਹ ਘੋੜੇ ਕੋ ਤਾਜਨ ਕੋਟੜਾ ਬਿਰਹ ਕਾਮ ੫ ਚੇਤ ਸੁਚੇਤ ਹੋਕਰ ਘੁਮਤੀ ੨ ਘਾਇਲ ਦੀ ਨਿਯਾਈ ਹਯਨ ਤੇ ਘੋੜੇਆਂ ਤੇ ਤਿਥੇ ਹੀ ੬ ਢੀਠ ਕੁ-ਅਰ ਨਾਮ ਰਾਜ ਪੁਤ੍ ਨੇ ਵਾ ਹਠ ਸੋ ਕੁਆਰਨੇ ਤਨਕ ਮਾਤ੍ ਭੀ ਆਸਨ ਭੋਗਤੋ ਨਾ ਡਰਿਯੋ ਡੋਲਆ ਚਿਮਟ ਗਿਆ ਬਾਕੋ ਲਗਯੋ ਵਿੰਗਾ ਲਗਿਆ ਜਬ ੭ ਮਾਰਕੈ ਸਿੰਘ ਕੋ ਰਖ ਕਰ ਤੁਨਾ ੯ ਇਸੀ ਸੰਗ ਜਾਵਾਂਗੀ ਮੈ ੯ ਦਰਸਾ ਸਰੂਪ ਜਧ ਉ ਜਸ ਭੀ ਰਹੇ ਜਪਤ ਮੈਂ ਜਬ ਪਕੜਿਆ ਨਾ ਗਿਆ ਤਬ ਹਰਨ ਦੇ ਹੇਤ ੧੧ ਤਰਨ ਰਾਜਾਓਂ ਏ ਬਾਤ ਏ ਜਾਨੀ ਜੋ ਚੰਚਲਾ ਲਜਾ ਸੋ ਇਤੀ॥ ੨੩੮ ॥ ਸੁਭਰ ਸਰੂਪ ਨਾਮ ਸੋ ਨਰਾ ਸੋ ਸਿੰਘ ਦੀ ਨਿਆਈ ਸੀ ਤੇ ੧ ਸੁਭ ਕਾਰੀ ਸ੍ਰੇਸ੍ਠ ਕਰਤਬਾ ਵਲੇ ਓਰ ਪੀਛੇ ਸੋ ਬਿਆਨੀ ਪ੍ਰਸੂਤ ੨ ਖੋਏਕੈ ਕੈਂਦੇ ਦੇਕਬ ਧੰਨ ਖੋਨਾ ਕਰਿਆ ੩ ਚਾਰੋਂ ਪੈਲੇ ਘਾਵੈ ਮਾਰਦੇ ਵਾ ੪ ਤਨ ਤ੍ਰਫ ਕਿ ਆਪਸ ਏਕ ੭ ਅਚੇਤ ਮੂਰਛਾ ੯ ਭੂਮ ਪਰ ਸੋਇਆ ਕਿਆ

ਮੂਰਛਾ ਹੋਕਰ ਡਿਗ ਪਿਆ ਪਾਚ ਏ ਕਹ ਪੰਜਵੇ ਨੂੰ ਟੀਕਾ ਪਠਾ-
ਯੋ ਤਿਲਕ ਰਾਂਜ ਦਾ ਹਥ ਸੇ ਇਤ ॥ ੨੩੯ ॥ ਸਭ ਕਾਇ ਸੁੰਦ੍
ਦੇਵ ਵਾ ਬੁਧੀ੧ਤਿਨੈ ਤਿਨਾਸਤਾਹੁੰਕੋ੨ ਜੋ ਰਾਣੀਸੀ ਅਠਵੀਂ ਸੁੰਦ੍
ਏਕਲ ਸੈ ਕਲ ਜੁਗ ਸੈ ੪ ਤ੍ਰਿਨਾਲੈਘਾਸਦਾ ਘਰ ਛਪ੍ ਮੰਦ੍ ਕੀ
ਕਤਾ ਸੇ ਪੁਨਾ ਆਪ ਸੁਖੀ ਪਿਆਰੀਜੋ ਤਹ ਭੋਗ ਤਿਸ ਮੰਦ੍ ਸੈ ਬੈਠ
ਕੈ ਖਾਨ ਪਾਨ ਆਈ ਕਰਾ ਗੀਆ ੬ ਰੋਕ ਦੁਵਾਰ ਬੰਦ ਕਰਕੈ
੭ ਦੋਰਤ ੨ ਬ੍ਰਿਥਾ ਪੀੜਾ ਹਰਮ ਮਹਲ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਕੇ ਸਮਦਾਇ
ਬੈਠਨੇ ਸਾਥ ਅਬ ੯ ਵੈ ਉਤ ਉਸ ਤ੍ਰਫ ਓ ਬਿਚਾਰ ਦਾ ਦੇਖ ਲਵੋ
ਵਾ ਸਾਚ ਕੈਹਤੀ ਹੈਂ ਸੈ ਮੇਰਾ ਕਹਨਾ ਝੂਠ ਨਾ ਜਾਂਨੋ ੧੦ ਅਬ ਲੰਬ
ਸੀਘਰ ਸਭ ਸਮ ਭੂਤ ੧੧ ਕਾਇ ਕੋਈ ਭੀ ਸਾਹਇ ਕੋ ਇਸ
ਬਾਤਕਾ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂਕੇ ਜਲਾਵਨੇ ਕਾ ॥ ਇਤੀ ॥ ੨੪੦ ਨ੍ਰਿਪ ਬਰ
ਨਾਮ ਕਰਾਇ ਰਾਜਾ ਹੈਸੀ ੧ ਜਾਕੇ ਸ੍ਰੀਰ ਮੈਂ ਬਨੇ ਫਬ ਰਹੇਸੇ
ਬਤੀਸੋ ਬਤੀਹੀ ਵਾ ਬਤੀ ਸ੍ਰੁਸ੍ਰ ਲਗਤ ਦੇਖੀਦਾ ਸ੍ਰੀ ਸੁੰਦ੍
ਰਵਨ ਸੂਰਜ ਨੇ ਤਿਸ ਪਾਸੋ ਬਿਰਹਨੇ ਬਾਨ ਇਛ ਰੂਪੀ ਬਿਰਹ
ਸੇ ਸੁਭਟ ਕੋ ਸੁਭਟ ਨੇ ੨ ਜਾਗਤ ਸੁਚੇਤ ਸੈਨਤ ਸੇ ਵਾ ਦੇਕੈ ਮੀਤ
ਮਿਲਾਇਦੈ ਮਿਤ ਨੂੰ ਮਿਲਾਇਦੈ ੪ ਮੰਜ਼ਰੀ ਦੂਤੀ ਪ ਕਹਾ
ਕਿਆ ਬੈਠ ਰਹਿਆ ਹੈ ਈਪਾਊ ਆ ਮਿਤ੍ਰਨੀ ਪਾਸ ਅਬ ਕਹ
ਨਿਹਾਰਤਾ ਹੈ ਪ ਮਾਨ ਮਨਲੈਹ ਮਾਰਾ ਐਵੇ ੬ ਐਠ ਆਕੜ
ਨੂੰਨ ਪ੍ਰਮਾਨ ਨੀਕ ਕਰੀਏ ੭ ਜੋ ਅਬ ਬਨੇਆ ਹੁਆ ਹੈ ਯਾਂਜੋਬਨ
ਕੈ ਭੋਗ ਬਲਾਸ ਰੂਪੀ ਸੁਖਾਂ ਨੂੰ ਤਬ ਉਸ ਕਾਲ ਸੈ ਕਿਆ ਰਸ
ਲੇਹੁਗੀ ਜਿਯ ਚੈਹਗੇ ਸ੍ਰੀਰ ਛਡਦੇਹਗੇ ੮ ਪਰਮ ਰਸ ਸਬੰਧ
ਰੂਪੀ ਉਤ ਕ੍ਰਿਸ੍ ਵਿਸੇ ਅਨੰਦ ਬੈਠਾਵਨਾ ਕਰੀਏ ਨੇਹ ਪ੍ਰੇਮ
ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਦਾ ਵਾ ਮਿਤ੍ ਪਾਸ ਬੈਠਨ ਦਾਈ ਹੋ ਹੋ ਕਰ ਚਲੇਗਏ

ਨਾਥ ਰਾਜੇ ਨਾਰਗਰਦਨ ਤਿਸ ਆਗੇ ਬਲੀ ਸਮਰਥ ਜਾਨਕੇ
ਵਾ ਸ੍ਵਾਮੀ ਦੇਖਕੋ ਸਭੀ ਲੋਕ ੧੦ ਮਧਰੀ ਮੀਠੀ ਸੁੰਦ੍ਰ ਚੀ੧
ਦੇਖਨੈ ਤੇਹੀ ਨਕਾਸੇ ਨਹੀ ਜਾਤੇ ਅਲਗ ਨਹੀ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ੧੧
ਮਨ ਭਾਵਨ ਮਿਤ੍ਰਕੇ ਚੁਬੇ ਲਗ ਗਏ ਹੈ ਸਕਕੈ ਪਰੈ ਰੜਕਦੇ ਪਏ
ਹੈ ੧੨ ਪਾਰਧੀ ਸ਼ਿਕਾਰੀਆਂ ਨੇ ਮਿਤ੍ਰ ਦੇ ਬਿਸਵਾਸ ਸੰਸਾ ਹੈ
ਤਾਤੇਛੇਤੀਚਲਮਿਲੋ੧੩ਪਾਲਨੇਪਯੂੜੇਕਰਰਚਰਖੇਹੈ੧੪ਰਾਸੀਲੇ
ਸੁੰਦ੍ਰਆਖਦੇਪ੍ਰੇਮਸੇਝਲਕਪ੍ਰੇਮਕੀਪ੍ਰਕਾਸਤਾਦਿਖਾਈਦੇਕਰਕੇ ਚਮਕ
ਨੇਹੁ ਸੀਘ੍ਰ ਵਾ ਚਮਤਕਾਰ ਸੇ ੧੬ ਕਾਹੂ ਕਿਸੇ
ਬੁਧੀ ਮਾਨਨੈ ਕਰਨੀ ਨਹੀਂ ਕਰੀ ਬਾਤ ਭੀ ਉਚਰਨੀ
ਪਗਯੈ ਪ੍ਰੇਮ ਲਗਾਵਨਾ ਹੈ ਤਰਕ ਦੈ ਸੀਘ੍ਰ ਟੂਟ ਜਾਤਾ ਹੈ ਆਪ
ਲਸਚਾ ਤਾਪ ਕਰੀ ਦਾ ਹੈ ੧੭ ਪਲ ਭੀ ਨੀਕੀ ਭਲੀ ਹੈ ਉਪ-
ਜਾਈਐ ਪ੍ਰੇਮੀਆ ਸੇ ਅਰ ਪ੍ਰੀਤੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ੧੮ ਕਕੋ ਰਸਹੋ
ਕਿਆ ਸੁਖ ਪਾਵੋਗੇ ਕਿਉ ਜੋ ਤਮ ਜਰ ਹੋ ਤੂ ਪਈ ਸੜੋਂਗੀ ੧੯
ਕੁਛ ਦੀ ਕੁਛ ਭੀ ਭਾਵੇ ਕਰ ਦੇਹੁ ਰੀਝ ਤਦਾਕਾਰ ਹੋ
ਰਹੇ ਹੈਂ ਕਹੀਏ ਏ ਕਹ ਦੇਤੀ ਹੈ ਤੇਰੇ ਕੋ ਜੋਤੁਸੀ ਨ ਮਿਲੋਗੇ
ਤਾ ਓ ਐਸੇ ਕਹਤੀ ਹੈ ੨੦ ਕਸ ਕੈ ਸੇਵਾ ਕਿਆ ਆਪ ਭੇਖ
ਸਰੂਪ ਸੁੰਦ੍ਰ ੨੩ ਤਾਂਕੋ ਤਿਸ ਕਾ ਪਤੀ ਘਾਇਨ ਘਾਵ ਮਾਰਨਾ
ਕੁਅਰੀ ਨੇ ਵ ਮਿਤ੍ਰ ਨੇ ਕਹੋ ਸੋ ਕਹਤਾ ਹੂ ਮੰਤ੍ਰੀ ਕਹੇ ੨੪
ਗਿਰੇ ਮਹਲ ਪੁਰਾਨੈ ਮਹਲ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਉਪਰ ਰਾਜਾ ਦੇ ਮਹਲ
ਕੋ ਗਿਰਾਇ ਦੀਆ ੨ ਪਤ ਦੇਖੈ ਕਹਾ ਉਚਾਇਕੈ ਤਿਸ ਰਾਜ
ਨੂੰ ਚੁਕ ਕਰਕੈ ਕਿਆ ਦੇਖੈ ਜੋ ਅਸਤ ਹਡ ਸਾਥ ਤਨ ਦਾ ੨੬
ਦਥਿਅ ਹੂਆ ਮਰਆ ਹੈ ਏ ਪਟਕਨ ਬਧ ਭੁੰਗੀਆਂ ਸਿਰ ਤੇ
ਬੰਨਲਈਆ ਇਤੀ ॥ ੨੪੧ ॥ ਤਵਨ ਤਿਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ

੪ ਪਾਨ ਖਾਨ ਪੀਣਾ ਬੈਠਣਾ ਹਰ ਰੋਜ ਮੈ ਸੈ ਰਹੈ ਚਖਨ ਕਰੀ-
ਚਾਰ ਸੁੰਦ੍ ਕਰਕੇ ਨੇਤ੍ਰਾਂਕੋ ਦੇਖਤੀ ਰਹਤੀ ਹੈ ੫ ਸੋਈ ਰਤ ਦਾ-
ਨ ਭੀ ਦੀਜੀਏ ੬ ਇਹ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮਨ ਮਾਨ ਸੇ ਪ੍ਰੀਤੀ ਦੀ
ਅਕਲਾਈ ਦੁਖੀ ਤਹਾਂ ਤਿਸ ਰਾਜਾ ਪਾਸ ੭ ਤਪਤ ਅਗਨੀ ੮
ਬਿਹਾਰਾਂਗੀ ਬਿਚਾਰਾਗੀ ੧੧ ਇਸ ਸਾਹ ਕੋ ਮਾਰਦੇਵਾਂਗੀ ੧੨
ਜਾਘ ਮੈ ਧਰੈ ਲਤਾ ਵਿਚ ਆਸਨ ਧਰੈ ਵਾ ਲਤਾਂ ਪਟ ਪਰ
ਰਖ ਕੈ ੧੩ ਰਮਤਾ ਭੋਗਦੇਅਾਂ ੨ ਨਾਗਰ ਕੁਅਰ ਨਾਮ ਵ
ਚਤ੍ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ ਬਿਚਾਰ ਕਰਕੈ ਕੋਪ ਸੇ ਗਹ ਡੂੰਘੀ ੧੪ ਦੈ
ਦੈਰੁਕਰ ਕਰ ਮੁੰਡ ੧੫ ਫਿਸਲਿਯੋ ਖਿਸਕ ਗਿਆ ਪਾਵ ਇਸ
ਤੇ ਧਰੇ ਫੜਿਆ ਤਰਯਾਰੁ ਤੇ ਤਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੁਦੇ ਤਾ ੧੬ ਕੈਹੋ
ਕਰਾਂਗੀ ਰੇਣ ਪਰੇ ਤੇ ਫਿਰ ੧੭ ਭਵਨ ਅਪਨੇ ਕੋ ੧੮ ਬੈਠ
ਹੋਈ।ਇਤੀ੨੪੨ਇੰਦ੍ਕੇਤਨਾਮਤਿਨਚਾਰੋਂਤੈਇਕਕਾਹੈਸੀਤਨਜਥ
੨੨ ਤਾਹਿ ਚਿਤੈ ਚੌਗਨੈ ਚਪੈ ਤਿਨਾ ਸੌਕਨਾ ਕੋ ਦੇਖਕੈ ਭੈਰਾਨੀ
ਖਿਜਤੀ ਹੈ ਸੋਚ ਪਚੈ ਬਿਚਾਰ ੨ ਵਾਦ ਲੀਲਾ ਸੇ ਸੜਦੀ ਹੈ
੨ ਸੋਚ ਰੁਪੀ ਸਰਮੈ ੪ ਜਾਸੋ ਜਿਸਕੈ ਸਾਥ ਅਧਕ ਸੌਉ ਭੀ
ਪੁਤ੍ ਰਹਤ ਹੀ ਪਛਾਨੀਏ ਇਸਕਾ ਭੀ ਹੈ ਨਹੀ ਵਾ ਸੋ ਜੋ ਪੁਤ੍
ਰਹਤ ਸੀ ਤਿਸਨੇ ਪਹਚਾਨ ਕਰ ਛਲਕੇ ਵਾਸਤੇ ੫ ਤਿਸ ਰਾਨੀ
ਕੇ ਘਰ ਮੈ ਵੋ ਰਾਜਾ ਕਾ ਪੁਤ੍ ਆਵਤਾ ਸੀ ਜਬ ਵਹੁ ਉਸ ਰਾਨੀ
ਦੇ ਗ੍ਰਹ ਮੈ ਰਾਜ ਕੁਮਾਰ ਆਯਾ ਖੁਸੀ ਸੇ ੬ ਗਾੜ ਰਹੈ ਹਠਵਾਨ
ਜਿਸ ਕਰ ਤੇਕੜੋ ਹਠ ਵਾਲਾ ਵਾ ਜੇ ਗਾੜਾ ਹੋਤਾ ਤਾਂ ਹਠ ਰਖਤਾ
ਤਾਤੇ ਸੋਢੀ ਬਿਅਮਲੀ ਸੀ ਇਸਤੇਤ੍ਰਿਯਾ ਕਹਤਲੌਇਸਤ੍ਰੀ ਕਹੇ ਕੇ
ਮੇਰੀ ਕਰਦੇਆ ਤਕ ਪ੍ਰਾਨਾ ਕਰ ਬਿਆਕਲ ਹੁਆ ਹੈ ਮਾਨੋ
ਤ੍ਰਿਅ ਚਿਤ ਮੈ ਬਹੁਤ ਭਾਰੀ ਸੋਕ ਕਰਕੈ ਉਡਾਵਤੀ ਹੈ ਪ੍ਰਾਤ

ਉਭੀ ਓੜਕ ਤੁਤਰਾਤ ਤੋਤਲੇ ਥਥਲੇ ੨।੮ ਡਰਾਉ ਡਰਤੀ ਸੈ
ਇਸਤੇ ਭਾਨ ਛਟਾ ਇਸਤ੍ਰੀ ਇਆਈ ਦਿਤੀ ਹੈ ੯ ਰਾਛਉ ਕੀਜੈ
ਰਛਿਆ ਕਰ ਲਈਏ.ਸੀਘ੍ਰ ਓਆ ਜਾ ਕਰ ਇਹ ਬਾਤ ਮੇਰੀ ਕਹੀ
ਹੋਈ ਤੇਰੇ ਤੇ ਸੁਨ ਜਾਵਾਗੀ।੧੦ ਦੈ ਦੈ ਚੁਕ ੨ ਕਰ੧੧ ਸੂਰਮਾ
ਭੀ ਨਹੀ ਥਾ ਤੇ ਜੀਯ ਤਰਹੈ ਜਿਸਕਰ ਜੀਵਦਾ ਵਹਦਾ ਇਸ
ਜਗ ਸੈ ਆਕੜ ਤਕੜਾਈ ਸੇ ਭੁਖਤ ਸੂਮ ਸੋਢੀ ਤਾਂਤੇ ਖਾਦੈਆ
ਸਾਰਹੀ ਬਿਅਮਲੀ ਮਰਗੈਆ ੧੨ ਰਾਨੀ ਭਾਨ ਛਡ। ਪਾਸ
੧੪ ਸਤ ਵੰਤੀ ਪਤਬ੍ਰਤਾ ॥ਇਤੀ॥ ੨੪੩ ਜਾਤ ਜਿਤੈ ਰਤਪ੍ਰਤ
ਜਿਮਭਯੋ ਜਿਸ ਤਰਫ ਜਾਤਾਹੈ ਸੁੰਦਰ ਲੜਕਾ ਓਹ ਥਾ ਬਸੰਤ
ਰੁਤ ਦੀ ਨਿਆਈ ਬਾਗ੨ ਪ੍ਰਫੁਲਤ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸਭ
ਲੋਕ ਦੇਖਨੇ ਵਾਸਤੇ ਸੋਹਰੇ ਖੜੇ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਹੁਵੈ
ਉਜਾਰ ਪਾਛੇ ਥਨ ਗਏਓ ਪੀਛੇ ੨ ਲੋਕਾ ਕੈ ਉਜੜਨ ਤੇਮਾਨੋ
ਸਹਰ ਥਨ ਸਮ ਪੀਛੇ ੨ ਉਜਾੜ ਥਨ ਦੇ ਸਮ ਇਸ ਕਰਕੈ
ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ ਥਨੇਆਂਹੀਹੈਨਹੀ ੩ਕ੍ਰਿਪਾ ਰੂਪੀ ਬੂੰਦ ਜਿਸਕਰ ਸਭੀ
ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਉਸਕਾਦੇਖਨਾਹੀਕ੍ਰਿਪਾਹੈਭਿਹਵਾਦੈਤਿਸੀਰਸਤੇ
ਤੇਥਿਸਖਲੋਕਾਂਨੇਨੇਤ੍ਰਰੂਪੀਤੀਰ ਅੰਮ੍ਰਤ ਕਰਚਾਦੈ ਦਰਸਨ ਰੂਪੀ
ਅੰਮ੍ਰਤ ਕੋ ਪੀਵਤੇ ਹੈ ੪ ਛਬੀਲੀ ਸੁੰਦ੍ ਸੋਭਾ ਵਾਲੀ ਹੋਇ ਜਾਤੀ
ਹੈ ਤਿਸਦੇ ਚਲਨੇ ਸੇ ਲੋਕ ਬਹੁਤ ਦੇਖੜੇ ਹੈ ੫ ਨਾਚਾਰਨ ਕਹ
ਸੁੰਦ੍ ਚਤ੍ ਪੁਰਸਾਂ ਨੂੰ੭ ਚਾਰਚਾਰਕਰ ਨੈਨ ਨਿਹਾਰੇ ਚਾਰ ਚਸਮ
ਕਰਕੈ ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਸੇ ਦੇਖੜੀ ਹੈ ਵਾ ਸੁੰਦ੍ ਨੇ ਤ੍ਰਾਨੂ ਸੁੰਦ੍ ਕਰਕੇ ਦੇਖਤੀ
ਹੈ ਹਕਾਰੈ ਬੁਲਾਵਤੀ ਹੈ ੮ ਨੀਤੀ ਕਹੈ ਇਸਕ ਮੁਸਕ ਪ੍ਰਗਟ
ਹੀ ਜਗ ਮਗ ਹੋ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ੯ ਪ੍ਰਚੁਰ ਪ੍ਰਗਟ ਤਿਹ ਇਸਤ੍ਰੀ ਘਰ
ਮੈਂ ਸੋ ਬਾਤ ਤਹਤੇ ਤਿਸ ਤ੍ਰਯ ਜਾਣਤੇ ੧੦ ਰਛ ਰਾਖੀ ੧੧

ਅਰੀ ਥਰੀ ਜੜ੍ਹੀ ਦੀ ਨਿਆਈ ਅੜ ਗਈ ਹੈ ਹ੍ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਖਰੀ ੨ ਚੰਗੀ ਤੇ ਚੰਗੀ ਭਾਵ ਵਧਤੀ ਹੈ ਬਿਰਹ ਆਸ਼ਕ ਦਾ ੧੩ ਆਛੀ ਸੁਹ੍ਰਿਦ ੧੪ ਬਾਲ ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਆਵਨੇ ਸੈਂ ਆਜ ਹੀ ਈਹਾ ਬਾਲ ਕਹਤੀ ਹੈ ਮਿਤ੍ਰ ਕੋ ਐਠ ੨ ਆਕੜ ਨਾਲ ਆਕੜੇ ੧੬ ਸਿੰਗਾਰ ਸੁਰਮਾ ਭ੍ਰੂਖਨ ਪਾਵਨੇ ਬਾਗੋ ਬਨਾਏ ਕਿਏ ਕਰਕੈ ਚੋਪ ਖੁਸੀ ਉਤਸਾਹ ਮਿਲਨੇ ਦਾ ਚਲੋ ਕੁੰਜ ਕੂਚੇ ਮੇਰੇ ਮੈਂ ਦਾ ਕੂੰਚੇ ਮਹਲ ਮੈ ਚਲਕੇ ਆਉ ੧੭ ਬਚਨ ਬਿਕਾਨੇ ਬਿਕੇ ਹੋਏ ਕੁਆਰੀ ਕੇ ਉਮਗ ਤਰੰਗ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਲਹਰ ਮੈਂ ਉਛਲ ਕੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਕਰਕੈ ੧੮ ਹਨ ਡਾਰਿਓ ਆਪਨੂ ਮਾਰ ਦੇਵਾ ੨੨ ਨਿਜ ਪਾਨ ਹੀ ਕੋ ਦਾਹੀ ਖੰਡ ੨ ਕਰੇ ਪਿਤਾ ਮਾਤਾ ਕੇ ਅਨੈ ਕੁਅਰ ਕੀ ਛੀਤ ਤੇ ਤੀਰ ਕਿਆ ਹੇਠਾਂ ਗਡਨਾ ਕਰ ਜਾਤੀ ਭਈ ੨੩ ਐਵੇ ਅੰਤ੍ਰ ਜਾਣੇ ਨਹੀਂ ਸੇ ਦੇਤੇ ਛੇਤੀ ਇਸ ਜੁਗਤੀ ਸੇ ਜਾਤੀ ਭਈ ਪੁਕਾਰਨੇ ਸੁਤ ਕੀ ਬਾਤ ਪਿਤਾ ਕੋ ਤਿਸਨੇ ੨੪ ਅਚਾਨਕ ਅਚਨ ਚੇਤ ਥਿ ਖਥ੍ਰ ਹੇ ਰਾਇ ਨਿਆਇ ਕਰਨੇ ਕੋ ੨੫ ਬਿਯਾਕਲਕਾਹਲਾਹੋ ਕਰ ਰਿਸਾਇ ਗੁਸੇ ਸੇ ੨੮ ਭਾਵ ਰਾਜਾ ਚਿਤ੍ਰ ਸਿੰਘ ਕਹਤਾ ਭਯਾ ਜਗਤ ਮੈਂ ਵਾ ਜੀਵ ॥ ਇਤੀ ॥ ੨੪੪ ਲਗਤ ਦੇਖੀਦਾ ਹੈ ੨ ਇਕ ਇਸਤ੍ਰੀ ਤਿਥੇ ਹੀ ਸਾਹੁ ਪਤੀ ਉਸਕਾ ਸੋਢੀ ਬਿਅਮਲੀ ਕੰਜੂਸ ਪਿਯੋ ਜੋ ਜਥ ਕਿਸੇ ਦਿਨ ਪੀਂਦਿਆਂ ਨਾਰੀ ਕੋ ਦੇਖ ਲਵੈ ਕਾਤਰ ਸੰਮ ਏ ਅਨੈ ਕਹੈ ਸਾਹ ਜੋ ਤਿਹਕਾ ਉਜਾਰਾ ? ਕੁਛ ਕਨਾਹ ਕਰੇ ਹੈ ਕੁਛ ਕਰਕੇ ਭੀ ਨਾ ਕਹਨਾ ਕਰੇ ਕਿਆ ਏਈ ਕਹੈ ਕਿਆ ਹੈ ਜੋ ਮੂਰਖ ਹੀ ਹੈ ੮ ਮੂਡੀ ਧੁੰਧੀ ਸਿਰ ਫੇਰਿਆ ਅਫ-ਸੋਸ ਕਰਕੈ ਕਹਾ ਕਿਆ ਪਿਆ ਬਤਤਾ ਹੈ ਅਨੈ ਸੋਢੀ ਕੰਜੂਸ ਬਿਅਮਲੀ ਸੀਤਲਾ ਬਾਹਨ ਗਦਾ ਹੋਤਾ ਹੈ੯ ਤਾਤੇ ਤਵਨ ਕੋ ਤਿਸ

ਅਮਲ ਕੋ ਸ੍ਵਾਦ ਭਾਖ ਕਰਕੈ ੧੦ ਉਘਾਵਤ ਉਘਤੇ ਹੈ ਜੁ ਜਥ
ਘਰੀ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਜੜ ਮੂਰਖ ਮਿਰਤ ਕੀ ਨਿਆਈ ੧੧ ਸੋਚਤ
ਰਹੈ ਲਿਖੇ ਗਿਨ ਦੇ ਰਹਦੇ ਹੈ ਘਾਟੇ ਵਾਦੇ ਦੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਸੇ
ਉਦਾਰਦਾਨਕਰਦਾਹੈਅਨੈਜਿਜਾਪ੍ਰਾਨ੧੨ਜੋਕਿਸੀਕੀਅਨੈਜਾਨਕੇ
ਮਸਤਕਪਰਤ੍ਰਿਨਘਾਸਦੇਕਖਬਰਤੈਹੈਭਾਵਜੈਸੇਅਗਨੀ ਸੇਤ੍ਰਿਨਜ-
ਲਨੇਸੇਪ੍ਰਕਾਸਹੋਤਾਹੈਤੇਸੇ ਤਿਨਾ ਦੇ ਮਥੇ ਪਰ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੋਤਾ ਹੈ ੧੩
ਮੂਛੋ ਵਿਗੀਆ ਕੁੰਡਲ ਦਾਰ ਕਰੀ ਰਖਤੇ ਹੈ ਜਿਨਾ ਪਰ ਕਿਆ
ਪਸਤੂ ਪਿਯੈ ਤੇਰੇ ਸਰੀਖੈ ਪਸੂ ਕਿਆ ਪੀਵਨ ਗੇ ੧੪ ਦਾਨ
ਕਰਕੈ ਤੇ ਖੰਡੇ ਕਰਕੈ ੧੫ ਸਦਾ ਹੀ ਕਰ ਮੈ ਤਕਰੀ ਪਕਰਤਾ
ਹੀ ਰਹਿਆ ਹੈ ੧੭ ਹੇ ਸਾਹੁ ਪਤੀ ਜੇ ਕਹੋ ਆਪ ਤਾਂ
ਮੈ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰਤੀ ਜੋ ਤੂ ਕੈ ਭੀ ਦੇਵੇ ਤਉ ਭੀ ਮੈ ਕੁਲ ਲੋਕ ਏ ਥਡੇ-
ਯਾਂਕੀ ਥੜੈਆਂ ਕੀ ੧੮ ਦੀਥੋ ਦੇਨਾ ਐਸੇ ਕਰਮ ਕਹੈ ਹੈ ਦੰਡ ਦੇਨਾ
ਕੇਲ ਮਤ ਮੰਡਥ ਕ੍ਰੀੜਾ ਇੱਸਥਤ ਹੋ ਕੈ ਮਚਾਵੈ ਖੰਡ ਖੰਡ ਸਨ
ਖੇਤ ਖਲਨ ਖੰਡਨ ਸੋ ਖੰਡਥ ਖੰਡ ੨ ਸਮੂਹ ਖਲਾਂ ਕੋ ਵਾ ਜੁਧ
ਭੂਮੀ ਸੇ ਖੰਡ ੨ ਵੈਰੀਆਂ ਰਾਜੇਆ ਨੂ ਖੰਡੇ ਸਾਥ ਖੰਡਨ ਕਰਕੈ
ਤਾਤੇ ਸੋ ਅਮਲੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਨਕਾਰ ਦਹਲੀ ਦੀਪਕ ੧੯ ਕੋਡੀ
ਮਹ ਮਾਇਆ ਦੇ ਸੰਚਨੇ ਮਹ ਕਾ ਕਕੀ ਉਪਮਾ ਥਿਯੰਗ ਸ੍ਨਾਨ
ਜਿਓ ਦੁਖੀ ਹੋਇ ੨੦ ਕਾਕ ਕੀ ਮ੍ਰਿਤ ਸੁਕ ਸੁਕ ਕੇ ਨਕਾਰ
ਦਿਹਲੀ ਦੀਪ ਤੇ ਨਾ ਜਸ ਲਿਯੋ ਦਾਨ ਕਰਕੈ ੨੧ ਸਾਹਨ
ਇਸਤ੍ਰੀ ਸੋਫਨ ਸੋ ਅਮਲੀਆ ਨੂ ਠਹਰਾਵਦੀ ਹੈ ੨੩ ਕੈਫ਼ਕੈ
ਅਮਲੀ ਨੂ ਭਜਤੀ ਨਾਗਰਨ ਚਤ੍ਰ ਪੁਰਸਾ ਨੂ ਚਤਹ ਚੜਦੀਆਂ
ਹੀ ਨਾਗਰ ਪਰ ਨਿਰਥਲਤਾ ਸੇ ਕਾਂਪ ਕਰ ਖਲਤ ਹੋਵੈ ਖਲਾਸ
ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਛੇਤੀ ਨਰਮਾਈ ਸੇ ਤਾਤੇ ਏ ਜੜ ਸੁਮ ਥਿਅਮਲੀ

੨੪ ਤਕੈ ਮੁਖ ਥਾਇ ਮੁਖ ਟਡਕੈ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਲਜਿਆ ਤੇ ਸਰਮ ਨਾਕ ਹੋਵੈ ਸਰਮ ਵਾਲਾ ਸਰਮਿੰਦਾ ਹੋਕਰ ਹਿਰਦੇ ਮੈ ਤੇ ਉਪ੍ਰੋ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸੇ ਹਸ ਹਸ ਕਹੈ ਜੋ ਕਿਆ ਕਰੀਏ ਗਰਮੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ਤਨ ਮੈ ਕੋਡੀ ਮਾਤ੍ਰ ਕਿਆ ਥੋੜਾ ਭੀ ਅਨੰਦ ਨਹੀ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ੨੫ ਸੰਗ੍ਰਹਤ ਪਕੜ ਕੈ ਤੁਰੈ ਪਰ ਚੜੈ ਪ੍ਰਾਏ ਦਲਾਂ ਮੈ ਜਾਕਰ ਨਚਾਵਤੇ ਹੈਂ ਲਗ ਪ੍ਰਯੰਤ ਜਿਥੇ ਚਮਕੇ ਤਿਥੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ੨੬ ਓਸ ਘਰ ਨਰ ਹੈ ਸੁਕ੍ਰਿਤ ਪੁਨ ਕਰਕੈ ਵਾ ਓਹੀ ਪੁਨਾ ਤਮਾ ਹੈ ਧਨਧ ਧਨਖ ਧਾਰਨੈ ਦਾ ੨੭ ਪੀਨ ਬੀਨੇ ਔਰ ਭੀ ਸੂਰ ਧਨ ਕਹੈ ਇਸਤ੍ਰੀ ਆਨੁ ਦੀਆ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਸੋਧ ਸੁਗੰਧੀ ਭੀ ਨਹੀਂ ਲਾਈ ਤੇ ਨਾ ਭਾਮਨੀਆ ਸੇ ਭੋਗ ੨੮ ਬਿਧੀ ਮੈ ਸੁਭ ਪੁਰਸਾਂ ਦਾ ਸੰਗ ਕਰੈ ੨੯ ਤਰਲਤਾ ਜਨਮਰੇਓ ਚੰਚਲ ਸੀਘ੍ਰ ੨ ਕੋਟੜੈਆ ਸੇ ਮਾਰੇਆ ਵਾ ਚੰਚਲ ਤਰਨੀ ਕੋ ਮਾਰੇਆ ਕੋਟੜੇ-ਆਂ ਸੇ ਠਾਦੇ ਖੜਆ ੨ ਹੀ ਤਿਥੇ ੩੦ ਪਛਾਰ ਘੋਰਨੀ ਹਾਇ ੨ ਬੁਰਾ ਹੂਆ ਬੁਰਾ ਹੂਆ ਐਸੇ ਲਾਖ ਲਹੇ ਲਖਾਂ ਪਦਾਰਥ ਵਟੇ ਲਭ ਲਏ ੩੧ ਓ ਪਤੀ ਤਾ ਅੰਨ ਖਵਾਈ ਜਾਤਾ ਹੈ ੩੨ ਤਿਨੇ ਤਿਨਾ ਦੁਵਾਂ ਨੂ ਰਾਜਾ ਤੇ ਪਤੀ ਕੋ ੩੪ ਜਗਓ ਸੁਚੇਤ ਹੋ ਗਿਯਾ ਕਿ ਜਿਓ ਅਮਲੀ ਸੀ ਇਸਤੇ ਬਨਓ ਬਨ ਗਿਯਾ ੩੫ ਅਬ ਕਿਆ ਰਖਾਂ ਗੇ ਤੁਮਹੁ ਤੁਹਾਨੂ ਭੀ ਤਬ ਬਲਾਇ ਲਵਾਂਗੀ ਐਸੇ ਮੰਤ੍ਰੀਆਂ ਕੋ ਕਹਾ ਹੇ ਮੰਤ੍ਰੀਯੋ ੩੬ ਜਾਨ ਜਾਨੇਆ ਜੋ ਅਬ ਵਾ ਦਿਲ ਦਾ ਪਿਆਰਾ ਜਬ ਤਬੀ ਮਨੋ ਮਾਨਨਾ ਕਰੋ ਫਾਧਾ ਫਾਸੀ ਕਰਕੇ ਫਸ ਜਾਤਾ ਹੈ ੩੭ ਕਛੂ ਭਲਾ ਬੁਰਾ ਸੈਤਾਨ ਭੂਤਨੇ ਲਾਤ ਸਾਥ ਮਾਰ ਕੈ ਬਿਸੁਧ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ਹਾ ਸਬਦ ਬੀ ਨ ਉਠਤਾ ਤੇ ਉਗਲਾਵਤਾ ਹੈ ਵਾ ਬੋਲਤਾ ਹੈ ਥਾਕੋ ਸੁੰਦਰ

ਵਾ ਟੋਭਾ ਪਾਕਰ ੩੮ ਡਾਰ ਕਰ ਬਾਂਧ ਦੀਆ ੩੯ ਆਪ ਭੀ
ਅਨੈ ਨ੍ਰਿਪ ਸਾਥ ੪੦ ਬਧੇਆ ਹੁਆ ਜਿਸ ਜਗਾ ਤੇ ੪੨ ਲਛ-
ਮੀ ਸਥਲ ਜੁਤ ਮੋਤੀਆਂ ਹੀਰੇਆਂ ਦੇ ਨਾਰੀ ਹਰ ਲੈ ਗਈ ੪੩
ਨੀਤੀ ਦੋ ਸਬਦ ਕਾਲ ਵਾ ਜਗਾ ਮੈ ਭਾਵੈ ਕੈਸਾ ਹੀ ਕੋਈ ਜਤਨ
ਕਰੋ ੪੪॥ਇਤੀ॥੨੪੫ ਛਬ ਸੋਭਾ ਸੈ ਮਗਨ ਮਸਤ ਬਿਸੁਧ
ਹੋਕਰ ਝੂਲ ਦੀਆ ਹੈ ੨ ਛੈਮ ਹਰਨ ਤੇ ਸੁਵਚਨ ਮੰਜਰੀ ਦੋ
ਨੋ ਨਾਮ ਇਕੋ ਕੋਹੀ ਹੈ ਰਾਜ ਦੁਲਾਰ ਰਾਜਾ ਕੋ
ਪੁਤ੍ਰ ਕੋ ਈ ਕਰਣਾ ਕਰੇ ਮਹਲਨ ਗਈ ਮਹਲਾਂ ਮੈਂ ਜਾਤੀ
ਭਈ ੯ ਸੰਚਰੈ ਨਹੀਂ ਵੜ ਸਕਦੀ ਸੀ ੧੦ ਚੌਲਗਾਮੀ ਲਗਾਮ
ਮਾਰਸ ਮਾਰੇਆ ਝੂਰੋ ਕੇ ਭਏ ਪਾਸੇ ਵਾ ਵਿਚੋ ੧੪ ਅਭੈਦਾਨ
ਮਾਰਨੇ ਕੀ ਮਾਫੀ ਦਿਜਾਯੋ ਦਿਤਾ ਇਸ ਬਾਤ ਕਰ ੧੯ ਮੋਖਨ
ਲੈਆਵਾ ਲੋਹੇ ਕੇ ਕਿਲੇਆਂ ਤੋ ਲੈਆਵਣਾ ਕਰਏਆ ਕਿਸੇ ਤੇ
ਤ੍ਰਿਣ ਗੁਲ ਥਹਾਇਸ ਘਾਸਦੇ ਪੁਲੈ ਰੋੜੇ ਤਹਕਾਇਸ ਭ੍ਰਮਾਏ ਆ
ਨਦੀ ਭਤ੍ਰਿ ਪੁਲੈ ਤੇ ਚੜੀ ੨੧ ਘਰੀ ਪਰ ਚੋਟ ਤਬ ਵਹੁ ਮੇਧ
ਪਰ ਲਗਾਵੈ ਚੋਟ ਤੁਹਾ ਤਿਥੈ ਘੋੜੇਆਂ ਪਾਸ ੨੩ ਬਡਾ ਚਰਿਤ੍
੨੪ ਮਤਹਿ ਬੁਧੀ ਨੂੰ ਏਆਧ ਹੀ ਕਹਜਾਤਾ ਹੈ॥ਇਤੀ॥ ੨੪੬
ਤਰਨ ਵਸਤ੍ਰਵਾਲਾ ੨ ਬਲ ਨਾਮ ਕਰ ਵਾ ਬਲੀ ਰਣਾ ਚਲ
ਰਣ ਮੈਂ ਅਬਚ ਚਰਹਣੇ ਵਾਲਾ ਸੀ ਗੁਣੀ ਬਿਚਾਰ ਵਾਲੀ ਸੀ
੩ ਸੁ ਪਠੈ ਦਯੋ ਉਸ ਕੁੜੀ ਵਾਲੇ ਨੇ ਤਿਸ ਪੁਤ੍ਰ ਵਾਲੇ ਕੋ ਭੇਜ
ਦੀਆ ਬਿਚਾਰ ਸਦਾ ਕਰ ੪ ਹਾਟ ਹਟੀਆ ਤੇ ਪਾਟ ਸੈਹਰਾਤੇ
ਏ ਕੁਅਰ ਲਾੜਾ ਬਨ ਕਰਕੈ ਆਯਾ ਤਿਸਕੀ ੭ ਕੰਚਨ ਹੁਡਕਨ
ਰੂਪ ਸਰੂਪ ਅਜਾਰ ਜੋ ਸੋ ਚਾਂਦੀ ਸੋਨੇ ਦੇ ਸਰੂਪ ਵਾਲੀਆਂ ਹੈ
ਕਾ ਹੁਡਕਨ ਨਾਮ ਚਾਂਦੀ ਦਾ ਹੈ ਤਾ ਚਾਂਦੀ ਸੋਨਾ ਪੈਨਕੇ ਸਰੀਰ

ਕੀਆ ਸਰੂਪ ਵਾਲੀਆਂ ਜੋ ਹੈ ੯ ਬੰਧਨ ਵਾਰੈ ਲਾਟੂ ੯ ਅਗੂਆ
ਆਗੂ ਪੁਰਸ ਅਗੋਲੈਣੇ ਵਾਸਤੇ ਆਵਤੇ ਭਏ ਹੈਂ ਤਿਸ ਲਾੜੇ ਦੀ
੧੦ ਜਸ ਤਿਲਕ ਮੰਜਰੀ ਨਾਮ ਲੜਕੀ ਪਰਤ ਮੁੜ ਕਰ ੧੧
ਗ੍ਰਿਹ ਨੂੰ ਜਥ ਤਾਰੇ ਦੇਖਾਗੇ ੧੨ ਜਾਰ ਪਤੀ ਹੋਰ ਕਾ ਵਾ ਯਾਰ
ਮਿਤ ਹੈ ਅਥ ੧੪ ਕੁਅਰ ਜੁਬਾਵਸਤਾ ਵਾਲੇ ੧੫ ਕੇਲ ਕਰਤ
੨।੧੬ ਧਾਇ ਸੁਤਾ ਦਾਈ ਕੀ ਕੰਨਯਾਂ ੧੭ ਭੇਦ ਚਰਤ੍ਰਿ ਅਨਤ
ਔਰ ੧੮ ਭੇਦ ਕੰਨਯਾਂ ਕਾ ਰਾਜਾ ਕਾ ਇਸਤ੍ਰੀ ਹੋਨੇਦਾ ॥ ਇਤੀ ॥
੨੪੭ ਚਿਰਨਾ ਧਾਰ ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ ਵਤ ੨ ਧਨਖਾਂ ਦੇ ਖਿਚਨੇ ਦੇ ਸ-
ਥਦ ਦੀ ੫ ਚੌਦ੍ਰੂਤਕ ਇਕ ੨ ਦ੍ਰੂਤ ਵਾਰੋ ਵਾਰੀ ਤਿਹ ਤ੍ਰਿਯਾ
ਭੁਰਾਇਸ ਤਿਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੋ ਭੁਲਾਇਆ ਪਰਾਇਆ ਉਸ ਦ੍ਰੂਤ ਨੇ
ਸਭ ਦੇਕੈ ਅਰ ਜੋਰ ਦਿਖਾਕੈ ਜੋ ਜਾਕਰ ਕਹੋਉ ਵਾਰੋਵਾਰੀਅਗੇ
ਪਿਛੇ ਹੋਕਰ ਈਹਾ ਆ ਜਾਵੈ ਐਸੇ ਭੁ ਲੇਖੇ ਖਾਂਦੀਆਂ ੬ ਚਾਰਹੁ ਕੋ
੭ ਕਿਸਕੇ ਭੇਦ ਕਿਸੀ ਥਾਂ ਆਵਨਾ ਸਿਖਾਇਸ ਸਿਖਜਾ ਜੋ ਤੂ
ਐਸੇ ਕਰਨਾ ੮ ਈਆ ਅੰਦ ਤੈ ਕੀਜਯੋ ਤੈਨੇ ਕਰਨਾ ੯ ਹਾਹ
ਬੁਰਾ ਕੰਮ ਹੋਵਾ ੨ ਏਹ ਆਇ ਹੈ ੧੧ ਨ੍ਰਿਪ ਸੁਤਨੇ ਵਾਹਨੂ ਸ
ਸਨੇ ਰਹਿਹੋ ਦੂਰ ਛਪ ਜਾਤਾ ਹੈ ਜੈ ਹੋ ਲੋਕ ਥਿਲੋਕ ਥਿਮੁਖ ਘਰ
ਸੰਦ੍ਰੂਕਾਂ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ੧੨ ਇਮ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ੧੬ ਭੂਪ ਕੀ ਭਗ-
ਤਨੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੋ ੧੭ ਮੰਤ੍ਰਨ ਮੰਤ੍ਰੀ ॥ ਇਤੀ ॥ ੨੪੮ ਕੋਕਸਰ
ਕੋਕ ਗ੍ਰੰਥ ੨ ਯਾ ਇਸ ਜਗ ਮੋ ਆ ਕਰ ਬਨਯਾ ਹੈ ੩ ਥਿਸਖ ਤੀਰ
ਥਛਨ ਧਰ ਤਿਖੇ ਪਿਯਾਰਾਤ ਪੀੜਾ ਕਰਤੇ ਹੈ ੫ ਭੇਦ ਪਾਇ ਕਿਸੇ
ਬਹਾਨੇ ਨੂ ਪਾ ਕਰਕੈ ਅਮਕਾ ਰਾਜ ਹੋਈ ਐਸੇ ਐਠਿਯੋ ਅਕੜਾਯੋ
ਕਿਆ ਜੋ ਏ ਠੀਕ ਬਾਤ ਨਹੀਂਹੈਕਰਨੀ ਪੁਨਾ ਕਹਾ ੭ ਦੋ ਉਪਾਇ
ਚਰਤ੍ਰ ਜਤਨ ਇਲਾਜ ਦਵਾਈ ਬੁਦੀ ੯ ਜਗਤ ਉਚਾਰਾ ਲੋਕਾਨੂ

ਰਾਨੀ ਨੇ ੧੦ ਤਿਨ ਧਰ ਤਿਸਨੇ ਧਾਰਿਆ ਅਭਰਨ ਭੂਖਨਾ ਕੋ
ਨਿਹੋਰਤ ਬੇਨਤੀਆਂ ਆਜਜੀ ਖੁਸਾਮਤ ਕਰਤੀ ਹੈ ੧੧ ਗ੍ਰੀਵ
ਗਲ ਮੈਂ ੧੨ ਤਉ੍ਹੀ ਤਬ ਅਬ ਹੈ ਨਿਲਜਤ ਪਥੀ ਤੋ ਹੇ ਨਿਲਜ
੧੪ ਸੁਨੇਸੁਨਕਰਬਿਮਨਮੁਰਝਾਈਮਨਮੈਂ ਜੌਜਦੀ ੧੬ ਆਇਕੈ
ਤੁਮਾਰੇਰਹੋ੧੭ਜਰ ਯਹਜਾਲਕਰਡਰਯਹਡਾਲਦੇਹੁ੧੮ਹਾਹਾਜਬ
ਗਿਆਨ ਐਸੇ ॥ ਇਤੀ ॥ ੨੪੯ ਅਲਖ ਅਸਚਰਜ ਕਰਮਾ
ਕਰਤਬਾ ਵਾਲਾ ਤਿਸਨੂੰ ਲਖ ਕਰਕੈ ਕਿਆਏ ਮੇਰੇ ਸੇ ਅਧਕ
ਪ੍ਰੀਤਮਾਨ ਹੇ ਸੁੰਦ੍ ਹੈ ੨ ਪਵਨ ਭੇਸ ਸੀਘ੍ ਪ ਪ੍ਰਬੋਧਸਿਖਜਾ ਮਿ-
ਲ਼ਨੇ ਦੀ੮ਉਮਗ ਉਛਲ ਵਾ ਉਤਸਾਹ ਸੇ ਬੌਤੇ ਦਿਨਕੇ ਪਸਚਾਤ
੯ ਤਾਤ ਹੇ ਪਿਤਾ ਆਪਕੋ ੧੦ ਘਾਤ ਔਸਰ ਨਿਕਾਲਨੇ ਦੀ ਮੋਹਿ
ਮੋਹ ਉਤਪਤ ਭਯਾ ਤਿਸਤੇ ਰਾਜਾ ॥ ਇਤੀ ॥ ੨੫੦ ਠਾੜ ਕਰ
ਤਿਸਨੂ ੨ ਕਿਰਨਾ ਧਰ ਸੂਰਜ ੩ ਕਲੂਕੇ ਧੂੜੀ ਦੇ ੪ ਠਗਨਾ-
ਇਕ ਸੇ ਨੈਨ ਦੈ ਠਗ ਜਿਯੋ ਰਹੀ ਲਗਾਇ ਠਗਨੇ ਵਾਲੇ ਠਗ-
ਨਾਇਕ ਕੀ ਨਿਆਈ ਲਗਾਇ ਰਹੀ ੫ ਥਰ ਸ੍ਰੋਸ੍ ੬ ਤਾਹਿਤਿਸ
ਸਾਹਕੇ ਪੁਤ੍ ਨੂੰ ਭੇਦ ਅਨੰਦ ਮੇਲੇ ਦਾ ਕਿਨੂ ਨ ਕਿਛ ਲਹਿਯੋ
ਕਿਸੇ ਨੇ ਭੀ ਰੰਚਕ ਮਾਤ੍ ਨਹੀਂ ਜਾਨਿਆਂ ਰਸਤੇ ਮੈਂ ਜਾਂਦਿਆਂ
੨ ਭਿਤ ਤਿਸ ਜਗਾ ਤ੍ਰਿਯਾ ਗੋਲੀਆ ਨੇ ੮ ਤਾਕੋ ਤਿਸ ਪਿਤਾ
ਲੜਕੇ ਕਾ ਹਾਠਾ ਚੁਪ ਹੋ ਰਹਿਆ ਸੋਧ ਖੋਜ ਵਾ ਨਿਸਾਨ ਤਾਕੀ
ਬਧੂ ਤਿਸ ਲੜਕੇ ਕੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ੮ ਕਰੀਜੈ ਕਰਾਂ ਗੇ ਹਮ ਤੇ
ਕਰੀਏ ੯ ਭਰੀ ਭੋਗਾ ਕਰ ੧੦ ਬਿਪਰੀਤ ਉਲਟੀ ਰੀਤੀ
ਚਲਾ ਆਸਨ ਕਰਕੈ ਆਪਸ ਮੈਂ ਇਕ ਦੂਜੇ ਕੋ ਲਲਸਨਾਮ
ਆਸਨ ੧੧ ਅਰਾਮ ਸੁਖ ਅਨੰਦ ੧੨ ਆਪ ਯਹਾ ਮਿਤ੍ ਕੋ
ਇਹ ਇਸ ਲੜਕੇ ਕੋ ਡਾਰ ਗਈ ਹੈ॥ ਇਤੀ ॥ ੨੫੧ ਨਗੁਨੀ

ਨਹੀਂ ਬਿਚਾਰੀ ੨ ਨਾਗਰ ਕੁਆਰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨਗਰ ਕਾ ਰਾਜਾ ਹੈਸੀ ਕੈਸਹੂ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਉਸਕਾ ਮੈ ੩ ਮਦ ਕਰਕੈ ਜੋ ਮਤਾ ਹੁਆ ੨ ਓ ਲੜਕਾ ਦਬ ਰਹੀ ਕਿਆ ਮੋਹਤ ਹੋ ਰਹੀ ਅਤੀ ਪਾਨ ਖਾਕੇ ਪੀਕ ਥੁਕ ਹੇਠਾਂ ਕੈਸ ਹੂ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਉਪ੍ਰ ਦੇਖਕੈ ੪ ਪਲਟ ਮੁਡ ਉਪ੍ਰ ਕੋ ੬ ਠਗ ਦ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਮਿਤ੍ਰ ਸਾਥ ੭ ਜਬ ਥਕ ਜਾਵੈ ਪੌੜ ਰਹਤੇ ਹੈ ੮ ਮਦਯੋ ਦਿਤ ਨਾਮ ਮਦਨ ਕੋ ਉਦੇ ਹੋਨੈ ਵਾਲੇ ਧਰੇ ਕਰਦੇ ਹੈ ੧੦ ਧਰੇਂ ਪਕੜਦੀ ਹੈ ਵਾ-ਪਲਕ ੨ ਕੈ ਉਪ੍ਰ ਧਰਤੀ ਹੈ ਛੈਲਨੀ ਨੂੰ ੧੪ਗਹ ਪਕੜ ਵਾ ਗ੍ਰਹ ਘਰ ਮੈ ਲਿਆਂਦਾ ੧੫ ਰਾਜਾ ਕਹਤਾ ਹੈ ਹੇ ਪੁਤ੍ਰੀ ਜੋ ਕੋਈ ੧੬ ਦੋ ਜਾਨ ਜਾਨੀਏ ਵਾ ਜਾਨਤੇ ਹੈ ਰਾਜਾ ਕਹੇ ਹੇ ਪੁਤ੍ਰੀ ਕੀਜਿਸੈਕਰ ਦੇਈਏ ਕਾਰਜ ਹਾਨ ਨਾਸ ਵਾ ਬਿਗਾੜ ਤਿਸਕਾ ੧੭ ਐਸੇ ਕੈਕਰ ਤਬ ਤਵਨ ਕਹਾ ਤਿਸਨ ਜਿਨ ਪਰਸ ਨੇ ੧੮ ਦੋ ਲੈਕੇ ਹਥਾਂ ਸੇ ਵਾ ਪ੍ਰੇਮ ਸੇ ਗੁਝ ਅਗੁਝ ਪ੍ਰਯੋਗ ਗੁਜ ਤੋ ਤਾਤ ਪਰਜ ਸੀਸੋ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਕੈ ਕੁਛ ਕਦਰ ਭੀ ਨਹੀਂ ਲਖਯਾ ਭਾਵ ਗੁਹਜ ਹੀ ਰਹਿਆ ੧੯ ਨਾਗਰ ਤ੍ਰਿਯਾ ॥ ਇਤੀ ॥ ੨੫੨ ਭਰਾ ਪੂਰਨ ਕੀਆ ਕੋਈ ਕਾਲ ਪੁਨਾ ੧ ਲੰਬੋਦ੍ਰ ਲੰਬੇ ਉਦਰ ਵਾਲੇ ਪਸੂ ਕਾ ਅਵਤਾਰ ਹੈ ਮੁਖ ਸੁਧ ਘਾਸਕੋ ਛਡ ਕਰ ਆਪਨੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੋ ਛਡ ਕਰ ਰੁੜੀ ਵਿਸੇ ਪਰ ਜਾਤਾ ਹੈ ੨ ਤਵਨ ਸੋ ਵਾ ਤਿਨਕੋ ਤਿਸਕੇਮਿਤ੍ਰ ਪਨੇ ਦੀ ਸਾਖੀ ਹੈ ੩ ਜੀਯੋ ਬਿਆਹੀ ਹੋਈ ਇਸੀ ਤੇ ਏਕ ਬਾਢੀ ਸਾਥ ੫ ਦੋਨੋ ਹਰੀ ਚੁਗਨ ਵਾਲੀਆਂ ਸਨ ਇਕ ਦਿਨ ਆਪਸ ਮੈ ਬੈਠਿਆ ਹਸਦੇਆਂ ਤਿਹ ਤਿਸ ਤ੍ਰਿਯਾ ਦੀ ਉਚਾਰ ਦੀ ਭਈ ਹੇ ਰਾਜਨ ੬ ਅਪਨੇ ੨ ਗੁਣ ਕਹਨ ਲਗੀਆਂ ਜੀਓ ਕਹੇ ਤਾਤੇ ਤਿਸ ਪਾਸ ਤੇ ਉਲਟਾ ਡੰਡ ਦਾ ੯

ਆਨ ਕਰਕੈ ਔਰ ਸਾਥ ਰਮਤ ੯ ਦੇਹ ਛੀਨ ਸਚੀਰ ਨਿਰ
ਬਲ ਤੇ ਭਾਰਾ ਹੋਣੇ ਸੋ ੧੧ ਲੋਟਨੀ ਘੋਰਨੀ ਵਾ ਪਸਲੋਟੀ
ਖਾਕੇ ਡਿਗ ਪਏ ੧੨ ਹੋਰ ਦੇਖੀਏ ਆਪ ਬਿਚਾਰ ਕੈ ੧੩
ਠਾਨਤਰ ਪਟਾਂ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ੧੫ ਮੁਹ ਮੇਰੀ ਮੇਰੇ ਮੂਤ੍ਰ ਦਾ ਦੀਵਾ
ਭਰੇਆ ਹੋਵਾ ੧੬ ਤਟ ਪਾਸ ਜਾ ਮੈ ਜਿਸ ਪਾਤ੍ਰ ਮੈ ਪੈਲੇ ਲਘ
ਮੂਤ੍ਰ ਤੋਸੋਂ ਤੇਰੇ ਪਾਸੋਂ ੧੭ ਬਚਤ ਰੈਂਦਾ ੧੮ ਭੇ ਸਾਥ ੯ ਜੋ
ਕਾਜ ਅਬ ਕਹੋ ਸੁ ਕਰੋ ਬਹੁ ਹਾਰ ਬਹੁਤ ਲਜਤ ਅਧੀਨ ਭਯਾ
ਹੈ ਇਸ ਕੌਤਕ ਸੇ ਤੇਰਾ ਸਤ ਦੇਖ ਕਰ ੨੦ ਚਮਤਕਾਰ ਅਜ-
ਮੂਦਾ ਕੌਤਕ ਕਰਾਮਾਤ ਵਾਲਾ ੨੩ ਹੇ ਨਾਥ ਸਵਾਰਾ ਸਵੇਰੇ ਕੋ
ਤਾ ਮੇਰੀ ਖੁਸੀ ਹੋਗੀ ੨੪ ਸਵਾਰੈ ਬਨਾਕੈ ਵਾ ਸਵੇਰ ਕੋ ੨੫
ਦੰਡ ਕਾ ਬ੍ਰਹਮ ਭੋਜ ੨੬ ਹਰੀਛ ਚਤ੍ਰ ਆਪ ਕੋ ਇਹ ਇਸ
ਪ੍ਰਕਾਰ ਡਹਕਾਓ ਭ੍ਰਮਾਇਆ ॥ ਇਤੀ ॥ ੨੫੩ ਦਿਪਤ ਕ੍ਰਾਂਤੀ ੧
ਕਥਾ ਚਾਦਨੀ ੨ ਕਤਹੁ ਕਦਾਚਿਤ ੪ ਚੁਪ ਰਹੀ ਚੁਪ ਹੋ ਰਹੀ
ਕਿਲਕਟੀ ਕਿਲਕਾਰੀ ਕਿਆ ਚੀਕਾਂ ਮਾਰ ਕਰ ੮ ਧੁਮ ਡੰਡ
ਰੌਲੀ ॥ ਇਤੀ ॥ ੨੫੪ ਥਰਤ ਭਯੋ ਬਿਆਹਤਾ ਭਯਾ ੨ ਤਿਹ
ਤਿਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੋ ਵਹ ਨਰ ਮਲਕ ਨਾਮ ਕਰ ਗੁਜਰ ਤਿਹਕੇ
ਪਿਤਾ ਕੇ ਘਰ ਰਹਤਾ ਸੀ ੩ ਅਥਾਨ ਗੂਭ ੪ ਪਤੀ ਪਾਸ ਜਾਕੈ
ਕਹਤੀ ਹੈ ਹੇ ਪਿਆ ਮੈ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਖੂਛ ੫ ਤਾਸੋਂ ਤਿਸ ਪਤੀ
ਸਾਥ ਰਹ ਠੈਹਰ ਗਿਯਾ ਹੈ ੮ ਯਾ ਕਹ ਇਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੂ ਪ੍ਰਮਾਨ
ਨਿਸਚਾ ॥ ਇਤੀ ॥ ੨੫੫ ਵਹੀ ਕਹ ਸੋਈ ਉਸੀ ਨੂ ਸੋਭਤੀ ਹੈ
੨ ਬਾਰ ਲੜਕੀਆਂ ਇਸਤ੍ਰੀ ਅਹੈ ਅਧਕ ਸੁੰਦ੍ਰ ੩ ਇਕ ਦਿਨ
ਜਾਤਾ ਹੈਸੀ ਬਨ ਮੈ ਅਗੇ ੪ ਜੋਜਨ ਚਾਰ ਕੋਹ ਤਿਹ ਤਿਥੇ ਵਾ
ਤਿਸਨੇ ਪ ਜਟਧਾਰੇ ਜਟਾਂ ਵਾਲੇ ਪਾਗੇ ਰਸੇ ਹੋਏ ਹੈ ੯ ਤਾਰ ਤਾੜ

ਸ੍ਰੀਫਲ ਸੀਤਾ ਫਲ ਵਾ ਬਿਲ ਕਥ ਵਾ ਸੁਭਾਇਮਾਨ ਫਲ ਲਗੇ ਹੋਏ ਹੈ ਤਾਰ ਇਕ ਰਸ ਵਾ ਤਾਰ ਸਿੰਗ੍ਰੀ ਬ੍ਰਿਛ ਤਹਾਂ ਤਿਥੇ ਹੈ ਜੁਗਲ ਦੋਇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਬਡੇ ਨਲੇਰ ਨਾਰ ਅਨਾਰ ਨਰੰਗੀ ਫਲ ੭ ਨਗਰੀਸ ਗੁਲ ਦੁਪਹਰੀ ੮ ਝਰਨਾਉ ਮਾਹੁ ਜਲ ਚੁਸਮੇਆਂਦੇ ੯ ਜਾ ਰਾਜਾ ਕੀ ਲੈਜਾਕਰ ੧੦ ਸੇਵਤਕਿਆ ਰਹਤੀਆਂ ਹੈ ਪ੍ਰੇਮ ਸੇ ਤਾਹਿ ਤਿਸ ਬਨ ਨੂੰ ਜਿਯੋ ਚਿਤ ਮੈਂ ਮਿਤ੍ ਨੂੰ ਰਖੀਦਾ ਹੈ ੧੧ ਸਦਾ ਸਦ ਹੈ ਆਪਨੇ ਜੋਬਨ ਤੇ ਸਰੂਪ ਦਾ ਨਟੀ ਛਾਲਾ ਮਾਰਨ ਵਾਲੀ ਹਥਾ ਦੀਆ ਚਲਾਕ ੧੨ ਬਨੀ ਫਬ ਰਹੀ ਹੈ ੧੩ ਭਰ ਪੂਰਨ ਚੌਪ ਖੁਸੀ ਉਤਸਾਹ ਕਰਕੈ ਡੀਠ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਨਿਗਾ ੧੪ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਲਾਲੋ ਲਾਲ ੧੫ ਮਨੀ ਮਨੀਆਂ ਸੋਭਤੀਆਂ ਹੈਂ ਸਾਥ ਤੈਸੇ ਮਨੀਆਂ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਲਾਲ ਰਾਜ ਪੁਤ੍ ਕਹਯੋ ਚਹਤ ਵੋ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ੧੬ ਲਲਾ ਉਪ੍ਰੋ ਵਾ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਫੂਲ ਪਾਨ ਸਰਾਬ ਵਾ ਫੁਲ ਤੇ ਪਾਨ ਬੀੜਾ ੧੮ ਜਾਨ ਜੈਸੇ ਖਧੀ ਮਾਰੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਬੇਧੀਆਂ ਗਈਆਂ ੨੦ਬਿਚਾਰੈ ਬਿਚਾਰ ੨ ਕਰਕੈ ਛੋਤ੍ ਅਸ ਸਾਥ ਪਰ ੨੩ ਏਕਨ ਇਕ ਨੇ ਧਰਮਰਾਜਾ ਕਾ ੨੫ ਪਾਟ ਸਿੰਘਾਸਨ ਪਰ ਬੈਠਕੇ ੨੬ ਉਨਕਾ ਰੂਪ ਸਟ ਪਰਾਇ ਸੀਘਰ ੨੯ ਹੇ ਨਾਥ ਮੈਂ ਅਨਾਥ ਕੋ ਸਨਾਥ ਪਵਿਤ੍ ਵਾ ਮੋਖ ਕੀਆ ਤੇ ਲੋਭਾਇਮਾਨ ਹੋਏਆ ੨।੩੧ ਪ੍ਰਮਾਨ ਨਿਸਚਤ ਕਰਕੈ ੩੨ ਬਧਾਈ ਬਜੀ ਖੁਸੀ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਈ ੩੩ ਬਿਚਾਰ ਜੁਗਤੀ ਨੂੰ ॥ ਇਤੀ ॥ ੨੫੬ ਭਾਰੋ ਪ੍ਰਤਾਪ ਵਾਲਾ ਤੇ ਬਲ ਵਾਲਾ ੨ ਇਕ ਕੁਜ ਬਿਹਾਰ ਗਲੀਮੈ ਵਾ ਬਾਂਗ ਮੈਂ ਸੈਲ ਨੂੰ ਆਵਤੀ ਭਈ ਸਕੁਚੈ ਸੰਕੋਚਤੀ ਹੈ ਲਜਯਾ ਕੋ ਬਾਂਧ ਕਰ ਮਨੋ ਜੂਪ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਜੂਏ ਮਨ ਰੂਪੀ ਧਨ ਹਾਰ ਆਈ ਹੈ ਧਾਮਨ ਮੰਦ੍ ਮੈਂ

ਜਾਇ ਕਰ ਮਨ ਹਾਰ ਪੂਜਾ ਵਾ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਕਰੀ ਦਾਸੀ ਕੀ ਘਿਘ
ਆਈ ਮਿਨਤਾਂ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੁਹੁਤੀ ਜੋ ਹੈਸੀ ਬਾਰਤਾ ੫ ਛੋਰਲਾਕਰ
ਬਾਕੀ ਬਿਲੋਕਨ ਸੁੰਦ੍ ਦੇਖਨੀ ਦੇਹ ਛੁਟੋ ਆਯੂ ਕਿਉ ਨ ਘਟੈ ੬
ਏਕਤ ਏਕਤੋ ਵਾ ਏਕਤ੍ਰ ਸਿੰਗਕਰੈ ਝਰਨਾ ਬਿਡੈ ਜੋ ਬੋਲਤੇ ਹੈਂਏ
ਮਾਨੋ ਛੇਕ ਪਾਵਨੇ ਕਰਤੇ ਹੈ ਏਬਿੰਦਲਤਾ ਬਿਜਲੀ ਨਹੀਂ ਕ੍ਰਿਪਾ-
ਨਾ ਹੈ ਜੋ ਪੂਛੇ ਤੁ ਕੈਸੇ ਬਚੀਤਾ ਤੇ ਪ੍ਰਾਨ ਹਮਾਰੇ ਬਚੇ ਹੈਂ ੭ ਮੰਗਵਾ
ਧੋ ਮੰਗਵਾਲੇਤਾ ਹੈ ੮ ਜੁਵਾਲ ਲਾਟ ਜਗੀ ਪ੍ਰਕਾਸੀ ਮੀਤ ਕੀਤਨ
ਤ੍ਰਿਫ ਜਾਨ ਪ੍ਰਿਯਪ੍ਰਾਣਧਨਹੇਦਿਲਦੇਪਿਆਰੇਮਿਤ੍ਰ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਨਰੂਪੀ
ਧਨ ਕੋ ਰਖ ਲੈਆਕਰ ੧੧ ਸੀਸ ਫੂਲ ਚੌਕ ਕਰਨ ਫੂਲ ਤਨੌੜੇ
ਵਾ ਢਿਡੂ ਮਾਗਹ ਚੀਰਨੀ ੧੨ ਬਜ੍ ਹੀਰੇ ਗੁਹਡਾਰੇ ਗੁਦ ਸੁਟੇ
ਨੀਲੇ ਤੇ ਹਰਤ ਸਬਜ ਮਨੀ ਤੋ ਮਨੀਆਂ ੧੩ ਏਕੋਣ ਹੈ ਦੇਵਜਾ
ਹੈ ੧੬ ਬਾਲ ਤਿਨ ਲਈ ਤਿਸ ਸਖੀ ਨੇ ਧੀਰੀ ਹੈ ਗੁਹਿਗਈ
ਚੁਦ ਗਈ ਹੈਸੀ ਸੋ ਰਾਨੀ ਅਰ ਮੁਖ ਸੇ ਏਹ ਕਹਿਓ ੧੭ ਸਰਬੰ
ਗਾ ਸਰਥ ਅੰਗਾਂ ਦੀ ਛਥ ੧੮ ਸਿਰ ਝਾਰ ਸਿਰ ਫੇਰਿਆ ਧਾਕੇ
ਇਸ ਸਖੀ ਕੇ ਤਨ ਮੈਂ ਸਾਤ ਸਤ ਸੋ ਵਾ ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ਸੈਕੜੇ ਹੀ
੨੦ ਉਹੀ ਉਸ ਤ੍ਰਿਫ ਕੋ ੨੨ ਭਿਛਆ ਅੰਨ ਪਕਾ ਹੁਆ ੨੩
ਬਿਸ੍ਵਾਸਤ ਨਿਸਚੇ ਭਰੋਸੇ ਵਾਲੇ ਕਰਦੀਏ ੨੪ ਕਠੋਰ ਅਯੋਗ
੨੫ ਪ੍ਰਗਟ ਦਿਖ੍ਵਾਵੈ ੨੭ ਅਸਨ ਸਪ੍ਰਸ ॥ ਇਤੀ ॥ ੨੫੭ ਕੋਸ
ਉਤਮਾ ਨਾਮ ਨਿਕ ਅਨੇਕ ਵਾ ਚੰਗੇ ਸੁੰਦ੍ ਥਕਤ ਮੋਹਤਤ੍ ਰੂਪ
ਕੁਅਰ ਨਾਮ ਕਰ ਜਥ ਵਹੁ ਲੜਕਾ ੪ ਉਨ ਕੀ ਯੁਕਤੀ ੬
ਜਯੋ ਤਯੋ ਛਲ ਵਲ ੮ ਢੀਠ ਨਿਡਰ ਅਜਹੁ ਭੀ ਮੇਰੇ ਹਟਾਏ
ਤੇ ੧੦ ਕ੍ਰਿਪਾਨੰਦ ਨਾਮ ਪਿਤਾ ਨੇ ਵਾ ਈਸਰ ਨੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਉਤਪਤ
ਕੀਆ ਹੈ ਪੁਨਾ ਮਿਸ੍ ਗੁਰੁ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ੧੨ ਸਵਾਰੈ ਸਵੇਰੇ ਵਾ

ਬਨਾਕੇ ਸਾਸਨਾ ਤਾੜਨਾ ੧੩ ਪਰਦਾ ਬਿਬਿਚਾਰ ਕਰਨੇ ਦਾ
ਕੂਰ ਹੇ ਕੂੜੀਛਲ ਕਰਤਾ ੧੫ ਤਾਂਤੇ ਤਿਸ ਪਾਸ ਤੇ ੧੭ ਤਰ ਹੋਠਾ
ਡਾਲਨਾ ਕਰ ਦਿਤੀ ਆਸਨ ਲਗਾਇ ਕਰ ਬੈਠਨਾ ਕਰ ਰਹੀ
੨੦ ਇਹ ਕਸ ਕਿਆ ਕਰਮ ਅਬ ਯਾਕੋ ਇਸ ਲੜਕੇ ਕਾ ੨੧
ਚਿੰਤਾਮਨ ਚਿੰਤਾਮਨੀ ਨਾਮ ਕਰਕੇ ਮੰਤ੍ਰ ਅਮਕੇ ਮਿਸ੍ਰ ਨੇ ਤੈਮਰ
ਹੈ ਤੁਮਾਰਕਰ ਆਪ ਉਪਰ ਬੈਠ ਕਰ ਏਹ ਮੰਤ੍ਰ ਸਾਧੈਗੀ ੨੪
ਜਤਨ ਦੁਖ ਮਾਰ ਕੁਟ ਕੈ ੨੫ ਤ੍ਰਾਹਿ ੨ ਰਖ ੨ ਲੈਐਸੇ੨੮ਕਸ
ਕਿਆ ੨੯ਉਪਦੇਸ਼ਜੋਮੈਨੇਏਹਨਹੀਂਕੀਆਹੈਐਸੇ੩੦ ਹੰਸ ਮਤੀ
ਨੂ ੩੧ ਭਾਵ ਘੈਹਨ ਘਾਇ ਸਾਥ ਮਾਰਦੀਆ ਥਰ ਨਾਚ ਨੇਏ
ਬਿਅੰਗ ਬਚਨ ਹੈਨ ਛਿਨਾਰਨੇ ॥ ਇਤੀ ॥ ੨੫੯ ਤਿਹ ਪੁਰ ਮੈਂ
ਤਿਸ ਪੁਰੀ ਮੈਂ ਉਤਪਤ ਹੋਏ ਹੈਨ ੫ ਨਰ ਰਾਜ ਸੂਰਮੇ ਰਾਜੇ ੬
ਅਨੈ ਪ੍ਰਿਥਮ ਕੁਆਰ ਬਡੇ ਪੁਤ੍ਰ ਕੇ ਤਨ ਮੈਂ ਰੂਪ ਰੂਪ ਘਟ ਥਾ
ਛੋਟੇ ਦੇਤ ਨ ਮੈ ਹੈ ਤ੍ਰਿਯਾ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਸੁੰਦ੍ ਵਾ ਵੇਸ੍ਯਾ ੮ ਸਭੁਸਤੇ
ਤਿਸ ਰਾਣੀ ਦੀਆ ਤਨ ਮੈਂ ਵਾ ਅਨੰਗ ਸੰਪੂਰਨ ਹੋ ਗਈ ੯
ਟੀਕਾ ਕੋ ਥਡਾ ਲਾਇਕ ਬਿਚਾਰਨਾ ਕਰ ਡਾਰੋ ਫਿਰਾਵਾ੧੦ਸ਼ਿਰ
ਧੁਜਹ ਪਤੀ ਨੂ ਘਰ ਆਪਨੇ ਮੈਂ ੧੧ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਪਤੀ ਛਾਵਨਾ
ਸੇ ੧੨ ਪੁੱਤ ਤੇ ਪਤੀ ਕੋ ਮਾਰ ਪੁਨਾ ਆਪ ਐਸੇ ਪਤ ਪਿਤਾ ਨੇ
ਸੁਤ ਕੋ ਮਾਰਿਆ ਹੈ ਤੇ ਸੁਤ ਨੇ ਪਿਤਾ ਕੋ ਸੰਘਾਰਿਆ ਹੈ ਮਦਕ
ਸਾਥ ਕੋ ਪਤਨ ਤਏ ਕੋ ਪਸ਼ਾਬ ਤਪ ਕੈ ੧੪ ਉਦਤਭਏਦੌੜਤੇ ਹੁਏ
੧੬ ਭਾਵ ਉਤ੍ ਕੀ ਤ੍ਰਢ ਥਦ੍ਰੀ ਨਰੈਲ ਕੇ ਪੰਥ ਮੈਂ ੧੭ ਨਿਫਰਤਾ
ਹਠ ਨਾਰੀ ਦਾ ੧੯ ਛਡਨਾ ਕਰ ਦਿਤੀ ਕੁਚਰੀ ਕੰਜ ੨੧ ਸੁੰਦ੍
ਇਸਤ੍ਰੀ ਵਾ ਥਸਤ੍ ਤਹਾ ਤਿਥੇ ੨੩ ਸੀਥ੍ ਸਿੰਥਲ ਭੁਲਾਈ ਭੁਲਾ
ਵਦੇ ਕੋ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਈ ਉਤ ਮਾਗਨ ਭੇਸ ਥਨਾਈ ਸੁੰਦ੍ ਇਸਤ੍ਰੀ

का सरुप बनाके आईर५ कवंण सीए को केहड़ीए २६ चल
सीप्रू नगानी पहाड़ां दी सकती व्हा पारबती तुआ तू अनै
कहिधो ए सभ कवन की सुता है हो व्हा कहिधा लज्जके नै
कि हे इसत्री किस राजे की पुत्री है साच कहि देहि २७
अब ही हूं अपनी बसै धामहमारेआइ अबीहमारी इस
त्री होकर घरमै बसना करी ए २८ नह२ सबद जो ए
बात नहीं करती मैं ऐसे मंत्री कहै पर चित मैं लगी होई
है ऐसी निगोडी लगन नवीन सुंदू व्हा अटुट प्रीतीजो सोई
बचन उस इसत्री ने ॥इती॥ २५९ जगासी जगत काईसर
१ गुर पूज २ मन दी प्रीती करकै पुना मित्रू के पाव्ने
व्हासते ऐसा करना चाहिआ चरित्रू सिव्हा का बहाना करकै
कहा कि आज मैं ३ जोत प्रकास चेतन कला जीवतिआं ही
मुकती करकै ५ नृप की आगिआ के साथ तिथे जीअता
जीवन मुकता हुई होई ऐपतीं ने लखधा तो जाकर॥इती॥
२६० रहै हैसी जग वधो प्रभा कर जगत मैं उतपत हुधा
है सूरज १ राजा ते यदप पर तोडीपुत्रू वासते बहुरखन
संग ३ सूत नाद कंना मै गावने की ४ ऐसा इस प्रकार
सपरस करदिआं लख लए राजा जब ६७ तिसै तिस मित्रू को
तरा हेठा ९ नात नावदेआं २ मृतक दे हेठां त्रिया को पकर
लई हथां से पुना१० दुहे कर दोना हथां से १६ भावमंगना
प्रसंन ॥ इती ॥ २६१ वई उतपत हुई है १ जनम मानो
वैसाह मद ने सरुप सुता व्हा साह का पुत्र सस का ते मदनदा
अवतार उपज आइआ है व्हा काम ने ससी का अव्हार उत-

ਪਤ ਕੀਆ ਹੈ ੨ ਸੁਬੇਸ ਹਾਰ ਸਿੰਘਾਰ ਮੋਨਹਰ ੩ ਸੁੰਦ੍ ਲੜਕਾ ਵਾ ਮਾਨੋ ੪ ਚੁਰਾ ਲੈਗਿਆ ਹੈ੫ ਪਠੈ ਭੇਜਤੀ ਭਈ ੪ ਬਿਬਧ ਬਿਧ ਕੈ ਲਏ ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਕੈ ਲਿਤੇ ੫ ਬਿਚਾਰ ਚਰਤ੍ ਪਿਆਰਵਾ ਪਿਆਰੇ ਨੂ ੬ ਨਕਰ ਕਿਨਹੂ ਗਹ ਕਿਸੇ ਨੇ ਭੀ ਹਥਾ ਸੇ ਨਹੀਂ ਪਕੜਿਆ ੭ ਮਾਲ ਸੋਂਦਾ ਅਸਬਾਬ ਤੇ ਮਤਾਇ ਰੋਕੜ ਵਾ ਲੋਕਰ ਲੋਲੀ ਸਬ ਪਦਾਰਥ ੯ ਭਯੋ ਹੋਯਾ ੨ ਤਿਸਦੇ ਸਾਥ ਸੁਖ ਪਾਇ ਕਰਕੈ ਆਪਣਾ ਦੇਸ ॥ ਇਤੀ ॥ ੩੬੨ ਬਟਾ ਰਸ ਸ੍ਰੇਸ੍ ਬਿਜਲੀ ਹੈ ੨ ਇਕ ਤਹਾ ਤਿਸੇ ਵਾ ਤਿਸਦੀ ਬਾਤ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਭਾਖ ਕੈ ਜੋ ਮੈਂ ਲਿ-ਆਵਤੀ ਹੂ ਤਿਹ ਤਿਸ ਮਿਤ੍ ਨੂ ਰਾਨੀ ਦੈ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ੪ ਚਿਤ ਦੇਖਨਾ ਵਾ ਚਿਤ ਹੀ ਨ ਦੇਨਾ ਕੀਤਾ ੫ ਕਹਕੈ ਕਹ ਦੇਵੈ ੬ ਬਿਰਹ ਵਿਛੋੜੇ ਕੀ ੭ ਸਾਮ ਡਾਰਯਾ ਕੇ ਇਸ ਕੀ ਸਰਨ ਕੇ ਵਿਖੇ ਪਾ ਕਰਕੈ ਇਕ ਗੋਲੀ ਕੋ ਇਸ ਕੋ ਹਨ ਦੇ ੯ ਆਪਹਿ ਤ੍ਰਿਯਾ ਆਪਨੇ ਆਪ ਕੋ ਗੋਲੀ ਨੇ ੧੧ ਚੋਰ ਬੈਰਨ ੧੩ ਤੋਪਖਾਨਿਆਂ ਵਾਲਿਆਂ ਕੋ ਬਾਨਾ ਗੋਲਿਆ ੧੫ ਕਿਉਂਕਿ ਭੀਮੈ ਧੀਪਰ ਲੁਭਾਨੇਕਾ ਲਪਰਸਿਵਭੀ ਸ੍ਰਤੀ ਕੇ ਮਰਨੇ ਪਸਚਾਤ ਤਊ ਭੀ ਫੇਰ ਪਾਰਬਤੀ ਕੇ ਬਿਹਾਨੇ ਸੇ ੧੬ ਭਾਵ ਮੁੜਰਾਜੇ ਇਤੀ ੨੬੩ ਧਰੈ ਪੜੀ ਹੋਈ ਸੀ ੨ ਥਾਪ ਕਲ ਥਣਾ ਕਰਕੈ ਲੜਕੀ ਪੁਨਾ ੩ ਪੰਨਗੀ ਸਰਪਾਂ ਕੀ ਕੰਨਿਆ ਨਟੀ ਨਟਾਂ ਦੀ ੫ ਭੁਲ ਕਰਕੈ ਭੀ ਪਲਕਾ ਨਹੀ ਲਗਾਵਤੀਆਂ ਕਿਆ ਮੀਟ ਦੀਆਂ ਨਹੀਂ ੬ ਅਪਛਰਾ ਥਡੀ ੭ ਸੁਯਾਹਿ ਸੋ ਇਸ ਕੈ ਮਿਲਾ ਕਰ ੮ ਪਰੀ ਥਡੀ ਕੇ ਖੋਜ ਕਰ ਇਹ ਕੋ ਮਿਲਾ ਦੇ ਹੈ ਦੇਵਾਂ ਗੀਆਂ ੯ ਰਾਜ ਪਰੀ ਕੀ ਹੋਰ ਸਹਸਾ ਸੈਕੜੇ ਨ ਸੁੰਦਰ ਪੁਰਸ ਐਸਾ ਭਿਖ ਰਸਤੇ ਸੇ ਬੈਠਾ ਤਿਸਨੇ ਤਿਸ ਪਰੀ ਨੂ ਲੜਕੇ ਕਾ ੧੦ ਤਹਾਂ ਤਿਥੇ ਬੈਠੀ ਹੋਈ ੧੨ ਕਵਨੈ ਕਿਸੇ ਨੈ

नातर जे सच नहीं कहे गीता १४ प्रीतम पुरस वैसा सुंदर
गवाधो के फिर २ कै थकत हौं रहीआं है १५ सुघर चतर
१६ कमन ढुआ पहुच सकता है ते कवन लघा सकता है
उसको १९ यह अपछरा तो न बिचारै नहीं जान सकता
देख सकता २० साकी इस अपछरा की सुध २१ भुल कर
कै वा भुली होई नु मोहत होई ' नुयह सुध इह होस जो
सै खोजने आईसा राज कंनघा निमत पती को उलटा तिस
पर इकी उस बात की यह बात मेरे मोहत होने की २२
याको इस बात का २३ वाको चरित्र उस जड़ की अकार सू-
प राज राट सखा २४ हानैनन सजे खबे नेत्रां से वा हरन
सम सुंदर नेत्र से वा नेत्रां से देखकै पुना निहोट २ कै रुहर
लहु वा नीर २५ नदी नाटनी नाटक वालेआ दी मदार-
नी है नगनी पहाड़ां वाली निज आपनी पारबती सिवी
सती किरव तन जुजई रवी जु ने किआ सुरज जीने तन ते
जाई है जमना चेटक चित्र जादु रुपी अकार मुरती चतु
अपछरा लड़के दे चित नु २६ चित्र अकार उस लड़की
का जब अकाप परी ने चित्र चत्र के अकार सरुप वाला
उस लड़की के तिन तिस लड़की ने २७ कहो
राजने कहां किसनु चित दा भेद २८ गुन मिटे
३ २९ अंत्र हिरदे से इत्रे इतना भारी ३० सुघ चत्रे हो
देरै न ताके हाथ हे राजन तिस लड़के के हाथ
पं असली कुअरी प्रापत नहीं होती तिसते तिस का चित्र
मैं इते इस तरफ पाईऐ पादना करन ३४ पुछया जो

ਤੂ ਕਉਣ ਹੈ ਕੋਹ ਉਤ੍ਰ ਸੁਰਿਦ ਸਹ੍ਰਿਦ ਸਖੀ ਬਖਾਨਨਾ ਕਰੀਏ
ਕਿਆ ਜਾਨ ਤੂ ਚਤ੍ਰ ਤੇਰਾ ੩੫ ਭ੍ਰਮ ਫਿਰੀ ਡੋਲਦੀ ਫਿਰੀ ਹਾਂ
੩੬ ਲਹ ਦੇਖਆ ਹੈ ਹੇ ਸਜਨ ਕਹਾ ਕਿਆ ਕਹਾ ਮੋਹਕੋ ੪੧ ਦੈਦੈ
ਚੁਕ [redacted] ਕੈ ਅਸ ਸ੍ਰਮ ਐਸਾ ਜਤਨ ਤਾਹਿ ਕੁਅਰੀ ਕੋ ੪੩ ਤਾਕਹ
ਤਿਸ ਨੂੰ ਮਿਲਨੋ ਭੀ ਏਕ ਵਾਰੀ ਨ ਦੀਆ ੪੫ ਨਿਗੋਡੋ ਜਿਨਾਂ
ਦੋ ਰੋਡੋ ਹੀ ਨਹੀਂ ਜਿਸ ਕਰਕੋ ਫੋਰ ਮੁੜ ਕੋ ਭੀ ਆਵੋਗੀ ਕਲ
ਨਾ ਪਰੈ ਸਾਂਤੀ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦੀ ਤਾਂਤੋ ਲਾਗਤ ਚੈਨ ਖੁਸੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ੪੬
ਮਹਬੂਬ ਕੋ ਪਿਆਰੋ ਕੇ ਜਾਮ ਜਰਾ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਤਬ ਕੋ ਮੈਂ ਸਬਕੀ
੪੯ ਕਬਨਿ ਕਵੀ ਐਸੇ ਕਹਤੇ ਹੈ ਵਾ ਕਵੀ ਐਸੇ ਨਹੀਂ ਕਹ
ਸਕਤੇ ਕੇ ਆਵ ਨਗੇ ੫੦ ਥਹਰਾਇ ਥਰ ਥਰ ਕੰਬਦੇ ਹੈ ੫੧
ਗਡੇ ਗਡ ਰਹੇ ਹੈ ਅਘਾਨੇ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋਏ ੨ ਬਾਜ ਦੇ ਉਡਨੇ ਦੀ
ਨਿਆਈ ਇਕ ਅੰਗ ਦ੍ਰਿਸ੍ਟਾਂਤ ਦਾ ਹੈ ੫੨ ਬਹਰੀ ਜੋ ਕਹਰੀ
ਹਾਥੀਆਂ ਕੋ ਚੁਕ ਲੈ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਹੈ ੫੩ ਕਰ ਮਨ ਤੇ ਤਾਪਸਨ
ਤਪੀ ਹੋਈ ੫੪ ਉਚਾਰੋ ਕਸਿਆਪਪ ਜਿਹ ਜਿਸਦੇ ਬਰਨੇ ਲਾਇ
ਕ ਹੈ ਸੁਨ ਸਭ ਪਰੀਆਂ ਜਾਕੀਆ ਪਾਇਕ ਦਾਸੀਆਂ ੫੭ ਜੋ
ਜਦੀ ਏਹ ਪਰੀ ਹੈ ਤੋ ਕਹਾਂ ਭਯਾ ਹਮਰੇ ਇਸ ਸੇ ੫੮ ਜੋ ਹੋਤੈ
ਤੂ ਥਰ ਕਸਕ ਰਹੈ ਥਰ ਕਰ ਕੈ ਕਿਆ ਕਰੇ ਗਾ ੫੯ ਸੁਰੀਆਂ
ਦੀ ਕੋਈ ਹੋਵੈ ਤਿਸ ਲੜਕੇ ਨੇ ਏਕ ਬਾਤ ਭੀ ਨ ਮੰਨੀ ੬੧
ਪ੍ਰਿਥਮ ਜੋ ਪਰੀ ਵਿਚੋਲੀ ਕਰ ਕੈਜੋ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਕਹਨਾ ਕਰੈ ਦੈਵ
ਹਰੀ ਵਾਂ ਦੇਕਰ ਮੈ ਭਰਾਗੀ ੬੨ ਯਾਹਿ ਏਹ ਵਾ ਇਸ ਕਰਕੈ
ਕਰ ਦੇਵੇ ੬੩੫ ਰੀਵਿਚੋਲੀ ਸੁਧ੍ਰ ਸੁੰਦ੍ਰ ਜੋ ਕਹੋ ਜੇਕਰ ਮੇਰੇ ਕੋ
ਕੈਣੇ ਆਗਿਆ ਕਰੋਤ ੬੪ ਪ੍ਰਥਮ ਆਦ੍ ਕਰਨੀ ਅਰ ਪੁਨਾ
ਸ੍ਰਦਾਰ ਪਰੀ ਸੋਹੇ ਜਥ ਓ ਰਖਓ ਪਰ ਪਹਲੇ ਘਰੀ ੬੫ ਜੋ

ਜਦੀ ਮੋਰਾ ਕਰਾਇ ਦੇਹੁ ਹੋ ਪਰੀ ੬੬ ਕੁਆਰਨੂੰ ਦੇਕਰ ਪੁਨਾ
ਜਿਹ ਸਰਦਾਰ ਪਰੀ ਨੇ ਕਬੂਲ ਮਨਜੂਰ ੬੭ ਅਰ ਰਾਜਾ
ਮਹਕੈ ਕਸਤੂਰੀ ਮਹਕ ਰਹੀ ਹੈ ਲਹਕੈ ਪ੍ਰਕਾਸ ਰਹੀ
ਹੈ ੭੦ ਤਾਹਿ ਤਿਸਨੂੰ ਵਾ ਤਿਸਕੇ ਸਾਥ ਯਾਰ ਹੋਈ
ਅਤੀ ਪ੍ਰੇਮ ਨ ੭੧ ਬਿਹੰਗ ਜਿਉ ਪਪੀਹੇ ਕੀ ਨਿਆਈ ਲਗਤ
ਕੀ ਲਗੀ ਹੈ ਸੀ ਜੈਸੇ ਮਾਗ ਫਗਣ ਮੈ ਪਤੇ ਝੜ ੨ ਕੈ ਚੇੜ੍ ਮੈ
ਫੇਰ ਬ੍ਰਿਛ ਬਨ ਮੈ ਹਰੇ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈ ਤੈਸੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕੈ ਮਿਲਨੇ ਸੇ
ਤੇ ਝਰ ੨ ਕੈ ਸੁਕ ਗਈ ਸੀ ਖਾਨ ਪਾਨ ਪਤੇ ਤਿਆਗ ਦਿਤੇਸੀ
ਅਬ ਮਿਲਨੇ ਕੇ ਬਸੰਤ ਰੁਤ ਕੀ ਤਰਾ ਹਰੀ ਫੇਰ ਪ੍ਰਫੁਲਤ ਹੋ
ਜਾਤੀ ਭਈ ੭੨ ਲੇ ਅਧਾਰਧਾ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੁਅਰ ਕੇ ਤੀਰ
ਲੜਕੀ ਨੇ ਵਾ ਕੁਅਰੀ ਕੇ ਤੀਰ ਲੜਕੀ ਨੇ ਕੀ ਕਾਨ ਲਾਗੇ
ਨੈੜੇ ਹੋ ਕੇ ੭੭ ਚਰਿਤ੍ ਜੋਤੈ ਐਸੇ ੨ ਕਹਨਾ ਸਭ ਨਾਨੁ ਜਥ
ਆ ਕਰਕੇ ਅੰਦਰ ਤਿਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੋ ੮੭ ਮੁਹ ਮੈ ਸ੍ਰਾਪ ਦਈ
ਨੇ ਮੁਹ ਕੋ ਸ੍ਰਾਪ ਦੀਆ ਹੈ ਬਰਨ ਸਰੂਪ ਗੋਰ ਉਜਲ ਸੁਫੈਦ
੮੦ਅਨਤ ਔਰ ਰਾਜ ਦੁਲਾਰੀ ਨੂੰ ੮੧ ਐਸੋ ਈ ਸਿਰਾਂ ਕਾ
ਸ੍ਰਾਪ ਸਚ ਸਚਾ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ੮੨ ਸੁ ਪਾਇਕੈ ਵਾ ਸਮਝਾਇ ਕੈਆਸ-
ਖ ਵਾ ਦੋਆਸੈ ਇਕੋ ਜੈਸਾ ਦੋਆਂ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨਾ ਇਕ ਦਿਨ
ਤੈਰੈ ਨ ਪਰੀ ਇਕ ਕੁਅਰੀ ਤਾ ਸੋ ਤਿਨਾਂ ਦੋਆਂ ਨੂੰ ਹੋ ਲੜਕਾ
ਵਾ ਤਿਸ ਲੜਕੇ ਨੂ ਦੋਨੋ ਕੁਅਰੀ ਤੇ ਪਰੀ ਇਨ ਰਾਜੈ ਕੁਅਰੀ
ਕੋ ਪਿਤਾ ਨੈ ਬਾਤ ਕੁਅਰੀ ਕੇ ਜਾਨੇ ਕੀ ਇਤੀ ੨੬ਬ ਫਾਖਫਾ-
ਕ ੨ ਤਹਾਂ ਤਿਸ ਸ਼ਹਰ ਮੈ ਜਾਨਕ ਚਲਾ ਸਿੰਗਾ ਯਹ ਨੌਸਤ
ਜਾਤ ਸਿੰਘਾਰ ਮਾਨੋ ਮੈ ਸਿੰਘਾਰਾਂ ਕੋ ਸਿੰਘਾਰ ਕਰ ਚਲਾ ਜਾਤਾ
ਹੈ ਵਾ ਰਾਜਾ ਮਾਨੋ ੩ ਨ੍ਰਿਪ ਤਿਨੇ ਝਰ ਖਾਪਿੰਜਰਾ ਵਾ ਬਾਰੀ

ਨੂੰ ਰਖੇਆ ਸੀ ੪ ਤਨਕਾ ਤੇਜ ਪ੍ਰਕਾਸ ਪ ਚਾਰ ਸ੍ਰੁੰਦ੍ ਚਿਤ੍ਰਨੀ ਪ੍ਰਿਤਮਾ ਚਿਤ੍ਰੀ ਹੋਈ ਹੈ ਵਾ ਸ੍ਰੁੰਦ੍ ਚਿਤ੍ਰਨੀ ਕੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ੬ ਇਹ ਕੋ ਇਸ ਰਾਜਾ ਕੋ ੭ ਤੌਨ ਤਿਸ ਕਾਲ ਮੈ ਦੋਨੋ ਹੀ ੧੦ ਘਾਤ ਦਾਵ ਮਿਲਣੇ ਦਾ ੧੧ ਕਲਸਾਤੀ ਤੇ ਤਿਸਤੇ ਵਾ ਰਾਜਾ ਕੇ ਸ੍ਰੰ-ਗ ਸੌਨੇ ਤੇ ਭੀ ਚਿਤ ਮੈ ਅਬ ਸੌਂ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੀ ਜਬ ਐਸੇ ੧੩ ਏ ਰਾਜਾ ਕੇ ਰਾਨੀ ਹੈ ਐਸੇ ਨ੍ਰਿਨਾ ਕਰ ਪਲਾ ਪਾਯਾ ਹੋਵਾ ਦੋਨੋ ਪਰ ੧੪ ਪ੍ਰਤ ਮੁੜ ਕਰ ੧੫ ਇਸ ਨੇਕਹਾ ਜੋ ਰਾਜੇ ਕੇ ਪ੍ਰੂਜ ਨੇ ਕਾ ਭੀ ਮਹਾਤਮ ਹੈ ਇਤੀ ੨੬੫ ਕ੍ਰੋਣ ਧਰ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਹੈ ੧ ਅੰਸ ਕ੍ਰਿਣਾ ਤੇ ਕਲਾ ਚਾਂਦਨੀ ਵਾ ਸਕਲ ਅੰਸ ਜਿਸਨੇ ਜਿਹ ਕੀ ਪ੍ਰਭਾ ਨਿਰਖ ਕੇ ੪ ਮਹਾ ਮਨ ਮਹਾ ਸਿਰੋਮਣੀ ਜਿਹ ਜਿਨਾ ਦੀ ਪ ਭਾਖ ਸ੍ਰੀਰਕ ਭਾਸ ਵਾ ਦੈਵ ਭਾਸਾ ਤੇ ੯ ਤਾਹਿ ਦਿਜਕੋ ਕਹਾ ਤਿਹ ਤਿਸ ਮ੍ਰੂਰਤੀ ਨੂੰ ਕਾਲ ਜਿਹ ਜਿਸ ਵਾਸਤੇ ਸੋਕ ਹੋ ਰ ਕਿਸ ਅਰਥ ਹੈ ਤੇਰੇ ੧੧ ਜਾਂਕੋ ਜਿਸ ਦਾ ਦੇਖੀ ਦਾ ਹੈ ਤਿ-ਹ ਕੋ ਤਿਨ ਪਥ੍ਰਾਂ ਨੂ ਪਿਆ ਹੀ ਲਾਬੇ ਰਹ ਜਾਤਾ ਹੈ ਨਹੀ ਪਰਾ ਪਤ ਹੋਤਾ ਪਾਪ ਕਰਨ ਕਰਤੇ ਹੌ ਪ੍ਰਮਾਰਥ ਰ੍ਰੂਪ ਕਰਕੈ ਵਾਮਨ ਕਰਕੈ ਵਾ ਤਾਂਤੇ ਪਾ ਚਰਨ ਪਕਰੋ ਪ੍ਰਮਾਰਥ ਰ੍ਰੂਪ ਹਰੀ ਕੇ ਪਾ-ਪਨ ਤੇ ਚ੍ਰਰਨਾਂ ਤੇ ਪੈਨੇ ਤੈ ਵਾ ਚਰਨਾ ਧ੍ਰਾ ਆਸ੍ਰਾ ਲੈਣੇ ਤੇ ਇਸ ਤੇ ਕਹਾ ਹੈ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰ ਕੇ ਤੁਮ ਹੋ ਹਰੀ ਰ੍ਰੂਪ ਕਰਕੈ ਪਥ੍ਰਾਂ ਦੇ ੧੨ ਬਿੰ ਜਿਤੈ ਪੁਛੇ ਓ ਹਰੀ ਕੈਸਾ ਹੈ ਤੇ ਕਹਾ ਹੈ ਤਾ ਸੁਨ ਜੋ ਹਰੀ ਓ ਰ੍ਰੂਪਨ ਅਕਾਰ ਸਮਾਨ ਤੇ ਭ੍ਰੂਪਨ ਵਾ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਦੇ ਆ-ਸਰੇ ਜਹਾ ਹੋ ਹੋ ਤਹਾਂ ਚਿਤ ਲਾਇ ਤਹਾਂ ਹੀ ਜਹਾਂ ੨ ਦੇਖੋ ਚਿਤ ਲ੍ਰਗਾਇ ਕਰ ਤਹ ੨ ਹੀ ਪ੍ਰੂਰਨ ਹੈ ਕੁਛ ਪਾਹਨ ਮੈ ਵਸੇਸ ੧੩ ਲਿਖ ੨ ਲੇ ਉਧਮਾ ਕਰੀਏ ੧੪ ਜਨ ਦਿਜ ਪਖੰਡੀ ਵਾ ਲੋਕ

ਅਗਯਾਤ ੧੫ ਆਪਣੇ ਆਪ ਕੋ ਤੋ ਸੁਚੇਤ ਪਵਿਤ੍ਰ ਯਾਂਤੇ ਲਗ
ਤ ਅਚੇਤ ਇਸ ਤੇ ਅਗਯਾਤ ਮੂਰਖ ਦੇਖਤੇ ਹੈਂ ੧੬ ਦਿਖਾਵੇ
ਨੁ ਸਿਵ ੩ ॥ ੧੭ ਨਾਕ ਹਥਾਂ ਸੇ ਠਾਂਡੇ ਰਹੈ ਪੂਜਾ ਕਰਨੇ ਕੋ ਤੋ
ਖੜੇ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ਸਿਵ ੩ ਮੁਖ ਸੇ ਕਰ ਹਥ ਸੈ ਵਾ ਮੁਹਰੇ ਸੁਟ ਦੇਤਾ
ਹੈ ਹੋ ਉਠਾਇ ਕਰਕੈ ਦੰਦਾਂ ਸੈ ਲੈ ਲੈਤੇ ਹੈ ਮੰਤ ਵਾ ਦਾਤਨ ਸਾਥ
ਕਾਹਲੀ ਸੇ ਵਾ ਦੰਦਾਂ ਕੋ ਚੁਕ ਲੈਤੇ ਹੈ ਉਪਰ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਸੇ ਹਸ ੨
ਕੈ ਤੇ ਅਸੀਰਬਾਦ ਦੈਤੇ ਹੈਂ ੧੮ ਤੇਹੀ ਤਿਸੀ ਧਨ ਦੇ ਲੋਭ ਕਰ
ਜੇਹੀ ਤੇਹੀ ਪਰ ਧਿਆਤ ਹੈ ਜੈਸੇ ਤੈਸੇ ਕੇ ਤਰਲੇ ਕਰਤੇ ਹੈਂ
ਟੂਕ ਪਾਨੀ ਅੰਨ ਅਸੰਤੋਖੀ ਲੋਭੀ ਹੈ ਅੰਦ੍ਰੋਂ ਤੇ ਉਪ੍ਰੋਂ ਠਗਨੇ ਨੁ
ਇਕ ਦਵੁਰੇ ਕਿਸੇ ਇਕ ਭਲੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਸਰਧਾਮਾਨ ਪੁਰਸ ਕੇ ਘਰ
ਕਾ ਅੰਨ ਵਾ ਇਕ ਹਰੀ ਕਾ ਦੁਆਰਾ ਸਤ ਸੰਗ ੧੯ ਸਧਾਰ ਕੇ
ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪਰਓ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਬਿਚਾਰ ਕੈ ਦੇਖ ਵਾ ਬਿਚਾਰ ਕਰ
ਕੈ ਸੇਵਾ ਨੁ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸੰਭੁ ਜੀ ਸੋਈ ਲਿੰਗ ਅੰਤ ਨੁ ਲਿੰਗ ਲੈ ਕਰ
ਕਹੋ ਤੁ ਅਪਨੀ ਯੌਂ ਹੀ ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਖੁਵਾਰ ਕੈ ਖਰਾਬ ਕਰਕੈ
ਜੋ ਭੂਤਾਂ ਸਰਪਾਂ ਬੈਲਾਂ ਕੀਆਂ ਜੂਨੀਆਂ ਸਰੀਰ ਦੇ ਦੇ ਕੇ ਕਰਕੈ
ਪੁਨਾ ੨ । ੨੦ ਥਿਜੈ ਯਾਤੇ ਇਸਕੇ ਸੇਵਨੇ ਤੇ ਫਲ ਤ੍ਰੈਜਕ ਪਥਰ
ਕੀ ਜੋਨੀ ਸੈ ਜੋ ਲਿੰਗ ਠਾਕਰ ਵਾ ਸਿਵ ਥਿਸਨ ਦੇ ਹੈ ਦੇਵੇਂ ਗੇ
ਜਾਨ ਅਬ ਸਰੀਰ ਕੇ ਹੁੰਦਿਆਂ ੨੧ ਬੈਸ ਅਵਸਥਾ ਦੇਹ ਕੀ ਕੁਛ
ਹੋ ਤਰਨਾ ਪਨ ਸੈ ਭੀ ਔਰਨ ਔਰ ਪਾਸੋਂ ਅਰ ਆਪ ਕਰ ਨਿ-
ਯਾਤ ਨਿਵਾਵਤਾ ਰਹਿਆ ਅਬ ਤਕ ਅਰਤੈ ਤੂੰ ਕਦਾਚਿਤ ਅਬ
ਤਕ ਕਾਮ ਹਕਾਮ ਫਸਾ ਘਰਕੇ ਕਲਾ ਕਾਲਕੈ ਕਾਲ ਗਯੋ ਗ੍ਰੋਲ
ਹੀ ੨ ਕਰਦਿਆਂ ਕਿਆ ਜੋ ਏ ਕਮ ਸੁਭ ਸਿਮਰਨ ਕਰਾਂਗਾ ਕਲ
ਕੋ ਐਸੇ ਚਿਤਵਤੇਆਂ ੨ ਸਮਾ ਮਨੁਖ ਦੇਹ ਦਾ ਚਲਾ ਗਿਆ ੨੨

ਫੂਲ ਗਏ ਹੰਕਾਰੀ ਹੈ ਗਏ ਇਹ ਠੌਰ ਇਸ ਲੋਕ ਮੈ ਹੀ
ਪਰਾਹੀਪਲਾਜਾਤੇਹੈਂਡਿਬਪਖੰਡਧਨਵਾਸਤੇਪ੍ਰਮਾਨ ਕਰਕੈ ਨਿਸਚੇ
ਕਰਕੈ ਤੁਮਾਰੇ ਕਰਤਬ ਪਰ ਇਨ ਦੰਭ ਕੀਆ ਪਥਰ ਪੂਜਾ
ਕੀਆ ਕੇ ਕਾਜ ਕਿਸਕੇ ਵਾਸਤੇ ਥਾਤ ਡਿਭ ਦੀ ੨੪ ਮਹਮਨਾ
ਥਚਾਰੀ ਖਡਆਈ ਸੋਭਾ ਨਹੀ ਜਾਣੀ ਹੈ ਦੇਵਾ ਈਸਰ ਹੈ ਵਾ ਏ
ਜੋਦੇਵਤੇ ਹੈਂ ੨੫ ਭੇਵ ਮਰਾਤਬੇ ਨੂੰ ਗੁਨਾ ਨੂੰ ਪਰਾਤਨ ਪਰਾਚੀਨ
ਅਨਾਦੀ ਹਰੀ ਰੂਪ ਹੀ ਪੁਰਖ ਹਰੀ ਹੀ ਵਾ ਥਲ ਵਾਲੇ ਸਮਰਥ
੨੬ ਅਨੈ ਹਮ ਥਿਪ੍ ਹੈ ਹਿਤਕਾਰੀ ਸੁਖਕਾਰੀ ਹੈ ਮੰਤ੍ ਜਾਪ
ਕਰਨਾ ਕ੍ਰਿਪਨ ਤੇਭੀ ਸੁਗਤੀ ਉਕਤੀ ਸੇ ਹਮ ੨੭ ਸਤ ਸਚੀ
ਨਿਸ ਕਪਟ ਵਾ ਸ੍ਰੇਸਟ ਹਰੀ ਦੇ ਪਾਵਨੇ ਦੀ ਤਹ ਤਿਸ ਸਿਖਆ
ਲੈਣੇ ਵਾਲੇ ਕਾ ਏ ੨੮ ਕਛ ਗਿਆਨ ਰੰਚਕ ਭੀ ਹਰੀ ਕੇ ਤੇ
ਆਪਣੇ ਆਪਕੇ ਜਾਨਨੇ ਕਾ ਵਾ ਜਾਨਨਾ ਸਿਖ ਤੁਮਾਰਾ ਮੂੰਡ ਮੁ-
ਡਾਵੈ ਕਿਆ ਜੋ ਧਨ ਗੁਵਾ ਦੇਤਾ ਹੈ ਕੁਥਾਂ ਤਿਸ ਕਰਕ ਪੁਨਾ
ਨਰਕ ਕਾ ਅਧਕਾਰੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ੨੯ ਪੁਨਾ ਏਹ ਹਮਾਰਾ ਮੰਤ੍ ਹੈ ੩੦
ਕੁਕ੍ਰਿਆ ਤੁਮ ਤੇ ਕੁਕਰਮ ਤੇਰੇ ਤੇ ਵਾ ਕੁਛਕ ਕਰਤਥ ਕਰਨਾ
ਦਿਜ ਕਰਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਦਿਜਾ ਕੋ ਦੇਹੁ ਖਾਨ ਪਾਨ ਪੈਰਾਨ ਆਦੀ
ਪਦਾਰਥ ਅਨਸਰ ਜਾਪ ਨਾ ਕਰੋ ੩੧ ਇਕ ਉਸਕੀ ਮੇਹਨਤ
ਗਈ ਧਨ ਲਗਿਆ ਤਿਸ ਜਪ ਨੈ ਕਾ ਉਲਟਾ ਲੈਹੀ ਲੇਤੈ ਹੈਂ
ਬ੍ਰਹਮਣਾਭੁਟਕਾਵੈਭੁਰਮਵਤੇਹੈਂ ਇਸੀਪ੍ਰਕਾਰਅੰਤਓੜਕਕੀ ਬੋਰ
ਤਿਸਕੋ੩੨ਅਛਪੜਨਾਪੁਨਦਾਨਸਿਧ ਹੋਨੇ ਵਾਸਤੇ ੩੩ ਤਕਾਈ
ਦੇਖਕੈਤਾੜਕਰਕੈਧਨ ਵਾਲਾ ਲੁਟਨੇਕੋ੩੪ਜੋ ਕਰ ਇਨਾ ਮੈ ਸਿ
ਧੀ ਹੋਵੇ ਕਛ ਪਾਦਸਾਹ ਥਨਦੇ ਸਾਖੀ ਦੋਣਾ ਕੇ ਪੁਤ੍ ਕੀ ਦੁਧਕੇ
ਵਾਸਤੇ ਚੌਲ ਘੀਤਕੇ ਪਿਲਾਤੇ ਰਹੇ ੩੫ ਬੈਨ ਪ੍ਰਮਾਨੈ ਬਚਨਾ

ਦਾ ਪ੍ਰਮਾਨ ਦੇਤੀ ਹੈ ਮਾਨੋ ਭੰਗ ਖਾਨੇ ਵਾਲੇਆ ਕੇ ਬਚਨ ਪ੍ਰਮਾਨ ਨੀਕ ਕਰਤੀ ਹੈ ੩੬ ਬਾਤ ਸਚੀਕ ਪ੍ਰਮਾਨਤ ਕਹਤਾ ਹੈ ਵਾ ਹੈਕਾਰੀਆਕੇਬਚਨਮੰਨਤਾਹੈਜਾਨਤਨੈਹਰੀ ਹਰੀ ਜਾਤੀ ਤਵ ਬੁਧਾ ਦਾ ਪਰੀ ਤੇਰੀ ਬੁਧੀਕਿਸ ਖਾਤੇ ਮੈ ਪਰੀ ਹੈ ਵਾ ਬਲਾ ਪੈ ਗਈ ਤੇਰੀ ਬੁਧੀ ਨੂੰ ਨੀਉ ਜੋ ੩੮ ਸਿਯਾਨੇ ਚਤ੍ਰ ਭਿਛਾ ਰੋਟੀ ਹੰਦਾ ਜਾਣਿਤਾ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਤਿਸਕੋ ਖੁਵਾਰ ਖਰਾਬ ਕਰਤੇ ਹੈ ਸਭ ਮੈ ਨਿੰਦਆ ਅਰ ਤਰ ਕਾ ਕਰ ੨ ਕੈ ੩੯ ਜਿਹ ਜਿਸ ਦਿਖਾਵਤ ਹੋ ਕਿਆ ਉਚਾਰਤੇ ਹੈ ਜੋ ਏਹ ਦੁਖ ਰੂਪ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਕਹੋ ਤਿਹ ਤਿਸ ਧਨ ਕੋ ਕਸਕਿਉ ਕਨਕਨ ਕੰਨਕਾ੨ ਕਿਆ ਥੋੜਾ ੨ ਚੋਠੀ ੨ ਪੈਸਾ ਜੋ ਕੋਈ ਦੇਵੈ ੪੯ ਜਾਕਹ ਜਿਸ ਵਸਤੂ ਨੂੰ ਕਸ ਲੀਜੈ ਕਿਆ ਲੈਲਾ ਹੈ ਝਾਂਤੇ ਕਹੋ ਕਿਉ ਫੇਰ ਆਪ ਲੈਤੇ ਹੋ ਗ੍ਰਿਹ ਰਾਹੂ ਕੇਤੁ ਆਦੀ ੪੧ ਇਸ ਉਚਰੈ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਉਚਾਰ ਸੁਨਾਵਤੇ ਹੈ ਮੋਕੋ ਝਰੈ ਮੇਰੇ ਕੋਪ ਪਰਾਪਤ ਹੋਇ ਜਾਵੈ ਜੇ ਤਿਨ ਕੋ ਜੋੜਾ ਤਿਨਾ ਬਾਮਨਾਨੂੰ ਪਦਾਰਥ ੪੨ ਦੇਨ ਹਾਰ ਦਾਇਕਾ ਦਾਨ ਦੇਨੇ ਵਾਲੇ ਦਾਤੇ ਕੌ ਤੁਮਨੇ ਅਨ ਦਾਇਕ ਤਿਹ ਤਿਸਨਾ ਦੇਨੇ ਵਾਲੇ ਕੋ ਅਪਨੇ ਜਾਤੇ ਜਿਸ ਪਾਸੋ ਤੁਮਕੌ ਨਾ ਲਹੈਨ ਪਾਵੈ ੪੪ ਦੁਹਅਨ ਦੇਨੇ ਵਾਲੇ ਨ ਦੇਨੇ ਵਾਲੇ ਕੋ ਬ੍ਰਹਮਣ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਦਿਜੰਕੇ ਅਨਮਾਨਹ ਬਿਚਾਂਰ ਦੇਹੈ ਜਾਣਦੇ ਹੈ ੪੫ ਜਤਨ ਉਪਾਇ ਕਰਕੈ ਕੁਛ ਜੇ ਦੋਊ ਦੇਨੇ ਵਾਲਾ ਤੇ ਲੇਣੇ ਵਾਲਾ ਬ੍ਰਹਮਣ ੪੬ ਸਭ ਕਾਰਜ ਜਪ ਆਦੀ ਵਾ ਸੁਭ ਕਰਮ ਦਿਖਾ ਦਿਖਾਕੇ ਉਟ ਰਾਜਾ ਹੋ ਵਾ ਨੀਚ ਕੰਗਾਲ ਹੋ ਸਭ ਕੋ ਠਗਤੇ ਹੈ ਖਿਆਲ ਧਿਆਨ ਕਰਨਾ ਜਿਨ ਜਿਸ ਕਾਲ ਦੇ ੪੭ ਇਹੀ ਦਿਜੀਨਰ ਦਿਜ ਕਰਦੇ ਹੈ ਬਹੁਰ ਮੁੜਕੇ ਸਹੀ ਆਵਤੇ ੪੮

ਤਹਾ ਤਿਥੇ ਅਰ ਜਹਾ ਜਿਸ ਥਣ ਮੈ ਹੈ ਤਪ ਵਾਸਤੇ ਪ੍ਰੇਮੀਜਏ
ਉਤਪਤ ਹੋਕੇ ਧਨ ਕੇ ਲੋਭ ਤੇ ਪੁਰਸ ਦਿਜ ਕਮਾਊ ਦੇਸ ਮੈ
੪੯ ਬਿਜੈ ਸਭ ਕਾ ਹਵਾਲ ਕਹੇ ਹੈ ਵਾ ਏਕ ਦਿਜ ਲਾਲ
ਚ ਲੋਭ ਸੋਚਨ ਉਚੇ ਕੋ ਕੇਸ ਰੋਮ ਜਗਤ ਨੂੰ ਡੰਡ ਦੇਨੇ ਵਾਸਤੇ
ਇਸ ਕਰ ੫੦ ਬਿਜ਼ੈ ਜੋ ਪਥਰ ਨਿਰ ਜੋਤ ਭਯੋ ਜੜ ਹੋਏ ੨
ਜਗਤ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਫੇਰ ਜੋਤ ਆਰਤੀ ਅਨ੍ਹੈ ਹੈ ਬਤੇ ਅਜਾਨ
ਜਾਨ ਕਰਕੈ ਪਥਰਾਂ ਕੋ ਤਾਂਤੇ ਇਨ ਕੋ ਛਡਕੈ ਹੇ ਅਚੇਤ ਸੁ
ਉਸ ਚੇਤਨ ਕੋ ਚੇਤ ਫਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣੇ ਦੀ ੫੧ ਹਰੀ ਭੀ
ਕੁਛ ਖਬਰ ਨ ਪਾਈ ਲੀਕ ਇੰਆਛ ਲਾਘੀ ਤਿਆਗੀ ੫੨
ਡਾਡਾ ਡੰਡ ਜੋ ਗ੍ਰਿਸਤੀ ਉਪਦੇਸੀ ਬਨੇ ਮੰਤ੍ਰ ਦੇਵੀ ਆਦਕ ਦਾ
ਪ੍ਰਬੋਧਯੋ ਹੀ ਉਪਦੇਸ ਹੀਬਿਵਾਦਨ ਝਗੜਾ ਚਰਚਾ ਕਸ ਮਕਸ
ਕਰਨੀ ਆਪਸ ਮੈ ਮਾਤ੍ਰਾ ਕੋ ਮਾਇਆ ਕੋ ਮੈਯਾ ਦੇਵੀ ਕੋ ਮਾਨ
ਤਾਂਤੇ ਮੰਨਦੇ ਹੈ ਵਾ ਤਿਸਤੇ ਮੰਗਦੇਆ ੨ ਹੀ ਮਰ ਜਾਤੇ ਹੈ ਕੁਛ
ਪਰਲੋਕ ਸੁਖ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ੫੩ ਕੀਏ ਕੀਤੇ ਹੈ ਸਭ ਜੀਵ ਜਿਸ
ਹਰੀ ਨੇ ਵਚੇ ਤਨ ਕੋ ਪਥਰ ਕਰਕੈ ਅਚੇਤ ਪਥਰ ਤਾਹਿ
ਤਿਸ ਪਥਰ ਕੋ ਤੂੰ ਤੇ ਮਨ ਮਨੀਰੂਪ ਬੇ ਕੀਮਤ ਹਰੀ ਕੋ ਮਾਨ
ਕ ਰੂਪ ਦੇਵਤਿਆ ਤੇ ਭੀ ਪਥਰ ਤੇ ਭੀ ਘਟ ਮੂਲ ਕਰਕੇ ਵਾ
ਮਣੀ ਮਾਣਕ ਆਦਿ ਤੇ ਭੀ ਘਟ ਮੁਲ ਵਾਲੇ ਪਥਰਾ ਕੋ ਮਾਨ
ਤੇ ਈਸਰਰੂਪ ਜਾਨਤੇ ਹੈ ਨਹੀ ਸੁਭ ਅਸੁਭ ਕਰਮ ਕੋ ਤੇ ਬੜੇ
ਅਜਾਨ ਹੈ ਇਤੇਪਰ ਇਸਤੇ ਉਪਰੰਤ ਫੇਰ ਭੀ ਮਹਾ ਲਟ ਮਹਾ
ਚੰਚਲ ਮੂਰਖ ਐਠਹ ਐਠ ਅਮੈਠ ਗਵਾਵੈ ਆਕੜਨ ਕੈ ਅਮੋੜ
ਅਪਨੀ ਅਵਸਤਾ ਵਡਆਈ ਕੋ ਗਵਾ ਦੇਤੋ ਹੈ ੫੪ ਗਤ ਮਾਨ
ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਵਾਲੇ ਵਾ ਗਿਆਨ ਵਾ ਰੀਤੀ ਵਾ ਮੋਖ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ

ਅਪਨੇ ਆਪਕੋ ਕਹਾਵਤੇ ਹੈ ਸਾਥ ਸਭੈ ਬ੍ਰਾਮਨ ਵਾਸਤਵ ਤੇ
ਗਤਾ ਗਤ ਹੈ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਤੋ ਅਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹਰੀ ਹੈਮਾ ਗਤੀ ਤੇ ਅਗਤ
ਹੈ ਪੁਨਾ ਕਹੇ ਹੈ ਮਪਦ ਸਭ ਸੈ ਅਨੈ ਹਮ ਬਡੇ ਦੁਤੀਆਨ ਹੈ
ਤੇ ਹਮ ਜਾਨੇ ਹੈ ਜੋ ਗਮਧੇ ਜਤ ਜੁੜਨਾ ਜਾਨਤੇ ਹੈ ਕਹਤੇ ਤੋ
ਐਸੇ ਹੀ ਨਿਸਚੇ ਤੇ ਹੀ ਇਸਤੇ ਕੁਛ ਨਹੀ ਜਾਨਤੇ ਹੇ ਸੁਜਾਨ
ਇਸ ਪਠਰਾ ਮੈ ੫੫ ਮਾਦਕੋ ਮਿਟੀ ਕੇ ਪੁਤਲੇ ਕਾ ਕਿਆ ਸਿਧੀ
ਆਵੇਗੀ ੫੬ ਜੰਤ੍ ਲਿਖਨੇ ਮੰਤ੍ ਪ੍ਰਯੋਗ ਮੰਤ੍ਰਾ ਸਾਧਨਾ ਵਾ
ਕਰਨਾ ਜੋ ਪੁਰਸ ਨ ਭਿਜੈ ਗੀਤ ਰਾਗ ਕਬਿਤ ਕਵਤਾ ਕਰ ੨
ਸਲੋਕ ਅਛੇ ੨ ਗ੍ਰੰਥਾ ਕੇ ਦੇਖਨੇ ਕੀ ਤੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਿਯੋਸ
ਕੋ ਗ੍ਰਿਹਤੇ ਵਾ ਘਰ ਦਾ ਧਨ ਐਸੀ ਜੁਗਤੀ ਨੂੰ ਦੇਖ ੨ ਕੈ
ਮੁਰੀਦਨ ਜਗਾਯਾਸ੍ਤੁਆ ਦਾ ੫੭ ਕਿਉ ਜੋ ਭਾਗ ਤੇ ਖਾਤੇ ਨਹੀ
ਅਰ ਕਰਮ ਐਸੀ ਬਿਹੋਸੀ ਵਾਲੇ ਕਰਤੇ ਹੈ ਸੁਚੇਤ ਪਵਿਤ੍ ਹੈ
ਤੇ ਹੁਸਆਰ ਹੈ ੫੮ ਰਾਅਨ ਤੇ ਔਰ ਦੇਸ ਕੋ ਬਾਲਕਾ ਅਵਸ-
ਥਾ ਕੈ ਵਾ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕਿਤੇ ਅਸਥਾਨ ਮੈ ਫੇਰ ਮੁੜਕੇ ਖਬਰ ਹੀ
ਨਾ ਲੈਣੀ ੫੯ ਭੌਰ ਸਮ ਗੁਜ ਰਹਤ ਗੁਜਾਰ ਕਰ ਰਹਤੇ ਹੈ
ਕਿਆ ਪੁਨਾ ਖਾਨ ਤਾਨ ਆਦੀ ਚਾਹਤੇ ਹੈਨ ਅਰ ਤਿਨਾ ਪਾਸ
ਹੀ ਟਿਕ ਜਾਤੇ ਹੈ ਧਾਮ ਆਦੀ ਆਪਨੇ ਬਿਸਾਰ ਕੈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ
ਕਹਨਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਵਾਸਨਾ ਲੈਕੇ ਨਿਆਰੇ ਹੋ ਜਾਈਏ ਤਾਂ ਸੁਖੀ
ਤਾ ਹੈ ੬੦ ਆਸਨ ਆਸਾ ਕੋ ਕਰਤਾ ੨ ਜੀ ਚਲ ਗਿਆ ਹੈ
ਪਰ ਆਸਾ ਨਹੀ ਤਿਆਗੀ ਇਕ ਚੀ ਕਿਆ ਬਾਤ ਹੈ ਧਨ ਦੀ
ਆਸਾ ਸਾਰਾ ਸੰਸਾਰ ਹੀ ੬੧ ਵਹੈ ਓਹੀ ਹੈ ੬੨ ਆਸਾ ਸਹੁਕਾ
ਰਾ ਕੀ ੬੪ ਆਸਾ ਹੀ ਸੁਖਾ ਦੀ ਕਰਤਾਂ ਆਸਾ ਹੀ ਆਸਾ ਮੈ
ਫੇਰ ਲਗਾਤ ਭਯਾ ਵਾ ਬਜਾ ਭੁਯਾ ੬੫ ਭਏ ਉਤਪਤ ਕਲੋਲ

ਵਿਵਹਾਰ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰਦੇ ਪੜਨੇ ਜਗ ਆਦੀ ਕਰਨੇ ੬੭
ਸਿਛਾ ਕਰਮ ਕਾਡਕੀ ਗ੍ਰਿਹਕੋ ਦਰਬ ਰੀਗਾ ਮੈ ਖੜਾ ਕਰਕੈ
ਸਰਬੰਸ ਦਾਨ ਕਰੋ ਐਸੀ ੨ ਜੁਗਤੀਆ ਸੇ ਲੋਭ ਦੇਕੈ ੬੮
ਤਕਾਵੈ ਦੇਖਦੇ ਹੈ ਸਿਲਾਦੀ ਜੋਨੀ ਠਾਕਰ ਜੋ ਹੈ ਤਿਨਾ ਦੀ
ਪੂਜਾ ਕਰਨੇ ਮੈ ਤੁਮ ਤਿਸ ਪੁਰਸ ਕੋ ਫਸਾਦੇਤੇ ਹੋ ਤਾਂਤੇ ਪਥਰ
ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਕੇ ਪਥਰ ਹੋ ਗੇ ਤੁਮ ਮੁੰਡਾ ਪਰ ਡੰਡ ਚੁਕਾਈ
ਚੁਕਾਲੇਤੇ ਹੈ ਇਤਨਾ ਹਮੇਸਾ ਤੁਮਾਰੇ ਪਾਸੋ ਲਵਾਂ ਗੇ ਜਾਪ ਤੇ
ਬ੍ਰਹਮ ਭੋਜਨ ਕਰਵਾ ਤੂੰ ਭ੍ਰਿਸ੍ਟ ਹੋਗਿਆ ਹੈ ਕਾਢ ਦੇਤ ਤਾਂਕੇ
ਪੁਨ ਮਾਹੀ ਪੁਨਾ ਤਿਸ ਪੁਰਸ ਵਿਖੇ ਕੋਈ ਦੂਸਨ ਕਡ ਦੇਤੇ
ਹੈ ਭਾ ਧਨ ਲੈਕੇ ਦੂਸਨ ਕਢ ਦੇਤੇ ਹੈ ੬੯ ਪਿਆਸ ਇਛਆ
੭੦ ਤੈਤੂੰ ਅਸਲੀ ੭੧ ਏ ਦਿਜਬ੍ ਪੂਜਨੀਯ ੭੨ ਕੇਵਲ
ਪਾਹਨੋ ਮੈ ੭੩ ਜੋ ਕਛ ਪਦਾਰਥ ਲੈਨਾ ਹੋਇਆ ਸੋ ਹਮਸੇ
ਲੈ ਲੇਹੁ ਹੇ ਦਿਜ ਮੁਹਨਾ ਝੁਠਾਇ ਮੈਨੂ ਪੁਨਾ ੨ ਖਿਜਾਨਾ ੭੪
ਬਤਾਤ ਬਤਾਵਤੇ ਹੋ ਜਲ ਡੂੰਬਨ ਹਿਤ ਜਲ ਮੈ ਟੁਬਕੀਆ
ਵਾਸਤੇ ਕਿਆ ਜੋ ਹਡੀ ਤਰਾਂ ਰੋਤੇ ਮਾਰੇ ਤੇ ਦਾਨ ਕਰੈ ੭੫
ਦੇਖ ਦੂਸਨ ਤਾਂਤੇ ਕੋਈ ਇਸ ਧਨੀ ਤੈ ਅਨੈ ੭੬ ਕਾਹੂਕੋ ਲੈ
ਕਰ ਮਹਾਤਮ ਦਸ ੨ ਅਫਲ ਪ੍ਰਯੋਗ ਨਿਸਫਲ ਮੰਤ੍ ਦੇਵਤੇ
ਆ ਕੇ ਕਾਰਨ ਨਿਆਈ ਜੈਸੇ ਕਾਗ ਟੁਕੜੇਆ ਤੇ ਕੁਰੰਗ ਪਰ
ਮੰਡੇਰਾਇ ਫਿਰਤੇ ਹੈ ਤੈਸੇ ਤੁਮ ਧਨੀਆ ਕੈ ਦੁਆਰੇ ਪ੍ਰ ਹੇ ਦਿਜ
ਹੋਰ ਦ੍ਰਿਸ੍ਟਾਂਤ ਕਿਲ ਕਿਲ ਕਾਰੀਅ ਮਾਰਤੇ ਹੈ ਵਾ ਮਾਰਕੈ
ਪਰਤਾ ਹੈ ਦੁਪਰ ਦਧੀਰਾ ਮਛੀਆ ਪਰ ਤੈਸੇ ਤੁਮ ੭੭ ਭ੍ਰਸਤ
ਵੌਕਦੇ ਹੋ ਮਨੋ ਮਾਨਨਾ ਕਰੋ ਤੈਸੇ ਦਿਜ ਬਿਦਿਆ ਕੋ ਧਾਰਕੈ
ਕਿਆ ਪੜਕੈ ਬਾਧ ਕਰਤੇ ਹੈ ਵਾ ਬਿਅਰਥ ਪੜਕੇ ਥਕਤੇ ਹੈ

ਲੋਕਾਕੇ ਪ੍ਰਾਨੇ ਕੋ ੭੮ ਵਿਹਾਰ ਕਰੇ ਬਿਨਾ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਪਥਰਾ ਦੀ ੭੯ ਜੋਗ ਕੀ ਹਰੀ ਹੈ ਜੁੜਨੀ ਕੀ ਏ ਦਿਨ ਆਪ ਕੋ ਸੁਚੇਤ ਮਨਨਾ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹੈ ਤੇ ਹਮਨ ਹਮਾਰੇ ਭੋਂਦੂ ਮੁਰਖ ਨੋ ਭੂਲ ਕਰਕੇ ਭੀ ਲਖਤ ਦੇਖੀਤੇ ਹੈ ਜਾਣਤੀ ਹੈ ਇਸ ਥਾਤ ਕੋ ੮੦ ਸਿੰਮਟ ਅਕਠੀਆ ਕਰਕੇ ਸਾਗਾ ਵਾ ਅਕਠੀ ਕਰਕੇ ਮੂਠ ਸਾਰ ਲੋਹਾ ਮੁਜੀ ਕਾਇਰ ਪੀਕਰ ਔਨੇ ਮੂਧੋ ਮਯਮੈ ਰਹੇਗਾ ਵਾ ਪਿਆਰ ਰਹੇਗਾ ੮੧ ਇਨੀ ਕੋ ਇਨੀ ਮੂਰਖਾ ਲੋਕੋਂ ਕੋ ਮਹਾ ਝੂਠ ਪੂਜਾ ਪ੍ਰਿਥਵਤੇ ਔਰ ਨੀਕੋ ਮੂਰਖਾ ਨੂੰ ਵਾ ਔਰਾਂ ਕੋ ਚੰਗਾ ਕੈ ਕੈਕਰ ਕੈ ਵਾ ਕਰਕੈ ੮੨ ਮ੍ਰਿਤ ਸ਼ਾਲਾ ਧਰਮਰਾਇ ਕੇ ਬੰਧੀ ਖਾਨੇ ਮੈ ਬੰਧੇ ਹੋਏ ਬੰਧ ਭਾਈ ੮੩ ਕੈਹੋ ਕਹੁਗੇ ਵਾ ਕਰੋਗੇ ਤਊ ਤਦੋ ਭੀ ਉਚ੍ਹੇ ਕਹੋ ੮੪ ਐਹੈ ਆਵੇਗਾ ਆਪ ਸਹਾਇਤਾ ਵਾਸਤੇ ਵਾ ਲਿੰਗ ਆਵੇਗਾ ਐਸੇ ਸਭ ਮੈ ਦੋਨੋ ਭਾਵ ਜਾਨਨੇ ੮੫ ਖਯਾਤਾ ਬਿਧਾਤਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੀ ਫਲ ਪ੍ਰਦਾਤਾ ਸੋਈ ਅਕਾਲ ਹੀ ੮੮ ਕਈਊ ਕਈਆ ਕੋ ਘਨੀ ਬਾਰਲੋ ਬਹੁਤ ਚਿਰ ਗੁਰੂ ਕੈ ਪੂਜਨੀਕ ਕਰਕੈ ੮੯ ਪੀਰ ਗੁਰੂ ਪੂਜਾ ਮਰੀਦ ਨਾਮ ਜਪਨੇ ਵਾਲੀ ਜੀਵ ਮਨ ਸਰੀਰ ਤਿਸੀ ਕੀਏ ਹੋਏ ਬਾਲਕ ਦਾਸ ਹਮ ਦਾਸ ਭਾਵ ਆਪਕੋ ਮੈ ਕਹਾਵਤੀ ਹੂੰ ਸੋਹ ਹਮਾਰਾ ੯੦ ਤਾਂਤੇ ਸਿਤਕੇ ਏ ਲੋਗ ੯੧ ਮਨੈ ਕਰੈ ਹੈ ਮਨ ਸੈ ਪਸੈ ਕਖਲਾਨ ਦੁਖ ਹੋਨ ਤੋ ਭੀ ੯੨ ਇਕ ਟਕ ਹੋਵੈ ਏਕਾਂਤ ਮੈ ਨਿਰ ਸੰਕਲਪ ਹੋ ਕਰ ੯੩ ਪਾਹਨ ਕਰਕੇ ਨਦੀ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮ ਪਾਤਕੀ ਜੀਵ ਘਾਤੀ ੯੪ ਦੇਵ ਪੂਜ ਈਸਰ ੯੫ ਏਕੈ ਕੇਵਲ ੯੬ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੇ ਕਾਲ ਧਰਮ ਰਾਇ ਨਹੀਂ ੯੭ ਕੋਬਿਧ੯੮ ਇਕਦਾ ਇਕ ਵੇਰੀ ਭੀ ਤਾਂ ਕੇ ਪਾਸ ਪਦਾਰਥ ਪ੍ਰਾਪਤ ੯੯ ਕਲਸੈ ਕਲ ਜੁਗੀਅ ਸੈ ਵਾ ਕਲਾ

ਰੂਪ ਜਗ ਮੈ ਬੈਰਨ ਕਹਿ ਅੰਤਰ ਬਾਹਰ ਕੇ ਵੈਰੀਆ ਨੂੰ ੧੦੦
ਕੌ ਕੈੜਾ ਪੜੈਗੋ ਕਹਿਹੌ ਉਚਾਰੋਗੇ ਰਾਮਹ ਰਾਮਦੀ ਮੂਰਤੀ ਨੂ
੧੦੧ ਜੇੜੇ ਪਥਤੇ ਤਿਨਕੇ ਨਾਮੀ ਤੁਮਨੇ ਘਾਇ ਗਏ ਤੇ ਜਾਨਗੇ
੧੦੨ ਜਰਵਾਨਾ ਬਲ ਵਾਲਾ ਬਲੀਹੈ੧੦੩ਜਿਨ ਦੋਊ ਜਿਸਨੇਦੋ
ਆਕੋ੧੦੪ਜਉਨਜਿਸਨੇਜਵਨਜਿਸਕਾ ਫਿਰਦਾ ੧੦੬ ਸਿਧੇ ਹੈ
ਸੇਵਦੇ ਹੈ ਪਾਪਕਾ ਸਮਦਾਹਵਾਪਾਪਾਂਨੂ੧੦੭ਸੋਈ ਪਦਾਰਥ ਦਿਤੇ
ਹੋਏ ਐਵੇਂ ਬਿਅਰਥ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਕਸ ੨ ਕਰਕੈ ਖਿਚ ੨ ਕਰਕੈ
੧੦੮ ਛੀਨ ਛਾਨ ਖੋਇ ਖਾਇ੧੧੦ ਫਰਹੁ ਫਲੈਗਾ ੧੧੧ ਪੈਹ
ਤੀ ਦਾਲ ਮੈ ਬਿਸਾਰ ਹਲਦੀ ਭੀ ਸੁਮਤਾਸੇ ਪ੍ਰਪੰਚੀ ਦੰਭੀ ਤੁਮ
ਦਿਜ ਲਿਯੋ ਲਈ ਬਜਾਰ ਮੈ ਸਭਦੇ ਸਾਮਣੇ ਜਏ ਹੈ ਉਤਪਤ
ਭਏ ਹੈ ਰੂਪ ੧੧੨ ਗਾਲ ਕੋ ਗਪਾ ਮਾਰਤੇ ਹੈ ਕਿਆ ਹਮ ਬੜੇ
ਖਰਚੀ ਹੈ ਕੌਡੀਕੋਥੋੜੇਭੀ੧੧੪ ਏ ਦਿਜ ਜਿਨਾਕੋਕਾਲਸਮਾ ਪਾਇ
ਕਰ ੧੧੫ ਕਵਨ ਕਿਆ ਹੈ ਪਾਣੀ ਭਰਤ ਕ੍ਰਿਣਾ ਸੇ ਜਲ ਖਿਚ
ਕੈ ਵਰਸਾਵਤੇ ਹੈ ਐਸੇ ਝੀਵਰ ਹੈ ੧੧੬ ਏ ਦੇਵਤੇ ਭਏ ਉਤਪਤ
ਕਾਲ ਮਿਤਰੁ ਕਾਲਹ ਸਮੇਨੂ ਕਾਲਹ ਕਾਲਨੇਏ ੧੧੭ ਰਾਛਸੀ
ਬਿਰਦਾ ਬਿਸਨਾ ਤਹਿ ਤਿਸ ਬਿਸਨੂ ਨੂ ੧੧੮ ਭਰ ਭਰਾਇ
ਅਬੜਵਾਏ ਕਾਲਾ ਹੋ ਕਰ ਦੰਦ ਤੁਟਆ ਹੋਆ ਸੇ ੧੧੯ ਤਾਹਿ
ਤਿਸ ਦਿਜ ਕੋ ੧੨੩ ਕਿਨਹੂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਏ ਭੇਟ ੧੨੪ ਮਦਰ
ਮਿਠਾ ਅਮਲ ਵਾਸਤੇ ਪਿਵਾ ਦਈ ॥ ਇਤੀ ॥ ੨੬੬ ॥ ਮੈਨ ਕੀ
ਦੁਲਾਰੀ ਕੰਨਆ ਕਾ ਵਾ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕਾ ਭੀ ੨ ਹੇ ਨਾਥ
ਮੈ ਅਨਾਥ ਹੂ ਪ ਸੁਵਤ ਸੁਤੇ ਹੋਇਆ ੬ ਮੁਹਿ ਮੇਰੇ
ਮਨ ਭਾਵਦਾ ਸੰਗ ਭੋਗ ੭ ਕਾ ਉਤਪਤ ਕਿਆ ਹੈ ਮਿਤ੍ ੮
ਧਿਕ ੨ ਧ੍ਰਿਗਾਕਾਰ ੨ ਹੈ ਤੈਨੂੰ ੯ ਸਾਜਾ ਸਰੂਪਾ ਹਾਰੇ ਸਿੰਗਾਰ

ਪਤੀ ਕੋ ਮਾਰ ਕੈ ੧੧ ਤਿਸੀ ਰਾਜਾ ਕੋ ਵਿਖੇ ਕਿਸੇ ਕੋਟੇ ਮੈਂ
ਡਾਰ ਕਰ ੧੨ ਜਿਤ ਜਿਸ ਤਰਫ ੧੩ ਤਿਹ ਤਿਸ ਧਾਰਾ ਨੂੰ ਤਿਹ
ਤਿਥੇ ੧੪ ਯਾਹੀ ਇਸੀ ਨ੍ਰਿਪ ਨੇ ਬਾਂਧ ਬੰਨਾਇ ਕਰ ੧੬ ਸੈਨਤ
ਸੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੂੰ ੧੮ ਸੈਰ ਸਹਰ ਵਾ ਹਜਨੁ ਜੀਯਤ ਜੀਵਦੀ
ਰਹੀ ਤਾ ੧੯ ਸੈਰ ਭਵਾਰੇ ਸੈਲ ਕਾ ਵਾ ਮਕੇ ਕੀ ਹਜ ਕਾ ੨੦
ਉਹਾਂ ਹੀ ਉਸ ਰਾਜਾਕੇ ਕਹਾ ਬਾਲਇਨ ਇਨ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਨੇ
ਕਹਾ ਇਤੀ ੨੬੭ ਸੈਨਤਾ ਕਾਮ ਕੀ ਉਤਪਤੀ ੨ ਸਰਸ ਦਰਸ
ਤਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਮੰਗਲਏ ਕਰ ੩ ਸਾਹ ਰਾਜਾ ਵ ਰਾਜਾਆ ਪੁਤ੍
ਰੀਝੀ ਮੋਹਤ ਹੋ ਕੈ ੪ ਆਠ ਟੂਕ ਅੰਗ ੨ ਸੇ ਮੋਹਤ ਹੀ ਜਗਾਤੇ
ਉਦਲ ਕਰ ੫ ਏਕ ਚਤ੍ ਸਹਚਰੀ ਨੂੰ ਉਸਨੇ ਭੇਦ ਜਨਾਇਕਾ
ਜੋ ਤੂ ਮੇਰੇ ਪਿਛੇ ਐਸਾ ਚਰਿਤ੍ ਕਰੀ ਉਸਨੇ ਉਪ੍ਮਾਨ ਨਿਸ-
ਚਤ ਕੀਆ ਉਕ ਧੁਨੀ ਸੇ ਦੈਦੈ ਚੁਕ ੨ ਜਾਈ ਕੰਨਯਾ ਦੈਤ
ਵੈਤ ਦੈਤ ਉਤ ਏ ਬਿਚਾਰੇਆ ਜੋ ਤਿਹ ਰਾਜ ਕੰਨਯਾ ਕੋ ੧੧
ਤਹਾ ਤਿਸ ਵਾਸਤੇ ਇਤੀ ੨੬੮ ਗੁਆ ਬੰਦ ਮੈ ੧ ਅਰਧੰਗ
ਇਸਤ੍ਰੀ ਸੀ ੨ ਉਹ ਕੀਸੀ ਵਹੀ ਉਸ ਸ੍ਰੀਖੀ ਓਹੀ ੪ ਰਹੀ ਥ-
ਕਤ ਠਠਮ੍ ਰਹੀ ਕਿਆ ਮੋਹਤ ਹੋ ਰਹੀ ਐਸੇ ਓ ਮਿਤ੍ ਨੂੰ
ਦੇਖਦੀ ਹੈ ੩ ਚਾਰ ਪਹਰ ਰਾਤ੍ ਜਬ ਪਿਛਲੀ ਰਾਤ੍ ਆ ਰਹੀ
੯ ਤਬ ਕੁਅਰੀ ਕੇ ਪੜਦੇ ਵਾਸਤੇ ਤਿਹ ਤਿਸ ਕੁਅਰੀ ਕੇ
ਰਾਨੀਆਂ ਨੂੰ ਏ ਬਾਤ ਸੁਨਾਈ ਜੋ ਹੇ ਰਾਨੀ ਤੁਮਾਰੀ ਲੜਕੀ
ਜਲ ਗਈ ਹੈ ਵਾ ਰਾਨੀ ਕੰਨਯਾ ਬਿਆਹੀ ਹੋਈ ਅਧਦਾਸੀ
ਰੋਵਤੀ ੨ ॥ ੧੦ ਰਾਨੀ ਕਹ ਨ੍ਰਿਪਹ ਜਰ ਮਰੀ ਰਾਜਾ ਕੋ ਸਖੀ
ਨੇ ਕਹਯਾ ਜੋ ਤੇ ਰਾਨੀ ਕੰਨਯਾ ਵ ਬੀਬੀ ਪਟਰਾਨੀਕੀਕੰਨਯਾ
ਬਿਆਹੀ ਹੋਈ ਜਲ ਮਰੀ ਹੈ ਸੋਧ ਸਮਾਲ ਵਾ ਖਬਰ ਲੈਣੀ ਸੁਖ

ਦੁਖ ਦੀ ਅਸਤਹੁਲ ਤਨਵੈ ਇਸਕੋ ਸੀਘ੍ਰ ੧੨ ਰਾਨੀ ਕੀ ਬੇਟੀ ਬਿਯਾਹੀ ਹੋਈ ਜਲ ਮਰੀ ੧੩ ਦੇਖ ਕਰ ਕਠਨ ਲਜਾ ਨਿਮਤ ਕਿਆ ਜੋ ਪਤੀ ਕੇ ਨ ਮਿਲਨੇ ਤੇ ਵਾ ਬਿਧਵਾ ਪਨਾ ਰਖਨੇ ਦੇ ਦੁਖ ਦੇ ਕਾਰਨ ਅਪਨੇ ਪ੍ਰਾਨਾ ਕੋ ਸੁਟ ਦੀਆ ਨਰੋਰਨ ਪਾਰਾ ਭੀਰ ਰੌਲਾ ਨਹੀਂ ਪਾਯਾ ਏ ਪਤੀ ਕੇ ਵਿਛੋੜੇ ਕਰ ਜਲ ਮਰੀ ਹੈ। ਇਤੀ। ੨੬੯ ਤੇਜ ਅਗਨੀ ਕੀ ਲਾਟ ਸਮ ਮੁਖ ਕੀ ਕ੍ਰਾਂਤੀ ਪਟੰਤਰ ਸਦਰਸ ਤਾ ੨ ਲੇਖਨ ਲਿਖਤਿਆਂ ੨ ਊਖ ਮਿਠੀ ਵਾਂ ਖੁੰਡੀ ਛਾਵ ਲਿਖੀ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੀ ੩ ਬਾਰ ਜਲ ਵਾ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੂੰ ਏ ਦੇਸ ਕਹ ਦੇਸ ਨੂ ਪਿਤਾ ਕੋ ਕਹ ਕਰ ਇਸ ਬਹਾਨੇ ਰਾਨੀ ਕੇ ਗ੍ਰਹ ਮੈ ੭ ਨਿਪੁਸਕ ਹੀਜੜਾ ੮ ਕਾਜ ਕਾਰਜ ਘਰ ਬਾਹਰ ਦੇ ਮਨ ਕੋ ਭਾਂਵਦੇ ਭੋਗ ਕਮੈ ਹੋ ਖਾਨ ਪਾਨ ਆਦੀ ਇਸਕੇ ਪਾਸੋਂ ਮੰਗਵਾ ਕੈ ਖਾਵਾਂ ਪੀਵਾਂ ਗੀ ਭਾਵ ਬੀਚ ਸੇ ਧੰਨੀ ਏ ਜਨਾਈ ਜੋ ਇਸਦੇ ਸਾਥ ਮਨ ਭਾਂਵਦੇ ਭੋਗ ਭੋਗਾਂਗੀ ਪੁਰਖ ਰਿਸ੍ਰ ਪੁਸਟ ਤਕੜੇ ਪੁਰਸ ਨੂ ਭਏ ਸਾਥ॥ ਤਵਨ ਸੋ ਵਾ ਤਿਸ ਸਾਥ ਤਿਹ ਲਖੈ ਤਿਸ ਕੋ ਜਾਣ ਕਰਕੈ ੨੬੧ ਤੈਲੰਗਾ ਦੇਸ ਦਖਣ ਮੇਰੈ ਅਨੈ ਤਿਹ ਮਦਰਦੇਸ ਤਿਸ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਦੇਸ ਕੇ ਪੁਰ ਕਾ ਬਸਣੇ ਵਾਲਾ ਸੀ ਤਿਹ ਰਾਨੀ ਕੋ ਦੇਖਦਿਆਂ ਹੀ ਤਿਸ ਨੂੰ ਅਨੋਖੀ ਨਵੀਨ ਵਾ ਅਦੁਟ ੨ ਤਿਨ ਦ੍ਰਿੜ ਤਿਸ ਸੰਨਿਆਸਨੀ ਨੇ ਤਕੜਾ ਬਲ ਸੇ ਇਸਤੇ ਤ੍ਰਿਆ ਕੇ ਅਤੀ ਪ ਉਰਾਛੋ ਦੇਹਨਾ ਗੋਲੀ ਸੇ ਮਿਲਣੇ ਕਾ ਤੇਰੇ ਕੋ ਲਗਾਵਣਾ ਕਰ ਦੇਵਾਂਗੀ ॥ ਤਬ ਤੁਮ ਏ ਤਵਨੇ ਸਿਖਾ ਦੀਨੀ ਪ੍ਰਾਤ ਸਵੇਰੇ ਚਰਿਤ੍ਰ ਪਤੀ ਨੂੰ ਦਿਖਾਣੇ ਵਾਸਤੇ ਪਠਾਈ ਭੇਜ ਦਿਤੀ ਪੈਲੇ ਹੀ ਦੇਖਾਣੇ ਤੇ ਤੁ ਜਤਨ ਤਯੋ ਗੁਸੇ ਸਾਥ ਤਪ ਗਿਆ ਤੁਹਿ ਤੇਰੇ ਪਰ ਹਮਨੇ ੨੦

ਦੋਖ ਪਾਪ ੧੧ ਜਤੀ ਕੀ ਇੰਦ੍ਰੀ ਕਟੇ ਹੋਏ ਸੰਨਿਆਸੀ ਕੀ ਚ੍ਰਹ
ਅਪਨੇ ਮੈ ॥ ਇਤੀ ੨੭੧ ਰੂਪ ਜੋ ਵਸਤੂ ਹੈ ਸੋ ਭੀ ਸਾਚੋ ਭਰ
ਪੂਰਾ ਸਚ ਬੋਲਣ ਮੈ ੬ ਗਿਆਨ ਬਿਚਾਰ ਉਤ੍ ਪ੍ਰਸਨ ਦਿਵਯੈ
ਦੈਤਾ ਹੈ ॥ ਥਰੁ ਫਲ ੭ ਤੁਹਿ ਤੇਰੇ ਕੋ ੮ ਕਛੁ ਥੋੜੀ ਭੀ ੯ ਜੋ
ਮਿਤ੍ ਸਾਹੁ ਦਿਜ ਰੂਪ ਰਾਨੀ ਕੋ ਇਤੀ ੨੭੨ ਦੇਵਨ ਨਕਾਰ ਤੇ
ਅਕਾਰ ਨਿਕਾਲ ਕੈ ਦੇਵੜਿਆਂ ਦੀ ਭੀ ਨਹੀਂ ਐਸੀ ਸੁੰਦ੍ਰੀ ੧
ਜਗਮਗਾਤ ਜਗਮਗ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਕਾਸਤਾ ਹੈ ੫ ਤੇਜ ਭਏ ਗੁਸੇ
ਸਾਥ ੬ ਹੇ ਮਿਤ੍ ਤੁਹਿ ਤੇਰੇ ਕੋ ਮੇਰੇ ਪਰ ਸੋ ਛਿਮਾ ਬਖਸਣਾ
ਭੂਲ ਪਿਛਲੀ ਦਾਸੀ ਆਗਿਆ ਕਾਰ ਅਤੀ ੯ ਮਿਤ੍ ਵਾ ਕਹੈ
ਅਤੀ ਪਿਆਰੇ ਨੂੰ ਇਤੀ ੨੭੩ ਸੰਖਆ ਨਾਮ ਸੀ ਦਾਸ ਕਾ ਏਕ
ਚੋਰੀ ਕੀ ਮਨਖੋਲ ਮਨ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਸੋ ੩ ਲਪਟਾਇ ਅਸਤਬਿ
ਅਸਤ ਭੈ ਸੇ ਹੋਗਈ ੪ ਹਰੇ ਹਰੇ ਤਰ ਹੌਲੇ ੨ ਮਰੀ ੨ ਮੁਰਦੇ
ਕੋ ਹੇਠਾਂ ੬ ਕ੍ਰਿਆ ਦਈ ਜੱਗ ਦੀ ਸਿਖਾਇ ਦਿਤੀ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਤਿਸ
ਦੇ ਪਾਸੇ ਸਿਖਣੀ ਕਰੀ ਹੈ ਜਾਤੇ ਜਿਸ ਕਾਰਣ ਤੇ ਸਿਖੀ ਹੈ ੭
ਜੋ ਇਹ ਇਸ ਤੁਮਾਰੇ ਰਾਜ ਮੇ ਹੈਤਾਤੇ ਤਿਸ ਰਾਜਾ ਦੇ ਰੋਗ
ਵਾਸਤੇ ਇਹ ਕਹੈ ਇਮ ਦਾਸ ਨੌਕਰ ਕਢਕੈ ਇਸਤੇ ੮ ਤਕੀਜੈ
ਤਾ ਕਤਨਾ ਕਰੀਏ ੯ ਰੋਗਹਾ ਹਕੀਮਣੀ ਹਾ ੧੦ ਬਣੀਅਤ
ਬਣੌਉਦੇ ਹੈ ੧੧ ਤੁਹਿ ਜਾਨ ਮੁਹਿ ਕਹਤ ਬਤਾਈ ਤੈਨੇ ਕਹ
ਕਰਕੈ ਬਤਾਈ ਹੈ ਮੇਰੇ ਕੋ ਮੈ ਜਾਨਤੀ ਹੂੰ ॥ ਬਨਾਈ ਬਨਾਬਨੀ
ਤਿਸ ਕਰ ਬਣ ਆਈ ਹੈ ਨਹੀਂ ਤੋ ਕਹਾਂ ਮਿਲਨੀ ਸੀ ਦਾਲ
ਦੀਆ ਇਤੀ ੨੭੪ ਜਹ ਹਬਸੀ ਨਾਮ ਸੇ ੧ ਬ੍ਰਿਹ ਕੇ ਬਿਕਲ
ਦੁਖ ਕਰ ੨ ਪਰਮਾਨਾ ਬਿਅੰਤ ਵਾ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮਨ ਸੇ ੪
ਧਜੋ ਧਾਯਾ ਮਾਰਣੇ ਨੂ ੫ ਪਰਮਾਨਾ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮਨ ਮੇਂ

ਕੀਆ ਜਾਨੀਐ ਜਾਣ ਲਈਏ ਜਿਸਕੀ ਸੁਧ ਖਵਰ ਭਲੀ ਬੁਰੀ
ਏ ਭੁਗਤ ਦੀ ਜੁਗਤੀ ਵਾ ਭੋਜਨ ਦੇ ਪਦਾਰਥ ਕ੍ਰਿਆ ਰੀਤੀ-
ਆ ਜੁਗਤੀਆਂ ਨਿਆਇ ਤੋਂ ਜੋਗ ਦੀ ਆਂ ੧੧ ਭਜ ਕਰ ਚਲਾ
ਗਿਆ ੧੨ ਜਿਨ ਜਿਸ ਨ੍ਰਿਪ ਨੇ ਕਹਤੀ ਭਈ ਇਤੀ ੨੭੫
ਤਿਅਤ੍ਰੀ ਅਤਸੈ ਅਸਤਰ ਧਾਰੀ ਸੀ ਆਠ ਟੂਕ ਵਾਰਨੇ ੨ ਸਭ
ਅੰਗਾਂ ਕਰ ੫ ਨਾ ਜਾਤ ਟਰ ਆਸਣ ਵਾ ਹਲ ਕਰ ਜਾਤੀ ਨਹੀਂ
ਕਿਆ ਹਲਤੀ ਹੀ ਨਹੀਂ ਏ ਚਿਤ ਜਿ ਮਚੀਤ ਚਿਤ ਸਥਾਨ ਮੈਂ
ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਚਿਤ ਇਸਥਤ ਰਹਤਾ ਹੈ ਵਾ ਚਿਤ ਮੈ ਜੈਸੇ ਚੇਤਨ
ਰਹਤਾ ਹੈ ਐਸੇ ਓਹ ੭ ਜੌਂ ਜਦੀ ਤੋਹਿ ਕਉ ਭਜਤਾ ਹੂਆ ੯
ਸਮਸ ਦਾੜੀ ਗਾਉਨੇ ਵਾਲ਼ੀ ੧੦ ਪਿਤਾ ਦੇ ਬੈਠਿਆਂ ੨ ॥ ੧੧
ਸੰਕਰ ਦੇ ਰੁਦ੍ਰਾ ਮਤੀ ਨੇ ਵਾ ਸੰਕਰ ਦੇਹ ਕੀ ਕੰਨਿਆ ਨੇ ਵਾਂਕੇ
ਪਤੀ ਨੇ ੧੪ ਥਿਹੀਰ ਥਿਚਰਨਾ ਸਪਰਸ ੧੫ ਸ਼ੰਕਰ ਦੇਵ
ਮਹਿ ਵਾ ਰਾਜਾ ਪਿਤਾ ਸਿਆਨਪ ਖਰਚ ਤੇ ਯੱਦਪ ਤੋਂ ਭੀ ੧੭
ਖਤਾ ਭੁਲੇਖਾ ਕਸ ਕਿਆ ਕੈਸਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕੰਨਿਆਂ ਨੇ ਇਤੀ
੨੭੬ ਰੂਪ ਮਤੀ ਸਰੂਪ ਵਾਲੀ ਤਿਸੀ ਮੁਗਲ ਕੀ ਥੀ ਤਿਹ
ਸਮ ਤਿਸ ਪਹਲੀ ਕੇ ਸਦਰਸ ਪਿਛਲੀ ਨਹੀ ਸੀ ਤਿਨ ਦੂਸਰੀ
ਨੇ ੨ ਜੈਸੇ ਵਾ ਤ੍ਰਿਆ ਕੀ ਹੁਤੀ ਸਵਤਨ ਕੀ ਅਨਹਾਰ ਜੈਸੇ
ਉਸ ਦੂਸਰੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸੌਕਨ ਕੇ ਅੰਗ ਅਨੈ ਜੈਸੇ ਉਸ ਦੂਸਰੀ
ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੀ ਸੌਕਨ ਸੁੰਦ੍ ਥੀ ਤਿਸ ਕੀ ਸਕੀ ਸਦਰਸ ਹੀ ਤਿਨ
ਦੂਸਰੀ ਨੇ ਸੁੰਦਰ ਨਰ ੩ ਜੋ ਲਹਾ ਜਥ ਦੇਖਿਆ ਕਹਿਆ ਮਨ
ਮੈ ਸੋਈ ਭਯਾ ਹੈ ਇਹ ਜੋ ਏ ਇਲਾਹ ਪਰਮੇਸੁਰ ੮ ਠਹਰਈ
ਠਹਰਾ ਕਰ ਇੜੀ ੨੭੭ ਤਾਕੇ ਘਰ ਮੈ ਰੋਸਨ ਰਾਇਸੀ ਯਾਕੋ
ਪਿਆਰਾ ਇਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮੀ ਸੀ ਪੈਹਲੇ ਭੀ ਵਾ ਪ੍ਰੇਮ ਹੋ

गिआ इसतें वा इस औरंगो का प्रेमी सी २ ताके तिस
ढ़ेढ दीन के ३ वहै ओ ड्डैणा तिह तिसके संग बारो ४
छिनक छिन मात्र भी साती नहीं परती आवदी ५ ताके
तिस मित्र दे घर मै भुाख अनाई ऐसे कह कर आंवदी
भुई वा नांवदी वई ऐसे कह कर जो मैं राजी हो गई है
भेद की मित्र चारे की ६ क्रात भए औरंगो क्राता साथ
इती २७८ नह कौतक कोई नहीं विधरे भी वा न कहुं
कत नहीं किसे देस के सथान मै २ दुत लही क्राती सुंदर
जता देखी ४ आत्र काली से वा जो दुखी होई २ सी काम से
सो कुआरी ताहि तिस साथ ५ दृढ़ाघो दृढ़ करवाइआ ६
जो आज १ जगह लोका नुं थिन सासा थिन संसे तो नास
करणे वाला होवेगा ८ भरेगा वा ओ जावेगा ११ रचै
चंगा लगिआ सी परी फुकावै परी होई भोगडी है भोग
१२ ऐच कसकै वा खैच ऐच खिच २ के ओदूं ओदी होइ
तह नाही तिसके पेट तें न होवेगा किंतु होवेगा १३ साचा
आधो निसचा आगिआ अगे नुं भी बात ॥ इती ॥ २७९
फिरंग देस मैं थां ३ ताहि तिस से वा तिस काल मैं ५
राजा ने आपना राज सत है २ तेरा कैणा राजा ने ऐसा
ही कहजा होगा ९ आइस जोगी राज कमांवदे है वा
इसत्री की आगिआ अनसारी होके राज करते है ॥ इती।
२८० मरजा हुआ मुरदा पड़ा रहता है उवनकी तिस
अजे मती की राती अजैमती भेस सरुप किआ राजावाली
अवसथा तिसबिजेमतीरांनीबिजैमती नार दुतजा दूसरे

ਥਿਜੈਮਤੀ ਨੇ ਏ ਥਰੀ ਬੁਟੀ ਸੋਜੜਨ ਪਾਵਤਾਂ ਭਧਾ ਏਅਹਫੇਨ ਅਫੀਮ ਧੁਰਾ ਪਾਕਰ ਸਰੀਰ ਕੇ ਅੰਗ ਪਰ ਮਲਨਾ ਤਿਹ ਤਿਸ ਧੁੜੇ ਸੰਗ ੧੧ ਮਰੈ ਮਲਦੇ ਹੈ ਤਨ ਪਰ ਤਿਸਦੇ ਤੇ ਫੇਰ ਹੋਤ ਉਪ੍ਰ ਪਾਵਦੇ ਹੈਂ ਤਿਮ ਤਿਸ ਤੇ ੧੨ ਸੌ ਅਨਕਹ ਵਜੀਰਾ ਬੇਅਨਕੂਲਾ ਕੌ ਵਾ ਸੌਕਨਾਂਕੋ ਨਿਕਾਲ ਦੀਆ ॥ ਇਤੀ ॥ ੨੮੧ ਸਿਰਾਜ ਗੜ ਕੋ ਸੀਰਾਜੀ ਜਾਤ ਵਾ ਅਲਵਾ ਰਾਜਾ ਕੇ ਦੋਇ ਨਾਮ ਸੋ ਅਮ੍ਰਕਲਾ ਨੇ ੨ ਮਰੀ ਨਾਰ ਤਵ ਮਰ ਗਈ ਹੈ ਤੇਰੀ ਹਿਤੂ ਨਾਰ ਐਸੇ ਜਾਕੈ ਤਰਤਖਤਾ ਕੇ ਬਿਥਾਨ ਦੇ ਹੇਠਾ ਚਕਨੇ ਵਾਲਾ ਕਰਤਾ ਪਰ ਤਿਸ ਥਿਥਾਨ ਉਪ੍ਰ ਇਹੁ ਛਲ ਅਡੰਥ੍ਰ ਥਨਾਓ ਥਸਤ੍ਰਾਂ ਭਿਭੂਖਨਾਂ ਦਾ ੪ ਦੁਰਾਓ ਛਪਾਏਆ ਚਕਣ ਵਾਲਾ ਕਰਕੈ ਤਾਪਰ ਤਿਸ ਥਿਥਾਨ ਏਹੁ ਛਲ ਇਸ ਥਹਾਨੇ ਥਿਥਾਨ ਚੁਕ ਕੈ ਭੀੜਾ ਸੋ ਨਿਕਾਲ ਦੀਆ ॥ ਇਤੀ ॥ ੨੮੨ ਦੁਲਾਰੀ ਕੰਨਯਾਂ ਸੀ ਵਾ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸੀ ਰਾਜਾ ਕੀ ੧ ਮਹ ਮਹ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਵਿਖੇ ੩ ਸੰਗਲੈ ਚਲਹੁ ੪ ਜੈ ਹੋ ਜਾਣਾ ਪੈ ਹੋ ਧਾ ਲਵਾਂਗੇ ਹੇ ਹਿਤੂ ਇਸਤ੍ਰੀ ੫ ਤਹਤੇ ਤਿਸ ਦੇਹਰੇ ਕੀ ਜੰਗਾਂ ਤੇ ੧ ਸਜੁਜ ਅਭੇਦ ੭ ਤਾਕੇ ਪ੍ਰਤ ਤਿਸਕੇ ਉਪ੍ਰੋਂ ॥ ਇਤੀ ੨੮੩ ਨਾਮ ਕਰ ਰਾਜ ਧਾਨੀ ਥਸਤੀ ਹੈ ੧ ਤਾਹਿ ਤਿਥੇ ਵਾ ਤਿਸਦਾ ਹੈ ਸੀ ੨ ਸੋਧ ਖਲ ਭਲੀ ਥੁਰੀ ਕੋ ਕਿਆ ਭੇਦ ਚਰਤ੍ ਕਾ ਰਾਨੀ ਨੇ ਰਾਜਾ ਕੋ ੭ ਅਨਹਾਰ ਸਦਰਸਤਾ ਵਾ ਮੂਰਤੀ ॥ ਇਤੀ ॥ ੨੮੪ ਤਾਕੇ ਤਿਸਕੇ ਪਾਸ ਹੈਸੀ ੪ ਹਠ ਕਰ ਗਹੈ ਹਰ ਨੂੰ ਗ੍ਰਹਨ ਕਰਤੀ ਹੈ ਦੂਤਕਾ ਦੂਤੀਆਂ ਨੂੰ ੭ ਸੋਤ ਸੁਤਾ ਹੁਆ ਏ ਕੀਨਾ ਸੰਗ ਭੋਗ ॥ ਇਤੀ ॥ ੨੮੫ ਦਿਸਾ ਬਾਰਨੀ ਸੋ ਪਸਚਮ ਦਿਸਾ ਸੋ ਕੇ ਕੋਨ ਸੋ ਉਸ ਕੀ ਤ੍ਰਿਫ ਤੁਲ ਕੋ ਹੈ ਤਿਸ ਪ੍ਰਿਸ੍ਰ ਬੁਧੀ ਕੀ ਕੰਨਯਾਂ ਬਿ-

ਖਆ ਕੇ ਸਮ ਸੁੰਦ੍ ਕੌਣ ਹੈ ੧ ਪ੍ਰਭਾਸੈਨ ਚੰਦ੍ਰਹਾਸ ਭਗਤ ਤਾਹ
ਤਾਤ ਤਿਸ ਬਿਖਜਾ ਕਾ ਪਿਆਰਾ ਹੈਸੀ ਤਹਾ ਏਕਤਿਸ ਬਿਖਾ ਕੇ
ਨਗਰ ਕੀ ਤ੍ਰਿਫ ਏਕ ਸਮੇ ਧ੍ਰਿਸ੍ਰ ਬੁਧੀ ਕਾ ਭੇਜਆ ਹੁਆ ਪਤ੍ਰਕਾ
ਲੈਕਰ ਆਓ ਓਹੀ ਚੰਦ੍ਰਹਾਸ ੨ ਜਹਾ ਜਿਸ ਜਗਾ ਬਿਖਿਆ ਕਾ
ਹੈ ਨੰਦ ਜੀ ਕੋ ਅਨੰਦ ਜੀ ਨੂੰ ਪਿਆਦੇ ਹੋਕਰ ੩ ਸੈਨ ਬਿਸ੍ਰਾਮ
ਕਰੀਏ ਘਰੀਆ ਦੋਇ ਪਿਛੋਂ ੪ ਤਿਸੈ ਤਿਸ ਚੰਦ੍ਰਹਾਸ ਕੇ ਤੇ
ਤਿਸਨੇ ਸੁਧ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈ ਬਿਖਆ ਕੇ ਆਵਨੇ
ਕੀ ੫ ਜੋ ਜਥੀ ਇਸਕੀ ਹੋਈ ਅਬ ੬ ਰਾਜ ਧਾਨੀ ਮੈਂ
ਰੈਣਾ ਡਾਰੀ ਡਿਗੀ ਹੋਈ ੭ ਪਰੀ ਡਿਗੀ ਹੋਈ ਕਿਸੇ ਕੀ ੮
ਸੰਕ ਮਾਨ ਹੋ ਰਹੀ ਪਰ ਫੇਰ ਤਊ ਭੀ ੧੦ ਏਕ ਕਾਲ ਮੈ ਗ-
ਏਆ ਹੈਸੀ ਰਾਜਾ ਧ੍ਰਿਸ੍ਰ ਬੁਧੀ ਤਿਸ ਚੰਦ੍ਰਹਾਸ ਕੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਮੈ
ਪ੍ਰਾਨ ਕੋ ਹੰਤ ਕਾਰੀ ਦੂਰ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ੧੧ ਪੁਤ੍ ਮਦਨ ਸਿੰਘ
੧੨ ਮੰਤ੍ ਉਪਾਵ ਚਰਿਤ੍ ਆਜਕੈ ਪਏ ਹੋਏ ੧੩ ਰਾਜਾ ਚੰਦਰ
ਹਾਸ ਜੀ ਅਨੈ ਤੌਨ ਕੇ ਪਿਤਾ ਕੀ ਪਤ੍ਰਕਾ ਦਿਤੀ ਹੋਈ ਮਦਨ
ਸਿੰਘ ਨੇ ਮਿਤ੍ ਕੋ ਪਿਤਾ ਕਾ ਨਾਮ ਭੂਪ ਮਦਨ ਸਿੰਘ ਨੇ ਚੀਨੀ
ਦੇਖੀ ਪਛਾਨੀ ੧੪ ਮਿਤ੍ ਪਿਤਾ ਨੇ ਵਾ ਹੇ ਮਿਤ੍ ਰਾਜਾ ਹੇ ਮਦਨ
ਸਿੰਘ ੧੫ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਵਾ ਚੰਦ੍ਰਹਾਸ ਕੋ ਸੁ ਰਾਜੇ ਮਦਨਸਿੰਘ
ਨੇ ਇਤੀ ੨੮੬ ਅਨੈ ਕੁਰਰੇ ਦੇਸ ਮੈਂ ਘਾਟਮ ਪੁਰ ਵਿਖੇ ੧
ਲਿਯੋਲਿਆਯੋਤਿਸਭਗਨੀਨੇ੭ਆਪਨਸਾਜ ਬਾਜ ਸਮਗ੍ਰੀ ਯਾਕੋ
ਥੋਰਾ ਧੰਨ ਭੀ ਹੈ ੮ ਫਾਰਖਤੀ ਜੋ ਇਸਤੇ ਸਵ ਕੁਛ ਦੇ ਦੀਆ
ਹੈ ਕਬਜ ਫਾਰਖਤੀ ਕਛ ਧਨ ਰੋਕੜ ਦੋਲਤ ਮ੍ਰਿਤਕ ਭ੍ਰਾਤਾ ਕੀ
੯ ਨਿਸਾ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਇਤੀ ੨੮੭ ਪੂਰੋ ਚੁਣਾਂ ਕਰਕੈ ੨ ਆਵਤੇਆਂ
ਹੋਇਆ ਤਾਹਿ ਕੋ ੩ ਕਰੇ ਕਰਤੀ ਹਾਂ ਜਿਸ ਕਰ ੯ ਲਹਯੋ ਦੇਖ

ਆ ਹੈ ੧੧ ਬਿਚਾਰ ਕੈ ਕੀਆ ਹੈ ੧੨ ਕਾਲ ਕਲਕੇ ਦਿਨ ਹੀ
ਕੌਨ ਕਹਤਾ ਹੈ ੧੪ ਯਾਕੋ ਇਸ ਕੈਨੇ ਕਾ ਵਾ ਇਸ ਕੰਨਯਾ ਕੇ
ਚਰਿਤ੍ਰ ਕਾ ੧੫ ਯਾਹ ਇਸ ਲੜਕੇ ਕੋ ਏ ਬਿਚਾਰਓ ਹੈ ੧੬
ਅਗਾਰ ਮੋਹਰੇ ਕਿਆ ਚਤ੍ਰ ਨਾਗਰ ਚਤ੍ਰੋ ਕੀ ਰਾਜਾ ਵਾ ਰਾਜੇ ਕੀ
ਇਸਤ੍ਰੀ ੧੮ ਬਾਮਨੇ ਜੋ ਏ ਕੌਣ ਹੈ ੧੯ ਤਾਕਹ ਤਿਸ ਮਿਤ੍ ਨੂ
ਕਯੋ ਕੀਆ ਤਾਹਿ ਤਿਸ ਮਿਤ੍ ਕੋ ਲੈਆ ਕਰਕੈ ਹੋਰ ਕਰ ਸਭ
ਨਾ ਕਾ ਹੀਯਾ ਇਹ ਲੜਕੀ ੨੨ ਤਾਹਿ ਤਿਸ ਰਾਨੀਆਂ ਨੈ ਕਹੀ
ਜੋ ਬਾਤ ਮੂਲ ਕਦਾਚਿਤ ਵਾ ਕਦੇ ਭੀ ॥ਇਤੀ॥ ੨੯੮ ਧਰਤ੍ਰੀ
ਅਸਤ੍ਰਾਂ ਕੇ ਧਾਰਨ ਵਾਲਾ ਸੀ ਛਤ੍ਰ ਸੂਰਮਾ ੩ ਤਨ ਪਾਸ ਚਿਤ
ਕੋ ਕੁਅਰੀ ਨੇ ੪ ਛੂਟੇ ਕਸਬਾ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਅਬ ਛੂਟੇ ਜੋ ਉਸ
ਕੀ ਅਤੀ ੮ ਚੁਹਚਈ ਬੋਲਤੀ ਭਈ ਸ੍ਰਮਿਤ ਥਕਤੇ ਭਏ ੧੦
ਰਸਮਾਤੇ ਚੇਸਟਾ ਰਸ ਮੈ ਮਸਤ ਹੋ ਗਏ ੧੧ ਮੇਰੇ ਘਰਮੈ ਤੋਟਾ
ਸਿਧਾ ਹੀ ਚਲੇ ਜਾਵੋ ਸਿਧਰੀਐ ਚਲੀਐ ਆਪ ੧੪ ਫੋਰ ਉਸੇ
ਥਾਂਹੀ ੧੫ ਗਈ ਸਾਰ ਦੈਕੈ ਮਾਰ ਸੂਹੀ ਕਰਕੈ ਮਰ ਗਈ ਹੈ
੧੬ ਮਰੈ ਨ ਪਾਵੈ ਮਰਨਾ ਨ ਪਾਵੈ ੧੭ ਰਤ ਚੇਸਟਾ ਹਮਾਰੇ
ਪਾਸ ਹੈ ੧੮ ਜੌ ਹੇ ਰਾਜਾ ਰਾਨੀ ਬਚੇ ਰਾਨੀ ਕੋ ਬਚਾ ਲਵੇ
ਗੀ ੧੯ ਜੋ ਪੁਰਖ ਤਿਸਨੇ ੨੦ ਨਾਰ ਨਾੜੀ ੨੧ ਰਾਜ ਰੋਗ ਕਹ
ਧਰਿਓ ਰਾਨੀ ਨੂ ਫੜਿਆ ਹੈ ਰੋਗ ਬਡੇ ਨੇ ੨੩ ਤਾਕੇ ਤਿਸ ਰਾਨੀ
ਕੇ ਘਰ ਮੈਂ ਸੋ ਮਿਤ੍ ਬੈਦ ਰੂਪ ਰਹਨਾ ਕਰੇ ॥ ਇਤੀ ॥ ੨੯੯ ਕੈਸੇ
ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਮੈਂ ੩ ਤਵਨ ਕਹ ਤਿਸੀ ਮਿਤ੍ ਨੂ ਦੀਰਾਤੋ ਰਪਨਾ
੧੧ ਸਵਾ ਕੀ ਸੋ ਇਸਤ੍ਰੀ ਆਪਨੀ ਹੀ ਪਰ ਕੀਤੇ ਪਤੀ ਤੇ ਹਟਕਰ
ਸੋ ਇਸਤ੍ਰੀ ਉਸ ਮਿਤ੍ ਕੀ ਛੈਲਹ ਇਸਤ੍ਰੀ ੧੫ ਕਹਾਚੁ ਕਹਤਾ
ਹੌ ਤੁਮਰੇ ਸਾਥ ਜੋ ਬਾਤ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ ਕਹੀ ਹੈ ਹੇ ਰਾਜਨ ੧੮ ਭੁਗ-

ਤਾਈ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਸਿਵਾ ਦੀ ਜਨਮ ਜਨਮਾਤ੍ਰਾ ਦੀ ੨੦
ਭੁਸਨ ਭੌਕਨੇ ੨੩ ਬੀਨਾਂ ਧਰ ਦਈ ਤੰਤ੍ਰੀ ਬੀਨਾ ਸੋ ਮਿਤ੍ ੨੬
ਯਹ ਬਰੈ ਕਿਆਇ ਰਾਜਾ ਸ੍ਪ੍ਰਸ ਕਰ ਲਵੈ ਐਸੇ ਸਭ ਕੋ ਸੁਨਾ
ਕਰ ਕਹਤੀ ਹੈ ਸੋਕ ਕਹ ਰਾਜਾ ਦੇ ਭੈਨੂ ੨੮ ਹੇ ਨ੍ਰਿਪ ਰਾਨੀ
ਤੇਰਾ ਭੇਦ ੨੯ ਤਹ ਤਿਹ ਤਬ ਤਿਸਕੋ ਵਾ ਤਿਥੇ ਤਿਸਨੂ ੩੧
ਜੋ ਇਹ ਸੋਤ ਜਦੀ ਇਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੂ ਸੁਤਾ ਹੁਆ ਅਨਤ ਹੋਰਥਾ
ਸੋ ਮੇਰੇ ਤੇ ਨਿਆਰਾ ੩੨ ਨਾਹਤੇ ਪਤੀ ਆਪਨੇ ਪਾਸੋਂ ਤੈਏਨਾਰੀ
੩੩ ਕੋਰੋ ਸੁਕਾ ਹੀ ਕਿਆ ਭੇਦ ਨਹੀਂ ਜਾਣਯਾ ॥ ਇਤੀ ॥੨੯੦
ਪੰਡਤਾ ਸਕਲ ਸਮੱਗ੍ ਪੰਡਤ ਭੀ ਤਿਸਕੇ ਰੁਣ ਵਿਦਯਾ ਕੋ ਦੇਖ
ਕੈ ਲੁਭਾਇ ਰਹਤੇ ਹੈ ਐਸੀ ਪੜੀ ਹੈ ੧ ਪਨਹਾਰੀ ਝੀਵਰੀ ਭੀ
੨ ਦਿਲ ਵਾਲੀ ਨਾਮ ਪੁਰਖ ਕਾ ਸੋ ਪੁਰਸ ਦੂਸਰਾ ਹੈ ਵਾ ਮਾਲੀ
ਸ੍ਰੂਰਜ ਦੂਸਰਾ ਸੋਭ ਰਹਾ ਹੈ ਸੋਕਵਿਛੋੜੇ ਦੇ ਵਾ ਭੈ ੨ ਰਸਕ ਰਸ
ਲੈਣੇ ਤਬ੍ਈਭੋਗ ਕਰਕੇ ਚਲਾ ਗਿਆ ਜਬ ਤਬ ਰਾਨੀ ਨੇ ਰਮਣੇ
ਸੇ ? ਰਾਜ ਪਾਟਦਾ ਏ ਸੁਖ ੯ ਸੁਨ ਸੁਨਿਆ ਵਾ ਸੰਝਾ ਹੈਸੀ
ਦੇਹਰਾ ਮਿਤ੍ ਹਿਤਹੀ ਸਹੇਟ ਬਤਾਈ ਮਿਤ੍ ਨੂ ਭੀ ਤਿਸੀ ਜਗਾ
ਜਾਨੇ ਕੀ ਤਿਆਰੀ ਦੀ ਜੁਗਤੀ ਦਿਖਾਈ ਜੋ ਮੈਂ ਭੀ ਉਸ ਜਗਾ
ਆਵਾਂਗੀ ੯ ਲਯ ਇਛਾ ਕਹ ਪਸਾਪ ਫਿਰਨੇ ਕੀ ਇਛਾ ਹੋਈ
੨ ਹੈ ਐਸੇ ਕਹ ਕਰ ੧੧ ਤ੍ਰਸਤ ਭਏ ਤ੍ਰਾਸਮਾਨ ਹੋਇਆ ਨੇ
ਹੋਰ ਹਾਰ ਭਯੋ ਹੋਤ ਸੁ ਕਹਾ ਉਸ ਰਾਜਾ ਨੇ ਕਹਾ ਜੋ ਹੋਨ ਹਾਰ
ਕਰਮ ਹੈ ਸੀ ਸੋਈ ਭਯਾ ਹੈ ਤਾ ਬ੍ਰਿਲਾਪ ਸੇ ਕਿਆ ਹੋਤ ਹੈ
॥ ਇਤੀ ॥ ੨੯੧ ਉਰ ਅੰਚਰ ਅਗਿਆਨ ਸੰਭਾਰੈ ਗਲਦਾ
ਬਸਤ੍ ਅੰਗੀਆ ਕੀ ਭੀ ਹੋਸ਼ ਨ ਰਹੀ ਅਗਿਆਨ
ਹੋਸ ਕਹ ਬਕਛੁ ਕਹਨਾ ਕੁਛ ਹੋਵੈ ਤੇ ਕਹੇ ਕੁਛ ਮੁਖ ਸੇ ੨ ਮੁਹੋਂ

ਕਹਕੈ ਉਤ੍ਰ ਦੇਨਾ ਨ ਆਵੈ ਝਰੈ ਡਿਗ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ੫ ਜੋ ਵਹ ਹਕੀਮ ੬ ਅਪਨੇ ਸਿਰ ਕਰਕੈ ੭ ਨਿਜਮ ਕਰਦੀਆ ਕੇ ਜੋ ਲੇਈ ਲੈਲਹੈ ਹਮਾਰੇ ਤੇ ਦੇਈ ਦੇਵੈ ੧੦ ਜਰੂਰ ੨ ਹੇ ਰਾਜਨ ਨਾਟਕ ਨਾੜੀ ੧੨ ਜੌ ਨੇ ਦੁਖ ਨੇ ੧੩ ਹਮਤੇ ਇਸਕਾ ੧੪ ਇਹ ਵਾ ਇਸ ਕਾ ੧੮ ਨਾਹਿ ਛਲ ਪਾਇਓ ਛਲ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਸਕੇਆ ੧੯ ਨਿਰਪ ਕੋ ਛਲ ਕੈ ੨੦ ਤਿਹ ਤਿਸ ਰਾਜਾ ਕਾ ਆਪ ਮਿਤ੍ਰ ਕਰੈ ॥ ਇਤੀ ॥ ੨੯੨ ਤ੍ਰਿਸਾਵੈ ਡੈ ਖਾਂਦਾ ਹੈ ਰਾਜਾ ਕੌ ਕਛ ਕਰਕੈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਤੇ ਜਿਹ ਜਿਸਕੋ ਜਾਣੇ ਕੇ ਏ ਅਧੀਨ ਹੈ ਤੇ ਇਸਕੋ ਬਚਾਨਾ ਹੈ ਤਾ ੪ ਜਉ ਮੈਂ ਭੀ ਜਾਵਾਂ ਜਿਸ ਕਰ ਸੋ ਜੁਗਤੀ ਸੇ ਜਾਣਾ ਮਾਫ ਕਰਾ ਲੇਵੇ ੫ ਤ੍ਰਹ ਤ੍ਰ ਮੇਰੇਤੇ ੬ ਏਹ ਅਪਨੀ ਭਗਨੀ ਯਹ ਨਤ ਜੋ ਇਸ ਆਪਣੀ ਭੈਣ ਕੋ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਭੋਗਤਾ ਭਾਵ ਮੇਰੇ ਸੇ ਸਪਰਸ ਕਹਤਾ ਹੈ ਨਹੀਂ ਤੇ ਉਸ ਕੋ ਭੋਗਤਾ ਹੈ ਵਾ ਨਾਤਰ ਜੇ ਨਹੀਂ ਭੋਗਤਾ ਮੋਰੇਕੋ ਤਾ ੭ ਕਸੈ ਹੌ ਕਰਦੇ ਹੀ ਹੋ ਨਹੀਂ ਹਟਦੇ ਤਾ ਫੂਲ ਸੰਕੇਤੀ ਹੈ ਸ੍ਰਵਾਹ ੮ ਲਿਖ ਦੇਹ ਯਾਰ ਕੇ ਪਾਸ ਜਾਣੇਕੀ ਬਹੁਰੋ ਜਿਹਕੋ ਚੰਗੀ ਜਾਨੋ ੯ ਕਵਨ ਕਿਸ ਸੇ ਵਾ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮੇਰਾ ੧੦ ਉਤੈ ਉਸ ਸਾਥ ਤਬ ਠਈ ਤਾਹੀ ਥਨਾਈ ਹੈ ਨਾ ਤਾਕੋ ਤਿਸ ਰਾਨੀ ਕੇ ਧੀਰਜ ਕਾ ਤੇ ਵੇਸਵਾ ਕੇ ਨ ਤਿਆਗਨੇ ਕਾ ੧੧ ਤ੍ਰੀਯਾ ਆਪਨੀ ਘਰ ਦੀ ਗੁਵਾਈ ਜਾਤੀ ਹੈ ੧੨ ਤਬ ਦ੍ਰੂਜੇ ਦਿਨ ੧੩ ਨ੍ਰਿਧਾਤ ਨਮਰਦ ਬਲ ਤੇ ਰਹਤ ਨਰਮ ਧਾਤ ਵਾਲੇ ਇਹ ਇਸ ਤੇਰੀ ਬਾਮ ਕੋ ਜੁ ਹੋਰ ਲੋਗ ੧੪ ਭੋਗ ਮਿਤ੍ਰ ਸੇ ਕਰਨਾ ਮਾਫ ਕਰਾਵਨ ਵਾ ਭੋਗਨ ੧੬ ਰਾਨੀ ਬੇਸ੍ਯਾ ਨੂੰ ਆਪ ਬੁਲਾਕੈ ਰਾਜਾ ਕੇ ਪਾਸ ਭੇਜਤੀ ਹੈ ਏਹੁ ਛਲ ਨ੍ਰਿਛੈ ਭੋਗ ਕੇ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ੧੭ ਕਰ ਲਜੋ ਕਰਾ ਲਏਆ ॥ ਇਤੀ ॥ ੨੯੩ਤਾਂਤੇ ਤਿਸ ਤੇ ਜਗਤ ਮੈਂ ੧

ਦੂਸਰੇ ਕੋ ਨਹੀਂ ਦੀਨਾ ਤਬ ਬਨੋ ਤਿਥੇ ਬਨੇਯਾ ਤਨਯਾ ਹੁਆ
ਹਿਤੂ ਸਖੀ ੪ ਅਹੀ ਹੈਗੀ ੬ ਆਸਨ ਮਾਰਾ ਲਗਯਾ ਇਸ ਤ੍ਰਿਯ
ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਰਾਜਾ ਸੋ ੮ ਹੇ ਰਾਨੀ ਤੁਮ ਰਾਜਾ ਜੂ ਕੋ ਸੁਨਾ ਸੁਨੀ
ਦਾ ਹੈ ਵਾ ਸੁਵੇ ਬਨ ਮੈਂ ਹੈ ਬਿਨਸ ਸਪ੍ਸ ੧੨ ਸਾਥ ਮਿਲ ਕਰ
ਕੈ ੧੫ ਨਹੀਂ ਉਘਾਰਤ ਜਿਉਂ ੨ ਨਹੀਂ ਬੋਲਤਾ ਤਿਉਂ ੨॥੧੭
ਰਸ ਮੈਂ ਹੋਇ ਬਉਰਾ ਮਸਤਾਨੈ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈ॥ ੧੯ ॥ ਨ੍ਰਿਪਧਾਮ
ਰਾਜ ਮੰਦਰ ਮੈ ਵਾ ਨ੍ਰਿਪਨੇ ਕਹਾ ਹੋ ਮੁਨੀਜੀ ॥ ੨੦ ॥ ਨਿਹੋਰਾ
ਨਿਵਨਾ ਅਧੀਨਗੀ ਸੇ ॥ ੨੧ ॥ ਹਮਕਉ ਹਮਾਰੇ ਕੌ ਤੇਰੇਤਾਈ
ਸਿਵਾਨੇ ਸੋਵਤ ਸੁਤੇਆ ਹੋਯਾ ਕਹੁ ਕਹਯਾ ਮਾਨਕਰ ॥ ੨੩ ॥
ਏ ਸਾਜ ਹੈ ਵਾ ਖਾਜ ਹੈ॥ ੨੪ ॥ ਕਾਮ ਨਹੀਂ ਆਵਦੇ ਕਿਸੇ ੨੭
ਜਥ ਤ੍ਰੀਯਾ ਜਾਨੇ ਕਿ ਅਬ ਹਮਰੀਓਸ ॥ ੨੮ ॥ ਕਿਆ ਰੀਤੀ
ਜੁਗਤੀ ਨਾ ਦੇਖਨੇ ਕੀ ॥ ੨੯ ॥ ਭੂਪਕੋ ਭੇਦਨ ਜਾਨਾਏਆ ਪਵੰਦ
ਪਲੰਗ ਦੀਪਵਾਦੀਆਪ ਰਾਜਾ ਤੇ ਚਰਨ ਝਸਤਾ ਹੈ ॥ ੩੦॥
ਗਫਨ ਭੋਗਨਾ ਇਤੀ ॥ ੨੯੪ ॥ ਨਰਵਰ ਨਰਾਸੈਸ੍ਰਿਸਟਸਰਬਰ
ਸਦਰਸ ੧ ਭਰਤ ਜਨ ਭਰੀ ਸੈਨ ਰੂਪ ਸੁਨਾਰੇ ਨੇ ਮਾਨੋਸਚੇ ਸੈ
ਢਾਲੀ ਹੈ ੨ ਚੰਚਲ ਇਸਤ੍ਰੀ ਵਾ ਚੰਚਲ ਦੇ ਰਾਨੀ ਤਿਹ ਕੇ ਭਾਕੇ
ਨਾਥਇਆਜਾਵਾਖੜੇਆ੭ ਜਸ ਜੈਸੇ ਸਰੂਪ ਵਾਲਾ੮ ਭੁਗਵਾਪਨ
ਤਿਸ ਰਾਨੀ ਕਾ ਭਬੂ ਆਪਨਾ ਆਪ ੯ ਕਰਾਚੀ ਰਚਨੀ ਕਰੀ
੧੦ ਅਨਹਾਰ ਸਦਰਸ ਹੈ ੧੧ ਤਾਕੋ ਭੇਜ ਖੁਆਏਆ ਹੈਤਿਸਦੇ
ਮਿਤਰ ਨੂੰ ਖੁਵਾਵੈ ਤਾਹਿ ਤਿਸ ਤ੍ਰਿਯਾਨੂ ਝਝਕ ਡਾਰੈ ਝਾੜ ਸੁਟੀ
ਘੁਰਵੇਤੀ ਹੈ ੧੨ ਸੈ ਜਾਵੈ ਗਾੜਾ ਬੇਖਬਰ ਤਬ ਉਠ ਕਰ ੧੩
ਲਪਟਾਈ ਲਪਟ ਕਰਕੈ ਜਹੋ ਜਹੀ ੧੪ਸੋਵਤ ਸੁਤਾ ਹੋਵਾ ਜਾ-
ਗ ਪੜਾਤਿਨ ਤਾਹਿ ਤਿਸ ਰਾਜਾ ਨੇ ਤਿਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੋ ਸੁਤਕੀਅਨ

ਹਾਰ ਜਨ ਜਾਨ ਕਰਕੈ ੧੬ ਸਾਂਚ ਨਿਚਚੇ ਹੋਆਈ ਬਾਤ ਸੋਤ-
ਜਦੀਨਾ ॥ ਇਤੀ ॥ ੨੯੫ ਗਤ ਮਾਨ ਉਜਆਰੀ ਸੁੰਦ੍ ਚਾਲ
ਵਾਲੀ ਕਾਮ ਇਸਤ੍ਰੀ ਰਤੀ ਭੀ ੨ ਚਤਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ ਚਰਿਤ੍ ਜੋ
ਅਗੇ ਕਹਨਾ ਹੈ ਸੋ ਭਾਤ ਤਵਨ ਤੇ ਆਧੋ ਪੈਕਆ ਤੇ ਆਧਾ
ਹੈ ਐਸੇ ਵਾ ਹੇ ਲੋਕੋ ਮੇਰਾ ਭਾਈ ਤਿਸਜਗਾ ਤੇ ਖਟ ਕਮਾਕੇ
ਆਇਆ ਹੈ ੪ ਛਨਾਇਕੈ ਛਾਨ ਕਰਕੈ ਮਦਅਨ ਤੇ
ਕਲਾਲ ਪਾਸੋਂ ਸੋ ਵੈਰੀ ਦਾ ਪ ਰਸ ਮਿਲ ਭਏ ਤਦਾਕਰ ਅਮਲ
ਮੈ ਹੂਏ ਕਿਆ ਗਾੜੇ ਅਮਲੀ ਹੋ ਗਏ ਰਹੇਤ ਪ੍ਰੇਮ ੯ ਤਾਕੀਤ੍ਰਿਯਾ
ਇਸਤ੍ਰੀ ਤਿਸਕੇ ਪਦਾਰਥ ਕੀ ਮਾਤ੍ ਮਾਯਾ ਸਭ ਲੈ ਲਈਜਿਸਨੇ
ਭੋਗ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਇਸਸੇ ॥ ਇਤੀ ॥ ੨੯੬ ਬਿਜੈ ਸਾਰ ਜਾਤੀ
ਵਾਲਦਾਕੋ ਤਿਸ ਖਤਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਸਿਧ ਪਾਲ ਦਿਲੀਸ ਕਾ
ਦਿਵਾਨ ਸੀ ਏ ਜੁਵਾਨ ਵਸਤਾ ਵਾ ਸੂਰਮਾ ਹੈਸੀ ਜਾਤੀ ਹੁਤੀ
ਕੋਹਰੀ ਸੋਰਨੀ ਬਚੇ ਕੋ ਉਤਪਤ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਉਸ ਕਾਲ ਜਿਸ
ਜਗਾ ਏ ਤਹੀ ਤਿਸ ਜਗਾ ਜਹਾ ਜਾ ਕਰਕੈ ਸਿੰਘਨੀ ਕੋ ਚਿਤਵਤ
ਦੇਖਤਾ ਭਯਾ ਲਏ ਲੈਕਰ ਲਏ ਹੋਏ ਹੈ ਸੂਰੇ ੪ ਝੁਕਾਵਤ ਸੁਟਤਾ
ਭੁਯਾ ਕੋਹਰਨੇ ਉਸ ਸਮੇ ਅਰਧ ਤਨ ਬਚੇਕਾ ਰਹਾ ਮਾਤ ਕੁਖਤਰਾ
ਮਾਤਾ ਕੇ ਪੇਟ ਮੈਂ ਹੈਸੀ ਹੋਠਾ ਅਰਧ ਬਾਹਰ ਹੁਦਿਆਂ ਤਬ ਉਸ
ਕਾਲ ਭੀ ਦੁਖੀ ਹੋਈ ੨ ਸੋਰਨੀ ਕਰ ਹਥਾਂ ਦਾ ਪੰਜਾ ਮਾਰਤੀ ਭਈ
ਵਾ ਖਚੇ ਨੇ ਪ ਲਹਾ ਦੇਖਿਆਂ ਕਹਾ ਉਚਾਰਿਆ ਜੋ ਦੋਹਾ ਤਿਸ
ਸਾਹੁ ਨੇ ਚਿਤ ਨ ਨਹੀਂ ਟਰਿਆ ਏ ਸਿੰਘ ਸੋਰ ਸਾਪੁਰਸ ਸੂਰਮਾ
ਅਗੇ ਪਾਉ ਸੋਰ ਤੇ ਸੂਰਮਿਯਾਂ ਕੇ ਜ ਬਜਬ ਭੀੜ ਬਨਤੀ ਹੈ ਗਾੜ
ਦੁਖ ਆ ਬਨੇ ਤਾ ਸਗੋਂ ਕ੍ਰੋਧ ਵਧਤਾ ਹੈ ਦੁਖ ਕਾਲ ਸੋਂ ਤੇ ਪਦਮ-
ਨੀ ਸਪ੍ਰਸ ਤੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ਦੁਖੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਤੇ ਨਾਹੀ

ਚੇਸਟਾ ਤੇ ਹਟਤੀ ਮੁਹਰੀ ਰਹਤੀ ਹੈ ੭ ਸ੍ਵਨ ਸੁਨਕੈ ਰਾਜਾ
ਜਬ ੧੦ ਖੜਗ ਸੇ ਜੁਧ ੧੧ ਤਹਾ ਤਾਕੈ ਤਿਸ ਸਿਧ ਪਾਲਕਾ
ਤਿਸ ਕਚੈਹਰੀ ਸੈਂ ਵਾਕੋ ਉਸ ਸਿਧ ਪਾਲ ਕਾ ਭੇਦ ਕਹਯਾ ਜੋ
ਹੇ ਰਾਜਾ ੧੨ ਤਿਹ ਹੇਰ ਮੰਗਾਵਹੁ ਤਿਸਕੋਮਗਵਾਕਰ ਦੇਖਲਹੁ
ਪਹਲੇ ੧ ਦੂਸ ਯਹ ਦੂਤੀ ਨੂ ਕੈਸੀ ਹੈ ਓ ਜੋ ਦੂਤੀ ਇਕ ਚਤ੍ਰ
ਦੂਸਰੀ ਚਿਤੇਰੀ ਹੈ ਤੀਸ੍ਰੇ ਪ੍ਰਿਮਾ ਮੂਰਤੀ ਹੈ ੧੫ ਐਸੀ ਚਿਤ੍ਰੇਨਾ
ਤਾਨ ਖਿਚ ਕਰਕੈ ਪ੍ਰਿਤਮਾ ਨੇ ੧੬ ਜਨ ਪੁਰਸ ਵਾ ਜੈਸੇਘ੍ਰੁ ਮਤਾ
ਹੈ ਨਾਗ ਕੌਡਿਆਂ ਵਾਲਾ ੧੭ ਅਨ੍ਹੈ ਸਕਲ ਸਭਾ ਸੁਹਾਈ ੧੮
ਛਿਦ੍ ਪਿਜਰੇ ਪੌਣੇ ਕੇ ਬੀਚ ਤੇ ਦ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਕਰਕੈ ਮ੍ਰਿਤਕ ਸਰੀਖਾ
ਤਨ ਹੋ ਰਹਿਆ ੨੦ ਸਵਾਰੇ ਸਵੇਰੇ ਜਨੇਤ ਲੈਕੇ ਵਾ ਸਵਾਰਕੈ
ਜੰਦ ੨੧ ਦੁਖਾਰੀ ਦੁਖਦੇਨੇ ਵਾਲੀ੨੨ਜਾਤ ਦਈ ਜੋ ਦੇਵੇ ਤਾ
ਲਾਜ ਜਾਤੀ ਹੈ ੨੪ ਹਾਡਨ ਏਕ ਹਾਡੇ ਜਾਤ ਦੇ ਰਜਪੂਤ ਹੈ ੨੬
ਕਛ ਥੋੜੀ ਜੇਹੀ ਲਾਜ ਹਿੰਦੂ ਪਣੇ ਦਾ ਰਾਨੀ ਕੰਨਯਾ ਤੇ ੨੭
ਮੰਡੋ ਇਸਥਿਤ ਹੋ ਕਰਕੈ ੨੯ ਬੋਲ ਕਰੇ ਹੋਏ ਵਿਵਸਰੇ ਭਲੇ
ਬੁਰੇ ਜੋ ਆਵੇ ਸੋ ਬੀਤ ਜਾਤੇ ਹੈ ਛਤ੍ਰੀਆਂ ਕੇ ਜੁਧ
ਆਦੀ ਕਰਮ ਚਾਰਨ ਭਟ ਸਦਾ ਦ੍ਰੁਹ ਕਰਕੈ ੩੦
ਪਠੈ ਨਵੀਨ ਵਾ ਜਵਾਨ ੨ ਪੁਨਾ ਹਮਰੇ ਕੇ ਭੀ ਮਾਰ ਕਰਕੈ
ਪਸਚਾਤ ਆਪ ਮੰਡਰਨ ਕੌਰ ਹੋ ਜੁਧ ਨੂ ਬਨਾਵਨਾ ਕਿਅ
ਇਸਥਤਹੋਰਹਣ ੩੨ਕਰਹੁਤੁਮਵਾਕਹੁਮੈਨਿਕਸਕੈਮੰਦ੍ ਤੇ ਬਾਹਰ
ਅੰਤ੍ਰਪੁਰਮੰਦਰਸੇਰਾਣੀਆਂਤੇਬੋਲਬੁਲਾਕਰ੩੩ਏਹੈ ਏਹੁ ਪਾਤਸਾਹ
ਹੈ ੩੪ ਨਦਈ ਨਹੀ ਸੀ ਦਿਤੀ ਅਬ ਤਕ ਇਨੈ ਇਨਾ ਕੋ
ਹਸਾਂ ਗੇ ਹਮ ਇਹ ਬਾਤ ਭਲੀ ਹੈ ਇਨਾ ਸਾਥ ੩੫ ਛਤ੍ਰੀ ਗਈ
ਹੋਵੈ ੩੮ ਟਾਕ ਅਰ੍ਹ ਮੈ ਅਫੀਮਾ ਖਾਇਕੈ ਸਾਂਗ ਬ੍ਰਛੀਆਂ ੩੯

ਰੇਤੀ ਮਾਂਝ ਮਦਾਨ ਵਿਚ ੪੧ ਅਪਨੇ ਧਾਮ ਮੈ ਗਏ ਅਨੇ
ਤ੍ਰਿਯਾ ਉਚਰ ਕੈ ਡੋਰੇ ਮੈ ਡਾਲ ਦੀਆ ੪੨ ਜਬਤੇ ਖਤ੍ਰੀ ਲ-
ਛਮਨ ਸੈਹਤ ਵਾ ਤਿਥੇ ਤਿਹ ਤਿਸ ਪਾਤਸਾ ਦੇ ਧਾਮ ਮੈ ੪੩
ਬੈਨ ਹਾਇ ਸਬਦ ਭੀ ੪੪ ਕਰਾਵਾ ਕਹੇਆ ਹੈ ਧਾਮ ਮੰਦ੍ ਮੇਰੇ
ਮੈ ੪੫ ਕੁਮਕ ਫੌਜ ਮੈ ਜਾਤਾ ਭਯਾ ੪੬ ਸਦਯਾਨੇ ਖੁਸੀ ਕੇ ਤੇ
ਮਾਰੂ ਕੇਬਾਜੇ ਬਜਨੇ ਐਸੇ ਸਬਦ ਬਾਜਤੇ ਹੈ ੪੭ ਦਮਾਮਾ ਬਾਜੇ
ਮਾਰੂ ਦੇ ਖਵੀਨ ਖਵੀ ਖਾਨ ੪੮ ਦੈਖ ਠਾ ਵਾਲੀ ਨੇ ਜਾਇਆ ਹੈ
ਜੁਝਾਊ ਜੁਧ ਵਾਲਾ ਵਾਜਾ ੪੯ ਚੁੰਗ ਟੋਲੇ ੫੦ ਲੋਦੀਆਂ ਦੀ
ਜਾਤਾ ਦੇ ਮੁਖੀ ਰੁਹੇਲੇ ਵਾ ਸ਼ੂਰਮੇ ੫੧ ਵਾ ਮਨ ਖੇਲ ਬਾਮ ਖੇਲੀ
ਏ ਦੀ ਜਾਤਾਂ ਦੇ ਬਾਨਾ ਬਧੇ ਬਾਨਾ ਕੋ ਬੰਨ ਕੈ ੫੨ ਜੈਸੇ ਜਲਧ
ਬਾਰ ਪਰ ਹਰੈ ਜੈਸੇ ਸਮੁੰਦਰ ਜਲ ਤੇ ਮਛੀਆਂ ਨੂ ਤਿਆਗੈ ਤਾਤੇ
ਤਿਸ ਸਮੁੰਦਰ ਉਛਲੀ ਸੇ ਬਾਹਿਰ ਆਕਚ ਉਛਰ ੨ ਕੈ ਤੜ-
ਫੜ ਕੈ ਮਰਤੀਆਂ ਹੈਂ ਤੈਸੇ ਸ਼ੂਰਮੇ ੫੪ ਬਹੀਜਾਤ ਦੁਖੀ ਹੋਤੀ ਹੈ
ਜੇ ਨਾ ਹੋਵੈ ਤੈਸੀ ਪਾਤਸਾਹ ਕੇ ਮਰਣੈ ਪਸਚਾਤ ਜੁਧ ਹੋਣੇ ਸੇ
੫੫ ਜੁਧ ਮੈ ਅੰਤ ਪਠਾਣੋ ਕਾ ੫੭ ਮਾਰੇ ਹੋਏ ਕੇਤਨਿਸ਼ਾਨ ਵਾ
ਪਹਾੜ ਕਦੇ ਹੋਏ ੫੮ ਸੋਡੀਨ ਸ਼ੂਰਿਆਂ ਕੇ ਵਾ ਹਾਥੀਆਂ ਕੇ
ਮਾਰਹ ਸੁਲੋ ਭੂਤੋਂ ਪਹਿ ਮਾਰੇ ਹੋਏ ਪੜੇ ਹੈ ਭੂਮੀ ਮੈ ਤੋਪਾਂ ਦੇ
ਨਗਨ ਪਈਆਂ ਹੋਈਆ ੫੯ ਬੋਐ ਕੋ ਬੀਜਨੇ ਨੂ ਕ੍ਰਿਸਾਨ
ਕਢਤਾ ਹੈ ੬੧ ਥਮੈ ਉਛਲ ਦੇ ਹੈ ਖੇਤ ਮੈ ਮਾਰੇ ਪਏ ਹੋਏ
ਥਰੋ ਤੁਸਾ ਕੇ ੬੩ ਸੋਡੀਨ ਕੇ ਹਾਥੀਆਂ ਕੇ ੬੪ ਮਹਾ ਨਾਦ ਸ
ਬਦ ਹਸਤੇ ਹੈ ਤੇ ਗਰਜਤੇ ਹੈ ਤੇ ਠੋਕ ਚਰ ਹਠੇ ਹਠ ਕਰਤੇਭਏ
੬੫ ਰੋਚੰਗ ਭੀ ਬਾਜਾ ਹੈ ਵਾ ਰੁਚੀ ਪੂਰਥਕ ੬੬ ਸੇ ਤੈਸੋ ਨਹੀ
ਕੀਓ ਨਹੀ ਜਦ ਪਿਛਲਾ ਵਾ ਅਧਹਾਰ ਸੇ ੬੭

ਗਾਲ ਮਾਰੈਗਪਾਂ ਮਾਰਤੇ ਹੈ ੬੯ ਖਨ ਖੇਦੇ ਖਾਨ ਖੇਦਵਾਲੇ ਕਰੇ ਖਿੰਗ ਘੋੜੇ ਤੇ ਹਠੀਆਕੇ ਪੁਤ ਵਾ ਹਠਵਾਲੇਦੋਨੋ ਪੁਤਰ ਲਛਮਨ ਤੇਗਿਆਗਰਕੇ ਤ ਸਿੰਧ ਪਾਲਦੀ ਥਾਨ ਚਲ ਕਰ ਆਵਤੇ ਭਏ ੬੯ ਪਲਾਸੀ ਛਿਛਰੇ ਹੈ ੭੧ ਲਖੇ ਲੌਂ-ਹ ਮਾਚਾ ਦੇਖਕਰਕੈ ਲੋਹਾ ਖੜਕ ਦਾ ਵਾ ਮਚਜਾ ੭੨ ਨਾਦਨ ਦੈ ਨਗਾਰਿਆ ਦਾ ਸਬਦ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈ ਨਾਦ ਸੰਖ ੭੩ ਦੂਰਕੇ ਬਸਨੇ ਹਾਰੇ ਜਿਤਮੇ ਹੈ ਸੋ ਸੋ ਨਿਆਈ੭੪ਹਠੀ ਸਿੰਧਪਾਲ ਜੁਕੇ ਜ ਕੇ ਚਾਰੋ ਤਰਫ ਹਠੀ ਸੂਰਮੇਆ ਕਰਗਰ ਜਤੇ ਭਏ ਛਿਪਰ ਸੀਘਰ ੭੫ ਸੁਨਕਰਕੇ ਬੈਨ ਸਸਤ੍ਰ ਵਾਲ ਸੋਡੀ ਸੂਰਮਾ ਹੋਆ ੭੬ ਅਸਤਰਾਨ ਤੀਰ ਬਦੂਕ ਆਦਿ ਕੋਕੋਟ ਕੀ ਓਟ ਖਾਈ ਮੈਂ ਵਾ ਦੁਖੀ ਕਰਕੋ ਕਿਲੇ ਮੈਂ ਬਾਡ ਦਿਤੇ ੭੭ ਉਮੰਗੈ ਉਛਲਦੇ ਉਛਾਲਦੇ ਹੈ ਮਹਾ ਜੰਗ ਜੋਧਾ ਜਗੇਜੌਰਜੰਗੇ ਮਹਾਂਜੰਗੀ ਜੋਧੇ ਜੰਗਕੇ ਜੁੜਆ ਜਗਦੇ ਹੈ ਵਾ ਮਹਾ ਜੁਧਵਾਲੇ ਬਲੀ ਜੋਧੇ ਜੰਗ ਮੈ ਪ੍ਰਕਾਸ ਦੇ ਹੈ ੭੮ ਘੁਰੈ ਬਜਤੇ ਹੈ ॥ ਖੁਲੇ ਖੋਲ ਕਰਕੈ ਕਿਆ ਨੰਗੇ ਕਰਕੈ ਮਯਾਨਾ ਤੈ ਜੈਸੀ ਪ੍ਰਲੋਕਾਲ ਮੈ ਬੰਨ ਜ੍ਵਾਲਾ ਅਗਨੀ ਕੀ ਲਾਫ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤੀ ਹੈ ਵਾਬਰਨਿਅਗਨਿ ਵਾ ਪ੍ਰਵਾਹ ਜ੍ਵਾਲਾ ਕਾ ਮਨਣਾਕਰੋ੮੦ਕੇਤਝੰਡੇਮਤੰਗੋਹਾਥੀ ੮੧ ਡੋਬ ਲਹੂ ਦੇ ਟੋਆ ਮੈ ਵਾ ਹੌਲ ਦਿਲੀ ਮੈ ਘੁਮਦੇ ੨ ਵਾਘੁਮ ਏ ਹੋਏ ਘੁਮਦੇ ਹੈ ਦੁਰੇ ਛਪਗਏ ਜਾਕੇ ਕਢੇ ਮੁਡਨਾਹੀ ਸਿਰ ਕ ਢ ਤੇ ਹੀ ਨਹੀ ਝਾੜੀਆ ਤੇ ਖੋਫਸੇ ੮੩ ਤੋਰੈ ਤੋੜ ਸੁਟੇ ਵਾ ਨ-ਠਾ ਦਿਤੇ ਛੋਰ ਜੋ ਹੈ ਛਡਕੈ ਲਾਕਰਕੈ ਪੁਸਾਕੇ ਪੁਰਸਾਕੇਅਕੋਰਾ ਭੇਟਾ ਨਿਹੋਰਾ ਬੇਨਤੀਆ ਨਮਸਕਾਰਾ ਕਰਤੇ ਹੈ ੮੪ ਰਣਹ ਰਣ ਰੂਪੀ ੮੫ ਤਹਾ ਲੈ ਤਿਸ ਜਗਾਤੋ ਲੈ ਜਾ ਕਰਓਸੁਮਸੋਫੀ

ਕਾਇਰ ਭਜੇਆ ਮਰੇ ਹੈ ਜੋ ੯੭ ਭ੍ਰਮ ਭੋਗੈ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਪਰਪਏ
ਸੁਕਦੇ ਹੈ ਤਿਨਾਂ ਦੀਆਂ ਲਥਾ ਉਠਾਕੈ ਨਹੀਂ ਜਲਾਏਅਗਨੀ
ਉਹਾ ਹੀ ਪਏ ਰਹੇ ਮੁਰਦੇ ਤਕੜੀ ਭੀੜਾਪਈਲਖੇਭੀਰਦੇਖੜੇ
ਹੈ ਕਾਇਰ ਖੜੇ ਹੋਕਰ ਭੈਸੇ ੯੮ ਤਹ ਦੇਖਾਤਿਸ ਜੁਧਕੋ ਦੇਖ
ਕਰਕੈ ਲਖੇ ਦੇਖਆ ਸਮਸਦੀਨ ਕੋ ਜੋ ਵਾ ਦੇਖਆਸਮਸਦੀਨ
ਕੇ ਦਲਾਕੋ ਜੋ ਸਭੀ ੯੯ ਪ੍ਰਭਾ ਰਾਜੇਆ ਕੋਤੇ ਤਿਸਕਰਸਮੂਹ
ਵੈਰੀਅ ਨੂ ਡਰਾਵਦੇ ਹੈ ੯੦ ਜੋਨਰ ਗਈ ਸੀਸੈਨਾ ਸੋ ਪਓ
ਪਾਸ ਜੋਸਰਨ ਆਪਰੇ ਆ ਸੋ ਜੋ ਹਮਰੇ ਸਾਹਾਕੋ ਸੰਘਾਰਿਯਾ
ਹੈਤਾਕੋ ਤਿਸ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕਾ ਵਾਇਸੀਚਿੰਤਾਮੈਜਾਗਤਾਰਹੇਆਤ ਕੋ
ਤਿਸਬਾਤਕਾਜੋਜੋਕਿਆਕਰੀਏਅਬਅੰਤਕੇਬਿਚਾਰਕੈਨਿਜਮ ਕਰੇ
ਯਾਜੋ ੯੩ਤਹਾਤਬਦ੍ਵਾਜੇਪਰਸਵੇਰੇ ੯੪ਬਦ੍ਕਾਮੁਉਤ੍ਰਾਖੰਤਮੈਂ
੯੫ਪਹੇਸੁਤਜੋਤੋਹਿਕੇਮਨਮੈਂਹੁਹਾਉਚਾਹੈਮੈਹਮਾਰੈਕੋ੯੬ਅਸਾਂਮਦੇਸ
ਕ ਰਾਜਾ ਕਰ ਦੀਆਤਿਨਾਨੂੰਦੇਵੀਨੇ੧੦੦ਅੰਗਦੇਸਅਸਾਮਦੇਸ
ਕਾ ਹੀ ਨਾਮ ਹੈ ਏ ਜੋ ਔਰ ਦੇਸ ਜਿਤਨਾ ਕੀਆ ਸੀ ਤਿਸਕਾ ਨਾਮ
ਹੈ ॥ ਇਤੀ ॥ ੨੯੭ ਕਰੋਲ ਕੋ ਅਹੇੜੀ ਸਕਾਰੀ ਕਾ ੫ ਕਵਰਰਾਜ
ਪੁਤ੍ਰ ਕੋਏ ਤਨ ਸਾਥ ਕਿਸੇ ਸਖੀ ਦੁਵਾਰੇਓਂ ਕਹਾਈ ਜੋ ਤੇਰੀ ਜਾਰਾ
ਜਲਵਾਯਾ ਸਖਾਯਾ ਤੇ ਭੇਦ ਬਕ੍ਰੀ ਕੇ ਜਾਲਨੇ ਕਾ ੭ ਭ੍ਰਮ
ਆਵੈ ਫਿਰਾਲਿ ਆਵੈ ੮ ਬ੍ਰਿਮਾਯੋ ਪ੍ਰਚਾਯਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕੀਆ ੧੦
ਅਪਾਰ ਬਲੀ ਅਕਾਰ ਵਾਲਾ ੧੬ ਰੂਪ ਕੇਤ ਨਾਮ ਉਸ ਲੜਕੇਕੇ
ਪਿਤਾ ਨੇ ੧੮ ਅਨਾਥ ਤੇ ਸੈਤ ਨਾਥ ਦੇ ਭਈ ॥ ਇਤੀ ॥ ੨੯੮
ਲਿਖਨੀ ਕਲਮ ਲਿਖਤਿਆਂ ੨ ॥ ੩ ਸਾਹੁ ਸੁਤਾ ਕੋ ਨਿਗਾ ਭਰਕੈ
ਢਕੀ ਉਸ ਰਾਜ ਕੁਆਰ ਕੀ ਮੰਗਨ ਮਸਤ ਤਰਨੀ ਭੀ ੪ ਕੈਲੀ
ਜਾ ਕਰਕੈ ੫ ਕਹੀ ਸੀ ਜੁ ਕੁਅਰੀ ਨੇ ਜੋ ਬਾਤ ? ਹੋ ਸਾਹੁ ਸੁਤ

ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਜੇਕਰ ਤੂ ਤਿਸ ਰਾਜ ਪੁਤ੍ਰੀ ਕੇ ਤਾਈ ਮੋਹਕੋ ਤੂ ਤਿਸਤੈ
ਪਸਚਾਤ ਮੇਰੀ ਸ੍ਰੀਖ ਭਾਵ ਤੂਤਾਂ ਮੇਰੇ ਕੋ ਪਤੀ ਕਰ ਪਾਵੇਗੀ ਯੋ
ਜੇ ਐਵੇ ਜੋ ਕਰ ਭੋਗਨਾ ਨਾ ਪਾਵੇਗਾ ੯ ਜਦਪ ਤਉ ਭੀ ਸਜ
ਬਣਾਵਨਾ ਕਰਿਆ ੧੪ ਘਾਤ ਜੁਗਤੀ ਜਿਸ ਵਕਤ ਹੋ ਸਿਰ ਨੀ-
ਵਾਕਰ ਦੇਖਨ ਲਗੀ ਤਬ ਚਾਹੇਯਾ ਜੋ ਅਬ ਇਸਕੋ ਕਾਹਲੀ ਸੇਪ
ਕੜਕੈ ਖਿਚ ਲਵਾਂ ਮੈਂ ਝਰੋਖੇ ਸੇ ੧੫ ਝਟਕ ਸੀਘ੍ਰ ਪਚਹਾਰੇ
ਥਕਤ ਹੋ ਗਏ ੧੬ ਏਕ ਸਖੀ ਉਸ ਨਿਤ੍ ਕੁਅਟਕੇ ੧੭ ਬੋਲ
ਬਚਨ ਬਰਨੇ ਕਾ ਮੇਰੇ ਕੋ ਤੁਮ ॥ ਇਤੀ ॥ ੨੯੯ ਸੀਸੀ ਸਾਰਕੇਤ
ਨਾਮ ਹੈ ਸੀ.੨ ਡੇਰੇ ਘਰ ਮੈ ੩ ਕਰਤ ਕਹਾਨੀ ਬਾਤਾ ਕਰਤੀਆ ।
ਭਈਆਂ ਜੋ ਦੇਖੋ ਸਖੀਯੋ ਕਹੋ ਇਸਕੀ ਬੁਧੀ ਕਿਸੇ ਨੇ ਹਰ ਲਈ
ਹੈ ਹਵੈ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹੈ ਧਨੀ ਪਤੀ ੫ ਤਹ ਅਹੀ ਤਿਨਾਂ ਮੈਂ ਬੈਠੀ
ਹੋਈ ਹੈਸੀ ਰਮਤੇ ਤ੍ਰਿਆ ਮੈਂਰਾਜੇ ਕੇ ਹਿਰਦੇ ਤੇ ਉਸ ਰਾਨੀ ਕਾ
ਏ ਜੋ ਯਾਰਕ ਇਕ ਪੁਰਖ ਸੁੰਦ੍ ਧਨ ਦੇਕਰ ਜੀਆ ਜੀਵਨਾ ਹੈ
ਨਾ ਕੀਆਂ ਨਹੀ ਕੀਤਾ ਬਿਚਾਰਨਾ ੭ ਉਰਝਾਵੈ ਮੋਹਿਤ ਕਰਦੀ
ਸੀ ਜੋ ਕੋਠੜੀ ਰਾਜਾ ਜੇਕਰ ਆਪ ਉਸਕੀ ਕੋਠੜੀ ਕੋ ਅਬ ਭੀ,
ਤੁਾਂ ਸਾਚ ਮੇਰਾ ਤੇ ਝੂਠ ਉਸਕਾ ਉਘਰੀ ਖੋਲੀ ੯ ਨਿਰਕਾਜ
ਬਿਅਰਥ ਅਵਤਕ ਇਹਨਾਂ ਲਹਤ ਥੋ ਐਸਾ ਨਿਰਲਾਜ ਇਹ
ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਾਨਤਾ ਜੋ ਇਹ ਰਾਨੀ ਐਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਨਿਰਲਜ ਹੈਸੀ
ਬਿਹਾਰੋ ਬਿਚਾਰਾਂਗਾ ਨਾ ਚਿਤਾਰੋ ਨਾਹੀਂ ਯਾਦ ਕਰਾਂਗਾ ੧੦
ਤ੍ਰਿਆਦਾਸੀ ਨੇ ॥ ਇਤੀ ॥੩੦੦ ਇਸਟ ਦੇਵਤਾ ਰਹਤ ਦੁਲਾਰੀ
ਇਸਟ ਦੇਵ ਕਾਰਕੈ ਤਿਸਦੀ ਕੰਨਯਾਂਦਾ੨ਉਡਦਾ ਬੇਗਨਿਪੁੰਸ-
ਕ ਖਬਰ ਦੇਨੇ ਵਾਲੇ ਸੀਘਰ ਜੋਹੀ ਜੜੇ ਬਨੇ ਤਨੇ ਹੋਏ ਛਡੀ
ਬਰਦਾਰ ਪਾਸ ਖੜੇ ਸੇ ਸੋ ਜਹਾਂ ਜਿਥੇ ਬੈਠੀ ਹੋਈ ੩ ਰਾਨੀ

ਕਰ ਰਾਣੀ ਨੇ ਕੀਆ ਵਾ ਕਰਨੇ ਵਾਸਤੇ ਸੋਵਤ ਸੁਤੇ ਹੋਏ ਇਕ ਥਾਂ ੪ ਭਰ ਭਰਾਇ ਭਾਜ ਕਰ ਗਯੋ ੫ ਬਿਨਨ ਕਹੇ ਭੇਦ ਕਹੇ ਤੇ ਬਿਨਾ ਨਹੀਂ ੬ ਮਾਫ ਬਖਸ ਬਚਨ ਕੋਲ ਗੁਰੂ ਪੀਰ ਦਾ ੭ ਭੈਂਗੇ ਬਿੰਗੇ ਤੈਸੇ ਜੋ ਇਕ ਤੇ ਇਕ ਪਦਾਰਥ ਤੇ ਦੋਇ ਪਰੇ ਹੋਏ ਲਖੇ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਝਾਵਰੋ ਆਯੋ ਪਰਛਾਵਾ ਨਿਗਾ ਆਯਾ ਹੈ ਇਕ ਮੋਹਿ ਕੋ ਮੇਰੇ ਕੋ ਦੇਖ ਅਰ ਦੈਕੋ ਲਖਨਾ ਕਰ ਪਾਯਾ ਹੈ॥ਇਤੀ॥ ੩੦੧ ਛਿਤਾਲੈ ਪ੍ਰਥਵੀ ਵਾਲਾ ਭਵਨ ਘਰ ਵਾ ਲੋਕ ੨ ਤਰਨ ਜੁਵਾ ਬਸਤਾ ਵਾਲੀ ਛਤਆ ਬਚਨ ਛਾਤੀ ਦੇ ਕੁਚ ਮਦ ਨਛਤਰਤਿਆ ਭਰਤ ਭਰਾਏ ਮਾਨੋ ਕਾਮ ਦੇਵ ਸੁਨਿਆਰੇ ਨੇ ਸੰਚੇ ਸੈਂ ਢਾਲੇ ਹੈ ੨ ਕੁਆਰ ਲੜਕਾ ਸੁਕਨਲਨੀ ਕੀ ਸ੍ਰੀਗਤੀਭਈ ਤੈਸੇ ਤੋਤਾ ਨਲੀ ਕੋ ਨਹੀਂ ਛਡਤਾ ਤੈਸੇ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕੀ ਰੀਤ ਹੋਈ ੪ ਬਚਨ ਉਚਾਰਕੈ ਰੁਚਮਾਨ ਮਨ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਸੈਂ ੫ ਤਾਕੇ ਲੇਈ ਤਿਸਨੇ ਲਏ ਚੇਸ੍ਟਾ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਰਾਂਡ ਬਿਧਵਾਕੇ ੭ ਨੀਤੀ ਸੋਕ ਸੈ ਕਹਤੀ ਹੈ ਦੇਖ ਮਨ ਤਾਕੋ ਤਿਸ ਇਸਤ੍ਰੀਕਾ ਐਸੋ ਮਿਤ੍ਰਕਰਓਭੀ ਕਛੁ ਕੰਮ ਕਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਇਹ ਇਸਕੋ ਰਖਨੇ ਤੇ ਸੰਘਾਰਨਾ ਭਲਾ ਹੀ ਕੰਮ ਹੈ ੯ ਮੈਸੀ ਲਗੈ ਅਬੈ ਇਕਰੈ ਦੇਖੋ ਐਸੀ ਬਾਤ ਅਬੀ ਇ ਲੋਗ ਕਰਨੇ ਲਗ ਪਏਹੈ ਹਾਥ ਚਲਾਈ ਹਾਥ ਪਾਵਨਾ ੧੦ ਚਾਦ੍ ਕੀ ਬਿਧਵਾ ਪਨੇ ਕੀ ਹੇ ਪੁਤ੍ਰੀ ਤੂੰ ਧੰਨ ਹੈਂ ੨ ਐਸੇ ਸਭਨੇ ਭੁਾਖੀ॥ ਇਤੀ॥ ੩੦੨ ਜਾਤ ਭਈ ਤਜ ਧਾਮਨ ਕਰ ਕਰ ਛਡ ਕੈ ਘਰ ਕੋ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਜਾਤੀ ਭਈ ਖੇਲਤ ੨ ਅਖੇਟ ਸੰਘ ਨੇ ਬਨਸੈਪ ਥਿਕਲ ਬਿਆਕਲ ਹੋਆ੨॥ੲ ਛਕਾਇ ਬਨਯਾ ਹੋਆ ਹੈ ਵਾ ਫਬ ਰਿਆ ਹੈ ਉਰਝ ਰਹੈ ਮੋਹਿਤ ਹੋ ਰਹਤਾ ਹੈ ੭ ਭੇਟਾ ਹੋਈ ਮਿਲਨੀ ਹੋਈ ਭਾਵ ਏਕ ਬਾਗ ਮੈਂ ਦੋਨੋ ਕਠੇ ਹੋ ਗਏ ਕੋ ਇ

ਹ ਕਹਯੋ ਰਾਜਾ ਨੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਇਹ ਕੌਨ ਹੈ ੮ ਕਥਨ ਰੂਪ ਰਾਨੀਂ
ਤੁਮ ਹੋਂਜੀ ਐ ਸੰਨਿਆਸੀ ਤੁਮ ਕਿਸੇ ਰਾਜਾ ਕੀ ਰਾਨੀ ਰੂਪ ਹੋਜੀ
ਕੁਮਾਰੀ ਲੜਕੀ ਹੈਂ ਵਾ ਕੁਮਾਰ ਵਸਤਾ ਵਾਲੀ ਰੋਹਿਨੀ ਹੈ ੯
ਕੌਕ ਉਚਰੀ ਕੌਕ ਕੀਆਂ ਬਾਤਾਂ ਭੀ ਉਚਾਰੀਆਂ ੧੦ਗਮਨ ਮੁਹਿ-
ਤ ਏਕ ਬਾਰ ਕਹੈ ਕਿਹਾ ਰਾਜਾ ਨੇ ਏਕ ਬਾਰੀ ਵਾ ਏਕ ਦਿਨ ਨੂੰ
ਭੀ ੧੧ ਭਜੋ ਜਾਹਿ ਅਬ ਏਹ ੧੨ ਰਾਨੀ ਹੈ ਸੇਜ ਕਿਨ ਸੁਹਾਵਤ
ਸੇਜਾ ਨੂੰ ਸੋਭ ਨੀਕ ਕਰਕੈ ਰਾਨੀ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ੧੪ ਕਹਾਂ
ਗੁਮਾਨ ਕਿਆ ਗਰਬ ਕਰਨਾ ਹੈ ੧੫ ਸੰਭਾਰ ਜਾਦ ਕਰਕੈ ੧੬
ਨਾਥਹੋ ਰਾਜਾ੧੭ਰਾਜਾਨੇ ਕਹਾਓਹਬਾਤਕਹੋਤਾਂਕਹਤੀ ਭਈ ਜੋਤਿ
ਯਾਕੋ ਉਸ ਤਿਆਗੀ ਹੋਈ ਇਸਤ੍ਰੀ ਮੇਰਾ ਮਨ ਮੇਰਾ ਤਨ ਮਨ
ਬਚਨ ਤਬੈ ਤਬ ਰਾਜਾ ਨੈ ਤੇਰੇ ਬਚਨ ਕਰਕੈ ਮੈਨੇ ਵਾਤਵ ਰਾਜੇ
ਨੇ ਬਚਨ ਕਹ ਕਰ ਜਬੈ ਸੰਨਿਆਸਨ ਨੇ ਬੈਦਨ ਤਬ ਕਹਿਆ
ਮੰਨ ਲੀਆ ਮਿਲ ਗਿਲ ਕੈ ਘਰ ਨੂੰ ਟੁਰ ਪਏ ੧੮ ਨ੍ਰਿਆ ਕੇ
ਉਸ ਤਿਆਗੀ ਹੋਈ ਪਟਰਾਨੀ ਨੇ ਤਾਂਕੇ ਤਿਸ ਸੰਨਿਆਸਨ ਰੂਪ
ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੋ ਵੋਹੀ ਰਾਨੀ ਜਬ ੧੯ ਤਿਹ ਤਿਸ ਸੰਨਿਆਸਨ ਕੋ
ਇਸਤ੍ਰੀ ਚਰਿਤ੍ ਪਟਰਾਨੀ ਕਾ ਕੌਤਕ ਭਾਵ ਕਬੀ ਓਹ ਓਹੀ
ਪਟਰਾਨੀ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ਆਪਨੇ ਮੰਦ੍ ਮੈਂ ਅਰ ਕਬੀ ਦੂਸਰੇ
ਮੰਦ੍ ਮੈਂ ਸੰਨਿਆਸਨ ਰੂਪ ਧਾਰ ਲੇਤੀ ਹੈ ਏਸ ਬਾਰਤਾ ਕੋ ਰਾਜਾ
॥ ਇਤੀ ॥੩੦੨ ਰੋਜ ਨਿਤੰਪ੍ਰਤ ਤਿਸ ਬਿਧਜ ਮਤੀ ਕੋ ੨ ਮੇਰਾ
ਬਦਲ ਭਾਵ ਇਕ ਰਸ ਤੇ ਸੰਘਣਾ ਤੇ ਬੌਤ ਜੈਸੇ ਤੈਸੇ ਪਟੰਤਰ
ਸਦਰਸ ੨ ਰਸ ਕੈ ਅਤੀ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੈ ਸਬੰਧਕਾ ਕਸਿ ਕੈ ਸੇਜਾ
ਖਿਚਕੈ ਵਾ ਤਕੜਾ ਸੁਸ਼ਯਾਰ ਨ੍ਰਿਭੈ ਕਰਕੈ ੪ ਬੁਲਾਈ ਬੁਲਾ
ਕਰਕੈ ਏ ਬਿਚਾਰੇ ਬਿਚਾਰਕੈ ਵਾ ਕਮਲੇ ਤਿਹ ਮਗ ਹੈ ਤਿਸੀ

ਰਸਤੇ ਮੈਂ ਇਸਥਿਤ ਹੋਕਰ ੭ ਅੰਧ ਅੰਧੇ ਹੋਗਏ ਭਾਵ ਸਰੀਰ ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਦੇਖਕੈ ਪੂਜਮੈ ਧੋਨੇ ਮੈਂ ਲਗ ਗਏ ਹੈ ਕੈਗਈ ਕਹਾਂ ਕਿਆ ਕਰ ਗਈ ਹੈ ੯ ਬਿਸਟਾ ਰਹੀ ਦੁਹੂ ਕੇ ਲਗ ਕੇ ਬਿਸਟਾ ਦੁਹਾਂ ਦੇ ਤਨ ਕੋ ਲਗਾਨਾ ਕਰ ਗਈ ਹੈ ਸੁਘਰ ਚਤ੍ਰ ਲੜਕਾ ੯ ਯਾਰ ਵਾਰ ਇਕ ਬੋਲੀ ਹੈ ਵਾ ਯਾਰ ਅੰਦਰ ਕੋਈ ਭੀ ਦ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਨਾ ਪਾਯਾ ਡਾਰ ਓਡ ਰਕਰ ਦਾ ਇਕ ਹਦੇ ਨੇ ਵਾਲੇ ਨੂ ॥ ਇਤੀ ॥ ਸੋਕਣ ਸੋ ਕਿਣਕਾ ਘਾਸ ਕਾ ਪੜਾ ਹੈਸੀ ੨ ਅਟਕੀ ਰਹੈ ਮੋਹਤ ਰਹੈ ਵਾ ਫਸ ਰਹੀ ਸੀ ੩ ਸੋਈ ਸੋਇ ਜਾਇ ਤਬਤੋ ਰੋਇ ਉਠਨਾ ੪ ਯੋਂ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਹ ਕਰ ਤਿਸਕੇ ਆਪ ਅੰਧੇਰੀ ਅੰਧੇਰੇ ਵਾਲੀ ਜਬ ਹੋਈ ਭਾਰੀ ਭੈ ਵਾਲੀ ਧੁਨ ਆਪਰੀ੭ ਭੋਰ ਕਾਲ ਸ਼ੇਰੇ ਦੁਖਆਰੀ ਦੁਖ ਵਾਲੀ ਹੋਕਰ ਨਿਸਪਤ ਪਿਆਰੀ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਸਮਮੁਖਵਾਲੀਆਂ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ੮ ਕ੍ਰਿਆਇਕ ਕਰੈ ਇਕ ਰੀਤੀ ਜੇ ਕਰ ਕਰੇ ੯ ਤਿਹ ਤਿਸ ਦਿਜ ਕੇ ਗ੍ਰਹ ੧੦ ਗ੍ਰਿਹਨ ਆਪਨੇ ਘਰ ਮੈਂ ਫੇਰ ਨਾਹੀ ॥ ਇਤੀ ॥ ੩੦੫ ਬਧੀ ਬਧ ਗਈ ਵਾ ਬਜ ਗਈ ੪ ਰਾਨੀ ਨੇ ਕੋਈ ਭੇਦ ਪਾਕਰ ਐਸਾ ਕਰਮ ਕੀਆ ਉਰਧ ਉਲਟਾ ਕੈ ਬਹਠੀਆ ਬੈਠਤੀ ਭਈ ੬ ਨ੍ਰਿਚੇਸ੍ਟਾ ਤੇ ਅਤੀ ਗਾੜਾ ਸੁਤਾ ॥ ਇਤੀ ॥ ੩੦੬ ਹੁਤੀ ਪੰਡਤ ਚਤ੍ਰ ਸੀ ੧ ਪਰੋਸ ਗੁਵਾਂਡੀ ਅਨੈ੨ ਨ੍ਰਿਪਤ ਰਾਜਾ ਭੂ ਰੋਪਾਲ ਜਾਰੀਅਨ ਜਾਲਾ ਸਿਯਾਹ ਗੋਸ ਨਾਮ ਇਕ ਪੰਛੀਸੀ ਸਿਕਾਰੀ ਕੁਤੇ ਕੀ ਵਜਾ ਸੇ ਨਹੀਂ ਬਿਚਾਰੇ ਜਾਤੇ ਕੇ ਏਹੁ ਕੁਤਾ ਹੈ ਵਾ ਪੰਛੀ ਹੈ ੩ ਚਿਪਕ ਨਾਮ ਭੀ ਮਾਦੀਨ ਹੈ ਬਾਜੇ ਕੀ ੪ ਛੇਦ ਪਛਾਰਾ ਭਜਾ ੨ ਕਰ ਮਾਰ ਲੀਆ ਬ੍ਰਾਹ ਸੂਰ ੫ ਤਾਹੀਕੇ ਤਿਸ ਅਦ੍ਰਪਾਲ ਕੇ ਹਕਯੋ ਚਲਾਯਾ ਭਜਯਾ ਤਾਕੋ ਤਿਸ ਭੈਰੋ ਪਾਲ ਨੂ ੬ ਕਮੰਦ ਰਸੀ ਖੂਹ ਦੀ ਮਾਲ ਸਮ ੭ ਸੁ ਤਾਕੇ ਜਾਹੀ

ਕੰਨਯਾ ਕੇ ਘਰ ਜਾਵੈ ੯ ਕਰ ਮੰਗਨ ਮੰਗਤਾ ਕਰਕੈ ਅੰਗਨਾ
ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ ਵਾ ਵੇੜੇ ਵਿਚੋਂ ੧੦ ਅਨ੍ਹੇ ਜੋ ਇਨ ਪੁੜ੍ਹੀ ਨੇ ਬਿਨ
ਕਾਜਾ ਬਿਨਾ ਮਤਲਬ ॥ ਇਤੀ ॥ ੩੦੭ ਇਸਕ ਰੂਪੀ ਮੁਸ਼ਕਕੇ
ਵਾ ਇਸਕ ਕੇ ਸਾਥ ਰ੍ਹਿ ਮੈਂ ੭ ਮਸ ਭੀਜਤ ਦਾੜ੍ਹੀ ਉਗ ਰਹੀ
ਹੈ ਨਵੀਨ ਛੋਟੀ ੨ । ੫ ਤਾਹ ਤਹਾ ਤਿਸਨੁ ਤਿਸਦੇ ਪਾਸ ੮
ਨਿਹਾਰ। ਦੇਖਕੇ ਕਢ ਲਯਾ ਹੈ ੭ ਤਿਹ ਤ੍ਰਿਸ ਹਾਜੀ ਰਾਇਕੋ
ਤ੍ਰਿਯ ਕੇ ਡਾਇਨ ਕਾ ਨਾਮ ਅਨ੍ਹੈ ਤ੍ਰਿਯਾ ਕਾ ਕਲੇਜਾ ਹਰਿਆ
ਹੁਆ ਸੁਨ ਕਰ ੮ ਜੀਯਾਰੋ ਜੀਵਾਵਨਾ ਕਰੈ ੯ ਨ੍ਰਿਪ ਆਦੀ
ਸਭ ਦੂਰ ਕਰੀਏ ਅਨ੍ਹੈ ਪ੍ਰਿਯਾ ਮਿਤ੍ਰ ਨੇ ਕਹੀ ਬਾਤ ਜੋਕਰ ਅਭੂਤ
ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਨਾ ਕੋ ਰਖ ਲਵੇ ਤਾ ੧੧ ਵਾਓ ਡਾਇ ਨਹ ਲੀਗ
ਈ ਹੈ ੧੨ ਦਿਤ ਦੇਤੀ ਭਈ ੧੩ ਗਯੋ ਆਖ ਚੁਰਾਈ ਕਿਆ
ਅਖਾਕੇ ਓਲੇ ਹੋਕਰ ਨਿਕਲ ਗਏਆ ੧੪ ਭਾਵ ਕਹੇ ਹੈ ਕਹਯੋ
ਨਾ ਕਿਯਾ ਜਥ ਤਥ ਲਖ ਯਾ ਦਿਖਾਕਰ ਠਾਢ ਖੜਾ ਹੋ ਕਰ
ਪਾਸ ਹੀ ॥ ਇਤੀ ॥ ੩੦੮ ਤਿਹ ਸੁਤਾ ਕਾ ਨਾਮ ਅਪੂਰਬ ਦੇਈ
ਥਾ ਬਯਾਈ ਬਿਵਾਵਨਾ ਕਰੀ ੫ ਯਾਦ ਧਿਆਨ ਮੈਂ ਆਵੈ ੬
ਤਿਹ ਤ੍ਰਿਯਾ ਤਿਸ ਕੋ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕਾ ੭ ਤਾਂਤੇ ਤੂੰਨੇ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਕੋ
ਆਪਣੇ ਸਾਥ ਲੈ ਜਾਣਾ ਲਖਤ ਦੇਖਤੇਅਂ ੨॥੯ ਧਾਮ ਮੈਂ ਨਾਥ
ਕਰ ਰਖਯਾ ਮਿਤ੍ਰ ਕੋ ੧੦ ਸਭ ਲੋਗ ਨੇ ਧਾਰੀ ਕਹੀ ਹੈ ਅਨ੍ਹੈ
ਬਿਚਾਰਨਾ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਜੋ ਏਹ ॥ ਇਤੀ ॥ ੩੦੯ ਸਮੁੰਦ੍ਰਕ ਕੇ
ਸ੍ਰੋਸ੍ਰ ੨ ਭੂਤਲ ਕੋ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਸਥਾਨ ਕਾ ਤਰਨ ਕੋ ਪਰਸ ਸਾਹੂ-
ਕਾਰ ਕੇ ਪੁਤ੍ਰ ਕਾ ੫ ਅਨ੍ਹੈ ਮਹਲ ਤੇ ਡਾਰ ਦੀਆਂ ਪਨ ਭੇਦ
ਬਿਚਾਰ ਮਰਨੇ ਦਾ ਭੇਦ ਕਿਸੇ ਨੇ ਭੀ ਨ ਜਾਨੇਯਾ ਅਚਾਨਕ
ਮਰਨੇ ਪਰ ਕਹੇ ਹੈ ਜੋ ਜਨ ਅਰਧ ਉਰਧ ਤੇ ਪਰਾ ਮੰਤ੍ਰੀ ਕਹੇ

ਹੈ ਹੇ ਰਾਜਾ ਕੇ ਪੁਰਸ ਐਤਨੇ ਮਹਲ ਤੇ ਉਪ੍ਰ ਹੇਠਾਂ ਡਿਗ ਪਏ ਸੋ ਬਚਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਨਹੀਂ ਬਚਤਾ ੬ ਸੰਗ ਸਪ੍ਰਸ ਸਰਬੰਗ ਸਰਬ ਅੰਗਾਂ ਕਰ ਇਸਤੇ ਮਾਰਾ ਹੈ ੮ ਨਲ ਜਾਇ ਲਜੇਯਾ ਕਿਸੇ ਦੀ ਭੀ ਨ ਕੀਤੀ ॥ ਇਤੀ ॥ ੩੧੦ ਦੁਤਯੋ ਦੂਸਰੀ ੩ ਅਟਕ ਪ੍ਰੀਤੀ ੪ ਤਾਸੋ ਕਰੇ ਨ ਮਨ ਕੇ ਭਾਏ ਤਿਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸਾਥ ਮਨਦੇ ਭਾਵਦੇ ਕਲੋਲ ਨਹੀਂ ਕੀਏ ਆਕਰ ੫ ਘਾਇਲ ਹੋਈ ੨ ਫਿਰ ਦੀ ਹੈ ਮਾਰੀ ਫਟੀ ਹੋਈ ੭ ਤਊ ਤਦੋਂ ੮ ਜਨ ਕਰ ਮ੍ਰਿਤੁਕ ਕੇ ਮੁ ਮੈ ਆਇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵਾ ਹੈ ਵਾ ਮਾਨੋ ਸਹਕਦੇ ਪੁਰਸ ਕੋ ਹਥ ਸੋਂ ਅੰਮ੍ਰਤ ਆ ਪਯਾ ਹੈ ੯ ਜਾਸੋ ਲਗਨ ਜਿਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤੀ ਰਾਜਾ ਕੇ ਪੁਤ੍ਰ ਕੀ ਹੈਸੀ ਤਾਸੋ ਭੇਸ ਧਾਰਕੈ ਸੁਤੀ ਤਿਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੀ ਦਾਸੀ ਸੀਖਾ ਸਰੂਪ ਧਾਰਕੇ ਜੋ ਦਾਸੀ ਸਾਹੁਕਾਰ ਕੀ ਪੁਤ੍ਰੀ ਕੀ ਸੀ ਜੋ ਜਾਤੀ ਭਈ ਰਾਜ ਕੁਅਰੀ ਤ੍ਰਿਫ ਰਾਜਾ ਗ੍ਰਿਹਨ ਮੈ ਰਾਜ ਪੁਤ੍ਰ ਕੇ ਮੰਦ੍ਰ ਮੈਂ ਦਾਸੀ ਨੇ ੧੦ ਤਿਹਾਰੇ ਭਈ ਤੇਰੈ ਪਰ ਆਸਕ ਭਈ ਹੈ ਵਾ ਤੁਮਾਰੇ ਚਿਤ ਭਾਈ ਹੋਈ ਹੈ ਅਬ ਮੈਂ ਪਠਾਈ ਮੇਰੇ ਕੋ ਭੇਜਯਾ ਹੈ ਕਰੋ ਮਨ ਭਾਯੋ ਮਨ ਭਾਵਦੇ ਕਲੋਲ ਕਰੋ ੧੧ ਦੁਵਾਰਾ ਦ੍ਵਾਜੇ ਪਰ ੧੨ ਮੰਦ੍ਰ ਆਵਨੇ ਤੇ ਅਗੇ ਹੀ ਤ੍ਰਿਯਾਨੇ ਸੋ ਜਾਸੀ ਸੋਈ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕਰ ਜਾਣੀ ॥ ਇਤੀ ॥ ੩੧੧ ਸੰਖਯਾ ਨਾਮ ਬੇਰਾਗੀ ਦਈ ਬੇਰਾਗੀ ਰਾਮ ਮਾਨ ਰਖ ਦੇਤੀ ਭਈ ੨ ਚਿਤ ਨਹ ਲਿਆਵੈ ਚੇਤੇ ਮੈਂ ਵਾ ਦੇਖਨੇ ਮੈਂ ਭੀ ਨਹ ਲਿਆਵੈ ਭਾਵ ਪਸੰਦ ਨਾ ਕਰੈ ੩ ਨਿਜ ਤਨ ਆਪਨੇ ਤਨ ਪਰ ੪ ਸਿਖਵਤ ਸਿਖਾਵਤੀ ਭਈ ਤਿਸਕੋ ਹਰ ਲੁਟ ਲਯਾ ਛਲ ਵਲ ਸੇ ੫ ਰਾਜ ਪੁਤ੍ਰ ਨੇ ਹੇ ਜੋਗੀ ਤੂ ਜਾਨਤਾ ਹੈਂ ਸਵਹ ਉਠਾਵੋ ਮੁਰਦੇ ਕੋ ਜਟੀ ਜੋਗੀ ਨੇ ਕਹਾ ਇਕਲ ਏਕਲੇਯਾ

ਲਖਹੁ ਦੇਖ ਲਵੋ ੬ ਰਾਜ ਪੁਤ੍ਰ ਚਿਤ ਮੈਂ ਚਿਤਵਨੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜਗਤ ਉਠਦੇਆ ਹੇਤ ਤੇ ਕਾਰਨ ਤੇ ਵਾ ਪ੍ਰੇਮ ਤੇ ਦੇਖਾਂਗੇ ਐਸੇ ੭ ਉਠਤ ਜਾਗੇਆ ੮ ਢੰਗ ਭਾਵ ਕਿਆ ਪ੍ਰਕਾਰ ਭੇਦ ੧੨ ਜਿਨ ਜਿਸ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੇ ਵਹੈ ਓਭੀ ਤ੍ਰਿਯਾ ਕਾ ॥ ਇਤੀ ੩੧੨ ਕੁਟੇਟ ਖੋਟੀ ਆਦਤ ਨਾਇਨਾ ਵਾਲੀ ੫ ਬਾਡ ਸਿਲਾ ਸਾਣ ਕਾ ਲਗਾਵਨਾ ਤੇਜੀ ਵਾਸਤੇ ਤਿਹਾ ਤਿਸ ਉਸਤ੍ਰੇ ਕੋ ੬ ਮੁਖ ਤੇ ਲਹੁ ਦੇਖਕੇ ੭ ਬਿਚਾਰ ਜਾਨੇਆ ਜੋ ਕਟੇਗਾ ਭਾਵ ਰਤ੍ਰਾਈ ਚਾਤ੍ਰਤਾ ੮ ਤਾਹਿ ਤਿਸ ਰਾਜਾ ਕੇ ਨਾਕ ਆਪ ਹੀ ਕਾਟ ਆਈ ਹੈ ਸੀ ॥ ਇਤੀ ॥ ੩੧੩ ਦਛਨ ਦੇਸ ਹੈਸੀ ਨਿਕ ਸੁੰਦ੍ਰ ਵਾ ਅਨੇਕ ੧ ਇਸ ਅਗੇ ਅਲਪੰਖਰੀ ਕਮਲੈ ਕਰ ਕਮਲ ਕੀਆ ਖੰਭੜੀਆਂ ਪਰ ਭੋਰੇ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ ੩ ਕੌਨ ਜਤਨ ਕਰਾਂ ਮੈਂ ਜੋ ਤ੍ਰਿਯਾ ਪਹਲੀ ਘਰ ਦੀ ਪਟਰਾਨੀ ੪ਉਤਾਰੇ ਉਤਾਰਦੀਏ ਸਾਹੁ ਸੁਤਾ ਨੇ ਮੇਖ ਲਾਦ ਖਫਨੀ ਗੋਦੜੀ ਤੇ ਆਦ ਲੈਕਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੇ ਪੁਰਖ ਹੈ ਏ ਭੇਦ ੫ ਲਖਨ ਦੇਖਨੇ ਵਾਸਤੇ ਕੌਤਕ ਭਾਖ ਬੋਲੀ ਬਾਰਤਾ ਜੋ ਏ ਮੇਰੇ ਕੋ ਕਿਆ ੨ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ੭ ਜੁਰਾਨੀ ਕਮਾਵਤੀ ਹੈ ੮ ਹਿਯਾ ਕੋਇ ਸਜਗਾਕਾ ਜੋ ਬਿਧੀ ਤਿਆਗਨੇ ਕੀ ਤੁਮ ਕਹੋ ੯ ਜੋਗ ਲਾਇਕ ਭਲੋ ਇਸੀ ਬਾਤ ਮੈਂ ਭਲਾ ਹੈ ਜੋ ਤਾਂਕੇ ਤਿਸਕੇ ਘਰ ਮੈਂ ਛਿਨ ਮਾਤ੍ ਭੀ ੧੦ ਜੇ ਤੂ ਪੂਛੇ ਤਾਹੀ ਤਾ ਇਨਕੇ ਇਸ ਰਾਜਾ ਕੇ ਯਹ ਨ੍ਰਿਪ ਏਸ ਜਗਾਂ ਕਾ ਰਾਜਾ ਸਭਰਹਨਾਰ ਓ ਸਾਹ ਕੀ ਪੁਤ੍ਰੀ ੧੧ ਪ੍ਰਛਾ ਹੀ ਪ੍ਰਤਬਿੰਬ ਸੇ ੧੩ ਨੇਗੀ ਲਾਗੀ ਡੋਮਨਾਈ ਮਹਤਨ ਪ੍ਰੋਹਤਾਂ ਕੋ ੧੪ ਨਿਜ ਤ੍ਰਿਯਾ ਨਜੀਕੀ ਪਟਰਾਨੀ ॥ ਇਤੀ ॥ ੩੧੪ ਪਾਲਸ ਪਛਮ ਨਾਮ ਸੇ ਸਰ ਬਰ ਸਦਰਸ ੨ ਬਮਾ ਉਗਲੇਆ ਸੂਲਨ ਸਮ ਰਾਨੀ ਦਾ ਦੁਖ ਨ

ਸਹਾਰ ਸਕੇਆ ਅਨੈ ਤਿਨ ਤਿਨਾ ਵੈਦਾਂ ਨੇ ਰਾਨੀ ਕੌ ਚਿਹਨ ਨਾਮ ਰੋਗ ਸੁਨਾਇਆ ੫ ਰਾਨੀ ਕਹਤੀ ਹੈ ਹੇ ਨ੍ਰਿਪਤ ਜੋ ਮੈਂ ਕਹਾਂ ਬਦਨ ਮੁਖ ਆਪ ਭੀ ਰਾਨੀ ਜਾਇ ਜਾਰ ਘਰ ਐਯੋ ਜਾਕਰ ਬਾਰ ਮਸਾਣ ਮੈਂ ੬ ਸਾਚ ਬਚਨ ਸਚਾ ਬਚਨ ਜਰ ਕੇ ਸੁਨਤੇਯਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਕੈ ਆਖ ਪੁਲਤ ਪੜ ਭਈ ਹੰਸੂ ਵ-ਗਾਵਦੀਆਂ ਭਈਆਂ ਤਿਸਕੇ ਸੋਕ ਕਰ ਹੇਠਾਂ ਦੇਖਤਾ ਭਯਾ ਤਬ ਹੀ ੭ ਇਸਤ੍ਰੀ ਠਾਨੀ ਇਸ ਦਾਵ ਸੇ ਪਤੀ ਕੀ ਨਿਗਾ ਬਚਾ ਕਰ ੮ ਕਤ ਕਿਆ ਏ ਮੂਰਖ ਨੇ ਬਾਰਤਾ ॥ ਇਤੀ ॥ ੩੧੫

ਸੁਨਾਰ ਗਾਵਨਾਮ ਸਹਰ ਕਾ ੨ ਗਜ ਬੇਲ ਨਾਗ ਬੇਲ ਦਾ ਪਾਨਾਂ ਕੀ ਬੇਲ ਮਾਨੋ ਵਾਯੁ ਕੀ ਮਾਰੀ ਡਿਗ ਪਈ ਹੈ ੩ ਬਧਗੀ ਬਜ ਗਈ ਇਕ ਰਸ ਤੇ ਸਭ ਸਖੀਆਂ ਭੀ ਜਬ ਘਰ ਮੈਂ ਆ-ਈਯਾਂ ਤਬ ਕਹਾ ਸੁਨ ਕੈ ੪ ਹੇ ਮਾਤ ਤੁਮ ਹੈ ਤਾਤ ਨਹੀਂ ਜੀਯੈ ੫ ਡੋ ਦੇਖੋਗੇ ਤਾ ਤੁਮਕੋ ਭੀ ਹਮਾਰੇ ਮਰਨੇ ਕਾ ਕੁਛ ਭੀ ਸੋਕ ਨਹੀਂ ਧਾਰਨਾਂ ੬ ਅਗਨ ਹਮਾਰਾ ਅੰਗ ਐਸਾ ਸਾਸੋਂ ਕੋ ਘੁਟੇਆ ਜੋ ੭ ਸੀਰੀ ਮਧ ਸੀੜੀ ਬੀਚ ਧਰ ਦੀਨਾ ਦੁਹੂ ਦੋਨੋਂ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਨੇ ਸਲਕੇ ਚਿਖਾ ਕੇ ੮ ਜਨ ਜਾਨਕੈ ਵਾ ਜਨਾਨੇ ॥ ਇਤੀ ॥ ੩੧੬

ਬੰਗਾਲਾ ਦੇਸ ਮੈਂ ਗਉਰਾ ਨਾਮ ਰਾਜਾ ਥਾ ਅਬਾਸੀ ਗੁਲਾ ਬਾਸੀ ੨ ਗਾਲਨਤੇ ਕਪੋਲਾ ਤੇ ਹਰਾ ਸਬਦ ਵਾ ਜੋਸ ਮੈਂ ਵਾ ਉਤਪਤ ਕੀਏ ਹੈਂ ੪ ਕੰਨਯਾਂ ਕਨੌੜਾ ਹੈ ਭੁਖਨ ਕੋ ਭੂਖਨ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਦੂਖਨ ਦੁਖਾਣੇ ਵਾਲਾ ਸੋ ਲੜਕਾ ੬ ਮੁਖ ਟਡ ਰਹੇ ੭ ਬਿਚਾਰ ਬਿਚਾਰੇਆ ਭਾਵ ਨ ਜਾਨੇਆ ਛਰਾ ਛਲ ਲੀਆ ॥ ਇਤੀ ॥ ੩੧੭

ਕਾਲਾ ਮਿਤ੍ਰ ਸਮ ਹੈਸੀ ੨ ਸੁਵਾਯੋ ਬੇਸ ਸਭ ਤੇ ਪੁਹਪ ਰਾਜ ਫੁਲੋਂ ਕਾ ਰਾਜਾ ਗੁਲਾਬ ਵਾ ਕਮਲ ਕਾ

ਕਲਪ ਥ੍ਰਿਛ ੩ ਤਵਨ ਪੁਰਖ ਤਿਸ ਪੁਰਖ ਕੋ ੪ ਮਨਹਾ ਤਰ
ਪੜਛਤੀ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਬੁਗਚਾ ਕਪੜੇਆਂ ਦਾ ਤਾਕੇ ਤਿਸ ਪੁਰਸ ਕੇ
॥ ਇਤੀ ॥ ੩੧੮ ਜਹਾ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਵਾ ਜਿਥੇ ੧ ਉਤ੍ਰੀ ਉਤ-
ਪਤ ਹੋਈ ਨਾ ਕਰੀ ਹੈ ਪਿਛੇ ੨ ਝਰੀ ਘੜੀ ੪ ਏ ਹਮਾ ਅਤਸੈ
ਆਤ੍ਰ ਹੋ ਰਹੇਆ ਸੀ ਇਸ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੇ ਜਥ ਪਾਉਂ ਉਸਕੇ ਧੋਏ
ਤਬ ਓ ਇਸਤ੍ਰੀ ਟਾ ਟਾ ਕਰ ਹਸੀ ਕਰਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੋ ਵਾ ਕਰਕੈ
ਤਿਸਨੇ ॥ ਇਤੀ ॥ ੩੧੯ ਅਨ੍ਹੈ ਪੂਰਬਲਾ ਦ੍ਰੋਹਸਭਾਰ ਕਰਕੈ
ਸਤਜੁਗ ਮੈਂ ਮੁਰਨਾਮ ਦਾ ਨਵ ਨੇ ਜਗਾ ਕੇ ਜਥ ਬਹੁਤ ਦੁਖ
ਦੀਆ ਤਬ ਤਿਸਕੋ ਬਿਸਨ ਅਦਿਤੀ ਦੇ ਘਰ ਅਵਤਾਰ ਹੋਕੇ
ਮਾਰਾ ਥਾ ਇਸਤੇ ਲਖਨਾ ਰੀਤੀ ਕਰਕੇ ਵਾਂ ਕੇ ਉਸ ਕ੍ਰਿਸਨ ਕੇ
ਦਾਵਾਂ ਉਪਾਵ ਕਰਤਾ ਭਯਾ ਤਹਾਂ ਤਿਥੇ ਗੋਕਲ ਬ੍ਰਿੰਦ੍ਰਾਬਨ ਮੈਂ
੨ ਗਾਡਾਸ ਸਕਟਾਸਰ ਬਿਖਨ ਸਿੰਘਾਂ ਕੋ ਪੁਟਦੀਆ ੩ ਅਘ
ਪ੍ਰਾਪ ਨਿਵਰਤ ਕਰ ਦੀਏ ਚਰਨਨ ਲਤਾਂਕੋ ਰੜਕੈ ਗਿਰ
ਗੁਵਰਦਨ ਲਜਤਕ ਰ ਦੀਆ ਗੋਪਨ ਸਾਥ ਗੋਪੀਆਂ ਦੋ ਰਾਸ
ਮੰਡਲ ੬ ਸੰਘਾਸਰ ਦੁਆਪੁਰ ਮੈਂ ਬਧੂ ਸੌਲਾ ੨ ਵਰੇਆਂਦੀਆਂ
ਖੇਲ ਕੌਤਕ ੯ ਕਰੀ ਜਿਤਾਰੀ ਜੀਤ ਕਰੀ ਹੈ ੧੦ ਧਨੀ ਮਾਲਾ
ਕ ਪਤੀ ੧੧ ਬਦਯੋ ਮਿਥਆ ਹੈ ਕਹਯਾ ਹੈ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਕ੍ਰਾਤਾ
ਨੇ ਸੁਣੀ ਸਿਸਪਾਲ ਆਦੀ ਮਧਸੂਦਨ ਕ੍ਰਿਸਨ ਹਾਟਕ ਸੋਨਾ
ਇੱਛਆ ਨ ਹਿਰਓ ਨ ਦੂਰ ਹੂਆ ਹੇਰ ਰਹੀ ਹਾ ਹਾਇ ੨ ਹਰੀ
ਅਬ ਤਕ ਨਹੀ ਆਏ ਹੇ ਸਖੀ ੧੨ ਕੁਦਨ ਪੁਰੀ ਸਹਰ ੧੪
ਭੁਜਾ ਭਰ ਬਾਹਾਂ ਸੇ ਫੜ ਕਰ ੧੫ ਰੁਕਮ ਰੁਕਮਨੀ ਨੇ ਰੁਕ-
ਮਨੀ ਕੇ ਗਨ ਮੈ ਸਮਦਾਹ ਮੈ ਮੂਡ ਮੂਡੇ ਕੀ ਭੈਣਕੇ ਉਦਲਨੇ
ਕੀ ੧੬ ਤਹਤੇਤਿਸ ਜਗਾ ਪੇ ੧੭ ਹਥੇਲੇ ਤੇ ਪਟੈਲੈ ਏ ਜਾਤੀ

ਆ ਵਾ ਹਥਾਂ ਮੈ ਲੈਕਰ ਪਟਾਂ ਸਸਤ੍ਰ ਚਲੇ ਪੰਗਤੀਆਂ ੨ ਤਿਠ ਨੇ ਵਾ ਫਟੀ ਦਾਰ ਸੰਜੋਵਾ ਡਾਰ ਕਰ ੧੮ ਪਾਖਰੇ ਕਾਠੀਆਂ ਚਾਰ ਜਾਮੈ ਤਾਰੁਪਾ ਕਰ ਚੜੇ ਵਾ ਬਨਾਤ ਦੀਆਂ ਕਾਠੀਆਂ ਪਾਕਰ ਚੜੇ ਮਘੇਲੇ ਅਰ ਧੰਦੇਲੇ ਅਰ ਬੁਦੇਲੇ ਚੰਦੇਲੇਕਦ੍ਹਾਰੇ ਰਠੌਰੇ ਬਘੇਲੇ ਕੰਡੇਲੇ ਏਹੁ ਸਮਗ੍ਰ ਦੇਸਾਂਕੇ ਨਾਮ ਹੈ ਵਾ ਜਾਤੀ-ਆਂ ਹੈਂ ੧੯ ਰੁਕਮ ਅਰ ਰੁਕਮੀ ਏ ਦੋਨੋ ਸੂਰਮੇ ਬਡੇ ਭਾਈ ਹੋਰ ਸਭੀ ਸੋ ਵਾ ਰੁਕਮੀ ਬਡਾ ਭਾਈ ਰੁਕਮਨੀ ਦੇ ਛੁਡਾਵਨੇ ਵਾਸਤੇ ਹੋਰ ਸਭ ਸੋ ੨੦ ਨਾਦ ਸਬਦ ਹੋਏ ਜਵਾਲਾ ਲਾਦਾ ੨੧ ਬਾਨੇ ਬਾਨਾ ਸਾਥ ਜਵਾਲਾ ਚਿਨਗਾਰੇ ਲਬੇਦੇ ਗਢੇ ਭਾਦ ਮਾਸ ਦੇ ਟੁਕਟੇ ੨ ਕਰਕੈ ੨੨ ਅੰਗ ਲਤ੍ਰਾਣ ਅੰਗਸਤਾਨੇ ਅੰਗ ਲਕਾਢ ਅੰਗਲੀਆ ਕਟੀਆ ਹੋਈਆ ਮੈ ਛਾਪਾਂ ਹੈ ਸਨ ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਰਤਨਾਜੜੇ ਪਏ ਹੇਨ ਗਿਰੇ ਅਨੈ ਜੁਧ ਕਰ ਕਰ ਕੈ ਭੂਮੀ ਮੈ ਗਿਰ ਪੈਂਦੇ ਹੈਨ ੨੩ ਚੰਦੇਰੀ ਦੇ ਗੰਦੇ ਸੂਰਮੇ ਚੁੰਗ ਤੁਮਲ ਚੁੰਗੀ ਤੁਮਲਾ ਵਾਲੇ ਵਾ ਚੁੰਗੀ ਵਟਕੇ ਗਡੈਦਾਰ ਮਾਨੋ ਕਰੀਮਤ ਕੀ ਜੀਯੋਹ ਬ੍ਰਛੇਆਂ ਵਾਲੇ ਮਸਤ ਹਾਥੀਆਂ ਕੀ ਨਿ-ਆਈ ਮਾਨਨਾ ਕਰੋ ਵਾ ਜੈਸੇ ਬ੍ਰਛੇਆਂ ਵਾਲੇ ਮਸਤ ਹਾਥੀਆਂ ਕੋ ਰੋਕ ਲੇਤੇਹੈਂ ਐਸੇ ਮਾਨਨਾ ਕਰੋ ੨੪ਚੰਦੇਲੀ ਸਹੁਕੋ ਚੰਦੇਲੀ ਰਾਜੇ ਸਿਸਪਾਲ ਕੋ ੨੫ ਚੰਦੇਰਯਹ ਚੰਦੇਰੀ ਸਹਰ ਨੂ ਸਿਧਾਏ ਚਲੇ ਗਏ ੨੭ ਜਾਨ ਸੰਘਾਰ ਮਾਨੋ ਮਾਰਕੈ ਡਿਗਆ ਹੈ ੨੯ ਲਾਜ ਲਜਾਏ ਸਰਮਿੰਦਗੀ ਸੇ ਸਰਮਿੰਦੇ ਹੋ ਗਏ ਇਤੀ ੩੨੦ ਸੁਕ੍ਰਾਵਤੀ ਸਰਮ ਮੈ ਜਿਸਕਾ ਬਸ ਨਾਸੀ ਜਾਕੋ ਜਿਸ ਰਾਕਸ ਨੂ ਸੰਜੀਵਨ ਸੰਜੀਵਨੀ ਮੰਤ੍ਰ ਪੜਕੇ ੧ ਕਚ ਬ੍ਰਹਸਪਤ ਕਾ ਪੁਤ੍ਰ ੨ ਸੰਜੀਵਨੀ ਮੰਤ੍ਰ ਕੈ ਲੈਨੇਵਾਸਤੇ ਦੇਵਤਿਆਂਕੇ ਰਾਜਾ ਨੇ ਪ-

ਠਆ ਹੈ ਛਲ ਕਰਕੈ ਏ ਕਚ ਭਾਵ ਵਿਦਯਾ ਪੜ੍ਹਨੇ ਕੇ ਬਹਾਨੇ
ਇਹ ਵੇਦਆਨੈ ਤਾਂਕੋ ਹਨ ਕਰਨ ਦੀ ਸੈ ਡਾਰ ਗਏ ਵਹ ਉਹ
ਕਚ ੪ ਤਾਹ ਤਿਸ ਕਚ ਕੋ ਮਾਰ ਕਰਕੈ ਦੈਤ ਬਾਹਰ ਸੈਂ ੫ ਮਦ
ਮਹਿ ਸਰਾਰ ਨਿਕਾਲ ਕਰ ਪੀਲਿਆ ਬਚਤ ਜੋ ਬਾਕੀ ਕਾ ਮਾਸ
ਬਚਿਆ ਸੀ ਸੋ ਤਾਹਨਾਹ ਲਹਾ ਤਿਸ ਕਚ ਕੋ ਨਾ ਦੇਖਆ ਘਰ
ਸੈ ੬ ਤਿਹਾਨਨ ਮਹ ਗਏ ਭਿਆਨ ਅੰਤ੍ਰ ਜੁੜ ਗਏ ਤਹ ਤਿਸ
ਕਚ ਕੋ ਛਲ ਫਾਰ ਕਰਕੈ ੮ ਕਾਢਤ ਤਾਹ ਤਿਸ ਕਚਕੋ ਬਾ-
ਹਰ ਕਢਤਆਂ ਹੀ ਆਪ ਕਚਹਿ ਕਚ ਨੇ ਸੁਕ੍ਰ ਨੂ ਤਿਹ ਤਹਾਂ
ਤਿਸ ਸੁਕ੍ਰਨੇ ਤਿਸ ਕਾਲ ਸੈ ਇਸ ਨਿਮਿਤ ਕੋਊ ਕਹੈ ਕੋਈ
ਭੀ ਕਿਸੇ ਜਗਾਮੈ ਵਾ ਕਿਸੀ ਪਰਕਾਰ ਸੈਂ ੯ ਐਸੇ ਬਿਚਾਰਾ
ਐਸੋ ਬਿਚਾਰ ਕੀਆ ਜੋ ਮੈਨੇ ਇਸਕੋ ਕਈ ਦਫੇ ਬਚਾਇਆ
ਮਰਨੇ ਤੇ ਅਰ ਮੇਰੇ ਸੋਂ ਇਸ ਸੇ ਬਿਨਾ ਰਹਿਆ ਭੀ ਨਹੀ ਜਾ-
ਤਾ ਤਾਤੇ ਅਬ ਸੈ ਇਸ ਸੇ ਬਿਆਹ ਕਰ ਲਵਾਂ ਐਸੇ ਬਿਚਾਰ
ਕੈ ਹਮਰੇ ਮਦਨ ਤਪ ਕਹ ਹਰੁਰੇ ਹੇ ਕਰ ਹਮਾਰੇ ਕਾਮ ਕੇ ਦੁਖ
ਕੋ ਅਬ ਦੂਰ ਕਰੋ ਬਿਆਪ ਰਹਿਓ ਦੁਖ ਦੇ ਰਹਿਆ ਹੈ੧੭
ਦੈਤ ਤਾਹ ਭਈ ਤਿਸ ਕਚ ਕੋਂ ਦਿਵਾਵਤੀ ਹੋਈ ਫਰਾਨਾਹੀ
ਅਦਲਾ ਨਾ ਹੋਵੇਗਾ ਤੋਤੇ ਤੇਰੇ ਪਾਸੋਂ ੧੨ ਅਸਟ ਕਰ ਜਤਨ
ਕਰਕੈ ਰਮਯੋ ਨਾਸੋ ਰਾਪਿਓ ਦੇਵ ਰਾਜ ਨੇ ਇਸ ਕਚ ਨੂ ਮੰਤ੍ਰ
ਫਾਸਤੇ ੧੩ ਹੇ ਤਾਤ ਜੋ ਬਾਤ ਇਹ ਨ ਸਰੋਇਸ ਅਨਸਾਰ ਨਾ
ਹੋਵੈ ॥ ਭਾਵਸੋਪੂਰਨ ਨਾ ਦੇਵੇ ਹਾਥ ਨ ਐਹੋ ਕਾਬੂ ਨ ਆਵੇਗਾ
੧੫ ਤਾ ਚਮਰੇਤਿਸ ਕਚ ਕੋਂ ਮਰਣੇ ਤੇ ਜਿਸ ਨੇ ਨਾਰੀ ਬਨਾਈ
ਹੈ ਉਸ ਨੇ ਭੀ ਨਹੀ ਪਾਈ ਹੈ।ਇਤੀ।੩੨੧ ਅੰਸ ਕਲਾ ਕਿਰਨਾ
ਦੀ ਚੰਦਨੀ ਵਾ ਸਕਤੀ ੨ ਭੇਸ ਸਰੂਪ ੪ ਬੀਰ ਹਾਕ ਇਕ

ਮੰਤ੍ਰ ਸੇ ਅਰਾਧਨ ਕਰਕੈ ਇਕ ਬੀਰ ਕੋ ਤਹਾਂ ਤੁਮ ਜਾਈ ਤਿਸ
ਆਮਕੇ ਥਾਂ ਸੈ ਤੁਮ ਜਾ ਕਰਕੈ ਪ ਤਿਸੀ ਢੰਗ ਤਿਸੀ ਰੀਤੀ ਸੇ
ਏ ਥਡ੍ਹਾ ਸੰਦੇਹ ਸੰਸਾ ਬਢ ਗਿਆ ਪ ਪੁਹਪਨ ਕੇ ਬਿਕਨੇ ਕਾ
ਸਮਾ ਤਿਹ ਤਿਨਾ ਫੂਲਾਂ ਕੋ ਤਹਾ ਤਿਥੇ ਫੁਲਾਂ ਦੇ ਥਾਂ ਸੈ ਪੁਹਪ
ਫੁਲਾਂ ਕਾ ਏ ਆਇਸ ਜੋਗੀ ਪਾਛੇ ਰਾਜਾ ਤਿਸ ਜੋਗੀ ਕਾ ਪਿਛਾ
ਪਕੜਤਾ ਭਯਾ ਲਖ ਜਾਤਨ ਜਾਕਰ ਨਹੀ ਦੇਖਤਾ ੧੦ ਉਘਾ-
ਰੀਖੋਲੀ ਤਿਨ ਜਟਾਂ ਕੇ ਭੀਤਰ ਤੇ ਇਕ ੧੧ ਜੂਟ ਜਟਨ
ਆਪਨੀਆਂ ਜਟਾਂਕਾ ਜੂੜਾ ੧੨ ਕਰਜੈਹਉ ਜਾਕਰ ਛਕਨਾ੧੩
ਧਰਮ ਸੋ ਧਰਮਾਤਮਾ ਸਰੀਖਾ ੧੪ ਆਗੇ ਰਾਖੇ ਬਚਨ ਉਚਰ
ਕੈ ਆਗੈ ਚਖਕੈ ਤੀਨ ਥਾਲ ਸੰਨਯਾਸੀ ਕੋ ਬਚਨ ਉਚਾਰਨਾ
ਕਰਿਆ ਜੋ ਇਹ ਭੋਜਨ ਖਾਈਓ ਆਪ ੧੫ ਮੋਤਨ ਮੇਰੇ ਪਾਸੋ
੧੬ ਜਰਨ ਸੇ ਜੋ ਹੈ ਤਿਹਕੇਅਨਸਰੇਭਾਵ ਤਿਸਕੋਛਕਾਵੋਨਕਾਸੀ
ਕਛ ਭਾਈ ੧੯ ਦੁਖਕਰਕਠਨਇਨਰਾਜੇ ਨੇ ਹਮਾਰਾਇਹੁ ਨਿ-
ਹਾਰ ਦੇਖਲੀਆ ਹੈ ॥ਨਿਕਰੀਆ ਨਿਕਲ ਜਾਈਏ ੨੧ ਬੀਰ
ਹਾਂਕ ਬੀਰ ਕੋ ਅਰਾਧ ਕੈ ਐਸਾ ਮੰਤ੍ਰ ਪੜਿਆ ਜੋ ਬੁਲਾਇਆ
ਤਿਨੈ ਤਿਨਾ ਲੋਕਾਂ ਕੋ ੨੩ ਤਿਹ ਧਰ ਕੈ ਧਾਰ ਕਰ ਤਿਸ ਪਿਤਾ
ਕੇ ਪਾਸ ਗਈ ਹਰਕੈ ਦੂਰ ਕਰਕੈ ਚਤ੍ਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ੩੨੨ ਇਤੀ
ਕਰਿਆ ੨੪ ਪਤ ਤਉਨੇ ਤਿਸ ਪੁਰਖ ਕੋ ਪਤੀ
ਅਵਤਰਓ ਉਤਪਤ ਹੁਆ ੩ ਅੰਗ ੨ ਮੈ ਤਗੀਰ ਬਦੈਗੀ ਜਬ
ਫਿਰੰ ਫਿਰ ਗਈ ੪ ਅਹੀ ਹੈਸੀ ਥਕਤ ਮੋਹਤ ਰੋਸ ਇਛਆ ੬
ਖੁਦਾਈ ਮੁਲਵਾਂਨੇ ਰਾਰ ਈਰਖਾ ਬਖੀਲੀ ੭ ਬਨਾਵ ਹੈ ਓਹੀ
ਤੁਰਕਾਂ ਕਾ ਬਨਾਵ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ ਦੁਗਾਨਾ ਨਿਵਾਜ ਵਾ ਮਸੀਤ ਮੈ
ਏ ਸਿਜਦਾ ਨਿਵਨੇ ਝੁਕਨੇ ਤਿਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਔਸਰ ਕਾਦ ਆਵਤੀ

ਭਈ ੯ ਕਿਨਹੀ ਦੁਸਟ ਕਹਓ ਕਹਯਾ ਸਭਨਾ ਨੇ ਜੋ ਕਿਸ ਦੁਸ੍ਟ ਪੁਰਸ ਨੇ ਇਨਹਾਂ ਦੋਹਾਂ ਕੋ ਮਾਰਦੀਆ ਹੈ ੨੨੩ ਇਤੀ ।ਜਾਂਕੇ ਰਸ ਜਿਨਾਂ ਕਥਾ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਮੈ ਸੁਰਤ ਸਰੂਪ ਵਾਲੀ ਸੀ ਵਾ ਸੁਰਤ ਦੇ-ਸ ਮੇ ਥਏ ਅਟਕੀ ਮੋਹਤ ਹੋ ਗਈ ਭਜ ਰਿਚਰਨੇ ਵਾਸਤੇ ਵਾ ਭੱਜਆ ਥਿਰਮਾਧੋ ਮੋਹਿਤਕਰਲੀਆ ਪਰਚਾਇਆ ੯ ਪਿਤ ਤਹ ਤਿਸ ਲੜਕੀ ਕਾ ਪਿਤਾ ਉਸ ਲੜਕੇ ਕੋਆਪਣੀ ਕੰਨਿਆਂ ਤਿਸ ਲੜਕੇ ਕੋ ਵਾਂਕੀ ਤਾਹ ਉਸ ਕੰਨਿਆ ਕੀ ਤਿਸ ਲੜਕੇ ਕੇ ਵਾਂਕੀ ਖੁਵਾਸਨ ੭ ਤੇਵਨ ਪੁਰਖ ਕਹ ਤਿਸ ਸਖੀ ਕੇ ਸ ਵਾਲੇ ਭੁਲੜ-ਕੇ ਨੂ ੮ ਧਰਕੈ ਕੈਧਾਰਨ ਕਰ ਬੈਠੀ ਉਚਰ ਕੈਉਚਾਰਨ ਕਰੈਆਂ ਕਹ ਇਹ ਕਰੀ ਕਿਆ ਇਹ ਕਰੀ ਹੈ ਈਸਰ ਨੇ ਵਾ ਇਨਾਂ ਦਾ-ਸੀਆਂ ਨੇ ਦੀਨ ਦੀਆ ਹੈ੯ ਖੇਲਤ ਦਈਲਰ ਕਵਨਸੁਭ ਮਤ ਅੰਨੈ ਸੁਭ ਮਤ ਵਾਲੀਆਂ ਲੜਕੀਆਂ ਨੇ ਖੇਲਤੀਆਂ੨ ਇਹ ਸਖੀ ਪਤੀ ਕਰ ਦਿਤੀ ਹੈ ॥ ਮੇਰੇ ਮਾਹੀ ਸਤ ਹੈ ੧੧ ਇਨਾਂ ਬਚਨਾ ਨੂ ਸੁਨਕੈ ਕਹਾ ਕਹਤ ਬੈਨਨ ਕਹੈ ਕਿਆ ਬਚਨਾ ਨੂ ਕਹਤੀ ਹੈਂ ੧੨ ਜਥ ਤਹ ਜਥ ਤਿਸ ਸਖੀ ਰੂਪ ਲੜਕੇ ਕਾ ਸਤੀ ਸਤ ਪ੍ਰਤਗਿਆ॥ਇਤੀ॥੨੨੪ਜਾਨਕ ਸਿਖਕ ਅਗਨ ਕੀ ਜਵਾਲਾ ਮਾਨਹੁ ਅਗਨ ਕੀ ਜੋ ਲਾਟਹੈਤਿਸਕੀ ਮਾਨਹੁ ਚੋਟੀਹੈ ੨ਥਾਮਉਸਲੜਕੀਕੀਸੁੰਦਰਜਤਾ੪ਜੋਈਕੁਅਰਸੋਲੜਕਾਵਾਕੋ ਸੋ ਉਸਕੇ ਸਾਥ ਤਾਸੋ ਪੁਨਾਤਿਸਕੇਪਾਵਨੇਕੋਉਸਨੇਵਾਤਿਸਨੇਸ ੯ ਨਿਰਧਾਂਤ ਚੇਸਟਾ ਕਰਨੇ ਕੇਥਲਤੇਰਹਤ ਕਠੈ ਕਰਕੇ ਲਗ ਪਈ ਤਥ ਕਾਂਮ ਕੀ ਰੀਤ। ਕਾਂਮਕੀ ਚੇਸਟਾ ਖੋਜਾ ਖੁਸ੍ਰ ੯ ਤਾਂ ਥੋ ਤਿਸ ਲੜਕੀ ਕਾ ਥਾ ਦੂਸਰਾ ਲਟਕਨ ਲਟੂਆ ਭਾਵ ਆ ਕਏ ਗਰਾਈ ਗਿਰਆ ਵਾ ਗਿਰਨੇ ਮੈ ਨਾ ਆਧਾ ਬਜਾਈ

ਭੋਗੀ ੧੦ ਚਿਤਤੇ ਚਿਤਕਰਕੈ੧੧ਬਹੁਤ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੈ ਸੋਕਨ ਸੋ ਪੁਰਖ ਕਿਉ ਨਾਂ ੧੨ ਹੰਢਾਈ ਭੋਗੀ ੧੩ ਚਤਰ ਸਨ ਕਰ ਚਤਰ ਆਸਨ ਆਦੀ ਕਰਕੈ ਬਿਚਛਨ ਚਤਰ ਵਾ ਸੁੰਦਰ ਕੋ ਕਲਾ ਕੋਵਿਦ ਸਭ ਲਛਨ ਕੋਕ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕੀ ਰੀਤੀ ਸੈ ਭੀ ਚਤਰ ਹੈ ਅਰ ਹੋਰ ਸਭ ਲਛਨਾ ਸੈ ਭੀ ਪੂਰਣ ਹੈ ੧੪ ਚੜ੍ਹਾਵਤ ਪੀ ਕਰਕੈ ਮਚੈ ਗਿਰਆ੧੫ ਅਰਣਾਈ ਲਲ਼ਆਈ ਜਥ ਹੋਤੀ ਹੈ ਛੈਲ ਸੁੰਦਰ ੧੭ ਰਸਮਿਸ ਤਦਾਕਾਰ ਧੁਰਪਦ ਨਾਮ ਰਾਗਨੀ ੧੮ ਬੈਹਰ ਨਟ ਨਾਮ ਓਹੀ ੧੯ ਉਘਾਰਓ ਪੁਕਾਰਆ ੨੦ ਰਾਜਨ ਰਾਜ ਪਿਤਾ ਕਾਂਮ ਨ ਲੜਕੀ ॥ ੨੧ ॥ ਰੋਗ ਜਾਂਹ ਰੋਗ ਇਸਕੋ ਅਚਾਨਕ ਹੀ ਹੁਆ ਹੈ ੨੨ ਮਤ ਜਪ ਪੂਜਾ ਦੀ ਸੋ ਸਤ ਹੈ ੨੩ ਅੰਗਨਾ ਵੇਹੜੇ ਸੇ ਪੂਜਾਅਰਾਧਨਾ੨੪ ਨੈ ਥੀ ਚੋਥਦਾਰ ਮਹਤ ਪਟਵਾਰੀ ਵਾ ਮੰਤ੍ਰੀ ਵਾ ਪ੍ਰੋਹਤ ਵਾ ਪੈਚ ਮ੍ਰਿਤਕ ਕਹ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂ ੨੭ ਯਹ ਇਸਕੀ ਮਤਲਗੀ ਹੈ ਜੀਵਤ ਜੀਵਾਵ ਤਯਾ ੨੮ ਚੋਟ ਚਿਟਕਾਵੈ ਉਛਲ ੨ ਕਰ ੨੧ ਸਚ ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ੩੨ ਤਾਂਤੇ ਤਿਸ ਪਹਲੇ ਤੇ ਅਬ ਕਰੋਂ ਕਰਯਾ ਹੈ ਕੋਛ ਕਟਾਛਤੇ ॥ ਇਤੀ ॥ ੩੨੫ ਗਹਰ ਵਾਰ ਨਾਮਸੈਹਰਮੇਂਹੈਸੀ ਕਬੈਨ ਚਲੇਯਾ ਪੁਰੀ ਹਲਾਚਲ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸੀ ਚਲਾਇਮਾਨ ਹੁਆ ਪੁਰੀ ਸੇ ਹਲਾ ਚਲੀ ਕਿਸੇ ਸੇ ਭੈ ਆਤ੍ਰਹ ਹੋਕੇ ਪੁਰੀ ਸੈ ਛੈ ਕਿਸੀ ਦਾ ਨਹੀ ਸੀ ਅਮਨ ਹੈਦਾਸੀ ਗੁੜਮਤੀ ਨਾਮ੧ਨੁਰਾਗੀ ਪ੍ਰੇਮੀ ਸੀ ਸਭਦਾ ਕ੍ਰਿਣਧਰ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਕੀ ੨ ਤਹਾ ਤਿਸ ਸਹਰਮੈਂ ਉਸਟੈ ਉਠ ੩ ਤਵਨ ਤੇ ਤਿਸ ਸੁਕਚਮਤੀ ਕੇ ਮਿਤਰ ਕੀ ਕੰਨਜਾ ਜਾਨਕੈ ਤਵਨ ਕੀ ਤਿਸ ਸਾਹੁਕਾਰ ਕੀ ਏਸ ਜਾਣੇ ਕੇ ਘਾਤ ਨੂੰ ਪਾਇਕਰ ਤਿਹ ਤਿਸਕਾ ੪ ਮਾਤਰਾ ਮਾਯਾਤਿਹਤਿਸਨੇ

ਵਾ ਤਿਸ ਆਪਨੇ ਘਰ ਨੂੰ ੬ ਯਾ ਕੋਇਸ ਸਾਹਕੇ ਪਦਾਰਥ ਕਾ
॥ ਇਤੀ ॥ ੩੨੬ ਦੁਤਯਾਨਾਰ ਦੂਸਰੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਅਚਲ ਦੇਹਨੇ
੨ ਏਕ ਨਾਰਕੇ ਸਾਥ ਸਿਖਾਰੇਓ ਅਛਲਾਮਤੀ ਕਾ ਜਿਸਦਾਸੀ ਕੇ
ਸਾਥ ਪ੍ਰੇਮ ਥਾ ਤਿਸਦਾਸੀ ਕੋ ਏਹ ਏਕ ਬਚਨ ਸਿਖਜਾ ਤਾਂਕੋ
ਤਿਸ ਦਾਸੀਕਾ ੪ ਅਨ੍ਹੈ ਹੋਨ੍ਰਿਪ ਮੋਹਕੇ ਕਿਸੇ ਰਾਜਾਂ ਕੀ ਗਾਂਡੀ
ਹੋਈ ਮਾਯਾ ਜਾਨਨਾ ਕਰੋ ਜ਼ੋ ਤੈਨੂੰ ਓ ਪੂਛਨਾ ਕਰੇ ਕੇ ਮਾਯਾ
ਓਹ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੈਸੇ ਹੋਵੈਗੀ ਤਬ ਤੇ ਐਸੇ ਕਹਨਾ ਉਤ੍ਰ ਮੇਰੇ ਕੋ
ਕਢਕੈ ਤਿਥੈ ਪੁਨਾ ਆਪਨੇ ਪ ਪਹਲੇ ਧੰਨ ਦੇਕੇ ਕਹਾ ਜੋ ਤੇ
ਪਾਸੋ ਸੈ ਏਕ ਥਰ ਮਾਗਤੀ ਹੋ ਸੋ ਜੇ ਪੂਛੇ ਕੇ ਤਾ ਨੁਨਤਿਸੀ ਕਾ
ਤਿਸੀ ਅਚਲ ਦੇਕਾ ੬ ਤਿਹ ਤਿਸ ਅਚਲ ਦੇਨੇ ਭੀ ਤਿਹ ਤਿਸ
ਅਛਲ ਦੇ ਤਿਨ ਸਹੇਟ ਤਿਸ ਅਚਲ ਦੇਇਨੇ ਉਲਟ ਭੇਦ
ਮਾਰਨੇ ਦਾ ੭ ਥਿਕਟਕੇਤ ਰਾਜਾ ਕੀ ਯਾਂਤੇ ਭਖਹੁ ਕਾਢਧਨ
ਲੈਕੇ ਇਸ ਜਗਾ ਤੇ ਕਢ ਲੈ ਜਾਕੇ ਵਰਤਨਾ ਕਰੋ ੮ ਭਾਖਹੁਖਾਵੋ
ਪੀਵੋ ੯ ਬਨਾਯੋ ਬਨਾਯਾ ਥਾ ਪਹਲੇ ਮਾਰਾ ਮਾਰੇਯਾ ਹੋਵਾ
॥ ਇਤੀ ॥ ੩੨੭ ਸਿਖਯਾ ਸਾਧ ਕੋ ਸੰਤ੍ਰਾ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮੀ ਸੀ ਕਾਛਾ
ਬਨਾਵਥਾ ੧ ਪਾਹਨ ਸੇ ਹਨਕਰ ਤਿਸ ਜਗਾ ਤੇ ਤਾਹਿਕੋ ਐਸਾ
ਉਚਾਰਾ ਜਾਨੇ ੩ ਕਹਯੋਤਹੀ ਤਥਰਾਨੀ ਨੇ ਕਹਾ ਜੋਮੈਤਾਂ ਰਾਨੀ
ਹਾ ਜੋ ਨਿਸਚੇ ਕਰ ਸਭਤੇਲ ਭਯਾ ੨ ਤੇ ਇਸਕੀ ਸੇਵਾ ਵਾਸਤੇ
ਪ ਕਹੀ ਥਰਯਾਈ ਸਭਕੇ ਕਹੀ ਥਾਤ ਜੋ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਹੈ ੬
ਮਨਸਾਵਾਸਨਾ ੭ ਜਿਆਰਤ ਪੂਜਨੇ ਵਾਸਤੇ ੮ਫਤਯਾ ਅਰਦਾਸ
ਕਲਮਾ ਤੇ ਪੀਰਕਾ ਨਾਮ ਪੜਕੈ ਸਮਸ਼ ਦਾੜੀ ੯ ਸਾਹ ਕੁਤਬ
ਦੀ ਸਾਹਾ ਕੇ ਕੁਤੇ ਦੀ ਜਿਯਾਰਤ ਕਰਤੇ ਹੈ ਸਾਹਕੇਕੁਤੇਕਾਕਿਆ
ਕੁਤਬ ਸਾਹਕਾ ਨਾਂਮ ਲੈਕਰ ॥ਇਤੀ ॥ ੩੨੮ ਪਨਹਾਰੀਝੀਵਰੀ

ਦੁਵਾਰੀ ਮਹਲਾ ਮੈ ਲਹਕੈ ਦੇਖ ਨਾ ਕਰੇ ੨ ਤਾਕੇ ਤਿਸ ਜਲਕੇ ਤਿਹ ਦੂਖਨ ਤਿਸ ਕਾ ਦੋਸ ਤਾਕੋ ਤਿਸ ਘੜੇਕਾ ਲੇਕਰ ੩ ਤਰ ਹੇਠੋ ਕਾਹੂ ਕਿਸੇ ਪਾਸੋ ਭੀ ਨਾਰ ਹਰ ਝੀਵਰੀ ਲੇਕਰ ॥ ਇਤੀ॥ ੩੨੯ ਜੁਵਾਬ ਲਾਟਕੀ ਸਿਖਰ ਹੈ ੧ ਸੋਈ ਉਸ ਤ੍ਰਿਯਾਕੋਕਹਤੀ ੩ ਹੈਬੀਰਜਮਾਨ ਥਲਵਾਲਾਸੀ ਕਰਾਰੋ ਕਰੜਾਸੀ ਅਸਰਾਨ ਆਸਰਾ ਕੋ ਪ ਕਹੁ ਕਿਸੀ ਅਸਥਾਨ ਮੈ ਹੋਤ ਹੈਸੀ ੬ ਭੂਜੋਨੈ ਜਿਸੀ ਭੂਮੀ ਮੈਦਧਾਮ ਪਰਕਾਸ ਵਾਲੀ ਵਾ ਘਰ ਮੈ ਲਿਆਕਰ ਥਾਮਾ ਹੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਵਾ ਦੇਡੇ ਨੂੰ ੯ ਥਲੀ ਥਲ ਵਾਸਤੇ ੧੦ਗਰਧ ਭਾਨ ਗਧੇਆ ਕੋ ਸੀ ਮੈ ਹਦ ਮੈ ੧੨ ਗਰੋ ਗਲ ਫੜਕੇ ਖੁਸਕ ਕਰ ਦਿਤਾ ੧੩ ਭਸਮਾ ਭੂਤ ਸ੍ਰਵਾਹ ਕਰ ਦਿਤਾ ॥ ਇਤੀ ॥ ੩੩੦ ਵਲ ਦੇਜਨਾਮ ਦਾਸਕੋ ੨ ਨਾਥਹ ਪਤੀਨੇ ੩ਮ੍ਰਿਤਕ ਹੁਆ ਆਪਨਾ ਨਾਥ ਏਕਤਾ ਔਰ ਫਰੰਗ ਰਾਇਕੇ ਸੰਗਅਵਰਨ ਹੋਰਾ ਕੇ ਘਾਤ ਜੁਗ ਤੀ ਬਿਚਾਰੀ ੪ ਸ੍ਰਵਾਰੀ ਥਨਾਕੇ ਦਿਤੀ ਭਿਵ ਦਾ ਦਰਵਾਜੇ ਕੀ ਡੇਉਢੀ ਉਪਰ ਚੁਨਤ ਬੀੜ ਦਈ ੬ ਮਖੀਰ ਸਹਤ ਬਾਖੀ ਰੋਲੀਆ ਵਾ ਵਾਛੜ ੭ ਪਛ ਸੁਤਪੰਛੀਆ ਕੇ ਬਚੇ ॥ ਇਤੀ ॥ ੩੩੧ ਬਾਜਨ ਘੋੜੀਆਂ ਤਾਜੀ ਘੋੜੇ ਜਿਯੋ ਉਤਪਤ ਤਹ ਭਵ ਤਿਨਾਂ ਨੇ ਜਨਮਾ ੨੪ ਕੀਨਾ ਕੈਫਰਮਸ ਕੀਆ ਅਮਲਾ ਸੇ ਤੁਦਾਕਾਰ ਕਿਆ ਮਸਤ ਗਵਨ ਭੋਜਨਾਕਰਾ ੮ ਮਾਨਕੀ ਸੁਚੀ ਆਦ੍ ਕਰਨੇ ਮੈ ਪਵਿਤ੍ ਸੀ ਵਾ ਮਨ ਕੀ ਪਵਿਤ੍ ਹੈਸੀ ਭਾਵ ਬਚਨ ਪੂਰਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ ਸੀ ਜਿਹ ਜਿਥੇ ੧੦ ਰੌਰ ਡੰਡ ਰੌਲੀ ਕਛ ੨ ਕੈ ਥਨਾ ੨ ਕੈ ਕਹਾ ਪਰਓ ਕਹਾ ਚਲੇਆਰੋਆ ਹੈ ਵਾ ਕਹਾ ਧਰਯੋ ਕਹਾ ਹੈ ਫੜ ਲੈ ਆਉ ਵਾ ਕਿਸੇ ਨੇ ਫੜਲੀਅਹੈ ਬਾਦ ਰਸਤੇ ਤੇਟਘਾ ਨਦੀਤੇ੧੧ ਦੇਖਯੜ

ਦੇਖਦੇ ਹੈ ਵਾ ਦੇਖਨੇ ਵਾਸਤੇ ੧੨ ਫਿਰਮਾਰੈਤਿਨ ਮੁੜ੍ਹਕਰਮਾਰੇ
ਤਿਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ ਤਨ ਸਾਥ ਹੌਸਨਰਾਖੇਰਾਖੀ ਏਕਬ੍ਰਿਨਇਛਆ
ਸੁਰਮਤਤਾ ਕਰਨੇ ਕੀ ਨਾ ਰੈਣ ਦਿਤੀ ਏਕ ੨ ਘਾਵ ਸੇ ਮਾਰ
ਰਾਖੇ ੧੩ ਮਨਤੈ ਮਨ ਕਰਕੈ ਤਿਸਨੇ ਵਾ ਸ੍ਰੋਮਣੀ ਤਿਸਨੇ ੧੪
ਘਾਇਜੋ ਘਏ ਘਾਵਾ ਸੇ ਜੋ ਮਾਰੇ ੧੬ ਤਿਸ ਨੇਤ੍ਰਿਯਾ ਇਸਤ੍ਰੀਨੂੰ
ਬਾਤ ੧੮ ਬਚੇ ਬਿਚਰੇ ਸੁਖਸੇਜੀਵਦੇਜਾਣੋਉ ਬਰਹੋਬਚਵਾਵਾਂ ਗੀ
ਘੋੜੇ ਕੋ ੧੯ ਤਹਾ ਤਥਾ ਗਾਵਤੇ ਤਿਸ ਸਕਲ ਪਿੰਡ ਨੂੰ
੨੦ ਦਿਖਰਾਈ ਦਿਖਾ ਕਰਕੈ ੨੧ ਤਿਨ ਤਿਨਾ ਨੇ ਘੋੜੇ ਆਗੇ
ਪਰਦਾ ਤਾਣ ਲੀਆ ਵਾ ਤਿਨਾ ਦੇ ਅਗੇ ਸੇ ਪਰਦਾ ਤਾਣ ਲੇਤੀ
ਭਈ ਨਿਕਾਰਜੋ ਰਾਜਾ ਕੋ ਸਹਰ ਸੇ ੨੨ ਸੋ ਪੈਲਾ ਆਗਨ ਵੇੜਾ
ਨੇਵਰ ਝਾਂਝਰਾਂ ਵਾ ਘੁਘਰੂ ਝਨਕਾਰੈ ਸਬਦ ਬਹੂ ਬਧੂ ਨੂਹ ਤੇ
ਇਸਤ੍ਰੀਆ ਵਾ ਬਹੁਤੀਆ ਇਸਤ੍ਰੀਆ ਬਾਜੀ ਕਹ ਘੋੜੇ ਨੂੰ ੨੪
ਨਾਰੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ ੨੫ ਨੇਤੀ ਕਹੇ ਜਵਨ ਰੁਚ ਜੇਹੜਾ ਚਿਤਨੂੰ
ਭਯਾ ਹੈ ਜਿਯਾ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਜਿਨੈ ਜਿਨਾਂ ਚਰਿਤ੍ਰਾਕੋ ॥ ਇਤੀ ॥
੨੩੨ ਸਾਸਨਾ ਸਹਕਦੇ ਹੈ ਭੀ ਛਾਵ ਕਾਮ ਇਛਆ ਉਤਪਤ
ਹੋ ਆਵਤੀ ਹੈ ੩ ਰਾਰਲੜਾਈ ਸੋਪਤੀ ਤਿਹਕੋ ਜੋ ਪੁਰਖ ਥਣੀ
ਹੈ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕਰਕੈ ਨਹੀ ਬਿਚਾਰਨਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਜੋ ਮੇਰੀ ਏ
ਇਸਤ੍ਰੀ ਹੈ ੪ ਲੈ ਇਲਾਮ ਲਿਖਾਹੁਆ ਪ੍ਰਵਾਨਾ ਲੈਕਰ ੫
ਕੁਆਰਪਤ ਦਰਵਾਜੇ ਪਰ ਪਤੀ ਨੂੰ ਆਪਨੇ ਮਿਤਰ ਕੇ ਸਹਤ
ਉਗਾਹ ੬ ਪਹਲੇ ਯਾਰ ਕੋ ਭੀ ੭ ਰੂਜੂ ਹਾਜਰ ੮ ਤਿਹ ਤਿਸ
ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੂੰ ਤੇ ਸਾਰੇ ਅਪਨੀ ੨ ਮਿਤ੍ਰਨੀ ਮਾਨਤੇ ਹੈ ਏਕ ੨ ਕੋ
ਏਕ ਦੂਸਰੇ ਕਾ ਭੀ ਆਪਸ ਮੈ ਜੋ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਬਾਤ ਆਪ
੨ ਕੀ ਆਪਣੇ ੨ ਮੈ ਭੀ ਇਕ ਦੂਸਰੇ ਕੀ ੯ ਜਥ ਨਜਰ

ਗੁਜਰੇ ਜਬ ਸਾਮਨੇ ਬੁਲਾਏ ਓਹ ਤ੍ਰਿਯਾ ਉਚਾਰੇ ਓਹ ਪੁਰਖ ਸਭੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੇ ਪਖਾ ਉਚਾਰਤੇ ਭਏ ੧੦ ਤੇਊ ਸੋ ਵਾ ਤਿਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕਾ ਭੇਦਓ ੧੧ ਜਹਾ ਲਖ ਤ੍ਰਿਯਾ ਕਰਮ ਕੈਸੇ ਕਰਮ ਕਮਾਇ ਹੇ ਰਾਜਾ ਦੇਖਕੈਸਾ ਕਰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ ਭਾਵ ਸਭ ਸੇ ਭਿੰਨ ਕਰਕੈ ਸਪ੍ਰਸ ਕੀਆ ਹੈ ਅਰ ਕਿਆ ਕਰਮ ਲਖਾਵਨਾ ਕਰਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਕਾਜੀ ਦੇ ਸਾਮਨੇ ਭਿੰਨ ੨ ਉਗਾਹੀ ਦਿਵਾਕਰ ਪੁਰਸ ਭੇਸ ਮੈਂ ਪਤੀ ਸੇ ਅਧਾ ਧੰਨ ਵੰਡ ਲੀਆ ਹੈ ਸਭ ਪਤੀ ਅਰ ਮਿਤ੍ਰ ਅਰ ਕਾਜੀ ਆਪਸ ਮੈਂ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੇ ਕਰਮ ਕਾ ਭੇਦ ॥ ਇਤੀ ॥ ੩੩੩ ਤ੍ਰਿਹ ਸਾਹ ਕੀ ਦੁਲਾਰੀ ਤਿਸ ਸਹਰ ਮੈ ਸਾਹੁਕਾਰ ਕੀ ਕੰਨਿਯਾ ਥੀ ਵਾ ਇਸਤ੍ਰੀ ਥੀ੨ ਸਖੀ ਚੀਨ ਅਨੈ ੪ ਸਾਹ ਪਤੀ ਨੂ ਤੇਰੇ ਕੋ ਤਹਿ ਤਿਥੇ ਪ ਪਰ ਦੁਆਰ ਬਹਿਠੋ ਦੁਆਰੇ ਪਰ ਬੈਠਾ ਲਹਿਯੋ ਨ ਡਿਠੋ ਨ ਬਿਚਾਰੇਯਾ ਤੇ ਨਾ ਦੇਖਯਾ ਬੈਠਾ ਹੀ ਰਹਾ ? ਤ੍ਰਿਆ ਕਿਯਾ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ ਕੀਆ ਹੈ ਦੇਖੋਜਿਸਕਰ॥ਇਤੀ॥ ੩੩੪ਭਾਇਪ੍ਰੇਮਵਾਆਦਰਜਾਨੀਮਾਨੋ ਵਾ ਏ ਜਾਨੀ ਦਾ ਹੈ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਭਾ ੨ ਛੈਲ ਛਬੀਲੋ ਸੁੰਦ੍ ਛਬ ਵਾਲਾ ਰੀਝ ਰਹਤ ਮੋਹਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਭੀ ੪ ਕਜਰਾਰੇ ਸੁੰਦ੍ ਜਾਲ ਸਮੂਹ ਫਾਸ ਫਾਹਾ ਬਝੈ ਜਾਨਨੇ ਤੇ ਵਾ ਗਿਅ ਤ ਤੇ ਈ ਚੰਚਰੀਟ ਮਸੋਲੇ ਤੇ ਤਿਸ ਨੂ ਵਾ ਮਹਾਦੇਵ ਤੇ ਪਾਰਬਤੀ ਉਘਾਰੇ ਨਗਨ ੨ਲਖਯਾ ਹੀਤੇ ਕਰੈ ਇਸੀ ਕੇ ਦੇਖਨੇ ਵਾਸਤੇ ਕਰੇ ਹੈ ਸਿਖ ਬਾਹਨ ਮੋਰ ਕੇ ਬਾਹਨ ਕੇ ਵਾਲੇ ਸ਼ਾਮ ਕਾਤਕ ਨੇ ਪ੍ਰਭਾ ਰੂਪੀ ਸਿੱਧ ਕੋ ੯ ਆਯੋ ਕੁਅਰ ਜਬ ਸਮਾ ਪਾਕੈ ਤਿਸਕੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਮਰ ਗਏ ਅਰ ਪਦਾਰਥ ਭੀ ਨਾਸ ਹੋਗਿਆ ਤਬਓ ਬੀਰਮ ਦੇਵ ਕੁਅਰ ਵਸਥਾ ਵਾਲਾ ਆਪਾ ਘਰ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰਕੈ

੧੦ਤਾਹੀ ਤੇ ਤਾਸੈ ਅਸਤਾਈ ਤਿਸਨੂ ਚੀਰ ਕੈ ਸੋਭਾ ਨਿਕਾਲਨੇ
ਤੇ ਤਿਸ ਚੰਦਰਮਾ ਸੈ ਕਾਲ ਖਤਾ ਹੋਰਹੀ ਹੈ ਮਾਨੋ ੧੧ ਮੁਜਰਾ
ਕਹ ਹਾਜਰੀ ਦੇਨੇ ਵਾਸਤੇ ਕੈਸਹੁ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ੧੩ ਹੇ
ਪਿਆਰੀ ਕੰਨਯਾ ਪਹਲੇ ਬੀਰਮ ਦੇ ਨੂ ਨਿਕਾਹ ਬਿਆਹ ਨਿ-
ਗਾਹ ਵਿਸਟੀ ਭਾਰ ਪ੍ਰੀਤੀ ੧੫ ਪ੍ਰਾਤ ਸਵੇਰ ਕਾਲ ਕੌ ਜਾਣੇਗੀ
ਤਿਨ ਪੈ ਤਿਸ ਉਪਰ ਵਾ ਲਪਟ ਕਰ ਰਾਜਾ ਨੇ
ਵਾ ਅਮ੍ਰਿਤ ਬਿਅੰਤ ੧੬ ਪਲਟ ਮੁੜ ਕੈ
ਤਵਨ ਕੈ ਤਿਸ ਬੀਰਮ ਦੇਕੈ ੧੭ ਅਨੈ ਕਾਧਲ ਦੇ ਨਾਮ ਕਰ
ਰਾਨੀ ਜਿਹ ਜਗਾ ਆਗੇ ਬੈਠੀ ਥੀ ੨੦ ਪਾਛੇ ਲਗੀ ਹੋਈ ਫੌਜ
ਦਿਲੀਸ ਕੀ ਦੇਖ ਕਰ ਤਿਸ ਗੋਲੀ ਕੀ ਬਾਤ ਮੰਨਨਾ ਕਰੀ
ਕਿਸਤੈ ਜੋ ਤਰਨ ਬੀਰਮ ਨੇ ਕਹਾ ਹੇ ਦਾਸੀ ਮੈਂ ਭਜੋ ਭੋਗਾਂ ਗਾ
੨੧ ਰਮੀ ਤਦਾਕਾਰ ਹੋਗਈ ੨੨ ਲਿਖਾਮਹਿ ਪ੍ਰਵਾਨੇ ਮੈਂ ੨੪
ਮੰਤ੍ਰੇ ਇਸਥਿਤ ਹੋਏ ਕੇਤ ਝੰਡੇ ੨੬ ਬਨਾਉ ਬਨਾਵਨੇ ਮੈਂ ਆ-
ਵਤਾ ਹੈ ਜਥਾ ਜੈਸੇ ਹੈ ੨੭ ਬਾਢੇ ਬਧਾਕਰ ਅਨੀਕੇ ਸੈਨਾਂ ਪਤੀ
੨੮ ਨਾਇ ਸੁਰ ਨਾਵਾ ਨਫੀਰੀਯੈਂ ਤੂਤੀਆਂ ੨੯ ਸ੍ਵਾਮੀ ਕੈ ਕਾਜ
ਕੋ ਨਿਬਾਹ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਨਿਮਕ ਸਫਲ ਕੀਆ ਮੇਲ ਸਮ-
ਦਾਹ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ੩੦ ਡਰੇ ਸੇਖ ਜੈਸੇ ਸਮਾਈ ਸਮਾਏ ਜੈਸੇ ਰੋਸ
ਰਾਗ ਦੀ ਸਭਾ ਮੈਂ ਇਸਥਿਤ ਹੋਕੇ ਰਾਗ ਸੁਨ ੨ ਅੰਗ ਪ੍ਰਤਅੰਗ
ਜੁਦੇ ੨ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਤੈਸੇ ਸੇਖ ਭਿਗੇ ਵਾ ਸੂਰਮੇ ਜਗੇ ਜੋਰ ਜੰਗੇ
ਚੰਗੇ ਚੰਗੇ ਜੁਧ ਕੋ ੩੧ ਕੌਨੈ ਕੌਨ ਵਾ ਕੋਈ ਨਾ ਭਿਯੋ ਬੀਰ
ਖੇਤੰ ਜੁਧ ਭਯਾ ੩੨ ਲਹੈ ਦੇਖਤੀ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ੩੬ ਗੋਮੁਖ ਰਣ
ਸਿੰਗੇ ੩੭ ਸਿਮਟ ਪਕੜ ਕਰਕੈ ਸਰੋਹੀ ਤਲਵਾਰ ੩੯ ਮਾਰਤ
ਪੌਨ ਨੇ ਯਹ ਇਹ ਰਣ ਅਸਥਾਨ ੪੦ ਰਣ ਜੂਝੀ ਜੁਧ ਮੈਂ

ਮਰਨੇ ਸੇ ੪੧ ਤਾਮ ਮਾਸਕੇ ਟੁਕੜੇ ੪੩ ਤਾਕੋ ਤਿਸ ਬੀਰਮ ਦੇ
ਨੂੰ ੪੪ ਤਿਹ ਥਾਲ ਕੋ ਦੇਖਾ ਸੀਸ ਉਘਾਰ ਥਾਲ ਉਪੋਂ ਪਲਾ
ਲਾ ਕਰ ਤਿਸ ਬੀਰਮਦੇ ਕੇ ਸੀਸ ਨੂੰ ਦੇਖਨੇਲਗੀ ਉਲਟ ਪੜਾ
ਤਬ ਮੂੜ ਨ੍ਰਿਪ ਤਉਨ ਕਬੂਲੀ ਨਾਰ ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਕਰਕੇ ਨਾ ਦੇਖੀ
ਪਹਲੇ ਪ੍ਰੀਤੀ ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਕਰਕੈ ਲਗਦੀ ਹੈ ਜਬ ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਸਾਥ ਨੇਤ੍ਰ
ਮਿਲੇ ਤਬ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹੋਈ ਤਬ ਮੁਸਲਮਾਨ ਭੀ ਹੋਵਾ ਜੈਸੇ ਬੀਰਮ
ਦੇ ਨੇ ਧਰਮ ਰਖਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਅੰਤ ਪ੍ਰਯੰਤ ਰਖਨਾ ਚਾਹੀਏ ਪ੍ਰਨਾਂਕੋ
ਮਿਤ੍ਰ ਕੇ ਲੀਨੇ ਦੀਨਾ ਵਾਸਤੇ ਦੇਦੀਆ ਅਰ ਮੁਖ ਸੇ ਕਹਾ ਜਿਨ
ਜਿਸ ਮੈਨੇ ॥ ਇਤੀ ॥ ੩੩੫ ਚਰਚਾ ਬਾਤ੍ਰ ਸੁੰਦ੍ਰਜਤਾ ਦੀ ਅਰ
ਮਦ ਸੇ ਫਿਰਨੇ ਤੁਰਨੇ ਕੀ ਲੋਕਾਂ ਮੈਂ ਹੁਦੀ ਦੇਖੀ ਕੇ ਏਲੜ ਕੀ
ਬਡੀ ਚੰਚਲ ਹੈ ਇਸ ਕਾ ਚਾਲ ਚਲਨ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਸੋਈ ਸੋ
ਲੜਕੀ ੨ ਤੂੰ ਬਰਹੈ ਨਹੀਂ ਬਰ ਸਕਤੀ ੩ ਲਗ ਗਈ ਚੁਬ
ਗਈ ਗੁੜ ਗੁਪਤ ਹਿ੍ਵੇ ਮੈਂ ੪ ਸਭ ਹੀ ਨਿਹਰਾਯੋ ਸਭਨਾਂ ਨੂੰ
ਜਿਤ ਲੀਆ ਪ ਜੂਪੀ ਜੂਏ ਬਾਜੀ ਜਿਤਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ੬ ਤਾਹਿ
ਤਿਸ ਜੁਆਰੀਏ ਨੂੰ ੯ ਪਾਸਾ ਤਬ ਛਾਰ ਤਬ ਦਾਉ ਰਾਖ ਕੈ
ਪਾਸਾ ਸੁਟੇਆ ਜੀਤ ਕੁਅਰ ਕੋ ੧੦ ਤਵਨ ਕੋ ਤਿਸ ਰਾਜਾ ਕੋ
ਕੁਅਰ ਬਸਿ ਸ ਧੁਜ ਨੂ ॥ ਇਤੀ ॥ ੩੩੬ ਜਮਲਾ ਟੋਡੀ ਨਾਮਦੇਸ
ਕਾ ਹੈਸੀ ਵਾ ਕਿਲੇ ਕਾ ਸੀ ਜਮਲਾ ਗਾੜ ਮੈ ਛਾਛ ਕਾ ਮਨੀ ਕਮ
ਖਿਆ ਦੇਵੀ ੩ ਫਾਡ ਪਰਜ ਦੇ ਨੀਕ ਨਿਵਾਸਨ ਸੁੰਦ੍ ਮੰਦਰ
ਪਰ ਕੰਨਯਾ ਖੜੀ ਥੀ ਵਾ ਸੁੰਦ੍ ਪਰਜ ਦੇਹ ਰਾਜਾ ਕੀ ਕੰਨਯਾ
ਮੰਦਰ ਪਰ ਖੜੀ ਸੀ ੪ ਏ ਉਪਦੇਸ ਇਸ ਪ੍ਰਧਾਨ ਕਾ ਭੇਦ
ਤਿਸਨੂ ਦੇ ਕਰਕੈ ਕਹਾ ਜੋ ਤੂੰ ਦੇਵੀ ਕੀ ਪੂਜਾ ਕਰਕੈ ਸੀਘਰ
ਦੇਸ ਕੋ ਚਲਾ ਜਾਉ ਮੈ ਉਹਾ ਹੀ ਕਿਸੇ ਥਹਾਨੇ ਸੇ ਤੇਰੇ ਪਾਸ

ਆਵਾਂ ਗੀ ਐਸੇ ਕਹ ਕਰ ਬਿਦਾ ਕਰ ਦੀਆ ੫ ਜਬ ਤਹ ਕੇ
ਐਸੇ ਭੇਦ ਸਿਖਾ ਕਰ ੯ ਚਲ ਸੀਘ੍ਰ ੭ ਘਰਮੈ ਰਾਖ ਲਈ ਪੁਨਾ
ਰਛਪਾਲਕਨ ਸੋ ਆਪਨੇ ਨੌਕਰਾਂ ਸਾਥ ਰਾਜਾ ਨੇ ਇਨੈ ਇਨਾ
ਦਾਸਾ ਕੋ ਜੌ ਇਸਕੇ ਸਾਥ ਆਇਆ ਹੈ ਸੋ ਅਬੀ ਨਿਕਾਲ ਦੇਹੁ
੮ ਸਮਗ੍ਰੀ ਬਭੂਤੀ ਜੋ ਨਾਲ ਲਿਆਈ ਸੀ ਸੋ ਲਹਾ ਲੈ ਲਯਾ
ਉਪਾਵ ਪ੍ਰਕਾਰ ੯ ਲੋਹ ਕਰਾ ਜੁਧ ਕੀਆ ੧੦ ਬੇ ਸਹਰਾ ਪੁਰ
ਬੇ ਸਹਰ ਕੇ ਰਾਜਾ ਪਰ ਸਕਲ ਸਮਾਜ ਪਿਤਾ ਕਾ ਇਤੀ ੩੩੭
ਮਾਚੀ ਮਸਤ ਹੋਤੀ ਭਈ ਗਵਨ ਸਪਰਸ ਸਦਾ ਹੀ ਵਾ ਜਾਣਾ
ਕਰ ਅਬ ਤਿਸਦੇ ਸਾਥ ਏ ਸਵਤਨ ਸੋਕ ਸੋਕਨ ਕਾ ਭੈ ਜੋ ਏ
ਕਿਆ ਕਹਨ ਗੀਆਂ ਦਾ ਚਿੰਤਾ ੫ ਤਿਰ ਤਿਨਾਂ ਸੋਕਨਾ ਦੀ
ਬਿਭਾਸ ਮਤੀ ਨੇ ਨਿਵਤ ਪਠੀ ਰੋਦੀ ਬਰਜ ਭੇਜੀ ੯ ਥੋਬੇ ਲੋਢਨ
ਲੂਨ ਦੇ ਭੂਲੰਬੇ ੯ ਗਰਬੇ ਗਲਣੇ ਵਾਸਤੇ ੧੦ ਏਕ ਹੀ ਏਕ
ਈਸ੍ ਨੇ ਹੀ ਜਾਣੀ ਹੈ ਇਤੀ ੩੩੮ ਤੀਨੋ ਲੋਕ ਰਚਤ ਚਿਤ ਮੋਹੈ
ਤਿਨ ਲੋਗ ਜੋ ਰਚੇ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੇ ਤੇ ਪੁਰੀ ਮੋਹਤ ਕਰਤੀ ਹੈ ਵਾ
ਤਿਨਾ ਲੋਗਾ ਕੋ ਮੋਹਤ ਕਰਤੀ ਹੈ ੧ ਤਿਹ ਗੜ ਕੋ ਤਿਸੀ ਪੁਰੀ
ਕੇ ਕਿਲੇ ਕਾ ੨ ਨਾਰ ਕੋ ਮਨੈ ਰਾਨੀ ਕੈ ਮਨ ਮੈ ਹੋ ਰਹੇਆ ਪਿ-
ਆਰੀ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੈ ਰਾਨੀ ਨੇ ੮ ਯੋ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਬ ਜਾਨ
ਲੀਆ ਕੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਅਬ ਇਸ ਜੜ ਨੇ ਭਾਖਾ ਕਹਿਯਾ ਰਾਨੀ ਨੇ
੯ ਪ੍ਰਮਾਨੀ ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ਸੇਵਤੀ ਹੈ ੧੦ ਜਬ ਐਸੇ ਹਮਾਰਾ
ਬਚਣ ਤੂ ਮਾਨ ਲੇਵੇਗਾ ਤਬ ਮੈ ਜਾਨ ਲਵਾ ਗੀ ਜੋ ਤੂ ਮੇਰਾ
ਭਗਤ ਪੂਰਨ ਹੈ ੧੧ ਡਾਰੀ ਡਾਲ ਲੀਆ ਇਤੀ ੩੪੯ ਹਾਮਰੇ ਰਹੈ
ਮੰਤ੍ਰੀ ਨੇ ਕਹਾ ਜੋ ਹੇ ਰਾਜਨ ਹਮਾਰੇ ਸਹਰ ਮੈ ਏਕ ਰੈਹਤਾ ਸੀ
ਲੇਖੜੇ ਯਾਚੀ ਤਿਸਨੂ ੧ ਹੋਹਿ ਹੋਇਜਾ ਸਕਦੈ ਹੈ ਕਿਆ ਦੇਵੇਗਾ

ਵਾ ਕੈਸੇ ਅਨੰਦ ਦੇਵੰਗਾ ੪ ਔਰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਹਰੀ ਤੋ ਬਿਨਾ ਔਰ
ਇਹ ਸਾਰਾ ਜਗਤ ਮ੍ਰਿਤਕ ਰੁਪ ਹੈ ਭਾਵ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਣੇ ਵਾਲਾਹੈ
ਸਿਖਅਨਕੀਭਗਤਾਂਕੀਹਥਾਕਰਕੈਸੇਵਾਕਰੀਹੈ ਹੋਰ ਜੋ ਪਦਾਰਥ
ਮੰਗਨਾ ਕੀਆ ਹੈ ਸੋਦੀਆਹੈ੮ਤਾਹਿਤਿਸਮਥ੍ਰਾਨੇਗ੍ਰੀਬਸੀਏ ਯਾਰ
ਕੇਨਾਰ ਮਿਤ੍ਰ ਕੇ ਸਾਥ ਓ ਇਹ ਇਸ ਮਥ੍ਰਾਨੇ ਵਾ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ
॥ ਇਤੀ ॥ ੩੪੦ ਸੋਬਾਲਾ ਉਸਕੀ ਕੰਨਯਾ ਥੀ ਲੋਭਾ ਮੋਹਤ
ਹੋਤੇ ਹੈਂ ੨ ਪ੍ਰਭਾਕਰ ਸੂਰਜ ਹੀ ਹੈ ਸਟਕੀ ਭਜਗਣੀ ਵਾ ਸਿਟਨੀ
ਕਰੀ ੪ ਅਨਤ ਹੋਰ ਜਗਾ ਮੈਂ ਪਲਕ ਓਟ ਰੰਚਕ ਭਰ ਭੀ
ਭਿੰਨਤਾ ਹੁਈ ੨ ਤਿਨਾਂ ਪਰ ੫ ਬਦਾ ਉਚਰਯਾ ੭ ਰਣਵਾਸਹ
ਮਹਲਾਂ ਮੈਂ ਜਤਾਇ ਭੇਦ ਜਨਾਇ ਗਯਾ ਜੋ ਤੂ ਇਨਾਂ ਬਸਤ੍ਰਾਂ ਮੈਂ
ਲਪਟ ਕਰ ਘਰ ਸੇ ਨਿਕਲ ਆਵਨਾ ਰਾਨੀ ਮਾਲ ਰਾਨੀਆਂਕੋ
ਪੈਸਮਦਾ ਬਸਤ੍ਰਾਂ ਦਾ ਹਰੀਫਚਤ੍ ੯ ਸਭ ਦਾ ਸਿਧਾਂਤ ਹੈ ਰਾਜਾ
ਸੁਨ ਭਾਗਨ ਭੋਂਧੂ ਪਿਯਤਥੋ ਰਹਤ ਭਯੋ ਪ੍ਰਬੀਨ ਹੈ ਰਾਜਾ ਜੇ
ਕਰ ਭੰਗ ਪੀਕਰ ਭੁਲ ਜਾਤਾ ਤਾ ਬੀਸੀ ਪਰ ਮੂਰਖ ਭੰਗੀ ਭੀ
ਨਹੀਂ ਥਾ ਸਭ ਖਰਚ ਖੁਰਾਕ ਵਲੋਂ ਚਤ੍ ਹੋਆ ੨ ਹੈਸੀ ਪਰ
ਫੇਰ ਭੀ ਦੇਖਾ ਚਤ੍ ਹਰੀਫ ਨੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ॥ ਇਤੀ ॥ ੩੪੧
ਬ੍ਰਿਜਰਾਜ ਵਤੀ ਨਾਮ ਸੇ ਸਭ ਮੈਂ ੨ ਚਤ੍ ਸਖੀਆ ਨਜਣੀ ਨਹੀਂ
ਉਤਪਤ ਹੋਈ ੩ ਰਾਜਕਅਰ ਆਪਨੇ ਮਹਲਾਂ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਸੈਲ
ਕੱਰਦਾ ੨ ਕਿਸੇ ਔਰ ਦੇਸ ਕਾ ਰਾਜ ਪੁਤ੍ ਸੁੰਦ੍ ੪ ਕਹੋ ਨ੍ਰਿਪਤ
ਰਾਜਾ ਕੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰਗਟ ਹੀ ਉਚਾਰ ਕੈ ਕਹਾ ੬ ਲਿਖ ਪਤ੍ਰਾ ਪਰ
ਅਪਨੇ ਅੰਗਾਂ ਆਪਨੇ ਹਥ ਸੇ ਅਖਰ ਲਿਖੇ ਕਾਗ਼ਜ ਪਰ ਜੋ ਹੈ
ਪਿਤਾ ੭ ਦਿਜ ਕੋ ਅਮਕੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕੋ ੮ ਸਨਾਥ ਧਨ ਘਾਤ੍
ਰਾਜਾ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਆਦੀ ਸਭਨਾਂ ਏ ਬਾਤ ॥ ਇਤੀ ॥ ੩੪੨

ਵਈ ਉਤਪਤ ਹੁਈਆਂ ਹੈ ਪ ਖਦੇਰ ਭਜਾਯਾ ਅਨਾਤ ਹੁਤੀ ਜਿਹ
ਜਿਥੇ ਨਾਵਦੀਆਂ ਹੈਸਨ ਆਨ ਲਿਆਕਰ ਨਿਹਾਰਤ ਦੇਖਯਾ
ਉਸ ਹਰਨ ਕੋ ੯ ਤਹਾ ਤਿਨਾਂਤੇ ਲੈਕਰ ਵਾ ਤਿਸ ਜਾਗਾਂਤੇ ਲੈਕਰ
੯ ਸ੍ਰਾਮਤ੍ਰ ਥਕੇਵੇ ਸੇ ਕਾਲਾ ਹੋਕਰ ੧੧ ਜਾਨੀ ਜਾਨਦੀਆ
ਭਈਆਂ ਪਹਰ ਨਦੀ ਮਹ ਧਸੀ ਬਨਾਇ ਨਦੀ ਬੀਚ ਦੋਨੋ ਭਲੀ
ਪ੍ਰਕਾਰ ਤਰ ਗਈਆਂ ੧੨ ਅਜਾ ਬਕਰੇ ਦੇ ਚਰਮ ਪਰ ੧੩
ਬ੍ਰਹੀ ਤਰਦੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹੈ ਦੇਸ ਨਰੇਸ ਤਿਸ ਰਾਜਾ ਦੇ ਦੇਸ
ਮੈਂ ੧੪ ਸਖਯਨ ਤਿਹ ਤਿਨਾਂ ਦੀਆਂ ਸਖੀਆਂ ਨੇ ੧੫ ਚਲਾ
ਬਜਾਤ ਲੈਚਲੇਯਾ ਹੀ ਪ੍ਰਗਟ ਵਾ ਭੋਗਦਾ ੨ ਜਾਪਹੁਚਾ ॥ ਇਤੀ ॥
੩੪੩ ਛਿਤਾਲਾ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਦਾ ਆਸਰਾ ਵਾ ਚਤ੍ਰ ਤਹ ਜਾਈ ਤਿਸ
ਦੀ ਕੰਨਯਾਂ ਹੋਈ ੩ ਬ੍ਰਿਤਾਂਤ ਰਾਜਾ ਕੇ ਮਾਰਨੇ ਕਾ ਅਰ ਚਿਖਾ
ਕੈ ਚੜਨੇ ਕੇ ਭੈ ਸੇ ਉਤ੍ਰਨਾ ਫੇਰ ਤਿਸ ਸੇ ਮਿਲਨੇ ਕਾ ੬ ਵਯੋ
ਛਲ ਛੈਲ ਚਿਕਨ ਗਈ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੁੰਦਰ ਚੀਕ ਨੇ ਅੰਗਾਂ
ਵਾਲੇ ਰਾਜੇ ਕੋ ਛਲ ਕਰ ਚੰਡਾਲ ਸਾਥ ਜਾਤੀ ਭਈ ਤਾਹਿ ਤਿਸ
ਕੀ ਬਾਤ ੭ ਪ੍ਰਿਥਵ ਜਲਨੇ ਤੇ ਪਹਲੇ ਰਾਜੇ ਤਾਹਿ ਤਿਸ ਵਿਧ
ਵਾ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੂੰ ਭਾਖ ਸਕਤ ਨਹ ਬਾਤ ਲਜਾਵਤ ਸਰਮਿੰਦਗੀ
ਦੇ ਮਾਰੇਆਂ ਬਾਰਤਾ ਆਪਨੇ ਘਰ ਦੀ ਨਹੀਂ ਕਹ ਸਕਦਾ ਜੋ
ਹਮਾਰੀ ਬਡੀ ਚੂੜੇ ਸੇ ਮਿਲੀ ਰਹੀ ਅੰਤ ਚਿਖਾ ਸੇ ਭਾਗਕੇ ਚੂੜੇ
ਕੋ ਬਰੇਆ ਹੈ ਉਸਕੀ ਹਮ ਬੰਸ ਹੈ ੮ ਚੰਡਾਲੀਏ ਜਾਤ ਸੀ
॥ ਇਤੀ ॥ ੩੪੪ ਸਾਹਦੌਲਾ ਫਖੀਰ ਕੀ ੧ ਪੀਰ ਕਹ ਸੁਲਤਾਨ
ਪੀਰ ਨੂੰ ਮਾਨਤਾ ਸੀ ਵਸੇਸ ਕਰਕੈ ੨ ਖਤਰੇਟਾ ਖਤ੍ਰੀ ਕਾ ਪੁਤ੍ਰ
ਜਥਤੇ ਤਿਸ ਰਾਜਾ ਕੀ ਨਾਰੀ ਤਹ ਤਿਸ ਸੁਬਰਨ ਸਿੰਘ ਕੋ ੩
ਅਜਾਨ ਅਗਿਆਤ ੪ ਪਾਨ ਪਾਨੀ ਵਾ ਪਾਨ ਬੀੜਾ ਅੰਕਹ ਅੰਗਾਂ

ਕੋ ਵਾ ਜਹੀਆਂ ੫ ਨਟਾਂ ਨੇ ਕੈਫਕੇ ਅਮਲ ਕੇ ਤਾਰੇ ੬ ਮਟਕ ਮੋਹਨੀ ਨਾਮ ਕਰਕੈ ੭ ਧੂਈ ਕਾਲ ਪੀਰ ਦੀ ਐਯਹੁ ਸੁਲਤਾਨ ਦੇ ਮੇਲੇ ਦੇਸ ਮੇ ਆਵਨਾ ਤੁਮਨੇ ਹਲਵਾ ਸੀਰਨੀ ਜੈਯਹੁ ਜਾਵਾਂ ਗੀ ਮੈਂ ਛੀ ੮ ਸੋਹੀ ਨਿਫਅਮਲੀ ਤਹੀਤਬ ਵਾ ਤਿਥੇ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ੯ ਮੁਰਦਨ ਮੁਜਾਵਰਾਂ ਨੂੰ ੧੦ ਸੰਥਾ ਸਿਖਯਾ ਰੀਤੀ ੧੨ ਨਿਹਰਾਈ ਨੀਵਾ ਕਰ ਰਹੇ ੧੩ ਸਭਨ ਲਖੋ ਦੇਖੋ ਹੇ ਰਾਜਾ ਸਭਨਾਂ ਕੋ ਵਾ ਸਭਨਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇਆ ੧੪ ਕੈਸੇ ਭਲਆ ਹੈ ਪੁਨਾ ਕੈਸੇ ਉਖਾਇ ਕਰਕੈ ਨਿਕਲ ਗਈ ਹੈ ॥ ਇਤੀ ॥ ੩੪੫ ਕਬਤਾ ਕਥਾ ਕਲਾ ਸਕਤੀ ੨ ਤਰ ਹੇਠੋ ਆਨਿਕਲੇਆ ੫ ਮੇਖਲਾ ਗੋ-ਦੜੀ ਤਨ ਪਰ ੬ ਚਤ੍ਰ ਭੇਦ ਰਾਤ੍ਰ ਸੀ ਰਾਜਾ ਇਸਤੇ ਸੁੰਦ੍ਰ ਜਤਾ ਕਾ ਭੇਦ ੭ ਸੋਈ ਥਾਤ ਪੁਨਾ ਕਹੇ ਹੈ ਤਰਨੀ ਖਰੀ ਹੋਤੀ ਭਈ ਇਕ ਦਿਨ ਸਦਨ ਉਪ੍ਰ ਤਿਹ ਸੁੰਦ੍ਰ ਤਿਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕਾ ਜੋ ਰਾਜਾ ਨਜੀਕ ਜਲ ਹੈਸੀ ਤਿਸ ਮੈਂ ਤਹੀ ਸੁਘਰ ਤਿਸ ਕਾਲ ਮੈਂ ਚਤ੍ਰ ਰਾਜਾ ਨੋ ੯ ਤ੍ਰਿਯਹ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ ਭੀ ੯ ਸੁਰੰਗਆ ਸੁਰੰਗ ਖੋਦਨੇ ਵਾਲਾ ਤਹੀ ਤਿਸ ਰਾਜਾ ਕੇ ਪਾਸ ਸਖੀ ਸਾਥ ਜੰਗਾਤੇ ਪਕੜਕੇ ੧੧ ਇਨ ਇਪ੍ਰਕਾਰ ਵਾ ਇਠ ਸਖੀ ਨੇ ੧੨ ਕਬਿਤ ਕਬਿਤਾ ਕੋ ਚਾਲਸੇ ੧੭ ਸਖਯਨ ਅਸਕਹ ਸਖੀਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤੈਨੇ ਕਹਾ ਜੋ ਅਬੀ ਉਸ ਫਕੀਰ ਕੋ ਲਿਆਉ ੧੮ ਮੈਂ ਰਾਜਾ ਲਖਗਓ ਰਖਵਾਰਾ ਹੇ ਰਾਨੀ ਸੀਘ੍ਰਤਾ ਕਰ ਕਿਉਂ ਜੋ ਤੈਨੂੰ ਮੇਰੇ ਪਤੀ ਰਾਜਾ ਕਾ ਰਖਵਾਰਾ ਦੇਖ ਗਇਆ ਹੈ ਐਸੇ ਮਿਤ੍ਰ ਨੇ ਜਬ ਕਹਾ ਤਬ ਧੀਰਜ ਦੇਕਰ ਪਿਯਾ ਪਢਾਇ ਗ੍ਰਹ ਐਸਚੁਚਾ-ਰੀ ਪਤੀ ਕੋ ਘਰ ਮੈਂ ਬੁਲਾ ਕਰ ਬਾਤ ਰਾਨੀ ਨੇ ਲੋਨ ਲੇਤ ਸਮਾਧੀ ਲੇਤੀ ਹੈ ਹੇ ਰਾਜਾ ੧੯ ਨਾਚ ਸਨੇਹੀ ਪਟ

ਰਾਨੀ ਪ੍ਰੇਮ ਵਾਲੀ ॥ ਇਤੀ ॥ ੩੪੬ ਨਾਰ ਹੇਤ ਰਾਨੀ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ
ਕ੍ਰਿਆ ਰੀਤੀ ਤਿਸਧੀ ਗੁਪਤ ਗੁਜ ਰਾਜਾ ਪਾਸੋਂ ਰਾਨੀ ਕੇ ਸਿਰ
ਪਰ ਭੇਦ ਦਸਨੇ ਕੋ ਤਿਹ ਤਿਸ ਰਾਨੀ ਦੀ ੨ ਅਪਣੀ ਹਿਤੂ ਜਸੂਸ
ਭੇਦ ਦੇਨ ਵਾਲੀ ਚੁਗਲਾ ਪਰੇ ਬਾਤ ਰਾਨੀ ਕੀ ਕੋਈ ਕਿਸੇ ਤਰਾਂ
ਦੀ ਬਾਤ ਪੈ ਜਾਵੇ ਰਾਜਾ ਤਨ ਰਾਜਾ ਤੀ ਤਰਫ ੪ਥਿਰਧ ਦੰਤ ਬੁਰੇ
ਅਰ ਬਡੇ ੨ ਦੰਦ ਵਾਲਿਓਂ ਸੁਰਣ ਲਹੂ ਕੇ ੫ ਹਿਤ ਮਾਨੈ ਹਿਤ
ਕਰਤੀ ਹੈ ਮੂੜ ਨਾਰ ਮੂਰਖ ਰਾਨੀ ਤਿਸ ਦਾਸੀ ਦੀ ੬ ਸੈਨ ਸੈਨਾ
ਜੋ ਤਿਹ ਮਾਨ ਜਥ ਤਿਸ ਜਟੀ ਦਾ ਨਾਮ ਸੁਨੇ ਜੋ ਓਹ ਬਾਹਰ
ਆਈ ਹੈ ਤਹਤੇ ਤਾਹਿ ਤਿਸਦਾ ਸੀ ਤੇ ਤਿਸਦੇਭਾਈਆਂ ਨੂ ਵਾ ਤਥ
ਓ ਜਟੀ ਕੋ ਪਦਾਰਥ ਦੇਵੈ ਅਰ ਤਿਸ ਜਟੀ ਦੁਆਰਾ ਤਿਸ ਦਾਸੀ
ਦੇ ਭ੍ਰਾਵਾ ਨੂ ੭ ਤਿਨ ਤਿਸ ਜਟੀ ਦਾ ਸੀ ਮੂੜਹੈ ਏਹ ੮ ਸੋਲੈ ਨਾਰ
ਸੋ ਜਟੀ ਲੈਕੇ ੯ ਭੇਦ ਹਵਾਲ ਰਸਮੇਮੈਖਾਧਾ ਖਾ ਲੈਣੇਦਾ॥ਇਤੀ॥
੩੪੭ਲਿਖਾਪ੍ਰਵਾਨਾਸੁਰੀਤਾਦਾਸੀਇਕ ਰਾਜਾ ਦੀ ਜਾਨਪਿਆਰੀ
ਮਿਤ੍ਰ ਸੀ ਸੋ ਤਾਂਕੋ ਸੋ ਆਪਣਾ ਮਿਤ੍ਰ ਤਿਸ ਦਾਸੀ ਕਾ ਮੀਤ ੨ ਤਿਸ
ਦਾਸੀ ਕੇ ਮੁਖ ਤੇ ਕੋ ਦਿਨ ਰਮਤ ਕੋਈ ਦਿਨ ਈਹਾਂ ਹੀ ਥਿਚਰ
ਦਿਆਂ ਰਹਨਾ ਅਨਤ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਪਰ ਇਕ ਏਹੁ ਬਾਤ ਕਰੋ ਜੋ
ਕਿਸੇ ਦੇ ਹਥ ੪ ਕਰ ਆਈ ਹਥਾ ਮੈਂ ਆ ਜਾਤੀ ਭਈ ਸੁਰੀਤ
ਦਾਸੀ ਮਿਤ੍ਰਨੀ ਨੇ ਏ ਪਤੀ ਤਿਆਗ ਗਵਾਯੋ ਤਿਆਗ ਦੀਆ ॥
ਇਤੀ ॥ ੩੪੮ ਤਰ ਹੇਠਾ ਅੰਗਾ ਦੇ ਪ੍ਰਮਾਤ ਪਿਤਾ ਦੇ ੪ ਸਭਨ
ਸਭਨਾ ਦਾਸੀਆਦਕਾ ਕੀ ਸਿਥਲਖਾਰ ਸੰਖੀਆ ੬ ਸੀਸ ਸੁਤਾਕੇ
ਰਾਜ ਸੁਤਾ ਕੇ ਸੀਸ ਪਰ ਵਾਸੋ ਲੋਕਾ ਨੇ ਤਿਸ ਕੰਨਯਾ ਕੇ ਸੀਸ
ਪਰ ॥ ਇਤੀ ॥ ੩੪੯ ਅਪੂਰਬ ਸੁੰਦ੍ ੨ਅਸ ਐਸਾ ਹੀਂ ਹੈ ੩ ਚਟ
ਪਟੀ ਚਿੱਤਾ ਉਚਾਟ ੫ ਤ੍ਰਿਯਾ ਮਾਨੀ ਤ੍ਰਿਯਾ ਨੇ ਜਾਨ ਲਈ ਮੇਰੀ

ਬਾਤ ਮੰਨ ਲਈ ਹੈ ਰਾਜਾ ਨੇ ਤਬ ਵਾ ਰਾਣੀ ਕੇ ਮਿਤ੍ਰ ਕੋ ਦੇਖ-
ਨੇ ਵਾਸਤੇ ਸਭ ਕੋ ਨੇਉਤਾ ਦੀਆ ਹੈ ੭ ਰਾਨੀ ਨਿਰਖ ਰਾਨੀ
ਦੇਖਦਿਆਂ ਸਾਰ ਤਿਸ ਮਿਤ੍ਰ ਨੂ ੮ ਅਨ੍ਹੈ ਸਖੀ ਕੋ ਪਠਾਇ ਕਰ
ਬੁਲਾਇ ਲੀਨਾ ੯ ਭੇਦ ਸਿਖੈ ਚਿਤ ਕਾ ਹਵਾਲ ਦਸ ਕਰ ਜੋ ਮੈਂ
ਤੇਰੇ ਪਾਸ ਆਵਾਂਗੀ ॥ ਇਤੀ ॥ ੩੫੦ ਗਾਵਤ ਗਾਵਨਾ ਤਿਸਦਾ
ਨਿਵਤ ਪਠਾਇ ਬੁਲਾਏ ਭੇਜੇ ਤਿਹ ਤਿਸ ਮਿਤ੍ਰ ਕੋ ਭੀ ਪਹਰਾਇ
ਕਰ ਰਲਾ ਲੀਆ ॥ ਇਤੀ ॥ ੩੫੨ ਤਵਨ ਕੀ ਸੁਤਾ ਕਾ ਨਾਮ
ਹੈਸੀ ਬਰ ਫਲਾ ੪ ਤਾਕੇ ਪ੍ਰਤ ਤਿਸ ਮਿਤ੍ਰ ਕੇ ਪਾਸ ੫ ਪਲਕ ਸੋ
ਬਰਨੀ ਪਲਕਾ ਸਾਥ ਝਿਮਣੀਆਵ ਤਵਨ ਸੋਂਦਿਨ ਹੈ ੮ ਆਪਨ
ਆਪੇ ਹੀ ਨਿਰਖ ਦੇਖਕੇ ਕਾਜੀ ਨੇ ਮੁਹਰ ਲਗਾ ਦਿਤੀ ਮਦਨ
ਸੁੰਦ੍ਰੀ ਨੇ ੧੫ ਲਖ ਨਲਖ ਲੈਣੇ ॥ ਇਤੀ ॥ ੩੫੨ ਸੋ ਲਕੜੀ
ਏਕ ਦਿਨ ਨ੍ਰਿਪ ਕੇ ਨਿਰਖ ਕਰ ਘਰ ਮੈਂ ਲਿਆਵਨੀ ਚਾਹੀ ੩
ਅਸਛਲ ਐਸਾ ੨ ਉਪਾਵ ਰਾਵ ਮੈਂ ਰਾਜਾਪ ਮਿਤ੍ਰਕ ਪੜਾ ਹੁਆ
ਨਾਥ ਆਪਨਾ ੬ ਤਹ ਤਿਥੇ ਰਾਜਾ ਕੀ ਤਰਫ ੯ ਡਾਰੀ ਡਾਰ
ਦੀਆ ਸਵਾਰੀ ਬਨਾਕੇ ਪਾ ਦੀਆ ਭਲੀ ਜੁਗਤੀ ॥ਇਤੀ॥੩੫੩
ਨ ਚੀਨੀ ਨਾ ਦੇਖੇਗਾ ੪ ਔਰ ਕੇ ਸੋਂ ਤਰਨੀਕੀ ਪ੍ਰੀਤਪ ਜੀ ਯਾਵੋ
ਜੀਵਾਇਦੇਵੋ ਗੋ ੬ ਗਜਾਤਹ ਸਾਤ੍ਰ ਤਿਸ ਰਾਜਾ ਕੇ ਪਾਸ ਸੀਘ੍ਰ ਹੀ ੯ ਡੋਲ
ਕੋਰ ਥਿਨਾ ਮੜ ਨੇਤੇ ਢੋਲ ੧੧ ਢੋਲ ਢਮਕੈ ਢੋਲ ਕੋ ਬਜਾਤ ਕਰ ॥ ਇਤੀ
॥ ੩੫੩ ਅਪੂਰਬ ਅਸਰਜ ੩ ਤਹਾ ਸੁਧਾਰੇ ਤਿਥੇ ਬਨੇ ਹੋਏਸੀ ੪ ਸਿਪਾ
ਹੀ ਸੂਰਮਾ ਹੈ ੮ ਬਚਨ ਬਾਤ ੧੨ ਟਾਰ ਦੋਇ ਘੜੀਆਂ ਏਧਰ ਉਧ੍ਰ
ਗੁਜਾਰਕੇ ਤਿਹ ਮੁਖਤੇ ਤਿਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਰੂਪ ਰਾਜਾ ਦੁਆਰੇ ੧੩
ਤਵਨ ਕੀ ਤਿਸ ਅਮਕੇ ਰਾਜਾ ਕੀ ਓਹੀ ਫੇਰਨ ਕੀਨੋ ਮੋੜਨਾ
ਲੀਆ ॥ ਇਤੀ ॥ ੩੫੫ ਜੇ ਏਕ ਠੌਰ ਮੈਂ ੩ ਅੰਗਰਾ ਅਗਾਧਾ੍ਰ

ਪ ਬੀਰਹਾਕ ਬੀਰ ਬੁਲਾਕਰ ਏਕ ਕਾਜ ਉਬਰੈ ਜੋ ਕਰੋ ਜੇਕਰ
ਰਾਜਾ ਏਰੁ ਏਕ ਕਾਰਜ ਕਰੇਗਾ ਤਾਂ ਬਚੇਗਾ ੬ ਬੀਰ ਬਾਕ ਬੀਰਾ
ਵੀ ਬਾਣੀ ਤਹਾ ਨ੍ਰਿਪਹ ਤਿਥੇ ਜੋਗੀ ਕੇ ਪਾਸ ਰਾਜਾ ਨੂ ਦੇ ਦਿਤੀ
ਰਾਜਾ ਨੂ ॥ ਇਤੀ ॥ ੩੫੬ ਦੁਹੂ ਕੀ ਮਾ ਧੀ ਕੀ ੫ ਤੀਰ ਕਨਾਰੇ
ਲਾਂਵਦਾ ਹੈ ਤਹਾਂ ਤਿਥੇ ਚਾਤ੍ ਨੂ ਖੜਾ ਹੋਨਾ ਤੁਮਨੇ ? ਤੁਹਿ ਤਿਹ
ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਤਿਸਕੋ ਢਿਗ ਆਈ ਹੋਈ ਲਖ ਲੈਦੀ ਤਬ ਕਾਢ ਕਰ
ਤਿਸ ਦੇਗ ਤੇ ਤਿਸ ਕੁਆਰੀ ਕੋ ੧੦ ਦੂਸ੍ਰੇ ਲੋਗ ਹੋਰ ਪੁਰਸਾਂ ਨੇ
੧੧ ਤਾਸੋ ਤਿਸਕੋ ॥ ਇਤੀ ॥ ੩੫੭ ਅਲਕ ਜਿਲਹਾ ੬ ਹੋਰ
ਚਾਈ ਜ਼ਸ ਹੇਰਿਆ ਹੇਰੀ ਦੇਖ ਗਈ ਦੋਨੋ ਕੋ ਇਕਤ੍ ਐਸੇ ਜੈਸੇ
ਸਿਕਾਰੀ ਸਿਕਾਰ ਮਾਰਨੇ ਵਾਸਤੇ ਹਰਨ ਕੇ ਦੇਖਨੇ ਵਾਸਤੇ ॥
ਇਤੀ ॥ ੩੫੮ ਨਾਹਰ ਸੇਰ ਵਾ ਨਾਹ ੪ ਦੁਵਾਨੇ ਮਸਤ ਹੋਏ ੬
ਸੈਤਾਨ ਭੂਤ ਨੇ ੩੫੯ ਥਾਰ ਕੰਨਯਾ ੨ ਦਿਵਾਲ ਮੰਦ੍ਰ ੩ ਹਾਥਨ
ਪਗ ਹਥਾਂ ਸੇ ਚਰਨਾ ਕਾ ੫ ਤਾਹੀ ਤਿਸਕੋ ੬ ਹੋਮਤੋ ਜ
ਤ ਨ ਸੋ ਲੀਨੀ ਹਮਾਰੇ ਪਾਸੋ ਤਿਸਤੇ ਲਈ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ।
॥ ਇਤੀ ॥ ੩੬੦ ਅਲਕਾ ਕਸੇਰ ਕੀ ਖੁਰੀ ੪ ਮੰਗਾਈ ਮੁਲਦੇਕੇ
ਲੜਕੇ ਨੇ ਮੁਗਵਾ ਲਈ ੬ ਅਨੈ ਲੇਜਾਉ ਲੈ ਜਾਵਾ ਲੇ ਜਾਕਰ
੬ ਨੋਕਾ ਦੇਤਰੇ ਲੜਕੇ ਨੇ ੯ਮੋਲਜੋ ਮੰਗਦਾ ਹੈਸੋ ਨਹੀ ਦਿਤੇ ਤਾ
ਰਾਜ ਕੁਅਰ ਨਾਮ ਨਵੇਲਾਕੋ ਓ ਬਨਕਲੈਕਰ ਚਲਾ ਜਾਹਿਗਾ ਤਬ
ਰਾਜਾ ਨੇ ਕਹਾ ਜਾਨ ਦੇਹ ਜੇਕਰ ਮੋਲ ਸੇ ਨਹੀ ਬਨਤੀ ਵਾ ਦਾਸ
ਨੇ ਕਹਾ ਲੈ ਗਿਆ ਹੈ ੧੦ ਪਾਤ ਅਗਲੇ ਭਲਕ ॥ ਇਤੀ ॥
੩੬੧ ਵਾਹਿ ਉਸ ਸਿਤਰ ਕੋ ਭੀ ੪ ਤਾਹ ਅਥਿਤ ਤਬ ਤਿਨਾ
ਦੋਵਾਕੋ ਫਕੀਰ ਕਰ ॥ ਇਤੀ ੩੬੨ ਨਹਭੇਟੀ ਨਹੀ ਮਿਲੀ ੪
ਭੂਪ ਰਾਜਾ ਤਿਸਕੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ੪ ਚੀਨਾ ਦੇਖਯਾ ਸਦਰਸਕਾ ੫

ਰਾਨੀ ਕੰਜ ਕਲੀ ਜਿਸੀ ਬਿਗਸੀ ਰਾਨੀ ਕੀ ਲੜਕੀ ਕੌਲਕੀ
ਕਲੀ ਕੀ ਨਿਆਈ ਖਿੜੀ ਹੋਈ ਜਿਥੇ ਖੜੀ ਹੈਸੀ ੬ ਦੁਤੋ ਕਰੂਪ
ਕਰੂਪ ਹੈਸੀ ਤਿਸਕੀ ਸਦਸਤਾ ਮੈ ਦੇਖਨੇ ਸੇ ਬਿਮਨ ਭਈ ਮੁਰ
ਝਾਇ ਜਾਤੀ ਭਈ ੮ ਸੁਤਾਗਿਰੀ ਹੋਈ ਸੁਨਕੈ ਤਬ ਜਗਾਈ
ਹਵਾਈ ਤੋਪ ੧੧ ਕਛ ਸੁਧ ਪਾਈ ਤੀਜੀ ਬੇਰ ੧੧ ਨਹੀਂ ਤਾ
ਅਬਹੀ ਮੈ੧੪ ਸੋਈਬਾਤ ਕਰੀ ਮਾਤਾਨੇ ੧੭ਸਾਹੁਕਾਰਕੋ।ਇਤੀ॥
੩੬੩ ਨਿਰਖਨਾਥ ਦੇਖਕਰ ਪਤੀਕੋਦੂਰੋ ਏ ਹਾਰ ਗਲ ਦਾਤੋਰ
ਕਰ ੨ ਆਨ ਔਰ ਪੁਰਖ ਇਸਕੋ ੪ ਸਿਰਨੀਚੇ ਹੈਸੀ ਪਸ੍ਤੁਕਾ
ਇਸਤੇ॥ ਏਤੀ॥ ੩੬੪॥ ਨਗਰ ਤਿਹ ਸੋਈ ਤਿਸੀ ਨਗਰ ਮੈ ਜੋ
ਲੜਕਾ ੪ ਪਲ ੨ ਮੈ ਕਾਲ ਉਪਰੌ ੮ ਸਰਮਤ ਥਕ੩੬ ਬਹੁਰ
ਮੋੜ ਕਰਕੈ ਭੋਜ ਦਿਜ ਕਾਰਨ ਦਿਜੋ ਕੈ ਭੋਜਨ ਵਾਸਤੇ ਆਗੇ
ਤਹਨ ਸਿਧਾਰਨ ਤਿਥੋ ਨ ਚਲੀਏ ॥ ਇਤੀ॥ ੩੬੫ ॥ ਚਤ੍
ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ ਹਾਵ ਕਾ ਹਾਹਕਾ ਕਿਆ ਵਿਛੋੜੇ ਜਨ ਦੁਖ ੮ ਸੈ ਉਨ
ਉਸ ਲੜਕੀ ਨੇ ਤੇਹੁ ਤਿਸ ਲੜਕੀ ਨੇ ਭੀ ਵਾ ਉਸ ਲੜਕੇ ਨੇ
ਹਾਰਤਜੇ ਤਿਨ ਹੇਰਬਤੇ ਤਿਸ ਲੜਕੇ ਕੇ ਦੇਖਨੇ ਤੇ ਹੀ ਹਾਰ
ਆਦੀ ਭੂਖਨ ਪਾਵਨੇ ਤੇ ਤਿਆਗੇ ਹਾਹਾ ਸਬਦ ਕਰਕੇ ਹਾਰ
ਗਈਆ ਕੈਨੇ ਲਗੀਆ ਇਸਕੋ ਕਿਆ ਹੋਗਿਆ ਹੈ ਪਾਨਤਜੇ
ਤੁਮਤਾ ਹਿਤ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪਾਨ ਬੀੜੇ ਵਾਖਾਨ ਪਾਨ ਆਦੀ ਤੁਮਨੇ
ਤਿਆਗ ਦੀਏ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਤੂੰ ਅਪਨਾ ਦੁਖ ਸੁਣਾਇ ਜੋ ਤੇਰੇ ਕੋ
ਕਿਆ ਦੁਖ ਹੈ ੯ ਮਿਤਰ ਹੁਤੋ ਤਿਹ ਤਿਸ ਲੜਕੇ ਕਾ ਇਕ ਮਿਤਰ
ਹੈਸੀ ਏ ਸਭ ਬਾਤ ਦੁਖ ਦੀ ੧੦ ਤਾਂਕੀ ਤਿਸ ਲੜਕੇ ਕੀ ਬਾਤ
ਇਨ ਇਸ ਕੁਅਰ ਨੇ ਕਹਾ ਬਾਤ ੧੩ ਤਾਂਕੋ ਮਿਤਰਹੁਤੋ ਤਿਸ
ਲੜਕੇ ਕਾ ਇਕ ਮਿਤਰ ਸੀ ਵਾ ਮਿਤਰ ਕਾ ਮਿਤਰ ਤੀਸਰੇ ਬਾ

ਏਕ ਹੈਸੀ ੧੫ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਏ ਪਹੁਚਤਾ ਭਯਾ ਖੜ੍ਹੋਤਾ ੧੬ ਦਿਯੋ
ਦੇਕਰ ੧੭ ਤਹਜਾਈ ਤਿਥੇ ਜਾਤਾ ਭਯਾ ਤਿਆਸ ਇਛਆ ਹੈਸੀ
੨੧ ਥਾਮ ਨਾਭ ਮਤੀ ਥਨਾ ਕਰ ਤ੍ਰਾਸ ਚਿਤ ੨੨ ਤਾਕੋ ਤਿਸ
ਨਾਭ ਮਤੀ ਕਾ ਰਦਨ ਦ੍ਵੈ ਦੋ ਦੰਦ ਵਾਲਾ ਵਾ ਦੋਨੋ ਦੰਦਾ ਕੋ ੨੪
ਨਾਕ ਕੀ ਕੁਮਲੀ ੨੫ ਹਿਤੂ ਪਿਆਰੀ ਵਾਸਤੇ ੨੬ ਤਹਾ ਪਠਾਯੋ
ਤਿਥੇ ਰਾਜਾ ਪਾਸ ਭੇਜਆ ਜੋ ਤੂ ਜਾਕਰ ਰਾਜ ਕੋ ਐਸੇ ਕਹੀ ਸੋ
ਆਗੇ ਕਹੇਗੇ ੨੭ ਸਖੀ ਤਿਨ ਨਾਖੀ ਤਿਸ ਸਖੀਆਨੇ ਲੰਘੀਆ
ਵਾ ਲੰਘਕਰ ਤਿਸ ਸਖੀ ਨੇ ੨੮ ਪ੍ਰਯੋਗ ਮੰਤਰ ਜਪਨੇ ਕਾ ਰਿਸ
ਭਯੋ ਜੁਸੇ ਸੇ ਪੂਰਨ ਹੋਕਰ ॥ਇਤੀ॥ ੩੬੬ ਪੈਠ ਗਈ ਪਰਵੇਸ
ਕਰ ਗਈਆ ਤਪਕੇ ਪਾਸ ਗਈਆਪ ਤੀਨੋਂ ਹੁਕਮ ਹਮਾਰੇਲੀਜੈ
ਤੀਨ ਹੁਕਮ ਕਾ ਨਾਮ ਪ੍ਰਤਗੋਯਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਅਬ ਤੁਮ ਇਨਕੋ ਲੈ
ਜਾਵੋ ਨਨਾਤ ਅੰਤ ਕੋ ਮਾਰਨੇ ਵਾਸਤੇ ਇਨਚਰੋ ਕੋ ਛਡਕੈਜੋਗੀ
ਕੋ ਕਿਉ ਦੇਈਏ ਉਤ ਐਹੈ ਇਹਾ ਅਰਸ ਕੀ ਬਾਤ ਇਸ ਸੂਲੀ
ਉਪਰੋ ਸੁਵਰਗ ਕੀ ਪੌਣ ਆਵਤੀ ਹੈ ਇਸ ਥਾਤਕੋ ਹਮ ਜਾਨਤੇ
ਹੈ ਹਮਾਰੇ ਬਿਨਾ ਕਾਹੇ ਰੇ ਕਹਾ ਜੋਗੀਨੇ ਰੇ ਭਾਈ ਵਾ ਇਸ
ਜੋਗੀ ਨੂੰ ਸੂਲੀ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਦੇਤੇ ਰੇ ਸੀਘਰ ੮ ਤਿਨ ਗ੍ਰਧਭ
ਤਿਨਾ ਗਦੇਆ ਨੇ ੯ ਔਰ ਚਤ੍ਰਾਈ ਕੀ ਬਾਤ ਭੀ ੧੩ ਕਹੁਦੁਰੇ
ਕਿਸੇ ਘਰ ਮੈਂ ਐਸੇ ਜਾਕਰ ਛਪ ਗਏ ੧੪ ਅੰਧ ਨਗਰ ਕੇ
ਲੋਕਾ ਨੇ ਏ ਛਲ ਇਨਾਕੇ ਛਲਕਰ ਵਾ ਇਸਛਲਸੇ ॥ ਇਤੀ
॥ ੩੬੮ ਕਨੌਜ ਕਾਗੜਾ ੩ਸਹੇ ਨਮੋਤੇਜਾਤਸੁਧਾਰ ਭਲੀਪ੍ਰਕਾਰ
ਮੇਰੇ ਪਾਸੋ ਦੇਖੇ ਨਹੀ ਜਾਤੇ ਖ ਛਿਦਰਤਾਕ ਏਕ ਆਲਾ ਦੇਖਕਰ
ਤਿਸ ਮੈ ॥ ਇਤੀ ॥ ੩੬੭ ॥ ਔਰੰਨਾਕੋ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਥੀ ਇਸਤ੍ਰੀ
ਕਾ ੪ ਹੈ ਛਿਨਾਰ ਨ੍ਰਿਪਨਾਰ ਤਿਹਾਰੀਹੇ ਰਾਜਾਅਮਕੀਤੇਰੀਰਾਣੀ

ਪ੍ਰੇਮ ਵਾਲੀ ਬਿਭਚਾਰਨ ਹੈ ਪ ਧਾਮ ਆਪਨੇ ਘਰ ਸੈ ਪੈਲੇ ਹੀ
ਰਾਜਾ ਤੇ ਆਵਤੀ ਭਈ ਜੋ ਔਰਕਾ ਰੂਪ ਕਰਕੇ ਗਈ ਸੀ ੬
ਧਾਰੀ ਧਾਰ ਕਰ ਪੁਨਾ ਪ੍ਰੀਤ ਹੁਤੀ ਪ੍ਰੀਤ ਹੈਸੀ ਰਾਜਾ ਕੀ ਤਾਕੇ
ਸੇਜ ਤਿਸਕੇ ਪਲੰਗ ਪਰ ੭ ਯਾਰ ਮਿਤਰੀ ਨੇ ੮ ਤਵਤ੍ਰਿਯਾ
ਭੇਸ ਕਹਾ ਨਰ ਧਾਰਾਤਬ ਪ੍ਰੇਮਨ ਨੇ ਤੇਰੀਆ ਅਮ
ਕੀ ਰਾਨੀ ਨੇ ਪੁਰਸ ਕਾ ਸਰੂਪ ਧਾਰਾ ਹੈ ਯਾਰ ਮੇਰਾ ਮਿਤ੍ਰ
ਤਿਨ ਪ੍ਰੇਮਨ ਇਸਨੇ ਲਾਤ ਸੁਨ ਮੂਰਖ ਰਾਜਾ ਹਮਾਰੀ ਬਾਤ
ਅਬ ਤੇਰੇ ਕੋ ਪਾਪ ਲਗੇਆ ਹੈ ਮੇਰੇ ਕੋ ਦੇਖੇ ਬਿਨਾ ਕਲੰਕ ਲਗ
ਵਾ ਪਰ ਅਬ ਕੈਸੇ ਪਾਪ ਉਤਰੇ ਭੀ ੧੦ ਤਿਹ ਨਾਵੈ ਤਿਸਕਾ
ਨਾਮ ਹੈ ੧੧ ਤਿਹ ਓਰ ਇਸ ਬ੍ਰਹਮਨ ਕੀ ਤਰਫ ਤਬਦਿਜ ਕਾ
ਭੇਸ ਓਸੇ ਪੁਰਖ ਭੇਸ ਧਾਰਨ ਵਾਲੀ ਤ੍ਰਿਆ ਨੇ ੧੪ ਤਹ ਤਿਹਾ
ਤਿਸ ਜਮ ਪੁਰੀ ਸੈ ਤਿਸ ਪਛਾਰੈ ਸੁਟਤੇ ਹੈ ੧੫ ਗਾਵਾ ਗਉਵਾ
ਕਾ ਇਤੀ ੩੬੯ ਆਛੋ ਸੁੰਦ੍ ਅਲਪ ਨਚ ਕਮ ਦੇਵ ਸਮ ਕਾਛ
ਤਨ ਕਾਛੋ ਤਨ ਕਾ ਬਨਾਵ ਬਨੇਆ ਹੁਆ ੨ ਤਾਕੋ ਲਖ ਤਿਸ
ਪੁਰਸ ਕੋ ਦੈਖ ਆਈ ਪੁਨਾ ਤਿਸਕੀ ਪ ਸੁ ਕਹੁ ਕਹਾਂ ਮੁਹ ਜਤੈ
ਨਿਹਾਰਾ ਜੋ ਪੁਰਖ ਸੁੰਦਰ ਤੈਨੇ ਦੇਖਆ ਅਬ ਕਹੋ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸੋ
ਪੁਰਸ ਕਹਾ ਹੈ ਕਿਯਾ ਚਾਹਤ ਦੇਖਆ ਚਾਹਤੀ ਹਾਂ ਸੈ ੧੦ ਕਾਮੀ
ਕਾਮ ਕੀ ਇਛਆਂ ਵਾਲੇ ੧੧ ਪ੍ਰਾਤਾ ਸਵੇਰਾ ੧੨ ਤਾ ਕੀਜਿਯਾ
ਆਸਾ ਤਿਸ ਮਿਤ੍ ਕੋ ਮਿਲਨੇ ਕੀ ਇਛਆ ਹ੍ਰਿਦੇ ਸੈ ਅਬਵਤ ਅ-
ਸਤ ਦਿਨ ਹੋਵਾ ਹੈ ੧੩ ਸੋਹ ਰਾਖ ਹੈ ਥਿਰਧ ਨਿਰਾਸਾ ਏ ਬ੍ਰਿਧ
ਪਤੀ ਮੇਰੇ ਕੋਚੋਸਟਾ ਤੇ ਨਿਰਾਸ ਰਖੇਗਾ ੧੪ ਸੋ ਤਨ ਸੋਆ ਨਹੀ
ਜਾਤਾ ਵਾ ਸੌਣਾ ਨ ਹੋਜਾਵੇ ੧੪ਥਿਲਾਰ ਥਿਲੀ ਨੇ ਨ ਹੁਮਾਰੇ ਹੈ
ਤੈਥੋਂ ਹਟਾਏ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ ਇਸ ਤੇ ਤੇਰੇ ਮੰਦਰ ਸੈ ਕਾਢ ਕਰ

ਛਾਤੀ ੧੬ ਜੋ ਉਨਾ ਥਿਲੀਆਂ ਕੋ ਤੂ ਹਟਾ ਦੇਵੇ ਇਤੀ॥੩੭੦
ਮਰਮ ਕੇਤ ਕੰਚਨ ਦੇ ਨਾਮ ਬੀਰ ਰਾਧ ਤਿਹ ਥੀਫ ਮੰਤ੍ ਸੇ ਬੁ-
ਲਾ ਕਰ ਤਿਸ ਰਾਨੀ ਨੇ ਓ ਪਰੀ ਮਿਤ੍ ਕੇ ਪਾਸ ੬ ਮੋਰੇ ਸਾਹ
ਅਮਕਾ ਸਾਹੁ ਕਾਰ ਮੇਰਾ ੮ ਸਾਹ ਪਰੀ ਮਿਤ੍ ਕੋ
ਪਰੀ ਕੇ ਸੰਜੁਗਤ ੯ ਗਈ ਰਾਣੀ ਕਹਤੀਹੈਰੇਪਰੀਗਈ ਰਾਨੀ
੨ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ॥ਇਤੀ॥੩੭੧ ਅਸਾਧ ਥੈਰ ਰੂਪ ਰਾਨੀ ਨੇ ਕਹਾ
ਹੇ ਰਾਜਾ ਤੈਨੂ ਅਸਾਧ ਰੋਗ ਹੋ ਚਲੇਆ ਹੈ ਮੋਹ ਮੇਰੇ ਪਾਸੋ ਦ-
ਵਾਇ ਕਰਾਓ ੩ ਪ੍ ਕਿਆ ਰੋਗ ਹੈ ਹਮਾਰੇ ਕੌ ਕਹੋ ਉਤ੍ ਤੁਮੈ
ਤੇਰੇ ਕੋ ਰਵਕੇ ਦੇਖਨੇਤੇ ੪ ਮੀਚ ਮੋਤ ਇਤੀ॥ ੩੭੨ ॥ਸੁਪਨੇ
ਕਰ ਪਾਏ ਉਛਲ ਕੈ ਸੀਘ੍ ਉਛਲਤੀ ਭਈ ਸੁਪਨੇ ਨੂ ਪ੍ਰਾਪਤ
ਹੋ ਕਰ ਜੋ ਸੁਪਨਾ ਹੈ ਸੋ ਕਹੇ ਹੈ ੩ ਦੇਉ ਤਿਹ ਹੋਈ ਦੇਵਾਂਗੀ
ਸੋ ਤਿਸਕਾ ਕਾਰਜ ਹੋ ਜਾਵੈ ਗਾ ਯਾਮੈ ਇਸ ਬਾਤ ਮੈ ਫੇਰ ਝੂਠ
੪ ਮਾਈ ਮਾਤਾ ੬ ਪਰਚਾ ਪੂਜਾ ਭੇਟਾ ੯ ਅਲਾਦਾ ਬਤਾਇ ਹੈ
੧੧ ਪਚਾਰਿਓ ਵੰਗਾਰਿਆ ਆਪ ਅਪਨੀ ਆਪੋ ਆਪਨੀ ੧੪
ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਗ੍ਰਹ ਤੇ ਸਕਤੀ ਮਿਸ੍ ਲੋਕਕ ਬਡੇ ਕੌ ਭੀ ਕਹੇ ਅਰ
ਬ੍ਰਹਮਨਾ ਕੋ ਭੀ ਕਹੇ ਸੰਕੇਤਕ ਪ੍ਰਵਾਸਤਵ ਏ ਅਲ ਵਾਲਾ ਨਾਮ
ਹੈ ਜੋ ਰਲੇ ਸੋ ਹੋਵੇ ਸੋ ਮਿਸ੍ ਜਾਤੀ ਕਾ ਬ੍ਰਹਮਣ ਹੈ ੧੫ ਚਮਤ
ਕਾਰ ਕਰਾਮਾਤ ੧੬ ਬਾਤ ਬਾਰਤਾ ਉਤ੍ ਦੀ ੧੭ ਅਸਮੋ ਖੰਡ
ਬੀਚ ੧੯ ਕਾਲ ਪੁਰਖ ਮੋਹੈ ਚਕ੍ਰਹੁਕਮ ਆਗਿਆ ਵਾ ਚਕ੍
ਰੂਪ ਕਰਕੈ ਕਾਲ ਪਾਇ ਸਮਾ ਪਾਇ ਵਾ ਕਾਲ ਕੀ ਅਰੋਆ
ਪਾਇ ਕਰ ੨੦ ਜਗ ਮੈ ਹੋਤਾ ਧਰੇ ਤਿਹ ਜੋ ਧਾਰਨ ਕਰੇ ਤਿਸ
ਕੋ ੨੧ ਇਨ ਭੇਖਾਂ ਮੈ ੨੨ ਸੁਹਾਈ ਸੁਹਾਵਤੀ ਹੈ ਇਤੀ੩੭੩
ਬੇਗਮਕੀ ਬੇਗਮਤੀ ਕੀ ਵਾ ਮਹਤਾਬ ਮਤੋ ਕੀਏਹ ਦੋਨੋ ਨਾਮ

ਇਕ ਕੇ ਹੈਨ ੩ ਤਿਹ ਧਾਮ ਦੇਖਬੈ ਘਰ ਮੈ ਗਈ ਤਿਸ੍ਰਕੋ ਔਰ ਕੋਈ ਪਦਾਰਥ ਭੀ ੮ ਬਤੀਯਨ ਤਾਹਿ ਤਿਸ ਧੁਮ੍ ਕੇਤ ਕੋਬਾਤੋ ਸੋਂ ੧੧ ਛੈਲਹਿ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪਾਸੇ ੧੨ ਮਿਹਰਯੈ ਦਾਸੀ-ਆਂ ੧੬ ਤਰੇ ਹੇਠੋਂ ਕਰਕੈ ੧੭ ਤਾਹਿ ਬਿਲੋਕ ਤਿਸ ਲੜਕੀ ਕੋ ਏਕਲਾ ਦੇਖ ਕਰ ੨੮ ਲਖਾਯੋ ਲੰਘਾਇਆ ਬੇਗਮਾ ਨੇ ੧੯ ਨ ਲਖਾਯੋ ਪਾਇ ਕਰ ਨਹੀ ਜਾਨੇਆ ਏਸ ਉਪਾਇ ਕਰਨੇ ਸੋ ੨੦ ਭਾਵ ਫਿਰ ਮੋੜ ਕੈ ਇਤੀ ੩੭੪ ਜੋਰ ਨੈਨ ਨਾਰੀ ਰਹੈ ਜਾਹਿ ਨ ਗ੍ਰਿਹ ਸੰਭਾਰ ਰਸ੍ਤੇ ਮੈ ਜਾਂਦੇਆਂ ਦੇਖ ਕੈ ਸਭ ਇਸ-ਤ੍ਰੀਆਂ ਨੈਨ ਉਸੀ ਤਰਫ ਜੋੜ ਰਹਤੀਆ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਥਿਰੋਸ ਹੋਨੇ ਤੇ ਦੇਹ ਸੋ ਘਰਾਂ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀਆਂ ਉਹਾਂ ਹੀ ਖੜੀਆਂ ਰਹਤੀ-ਆਂ ਹੈਂ ੨ ਸਮਧਾਨਾ ਚੰਦੋਏ ਚਾਂਦਨੀ ਕੇ ਬੀਚ ਤਿਸ ਮਿਤ੍ ਨੂ ਸੀ ਦਿਤਾ ਖਿਚਕੇ ਤਨਾਵਾਂ ਨੂ ॥ ਇਤੀ ॥ ੩੭੫ ਤ੍ਰਿਅਤ੍ਰੀ ਅਤ ਸੈ ਅਸਤ੍ ਧਾਰੀ ੪ ਲਪਟ ਤਿਹ ਲੀਨਾ ਤਿਸਕੋ ਲਪੇਟ ਲੀਆ ॥ ਇਤੀ ॥ ੩੭੬ ਤ੍ਰਿੰਬਕ ਤੀਨ ਧਾਰਾ ਉਪਰ ਪੜਤੀਆਂ ਹੈਂ ਇਸਤੇ ਨਾਮ ਤ੍ਰਿੰਬਕ ਹੈ ਗੁਦਾਵਰੀ ਆਦ ਥਾਨ ਮੈ ੪ ਪ੍ਰਭਾਕੇਰ ਸੁਭ ਗ੍ਰੰਥ ਬਨਾਊ ਤਿਸੀ ਕੀ ਸੋਭਾ ਕਾਹੀ ਇਕ ਨ੍ਰੰਥ ਬਨਾਓ-ਗੇ ੯ ਜਾਨ ਚੰਡਾਰ ਤਾਹ ਨ੍ਰਿਪ ਗਓ ਤਿਸ ਕੋ ਚੁਹੜੀ ਜਾਨ ਕਰਕੈ ਰਾਜਾ ਅਪਨੇ ਘਰ ਕੋ ਚਲਾ ਗਿਆ ॥ ਇਤੀ ॥ ੩੭੭ ਨਾ-ਗਰ ਦੇਸ ਆਨਨ ਜਹਿ ਜਿਸਕੇ ਮੁਖ ਸਮ ੨ ਮਤ ਬੁਧੀ ਕੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ੪ ਘਾਤ ਕੀ ਉਸ ਰਾਣੀ ਕੇ ਮਾਰਨੇ ਕੀ ਗੋਖਰੂ ਭਖੜੇ ਦਾ ਕੰਡਾ ੫ ਧਿਆਨ ਦਾਈਆ ਕੋ ੭ ਥਰੀ ਗੋਲੀ ਵਾ ਬੂਟੀ ਸੁੰਵਛ ਸੁੰਦ੍ ਸ਼ੁਘ੍ ਚਾਤ੍ ਜੋ ਸੀ ੮ ਤਾਹਿ ਸੁ-ਘਰ ਤਿਸ ਚਤ੍ ਰਾਨੀ ਨੇ ॥ ਇਤੀ ॥ ੩੭੮ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਲਛਮੀ ੨

ਚਰਿਤ੍ਰ ਕੌਤਕ ੨ ਤਿਹ ਤਾਂਤੈ ਤਿਸਕੋ ਪਿਤਾ ਨੇ ਵਾਕੌ ਕੈ ਥਾਤੈਉਸ
ਲੜਕੀ ਕੌ ਓ ਬਿਯਾਹ ਹੋਜਾਣੇ ਦੀ ਥਾਤ ਜੋ ਅਬ ਪਤੀ ਹੋਗਿਆ
ਹੈ ਏ ਨਾ ਚਾਹੀਏ ਇਸਕੋ ੮ ਸੋਵਤ ਰਹੈ ਪਾਸ ਹੀ ਸੁਤਾ ਰਹੈ
ਪਰ ਇਸ ਥਾਤ ਕੋ ਸਤ ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੈ ਮਾਰਨੇ ਦੀ ਥਾਤ ੧੧
ਪਹਲੇ ਪੁਤ੍ਰ ਕਾ ਇਸਨੇ ਜਥ ਮਿਤ੍ਰਕ ਹੂਏ ੨ ॥ ਇਤੀ ॥ ੩੭੯
ਰੁਚ ਰਾਨੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰਕੈ ੪ਡਾਰ ਦੀਯੋ ਪਾਇ ਦੀਆ ਘਾਤ ਦਾ-
ਵ ਬਿਚਾਰਕੈ ਤਾਤੇ ਤਿਸ ਰਾਜੇ ਤੇਏ ਹਮ ਤੁਮ ਲਖਕੈ ਸੋਈਹੋਈ
ਇਕਤ੍ਰ ਇਕ ਥਾਂ ਮੈ ਚੁਪ ਹੋਜਾਈਏ ਵਾ ਕਲੀ ਸੁਤੀ ਹੋਈ ਅਬ
ਮਾਤਾ ਉਠ ਗਈ ਹੈ ਐਸੇ ਜਥ ਤੁਮ ੮ ਨਿਵਾਸ ਘਰ ਮੈਂ ੧੨
ਸ੍ਰਮਿਤ ਖੇਦਵਾਨ ਹੋਕਰ ੧੩ ਭੁਜ ਜਢੀ ਪਾਕਰ ॥ ਇਤੀ ।੩੮੦
ਰਹੀ ਮੁਤਲ ਹ੍ਵੈ ਆਸਕ ਹੋ ਰਹੀ ਤਗਰਹਿ ਤਥ ਲੜਾਈ ਕਰਤੀ.
ਹੈ ੩ ਜਰੇ ਜਰਾਵਨ ਜਵਾਹਰ ਸੇ ਜੜੇ ਹੂਏ ਸੁਸਭ ਦਈ ਤਿਸ
ਸਾਥ ਕਹਾ ਇਸ ਸਾਥ ਖਾਦਮਾ ਥਾਨੋ ਕੇ ਜਿਮ ਏਕਹ ਆਸਜਾਮੈ
ਆਈ ਏਕ ਇਛਆ ਮੇਰੇ ਹ੍ਰਿਦੇ ਮੈ ਹੋਆਈ ਹੈ ਪ ਲਿਆਇ ਲਿ
ਆਵਾ ਏਕਲਯਾਨੀ ਕੋ ਤਹ ਤਪ ਤਥਹੀ ਤਿਸਕੇਪਤੀ ਨੂਆਪਨੇ
ਪਾਸ ਤਾਕੇਧਰ ਛਤੀਆ ਪਰ ਚੂਤ੍ਰਨ ਤਿਸ ਕਾਜ ਆਨੀਕੀ ਛਾਤੀ
ਪਰ ਧਰਕੈ ਲਤਾਂ ਕੋ ੮ ਨਿਜ ਅੰਗ ਆਪਨੇ ਹਥਾਂ ਸੇ ੧੦ ਕੇਸ
ਪਾਸ ਤੇ ਛੋਰਕੈ ਕੇਸਾਂ ਦੇ ਜੂੜੇ ਨਾਲੋਂ ਖੋਲਕੈ ਪਤ੍ਰਕਾ ਤਿਸਕੇ ਅ
ਖਰ ਪੜਨੇ ਕੀਤੇ ॥ ਇਤੀ ॥ ੩੮੧ ਜੀਯ ਤੇ ਆਪਨੇ ਹ੍ਰਿਦੇ ਤੇ
ਵਾ ਸ੍ਰੀਰ ਤੇ ਨ੍ਰਿਪ ਕੋ ੩ ਖੀਦ ਗੋਦੜੀ ਰਜਾਈ ਭਾਰੀ ਛੁਹੀ
ਛੁਆਈ ॥ ਇਤੀ ॥ ੩੮੨ ਬੋਲਕੈ ਦਾਸੀ ਕੋ ੪ ਰੁਚਭਰਪੂਰਨ
ਪ੍ਰੀਤੀ ਸੇ ਲਹ ਭਰ ਦੇਖ ਲਿਆ ਪਨ ਪਾਵੈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ੮
ਪ੍ਰਰਨਚਾ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਨਚਤਾ ਭਯਾ ॥ ਇਤੀ ॥ ੩੮੩ ਰਾਜੇ

ਬਾਦ ਰਾਜਾ ਕੇ ਆਵਨੇ ਵਾਲੇ ਰਸਤੇ ਉਪਰ ਆਪਣਾ ੩ ਏਕਨ ਇਕਠਾ ਨੂ ੪ ਸੋਫੀ ਸ਼ੁਮ ਐਸੇ ਤੇ ਥਿਨਾਸੀ ਸ਼ੁਮ ਖਰਚਨੇ ਖਾਨੇ ਤੇ ਥਿਨਾਸੀ ਥਿਸਵਾਸ ਥਿਸਾਹ ੫ ਤਕਾਯੋ ਦੇਖਿਆ ਕਹਾ ਤਵ ਖੈਹੈ ਕਹਯਾ ਉਸ ਨਾਰੀ ਨੇ ਜੋ ਤੇਰਾ ਮਾਲ ਖਾ ਜਾਇਗੇ ਕਿਸੀ ਵਜਾ ਸੇ ਏ ਰਖਾਇ ਰਖਦੇ ਸਰਖਤ ਕਾਗਜ ਪ੍ਰਵਾਨ ਹਾ ਗੁਪਤ ਅੰਦ੍ਰ ਖਾਨੇ ੧੦ ਟੂਕ ਰੋਟੀ ੨ ਹੀ ਤਿਨ ਕਰੈ ਤਿਸਨੇ ਨੌਕਰ ਕਰ ਲਿਆ ੧੧ ਕਬਜ ਚਿਠੀ ਦਸਖਤ ਵਾਲੀ ਸਤ ਕੀ ਸੌਂਕੀ ਚਿਠੀ ੧੨ ਮੁਨਯੈ ਮਨੁਖ ਤਿਥੇ ਤਹਾਤੇ ਤਿਸਤੇ ੧੬ ਸੋਫਹਕੂਟ ਭੰਗੋਰੀ ਗਈ ਸ਼ੁਮ ਨੂ ਉਦਾਰ ਚਤ੍ਰਇਸਤ੍ਰੀਲੂਟਲੈਗਈ॥ਇਤੀ॥ ੩੯੪ ਸਾਧੀ ਸਿਧ ਕਰੀ ਹੈ ਅਰਾਧੀ ਰੋਕਕਰਕੈ॥ਇਤੀ॥੩੯੫ ਗੋਸਮ ਰਤਬ ਗੌਸ ਪਦਵੀ ਅੰਗ ਦਾ ੨ ਜੁਦਾ ੨ ਫੇਰ ਇਕਤ੍ਰ ਹੋਜਾਣਾ ਰਾਇ ਨੇ ਚਰਿਤ੍ਰ ਕਾ ਭੇਦ ॥ ਇਤੀ ॥ ੩੯੬ ਹੋਡ ਪਰੀ ਜਿਦ ਪੈਗਈ ਤਿਨ ਮਾਹਿ ਤਿਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪਤੀ ਵਿਖੇ ੨ ਛਮਕ ਅਵਾਜ ਬਜਾ ਕਰ ੪ ਦੇਵਤਨ ਡਾਰੀ ਖੋਹ ਆਦ ਤਿਸਨੇ ਪਾ ਲਈ ਮੈਂ ਸੀਸ ਪਰ ਪਾਨੀ ਭਰਨੇ ਕਾ ਸਾਜ ਘੜਾਦੀ ਧਰਕੈ ਅਬ ਤੇ ਏ ਸੋਤ ਜਗਾਈ ਸੁਤਿਆਂ ਹੋਆ ਜਗਾ ਕਰ ਤਥਾ ਇਮ ਕਾਜ ਰਾਜ ਤੁਮ ਕੀ ਜੋ ਜਬ ਤੁਮਨੇ ਹੇ ਰਾਜਾ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਇਸ ਤਰਫ ਕੰਨ ਦੇਕਰ ਸੁਨਨਾ ? ਛਮਾਕ ਅਵਾਜ ਏ ਦਿਯਾ ਢੋਲ ਛਮਾਕਾ ਢੋਲ ਬਜਾ ਦੀਆ ੧੦ਛਮਾਮੋ ਦੀਨਢੋਲ ਬਜਾ ਕਰਕੈ ॥ ਇਤੀ ॥ ੩੯੭ ਨ੍ਰਿਪਬ੍ ਸ੍ਰੇਸ੍ਰਰਾਜਾ੧ਦੇਹ ਕਰੁਪ ਦੇਹ ਨੂ ਭਾਰਾ ਰੂਪ ਸੀ ਚਹੇ ਕਿਆਵੈ ਚਾਹਦੀ ਸੀ ਜੋ ਆਜਾਵੈ ਮੇਰੇ ਕੰ ੨ ਜੋਗਨ ਕੀ ਜੋਗੀਆ ਤੇ ਸਿਖਨੇ ਕੀ ੪ ਜਿਮ ੨ ਆਈ ਜਾਵੈ ਤਿਮ ੨ ਛਰੈ ਛਰਾਯੋ ਰਾਜਾ ਕੀ ਲੋਥ ਹੇਠਾਬਛਾਯਾ

੬ ਰਾਵਲ ਜੋਗੀ ੭ ਫੇਰੂਆ ਥਪ੍ ਤਾਤਿ ਤਿਸ ਪੀਵਨੇ ਤੇ ੧੧
ਤਾਤੇ ਤਿਸ ਥੋੜ੍ਹਾ ਖਾਨੇ ਤੇ ੧੨ ਠੌਰ ਇਸੀ ਥਾਮੈਂ ॥ ਇਤੀ ॥
੩੮੮ ਸੁਹੁਸੁਨ ਆਯੋ ਨ੍ਰਿਪ ਜਬ ਹੀ ਨ੍ਰਿਪ ਨੇ ਸੁਨਿਆ ਜਬਤੇ
ਪਾਤਿਸਾਹ ਆਯਾ ਹੈ ਚੜ੍ਹਾਈ ਕਰਕੈ ਤਬ ਕਿਆਕਰੀਏ॥ਇਤੀ॥
੩੮੯ ਕਹੀਨ ਭੈਟਾ ਕਿੰਦਰੇ ਭੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਜਾ ਵਾ ਨ ਕਹੀਹੈ
ਤੇ ਨ ਮਿਲਯਾ ਹੈ ਪ ਰੌਜਨ ਮੁੰਦ ਹੌਦ ਮਹ ਧਰਾ ਛੇਕਾ ਨੂ ਬੰਦ
ਕਰਕੈ ਤਲਾਵ ਮੈਂ ਰੇਖ ਦੀਆ ੬ ਬੀਚਬੇਰੀਯਨ ਬੀਚਬੇੜੀਆਂ
ਕੈ ਪਿਤਾ ਨੂ ਚੜ੍ਹਾ ਕਰ ਤਲਾਵ ਮੈਂ ਫਿਰਾਇਆ ਬੀਚਤੇ ਡਾਰੇ
ਤਿਸ ਬੇੜੀ ਦੇ ਬੀਚ ਰਖ ਦੀਏ ੭ ਸਮਾ ਸਾਧ ਬਰ ਨਿਰੁਤ੍
ਕਰਕੈ ਵਾ ਨਿਸਚਾ ਕਰਕੈ ॥ ਇਤੀ ॥ ੩੯੦ ਬਰ ਬਰੀਨਜਾਤੀ
ਕਾ ਵਾ ਨਾਮ ਕਾ ੧ ਨਾਥ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ ਪ ਉਤਪਤਹਿ ਮਿਤ੍ ਕੋ੬
ਫਜਰ ਸਵੇਰਕੈ ਬੁਲਾਇ ੭ ਕਰੀ ਸਨਾਹਿ ਸਿਫਤੀ ਕਰੀ ਹਰੀ
ਕੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ੮ ਲੈਦੁਆਇ ਅਸੀਸਾਂ ਲੈਕਰ ਤਿਹ ਤਹਾ ਤਿਸ
ਮਿਤ੍ ਕੋ ਤਿਥੇ ॥ ਇਤੀ ॥ ੩੯੧ ਅਟਕ ਗਯੋ ਫਸ ਗਿਆ ੬
ਗੌਰਾ ਜਿਮ ਗੌਲੇ ਦੀ ਨਿਆਈ ਲੈਕਰ ਕੁਅਰੀ ਨੂੰ ੭ ਗੋਫਨ
ਕਰਯੁਮਾਨੀਆਮੈਂਧਰਜੈਸੇਪਾਹਨਚਲਾਈਦਾਹੈ੧੦ਖੈਲਤਇਨਾ
ਕੁਆਰੀਆਨੈਖੈਲਤਿਆ੨ਆਗਲਗਾਦਈਤੋਪਥਿਖੇਤਾਤੋ ਤਿਸ
ਤੋਪ ਦੇ ਦਾਰੂ ਥਿਖੇ ॥ ਇਤੀ ॥ ੩੯੨ ਸੁਛਥ ਰਾਇ ਕੇ ਪਾਸ ਪ
ਤਹਾ ਮਰੋ ਰਹੀ ਤਬ ਵਾ ਤਿਸ ਕਰਕੈ ਮੋੜਤੇ ਹੈਂ ਕਿਆ ਦੂਰ
ਕਰਤੇ ਹੈਂ ੬ ਰਹਤ ਸੁਧ ਲਈ ਰਹਦੇਆਂ ਹੋਸ ਲਿਤੀ ਤਨ ਦੀ
੭ ਕਹਾ ਕੁਅਰ ਉਠ ਰਾਜ ਕੁਅਰ ਸੰਗ ਰਾਜ ਕੁਅਰ ਨੇ ਕੁਅਰੀ
ਸੰਗ ਕਹਾ ਅਬ ਉਠ ਤੂ ੧੧ ਮੁਸਾਹਬ ਕੇ ਬੀਚ ਤਿਸਕੋ ਭਰਤੀ
ਕੀਆ ੧੨ ਪ੍ਰਿਯਾ ਪਿਆਰੇ ਕੋ ਉਛਾਰਾ ਉਛਲੇਆ ਸਭ ਕੋ

ਦਿਖਾਕੈ ੧੩ ਕੋਈ ਗਿਆਨੀ ਭੀ ੧੫ ਬਨ ਦੇ ਫਲ ਅਨੈ ਸੁਵਾਦਨਾਨਾਹੈ੧੭ਸਭਜਨਚਲਤਸੇ ਬਡੇਭੂਪਕੇ ਸਾਥ ਜਗਨਾਥ ਹੁਸਆਰੀ ਸੇ ਰਾਜਾ ਲੜਕੇ ਕੀ ॥ ਇਤੀ ॥ ੩੯੩ ਪਾਤ੍ਰ ਰੰਭਾ ੪ ਕੁਅਰਤਨ ਮਿਤ੍ਰ ਦੀ ਤ੍ਰਿਫ ੫ ਸਜਨ ਕੁਅਰੀ ਨੇ ੯ ਦੋਇ ਤਰਨ ਅਵਸਥਾ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ੧੦ ਪ੍ਰਿਆਨ ਪ੍ਰਵੇਸ ਕਰੀਏ ੧੧ ਤੇਰੇ ਚਾਰੋਂ ਓਰ ਘੇਰੇ ਆ ਰਹੇਗਾ ੧੫ ਜੋਰ ਪ੍ਰਜਾ ਦੈ ਇਕਤ੍ਰ ਕਰਕੈ ਪ੍ਰਜਾ ਕੋ ਬ੍ਰਜਾਇ ਸਕਾਰੇ ਸ੍ਰੇਰ ਹੁੰਦੇਅਂ ੧੬ ਮਥਨ ਮਾਧਨੀ ੧੮ ਬਰਿਯਾ ਰਾਜ ਕੁਮਾਰੀ ਨੇ ਇਸਕੋ ਬਰੇਆ ॥ਇਤੀ॥ ੩੯੪ ਉਹ ਇਹ ਇਸ ਦਾਸੀ ਨੇ ਉਸ ਸਾਹ ਕੀ ਕੰਨਯਾਂ ਕੋ ੫ ਉਹ ਡਰ ਉਸ ਸਾਹ ਕੀ ਕੰਨਯਾਂ ਕੇ ਡਰ ਮੈ ਤਿਸਕੋ ੬ ਭੂਤੋਂ ਦੇ ਕਢਨੇ ਵਾਲੇ ਮੰਤ੍ਰੋਈ ੭ ਰਾਨ ਤਰ ਪਟਾਂ ਤਲੇ ਦਬਾ ਲੇਤਾ ਹੈ ੧੨ ਦਰਸਾਯੋ ਦਿਖਾਯਾ ਜੋ ਇਹ ਜਥ ਇਹ ਰਾਜ ਕਅਰ ਯੌ ਐਵੈ ੧੫ ਆਸ੍ਰਮ ਘਰ ੧੬ ਸਾਰ ਸੁਤਾ ਸਾਹੂਕਾਰ ਕੀ ਕੰਨ ਯਾਂ ਬਿਯਾਹਨੇ ਵਾਸਤੇ ॥ ਇਤੀ ॥ ੩੯੫ ਚਲਹੁ ਜਾਇ ਸ੍ਰੇਰ ਕੋ ਚਲ ਕਰਕੈ ਤਿਸ ਜਗਾਕੋ ਦੇਖਨਾ ਕਰੋ ੬ ਡਹਕਾਈ ਭ੍ਰਮਾਈ ਨਾਰ ਸਾਹੁ ਸੁਤਾ ਤਿਥੇ ਰਾਜ ਕੁਮਾਰ ਨੂੰ ਖੜਾ ਦੇਖਯਾ ੭ ਲੀਕ ਕਲੰਕ ੮ ਕਹਾ ਕੁਅਰੀ ਨੇ ਜੋ ਈਹਾ ਮੇਰੇ ਕੋ ਕਟਨਾ ਕਰੇਆ ਹੈ ਬਡੇ ਬਿਛੁ ਨੇ ੮ ਕਜ ਕਿਯਾ ਕੀਆ ਹੈ ਜੋ ਅਬ ॥ ਇਤੀ ॥ ੩੯੬ ਰਚ ਅਖਾੜਾ ਕੌਤਕ ਠਟੇਆ ੭ ਤਿਹ ਥਰਾ ਤਿਸ ਮਿਤ੍ਰ ਕੋ ਥਰ ਲੀਆ ॥ ਇਤੀ ॥ ੩੯੭ ਰੀਝੀ ਮੋਹਤ ੭ ਅਨਾਈ ਨਾਵਦੀ ਭਈ ੮ ਜਤਾਈ ਜਤਾਵਤੀ ਭਈ ॥ ਇਤੀ ॥ ੩੯੮ ਨਾਹ ੨ ਬਾਣੀ ੪ ਅਮਿਤ ਅਸਚਰਜ ਵਾ ਖਿਅੰਤ ਪ ਰਤ ਪਾਇ ਰੇਸ੍ਰੇ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰਕੈ ਰਸ ਗਯੋ ਤਦਾ ਕਾਰ ਹੋਗਏ ੮ ਕਵਤਕ

ਆਪਸ ਮੈਂ ਸਭੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਏ ਭਾਈਓ ਕੌਤਕ ਤੁਮਨੇ ਲਖੇਆ ਹੈ ਜੋ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ ਕਿਆ ਕਰੇਯਾ ਹੈ ਕਿਤੂ ਹਮਨੇ ਨਹੀਂ ਜਾਨੇਆਂ ॥ ਇਤੀ ॥ ੩੯੯ ਮਹਾ ਕੁਅਰ ਨਾਮ ਕਰਕੈ ੬ ਪਲਟ ਇਸ ਦੇਹ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰਕੈ ੮ ਦ੍ਰਿਸ੍ਰ ਕਾ ਬੰਧਨਾ ॥ ਇਤੀ ॥ ੪੦੧ ਚਿਤ੍ ਪੁਤ੍ ਕਾ ਚਿਤ੍ਰਕਾਰੀ ਕੀ ਮੂੰਰਤੀ ੨ ਕਹਾ ਕੇ ਮਿਤ੍ ਕੋ ਜੋ ਹੇ ਮੀਤ ਪ੍ਰਣਤ ਬੇਨਤੀ ੫ ਤੇਤੋ ਤਿਤਨੇ ਹੀਲੈ ਆਇ ਰਾਖੇ ਆਪ ਨੇ ਆਲੇ ਮੈਂ ੬ ਗ੍ਰਿਹ ਚਾਲਸ ਘਰ ਸੇ ਚਾਲੀਆਂ ਖਜਾਨੇਆਂ ਧਨ ਚਲਾਰੇਆ ੯ ਸੁਨ ਜੋਹਾਕ ਪਾਯੋ ਇਸ ਤ੍ਰਫ ਸੰਤ ਕੁਅਰ ਨੇ ਪਤ੍ਰਕਾ ਲਿਖੀ ਜਹਾਕਕੋ ਜੋ ਕਾਰੂ ਕਾ ਧੰਨ ਸਭ ਹਰ ਲੀਆ ਹੈ ਅਬ ਤੂ ਚੜਾਈ ਕਰਕੈ ਇਸਕੋ ਮਾਰ ਲੈ ਕਾਰੂ ਕੇ ਸਤ੍ਰੂ ਹਾਕ ਰਾਜਾ ਨੇ ਸੁਨ ਲਯਾ ਸਾਰੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਕੀ ਸਮਗ੍ਰੀ ੧੧ ਗੜ੍ਹਾ ਜੰਗ ਦੋਏ ਮੈਂ ਮੰਨ ਕੇ ਗੰਜ ਦਬੇ ਹੋਏ ਹੈਂ ॥ ਇਤੀ ॥ ੪੦੨ ਸੀਲ ਪਤਿਬ੍ਰਤ ਭਾਵ ਵਾ ਜਤ ੬ ਦੀਪ ਦਾਨ ਆਰਤੀ ਅਰਯਾ ਅਰਘੇ ਸੇ ਚਰਨ ਧੁਵਾਕੇ ਮੁਝੈ ਮਦਨੰਕਸ ਦੀਜੈ ਮੇਰੇ ਮੈਂ ਕਾਮ ਕਾ ਕੁੰਡਾ ਦੇਹੁ ਭਾਵ ਮੇਰੇ ਸੇ ਚੇਸ੍ਰਾ ਕਰੋ ੮ ਭੂਲਾ ਤੇਰੇ ਬਚਨਾਂ ਪਰ ੯ ਕਾਮ ਕ੍ਰਿਯਾ ਕਾਮ ਕ੍ਰੀੜਾ ੧੨ ਆਪ ਚੜੈ ਹੋ ਮੈਂ ਭੀ ਖਾਵਾਂ ਪੀਵਾ ਗੀ ੧੩ ਬਿਸਾਰ ਧਰੋਂਗੀ ਤਿਆਗ ਕੈ ਲਾਬੇ ਧਰ ਦੇਹਾਗੀ ੧੪ ਠਾਵ ਨਹੀਂ ਐਸਾ ਸੁਖ ਵਾਲਾ ਰਾਵਨ ਹੀ ਜਾਨਤ ਘਾਤ ਦਾਵ ਕੋ ਭੀ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਤੇ ਫੇਰ ਜੁਵਾਨੀ ਕਾ ਮੌਸਮ ੧੫ ਨਮਾਨੀ ਇਸ ਰਾਜਾ ਨੇ ਏਕ ਬਾਤ ਭੀ ਨ ਜਾਨੀ ਜੋ ਮਨ ਲਈਏ ੧੭ ਤਿਹ ਪ੍ਰਮਾਨੀ ਇਸਨੇ ਮੇਰੀ ਅਤੀ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ੧੦ ਜਬ ਐਸਾ ਤੂ ਮੇਰਾ ਬਚਨ ਮਾਨ ਲਏਗੀ ਤਬ ਮੈਂ ਜਾਣ ਲਵਾਗਾ ਜੋ ਤੂ ਮੇਰਾ ਭਗਤ ਪੂਰਨ ਹੈ ੧੧ ਡਾਰੀ ਡਾਲ ਲੀਆ ॥ ਇਤੀ ॥

੪੦੩ ਤਿਹਨ ਨਿਹਾਰੋ ਤਿਥੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖੀਦਾ ਰਾਜਾ ਕੀ ਮਦਤ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਸਹਾਰੋ ਸਹਾਇਤਾ ੧੮ ਲਜਤ ਲਜੇਆ ਸੇ ੨੪ ਰੁਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਵਾ ਖੁਸੀ ਬੌਤ ੨੫ ਛੁਹਾਵਾ ਜੋੜਿਆ ੨੬ ਅਨਤ ਦੇਸ ਭੈਸੇ ॥ ਇਤੀ ੪੦੩ ਜਾਨੋ ਜਾਨਨਾ ਕਰੋ ੧ ਰਾਜਾ ਉਸ ਕਾ ਪਤੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੇ ਆਪ ਨਵੀਨ ਤੇ ਨਵੀਨ ੧ ਇਸਤ੍ਰੀਨ ਇਸਤ੍ਰੀਯਾਂ ਨੂੰ ੩ ਹੁਸਲਾਇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਬੁਲਾ ਕਰ ਵਡਯਾ ਕੈ ਰਿਝਾ ਕਰ ੬ ਅਨੈ ਸਭੀ ਲੋਗ ਜਥ ਸਭੀ ਲੋਗ ਇਸ ਕਹਾਨੀ ਨੂੰ ਬੁਝ ਗਏ ਅਛੀ ਤ੍ਰਾ ਸੇ ਹੇ ਲੋਕੋ ਮੈਂ ਦੇਖਤੀ ਥੀ ਤਿਹਾਰਾ ਹੀਆ ਜੋ ਇਸ ਬਾਤ ਕੇ ਕਹਨੇ ਸੁਨਨੇ ਸੇ ਏ ਲੋਕ ਮੈਨੂੰ ਕਿਆ ਕਹਨ ਰੇ ਅਰ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਕਿਆ ਕਰਨ ਗੇ ੮ ਦੇਖਤ ਸਭ ਕੇ ਦੇਖਤੇਯਾ ੨ ਜਾਰਕੇ ਪਤੀ ਕੇ ੯ ਸਚਯਾਓ ਨਿਸਚਾ ਹੋਵਾ ਕਿਨੂੰ ਕਿਸੇ ਨੇ ਭੀ ਤਿਸਕੀ ਇਸ ਕਥਾ ਕੋ ਫੇਰ ਨ ਚਲਾਓ ੧੦ ਡਹਕਾਇ ਭ੍ਰਮ ਕਰਕੈ ॥ ਇਤੀ॥੪੦੪ ਪ੍ਰਿਥਮੈ ਸਤਜੁਗ ਕੈ ਬੀਚ ਪ੍ਰਿਥਮ ਹੁਅ ੨ ਕਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾਰਦ ਆਦੀ ਰਿਖਆ ਕੋ ਅਪਨੇ ਪਾਸ ੧ ਨਿਹ ਕੰਟਕ ਭੈਤੇ ਰਹਤ ੨ ਭੈਕੈ ਤਤਾਕਿਆ ਗੁਸੇ ਸੇ ਹੋ ਕਰਕੈ ੩ ਸਮਾਗਮ ਕਿਯੋ ਸੋ ਭਿੰਨ ੨ ਕਹੇ ਹੈ ਅਗੇ ਵਾ ਜੁਧ ਕਰੋ ੬ ਦੇਦੇ ਲਗਾ ਲਗਾ ਕਰ ਡੰਡੇ ਜਗਨਾਥ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਨੇ ਵਾ ਰਾਜੇਆ ਨੇ ੯ ਖਤਰੀ ਸੂਰਮੇ ਖਿੰਗ ਘੋੜੇਆ ਕੋ ਖੁਨ ਸਾਇਕਰ ੧੧ ਕਹੀ ਗਿਰੇ ਕਿਦਰੈ ਡਿਗ ਪਏ ੧੨ ਜੂਝ ਜੂਝਰੇ ਲੜ ਲੜਕਰ ਮਰ ਗਏ ੧੪ ਕਹ ਕਹ ਕਹ ਕਲ ਕਹ ੨ ਸਬਦ ਕਰਕੈ ਕਾਲੀ ੧੬ ਸਿਵਾ ਗਿਦੜੀਆ ਫਿਕਰਾਹੀ ਬੋਲਜੀਆ ਹੈ ੧੭ ਸਕਟ ਬਿਯੂਹ ਗਡੇ ਕੇ ਅਕਾਰਕਾ ਕਿਲਾ ਫੌਜਕਾ ਕ੍ਰੌਚਾ ਕੂਜ ਦੇ ਅਕਾਰ ਤੁਮਲ ਦੋਨੋ ਤ੍ਰਫਸੇ ੧੯ ਕ੍ਰਮ ੨ ਕਰ ਸੰਗਲੀ

ਬਨਕਰ ੨੦ ਪਤੀਨਸੋ ਪਿਅ ਦੇਆ ਸਾਥ ਸੁਵਾਰਾ ਨੂੰ ਹਾਥਨ ਦੰਤੀ ਹਸਤੀ ਵਾਲੇਆ ਕੋ ਹਾਥੀਆ ਵਾਲੇ ਆਨੇ ੨੧ ਮਾਡਤਭੇ ਕਰਦੇ ਭਏ ੨੩ ਮਹਾ ਲੋਹ ਭਾਰੀ ਜੰਗ ੨੪ ਨਹਾਥੈ ਪਸਾਰਾ ਹਾਥ ਉਪਰ ਕਰੇਆ ਭੀ ਨਹੀ ੨੫ ਰਦਨਛਦ ਹੋਠ ੨੬ ਪੁਨਾ ਓਹੀ ਕਹੇ ਜੂਝੇ ਕਰਾਰੇ ਕਰੜੇ ਲੜੇ ਭਏ ਤੇਜ ਦੋਨੇ ਹੁਤੇ ਏਕ ਬਾਲਾ ਤਿਨਾਂ ਸਸਤ੍ਰਾ ਕੇ ਪ੍ਰਕਾਸ ਤੇ ਏਕ ਇਸਤ੍ਰੀ ਉਤਪਤ ਹੁਈ ੨੮ ਤਿਸੀ ਕੋਪਕੀ ਤਿਸੀ ਸਸਤ੍ਰਾਂ ਕੇ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕੀ ੩੦ਦੇਵਾਦੇਵੀ ਵਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਰੂਪ ਨੂੰ ੩੧ ਕਿ ਏ ਮੰਤਰ ਸ੍ਰੋਤ੍ਰ ਮੰਤਰ ਜਪਨੇਕੀਏ ੩੨ ਅਤ੍ਰੀ ਅਸਤ੍ਰਧਾਰੀ ੩੩ ਰਾਨੀ ਵ੍ਰਲੋ ਦੇਈ ੩੫ ਦਿਨ ਸ੍ਰਜ੍ਞ ੩੬ ਬੇੜ ਗਾੜ ਕਿਲਾ ਘੇਰਕੈ ੩੭ ਹਰਾਯੋ ਜਿਤਆ ਹੈ ੩੯ ਘਹਰਾਨਾ ਗਜਆ ਦੋਫਲੇ ਕਿਉਨੋ ਅਤੁਲ ਬੀਰਜ੍ਞ ਸ੍ਰਾਸ ਬੀਰਜ੍ਞ ੪੧ ਮਰਮਤ ਹੈ ਖੇਦਮਾਨ ਕਾਲਾ ਹੋਇਕਰ ਜਥ ੪੪ ਜਾਗੇ ਉਤਪਤ ਹੋਕਰ ੪੫ ਦੈਤ ਥਾਨੀ ਬਾਣਾ ਵਾਲੇ ਦੈਤ ਕਿਓ ਕੋ ਪਗਾੜੋਲਿਓ ਧੁਲਧਾਨੀ ਗਾੜਾਕੋਪ ਕਰਕੈ ਸੋ ਜਿਨਾਂ ਨੇ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਲੀਤੀ ਹੈ ਸੋ ਆਏ ਹੈ ੪੭ ਬਾਹੋ ਸ੍ਰੁਰਮੇ ਨੇਕ ਅਨੇਕ ੪੯ ਲਾਰੈ ਲਾਲਾਕੋ ੫੦ ਮਰਤ ਹੈ ਮਰਦੇ ਹੈ ੫੨ ਸਤ ਨਿਸਚੇ ਸੇ ਥਾਹ ਗਹੇ ਕੀ ਲਾਜ ਬਿਚਾਰੋ ਕਿਆ ਜੋ ਆਪਨੇ ਕਹਾਸੀਸ੍ਰਾਸ ਬੀਰਜ ਸੇ ਜੁਧਕਰ ਪੁਨਾ ਤੇਰੇ ਕੋ ਮੈ ਥਰਾਗਾ॥ ੫੩॥ ਬਿਰਦ ਲਜੈ ਹੈ ਤੇਰਾ ਧਰਮਰ ਖਆ ਕਰਣੇ ਕੋ ਲਜਆ ਲਗਤੀ ਹੈਹੜ੍ਰ ਟਾਟਾ ਕਰਕੈ ੫੭ ਤਿਨਤੇ ਚਲਤ ਤਿਨਾਂਦੇ ਚਲਨੇ ਕਾਲ ਸੈ ੫੯ ਤਿਸ ਪੌਨ ਤੇ ਹੋਤ ਹੈ ੬੨ ਕਿਆ ਪਸਾਰਾਪਸਰਨਾ ਕੀਆ ਬਹੁਤ ਬਧਨਾ ਕੀਆ ਦਿਸਨਹੁ ਕਹ ਦਿਸਾ ਨੂੰ ਵਾ ਦਿਸਾਕੋ ਹੁੰ ਸਬਦ ਸੇ ੬੩ ਕਾਲਕਾ ਕਾਲ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਨੇ ੬੫ ਪ੍ਰਯਾਇ

ਪ੍ਰਯੰਪ ੬੯ ਸਲਭਦੀਪ ਜਾਨਣਾ ਕਰੋਦੀਪਕ ਪਰ ਪਤੰਗ ਕੇ
ਸਾਦਰਸ ਆਕਰ ਚਲੇ ਜਾਤੇ ਹੈ ੭੦ ਗਰਬੀਲੇ ਹੰਕਾਰਵਾਲੇ
ਚੌਕਚੜੇ ਚਟਕੀਲੇ ਉਤਸਾਹ ਕੋ ਚੜ੍ਹਾਕੈ ਚਟਕਾਵਨੇਵਾਲੇ ੭੨
ਦੈ ਦੈ ਢਮੰਕਾਰੇ ਚੁਕ੨ ਕੈ ਡੰਡੇ ਮਾਰਤੇ ਹੈ ੭੩ ਵੇਈ ਓਹੀ ਆਪ
ਹੀ ੭੬ ਕਾਲੀ ਕੋ ਕਾਲ ਪੁਰਖ ਨੂੰ ਵਾ ਕਾਲੀ ਕੀ ਕਾਲੀ ਦੂਲੋ
ਦੇਈ ਨੂੰ ੭੮ ਹੈਨ ਪਗਨ ਘੋੜੇਆ ਕੇ ਪੈਰਾਸੇ ੭੯ ਲਜਾਨ
ਲਜਧਾ ਕਾਮਾਰਾ ੮੦ ਕੜਾਕੜੀ ਕਾੜ੨ ਸਖਦ ਸੇ ਜੁਧ ਮਚੇਯਾ
੮੧ ਨਾਂਰਕਾ ਮੋਹਨੀ ਰੂਪ ਵਾ ਕਮਲ ਕਾਈਸਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਭਗਵੇ
ਬਸਤ੍ਰ ਧਾਰੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੇ ੮੨ ਬਿਹੰਡਲ ਖੁਸਰਾ ੮੩ ਡਗ ਗਈ
ਡਰਗਈ ਵਾਡਾਵ ਡੋਲ ਹੋ ਗਈ ੮੪ ਪਰੈ ਪਰਾਵੈ ਪਾਰਲੇ
ਪਾਸੇ ਨਿਕਲ ਜਾਤੇ ਹੈ ੮੫ ਜਥ ਇਕਤ੍ਰ ਹੂਏ ੮੬ ਸਥਹ ਸਭਨਾ
ਨੂੰ ੮੭ ਬਨਕਸੇ ਬਨਾਂਏ ਸ੍ਰੀਖੇ ਬਨ ਮੈ ਤ੍ਰਾਹਿ ੨ ਰਖਲਵੋ ੨
ਅਬ ੯੧ ਤਤ ਸਿਧਾਤਕੇ ਪਰਕਾਸਨੇ ਵਾਲੇ ਹੋ ੯੨ ਸੁਰਿਦਾ
ਸੁ ਹਿਰਦਾ ਕੇ ਸਤ ਸੰਧਸਤਦਾ ਨਿਵਾਸ ਸਤ ਪ੍ਰਤਗਹੋ ਅਰਸਤਤਾ
ਈਦਾ ਘਰਹੋਵਾਸਤਵ ਕੇ ਮੇਲਨੇਵਾਲੇਹੋ ਅਰ ਸਤਤਾਮੇ ਨਿਵਾਸੀ
ਹੋ ਵਾ ਸਤ ਸੰਧ ਸਤਤਾ ਦੂਲੋਦੇਈ ਦੇ ਪਤੀ ਸੋ ੯੩ ਸਰਥ ਕੇ
ਅੰਤਰ ਨਿਰੰਤ੍ਰ ਇਕਰਸ ਥਨਾ ਰਹਤਾ ਹੈ ਸਨਾਤਨਆਦੀ ਐਸੇ
ਕਹਤੇ ਹੈ ੯੪ ਆਦ ਜੁਗਾਦ ਹੋ ਸਦਾ ਰੂਪ ਪ੍ਰਭੂ ਸਦਾ ੨ਤੂੰਇਕ
ਰੂਪ ਹੈ ਆਪੈ ਏਕਤੇ ਅਨੇਕ ਆਪਨੇ ਆਪ ਕੋ ਦਿਖਧਾ ਹੈ ੯੫
ਜਾ ਤੇ ਜੋਤ ਜਿਸ ਜੀਵਤੇ ਆਪਨੀ ਚੇਤਨਸਤਾ ੯੬ ਨਿਰਲਮ
ਨਿਰਲੇਪ ਹੈ ੯੭ ਜਨ ਪੁਤਰ ਕਾ ਆਪਸ ਮੈ ੧੦੦ ਰਿਛ ੨
ਕਰ ਰਛਿਯਾ ਕਰਾਗਾ ੨ ਏ ਸੋਕ ਦੁਖ ਦੂਰ ਕਰਦੇਵਾਗਾ ਲਿਯੋ
ਉਬਾਰਾ ਬਚਾਲਵਾਗਾ ਜੁਧ ਕਰਕੇ ਅਖਾਰਾ ਕੌਤਕ ਜੁਧਕਾ ੧੦੨

ਪ੍ਰਾਨ ਔਰ ਪਾਨਪ ਧਨ ਰਾਜਾ ਰਾਖਨ ਚੜ੍ਹਾ ਸੇਵਕਨ ਕਾਜਾ ਅਨੈ
ਸੇਵਕਾ ਕੇ ਪ੍ਰਾਨ ਅਰਪਾਣ ਪਤ ਬਡਯਾਈ ਧਰਮ ਧੰਨਤੇ ਰਾਜ
ਰਖਨੇ ਵਾਸਤੇ ਚੜਤਾ ਭਯਾ ਅਸਤ੍ਰਲਵਾਰਕਾ ਚਿੰਨ ਥਿਮਨ ਥਸ
ਬਹੁਤ ਹੀ ਨਿਮੋ ਝਾਨੇ ਹੋਤੇ ਹੈ ਵਾ ਚਿੰਤ੍ਰਾ ਕੇ ਬਸੀ ਹੋਤੇ ਹੈ ੧੦੪
ਤਿਹ ਤੇ ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਲਹੁ ਦੇ ੧੦੭ ਹਕਾ ਹਕੀ ਯਕਾਯਕੀ ਵਾ
ਵਗਾਰ ਵਗਾਰ ਕਰਕੈ੧੦੮ ਜਥੈ ਤਿਸਕਾਲ ਸੈ ਪ੍ਰਸੇਤਾਪ੍ਰਸੀਨਾ
ਤਨ ਸੈ ੧੦੯ ਕਰਖਾ ਛੰਦ ੧੧੨ ਧਸੋ ਹੁ ਸਥਦ ਕਰਕੈ ਕਾਲ
ਗਗਨ ਗਣਾ ਨੇ ਪਟਹ ਨਾਮ ਥਾਜਾ ੧੧੩ ਭਭੁਕਹਭਕ੨ਸਥਦ
ਵਾ ਭਾ ੨ ਸਥਦ ੧੧੪ ਤਿਨਤੇ ਤਿਸ ਮਾਰ ੨ ਸਥਦ ਸੈ ੧੧੫
ਪੁਲਤ ਵਗਨੇ ਸੈ ਸਜਹੀ ਸਜਾਕਰ ੧੧੬ ਥਿਯੂਹ ਸੈਨਾ ਕੋ
੧੧੮ ਕਰਖਾਹੁ ਛੰਦਾ ਕੀ ਵਾਰ ਰਹਿ ੨ ਚਾਹ ੨ਕੈ ਵਾ ਦੇਖ੨
ਕੈ ੧੨੨ ਏਕੈ ਨੀਸਾਨ ਏਕ ਹੀ ਨਾਸਕਾ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ੧੨੪
ਸਾਮਾ ਸਮਧਾਨ ੧੨੬ ਮਸਾਨ ਜਾਤੀ ਕੇ ਭੂਤ ਭੁਕਾਰੇ ਥੋਲਤੇ
ਹੈ ੧੨੭ ਗੁਡ ੨ ਡੁਗ ੨ ਥਜਤੀ ਹੈ ੧੨੮ ਥਾਜਤ ਥਜਤੇ
ਹੁਏ ਦੇਖ ਕਰ ੧੨੯ ਮੁਰਧਨ ਉਤ ਕ੍ਰਿਸਟ ਉਚੇ ੧੩੦ ਡੀਲ
ਭਿਆਨਕ ਅਕਾਰਾਂ ਵਾਲੇ ੧੩੧ ਕਾਲੀ ਦੁਲੋ ਦੇਈ ਹਰ ਰਾਗ
ਭਿਯਾਨਕ ਵਾ ਹਾਹਾ ਸਥਦ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ੧੩੪ ਤਨਕ ਛੋਟੀਆਂ
੨ ਗ੍ਰਹਸੇ ਤਦ੍ਰੁਏ ਸ੍ਰੀਖੇ੧੩੫ਝਾਕਨੀ ਇਲਾ ਕਹੁ ਉਂਗਲ ਕਾਟ
ਕੇ ਰਤਨ ਰਾਜੈ ਕਿਦਰੇ ਉਂਗਰੀਆਂ ਕੀਆਂ ਮੁੰਦ੍ਰੀਆਂ ਸੈ ਰਤਨ
ਪ੍ਰਕਾਸ ਰਹੇ ਹੈਂ ਦੀਕ ਟਾਕੈ ਟਿਕੇ ਕਟੇ ਹੋਏ ਹੈਨ੧੪੨ ਨਿਧਨ
ਮੌਤ ਦੇ ਘਰ ੧੪੭ ਹੈ ਹਾਇਲ ਕਾਹੇਲੇ ਹੋ ਕਰ ੧੪੯ ਉ-
ਘਾਵਤ ਥੋਲਤੇ ਹੈ ੧੫੨ ਜੇ ਤਿਨਕੇ ਜਿਤਨੇਆ ਕੇ ਤਾਸੇ੧੫੭
ਥਗਲ ਤਾਰੰਗ ਤੁੰਥਾ ਆਦੀ ੧੬੨ ਪਾਟ ਫਾਟੈ ਪਟਾਂ ਨੂ ਫਟ-

ਕਾਂਵਦੇ ਹੈ ੧੬੬ ਜੁਝਯੋ ਮਰੇਆ ਹੈ ਜਵਾਨ ਸੂਰਮਾ ਪੈ
ਕੈ ਪਹਲੇ ਪਾਵ ਪੇਲੇ ਪੈਰ ਪਿਛਾਹ ਨੂ ਮੋੜ ਦੇ ਹੈ ਲਰੌ ਲਗਾ-
ਵਦੇ ਹੈ ਵਾ ਲਗਾ ਕੈ ੧੬੮ ਉਚਕੈ ਉਛਾਲ ਦੇ ਹੈ ੧੬੯
ਘੁਮੈ ਘੁੰਮੈ ਪਰੈ ਘੁੰਮ ੨ ਕੈ ਗਿਰ ਪਰੇ ਲਰੌ ਲਗਾਕੈ ਵਾ ਲਗੀ
ਹੈ੧੭੦ ਕੂਲ ਘਾਰੀ ਬਿਰਾਜੇ ਕਨਾਰੇਆਂ ਵਾਲੀ ਨਦੀ ਦੀ
ਘਾਰੀ ਪਈ ਬਿਰਾਜ ਰਹੀ ਹੈ ਜੋਹੜੀਆਂ ਲੋਥਾਂ ਹੈਂਅਸਟ ਨਦ-
ਯਾਨ ਭਾਵ ਉਨਕੇ ਸੁਮੰਦ੍ ਕਾ ੧੭੧ ਜੈਸੇ ਪਤ੍ਰਾਂ ਬਿਨਾਂ ਲਸੈ
ਪਤ੍ਰੀਬਿਰਛ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤੇ ਹੈਂ ਬਸਤ੍ ਫਾਟੇ ਹੋਏ ਫੈਨਸੇ ਹੈ ੧੭੨
ਸਨਾਹੀਨ ਸੇ ਸਰਨਾਹੀਆਂ ਕੇ ਸੁਵਾਰ ਹੋਏ ੨ ਮਾਨੋ ਨਦੀ ਕੇ
੧੭੩ ਮਨੋ ਭੀਸ ਬਯਾਮਾਨ ਕੇ ਨਾਗ ਜੈਸੇ ਮਾਨਨਾ ਕਰੋ ਜੈਸੇ
ਥਤੀਆਂ ੨ ਮਣਾਂ ਕੇ ਸਰਪ ਹੋਨ ਭਾਰੇ ਲੰਬੇ ੧੭੪ ਝਖੰ ਝੰਛ
ਮਛੀਆਂ ਕੇ ਸਮਦਾਹ ਨਾਗ ਹਸਤੀ ੧੭੬ ਫੂਲ ਫਾਲੀ ਨਗਾ-
ਰੇ ਪ੍ਰਮੰਨਤਾ ਸੇ ਹਸਤੀਆਂ ਕੇ ਨਗਾਰੇ ਲਾਲ ਤਾਮੈ ਮਾਸ ਕੇ
ਥੋਟੇ ੧੭੭ ਹਰਿਤਯੋ ਹਲਦੀ ਰੰਗ ਦੇ ਵਾ ਹਰੇ ਰੰਗ ਦੇ ਤੇ
ਰੰਗ ਤੁਮਲ ੧੭੮ ਚਾਰ ਜਾਮੇ ਬਨਾਤਆਦੀ ਬਸਤ੍ਰੋਂ ਦੀ ਬਨੀ
ਹੋਈ ਕਾਠੀ ਜਰੀ ਦਾਰ ਵਾਲੀ ਦਿਤੀ ਨਯੋ ਪੈ ਹਸਤੀ ਉਪਰ
ਬਾਰਨੇ ਸੇ ਐਰਾ ਪਤ ਪਰ ੧੮੦ ਖਚਰਾ ਰੋਹ ਖਚਰਾਂ ਕੇ ਪੁਤ੍
ਅਸਤ੍ ਪਰ ੧੮੧ ਚੀਤਓ ਪੈ ਚਿਤ੍ਰੇਆਂ ਪਰ ੧੮੨ ਕਾਕ ਬਾਹੀ
ਕਈ ਕਾਵਾਂ ਪਰ ਕਾਵ ਹੀ ਜਿਨਕੇ ਬਾਹਨ ਹੈ ੧੮੩ ਪਤ੍ਰੀ ਬ੍ਰਿਛ
ਪੁਟ ਕੈ ਸੁਆ ਨੇਜੇ ਮਾਰੂ ਬਾਜੇਆ ਸੇ ਵਾ ਮਾਰ ੨ ਸਬਦ ਸੈ੧੮੪
ਹਾਕ ਹਾਕੈ ਹਾਕਾ ਤੇ ਹਾਕ ਮਾਰ ਕੈ ਅਤ ਅਤ੍ਰੀ ਅਤਸੈ ਕਰਕੈ
ਅਸਤ੍ਰਾਂ ਕੇ ਧਾਰਨ ਵਾਲੇ ੧੮੮ ਟੋਪ ਟਾਪੈ ਟੋਪ ਟੁਟੇ ਪਏ ਹੈਂ
੧੮੬ ਰੋਪਤੇ ਪਏ ੧੯੦ ਮੋਹਤ ਕਰਕੈ ਮਾਰੇ ਥਰਨਾ ਸਤ੍ ਤੇ

ਫਾਹੀ ਸਾਥ ੧੯੩ ਕੁੰਠਤ ਹੋਏ ਸਸਤ੍ਰਾਂ ਤੇ ਖੰਡੇ ਹੋਇ ਜਾਤੇ ਹੈ
ਤੇ ਆਪ ਤਿਸਤੇ ਜੋਰ ਸੇ ੧੯੪ ਤੇਵੈ ਤਿਨਾਦੇ ਓ ਸਸਤ੍ ਕਾਲ
ਸਾਥ ਮਿਲਕੈ ੧੯੫ ਤੁਹ ਤਿਸ ਜਲਕੌ ੧੯੬ ਕਾਂਪਤ ਕੰਪਾਇ
ਮਾਨ ਹੋਕਰ ੧੯੭ ਤਿਸਾਚ ਸੁਵਾਸ ਬੀਰਜ ਨੇ ਉਲਕਾ ਅੰ-
ਗਯਾਰ ੧੯੯ ਉਪਾਰਾ ਪੁਟਨੇ ਸੇ ੨੦੬ ਕਾਟ ਨਿਹੰਗਕ ਰਾਖਾ
ਦੈ ਕਰ ਨਿਹੰਗ ਖਾਨ ਨੂੰ ਕਟਕੈ ਦੁਇ ਟੁਕੜੇ ਕਰਕੈ ਰਖਆ
ਧਰਤੀ ਪਰ ੨੦੮ ਦਲ ਅੰਤ ਕੋ ਗਿਰ ਪਰੇਆ ਮਰਕੈ ੨੦੯
ਕਛ ਭੈ ਨ ਕਰਿਯਾ ੨੧੦ ਤਾਹਿਰ ਬੇਗੁ ਕੁਛ ਟਿਕਿਆ ੨੧੨
ਥਿਮਨ ਮੁਰਝਾਇ ਟੈਕੋਰਤ ਖੜ ਕਾਂਵਦੇ ੨੧੫ ਸਲਭ ਮਕੜੀ
੨੧੬ ਚੈਨਾ ਖੁਸੀ ੨੧੭ ਝਖ ੨ ਖਿਜ ਕਰ ਵਾ ਮੁੜ੨ ਕਰ
੨੧੮ ਭਖ ਭਖ ਤਪ ੨ ਕੈ ੨੨੧ ਤਾਹਿ ਤਿਸ ਕਾਲ ਸੇ ੨੨
ਅਰਧ ਸਨਾਹ ਅਧੀਆਂ ੨ ਸੰਜੋਵਾ ਵਾਲੇ ੨੨੩ ਜੀਵ ਕਰਾ
ਚੇਤਨ ਕਲਾ ੨੨੪ ਸਸਰਕ ਖਿਚੀ ਹੋਈ ੨੨੬ ਅਸਰ ਸੁਵਾਸ
ਥੀਰਜ ੨੨੭ ਬਿਦਤ ਪ੍ਰਗਟ ਹੀ ੨੩੦ ਬਿਨ ਸਾਸੇ ਸੰਸੇ ਤੇ
ਬਿਨਾ ੨੩੨ ਜਲਧਰਬਦਲ ਜੈਸੇ ਬਰਖੇ ਬਡੇ ਭੂਧਰ ਪਰ ਤਾ
ਉਸਕੋ ਕੁਛ ਖੇਦ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇ ਹੈ ਤੈਸੇ ਕਾਲ ਕੋ ੨੩੩ ਹੁਅੰ
ਸਬਦ ਸਬਦ ਦੁਆਰੈ ਹੁੰਕਾਰ ਭਰਕੈ ਜਬ ਥਪ ਧਾਰਾ ਸਰੀਰ
ਧਾਰ ਲੀਆ ਸੀਤਰ ਜਵਰ ਸੀਤਲ ਤਾਪ ੨੩੫ ਆਮ ਪਾਡ
ਜਿਸ ਸੇ ਆਵੈ ਸੋ ਰੋਗ ਹ੍ਰਿਦੇ ਸੰਘਾਤ ਹ੍ਰਿਦੇ ਕੋ ਕਟਨੇ ਵਾਲਾ
੨੩੭ ਫੀਲ ਹਾਥੀ ਜੈਸੇ ਪਾਵ ਸੁਜ ਜਾਨੇ ਪਾਡ ਰੋਗ ਪ੍ਰਨੇਹ
ਪੀਨਕ ਨਜਲਾਤੇ ਕਟਦੇਸੀਲਕਅਸਥਾਨਮੈਰੋਗ ਹੋਜਾਨਾ ਨਜਲ
ਵਾ ਪੀਨਸ ਕਟ ਦੇਸੀ ਮੋਟਾ ਹੋ ਜਾਣਾ ਲਕ ੨੩੯ ਚਿੰਨਗਾ
ਸਰੀਰ ਮੈ ਹੋਣੀਆਂ ਭਗੰਦ੍ ਫੋੜਾ ਅਧ ਨੇਤਰ ਅਧਰਾਤਾ ਸ੍ਰੋਤ

ਕੁਸਟ ਸਰੀਰ ਫਟ ਕੈ ਪਾਕ ਨਿਕਲਨੀ ੨੩੯ ਆਤ ਰੋਗ
ਆਂਦ੍ਰਾ ਮੈ ਰੋਗ ਸੰਗ੍ਰਹ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪਕੜਨਾ ਜੀਯਨ ਕੋ
ਜੀਵਨੇ ਕਾ ੨੪੦ ਸੀਤਲਾ ਕੇ ਉਪਜਾਵਨੇ ਤੇਅਗਨ ਬਾਵ ਤੇ
ਦੋਨੋ ਤੇ ਵਾ ਗਰਮੀ ਤੇ ੨੪੧ ਤਾਪਤ ਦੁਖ ਕਰਕੈ ਗਦ ਰੋਗਨੇ
੨੪੪ਬਾਇਰੋਗਤੈਛਈਰੋਗਖਾਂਸੀਰੋਗਵਾਥਿਮਰੋਗ੨੪ਪਤਿਸਕਾ
ਪ੍ਰਨਾਦਾਸਮਦਾਹਦੇਹ ਕੋਤਜਕੈਨਠਗੇਆ ੨੪੮ਤਿਸਨੂਜਿਵਾਲਵੇ
ਵਾ ਤਿਸਨੂ ਖੁਲਾਵਨਾ ਕਰੈ ਤਾ ਰੋਗ ਨਾਸ ਹੋਵੈ ੨੪੯ ਬਿਗਸੀ
ਪ੍ਰਕਾਸਤੀ ੨੫੦ ਬਾਤ ਕੀ ਠੰਡੀ ਪਿਤਕੀ ਗਰਮੀ ਕਰਨੇ ਕੀ
੨੫੧ ਦਿਆਵੈ ਦੇਵੈ ਕਫ ਨਾਸਨੀ ਚਿਟੀਆਂ ਮਿਰਚਾ ਮਾਛਤ
ਭਏ ਕਰਤੇ ਭਏ ਕਾਲਸੇ ੨੫੨ ਦਾਨਵ ਸ੍ਵਾਸ ਬੀਰਜਨੇਬਾਰਨ
ਜਲਕਾ ੨੫੩ ਸੰਧਾਨਾ ਅਰੋਪਕੈ ਮਾਰਿਆਗਣਸਮਦਾਹ ਕਾਲ
ਕੀ ਤਰਫ ਸੇ ੨੫੪ ਭੀਜ ਗਏ ਬੂਡ ਗਏ ੨੫੫ ਦਰਹਾਲਸੀਘ੍ਰ
ਹੀ ਦੇਵਤਿਆਂ ਨੇ ੨੫੭ ਸਿਧ ਭੀ ਦੇਵਤਿਆਂਕੀਜਾਤੀ ਹੈ੨੫੮
ਉਰਗ ਸ੍ਰਪ ੨੫੯ ਲਸਟਕ ਲਾਠੀਆਂ ੨੫੬ ਅਸ ਐਸੇ ਵਾ ਹੈ
ਜਾਕੋ ਜਿਸਕੋ ਤੇ ਤਿਸੀ ਮੈਂ ੨੬੩ ਕਾਲਕੀ ਸਮੇ ਕੀ ਭਿਆਨਕ
ਰਾਤ੍ਰ ਜੈਸੇ ਹੋਵੈਹੈ ੨੬੪ ਬ੍ਰਿਤ ਕੀ ਕ੍ਰਿਤ ਕਰਮਾ ਕੀ ਰਤੀ ਵਾ
ਕਰਮਾਕੀ ਕਾਰ ੨੬੫ ਪੈਲੇ ਪ੍ਰੋਇ ਦੀਏ ਵਾ ਮੋੜ ਦੀਏ ਸ੍ਰੁਏਸੁਤੇ
ਪੜੇ ਹੈ ੨੬੬ ਬਸਤ੍ਰਾਂ ਮੈਂ ਲਪੇਟੇ ਹ੍ਰੁਏ ੨੬੭ ਨਿਵਾਜੈ ਨਿਮਾਜ
ਵਾਸਤੇ ਕਾਬੇ ਕੀ ਤਰਫ ੨੬੮ ਲਬੇਦੇ ਗਫ ਮਾਰਕੈ ੨੭੦ਦਿਠ
ਯੋ ਦਿਨ ਸ੍ਰੀਖਾ ਸੁਨ ਮਾਰਤ ਕੀ ਘਹਰੈ ਭਹ ਰਾਨੈ ਸੁਨ ਕਰਕੇ
ਪੌਨ ਕੀ ਅਵ੍ਵਾਜ ਭੈਯਾਤ੍ਰ ਹ੍ਰੁਏ ਹੈ ੨੭੩ ਦੁਖਤੇ ਤਨ ਮੈ ਤਨ
ਮਨ ਮੈਂ ਦੁਖੀ ਤੇ ਹੋਏ ੨੭੫ ਅਸਰਾਰਦਨ ਕਾਲ ਪੁਰਖ ਅਸ
ਰਾਕੇ ਦਲਨੇ ਵਾਲੇ ੨੭੬ ਤਚੈਕੈ ਤੜਾਕੈ ਟੇਡਾ ਕਰਕੈ ਬੇ

ਮੁਖ ਹੋਕੇ ੨੭੭ ਪ੍ਰਤਾਪ ਪਰ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਗੁਸੇ ਸੇ ਭਰੇ ਹੁਏ ੨੭੯ ਚੁਨ ੨ ਕਰ ਵਾ ਦੇਖ ੨ ਕਰ ੨੭੩ ਬਿਰਦ ਧਰਮ ਆਪਣਾ ਕੀਆ ਜੋ ੨੮੪ ਕਲ ਕਾਲ ਜੀ ਨੇ ੨੮੬ ਆਸ੍ਰ ਸਰਾਬ ਦੇ ਅਤੁਲ ਅਤੋਲ ਵਾ ਸ੍ਰਾਬ ਬੀਰਜ ਲਰਜ ਕੰਬਿਆ ੨੯੨ ਏਕ ੨ ਕਰ ਮਾਰੇ ਜੁਦਾ ੨ ਕਰਕੈ ਮਾਰ ਦੀਏ ੨੯੪ ਸੌ ਸੌ ਥਾਨ ਇਕ ਨਾਲ ਸੌ ਸੌ ਮਾਰਾ ੨੯੫ ਏਕ ੨ ਕੋ ਸੌ ਸੌ ਸਤ ਸਤ ਸੌ ਥਲ ਗਾਡੇ ਤਕੜੇ ਥਲ ਵਾਲੇ ੨੯੯ ਦ੍ਰਿਸ੍ਰਾ ਕਰਖਨ ਕੀਓ ਦੇਖਣੇ ਸੇ ਹੀ ਖਿਚਨਾ ਕੀਆ ਭਾਵ ਨਿਗਾ ਕਰਕੇ ਮਾਰ ਦੀਏ ਪਰਾ ਜਨ ਉਤਪਤੀ ਤੇ ਰਹਤ ਹੋਗਏ ਵਾ ਲਹੁਸੇ ਉਤਪਤ ਹੋਣੇ ਸੇ ਰਹ ਗਏ ਸ੍ਰਮਿਤ ਕਾਹਲਾ ੩੦੦ ਪਵਨ ਸ੍ਵਾਸਾ ੩੦੧ ਥਾਚਾਥਾਨੀਕਾਰੋਕਨਾ ੩੦੪ ਗਾ ਜਤ ਵਾਗਜਤੇ ਉਤਪਤ ਹੋਆ ਇਆ ੩੦੭ ਕੋਪਹ ਸਰਜੇ ਕੋਪ ਸੇ ਬੋਲਤੇ ਹੈ ਵਾ ਕੋਪ ਨੂ ਉਤਪਤ ਕਰਤੇ ਹੈ ਮਹਾਕਾਲ ਪ੍ਰਲੋ ਕਾਲਕਾ ੩੦੮ ਤਾਮੈ ਤਿਸ ਮਹਾਕਾਲ ਮੈਂ ਸਸਤ੍ਰਾਂ ੩੧੧ ਬਾਧੇ ਚੁੰਗ ਚੋਪ ਤਨ ਆਏ ਤੁੰਮਲ ਬਨਕੈ ਉ-ਤਸਾਹ ਸੇ ਆਵਤੇ ਭਏ ੩੧੨ ਕਰ ਲਛਨ ਲਖਾਹੀ ਕਰੇ ੩੧੩ ਤਿਨਕੀ ਤਿਸ ਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੀ ੩੧੫ ਬਸੰਤ ਰੁਤ ਕਹੇ ਹੈ ਕੋਕਲ ਸਮ ਕੇਸਰ ਸਮ ਛਿਟੇ ੩੧੮ ਕਹ ਕਹਾਟ ਸਬਦ ੩੧੯ ਲੋਮਾਰੋਮ ਸੋਢੀ ਸ੍ਰੂਮ ਕਾਇਰ ੩੨੨ ਰਜਯਾਰੇ ਰਜਪੂਤ ੩੨੩ ਕਹੁ ਫੈਟ ਭਾਥੀ ਜੁਝੈ ਬਾਂਧ ਸਾਥੀ ਕਿਧਰੇ ਸਾਢੇ ਤੇ ਭਖੇ ਭਏ ਹੈ ਅਰ ਬਾਧਨੇ ਵਾਲੇ ਸਾਥੀ ਸ੍ਰੂਰਮੇ ਭੀ ਜੁਝੇ ਪਏ ਹੈ ੩੨੬ ਧਰ ਹਾਥੀ ਧਰ ਕਰ ਹਸਤੀ ਵਾ ਫੜ ਕਰ ਹਸਤੀ ੩੨੭ ਚਮਕ ਸੀਘ੍ਰ ਵਾ ਗੁਸੇ ਸੇ ੩੨੮ ਗੁੜ ਗੁੜੀ ਡੁਗਡੁਗੀ ਰਨਝੁਨੀਇਕ ਰਸ ੩੨੯ ਕਾਨਰੇ ਦੀ ਸੁਰਤੇ ਬਜਤੇ ਹੈਸੇ ੩੨੦ ਨਿਕਸੀ ਦਿਨ

ਵੁਲਹ ਹੈ ਬਾਮਾ ਇਕ ਦਿਨ ਨਿਕਸੀ ਹੋਈ ਵੁਲੋ ਦੋਈ ਕਾਲ
ਕੀ ਬਾਮਾ ਸਿੰਘ ਬਾਹਨ ਪਰ ਅਰ ਜਿਸਕੀ ਧੁਜਾ ਮੈਂ ਸ਼ੇਰ੩੩੪
ਝਿਮ ੨ ਇਕ ਰਸ ੩੩੫ ਰੁਹਰ ਲਹੁ ੩੫੧ ਭੂਮਚਾਲਕੁਚਾਲ
ਸੇ ੩੪੪ ਇਹ ਜਗ ਤੇ ਇਸ ਜਗਾ ਮੈ ਪੁਰਖ ਦੁਖੀ ਨਹੀਂ ਹੋਏ
੩੪੫ ਸੋਢੀ ਕਾਇਰ ੩੫੩ ਕੁਹ ਕਾਤੀ ਬੋਲਤੀਆ ੩੫੫ਡਿਕ-
ਰਤਾ ਡਕਾਰ ਮਾਰ ਤੀਆ ੩੫੬ ਉਲਕਾ ਪਾਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅੰਗ-
ਆਰੇ ਪੜਤੇ ਹੈ ਅਕਾਸ ਕੀ ਤਰਫ ਸੇ ਵਾ ਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੀਆ
ਚਲਾਈਆ ਹੋਈਆ ਅਕਾਸ ਤੇ ਪੜਦੀਆ ਹੈਨ ਬਲਦੇ ਅੰਗ-
ਆਰਾ ਵਾਲੀਆ੩੫੭ਮਾਨਵਤ ਤਾਤੀ ਮਾਨ ਵਾਲੀਆਂ ਤਿਖਆਂ
੨੬੦ ਨੇਜਬਾਜ ਨੇਜਿਆ ਵਾਲੇ ੩੬੭ ਕੁਛ ਬਾਤ ਸ਼ਕਤ
ਕੀ ਆਪ ਬਲ ਨਿਰਬਲ ੩੬੮ ਏਕ ਨਿਧਾਨ ਏਕ ਦਾ
ਅੰਤ ੩੬੯ ਆਤੋ ਆਂਦ੍ਰਾ ਨੂ ੩੭੧ ਸਤ੍ਰ ਕੋ ਸੀਸ ਬੈਰੀ ਕੇਰਥ
ਵਾਹੀ ਕਾ ੩੭੨ ਬਕ੍ਰ ਟੇਡੇ ਜਗ ਕੇ ਰਾਜਾ ਨੈ ੩੭੩ ਮਾਥਾ
ਖੋਪਰੀ ਮੋਹਰਾ ਲਾਥਾ ਨਾਹਰ ਸੇਰ ਵਾ ਸੁਆਮੀ ਨੇ ੩੮੪ਸੀਸ
ਸਿਰ ਈਸਾ ਪ੍ਰੇਰਕ ਨੇ ੩੭੫ ਰਾਜਾ ਬਧਾਈ ਦਈ ਕਿਆ ਜਸ
ਕਰਤੇ ਭਏ ਖੁਸੀ ਕੀਤੀ ੩੭੬ ਰਾਜਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ ਸੁਆਮੀਅਖਲ
ਸਮਿਗ੍ਰ ਇਸ ਜਗਾ ਤਕ ਤੋਂ ਦੇਵਤਿਆਂ ਨੇ ਆਕਰ ਉਸਤਤੀ
ਕਰੀ ਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੀ ਦੈਤ ਕੇ ਮਰਨੇ ਕੀ ਇਸ ਜਗਾ ਤਕ
ਮੰਤ੍ਰੀਆਂ ਨੇ ਵਾਰੋ ਵਾਰੀ ਰਾਜਾ ਕੋ ਅਨੇਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ਕੌਤਕ
ਸੁਨਾਏ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਪੁਰਸਾਂ ਕੇ ਹੇ ਰਾਜਨ ਏਨਾ ਕੇ ਬਿਚਾਰਨੇ ਸੇ
ਕਬੀ ਪੁਰਖ ਧੋਖੇ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ਵਿਹਾਰ ਮੈਂ ਅਰ ਪ੍ਰਮਾ-
ਰਥ ਮੈਂ ਹੋਰ ਅੰਤ ਕੋ ਕਾਲਕਾ ਜਸ ਅਰ ਕੌਤਕ ਅਰ ਗੁਣ ਅਰ
ਬਲ ਤੇਰੇ ਕੋ ਸੁਨਾਇਆਹੈਇਸਸੇਸੁਖਪ੍ਰਾਪਤਹੁੰਦਾ ਹੈਅਰ ਸ਼ੂਰਮ

ਤਤਾਹੋਤੀਹੈਇਸਮੈ ਅਤੀ ਜੁਧਕਾਪ੍ਰਸੰਗਹੈਸੋਰਾਜਿਆਕੋ ਬੀਰਰ
ਸਚਾ ਹੀ ਦਾ ਹੈ ਅਰਸਨਮੁਖ ਲੜ ਕਰਸ੍ਵਰਗ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਤੀ
ਹੈ ਅਰਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣ ਸੁਨਨੇ ਮੋਖ ਭੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਇਤਨਾ ਪ੍ਰਸੰਗਸੁਨ
ਕੇ ਰਾਜਾ ਚਿਤਰ ਸਿੰਘ ਵਜੀਰਾ ਪਰਅਤੀਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵਾਮੁਖ ਸੇਕਹਾ
ਹੇ ਵਜੀਰੋ ਤੁਮਨੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਸਰਬ ਸੁਖਦੀਏ ਹੈ ਲੋਕ ਸੁਖ ਪੁਤਰ
ਦੀਆ ਮੰਤ੍ਰੀਆਂ ਕੋ ਸਿਰੋਪਾਉ ਦੇਕਰ ਅਰ ਪੁਤਰ ਕੋ ਰਾਜ
ਗਦੀ ਦੇਕਰ ਆਪ ਸ਼ੁਭ ਕਰਮਾ ਸੈ ਪਰਵਿਰਤ ਹੁਆ ਅੰਤਕੋ
ਮੋਖ ਭਯਾ ਸੋਈ ਪ੍ਰਸੰਗ ਕਲਗੀਧਰ ਅਨੰਦ ਪੁਰਸੈ ਬੈਠਕਰ
ਧੰਨਾ ਸਿੰਘ ਅਰ ਚੰਦਨ ਕਵੀ ਤੇ ਕਾਸੀ ਰਾਮ ਪੰਡਤ ਨੂੰ ਸਰਬ
ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਆਕਥਾ ਰਜੋ ਸੁਤੋ ਵਿਵਹਾਰ ਪਰਮਾਰਥ ਸੁਖਦੇਨੇ
ਵਾਲੀਆ ਸੁਣਾਈਆ ਸਰਬਤ੍ਰ ਖਾਲਸੇ ਪ੍ਰਤੀ ਜੋ ਕੋਈ ਏਨਾ
ਬਚਨਾ ਪਰ ਨਿਸਚਾ ਕਰੇਗਾ ਉਸਨੂੰ ਸਭੀ ਸੁਖ ਹੋਨਗੇ ਦੋਨੋ
ਲੋਕੋ ਕੇ ਏ ਕੇਵਲ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਸਿਖਾ ਪਤੀ ਉਪਦੇਸਹੈ ਏ ਸ-
ਮਗਮ ਕਥਾ ਕੌਤਕ ਰੂਪ ਜਾਨਕੈ ਇਸਕਾ ਸਿਧਾਤ ਬਿਕਾਰਾਂ ਤੇ
ਬਚਕੈ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਚਿੰਤਨ ਰੂਪੀ ਅਰ ਅੰਮ੍ਰਤ ਪਾਨ ਕਰਕੈ
ਅਮਰਪਦਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇਗੇ ਐਸਾ ਉਪਦੇਸ ਸਰਬ ਕੋ ਕਰੇਯਾ
ਸਾਝਾ ਅਬ ਇਸਕੇ ਉਪਰੰਤ ਆਪਣੇ ਦੁਆਰਾ ਸਰਬ ਖਾਲਸਾ
ਪ੍ਰਤੀ ਪ੍ਰਮਾਰਥ ਕਰਨੇ ਕੀ ਰੀਤੀ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈ ਜੋ ਸਰਬਕਾਰਜ
ਕੇ ਪ੍ਰਾਰੰਭ ਮੈ ਅਰ ਸਮਾਪਤੀ ਮੈ ਕੇਵਲ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਜੀ ਕਾ
ਮੰਗਲ ਚਾਹੀਏ ਇਸਤੇ ਜੋ ਗੁਰੂ ਕਾ ਬਚਨ ਹੈ ਇਕ ਸਜ਼ਨ ਸਭ
ਸਜਨਾ ਇਸ ਮੈ ਮੰਗਲ ਆਦ ਮੈ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕਾ ਅਰ ਅੰਤ
ਮੈ ਭੀ ਅਕਾਲ ਕਾ ਹੈ ਜੋ ਕੋਈ ਕਹੈ ਦੇਵੀ ਕਾ ਭੀ ਹੈ ਸੋ ਕਹੈ ਹੈ
ਤਾ ਉਤਰ ਦੇਵੀ ਕੇ ਮੰਗਲ ਮੇ ਬਹੁਤਹੇਤੂਹੈਂ ਇਕਤੋ ਜਿਸਕੇ ਗ੍ਰੰਥ

ਸੰਭਾਦ ਅਰ ਗ੍ਰੰਥ ਕਾਕ ਭਸੁੰਡ ਕਾ ਸੰਬਾਦ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੇ ਰਚੇਆ
ਹੈ ਉਸ ਮੈ ਉਸੀ ਕਾ ਮੰਗਲ ਕੀਆ ਹੈ ਜੈਸੇ ਉਸਨੇ ਲਿਖਾ ਤੈਸੇ
ਭਾਸਾ ਮੈ ਦਸਮ ਸਕੰਦ ਸੁਖਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਭਾਗਵਤ ਉਚਾਰਕਰ
ਸੋ ਮੰਗਲ ਭਾਸਾ ਸੈਂ ਉਚਾਰਕਰ ਸੁਨਾਏਆ ਹੋਰ ਸਭਕੇਛੀਜਾਨ
ਨੇ ਕਰਮ ੨ ਕਰ ਜੋਕਰ ਕਹੋ ਭਾ ਕਵਤਾ ਕੇ ਅਧੀਨ ਬਾਤਹੋਤੀ
ਹੈ ਇਸਮੈ ਸੰਕਾਹੀ ਨਹੀ ਬਨਤੀ ਜੇ ਦੇਵੀ ਕਾ ਕਹੋਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ
ਨੇ ਭੀ ਕਾਲਕਾ ਕੀਆ ਹੈ ਕਿਸ ਕਾਰਨ ਜੋਏਕਤੋਏਵੀਕਾਕਾਰਨ
ਭੀ ਕਾਲ ਹੈ ਇਸਤੇ ਜੋ ਕਾਲ ਕੀ ਇਛਾ ਕਾ ਨਾਮ ਹੀ ਭਵਾਨੀਹੈ
ਹੋਰ ਏਹੁ ਭੀ ਲਿਖਆ ਹੈ ਜੋ ਲਛਮੀ ਕੋ ਹਰ ਧਾਰ ਥਧ ਸਭ
ਜਗਕੀਆ ਪ੍ਰਕਾਸਾ ਤਾਂਤੇ ਓਹੀ ਲਛਮੀ ਕਹੋ ਮਾਯਾ ਕਹੋ ਭਵਾਨੀ
ਕਹੋ ਦੁਰਗਾ ਕਹੋ ਸੋ ਸਭ ਰੂਪ ਕਾਲ ਨੇ ਚੀ ਧਾਰੇ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਕਾਲ
ਕੀਆਦ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਕੋ ਲੇਕਰ ਕੀਆ ਹੈ ਮੰਗਲ ਸੇ ਨ੍ਰਿਵਘਨਤਾ
ਹੋਤੀਹੈ ਅਰ ਨਾਸਤਕ ਮਤਵਾਲੇਓ ਕੀ ਭ੍ਰਾਂਤੀਨਿਵਿਰਤਹੋਜਾਤੀ
ਹੈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਚਾਰਜ ਥੇ ਅਚਾਰਜਾ ਕੋ ਸਭ ਬਾਤ ਕਰਨੀ
ਚਾਹੀਏ ਇਸਤੇ ਜੋ ਬਡੇ ਸਭ ਕਰਨ ਤਾ ਸਭੀ ਕਰਤੇ ਹੈ ਗੁਰੂਜੀ
ਕੋ ਤੋ ਕੁਛ ਲੋੜ ਨਹੀ ਸੀ ਆਪ ਹੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਥੇ ਕੇਵਲ
ਜਗਤ ਵਾਸਤੇ ਮੰਗਲ ਕਰਾ ਹੈ ੨੭੬ ਤਵ ਤੇਰੇ ੨੭੭ ਦ੍ਰੁਸਟ
ਬੈਰੀ ਸੁਖਮ ਅਸਥੂਲ ਸਭੀ ਹਾਥ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰੂਪੀ ਪਰਵਾਰਾ ਕੇਤੜਾ
ਜੋ ਹੇ ਕਰਤਾਰ ਸੇਵਕ ਸੇਵਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਬਿੰਦੀ ਸਿਖਯ ਸਿਖ
ਯਾ ਵਾਲੇ ੨੭੮ ਆਜ ਅਸਮਨ ਕਾਲੇ ਵਾ ਬਿਚਾਰਕੈ ਵਾਮਨੁਖ
ਜਨਮ ਮੈ ੨੭੯ ਅਵਰ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਸੇਵਤ ਸੇਵਾ ਕਰਨੇ
ਵਾਲੇ ਸਿਖ ਸਿਖਆ ਅਨਸਾਰ ਚਲਨੇ ਵਾਲੇ ਤਾਰੀਅਚਿਕਿਆ
ਸੁਖੇਨ ਰਖੀਏ ਦੁਖ ਤੇ ਰਚਤ ਕਰੀਏ ਸਤਨ ਆਸਰੀ ਸੰਪਤੀ

ਬਿਪਰ ਜੋ ਚਲੱਣੇ ਵਾਲੇ ੩੮੦ ਹੁ ਜੋ ਹੋਈਏ ਪਖਾ ਪਛ ਮੈ ੩੮੧ ਹੇ ਸਾਹਿਬ ਸੰਤਾਕੇ ਸਹਾਏਤਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ੩੮੨ ਕਾਲ ਪਾਇਸਮੈ ਪਾਇਕੈ ਕਾਲਕਾ ਸਮੇਕਾ ਵਾ ਹੇ ਕਾਲ ਆਪਕਾ ਹੀ ਹੈ ੩੮੩ ॥ ਜਵਨ ਕਾਲਜਿਸਕਾਲਨੇਸਿਵਾਕੋਜੋਗੀਕੀਆਹੈ ਪ੍ਰਸਨ ਕੈਸੇ ਹੁਆ ਪ੍ਰਸੰਗ ਕਹੀਏ ਜੀ ਉਤ੍ ਜਬ ਤਿਨ ਦੇਵਤਿਆ ਕੋ ਆਪਨੀ ੨ ਕਾਰ ਕਰਨੇ ਕੀ ਆਗਆ ਹੁਈ ਡਰੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਪਾਪੁ ਹੋਵੇਗਾ ਧੂੰਨੀ ਲਗਾ ਕਰ ਬੈਠੇ ਸੋ ਐਸੇ ਹੁਆ ॥ ਬੇਦਰਾਜ ਬੇਦ ਕਾ ਰਾਜਾ ਜੋ ਵਾ ਬੇਦ ਕੀ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ੩੮੪ ਆਦ ਅੰਤ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਕੇ ਆਦ ਭੀ ਤੇਅੰਤਈਕਾਲਕਾਅਵਤਾਰਹੋਤਾਭੁਯਾ ਵਾ ਸਦਾ ੨ ਏਕਕਾਲ ਹੀ ਉਤ੍ਰਤਾ ਹੈ ॥ ਗੁਰੂ ਪੂਜ ੩੮੫ਸੋਂਗੁਨ ਸੋਂਗੁਨਾ ਸਤ੍ਰੂਨ ਕੋ ਨਿੰਦਕਾ ਨੂੰ ੩੮੬ ਚੀਟੀ ਸੂਖਮ ਕੀੜੀ ਤੇ ਆਦ ਲੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰਕੇ ਫੂਲ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿਆ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ ੩੮੭ ਸੰਤਨ ਦੁਖ ਪਾਏ ਸੰਤਾਂ ਕੇ ਦੁ-ਖ ਪਾਵਨੇ ਤੇ ਕਾਲ ਦੁਖੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਕਿਆ ਗੁਸੇ ਹੋਤਾ ਹੈ ਵਾ ਏ ਕਾਲ ਕਾ ਹੁਕਮ ਹੈ ਜੋ ਪੁਰਖ ਸੰਤਾਂ ਨੂੰ ਦੁਖੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਦੁਖੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੰਤਾਂ ਕੇ ਸੁਖ ਪਾਵਨੇ ਸੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਵਾ ਸੋ ਸੁਖੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਏਕ ੨ ਕੀ ਭਿੰਨ ੨ ਕੀ ੩੮੮ ਜਬ ਉਦ ਕਰਖ ਕਰਾ ਕਰਤਾਰਾ ਕਾਲ ਨੇ ਜਬ ਸ੍ਵਾਸਾਂ ਕੋ ਉਪ੍ ਖੈਂਚ ਨਾ ਕੀਆ ਕਿਆ ਇਛਾ ਕੋ ਉਦੇ ਕਰਆ ਏਕੋ ਹੰ ਬਹੁ ਸ਼ਾਂਮ ਪ੍ਰਜਾਯੇਯ ਵਾ ਜਬ ਹਥ ਦੀ ਤਾਰ ਨੂੰ ਉਪਰ ਖੈਂਚਨਾ ਕੀਆ ਕਿਆ ਖੇਡ ਉਤਪਨ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀ ਪਰਜਾ ਧਰਤ ਤਬ ਦੇਹ ਅਪਾਰਾ ਤਬ ਪਰਜਾ ਅਪਾਰ ਦੇਹਾਂ ਕੋ ਧਾਰਤੀ ਹੈ ॥ ਅਕਰਖ ਖਿਚਨਾ ਕਿਆ ਲੈਕਰਨੇ ਕੀ ਇਛਯਾ ਤਬ ਸਭ ਦੇਹ ਧਾਰੀ

੩੯੯ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਕੇ ਉਤਪਤੀ ਕੇ ਅਰੁ ਲੈਤਾ ਕੇ ਜੇਕਰ ਸਭੀ
ਕਾਰਨ ਕਹਨੇ ਲਗੀਏ ਤਾਂ ਓੜਕ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਕੋਈ ਕੈਸੇ
ਕਹਤਾ ਹੈ ੨ ਪਰ ਸਿਧਾਂਤ ਬਦਨ ਮੁਖ ਅਗਿਆਤ ਜੈਸੈ ਐਸੇ
੨ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਉਤਪਤੀ ਹੋਈ ਹੈ ਭਾਵ ਜੀਵ ਈਸਰ ਬਨੇ ਹੈ
ਅਵਿਦਆ ਅਰੁ ਅਵਿਦਆ ਮੈਂ ਭਾਸਤੇ ਅਧਿਸ੍ਰਾਂਨ ਤਿੰਨ ਮਿਲੇ
ਤਾਂ ਜੀਵ ਭਯਾ ਮਾਯਾ ਤੇ ਮਾਯਾ ਮੈ ਅਭਾਸ ਅਧਿਸ੍ਰਾਂਨ ਈਸ੍ਵਰ
ਭਯਾ ਹੈ ਪਰ ਬਿਚਾਰ ਕਰੀਏ ਤੇ ਦੋਨੋ ਉਤਪਤੀ ਵਾਲੇ ਹੋਏ
ਫੇਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਏ ਅਨਾਦੀ ਹੈ ਦੇਖੋ ਮਮ ਜਿਹਬਾ ਨਾਸਤੀ ਤਾਂਤੇ
ਹੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਨਿਰਾਲਮ ਨ੍ਰਿਲੇਪ ਰਹਤਾ ਹੈ ਜਾਨਤ ਬੇਦ
ਇਸ ਭੇਦ ਨੂੰ ਬੇਦ ਕਹਤਾ ਹੈ ਅਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਅਰ
ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਬਿਦਆਮਾਨ ਭੀ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਏਸ ਨ੍ਰਿਲੇਪ ਨੂੰ
ਬੇਦ ਦੁਆਰੇਓਂ ਸੁਭ ਵਿਦਵਾਨ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੂ ਮਤ ਅਰ
ਸਾਸਤ੍ਰਾਂ ਦਾ ਸਿਧਾਂਤ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਓ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਭੇਦ ਜੋ ਐਸਾ
੨ ਹੈ ਹਠ ਸੇ ਨਿਜਮ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ੩੯੧ ਅਨ ਮਾਨਤ ਬਿਚਾਰਤੇ
ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ਅਵਿਦਆ ਕੇ ਭੁਲਾਏ ਹੋਏ ਹੇ ਮਹਾ ਮੂੜ ਜੀਵ ਕਾਲ
ਪੁਰਖ ਵਾ ਸਤਵ ਤੇ ਮਹਾਦੇਵ ਕੋ ਸਿਵ ਨੂੰ ਸਦਾ ਕਲਯਾਨ
ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕਹਤੇ ਵਾਸਤ੍ਵ ਤੇ ਸਿਵ ਕੀ ਭੀ
ਕਲਯਾਨ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਵਾ ਪਥਰਾਂ ਕੋ ਮਹਾਦੇਵ ਅਰ ਸਦਾ
ਸਿਵ ਨਾਮ ਕਰ ਪੂਜਤੇ ਹੈਂ ਫਲੋਂ ਵਾਸਤੇ ਅਜੋ ਨਿਰੰਕਾਸ ਸਤ
ਚਿਤ ਅਨੰਦ ਸਰੂਪ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਭੇਦ ਸੇਵਨੇ ਕਾ ਨਹੀਂ ਪਛਾਨਤੇ
੩੯੨ ਜਿਤਨੀ ਹੈ ਤਿਤਨੀ ਬੁਧੀ ਸੇ ੩੯੩ ਏਕੈ ਰੂਪ ਇਕ
ਤੇਰੇ ਅਕਾਰ ਕਾ ਸੁੰਦ੍ ਸਰੂਪ ਹੈ ਵਾ ਏਕ ਆਪਣੇ ਅਕਾਰ ਸੇ
ਬਿਅੰਤ ਅਕਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ੩੯੪ ਕਹੂ ਫੂਲ ਕਬੀ ਫੁਲਾਂ ਦਾ

ਪ੍ਰਕਾਸੇਯਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੋਇ ਬੈਠਤਾ ਹੈ ਉਤਪਤੀ ਵਾਸਤੇ ਵਾ ਫੁਲ
ਕੀ ਨਿਆਈ ਰਜਾ ਰੂਪ ਹੋ ਬੈਠਤਾ ਹੈ ਵਾ ਫੁਲ ਕੇ ਪ੍ਰਕਾਸ
ਕਰਨੈ ਵਾਲਾ ਬਿਸਨੂ ਹੋਇ ਬੈਠਤਾ ਹੈ ਕਹੂ ਸਿਮਟ ਕਬੀ ਸੰਕੋਚ
ਕੈ ਕਿਆ ਲੈਕਰਕੈ ਸਮਾਧੀ ਮੈ ਸਿਵ ਰੂਪ ਹੋਇ ਬੈਠਤਾ ਹੈ
ਦੇਖਾਇ ਅਚੈਭਵ ਅਚਰਜ ਰੂਪ ਦੇਖਾਈ ਹੈ ਰੰਗ ੨ ਦੀ ਸਰੂਪ
ਸੁਯੰਭਵਸੁਤੇਪ੍ਰਕਾਸਰੂਪਹੈ੬੯ਪਸਿਖਗੁਅਸਿਖਮਨਮੁਖਦੁਸ੍ਰਜਿਤੇ
ਜਿਤਨੇ ਬੈਰੀ ਉਪਦ੍ਰਵ ਉਠਾਵਤੇ ਹੈਂ ਮਲੇਛ ਮਲੀਨ ਇਛਆ
ਵਾਲੇ ਤੁਰਕ ਅਰ ਮਲੇਛ ਬੁਧੀ ਪਹਾੜੀਏ ਭੀ ੩੯੭ ਕਲ ਕੋ
ਕਾਲ ਕੋ ਨਿ੍ਸੰਕਲਪ ਨਿਸਕਪਟ ਹੋਕਰ ਕਾਲ ਜਮ ਅਰਿਸਟ
ਉਪਦ੍ਰੀ ਦੁਖਦਾਈ ੩੯੮ ਤਾਪ ਦੁਖ ਸਭੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤੀਆਂ ਹੈਂ
ਅਰ ਹੋਈਆਂ ਹੈਂ ੩੯੯ ਸੰਭਾਰ ਯਾਦ ਕੀਆ ਇਕ ਵਾਰ
ਦਰਿਦ੍ ਧੰਨ ਤੇ ਦਰਿਦ੍ ਤੇ ਭੀ ਅੰਦਰ ਬਾਹਿਰ ਦੇ ਵੈਰੀਆ ਤੇ
ਅਰ ਕਲੰਕਾਂ ਤੇ ਭੀਰਹ ਚੁਕਾ ਹੈ ੪੦੧ ਹਮ ਪਰ
ਜਗ ਮਾਤਾ ਹੇ ਜਗਤ ਕੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਰੂਪ ਜਬ ਆਪਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ
ਕਰੀ ਵਾ ਹੇ ਕਾਲ ਪੁਰਖ ਮੈਂ ਤੋ ਜਗਤ ਕੇ ਕੌਤਕ ਵਰਨਨ
ਕਰਨੇ ਮੈਂ ਥਾ ਪਰ ਆਪਨੇ ਜਬ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀ ਤਬੀ ਗ੍ਰੰਥ ਕਰਾ
ਤਬੀ ਏ ਗ੍ਰੰਥ ਸੰਪੂਰਨ ਕਰੇਯਾ ਹੈ ਆਪ ਸ੍ਰਿਸਟ ਪ੍ਰੀਤੀ ਦੇ ਦੇਨ
ਵਾਲਾ ਹੈ ਹਰਤਾ ਹਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਏਸਕੇ ਪੜਨੇ ਸੁਨਨੇ
ਵਾਲੇ ਕੋ ੪੦੨ ਪੂਰਨ ਸਮਾਪਤ ਹੋਈ ਸੋ ਪੜ੍ਨੇ ਸੁਨਨੇ ਵਾਲਾ
੪੦੨ ਜੋ ਯਹਿ ਇਸ ਗ੍ਰੰਥ ਕੋ ਮੂੜ ਬੁਧੀ ਭੀ ਚਤ੍ਰਤਾ ਬਿਹਾਰ
ਪ੍ਰਮਾਰਥ ਕੀ ਦੁਖ ਮਨ ਦੇ ਅਰ ਦਰਿਦ੍ ਤਨ ਦੇ ਅਰ ਭੋ ਜਮਾਂ
ਦੇ ਭੈ ਹੋਯੋ ਯਾਕੀ ਹੋ ਭਾਈ ਜੋ ਸਰਧਾਵਾਨ ਪੁਰਸ ਇਸ ਗ੍ਰੰਥ
ਕੀ ਚੌਪਈ ਕੋ ਏਕ ਬਾਰ ਭੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰੈ ਸਰਧਾ ਸੇ ਤਿਸ

ਨਰ ਕੋ ਵਾ ਹੋ ਭਾਈ ਜੋ ਇਸ ਚੌਪਈ ਕੀ ਏਕ ਬਾਰੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰੈ ੪੦੪ ਸਤ੍ਰਹ ਸਤਾਰੈ ਭਨਿਜੈ ਉਚਾਰਨ ਕਰੇਯਾ ਹੈ ਅਰਧ ਸਹਸ ਪੰਚਾਸ ਤੀਨ ਤਿਨ ਉਪ੍ਰ ਕਹੀਦੈ ਹੈਂ ਭਾਦਵ ਮਹੀਨੇ ਮੈਂ ਸੁਦੀ ਪਖ ਤੇ ਅਸ੍ਟ ਤਿਥ ਤੇ ਐਤਵਾਰ ਸਤਦ੍ਰਵ ਨਦੀ ਕੇ ਕਨਾਰੇ ਏ ਗ੍ਰੰਥ ਉਚਾਰ ਕੇ ਸਮਾਪਤ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ਇਤੀ ॥ ਪ੍ਰਸੰਗ ਕੀ ਪਖਯਾਨੇ ਪ੍ਰਸੰਗ ਮੰਤ੍ਰੀ ਚਾਰੋ ਭ੍ਰੂਪ ਚਿਤ੍ਰ ਸਿੰਘ ਕੇ ਸੰਬਾਦ ਕੇ ਸਮਾਪਤੀ ਸਮਗ੍ ਚਰਿਤ੍ਰੋਂ ਕੀ ਸੰਕਾ ਗਿਨਤੀ ਮੈਂ ਚਾਰ ਸੌ ਚਾਰ ਹੈ ਅਰ ਪਾਠ ਪੰਜਾਂ ਕਾ ਕਰੈ ਇਸ ਮੈਂ ਕਿਆ ਕਾਰਨ ਹੈ ਉਤ੍ਰ ਚਾਰ ਸੈ ਪਾਂਚ ਹੈ ਪ੍ਰਤਖ ਗਿਣਤੀ ਮੈਂ ਚਾਰ ਸੈ ਚਾਰ ਹੀ ਹੈ ਪਰ ਲਿਖਤਕੇਗੁਰੂਗ੍ਰੰਥਸਾਹਿਬਮੈਂ ਤ੍ਰੈਸੋਛਬੀਆਂ ਮੈਂ ਏਕ ਚਰਿਤ੍ ਕੀ ਜਗਾ ਛਡੀ ਹੈ ਜਿਸਕਾ ਅੰਗ ਭੀ ਬਰਾਬਰ ਲਿਖਾ ਹੁਆ ਹੈ ਅਰ ਚਰਿਤ੍ ਕ ਅੰਗ ਭੀ ਵਿਚਲੇ ਲਗੇ ਹੋਏ ਹੈਂ ਪ੍ਰਤਖ ਦੇਖ ਲੀਜੀਏ ਐਸੇਦੇਖਕੈਭੀਜੇੜਾਪੜਨਾਛਡੇਗਾਉਸਕੀਮਨਮਤ ਹੈਅਗਾੜੀਖਿ ਚਾਰਦੇਖੋਸਭੀਦਨਾਹਹੈਹਮਬਹੁਤਕਯਾਲਿਖੇਇਤੀਸ਼ਮਾਪਤ੪੦੫

ੴ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ

ਕਿਧਰੇ ਹੇ ਕਿਸੇ ਅਸਥਾਨ ਨਹੀਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਇਛਆ ਅਥ ਅਸਫੋਟਕ ਕਬਿਤ ਲਿਖਅਤੇ ਅਥ ਉਪਰੰਤ ਚਰਿਤ੍ਰਾਂਤੋਂ ਅਸ ਐਸੇ ਫੋਟਕ ਜੈਸੇ ਆਦਿ ਗੁਰੂਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਮੈ ਸਲੋਕਹੈਨ ਵਰਾਂ ਤੋਂ ਵਧੀਕ ਤੈਸੇ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਮੈ ਫੋਟਕ ਰਲੇ ਮਿਲੇ ਵਧੀਕ ਕਬਿਤ ਲਿਖਜਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ਗੋਪੀਆਂ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸਨ ਜੀ ਕੀ ਛਬ ਕਹਤੀਆਂ ਹੈਂ ਉਤਮ ਚੰਗੀ ਅਕ੍ਰਿਤ ਛਾ-

ਜਤ ਅਲੰਕਾਰ ਬਿਰਾਜ ਰਹੀ ਹੈ ਮ੍ਰਿਗ ਬਾਲ ਹਰਨ ਦੇ ਬਚੇ ਤੇ ਸੋਹੈ ਸੋਭਤੇ ਹੈ ਉਤ ਰਾਸ ਉਤ ਉਹ ਸੋਭਾ ਰਾਸ ਖਾਨ ਹੈ ਸੁਖਾਂ ਕੀ ਜਲ ਜੰਮੁਨ ਕਵਲ ਸੇ ਹੇਰਤੇ ਦੇਖਨੇ ਤੇ ਭੁਖ ਪਿਆਸ ਦੂਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਹਸੇ ਕਦੀ ਕਾਨ ਨਹੀ ਹਸੋ ੧ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਕ੍ਰਿਸਨ ਜੀ ਮਥਰਾ ਕੋ ਗਏ ਸੀ ਤਿਸ ਵਖਤ ਦਾ ਸਵਯਾ ਹੈ ਬਿਸਾਰ ਕੇ ਆਪਨੇ ਆਪ ਕੋ ਹੜੀ ਹਕੀਆ ਬਕੀਆ ਹੋਈਆਂ ਝਖਕੇਤ ਕਾਮ ਧੇ ਬਾਨ ਨਾਲ ਮਨੋ ਦੀਪ ਕੇ ਭੇਦ ਸੁਨੇ ਸੁਰ ਨਾਦ ਜੈਸੇ ਦੀਵੇ ਦੇ ਭੇਦ ਅਲੇ ਸੁਰਨਾਦ ਘੜੇ ਰਾੜੇ ਦੇ ਸਬਦ ਨੂ ਸੁਨਕੇ ਹਰਨੀਆਂ ਬੇਦੀਆਂ ੨ ਮਥਰਾ ਦੀ ਸੋਭਾ ਮਲ ਭਿਰੇ ਰਾਜੇ ਕੰਸ ਦੀ ਸਭਾ ਮੈ ਉਤੰਗ ਉਚੇ ਬਾਂਕੇ ਸੁੰਦਰ ਬੋਕ ਬਕਰੇ ਬਹਸਾਵੈ ਲੜਾਵਦੇ ਹੈ ਹਯ ਰਾਜ ਘੋੜੇ ਲੜਾਵਦੇ ਹੈ ਫੁਲ ਹਾਥਨ ਕੋ ਫੁਲ ਲੈਕੇ ਹਥਾਂਤੇ ਭੌਰਿਆਂ ਨਾਲ ਭੌਰੇ ਲੜਾਵਦੇ ਹੈ ਬਦੈ ਬੰਨ ਦੇ ਹੈ ਹੋਡ ਸਰਤ ਬਾਰਨ ਵੇਲ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ ੪ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਕ੍ਰਿਸਨ ਜੀ ਮਥਰਾ ਨੂ ਗਏ ਸੀ ਤਦ ਸਖੀਆਂ ਵਿਰਲਾਪ ਕਰਦੀਆਂ ਹੈਨ ਬ੍ਰਿਜ ਰਾਜ ਕ੍ਰਿਸਨਜੀ ਉਮਹੀ ਖੁਸੀ ਨਾਲਨਾਹਟੈ ਨਹੀਂ ਹਟਦੀਆਂ ਹਠੀ ਹਠਨਾਲਤਵਾਰ ਕਢਕੇਮਾਰਾਂਗੀਆਂਅਰ ਮਰਾਂ ਗੀਆਂ ਥਹਰਾਤ ਹਿਲਦੇ ਹੈ ਕਪੜੇ ਮਾਰਤ ਪਵਨ ਦੇ ਲਨੋ ਹੋਏ ਕਲ ਪਉਤ ਸੋਨੇ ਨਾਲ ਮੜੇ ਹੈਨ ਕਪੜੇ ਮਾਨੋ ਲੀਲਤ ਨਿਗਲਦਾ ਹੈ ਕਾਨ ਦਵਾ ਨਲ ਅਗਨ ਸੋਭਾ ਐਸੇ ਹੈ ਕਪੜੇਆਂ ਦੀ ਲਹਰੈ ਲਾਟਾ ਪ ਚੇਟਕ ਜਾਦੂਦਾ ਬਾਨ ਪਉਰਨ ਦਰਵਾਜੇਆ ਕੋਲ ਦੇਖਨ ਨੂ ਰੀਝ ਰਹੀਆਂ ਹੈਨ ਰੀਝਨ ਵਾਲੀਆਂ ੬ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਰਾਧਾ ਰੁਸ ਗਈ ਹੈ ਦੂਤੀ ਮਨਾਵਦੀ ਹੈ ਕਹਦੂ ਹੈ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਕਾਨ ਨੂ ਸਾਥ ਲੈ ਕੇ ਗੋਪੀਆਂ ਨੂ

ਰੀਡ ਗਲਾ ਓਤੇ ਪ੍ਰਚੰਡ ਤੀਛਨ ਛਾਜਤ ਹੈ ਤਿਲਕ ਤਿਸ ਰਾਧਕਾ ਨੇ ਕਹੁ ਬੋਲਨਾ ਕੋਇਲ ਕਾ ਲੈ ਲਿਆ ਹੈ ਬ੍ਰਿਜ ਰਾਜ ਕ੍ਰਿਸਨ ਜੀ ਰੋਰੀ ਰੋਲੇ ਦਾ ਸੁਹਾਗ ਅਨੰਦ ਦੇ ਭਾਗ ਨੇ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕੀਤਾ ਹੈ ੮ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਰੁਸਗਈ ਹੈ ਰਾਧਕਾ ਲਖੇ ਹਰ ਜਾਇ ਦੇਖ ਹਰੀ ਨੂ ਜਾਇ ਕੇ ਪਠਈ ਰੀ ਭੇਜੇਆਹੈਮੈਨੂ ਬਾਕੀਸੀਬਾਨ ਬਾਕੀਸੁੰਦਰਬਾਨਸੁਭਾਉਨਾਲਹਿਰਏਦੇਖਨੇਕਰਕੇਹਿਰਦਾ ਕਹੀ ਹੇਰਨ ਕਦੀਦੇਖਨੇ ਕਰਕੇ ਹਉ ਮੈ ਭੀ ਹਰੀ ਗਈ ਹੈ ਮੋਲ ਲੈ ਲੈਂਦੇ ਹੈਨ ਗਿਨਤੀ ਕੀ ਕਰਾਂ ੯ ਜਾਨਤ ਗੁਵਾਰ ਹੇ ਗੁਆਰ ਰਾਦਕੇ ਤੂ ਗੁਵਾਰ ਰਹੀ ਕਹ ਕਹਨੀ ਹਾਂ ਮੈ ਤੈਨੂ ਜਤਤੇ ਜਿਸ ਤੇ ਗੁਵਾਰਨੀ ਕਰ ਦੇਵਾਂਗੀ ਤੂ ਨਹੀ ਜਾਨਦੀ ਜਿਸਨੇ ਚੌਧਾ ਭਵਨ ਰਚੇ ਹੈ ਤੁਮਕੋ ਤੈਨੂ ਕਹਾ ਸੁਖ ਪੈ ਹੈ ਮਿਲੇਗਾ ਚਿੰਤ ਹੀ ਚਿਤ ਮੈ ਚਿੰਤ ਉਠਤੀ ਹੈ ਯੌ ਕਹੀਯੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ ਖੇਲ ਸਭ ਘਹਰਾਤ ਘਟਾ ਬਦਲ ਗਜਨਗੇ ਬਿਯੋਗ ਕਰਕੇ ਦੁਖ ਪਾਵੈਗੀ ੧੦ ਦੂਯੋ ਦੋਨੋ ਹਰੀ ਦਾਮਨ ਨਹੀ ਕਿਦਰੇ ਜਾਦਾ ੧੧ ਕਾ ਪਾਰੰਭ ਕੀਆ ਹੈ ਭਾਸਾ ਮੈ ਜੈਸੇ ਰਾਮਾਇਣ ਮੈ ਸਿਵਜੀ ਕਾ ਔ ਹਠ ਤੇ ਹਠ ਕਰਕੇ ਕਦੀ ਰਾਧਕਾ ਮਿਲੇਗੀ ਰਜਨੀ ਬਿਤਈ ਰਾਤ ਸਾਰੀ ਬੀਤ ਗਈ ਹੈ ਹੁਨ ਸਵੇਰ ਹੋਵਾ ਹੈ ਬਿਨਤੀ ਕਰਦੀ ਨੂ ਚਲ ਕਾਨ ਕੋਲ ਮਾਨ ਮਾਨ ਵਾਲੀ ਮਨਾਵਨ ਵਾਸਤੇ ਹਠਨੂ ਤੂ ਨਹੀ ਤਿਆਗਦੀ ਦਈਸਵਾਰੀ ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ ਮਾਰੀ ੧੨ ਗੋਪ ਕੋ ਭੇਖ ਕਧੋ ਧਰਨ ਗੇ ਨਹੀ ਧਰਨਾ ਕਾਨ ਨੇ ਏਸੇ ਤ੍ਰਾ ਸਭ ਲਾਵਨਾ ਪਦੋਂ ਕੋ ੧੩ ਗੋਰਸ ਮਖਨ ਤੇਰੇ ਰੂਪ ਦੀ ਰਾਸ ਵਿਚ ਕਦੋ ਰਮਨ ਗੇ ਕਿਆ ਫੇਰ ਨਹੀਂ ਰਮਨ ਗੇ ਚਤ੍ ਤੈਨੂ ਹਾਸੀ ਕਰਨ ਗੇ ੧੪ ਨਾਇਕਾ ਰਾਧਕਾ ਕਹਦੀ ਹੈ ਐਸੇ ਕਾਨ

ਨਾਲ ਕੀ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਗੋਰਸ ਮਖਨ ਵਾਸਤੇ ਗੁਆਚ ਗੋਪੀਆਂ ਕੋਲੋ ਗੁਵਾਰ ਗਾਲਾਂ ਖਾਂਦਾ ਹੈ ਬਰੀਨ ਗਲੀ ਵਿਚ ਸੈਕਕ ਸੈਕੜੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਸਖਾ ਬਾਂਦਰ ਤੇ ਗੁਆਲੇ ਹਾਨ ਪ੍ਰਮਾਣ ਦੇ ਕਾਹੇ ਕਹੋ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਸਜ ਕਹਤੀ ਹੈ ਉਨ ਕੀ ਕ੍ਰਿਤ ਗਾਲਾ ਖਾਨੀਆਂ ਤੇ ਦੇਨੀਆਂ ਮੈ ਨਹੀ ਸਭ ਕਹ ਸਕਦੀ ੧ਪਦੂਤੀਕਹਦੀਹੈਕਾਨਕੋਲੋਂਮੁਖਫੇਰਕੇ ਸੁਖ ਪਾਂਵਦੀਹੈਕਿਨਹੀ ਰਾਧਾਂ ਕਹਦੀ ਹੈ ਵਿਛੋੜੇ ਕਰਕੇ ਸੈਨੂੰ ਸਭ ਚੀਜਾਂ ਦੁਖ ਰੂਪ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹੈਨ। ਬਾਕਸੀ ਸਸਤ੍ਰ ਸਰੀਖੀ ਬੀਨ ਵਜਦੀ ਹੈ ਸਿਗਾਰ ਜੋ ਹੈ ਏਹੁ ਅੰਗਾਰ ਹੈਨ ਸੇ ਤਾਲ ਮ੍ਰਿਦੰਗ ਕ੍ਰਿਪਾਨ ਹੈਨ ਜਉਨ ਜਾਨਨੀ ਜੁਵਾਲ ਅਗਨੀ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜੁੜਾਈ ਕੰਬਨੀ ਹੈ ਜੇਬ ਸੋਭਾ ਕੇਸਾਰ ਪੁਲਾਦ ਦੇ ਆਰੇ ਹੈਨ ਬਿਰਾਗ ਵਿਛੋੜੇ ਵਰਗਾ ਬੋਲਨਾ ਹੈ ਬਿਸਾਰੇ ਬਰਸ ਰਹੀਆਂ ਹੈਨ ਹੁਲ ਹੁਲਾ ਪੈਂਦੀਆਂ ਹੈਂ ਹਾਵ ਭਾਵ ਜੋ ਹੈਨ ਹੁਲਾਸ ਭਾਵ ਹੇਰਥ ਜੋ ਦੇਖਨਾ ਹੈ ਚੰਗੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦਾ ਹਾਰ ਦੇਨੇ ਵਾਲੇ ਸਰਪ ਕਾਲੇ ਹੈਨ ੧੬ ਕਟੇ ਸੇ ਕਾਜਰ ਕਟੇਨੇ ਵਾਲਾ ਕਜਲ ਹੈ ਕ੍ਰਾਂਤੀ ਕ੍ਰਿਪਾਨ ਵਰਗੀ ਹੈ ਸੁਖ ਬਿਆਧ ਬਿਯਾਰ ਬਹੀਰੀ ਵਗਦੀ ਜੋ ਪਵਨ ਸੁਖ ਰੂਪ ਸੋ ਬਿਯਾਧ ਰੋਗ ਰੂਪ ਹੈ ਕਾਲ ਰੂਪੀ ਕੋਇਲ ਦਾ ਬੋਲ ਹੈ ਬਿਆ-ਨਕ ਮ੍ਰਿਨਾਲ ਕਉਲਾਂ ਦੀ ਨਾਲ ਬਿਯਾਲ ਸਰਪ ਹੈਨ ਘਰੀ ਘੜੀ ਜੋ ਹੈ ਛਟੀ ਹੈ ਮ੍ਰਿਨਾਲ ਬੈਤ ਦੀ ਭਾਰ ਸੀ ਭਉਨ ਭਠ ਵਰਗੇ ਹੈਨ ਜਉਨ ਚਾਨਨੀ ਸੋ ਜਿਤਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਬਾਕਸੀ ਸਸਤ੍ਰ ਸਾਰਖਾ ਬੀਨ ਹੈ ਬਿਨਾਂ ਬ੍ਰਿਜ ਰਾਜ ਬਿਨਾ ਬਸੰਤ ਕੋ ਅੰਤ ਗ੍ਰੀਖਮ ਰੁਤ ਹੋਗਈ ਅੰਤ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ ਰੀ ਸਖੀ ੧੭ ਬਾਦਰ ਬਦਲ ਜੋ ਪੀਲੇ ਕਾਲੇ ਹੈਂ ਸੋ ਸਨਾਹਾ ਨੂੰ ਸਜ ਕੇ ਆਏ ਸੁਨ ਕੰ

ਹੈਹ ਰਾਨ ਕਰਦੇ ਹੈਂ ਨਾਰੀ ਹੇ ਸਖੀ ਬਲਾਇ ਸੀ ਬਲਾਇ ਵਰਗੀ ਹੈ ਪ੍ਰਬਨ ਹੈ ਓਰਨ ਬਦੂਕਾਂ ਵਰਗੇ ਹੈਂ ਗਲੇ ਬਾਰ ਪਾਨੀ ਵਰਗਾ ਲਹੂ ਹੈ ਝਖੀ ਮਛੀਆਂ ਦਾਰਦ ਪੀੜਾ ਹੈ ਖੇਤ ਰਣਭੂਮੀ ਮੈਂ ਰਹਾਂ ਗੀ ਬ੍ਰਿਜ ਰਾਜ ਬਿਨਾਂ ਗੀ ਸਖੀ ਵਾ ਖੇਤ ਸਰੀਰ ਰਹੈ ੧੯ਬਾਨਾਂ ਵਰਗੀ ਪਉਨ ਬੋਲਨਾ ਬ੍ਰਿਲਾਪ ਹੈ ਬਾਕ ਸਸਤ੍ਰ ਬਜੰਤ੍ਰ ਬ੍ਰਿਥਾਰਿ ਪੀੜਾ ਹੈ ਜੰਗ ਘੁੰਘਰੂ ਜੰਗ ਲੜਾਈ ਵਰਗੇ ਹੈਂ ਮੁਰੰਗ ਦੁਖ ਰੂਪ ਹੈ ਅਨੰਗ ਮੰਦ੍ਰਤਾਈ ਕਿ ਅੰਕਸੇ ਅੱਕਦੇ ਕਿਆਰੇ ਹੈਂ ਚਿਤ ਰਿਖਾ ਰਹੁ ਪਾਸੇਓਂ ਹੈ ਹੂਕ ਜਾਤ੍ਰ ਜੰਮ ਦੀ ਪੀੜ ਹੈ ਭਾਰ ਭਠ ਸੇ ਫਨਾ ਵਾਲੇ ਸਪ ਹੈਂ ੧੯ ਦੂਤੀ ਕਹਦੀ ਹੈ ਵਿਛੋੜੇ ਦਾ ਦੁਖ ਸੁਨਾਇਆ ਹੈ ਹੁਨ ਸਾਥ ਦਾ ਸੁਖ ਸੁਨਾਇ। ਹੇ ਸਖੀ ਰਾਈ ਮਾਤ੍ ਰਮੂਜ ਜੋ ਸਾਰਤ ਹੈ ਕਾਨ ਦੀ ਰਜਾਈ ਤਿਸ ਦੀ ਆਗੇਆ ਰੀ ਮਾਈ ਸਖ ਰੀ ਰਨਾਈ ਔੜਾ ਅਲੋਪ ਹੈ ਅਰ ਨਾਈ ਬਨੇਆ ਲਾਲਤਾਈ ਰਮਾਨੁਜ ਲਛਮੀ ਦਾ ਭਾਈ ਅੰਮ੍ਰਤ ਨੈਕ ਮਾਤ੍ ਥੀ ਨਹੀਂ ਰਝੈਬੋ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਕਾਨ ਕੀ ਆਗੇਆ ਅੰਮ੍ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ ਹੈ ਦਾਨ ਕੇ ਕਿਆ ਦਾਨ ਪੁਨ ਪਾਠ ਹੈ ਜੋਹੜਾ ਕਾਨ ਦੇ ਸਾਥ ਪਿਯਾਨਾ ਕਰਨਾ ਹੈ ਸਿਯਾਮ ਕੇ ਰੂਪ ਦੀ ਰਾਸ ਵਿਚ ਰਸੈਬੋ ਤਦਾਕਾਰ ਹੋਨਾ ਮਉਜਸੀ ਮਾਰ ਖੁਸ਼ੀ ਸਾਥ ਖੇਡਆ ਜੋਹੜਾ ਮਾਰਨਾ ਹੈ ਹਜਾਰ ਸੀ ਹਜਾਰਾਂ ਹੀ ਖਸੀਆ ਹੈਂ ਹਾਰ ਮਨੋ ਹਾਰ ਜੋਹੜੀ ਖੇਡ ਦੋਆਂ ਮੰਨ ਲੈਣੀ ਹੈ ਸੁਭ ਕਲਆਨ ਰੂਪ ਹੈ। ਗੀਤ ਤੇ ਸੀਗਾਰ ਸਭ ਸੋਹਨੇ ਹੁੰਦੇ ਹੈਂ ਹੇ ਰਥ ਦੇਖਨਾ ਕਾਨ ਦਾ ਸੁਵਰਨ ਦੇ ਪ੍ਰਬਤ ਸਰੀਖਾ ਸੁਖ ਹੈ ਪਿਆਰੇ ਕਾ ਕਹੋ ਰੀ ਸਖੀ ਹਾਸ ਉਲਾਸ ਹਾਸ ਬਿਲਾਸ ੨੦ ਮਸੋਲੇ ਸੇ ਰੰਜਨ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੈਨ ਨੇਤ੍ ਅਨੰਜਨਆਰੇ ਸੁਰਮੇ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਹੈਨ ਬਾਨਾਂ ਤੋ

ਬਾਰਨ ਮ੍ਰਿਗ ਦੇ ਬਚੇ ਤੋ ਤ੍ਰਿਦਸੇਸਤੇ ਤ੍ਰਿਦਸ ਦੇਵਤੇਆਂ ਦਾ ਏਸ
ਬ੍ਰਹਮਾ ਵਾ ਇੰਦ੍ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਸਵਾਰੇ ਜਾਂਦੇ ਮਮੋਲੇ ਸਮ ਕਵਲਾ
ਸਮ ਭਾਮਨ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕਜਰਾਰੇ ਕਜਲਾ ਵਾਲੇ ਤਿਨਾਂ ਦੀ ਥ੍ਰਿਤੀ
ਦੀ ਸੋਚ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਰੰਗੇ ਹੈਂ ਕੇ ਕਿਸੇ
ਦੇ ਰੰਗ ਨਾਲ ਰੰਗੇ ਹੈਨ ਐਸੇ ਮਤਵਾਰੇ ਹੈਂ ੨੧ ਸੀਸੇ ਹੈਨ
ਸਹਾਬ ਸਰਾਬ ਦੇ ਬਾਨਾਂ ਵਰਗੇ ਹੈਨ ਮਤਵਾਰਨ ਮਤਵਾਲੇਆਂ
ਦੀ ਤ੍ਰਾ ਹੈਨ ਬਿਖੀ ਸਰਪ ਹੈਨ ਬਿਖ ਵਾਲੇ ਵਾ ਤੀਰ ਹੈਨ ਬਿਖ
ਵਾਲੇ ਕਜਲਾਂ ਵਾਲੀਆਂ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਕੇ ਨੀਦ ਨਾਲ ਨਿਦਆਰੇ
ਹੈਨ ਲਾਜ ਸਸ ਸਹੁਰੇ ਕੀ ਦੂਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ੨੨ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ
ਹੈਨ ਕਜਰਾ ਬਿਨ ਜਲ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ੨੩ ਕਹੁਰੀ ਸਖੀ
ਕਬੈ ਹੈ ਕਦੋਂ ਆਵਨਗੇ ੨੪ ਬਾਰਨ ਬਰੈਯਾ ਜਲ ਵਿਚੋਂ
ਤੁਦੂਏ ਨੂੰ ਬਚਾਏਆ ਕਾਰਨ ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਸਤਭ ਕੌਸਤਕਮਣੀ
ਧਾਰਨ ਵਾਲੇ ਪਾਚ ਜਨ ਸੰਖ ਨੂੰ ਬਜਾਵਨੇ ਵਾਲੇ ਹੈਨ ੨੫
ਗੌਰਸ ਦੁਧ ਦਹੀ ਦੇ ਲੁਟਨੇ ਵਾਲੇ ਦਾ ਨਾਮ ਕਹੋ ਪਿਆਰੇਓ
ਹਰੈਯਾਂਕ ਹੋ ਮਨ ਕੇ ਹਰਨੇ ਵਾਲਾ ਤਾਲ ਕੇ ਕਤੀਯਾ ਹੈ ਤਾਲ
ਥ੍ਰਿਭ ਸੀ ਜਿਨਕਾ ਨਾਮ ਅਰਜਨ ਜੁਮਲਾ ਸੀ ਕਤੀਯਾ ਕਟਨੇ
ਵਾਲੇ ਕਾ ਨਾਮ ਕਹੋ ਪਿਆਰੇਓ ਬਿਧਾਧ ਰੋਗਾਂ ਦੇ ਬਧੈਯਾ ਨਾਸ
ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਾ ਨਾਮ ਕਹੋ ਭੀਖਮ ਤਨ ਧਾਕੇ ਕਨਯਾਂ ਜੂ ਹਰੀਆਂ
ਹੈ ਭੀਖਮ ਰਾਜੇ ਦੀ ਪੁਤ੍ਰੀ ਨੂੰ ਕਾਨ ਜੂ ਹਰਨੇ ਵਾਲੇ ਕਾ ਨਾਮ
ਕਹੋ ੨੬ ਕਾਰੀ ਕੇ ਹਨੈਯਾ ਕਾਰੀ ਸ੍ਰਪ ਕੇ ਹਨਨੇ ਵਾਲਾ ਕੁੰਜਨ
ਗਲੀਆਂ ਵਿਚ ਭ੍ਰਮਨੇ ਵਾਲੇ ਕਾ ਨਾਮ ਕਹੋ ਸਨਾਹ ਆਸਰਾ
ਕਰੀ ਕਰ ਹਾਥੀ ਨੂੰ ਬਾਹ ਆਸਰਾ ਦੇਨ ਵਾਲਾ ਰਾਮ ਬਲਭਦ੍
ਅਰਨ ਕੋ ਆਰ ਸਤ੍ਰਆਂ ਕਾ ਸਤ੍ਰ ਕਹੋ ਦਾਨ ਕੀ ਧਾਰਾ ਰੂਪ ਕਹੋ

ਕੇਸ਼ਵ ਕੇ ਜਲ ਵਿਚ ਸੈਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਬਿਸਨੂੰ ਜੀ ਰੂਪ ਹੈਨ ੨੭ ਬਦਯਾ ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਬਾਰਨ ਹਥੀ ਨੂੰ ਬਚੈਯਾ ਬਚਾਵਨ ਵਾਲਾ ਬੀਰ ਬਿਰੁਚੈਯਾ ਬੀਰਬਿ ਸੂਰਮਤਾਈ ।ਵਚ ਦੁਦੈਯਾ ਰੁਚੀ ਵਾਲਾ ਕਰੋ ਬਿਖ ਕੇ ਬਟੈਯਾ ਬਿਖ ਵਾਲਾ ਕਾਲੀ ਨਾਗ ਤਿਸ ਨੂੰ ਬਟੈਯਾ ਰਸਤੇ ਪਾਨੇ ਵਾਲ ਕਹੋ ਕਾਲੀ ਨਾਗ ਨੂੰ ਦਖਨ ਦੇਸ ਮੈਂ ਭੇਜ ਦਿਤਾ ਸੀ ਬਨਿਤਾ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਦੇ ਰੂਪ ਨੂੰ ਲੁਟਨ ਵਾਲਾ ਕਹੋ ਜਾਕੀ ਸਬ ਲੋਤ ਕਬਕੋ ਬਿਦ ਬਲੈਯਾ ਹੈ ਜਿਸ ਕ੍ਰਿਸਨ ਕੀ ਸਬੀ ਕਵੀਸਰ ਕੋ ਬਿਦ ਪੰਡਤ ਬਲਹਾਰ ਬਲਹਾਰ ਜਾਂਦੇ ਹੈਂ ੨੮ ਅਬ ਬਿਯੋਗਨੀ ਬਿਜੋਗ ਵਾਲੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦਾ ਕਥਨ ਬੈਰੀ ਸਾਰਖੀ ਬਿਯਾਰ ਪਵਨ ਲਗਦੀ ਹੈ ਬਿਜੋਗ ਸੀ ਸਾਰਖਾ ਪਖਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਬਾਕ ਸਸਤ੍ਰ ਸਰੀਖ ਬੋਲਨਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਬਾਜੇ ਬ੍ਰਿਥਾਰੇ ਪੀੜਾ ਵਰਗੇ ਲਗਦੇ ਹੈਂ ਬਦਲਾਂ ਦੀਆਂ ਬੂੰਦਾਂ ਬਿਸਾਰੇ ਬਰਸਦੀਆਂ ਹੈਨ ਸੋ ਬਾਨ ਹੈਨ ਬਾਰਨ ਹਸਤੀ ਮਸਤ ਕੀ ਨਿਆਂਈ ਬੁਰੇ ਬਿਕਰਾਰੇ ਭਿਆਨਕ ਲਗਦੇ ਹੈਂ ਬਾਗ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਬਨ ਹੈ ॥ ਬਿਸ ਜ਼ਹਰ ਕੀ ਨਿਆਈ ਬੈਠਕਾਂ ਹੈਨ ਬਿਯਾਧ ਰੋਗ ਰੂਪ ਬੀਨਾਂ ਹੈਨ ਬਾਲਮ ਪਿਆਰੇ ਬਿਨਾਂ ਬੀਰੀ ਪਾਨਾਂ ਦੀ ਬੀੜੀ ਵਾ ਬੀਰੀ ਭਾਈ ਆਦਕ ਬਿਖ ਵਾਲੇ ਬਿਖਯਾਰੇ ਸਰਪ ਹੈਨ ੨੯ ਚਿਤ ਚਿਖਾ ਵਰਗਾ ਚੰਦਨ ਲਗਦਾ ਹੈ ਚਰਾਗ ਬੀ ਚਿਤਾ ਚਿਖਾ ਹੈ ਚੇਟਕ ਜਾਦੂ ਹੈ ਸੈਨੂੰ ਚਿਤ੍ ਚਾਰ ਟਿਕੇਆਂ ਕਾ ਲਗਾਵਨਾ ਚਾਬਕ ਕੁਸੈਲ ਸੀ ਚਾਬਕ ਸੈਲ ਕਰਨਾ ਚਾਬਕ ਹੈ ਚਬੀਨਾ ਪਥਰਾਂ ਵਰਗਾ ਹੈ ਚਿਤਾ ਘਾਸ ਜੈਸੇ ਚੀਰ ਕਪੜੇ ਹੈਨ ਚਪਲਾ ਬਿਜਲੀ ਜੈਸਾ ਚਿਤਵਨਾ ਦੇਖਨਾ ਦੁਖ ਰੂਪ ਹੈ ਚਿਤਵਨੀ)ਚਉਥ ਖਾ ਚਿਤਵਨੀ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਸੈਨੂੰ ਚਉਥ ਖਾਚਬਨੇ ਵਾਲੀ ਹੈ

ਏਹ ਚਿਤ੍ਰਨੀ ਰੁਚੀ ਸੋਹਨੀਨਹੀਂਲਗਦੀ ਚੰਗਲ ਚੁਪੇਟ ਨੈ ਸੋ ਕਿਸੇਮਾਰੀ ਤੇ ਸੈ ਚਉਪਸਰ ਸਿਰਦਾ ਚੌਕ ਹੈ ਚਾਪ ਧਨਖ ਨੈ ਚਮੀ ਕਰ ਸੋਨੇ ਦੀਆਂ ਮਾਲਾ ਜੋ ਹੈਨ ਚੋਟ ਸੀ ਚਨੌਤੀ ਜੋ ਦੇਖਨਾ ਹੈ ਕਿਸੀ ਸਰਥੰਦੀ ਵਲ ਸੀਰੀ ਲਾਰੀ ਮਿਠਸਤ ਲਗਦੀ ਹੈ ਪਥਰਾਂ ਵਰਗੀ ਚਟਕ ਜੋ ਚੇਟਕ ਹੈ ਕਿਸੀ ਵਸਤੂ ਕਾ ਚਪੇਟ ਧਰੇ ਪੈਂਦੇ ਹੈਨ ਚਿੰਤਾ ਨਾਥ ਕ੍ਰਿਸਨ ਬਿਨਾ ਚਾਬਕਾ ਵਰਗੇ ਚਉਰ ਹੈਨ ਰਾਤ੍ ਦੀ ਚਾਂਦਨੀ ਮੈਨੂੰ ਚੁੜੈਲ ਚੁਥੜ ਰਹੀ ਹੈ ੩੦ ਰਾਧਕਾ ਕਹਦੀ ਹੈ ਆਏ ਨਹੀਂ ਕਾਨ ਜੀ ॥ ਛਕੀ ਪੁਰਨ ਹੋਈ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਘੋਰਤ ਬੋਲ ਰਹੇ ਹੈਂ ਘਾਘਨ ਬਦਲ ਕਾਲੇ ਘਾਤ ਦਾਉ ਨਾਲ ਘੋਰ ਕਰੈ ਘਬਰਾਇ ਰਹੇਆ ਹੈ ਹਮ ਪੈ ਹਮਾਰਾ ਪੁਨਾ ਘਰ ਵਾਰੋ ਰਿਦਾ ਮੋ ਘਟਤੇ ਮੇਰਾ ਰਿਦਾ ਘਿਰ ਜਾਤ ਘਿਰਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਹੇ ਸਖੀ ਘਰੀ ਘੜੀ ਜੁਗ ਸਮ ਬੀਤਦੀ ਹੈ ੩੧ ਸੈਨ ਸੋਨੇ ਵੇਲੇ ਘਨ ਬਦਲਾਂ ਦੀ ਘੋਖ ਆਵਾਜ ਸੁਨਨ ਹੀ ਘਰ ਤੋਂ ਆਏ ਝੂਘਾ ਤੋ ਡਰਦੇ ਭਿਜ ਨਾ ਜਾਈਏ ਘੋਰ ਘੋਰਾ ਪਾਲਏਆ ਹੈ ਬ੍ਰਿਜ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਮਘਨੈ ਡਰ ਪਾਏ ਰਸਤੇ ਤੋਂ ਡਰ ਗਏ ਕਿਸੇ ਬੈਰਨ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ ਥਿਰਮਾਏ ਵਸੀਕਾਰ ਕਰ ਲਏਆ ਮੇਰੇ ਕੋਲੋਂ ਚੰਗੀ ਮਿਲ ਗਈ ੩੨ ਸਖੀ ਕਹਦੀ ਹੈ ਤੂ ਕੈਸੇ ਮੋਹਤ ਹੋਗਈ ਰਾਧਾਂ ਕਹਤੀ ਹੈ ਚੇਟਕ ਜਾਦੂ ਚੇਰੀ ਗੋਲੀ ਕਰ ਲਏਆ ਹੈ ਬੀਸ ਬਿਸਵੇ ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ਬਿਛੂ ਠੂਏ ਵਰਗਾ ਡੰਗ ਮਾਰ ਗਏਆ ਚਤਉਨ ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਦੇ ਦੇਖਨੇ ਨਾਲ ੩੨ ਬਾਲਮ ਪਿਆਰੇ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਥਿਰਲਾਪ ਕਰਦੀਆਂ ਹੈਂ ਬਾਂਕੇ ਬਿਹਾਰੀ ਕ੍ਰਿਸਨ ਜੀ ਬ੍ਰਿਜਨਾਰ ਰਾਧਕਾਂ ਬ੍ਰਿਜ ਦੀਆਂ ਗਲੀਆਂ ਬਨ ਦੀਆਂ ਗਲੀਆਂ ਥਿਰਮਾਵਤ ਫਿਰਦੀਆਂ ਹੈਨ ੩੪ ਜਿਸ ਵੇਲੇ

ਬਲ
ਬੇਗ ਵਰ
ਵਿੱਤ ਹ
ਬ੍ਰਿਜ ਨਾਰ ਚਲੋ ਕਾ
ਸੁਧਾਰੇ ਹੋਏ ਸੁੰਦ੍ ਜੋਤ ਪ੍
ਸਾਰਸ ਦੇ ਜੋਟੇ ਵਰਗੇ ਸੋਮ ਚ
ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮਾਇਮਾਨ ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ ਦੀ
ਕ੍ਰਾਂਤੀ ਨੂੰ ਹਰਿਆ ਹੈ ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਨੇ ਖੰਜਨ ਮਾ
ਮੀਨ ਮਛੀ ਦੇਖਕੇ ਲਜਾ ਮੈਂ ਮਰਦੇ ਹੈਂ
ਪੁਤ੍ ਦੇ ਬਿਧਨੇ ਮਾਨੋ ਥਾਨ ਬਨਾਇ ਧ
ਰੀਝ ਖੁਸੀ ਦੇਤੇ ਰਸ ਦੀ ਰੀਤ ਨੇ
ਬਿਧ

ਦੀ
ਮਕਰਧ੍ਵਜ ਕਾਮ
॥ ਨੈਤ ਨੈਂਦ ਦੇ ਨੰਦਨ
ਹੈਂ ਕਾਨ ਦੇ ਨੈਤ੍ ਭ
ਹੈਂ ॥ ਸੁਹਾਗ ਅਨੰਦ
ਨਾਲ ਬਿਧਾਤਾ ਨੇ ੩੭ ਤੁਹਾਰੇ ਨੈਤ੍ ੩੮ ਸੁਹਾਗ ਅਨੰਦ
ਬਿਧ੍ਰਪ ਗੁਲ ਦੁਪੈਹਰੀ ਦੇ ਫੁਲ ਦੀ ਸੋਭਾ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਸੀਰੀ
ਨਿਤ ਤਾਈ ਦੀ ਜੋ ਸਾਹਿਬੀ ਹੈ ਤਿਸ ਨਾਲੇ ਭਰੇ ਹੈਂ ਰੋਦਕ
ਾਦ ਦੀ ਚੀਰੀ ਚਿਠੀ ਪੜੇ ਹੋਏ ਹੈਨ ਆਖੀ ਮਖੀ ਦ
ਨ ਨੂੰ ਤੇਰੇ ਨੈਨ ਮਾਨੋ ਇੰਦ੍ ਕੇ ਬਾਨ ਹੈਨ ੩੯ ਕਿ
ਠਿਹਾ ਭੇਜਆ ਹੈ ਰਾਧਕਾ ਸਿੰਦੀ ਜਗਾ ਜਗਾ ਨੇ
ਲਾਕੇ ਆਵੇ ਭੋਗ ਬੋੜਾ ਸੇ ਸੀ ਰ ਸੀਸ
ਆਵੇ ਭੋਗ ਸਵੇਰ ਦਾ ਨੈ
ਆਵੇ ਛਦਾ

ਨਾਨ ਏਹੁ

ਨਾਨੈ ਹਾਹੁੜਾ

ਨ ਗੀਤਾ ਪੜਦੀਆਂ

ਵਿਛੋੜੇ ਦਾ ਹੈ ਇਹੁ ਧੁਆਂ

ਰੀਦ ਦਾ ਹਾਲ ਕਹਨਾ ਹੈ ਸਹਜਾ

ਰਜਾਈਆਂ ਦਾ ਅਰਥਾ ਨ ਹੁਆਂ

ਹੈ ਜੈਸੈ ਤਾਪੀਤੇ ਕਿਤਨੈ ਪੜੇ ਪਾਵੈ

ਸੂਲ ਹੈ ਸਰਾਹੀ ਸਰਾਬ ਦੀ ਪੰਜਰ

ਦਾ ਬਿੰਗ ਛੁਰੀ ਹੈ ਕਸਾਈਆਂ ਦੀ

ਸਫਰ ਰੈਨ ਹੈ ਗ੍ਰੀਖੀ ਕਠ

ਦਾ ਪਹਰਨਾ ਇਕੁ

ਉਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਸੁਖ ਨਹੀ

ਕਟਾਰ ਹੈ ਪਿਆਲਾ ਮਹ

ਜੋ ਮਾਸ ਦਾ ਖਾਣਾ ਹੈ

ਰੂਪ ਹੈ ਖੇੜੇ ਸੰਸਾਰ ਮੈ

ਸੋਭਾ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥ ਹ

ਪੋੜਿਆਂ ਦੀਆਂ

ਹਨਾ ੪੨ ਸਿੰਗੋਸਾਹ ਦੀ ਲੜ

ਤੁਮਲ ਹਜਾਰਾ ਹ ਗਏ ਹਲ

ਗਲਾਂਦੀਆਂ ਹਾਲੀ ਹਲ ਗਈਆਂ

ਹੈ ਗਿਰ ਪਹਾੜ ਹਲ ਜਾਂਦੇ ਹੈਨ

ਸਮਾਮ ਪਹਾੜ ਹਲ ਗਏ ਹਲਾ ਹਲ ਧਰ ਸੇਸਨਾ

ਕੇ ਸਹਤ ਵਿਸਾ ਮਹਾ ਕਾਲ ਪ੍ਰਲੋਕਾਲ ਹਾ

ਹੀ ਹਿਰ ਹਾਰ ਆਨ ਸਭ ਕੋ

ਕੋ ਤੁਮਲ ਕੋ ਹ

ਹਬਸ ਤੇ ਹ

Book-Post